

ALACAKARANLIK KAVŞAĞI

ZAMAN ÇARKI · 10

ROBERT JORDAN

Alacakaranlık Kavşağı

Zaman Çarkı 10

Robert Jordan

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 507

Zaman Çarkı 10. Cilt
Alacakaranlık Kavşağı
Robert Jordan

Özgün Adı:
The Wheel of Time 10
Crossroads of Twilight

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

2. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Kasım 2015
Eylül 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Kapak Resmi: Greg Ruth
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 348 36 97 - Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston’da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne’in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel’den mezun oldu.

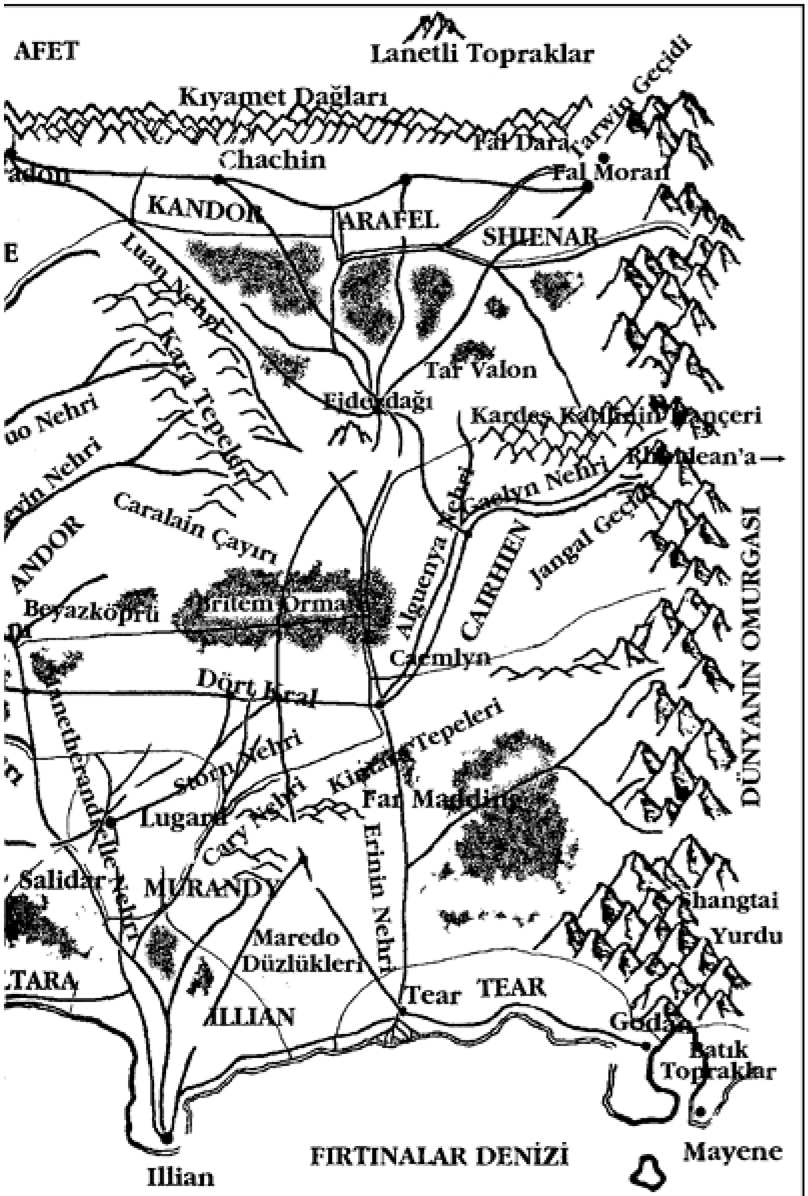
Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Harriet için.
Şimdi ve her zaman.

Ölü Deniz
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
SALDA
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
FALME
Emond Meyda
Andahar Nehri
Garen Duva
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
Eldor Nehri
AMADICIA
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Gaelyn Nehri
Alguenya Nehri
Jangal Geçidi
CAIRHIEN
DÜNYANIN OMURGASI
Caralain Çayırı
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Lugard
Cary Nehri
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Shangtai
Yurdu
Tear
TEAR
ILLIAN
Batık
Topraklar
Illian
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene

Kara Av'ın sürdüğü günlerde, sağ elin tereddüde düştüğü ve sol elin yoldan saptığı günlerde, insan ırkı Alacakaranlık Kavşağı'na gelecek ve Gölge'nin rüzgârları güçlenirken var olan, var olmuş ve var olacak olan her şey bıçak sırtında dengede duracak.

Ejder Kehanetleri'nden
Tercümenin Jain Uzakgezgini olarak da bilinen Jain Charin tarafından,
ortadan kaybolmasından kısa süre önce yapıldığı sanılmaktadır.

Önsöz
Desen’den Işıltılar

Rodel Ituralde askerliğin büyük kısmının beklemek demek olduğunu bilse de beklemekten nefret ederdi. Bir sonraki savaşı, düşmanın harekete geçmesini, hata yapmasını beklemek. Ağaçlar kadar kıpırtısız halde kış ormanını izliyordu. Zirvesine giden yolu yarılamış olan güneş sıcaklık vermiyordu. Nefesi yüzünün önünde beyaz beyaz puslanıyor, düzgünce kırpılmış bıyığına ve siyah tilki kürkü astarlı başlığına kırağı düşürüyordu. Miğferi eyer kaşında asılı olduğu için memnundu. Göğüs zırhı soğuğu yakalıyor, ceketinin ve altındaki kat kat yün, ipek ve keten giysilerin içine işlemesine sebep oluyordu. Acar’ın eyeri bile soğuk geliyordu. Sanki beyaz iğdiş at donmuş sütten yapılmıştı. Miğferi de taksa beyni ekşirdi herhalde.

Kış Arad Doman’a geç gelmişti, çok geç, ama bütün şiddetiyle gelmişti. Yaz sıcağı sıradışı bir biçimde güze kadar oyalanmış, ancak kış ortasına bir ay kala kaybolmuştu. Uzun yaz kuraklığından canlı kurtulan yapraklar da renk değiştiremeden donmuşlardı ve şimdi, sabah ışığında, tuhaf, buz kaplı zümrütler gibi ışıldıyorlardı. Çevresindeki yirmi askerin atları zaman zaman dizlerine kadar gelen karın içinde ayaklarını yere vuruyorlardı. Bu noktaya kadar epey yol gelmişlerdi ve bugün iyiye de gitse kötüye de, daha gidecek çok yolları vardı. Gökyüzünde kara bulutlar kaynayarak kuzeye akıyorlardı. Gece çökmeden önce hava sıcaklığının şiddetle düşeceğini bilmek için hava sezgisine ihtiyacı yoktu. O zamana kadar sığınak bulmaları şarttı.

“Önceki kış kadar kötü değil, değil mi, Lordum?” dedi Jaalam sessizce. Uzun boylu genç subayın Ituralde’nin aklından geçenleri okumak gibi bir yeteneği vardı ve herkes duyabilsin diye sesini yükseltmişti. “Yine de, başka adamlar olsa artık baharatlı şarap hayalleri kurmaya başlardı. Ama buradakiler değil. Buradakiler son derece mütevazıdır. Onların hepsi çay

içiyordur, herhalde. Soğuk çay. Birkaç huş dalı olsa kar banyosu yapmak için soyunmaya başlarlardı."

"Şimdilik giysileri üzerinde kalmalı," diye yanıt verdi Ituralde kuru bir sesle, "ama şansları varsa bu gece biraz soğuk çay içebilirler." Birkaç kişi güldü. Sessiz gülüşler. Ituralde bu adamları dikkatle seçmişti ve bu adamlar yanlış zamanda ses çıkarmanın ne demek olduğunu biliyordu.

Kendisi de bir kupa baharatlı şarap, hatta çaya bir şey demezdi. Ama tüccarlar Arad Doman'a çay getirmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Saldaea sınırından daha içerilere girmeye cesaret edebilen son yabancı tüccarın gelişinden bu yana uzun zaman. Dış dünyadan haberler ona erişene kadar, geçen aydan kalma ekmek kadar bayatlamış oluyorlardı. O da, zaten bir söylentiden ibaret değillerse. Ama bunun önemi yoktu. Beyaz Kule gerçekten de kendi içinde bölünmüşse, gerçekten de yönlendirebilen adamlar Caemlyn'e davet ediliyorsa... eh, Arad Doman bir kez daha bir olana dek dünya Rodel Ituralde olmadan idare etmek zorunda kalacaktı. Şimdilik, aklı başında biri için Arad Doman yeterinden de fazlaydı.

Gönderdiği emirleri bir kez daha aklından geçirdi. Elindeki en hızlı binicilerle, Kral'a sadık bütün asillere göndermişti. Anlaşmazlıklar ve eski kan davaları ile bölünmüş olsalar da, yine de hepsinin paylaştığı bir sadakat vardı. Kurt'tan emir geldiğinde ordularını toplayıp at sürerlerdi; en azından, Kral hâlâ Kurt'u destekliyorsa. Onun emri üzerine dağlarda saklanıp beklerlerdi bile. Ah, söylenirlerdi, bazıları ismine küfrederdi, ama itaat ederlerdi. Kurt'un savaşları kazandığını biliyorlardı. Daha da önemlisi, onun savaşları kazandığını biliyorlardı. Onun işitmediğini sandıkları yerlerde ona Küçük Kurt diyorlardı, ama onun dediği zaman, onun dediği yere at sürdükleri sürece boyuna dikkat çekmeleri umurunda bile değildi – eh, en azından çok umurunda değildi.

Yakında zorlu bir yolculuğa çıkacaklar, daha aylarca kapanmayacak bir tuzak kuracaklardı. Düşük bir olasılığa güveniyordu. Karmaşık planları bozacak çok yol çıkardı ve bu plan soğan gibi kat kattı. Yem bulamazsa her şey başlamadan mahvolurdu. Ya da biri Kral'dan gelen habercilerden kaçınma emrine uymazsa. Ama hepsi neyi neden yaptığını biliyordu ve en kendini beğenmiş olanları bile o sebeplere katılıyordu, ama pek azı bu meseleden açık açık bahsetmek isterdi. Alsalam'ın son emrini aldıktan sonra Ituralde bir fırtınaya binmiş hayalet gibi hareket etmişti. Emir kol yenine, çelik sırtlı eldivenlerinin üzerine düşen beyaz dantellerin üstüne tıktığı katlanmış kâğıtla gelmişti. Arad Doman'ı kurtarmak için son bir

şansları vardı, çok küçük bir şans. Hatta belki, Tüccarlar Konseyi tahtına yeni birini oturtmaya karar veremeden Alsalam'ı kendinden kurtarmak için son bir şans. Yirmi seneden uzun süren iktidarında iyi bir hükümdar olmuştu. Işık izin verse de yine olabilse.

Güneyden gelen yüksek bir çatırtı Ituralde'nin elinin, uzun kılıcının kabzasına gitmesine sebep oldu. Diğerleri de silahlarını gevşetirken hafif kösele ve metal gıcırtıları duyuldu. Bunun dışında, sessizlik. Orman hâlâ donmuş bir mezar kadar kıpırtısızdı. Yalnızca, karın ağırlığı altında kırılmış bir dal. Bir an sonra gevşedi –kuzeyden Yenidendoğan Ejder'in Falme göklerinde belirdiğine dair hikâyeler geldiğinden beri ne kadar gevşeyebilmişse. Belki adam gerçekten de Yenidendoğan Ejder'di, belki gerçekten de gökyüzünde belirmişti, ama gerçek ne olursa olsun, o hikâyeler Arad Doman'ı ateşe vermişti.

Ituralde, eli biraz daha serbest olsa o yangını söndürebileceğinden emindi. Çatışma, sefer ya da savaşta neler yapabildiğini biliyordu. Ama Konsey Kral'ın Bandar Eban'dan gizlice kaçırılmasının daha güvenli olduğuna karar verdiğinden beri Alsalam Artur Şahinkanadı'nın yeniden doğmuş halinin kendisi olduğuna inanır olmuştu. O zamandan bu yana, Konsey onu her nereye saklamışsa oradan, düzinelerce savaş emri çıkarmıştı. Adamın nerede olduğunu Ituralde'ye bile söylemiyorlardı. Konsey'deki, karşısına çıktığı her kadın, Kral'dan bahsettiğinde kaçamaklı bir hal takınmış, yüzüne boş bir ifade yerleştirmişti. Alsalam'ın nerede olduğunu bilmediklerine inanacaktı neredeyse. Saçma bir düşünce, elbette. Konsey Kral'a göz kulak olurken gözünü kırpmazdı. Ituralde her zaman, tüccar Evlerin işlere çok fazla karıştığına inanmıştı, ama şimdi işine karışmalarını diliyordu. Neden sessiz kaldıkları bir sırdı, çünkü ticarete zarar veren bir kral tahtta fazla kalamazdı.

Ituralde yeminlerine sadıktı, dahası Alsalam dostuydu, ama kaos yaratmak için Kral'ın gönderdiği emirlerden daha iyisi yazılamazdı. Onları görmezden de gelemezdi. Alsalam Kral'dı. Ama Ituralde'ye, Alsalam'ın varlıklarını sözde gizli casuslarından öğrendiği bir Ejderyeminli grubuna karşı olanca hızıyla kuzeye gitmesini emretmişti ve daha Ituralde tek bir Ejderyeminli göremeden, kılını görmedikleri bir başka Ejderyeminli grubuna karşı olanca hızıyla güneye at sürmesini emretmişti. Üçlü bir saldırı her şeyi sona erdirebilecekken güçlerini Bandar Eban'ı savunmaya odaklaması emredilmişti. Bir çekiç darbesi aynı işi görebilecekken güçlerini bölmesi, Ejderyeminlilerin terk ettiğini bildiği bir araziyi taraması, onların

kamp kurduğunu bildiği bir yerden uzaklaşması emredilmişti. Daha da kötüsü, Alsalam'ın emirleri doğrudan, Ituralde'ye itaat ediyor olması gereken güçlü asillere gitmiş, Machir'i bu yöne, Teacal'ı o yöne, Rahman'ı apayrı bir yöne göndermişti. Dört sefer, Kral'ın acil emri üzerine, ileride düşman bekleyerek girişilen harekâtlarda, ordunun bir parçası karanlıkta ordunun bir başka parçasına saldırmıştı. Ve bunca zaman içinde Ejderyeminliler daha fazla taraftar ve özgüven bulmuştu. Ituralde'nin zafer kazandığı da olmuştu –Solanje ve Maseen'de, Somal Gölü ve Kandelmar'da–, Katar Lordları madenlerinin ve demirhanelerinin ürünlerini Arad Doman'ın düşmanlarına satmamayı öğrenmişlerdi –ama her seferinde, Alsalam'ın emirleri Ituralde'nin kazanımlarını boşa çıkarmıştı.

Ama bu son emir farklıydı. Her şeyden önce, bir Gri Adam emrin ona ulaşmasını engellemeye çalışırken Leydi Tuva'yı öldürmüştü. Gölge'nin neden bu emirden diğerlerinden daha fazla korktuğu bir sırdı, ama hızlı hareket etmek için bir sebep daha demekti. Alsalam'ın bir başka emri eline ulaşmadan önce. Bu emir pek çok olasılığın yolunu açıyordu ve Ituralde görebildiği bütün olasılıkları değerlendirmişti. Ama iyi olasılıkların hepsi burada, bugün başlıyordu. Elinizde yalnızca küçük başarı şansları kalmışsa, onları kullanmalıydınız.

Uzakta bir kar kargasının tiz feryadı çınladı, sonra bir ikincisi, üçüncüsü. Ituralde ellerini boru yapıp ağzına götürerek üç sert ötüşü tekrarladı. Birkaç dakika sonra uzun tüylü, açık renkli benekli bir iğdiş at ağaçların arasında belirdi. Binicisi siyah çizgili beyaz pelerin takmıştı. Hem at, hem de adam, kıpırtısız durduklarında karlı bir ormanda zor fark edilirdi. Binici Ituralde'nin yanında dizginleri çekti. Tıknaz bir adamdı, tek bir kısa kılıç taşıyordu, kutusu içindeki yayı ve sadağı eyerine bağlanmıştı.

"Hepsi gelmiş gibi, Lordum," dedi adam, her zamanki boğuk sesi ile, başlığını kafasından arkaya iterek. Donjel gençken biri onu asmaya çalışmıştı, ama sebebi seneler içinde unutulmuştu. Adamın kısa saçlarından kalanı demir grisiydi. Sağ göz yuvasını örten siyah deri yama, bir başka gençlik macerasının andacıydı. Ama tek gözlü de olsa iki gözlü de, Ituralde'nin tanıdığı en iyi izciydi. "En azından çoğu," diye devam etti. "Kulübenin çevresine, iç içe iki nöbetçi halkası yerleştirmişler. Onları bir buçuk kilometre öteden görebiliyorsunuz, ama kulübedekiler zamanında haber almadan kimse onlara yaklaşamaz. İzlere bakılırsa, sizin getirebileceklerini söylediğinizden daha fazla, sayılmayacak kadar çok

adam getirmemişler. Elbette," diye ekledi kuru kuru, "sonuçta siz yine epey azınlıkta kalıyorsunuz."

Ituralde başını salladı. Beyaz Kurdele teklif etmişti ve görüşeceği adamlar da kabul etmişti. Adamların Işık altında, ruhları ve kurtuluş umutları adına, diğerlerine silah çekmemeye ve kan dökmemeye yemin ettikleri üç gün. Bununla beraber, Beyaz Kurdele bu savaşta sınanmamıştı ve bugünlerde kurtuluşun ne yanda olduğu konusunda bazı insanların tuhaf fikirleri vardı. Örneğin kendine Ejderyeminli diyenler. Ituralde her zaman, kumarcı olmamasına rağmen kumarbaz diye adlandırılmıştı. İşin hilesi, hangi risklere girebileceğini bilmekteydi. Ve bazen, hangilerine girmek zorunda olduğunu bilmekte.

Çizmesinin tepesinden yağlı ipekten dikilmiş bir paket çıkardı ve Donjel'e verdi. "Ben iki gün içinde Coron Geçidi'ne gelemezsem bunu karıma ver."

İzci paketi pelerininin altında bir yere tıktı, alnına dokundu ve atını batıya çevirdi. Ituralde için bu paketin benzerlerini, genellikle bir savaş arifesinde, daha önce de taşımıştı. Işık izin verse de Tamsin paketi bu sefer de açmak zorunda kalmasa. Tamsin Ituralde'nin peşinden geleceğini söylemişti –yaşayanların ölülerin peşine düştüğü ilk sefer olacaktı.

"Jaalam," dedi Ituralde, "bakalım Leydi Osana'nın av kulübesinde bizi neler bekliyor." Acar'ı topuklarken diğerleri de peşine düştü.

Onlar at sürerken güneş zirvesine ulaştı ve alçalmaya başladı. Kuzeydeki kara bulutlar yoğunlaştı, soğuk acılaştı. Karı ezen toynakların gıcırtısından başka ses yoktu. Ormanda onlardan başka hiçbir yaratık yok gibiydi. Donjel'in bahsettiği nöbetçileri görmedi. Bir buçuk kilometre öteden nelerin görülebildiğine dair Donjel'in fikirleri çoğu insanınkinden farklıydı. Onu bekliyor olacaklardı, elbette. Ve Beyaz Kurdele olsa da olmasa da, arkasından bir ordu gelmediğinden emin olmak için izliyor olacaklardı. Muhtemelen çoğunun Rodel Ituralde'yi oklarla süslemek için yeterli olduğuna inandıkları sebepleri vardı. Bir lord adamları adına Beyaz Kurdele yemini edebilirdi, ama hepsi yeminle bağlanmış hisseder miydi acaba? Bazen, insanın alması gereken riskler olurdu.

Akşam ortası civarlarında, Osana'nın sözde av kulübesi aniden ağaçların arasında belirdi. Bu beyaz kuleler ve sivri tepeli ince kubbeler yığını Bandar Eban'daki saraylar arasında hiç tuhaf kaçmazdı. Kadının giriştiği tek av türü erkek ve güç içindi, genç yaşına rağmen zaferleri büyük ve sayısızdı. Burada gerçekleşen "avlar" başkentte bile pek çok kaşın

kalkmasına sebep olurdu. Kulübe şimdi ıssızdı. Kırık pencereler çentikli dişlerle dolu açık ağızlar gibiydi. Hiçbirinde ışık ya da hareket işareti yoktu. Ama kulübenin çevresindeki boş alanı kaplayan kar atlar tarafından ezilmişti. Ana avlunun pirinç destekli kapılan açık duruyordu. Ituralde yavaşlamadan atını içeri sürdü, adamları da peşinden. At nalları, karın ezilip çamura dönüştüğü yerlerde, döşeme taşları üzerinde takırdıyordu.

Onu karşılamaya çıkan hizmetkâr yoktu. Olmasını beklediğinden değil. Tıpkı bir köpeğin bir sıçanı sarsması gibi Arad Doman’ı sarsan sorunlar başladığında Osana ortadan kaybolmuştu ve hizmetkârları kısa sürede evin diğer üyelerine başvurmuş, nerede iş bulabilmişlerse oraya yerleşmişlerdi. Bugünlerde efendiler aç kalıyor ya da hayduda dönüşüyordu. Ya da Ejderyeminliye. Ituralde avlunun sonundaki geniş, mermer merdivenin önünde atından indi ve Acar’ın dizginlerini askerlerinden birine uzattı. Jaalam adamlarına hayvanları ile birlikte, bulabildikleri yerlere sığınmalarını emretti. Askerler, avluyu çeviren balkonlara ve geniş pencerelere göz atarak, kürek kemiklerine bir arbalet oku yemeyi bekliyormuş gibi hareket ediyorlardı. Çift kanatlı ahır kapılarından biri hafifçe aralık duruyordu, ama soğuğa rağmen askerler avlunun köşelerine gittiler, atlarıyla beraber, her yönü izleyebilecekleri yerlere büzüldüler. İşler kötüye giderse, belki birkaçı dışarı çıkmayı başarabilirdi.

Ituralde eldivenlerini çıkarıp kemerinin arkasına tıktı ve Jaalam ile birlikte merdiveni tırmanırken dantellerini kontrol etti. Ayaklar altında ezilmiş ve tekrar donmuş karlar çizmelerinin altında çatırdadı. Dümdüz ileriye bakmak için kendini zorluyordu. Son derece kendinden emin görünmeliydi, sanki işlerin beklediği gibi gitmemesi imkânsızmış gibi. Zaferin anahtarlarından biri de özgüvendi. Diğer tarafın sizin güvenli olduğunuzu düşünmesi, güvenli olmak kadar iyiydi neredeyse. Merdivenlerin tepesinde Jaalam yüksek, oymalı kapılardan birinin yaldızlı halkasını tutup çekti. Ituralde güzellik lekesinin yerli yerinde olduğundan emin olmak için parmağıyla dokundu –yanakları siyah kadifeden yıldızı hissedemeyecek kadar üşümüştü–, sonra içeri adım attı. Bir baloya giderken hissedeceği kadar güvenli görünerek.

Devasa giriş holü dışarısı kadar soğuktu. Nefesleri sisler saçıyordu. Aydınlatılmamış olan mekâna şimdiden alacakaranlık çökmüş gibiydi. Zemine avcılar ve hayvanlar betimleyen rengârenk bir mozaik işlenmişti. Minik taşlar, üstlerinde büyük ağırlıklar sürüklenmiş ya da düşürülmüş gibi, yer yer çentilmişti. Eskiden büyük bir vazo ya da küçük bir heykel taşımış

olabilecek devrilmiş bir kaide dışında hol çıplaktı. Kaçarken hizmetkârların almadıkları da, uzun zaman önce haydutlar tarafından yağmalanmıştı. Onları tek bir adam bekliyordu. Beyaz saçlıydı ve Ituralde'nin onu son gördüğü zamankinden bile daha sıskaydı. Göğüs zırhı yıpranmıştı, küpesi küçük bir altın halkadan ibaretti, ama dantelleri kusursuzdu, sol gözünün yanındaki ışıl ışıl kırmızı çeyrek ay, daha iyi zamanlarda, saraya bile yakışırdı.

“Işık aşkına, Beyaz Kurdele altında, hoş geldiniz, Lord Ituralde,” dedi adam resmi bir biçimde, hafifçe eğilerek.

“Işık aşkına, Beyaz Kurdele altında geliyorum, Lord Shimron,” diye yanıt verdi Ituralde, adamın selamına karşılık olarak. Shimron eskiden Alsalam'ın en güvendiği danışmanlarından biriydi. En azından, Ejderyeminlilere katılana kadar. Şimdi onların konseylerinden yüksek bir konuma sahipti. “Askerim Ituralde Evi'ne şeref bağlı Jaalam Nishur'dur. Yanımda gelen tüm diğerleri de Ituralde Evi'ne şeref bağlıdır.”

Rodel'den önce Ituralde Evi diye bir şey yoktu, ama Shimron elini kalbine götürerek Jaalam'ın eğilmesine karşılık verdi, “Şerefe karşı şeref olsun. Bana eşlik eder misiniz, Lord Ituralde?” dedi, doğrulurken.

Balo salonuna açılan büyük kapı kanatları menteşelerinden sökülmüştü, ama Ituralde haydutların kapı kanatlarını yağmaladığını hayal edemiyordu. Yan yana on adamın geçebileceği yüksek, sivri bir kemer kalmıştı geriye. Penceresiz, oval odanın içinde, her boy ve türden elli lamba gölgeleri kovalıyordu, ama ışık kubbeli tavana ulaşamıyordu. İki grup adam, aralarında geniş bir açıklık bırakarak boyalı duvarların önünde bekliyordu ve Beyaz Kurdele onları miğferlerini çıkarmaya ikna etmiş olsa da, iki yüz küsur adamın tamamı zırhlıydı ve kesinlikle hiçbiri kılıcını arkada bırakmamıştı. Bir yanda, Shimron kadar güçlü birkaç Doman lordu vardı – Rajabi, Wakeda, Ankaer–; her biri kendilerine bağlı daha düşük lordlar, onlara yemin etmiş sıradan insanlarla çevrilmişti ve ikişerli üçerli birkaç grubun içinde asil bile yoktu. Ejderyeminlilerin konsey üyeleri vardı, ama hiçbiri kumandan değildi. Yine de, o adamların her biri kendi adına bir önderdi, bazılarının düzinelerce takipçisi vardı, birkaçının ise binlerce. Hiçbiri olduğu yerden mutlu görünmüyordu; bir ikisi karşı tarafa, elli altmış Tarabonlunun tek bir grup halinde durup kaş çattığı yere dik dik bakıyordu. Hepsi Ejderyeminli olabilirdi, ama Domanlılar ile Tarabonlular arasında sevgi yoktu. Ama dışarlıklıları gördüğünde Ituralde'nin içinden gülümsemek geçti. Bugün burada olanların yarısının geleceğini sanmamıştı.

“Lord Rodel Ituralde Beyaz Kurdele altında geliyor.” Shimron’un sesi lambaların düşürdüğü gölgeler arasında çınladı. “Şiddete başvurmayı düşünen her kim varsa, yüreğini arasın ve ruhunu düşünsün.” Resmi giriş bu kadardı.

“Lord Ituralde neden Beyaz Kurdele teklif ediyor?” diye sordu Wakeda, bir eliyle uzun kılıcının kabzasını kavrayıp diğerini yanında yumruk yaparken. Ituralde’den uzun olsa da uzun boylu bir adam değildi, ama tahta oturan kendisiymişçesine kibirliydi. Eskiden kadınların yakışıklı dediği adamlardandı. Şimdi sağ gözünün bıraktığı boş yuvayı çaprazlama bağlanmış siyah bir eşarp örtüyordu ve güzellik lekesi yanağından alnına kadar uzanan kalın yara izini işaret eden siyah bir ok başıydı. “Bize katılmayı mı düşünüyor? Yoksa bizden teslim olmamızı mı isteyecek? Kurt’un sinsi olduğu kadar cüretkâr da olduğunu herkes bilir. Bu kadar cüretkâr olabilir mi?” Yanındaki adamlardan, yarı eğlenti yarı öfke dolu bir homurtu yükseldi.

Ituralde, sol kulağındaki yakutu ellememek için ellerini arkasında kavuşturdu. Bunun öfkeli olduğunu ifade ettiğini herkes bilirdi. Bazen de bilinçli olarak yapardı bunu, ama şu anda sakin bir ifade sunması gerekiyordu. Adam onu görmezden gelerek konuşuyor olsa bile! Hayır. Sükûnet. Düellolar öfkeyle girişilen şeylerdi, ama Ituralde buraya sükûnet gerektiren bir düelloya girişmek için gelmişti. Sözcükler kılıçlardan da ölümcül silahlar olabilirdi.

“Buradaki herkes güneyde bir başka düşmanımız olduğunu biliyor,” dedi sakin bir sesle. “Seanchanlar Tarabon’u yuttu.” Bakışlarını Tarabonluların üzerinde dolaştırdı ve ifadesiz bakışlarla karşılaştı. Tarabonluların yüzlerini okuyabilmeyi hiçbir zaman başaramamıştı. O korkunç bıyıklar –kıllı boynuzlara benziyorlardı, Saldaealılarınkinden de beterdi!– ve o saçma peçeler yüzünden, maske takmıştan farkları yoktu ve lambaların yaydığı yetersiz ışık da yardımcı olmuyordu. Ama onları zırh içinde görmüştü ve onlara ihtiyacı vardı. “Almoth Ovası’na akın ettiler, kuzeye bile ilerlediler. Amaçları açık. Arad Doman’ı da ele geçirmek istiyorlar. Korkarım tüm dünyayı ele geçirmek istiyorlar.”

“Lord Ituralde, bu Seanchanlar bizi istila etmeye kalkışırsa bizim kimi destekleyeceğimizi mi bilmek istiyor?” diye sordu Wakeda.

“Arad Doman için savaşacağınıza inancım tam, Lord Wakeda,” dedi Ituralde ılımlı bir sesle. Suratına açık bir hakaret vurulduğu için Wakeda mosmor oldu, Wakeda’ya yeminli adamlarının elleri kılıç kabzalarına gitti.

“Mülteciler ovada Aieller olduğu haberini getirdi,” diye araya girdi Shimron çabucak, Wakeda’nın Beyaz Kurdele’yi bozacağından korkarmış gibi. Wakeda’nın adamlarının hiçbiri o çekmeden ya da emir vermeden kılıç çekmezdi. “Raporlara göre Yenidendoğan Ejder için savaşıyorlarmış. Onları, belki bize yardım etmek için, o göndermiş olmalı. Bir Aiel ordusunu kimse yenemedi. Artur Şahinkanadı bile. Bizim gençliğimizdeki, Kanlı Kar’ı hatırlıyor musunuz, Lord Ituralde? Tarihçeler ne derse desin orada onları yendiğimize inanmıyorum. Sanırım siz de benimle aynı fikirdesiniz. Üstelik, Seanchanların bizim o sırada sahip olduğumuz asker sayısına sahip olduğuna inanamam. Ben de Seanchanların güneye, sınırdan uzağa hareket ettiğini duydum. Hayır. Onlardan alacağımız bir sonraki haberin üzerimize ilerledikleri değil ovadan *çekildikleri* haberi olacağını düşünüyorum.” Savaş meydanında kötü bir kumandan değildi, ama her zaman bilgiç biri olmuştu.

Ituralde gülümsedi. Haberler güneyden, başka her yere göre daha hızlı gelirdi, ama Aieller konusunu açmak zorunda kalacağından ve diğerlerinin onları kandırmaya çalıştığını düşüneceğinden korkmuştu. Almoth Ovası’nda Aieller olduğuna kendisi de inanmakta güçlük çekiyordu. Ejderyeminlilere yardım etmek için gönderilmiş Aiellerin Arad Doman’ın içinde ortaya çıkacaklarına işaret etmedi. “Ben de mültecileri sorguladım ve onlar Aiel baskınlarından söz ediyor, ordularından değil. Aiellerin ovada yaptıkları Seanchanları yavaşlatmış olabilir, ama onları geri çevirmedi. Uçan yaratıkları sınırın bu yanında keşif yapıyor. Bu pek geri çekilmeye benzemiyor.”

Süslü bir hareketle kol yenindeki kâğıdı çıkardı ve yeşil mavi mumun üzerine basılmış Kılıç ve El mührünü herkesin görebilmesi için kaldırdı. Son zamanlarda hep yaptığı gibi, Kraliyet Mührü’nü kırmak yerine kızdırılmış bıçakla yerinde kaldırıyor, böylece kuşku edenlere mührü gösterebiliyordu. Alsalam’ın emirlerinin bazılarını duyduğunda kuşkuya düşen çok kişi olmuştu. “Kral Alsalam’dan, mümkün olan her yerden becerebildiğimce çok adam toplamak ve Seanchanlara olanca kuvvetimle saldırmak için emir aldım.” Derin bir nefes çekti. Burada bir riske daha giriyordu ve zarlar istediği gibi düşmezse Alsalam kellesini cellada teslim edebilirdi. “Ateşkes öneriyorum. Kral’ın adına, Seanchanlar Arad Doman için tehdit oluşturduğu sürece aleyhinize harekete geçmeyeceğimize dair söz veriyorum. Ama hepiniz aynı sözü verecek ve Seanchanlar alt edilene kadar onlara karşı benimle birlikte savaşacaksınız.”

Sersem bir sessizlik izledi. Boğa boyunlu Rajabi mızrak yemiş gibi görünüyordu. Wakeda ürkek bir kız gibi dudağını çiğniyordu.

Sonra Shimron mırıldandı. “Onlar *alt edilebilir* mi, Lord Ituralde? Tıpkı sizin gibi, ben de Almoth Ovası’nda onların... zincire vurulmuş Aes Sedaileri ile yüzleştim.” Adamlar kıpırdanırken çizmeler yere sürtüldü. Yüzler kasvetli bir öfke ile karardı. Kimse düşman karşısında savunmasız olduğunu düşünmek istemezdi, ama çoğu ilk günlerde Ituralde ile Shimron’un yanında savaşmıştı, düşmanın neye benzediğini artık hepsi biliyordu.

“Alt edilebilirler, Lord Shimron,” diye yanıt verdi Ituralde, “kendi küçük... sürprizlerine rağmen.” Toprağın insanın ayaklarının altında patlamasını ve Gölgedölü’ne benzeyen yaratıklara benzeyen keşifçileri tanımlamak için tuhaf bir sözcüktü, ama göründüğü kadar emin konuşabilmeliydi. Dahası, düşmanın neler yapabildiğini biliyorsanız uyum gösterirdiniz. Seanchanlar belirmeden uzun zaman önce, savaş sanatının özü buydu. Karanlık Seanchanların avantajlarını azaltıyordu, fırtınalar da öyle. Hava sezgisi kuvvetli bir adam bir fırtınanın yaklaştığını haber verebilirdi size. “Bilge bir adam kemiğe ulaştığında kemirmeyi bırakır,” diye devam etti, “ama şimdiye dek, Seanchanlar daha oraya varmadan etleri ince ince dilimlenmiş oluyordu. Ben onlara çiğneyebilecekleri zorlu bir incik kemiği vermeyi düşünüyorum. Dahası, planım sayesinde öyle çabuk bozguna uğrayacaklar ki daha bir lokma et alamadan kemiğe gelip dişlerini kıracaklar. Şimdi. Ben söz veriyorum. Siz veriyor musunuz?”

Nefesini tutmamak zordu. Her adam kendi içine bakıyor gibiydi. Onların düşünüp taşındığını görebiliyordu. Kurt’un bir planı vardı. Seanchanların ise zincire vurulmuş Aes Sedaileri, uçan hayvanları ve Işık bilir başka neleri vardı. Ama Kurt’un bir planı vardı. Seanchanlar. Kurt.

“Onları alt edebilecek bir kişi varsa,” dedi Shimron sonunda, “o sizsiniz, Lord Ituralde. Ben de söz veriyorum.”

“Ben de söz veriyorum!” diye bağırdı Rajabi. “Onları okyanusun öte yanına, geldikleri yere kovalayacağız!” Boğa boynuna ek olarak boğa öfkesine sahipti.

Şaşırtıcı bir biçimde, Wakeda da aynı hevesle onay verdi, sonra bir ses fırtınası koparak Kral’ın sözüne karşılık vereceklerini, Seanchanları ezeceklerini bağırdılar, hatta bazıları Kurt’un peşinden Kıyamet Çukuru’na bile gideceklerini söylediler.

“Arad Doman için *bizim* savaşmamızı istiyorsanız,” diye bağırdı bir ses diğerlerinin üzerinden, “o zaman *bize* sorun!” Adamların bağırışları öfkeli mırıltılara ve yarı işitilebilen küfürlere dönüştü.

Ituralde hoşnutsuzluğunu ılımlı bir ifadenin arkasına gizleyerek odanın diğer yanından konuşan kişiye döndü. Tarabonlu ince bir adamdı, keskin burnu yüzünden peçesi çadır gibi kalkmıştı. Ama gözleri sert ve keskindi. Diğer Tarabonluların bazıları, onun konuştuğuna kızmış gibi kaşlarını çattılar, demek ki Domanlılar gibi onların da bir önderi yoktu, ama konuşan o adam olmuştu. Ituralde aldığı sözleri beklemişti, ama planı için onlar gerekli değildi. Gerekli olan Tarabonlulardı. En azından, planın yürümesi olasılığını yüz kat arttıracaklardı. Adama nazikçe, eğilerek hitap etti.

“Size Tarabon için savaşma şansı öneriyorum, iyi Lordum. Aieller ovada kargaşa çıkarıyorlar; mülteciler anlatıyor. Söyleyin bana, zırhları Seanchanlar için savaşanlar gibi çizgilerle süslenmiş olan küçük bir asker birliği ile –belki yüz iki yüz kişiyle– o kargaşanın içinde ovadan geçip Tarabon’a girebilir misiniz?”

Tarabonlunun yüzünün daha fazla gerilmesi imkânsız görünüyordu, ama gerildi yine de. Öfkeyle mırıldanma ve küfretme sırası odanın o yanındaki adamlara gelmişti. Tahtlarına Seanchanlar tarafından, Aryth Okyanusu’nun diğer yanındaki bir imparatoriçeye sadakat yemini etmiş bir kral ve panarch oturtulduğunu bilmelerini sağlayacak kadar haber gelmişti kuzeye. Artık bu imparatoriçe için kaç hemşerilerinin savaştığının hatırlatılmasından hoşlanmıyorlardı. Almoth Ovası’ndaki “Seanchanların” büyük kısmı Tarabonluydu.

“Küçük bir birlik ne işe yarar?” diye hırladı ince adam horgörüyle.

“Pek az,” diye yanıt verdi Ituralde. “Ama bu gibi elli birlik olsa? Hatta yüz?” Bu Tarabonluların arkasında o kadar asker olabilirdi. “Hepsi, Tarabon’un her yerinde, aynı gün saldırıya geçse? Ben bizzat başlarında at sürsem? Ne kadar Tarabon zırhı bulunabiliyorsa o kadar adamım da benimle gelse? Sırf bunun sizden kurtulmak için bir strateji olmadığını bilesiniz diye.”

Arkasında, Domanlılar yüksek sesle itiraz etmeye başladılar. Sesi en çok çıkan, eğer inanılabilirse, Wakeda’ydı! Kurt’un planı iyiydi, güzeldi, ama onlar Kurt’u kendi başlarında istiyorlardı. Tarabonluların çoğu, onca adamın küçük gruplar halinde olsa bile fark edilmeden ovadan geçip geçemeyeceği, küçük birliklerin Tarabon’da ne işe yarayacağı, Seanchan çizgileri ile süslenmiş zırh giymeye razı olup olmayacakları konularında,

kendi aralarında tartışmaya başladılar. Tarabonlular da Saldaealılar kadar hevesle, hararetle tartışıyorlardı Ama keskin burunlu adam sessizdi. Sakin sakin Ituralde'nin gözlerine bakıyordu. Adam hafifçe başını salladı. O gür bıyıkların arkasından anlamak zordu, ama Ituralde adamın gülümsediğini düşündü.

Ituralde'nin omuzlarındaki son gerginlik de soldu. Adam, göründüğünden daha güçlü bir önder olmasa, diğerleri tartışmaya devam ederken kabul edemezdi. Diğerlerinin de geleceğinden emindi. Onunla birlikte, Seanchanların kendilerine ait gördüğü toprakların yüreğine at sürecekler, suratlarına sıkı bir tokat aşk edeceklerdi. Daha sonra Tarabonlular kalmak isteyecekti elbette ve kendi ülkelerinde savaşmaya devam edeceklerdi. Ituralde daha fazlasını bekleyemezdi. Bu da onun ve yanında götürebileceği birkaç bin adamın Almoth Ovası boyunca, eve kadar kovalanacağı anlamına geliyordu. Işık üzerinde parlıyorsa, öfkeyle kovalanacaklardı.

Tarabonlunun gülümsemesine, eğer buna bir gülümseme denebilirse, karşılık verdi. Şansı varsa, öfkeli generaller Ituralde'nin onları nereye götürdüğünü, çok geç olana dek anlamayacaklardı. Ve eğer anlarlarsa... Eh, Ituralde'nin ikinci bir planı vardı.

Eamon Valda ağaçların arasındaki karlara bata çıka yürürken pelerinine sıkı sıkı sarınıyordu. Soğuk ve düzenli esen rüzgâr kar yığılı dalların arasında içini çekiyordu ve nemli gri ışıkta aldatıcı ölçüde alçak bir sesti bu. Rüzgâr, üzerindeki giysiler kalın, beyaz yünlüler değil de tülmüş gibi geçiyor, Valda'nın iliklerine işliyordu. Çevresinde ormana yayılan kamp da sessizdi. Hareket etmek insanı biraz ısıtıyordu, ama bu havada adamlar hareket etmek zorunda olmadıkları sürece birbirlerine sokulup büzülüyorlardı.

Aniden yerinde kalakaldı, aniden burnuna gelen pis kokuya karşı burnunu kırıştırdı. Kurtçuklarla dolu yirmi çöp yığını gibi, mide bulandırıcı türden bir kokuydu. Valda öğürmedi; bunun yerine, kaşlarını çattı. Kamp tercih ettiği titizlikten yoksundu. Dalların en gür olduğu yerlerin altına gelişigüzel çadırlar kurulmuştu, atlar gerektiği gibi bağlama iplerine dizilmek yerine yakında bir yere bağlanıvermişti. Pisliğe yol açan türden bir gevşeklikti bu. Dikkat edilmezse, adamları işleri çabuk bitsin diye at pisliğinin üzerine birkaç kürek toprak atmakla yetiniyorlardı ve soğukta çok yürümelerinin gerekmeyeceği yerlere lağım çukuru kazıyorlardı. Buna izin

veren herhangi bir subay subaylığını kaybederdi ve kürek kullanmayı ilk elden öğrenirdi.

Kokunun kaynağını bulmak için kampı tararken aniden koku kesildi. Rüzgâr değişmemişti; pis koku kayboluvermişti işte. Şaşkınlığı yalnızca bir an sürdü. Yürümeye devam ederken daha da sert bakışlarla kaş çattı. Koku *bir yerden* gelmişti. Disiplini gevşeten her kimse bulacaktı ve o kişi herkese örnek olacaktı. Bu zamanda disiplin sıkı olmak zorundaydı; her zamankinden daha sıkı.

Geniş açıklığın kıyısında yine durdu. Çevresine gizlenmiş kampa rağmen açıklıktaki kar pürüzsüz ve ezilmemişti. Ağaçların arasından çıkmadan gökyüzünü taradı. Hızla kayan gri bulutlar öğle güneşini gizliyordu. Bir hareket yakalayınca nefesi kesildi, ama sonra yalnızca bir kuş olduğunu fark etti, şahinlere karşı ihtiyatlı davranarak yere yakın uçan küçük, kahverengi bir şey. Acı bir tını taşıyan bir kahkaha patlattı. Işık'ın lanetlediği Seanchanlar Amador'u ve Işığın Kalesi'ni tek bir inanılmaz lokmada yutalı bir aydan biraz daha fazla zaman geçmişti, ama Valda yeni içgüdüler öğrenmişti. Bilge adamlar öğrenirdi, aptallar ise...

Ailron aptaldı, eskidikçe parlayan eski hikâyelere kapılarak kabarmış, tacına yakışan gerçek güç edinme umudu beslemeye başlamıştı. Gözlerinin önündeki gerçekliği görmeyi reddetmişti ve sonuç Ailron'un felaketi olmuştu. Valda ona Jeramel Savaşı dendiğini duymuştu, ama yalnızca kaçmayı başaran bir avuç Amadicialı asil tarafından. Adamlar mızrak yemiş at kadar şaşkındılar, ama hâlâ olayları en iyi ışıkta göstermeye çalışıyorlardı. Seanchanların evcil cadıları onun düzenli saflarını kanlı paçavralar gibi doğramaya başladığında Ailron'un buna ne isim verdiğini merak etti. Topraktan fışkıran ateşleri hâlâ gözlerinin önüne getirebiliyordu. Rüyalarına giriyordu. Eh, Ailron ölmüştü, savaş meydanından kaçmaya çalışırken biçilmişti ve kafası bir Tarabonlunun mızrağının ucunda sergilenmişti. Bir aptal için uygun bir ölüm. Diğer yandan Valda'nın çevresine toplanmış dokuz binden fazla Evlat'ı vardı. Açık seçik görebilen bir adam, böyle zamanlarda bu kadar askerle çok iş çıkarabilirdi.

Açıklığın uzak ucunda, ağaç çizgisinin hemen berisinde, eskiden bir kömürcüye ait olan kaba bir ev vardı, taşların arasındaki boşluklarda biten otlar kış çökünce kahverengileşmiş, tek odalı bir kulübe. Adam evini bir süre önce terk etmiş gibi görünüyordu; saz damın bazı yerleri tehlikeli bir biçimde sarkmıştı ve eskiden dar pencereleri her neyle kapatmışsa, uzun zaman önce gitmiş, yerine koyu renk battaniyeler gerilmişti. Yerine tam

oturmayan tahta kapının yanında iki nöbetçi bekliyordu, pelerinlerinin üzerindeki altın güneş patlaması simgesinin arkasında kızıl çoban asası bulunan iri yarı adamlar. Soğuğa karşı kollarını kendilerine dolamış, ayaklarını yere vuruyorlardı. Valda düşman olsa ikisi de zamanında kılıçlarına ulaşamazlardı. Sorgucular içeride çalışmaktan hoşlanırdı.

Valda'nın yaklaşmasını taştan oyulmuş gibi görünen yüzlerle izlediler. İkisi de gönülsüzce selam verdi. Evlatların Lord Kumandanı bile olsa, çoban asası taşımayan birine daha fazlasını yapmazlardı. Biri Valda'nın neden geldiğini soracakmış gibi ağzını açtı, ama Valda yanlarından geçip kaba kapıyı açtı. En azından onu durdurmaya kalkışmamışlardı. Bunu yapsalar ikisini de öldürürdü.

O içeri girince Asunawa çarpık bir masada okumakta olduğu küçük kitaptan başını kaldırdı. Kemikli ellerinden biri baharat kokusu saçan, dumanları tüten kalay bir kadehe dolanmıştı. Odadaki tek diğer mobilya olan parmaklıklı sırtlı sandalyesi sallanıyor gibiydi, ama biri ham deriden şeritlerle güçlendirmişti onu. Valda alayla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Işığın Eli'nin Yüksek Engizisyoncusu bir çadır değil gerçek bir çatı talep etmişti, fena halde onarım isteyen bir saz dam olsa bile ve bir haftadır kimse herhangi türden bir şarap tatmamış olsa da o baharatlı şarap içiyordu. Taş şöminede küçük bir ateş de yanıyor, odayı biraz ısıtıyordu. Felaket'ten önce bile, dumanın onları ele vermemesi için yemek ateşleri bile yasaklanmıştı. Yine de, çoğu Evlat Sorgucuları küçümsüyor olsa da, Asunawa'ya tuhaf bir saygı besliyorlardı, sanki gri saçları ve sıska şehit suratı ona Işığın Evlatları'nın tüm ideallerini bahşediyormuş gibi. İlk öğrendiğinde bu Valda için sürpriz olmuştu; Asunawa'nın kendisinin bildiğinden kuşkuluydu. Her durumda, sorun çıkarmaya yetecek kadar Sorgucu vardı. İdare edemeyeceği bir şey değil, ama her tür sorundan uzak durmak en iyisiydi. Şimdilik.

"Zaman geldi sayılır," dedi, kapıyı arkasından kapatarak. "Hazır mısın?"

Asunawa kalkmak ya da katlanıp masanın üzerine, yanına konmuş pelerine uzanmak için hiçbir şey yapmadı. O pelerinde güneş patlaması yoktu, yalnızca kızıl asa vardı. Bunun yerine, ellerini kitabın üzerinde kavuşturarak sayfaları sakladı. Valda kitabın, Mantelar'ın yazdığı *Işığın Yolu* olduğunu düşündü. Yüksek Engizisyoncu için tuhaf bir seçim. Daha çok yeni Evlatlara uygun; yemin ederken okuma bilmeyenlere, Mantelar'ın sözlerini okuyabilsinler diye okuma öğretiliyordu. "Murandy'de bir Andor

ordusu olduğuna dair raporlar aldım, oğlum," dedi Asunawa. "Belki Murandy'nin içlerinde."

"Murandy buradan çok uzakta," dedi Valda, eski bir tartışmanın yeniden başladığını fark etmemiş gibi. Asunawa'nın kaybettiğini sık sık unuttuğu bir tartışma. Ama Andorluların Murandy'nin içinde ne işi vardı? Raporlar doğruysa; çoğu yalanlarla süslenmiş yolcu fantezileri çıkıyordu. Andor. İsmin kendisi Valda'nın acılarını hatırlatıyordu. Morgase ölmüştü ya da bir Seanchan'ın hizmetkârı olmuştu. Seanchanların kendilerine ait olmayan unvanlara pek az saygısı vardı. Ölü de olsa hizmetçi de, onu kaybetmişti artık ve daha da önemlisi, Andor için yaptığı planlar bozulmuştu. Galadedrid faydalı bir araç olmaktan çıkıp sıradan bir genç subaya dönüşmüştü, üstelik askerler arasında çok tutulan bir subay. İyi subaylar asla tutulmazdı. Ama Valda pragmatik bir adamdı. Geçmiş geçmişti. Andor'un yerini yeni planlar almıştı.

"Altara'nın doğusu üzerinden doğuya ilerlersek o kadar uzak değil, oğlum. Seanchanlar henüz Ebou Dar'dan çok uzaklaşmış olamaz."

Valda ateşin azıcık sıcaklığını yakalamak için ellerini açarak içini çekti. Tarabon'da veba gibi yayılmışlardı. Burada, Amadicia'da da öyle. Adam neden Altara'nın farklı olduğunu düşünüyordu? "Altara'daki cadıları unutuyor musun? Kendilerine ait bir orduları olduğunu hatırlatmam gerekiyor mu? Şimdiye dek Murandy'ye geçmemişlerse." Cadıların hareket halinde olduğunu bildiren raporlara inanıyordu. Elinde olmadan sesini yükseltti. "Belki işittiğin bu sözde Andor ordusu cadılar ve onların ordusudur! Caemlyn'i al'Thor'a verdiler, unuttun mu? Illian'ı ve doğunun yarısını da! Cadıların bölündüğüne inanıyor musun gerçekten? İnanıyor musun?" Yavaşça derin bir nefes aldı ve sakinleşti. Sakinleşmeye çalıştı. Doğudan gelen her hikâye bir öncekinden daha kötüydü. Bacadan gelen bir esinti odaya kıvılcımlar saçılmasına sebep oldu ve Valda küfrederek geriledi. Lanet köylü ini! Bacası bile kötü yapılmıştı!

Asunawa küçük kitabı avuçlarının arasında şaklatarak kapattı. Ellerini dua edercesine kavuşturmuştu, ama derine gömülü gözleri aniden ateşten de kızgın olmuştu. "Cadıların yok edilmesi gerektiğine inanıyorum! İnandığım bu işte!"

"Ben Seanchanların onları nasıl ehlileştirdiği bilgisine razı olurum." Yeterince evcil cadısı olursa al'Thor'u Andor'dan, Illian'dan, gölge gibi yerleştiği her yerden sürebilirdi. Şahinkanadı'nı bile gölgede bırakırdı!

"Yok edilmeliler," diye ısrar etti Asunawa inatla.

“Biz de onlarla birlikte, öyle mi?” diye sordu Valda.

Kapı çalındı ve Asunawa’nın sert çağrısı üzerine dışarıdaki nöbetçilerden biri eşikte belirdi, dimdik durdu ve kolunu göğsüne yaslayarak selam verdi. “Lord Yüksek Engizisyoncu,” dedi saygıyla, “Kutsanmışlar Kurulu burada.”

Valda bekledi. Hayatta kalan on Lord Kumandan dışarıda, atlarının sırtında yola çıkmaya hazır beklerken bu yaşlı aptal inatlaşmaya devam edecek miydi? Olan olmuştu. Olması gereken.

“Beyaz Kule’yi yıkacaksa,” dedi Asunawa sonunda, “tatmin olabilirim. Şimdilik. Bu toplantıya geleceğim.”

Valda gergin gergin gülümsedi. “O zaman ben de tatmin olurum. Cadıların düşüşünü birlikte izleyeceğiz.” Onların düştüğünü kesinlikle görecekti. “Atını hazırlatmanı öneririm. Gece çökene kadar gidecek çok yolumuz var.” Asunawa’nın onunla birlikte görüp göremeyeceği ise, bambaşka bir meseleydi.

Gabrelle, Logain ve Toveine ile birlikte kış ormanında at sürmekten zevk alıyordu. Çok geride kalmadıkları sürece Logain onun ve Toveine’in kendi tempolarında, arkadan gelmelerine, biraz baş başa kalmalarına izin veriyordu. Ama iki Aes Sedai, gerçekten yalnız kaldıkları zaman bile, kesinlikle gerekli olmadığı sürece nadiren konuşuyorlardı. Pek dost sayılmazlardı. Aslında, Logain bu gezileri önerdiği zaman Gabrelle sık sık Toveine’in geride kalmak istemesini diliyordu. Gerçekten yalnız kalmak çok hoş olurdu.

Yeşil eldivenli ellerinin biriyle dizginleri tutarak ve diğeri ile tilki astarlı pelerinini kapatarak soğuğu birazcık, sırf canlandırıcı etkisi için hissetme izni verdi kendine. Kar derin değildi, ama sabah havası gevrekti. Koyu gri bulutlar yakında daha fazla kar vadediyordu. Yukarıda, yüksekte bir tür uzun kanatlı kuş uçuyordu. Belki bir kartal; kuşlar konusunda bilgili sayılmazdı. Bitkiler ve mineraller, siz onları incelerken aynı yerde kalırdı, kitaplar ve parşömenler de öyle, ama yeterince eskiyseler sonuncular parmaklarınızın altında ufalanabilirdi. O yükseklikten kuşu seçemiyordu zaten, ama bir kartal manzaraya uyardı. Çevreleri ağaçlıklarla kaplıydı, seyrek ağaçlıkların arasında küçük, yoğun koruluklar vardı. Büyük meşeler, yüksek çamlar ve köknarlar çalıların büyük kısmına yaşama şansı vermemişti, ama orada burada zorlu türden bir sarmaşığın kalın, kahverengi kalıntıları bir kayaya ya da alçak gri bir taş çıkıntısına tutunarak uzak baharı

bekliyordu. Gabrelle, bir çömez egzersiziymiş gibi, o soğuk ve boş manzarayı dikkatle zihnine yazdı.

Görünürde iki yoldaşı dışında kimse yokken, Siyah Kule olmayan bir yerde olduğunu hayal edebiliyordu neredeyse. Artık o korkunç isim aklına çok kolay geliyordu. Beyaz Kule kadar gerçek bir şey ve eğitim gören yüzlerce adamı barındıran büyük taş kışlaları görmüş biri için artık “sözde” değil. Kışlaların çevresinde bir köy büyümüştü. Gabrelle yaklaşık iki haftadır o köyde yaşıyordu ve Siyah Kule’nin bazı kısımlarını hâlâ görmemişti. Siyah Kule’nin arazisi kilometrelerce uzanıyordu ve örülmeye başlanmış siyah taştan bir duvarla çevriliydi. Yine de, burada, ormanda neredeyse unutabiliyordu.

Neredeyse. Logain Ablar’ın özü olan, her zaman zihninin arkasında bulunan his ve duygu düğümü dışında. Daimi bir kontrollü ihtiyat hissi, daima gerilmenin eşiğindeki kasların hisleri dışında. Avlanmakta olan bir kurt ya da bir aslan öyle hissedebilirdi. Adamın başı devamlı dönüyordu; burada bile, saldırı beklermiş gibi çevresini izliyordu.

Gabrelle’in bir Muhafızı hiç olmamıştı –Kahverengiler için gereksiz gösteriştiler yalnızca; bir hizmetkâr kiralamak yeterliydi– ve bir bağın parçası olmakla kalmamak, deyim yerindeyse o bağın yanlış ucunda olmak tuhaf geliyordu. Yalnızca yanlış uçta olmaktan da kötü; *bu* bağ onun itaat etmesini gerektiriyordu ve yasaklarla kısıtlanmıştı. Yani, aslında Muhafız bağına benzemiyordu. Aes Sedailer Muhafızlarını itaate *zorlamazlardı*. Eh, sık sık değil. Ve Aes Sedailer yüzyıllardır erkeklerle iradeleri hilafına bağ kurmamışlardı. Yine de, büyüleyici bir inceleme konusuydu. Hissettiklerini yorumlamak üzerinde çalışıyordu. Zaman zaman Logain’in aklından geçeni okuyabiliyordu neredeyse. Başka zamanlarda, lambası olmadan bir madende el yordamı ile ilerlemek gibi oluyordu. Boynu celladın baltasına uzatılmış olsa, bunu bile incelemeye çalışırdı herhalde. Ki, aslında, olan buydu. Gabrelle’in Logain’i hissedebildiği gibi, Logain de onu hissedebiliyordu.

Bunu her zaman hatırlamalıydı. Asha’manların bazıları Aes Sedailerin tutsaklığa boyun eğdiklerine inanıyor olabilirdi, ama zorla bağ kurulmuş elli bir Aes Sedai’nin tamamının pes edeceğini ancak bir aptal düşünürdü ve Logain aptal değildi. Dahası, onların Siyah Kule’yi yok etmek üzere gönderildiklerini biliyordu. Ama hâlâ yönlendirebilen yüzlerce adamın oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaya çalıştıklarından şüphelenirse... Işık, bu kısıtlanmış hal içinde, tek bir emir

tüm çabalarını durdurabilirdi! Siyah Kule’ye zarar verecek hiçbir şey yapmayacaksın. Basit bir önlem olarak bu emrin neden verilmediğini anlayamıyordu. Başarılı olmak zorundaydılar. Başarısız olurlarsa dünyanın sonu gelmiş demekti.

Logain eyerinde döndü. Üzerine tam oturan simsiyah ceketi içindeki geniş omuzları ile etkileyici bir adamdı. Yüksek yakasındaki gümüş Kılıç ve kızıl altın Ejder dışında üzerinde tek renk lekesi yoktu. Soğuğun ona dokunmasına izin vermiyormuş gibi, siyah pelerinini arkaya atmıştı. Reddediyor da olabilirdi; bu adamlar her zaman her şeyle savaşmaları gerektiğine inanır gibiydi. Logain ona gülümsedi –güven verircesine mi?– ve Gabrelle gözlerini kırpıştırdı. Bağın kendine ait ucuna çok fazla endişe sızmasına izin mi vermişti? Duygularına hâkim olmaya, yalnızca doğru tepkileri sunmaya çalışmak öylesine girift bir danstı ki. Dikkatini dağıtan her tür faktörün arasında her örgünün tam olarak belirli bir biçimde yapılması, en ufak duraksama olmaması gereken şal sınavı gibiydi neredeyse, yalnız bu sınav bitmek tükenmek bilmiyordu.

Logain dikkatini Toveine’e çevirdi ve Gabrelle hafifçe içini çekti. Yalnızca bir gülümseme demek ki. Dost canlısı bir jest. Logain genellikle cana yakın davranıyordu. Olduğu kişi olmasa hoş biri sayılabilirdi.

Toveine ona gülümseyerek yanıt verdi ve Gabrelle hayretle başını sallamamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Üstelik ilk defa olmuyordu bu. Soğuğa karşı korunmaya çalışıyormuş gibi başlığını biraz öne çekti. Gizlice Kızıl Aes Sedai’yi izlemeye başladı.

Kadın hakkında bildiği her şey, kadının nefretlerini sığ mezarlara gömdüğünü söylüyordu. O da, gömerse. Toveine yönlendirebilen erkeklerden, Gabrelle’in bildiği bütün Kızıllar kadar çok nefret ederdi. Adamın, Kızıl Ajah’ın onu sahte Ejder olarak ortaya çıkardığı iddialarından sonra *bütün* Kızıllar Logain Ablar’dan nefret ediyor olmalıydı. Adam şimdi sessizliğini koruyor olabilirdi, ama ne kadar zarar verebiliyorsa vermişti çoktan. Tutsakların arasında, en azından onlar Kızılların kendi kurdukları tuzağa düştüklerini düşünüyormuş gibi bakan Aes Sedailer vardı. Ama Toveine adama neredeyse *yaltaklanıyordu.* Gabrelle sinirle alt dudağını ısırdı. Doğru. Desandre ve Lemai herkesin bağ kurdukları Asha’manlarla iyi geçinmesini emretmişti –Aes Sedailerin faydalı bir şeyler yapabilmesi için adamların yatıştırılması gerekliydi– ama Toveine iki Aes Sedai’nin her emri karşısında dikenlerini çıkartmıştı. Onlara boyun eğmek istememişti ve Lemai de Kızıl olmasa, emirleri ne kadar mantıklı olursa olsun itaat

etmeyebilirdi. Onları tutsaklığa götürdükten sonra kimsenin onun yetkesini tanımadığı gerçeğinden de nefret ediyordu. Ama sonra Logain'e gülümsemeye başlamıştı.

Aynı şekilde, Logain o bağın diğer ucunda otururken o gülümsemenin sahte olduğunu nasıl anlamazdı? Gabrelle o düğümü de didiklemişti, ama çözmeye yaklaşamamıştı bile. Adam Toveine hakkında çok şey biliyordu. Ajahını bilmek yeterli olmalıydı. Ama Gabrelle, Logain Kızıl Aes Sedai'ye bakarken, kendisine bakarkenki kadar az kuşku hissetmişti adamın kafasında. Logain her tür kuşkudan *arınmış* değildi; kimseye güvenmiyor gibiydi. Ama Aes Sedailerin *her birine* karşı, Asha'manlar karşısında olduğundan daha az kuşku besliyordu. Bu da mantıklı gelmiyordu.

Adam aptal değil, diye hatırlattı kendi kendine. *O zaman neden? Ve neden Toveine için de? Kadın ne entrika çeviriyor?*

Toveine aniden o görünürde sıcak olan gülümsemesini ona çevirdi ve sorularından en az birini işitmiş gibi konuştu. “Sen yakındayken,” diye mırıldandı, nefesi puslanarak, “benim farkımda bile değil. Sen onu tutsak ettin, kardeşim.”

Hazırlıksız yakalanan Gabrelle elinde olmadan kızardı. Toveine asla boş sohbet etmezdi ve Gabrelle'in Logain'in yanındaki konumunu onaylamadığını söylemek, durumu çok çok hafife almak olurdu. Adamın planlarını ve zayıflıklarını öğrenecek kadar yaklaşmak için onu baştan çıkarmak o kadar aşikâr bir yöntem gibi gelmişti ki. Hem, adam bir Asha'man olsa bile, Gabrelle daha o doğmadan uzun zaman önce Aes Sedai olmuştu ve konu erkekler olduğunda o kadar da masum sayılmazdı. Adam Gabrelle'in ne yaptığını fark ettiğinde o kadar şaşırırştı ki, Gabrelle neredeyse *Logain'i* masum sanacaktı. Pek aptaldı doğrusu. Domanlıyı oynamanın pek çok sürpriz ve birkaç gizli tehlike barındırdığı ortaya çıkmıştı. En kötüsü de, kimseye açıklayamayacağı bir tuzaktı. Toveine'in en azından kısmen bildiğinden çok korktuğu bir şey. Ama diğer yandan, onun başı çekmesini kabul eden her Aes Sedai de biliyor olmalıydı ve Gabrelle çoğunun bildiğini düşünüyordu. Hiçbiri sorundan bahsetmemişti ve hiçbiri bahsetmezdi, elbette. Logain, duygularını ne kadar iyi saklarsa saklasın Gabrelle'in onu bulmasına izin vereceğine inandığı kaba bir yöntemle duygularını maskeleyebiliyordu. Ama, bir yastığı paylaştıkları zamanlarda, bazen maskenin kaymasına izin veriyordu. Sonuçlar, en hafif tabiriyle... yıkıcıydı. O zamanlarda sakin itidal olmuyordu, serinkanlı incelemeler olmuyordu. Aslında, hiç mantık olmuyordu.

Telaşla karlı manzara imgesini çağırdı ve zihnine yerleştirdi. Ağaçlar, kayalar ve pürüzsüz, beyaz kar. Pürüzsüz ve *soğuk* kar.

Logain dönüp ona bakmadı, herhangi bir şekilde belli etmedi, ama bağ Gabrelle'e o bir anlık kontrol kaybının farkında olduğunu söylüyordu. Adamdan kendinden memnunluk taşıyordu! Ve *tatmin!* Gabrelle için için kaynamamak için kendini zor tutuyordu. Ama adam onun, için için kaynamasını bekliyor olmalıydı, kavrulası! Onun için ne hissettiğini biliyor olmalıydı. Ama öfkesinin kabarmasına izin vermesi adamı yalnızca *eğlenti* ile doldurmuştu! Üstelik bunu saklamaya çalışmıyordu bile!

Toveine'in yüzünde tatmin dolu, küçük bir gülümseme olduğunu fark etti, ama nedenini merak etmek için, ancak bir an bulabildi.

Sabahı kendilerine ayırmışlardı, ama şimdi ağaçların arasında bir başka binici belirmişti. Siyahlar içindeki pelerinsiz adam onları gördüğünde atını onlara doğru çevirdi ve kara rağmen hızlanmak için topuklarını hayvanın böğrüne gömdü. Logain, bir sükûnet timsali gibi, beklemek üzere dizginleri çekti. Gabrelle atını onunkinin yanında durdururken gerildi. Bağdan gelen duygular değişmişti. Şimdi sıçramaya hazırlanan bir kurdun gerilimiydiler. Adamın çelik eldivenlerinin rahat rahat yüksek eyer kaşında durmak yerine kılıcının kabzasına gitmesini bekliyordu.

Yeni gelen neredeyse Logain kadar uzun boyluydu, dalga dalga altın rengi saçları geniş omuzlarına dökülüyordu ve sevimli bir gülümsemesi vardı. Gabrelle adamın gülümsemesinin sevimli olduğunu bildiğini tahmin ediyordu. Bilmemek için fazla yakışıklıydı, Logain'den çok daha yakışıklı. Yaşamın demirhaneleri Logain'in yüzünü sertleştirmiş, keskin kenarlar bırakmıştı. Bu genç adam henüz pürüzsüzdü. Yine de, ceket yakasını Kılıç ve Ejder süslüyordu. Adam parlak mavi gözlerle iki Aes Sedai'yi inceledi. "İkisiyle de yatıyor musun, Logain?" dedi gür bir sesle. "Tombul olanın soğuk bakışları var, bana göre, ama diğeri yeterince sıcak görünüyor."

Toveine öfkeyle tısladı ve Gabrelle'in çenesi kenetlendi. Yaptığı işi sır olarak saklamamıştı aslında –herkesin bilgisi dahilinde yapmaktan utanacağı bir şeyi gizlilik pelerinine saran bir Cairhienli değildi o– ama bu, şaka konusu olmayı beklediği anlamına gelmiyordu. Daha da kötüsü, adam iki kadın meyhane eksik etekleriymiş gibi konuşmuştu!

"Bir daha bu şekilde konuştuğunu duymayayım, Mishraile," dedi Logain sessizce ve Gabrelle bağın yine değiştiğini fark etti. Şimdi soğuktu; öyle soğuk ki, yanında kar sıcak kalırdı. Öyle soğuk ki, yanında mezar sıcak kalırdı. O ismi daha önce de duymuştu Gabrelle –Atal Mishraile– ve Logain

telaffuz ederken ona karşı güvensizlik hissediyordu –onun Gabrelle ve Toveine'e karşı hissettiğinden daha fazla kesinlikle– ama bu sözlerde ölüm hissi vardı. Neredeyse gülünesi bir şeydi. Adam onu tutsak etmişti, ama ününü korumak için şiddete başvurmaya hazırdı, öyle mi? Gabrelle'in bir parçası gerçekten de gülmek istiyordu, ama bu bilgiyi bir kenara kaldırmakla yetindi. Her bilgi kırıntısı işe yarayabilirdi.

Genç adam tehdidi işittiğine dair bir işaret vermedi. Gülümsemesi hiç değişmedi. "M'Hael istiyorsan gidebileceğini söyledi. Neden asker bulmaya devam etmek istediğini anlayamıyormuş."

"Birinin bu işle ilgilenmesi gerek," diye yanıt verdi Logain ifadesiz bir sesle.

Gabrelle ve Toveine şaşkın şaşkın bakıştılar. Logain *neden* asker bulmaya devam etmek istiyordu? Asha'man gruplarının bu iş için gönderildikleri yerlerden döndüklerini görmüştü. Her seferinde, uzun mesafelerde Yolculuk yaptıkları için yorgun, genelde kirli ve ek olarak aksi görünüyorlardı. Yenidendoğan Ejder adına davul çalan adamlar, gerçekte ne peşinde oldukları öğrenilmeden önce bile, her zaman hoş karşılanmıyordu anlaşılan. Hem, neden Gabrelle ve Toveine bunu şimdi öğreniyordu? Birlikte yatarken adamın ona her şeyi anlattığına *yemin edebilirdi*.

Mishraile omuzlarını silkti. "O tür işleri yapacak bir sürü Adanmış ve Asker var. Elbette, devamlı eğitimlere göz kulak olmak seni yoruyordur, herhalde. Aptallara ormanlarda gizlice ilerlemeyi ve kıl payı yönlendiremiyorlarmış gibi uçurumlara tırmanmayı öğretmek. Sinek pisliği büyüklüğünde bir köy bile gözüne daha iyi görünüyor olmalı." Gülümsemesi horgörülü ve hiç de sevimli olmayan, alaylı bir gülüşe dönüştü. "Belki M'Hael'den rica edersen, saraydaki derslerine katılmana izin verir. O zaman canın sıkılmaz."

Logain'in yüzü hiç değişmedi, ama Gabrelle bağdan tek bir keskin öfke şimşeği hissetti. Mazrim Taim ve özel dersleri hakkında birkaç bilgi kırıntısı duymuştu, ama Aes Sedailerin tek bildiği Logain ve yandaşlarının Taim'e ve onun derslerine katılanlara hiç güvenmediğiydi ve Taim de Logain'e güvenmiyor gibiydi. Ne yazık ki, Aes Sedailerin dersler hakkında öğrenebildikleri sınırlıydı; Taim'in hizbinden biriyle bağ kuran Aes Sedai yoktu. Bazıları güvensizliğin sebebinin iki adamın da bir zamanlar Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia etmeleri olduğunu söylüyordu. Yönlendirmenin erkeklerde yarattığı deliliğin bir izi olduğunu düşünenler de vardı. Gabrelle Logain'de herhangi bir delilik izi görmemişti ve

yönlendirmek üzere olduğuna dair ipucu aradığı titizlikle delilik izlerini arıyordu. Delirdiği zaman hâlâ ona bağlı olursa, delilik onun zihnini de ele geçirebilirdi. Ama Asha'man saflarını bozan her çatlak kullanılmalıydı.

Logain ona bakmakla yetininince Mishraile'in gülümsemesi soldu. "Sinek pisliklerinin tadını çıkar," dedi sonunda, atını çevirerek. Topuklarını vurunca hayvan ileri fırladı. Atı uzaklaşırken Mishraile omzunun üzerinden seslendi: "Bazılarımızı ihtişam bekliyor, Logain."

"Ejderinin tadını fazla çıkaramayabilir," diye mırıldandı Logain, adamın dörtnala uzaklaşmasını izlerken. "Çenesi fazla düşük." Gabrelle adamın yorumu kendisi ve Toveine için yaptığını sanmıyordu, ama başka ne kastetmiş olabilirdi? Ve neden aniden endişeye kapılmıştı? Endişesini çok iyi saklıyordu, özellikle de bağ düşünülünce, ama yine de endişeliydi. Işık, bazen bir erkeğin aklından geçenleri bilmek insanın aklını daha da fazla karıştırıyordu!

Logain aniden bakışlarını ona ve Toveine'e çevirdi ve incelemeye başladı. Bağdan yeni bir endişe iplikçiği geldi. Onlar hakkında mı? Yoksa – tuhaf bir düşünce ama– onlar *için* mi?

"Korkarım gezimizi kısa kesmek zorundayız," dedi Logain bir an sonra. "Yapmam gereken hazırlıklar var."

Atını dörtnala kaldırmadı, ama yine de eğitim gören adamların köyüne dönerken belirlediği tempo gittiğinden hızlıydı. Şimdi bir şeye yoğunlaşmıştı; düşündüğünü tahmin ediyordu Gabrelle. Bağ düşüncelerle vızıldıyordu neredeyse. Logain içgüdüleriyle at sürüyor olmalıydı.

Çok yol gidemeden Toveine atını Gabrelle'inkine yanaştırdı. Eyerinde eğilerek, Logain'in arkasına dönüp onları konuşurken görmesinden korkarmış gibi adama bakışlar fırlatırken bir yandan da gözlerini Gabrelle'inkilere dikmeye çalıştı. Bağın ona ne dediğine hiç dikkat etmezmiş gibiydi. Gösterdiği çabayla, düşmek üzere bir oyuncak bebek gibi hopluyordu yerinde.

"Onunla gitmeliyiz," diye fısıldadı Kızıl Aes Sedai. "Ne pahasına olursa olsun bizim de gitmemizi sağlamalısın." Gabrelle kaşlarını kaldırdı ve Toveine kızarma zarafetini gösterdi, ama ısrarından bir şey kaybetmedi. "Geride kalmayı göze alamayız," diye nefes verdi telaşla. "Adam buraya gelirken hırslarını terk etmedi. Her ne iğrençlik planlıyorsa, gerçekleştirmeyi denediği anda yanında olmazsak hiçbir şey yapamayız."

"Burnumun dibinde duranı görebiliyorum," dedi Gabrelle keskin bir sesle ve Toveine başını sallayarak susunca rahatladı. Gabrelle içinde

kabaran korkuyu zar zor kontrol altında tutabiliyordu. Toveine bağdan alması gereken hisler hakkında hiç mi *düşünmüyordu?* Logain'de her zaman olan bir şey –kararlılık– şimdi bıçak kadar keskin, bıçak kadar sertti. Bu sefer bunun anlamını bildiğini sanıyordu ve bilgi ağzını kurutuyordu. Kime karşı olduğunu bilemiyordu, ama Logain Ablar'ın atını savaşa sürdüğünden emindi.

Beyaz Kule'de sarmallar çizerek nazikçe yükselen geniş koridorlarda inerken, Yukiri kendini aç bir kedi kadar sinirli hissediyordu. Yanında süzülürcesine yürüyen Aes Sedai'nin sözlerini zar zor dinleyebiliyordu. Sabah hâlâ loştu, ilk ışıklar Tar Valon üzerindeki yoğun kar yağışı ile kararmıştı ve Kule'nin orta katları bir Sınırboyu kışı kadar soğuktu. Eh, belki o kadar soğuk değil, diye düşündü bir an sonra. Senelerdir o kadar kuzeye gitmemişti ve hafızası büzülmediği yerlerde genişliyordu. İşte bu yüzden yazılı kanıtlar bu kadar önemliydi. En azından kaydetmeye cesaret edemediğiniz şeyler dışında. Yine de, yeterince soğuktu. Eski inşaatçıların onca zekâsına ve yeteneğine rağmen, bodrum kattaki büyük fırınların ısısı bu kadar yükseklere ulaşamıyordu. Esintiler yaldızlı şamdanlardaki alevlerin oynaşmasına sebep oluyordu ve bazıları beyaz duvarlara dizili kalın duvar halılarını dalgalandıracak kadar güçlüydü. Halılar bahar çiçekleri, ormanlıklar, egzotik hayvanlar, kuşlar ve aşağıdaki kamuya açık yerlerde asla sergilenmeyecek, Kule'nin kazandığı zaferlerle süslüydü. Eskiden olsa, Yukiri'nin sıcak şöminelerle donatılmış kendi dairesi çok daha rahat gelirdi.

Dış dünyadan gelen haberler, düşünmemeye çalışmasına rağmen, kafasının içinde çalkalanıp duruyordu. Daha doğrusu, son zamanlarda sıkça olduğu gibi, sağlam haberlerin yokluğu. Göz ve kulakların Altara ve Arad Doman'dan bildirdikleri karmakarışıktı ve Tarabon'dan bir kez daha gelmeye başlayan birkaç rapor korkutucuydu. Söylentilere göre Sınırboyları hükümdarları Afet'ten Andor'a, Amadicia'ya, Aiel Kıraçları'na kadar herhangi bir yerde olabilirdi; tek doğrulanmış gerçek hiçbirinin olması gerektiği yerde olmadığı, Afetsınırı'nı korumadığıydı. Aieller *gerçekten* her yerdeydi ve sonunda al'Thor'un kontrolünden çıkmış görünüyorlardı. Onun kontrolünde oldukları bir zaman vardıysa tabii. Murandy'den gelen en son haberler Yukiri'nin hem dişlerini gıcırdatmak, hem de ağlamak istemesine sebep oluyordu. Cairhien ise!.. Güneş Sarayı'nın her yerinde Aes Sedailer vardı, bazılarının asi olduğundan kuşkulanılıyordu ve sadık olduğu bilinen

teki bile yoktu. Coiren ve elçilik heyeti şehirden ayrıldığından beri onlardan haber alınamamıştı, halbuki uzun zaman önce Tar Valon'a dönmüş olmaları gerekiyordu. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi, al'Thor'un kendisi bir kez daha, tıpkı bir sabun köpüğü gibi yok olmuştu. Onun Güneş Sarayı'nın yarısını yok ettiğine dair söylentiler doğru olabilir miydi? Işık, adam henüz deliremezdi. Yoksa Elaida'nın akılsız "koruma" önerisi onu korkutup saklanmasına mı sebep olmuştu? Onun korktuğu *herhangi bir şey* var mıydı? Adam Yukiri'yi korkutuyordu. Nasıl bir yüz takınırlarsa takınsınlar, Salon'u da korkutuyordu.

Gerçekten kesin olan tek şey, bütün bunların yağmur fırtınasındaki bir tükürük kadar önemli olmadığıydı. Bunu bilmek ruh halini hiç düzeltmiyordu. Eninde sonunda dikenler sizi öldürecek olsa da, bir gül çalısına takıldığınız için endişelenmek, kaburgalarınıza dayanmış bir bıçak varken bir lüksten başka bir şey değildi.

"Son on sene içinde Kule'den ne zaman ayrılsa, kendi özel işleri için oluyordu, bu yüzden kontrol edecek güncel kayıtlar yok," diye mırıldandı yoldaşı. "Ne zaman Kule'den ayrıldığını gizlice öğrenmek zor." Koyu altın rengi saçlarını fildişi taraklarla arkada tutturmuş olan Meidani uzun boyluydu ve göğsü dengesini bozacakmış gibi görünmesine sebep olacak kadar inceydi. Bu gerçek, üzerine tam oturan koyu gümüş rengi işlemeli korsesi ve ağzını Yukiri'nin kulağının hizasına getirmek için eğilmesi ile de vurgulanıyordu. Şalını bileklerine takmıştı, uzun gri saçakları yer seramiklerinin üzerinde sürükleniyordu.

"Sırtını dik tut," diye hırladı Yukiri sessizce. "Kulaklarım kirden tıkanmış değil."

Diğer kadın irkilerek doğruldu; yanakları hafifçe, pençe pençe kızardı. Meidani şalını kollarına çekerek omzunun üzerinden Muhafızı Leonin'e bir bakış fırlattı. Adam belli bir mesafeden takip ediyordu. Onlar zayıf adamın siyah örgülerindeki gümüş çanların hafif şıngırtısını zar zor duyabiliyor olsalar da, adam normal tonda söylenen hiçbir şeyi duyamazdı. Leonin gerekenden fazlasını bilmiyordu –aslında, Aes Sedaisinin ondan belli şeyler istediği dışında pek az şey biliyordu; iyi bir Muhafız için bu kadarı yeterliydi– ve çok şey öğrenirse sorun yaratabilirdi, ama fısıldaşmaya da gerek yoktu. Fısıldaşıldığını gören insanlar sırrın ne olduğunu öğrenmek isteyebilirdi.

Siniririn kaynağı dış dünya olmadığı gibi, kadın kuğu tüyleri içinde bir karga olsa da, diğer Gri de değildi. En azından asıl kaynağı değildi. Bir

asinin sadıkmış gibi davranması iğrençti, ama Saerin ile Pevara Meidani ile diğer kargaları henüz Kule kanununa teslim etmemeleri gerektiği konusunda onu ikna ettiklerinde memnun olmuştu. Artık kanatları kesilmişti ve işe yarıyorlardı. Sonunda adaletle yüzleştikleri zamana kadar biraz merhamet bile kazanabilirlerdi. Elbette, Meidani'nin kanatlarını kırpan yemin ortaya çıktığı zaman, Yukiri kendini de merhamet dilenirken bulabilirdi pekâlâ. Asi olsa da olmasa da, onun ve diğerlerinin Meidani ve suç ortaklarına yaptıkları, cinayet kadar kanundışıydı. Ya da ihanet kadar. Kişisel itaat yemini –hem de baskı altında, Yemin Çubuğu üzerine edilmiş bir yemin– İçtepi'ye fazla yakındı ve İçtepi tam olarak tarif edilmiş olmasa da açıkça yasaklanmıştı. Yine de, bazen yabanarılarını kaçırtmak için duman kullanırken badanayı lekelerdiniz ve Kara Ajah zehirli iğneleri olan yabanarılarıydı. Zamanı gelince kanun işletilecekti –kanun olmadan hiçbir şey olmazdı– ama Yukiri dumanlama işleminden kendisinin canlı kurtulup kurtulmayacağı hakkında, kanunun vereceği cezalardan daha fazla endişeleniyordu. Cesetlerin cezalar hakkında endişelenmesi gerekmezdi.

Meidani'ye sertçe devam etmesini işaret etti, ama diğer kadın ağzını açar açmaz üç Kahverengi bir köşeyi dönüp tam önlerine çıktı. Tıpkı Yeşiller gibi, gösterişli gösterişli şallarını sergiliyorlardı. Yukiri, Marris Thornhill'i ve Doraise Mesianos'u biraz tanıyordu, tıpkı Temsilcilerin Kule'de çok zaman geçiren diğer Ajah üyelerini tanıdığı gibi, yani isimlerle yüzleri eşleyebiliyorlardı, ama yalnızca o kadar. Zorunlu kalsa, onları ılımlı ve çalışmalarına dalmış olarak tarif ederdi. Elin Warrel şala yeni terfi etmişti, hâlâ içgüdüyle diz kırıyor olmalıydı. Ama bir Temsilci'ye nazik davranmak yerine, üç kadın Yukiri ile Meidani'ye kedilerin yabancı köpeklere baktığı gibi baktılar. Ya da köpeklerin yabancı kedilere baktığı gibi. Hiç de ılımlı olmayan bir biçimde.

"Arafel kanunu hakkında bir soru sorabilir miyim, Temsilci?" dedi Meidani rahatça, baştan beri söylemeyi düşündüğü asıl şey buymuş gibi.

Yukiri başını salladı ve Meidani ırmaklardaki ve göllerdeki balık avı haklarının karşılaştırılması hakkında bir şeyi gevelemeye başladı, pek de iyi bir seçim değildi. Bir yargıç, bir Aes Sedai'den balık avı hakları hakkında bir davayı dinlemesini rica edebilirdi, ama yalnızca güçlü insanlar söz konusuysa ve tahta başvurulacağından korkuyorsa, kendi fikrini desteklemek için.

Kahverengilerin arkasından tek bir Muhafız geliyordu –Yukiri adamın Marris'e mi, yoksa Doraise'e mi bağlı olduğunu hatırlamıyordu. Sert,

yuvarlak bir yüzü ve siyah bir tepe tutamı olan iri yarı bir adamdı. Adam Leonin ve sırtındaki kılıçları, kuşkusuz Aes Sedaisinden aldığı bir güvensizlikle süzdü. İki kadın yavaş yavaş sarmallar çizen koridorda çenelerini kaldırarak yürüyorlardı ve sıska çömez ayak uydurmak için endişe içinde sıçrıyordu. Muhafız, düşman ülkedeki biri havası saçarak, uzun adımlarla arkalarından yürüyordu.

Bugünlerde düşmanlık aşırı aşina olmuştu. Ajahlar arasındaki, eskiden ancak her Ajah'ın kendi sırlarını saklamaya yetecek kadar kalın olan görünmez duvarlar, hendeklerle çevrilmiş sert, taştan surlara dönüşmüştü. Hayır, hendeklerle değil; derin ve geniş uçurumlarla çevrili. Aes Sedailer asla yalnız başlarına kendi kısımlarından ayrılmıyor, Muhafızlarını kütüphaneye ve yemek odalarına bile götürüyorlardı ve biri Ajahlarını yanlış anlayabilirmiş gibi şallarını daima takıyorlardı. Yukiri'nin kendisi, gümüş ve altın iplikle işlenmiş en iyi şalını takmıştı. Uzun ipek saçaklar ayak bileklerine kadar geliyordu. Bu yüzden, herhalde kendisi de Ajahını biraz sergiliyordu. Ve son zamanlarda, Muhafızsız geçen on iki senenin yeterince uzun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kaynağını anladıktan sonra, korkunç bir düşünce olduğu sonucuna varmıştı. Beyaz Kule'nin içinde hiçbir Aes Sedai bir Muhafız'a ihtiyaç duymamalıydı.

Bir kez daha, birinin Ajahlar arasında arabuluculuk yapması gerektiği düşüncesi kafasına dank etti. Hem de bir an önce. Yoksa asiler cüretli hırsızlar gibi oynaya oynaya ön kapıdan girecek, onlar Büyük Hala Sumi'nin sürahisini kimin alacağı üzerine didişirken evi boşaltacaklardı. Ama düğümü çözmek için üzerinde çalışabileceği tek iplik, Kızıl Ajah'ın Logain'i sahte Ejder olarak öne çıkardıkları söylentilerini –hâlâ o söylentilerin doğru olduğunu iddia ediyorlardı!– yaymak üzere Meidani ile arkadaşlarının asiler tarafından Kule'ye gönderildiklerini herkesin önünde kabullenmeleriydi. Bu doğru *olabilir* miydi? Hem de Pevara bilmeden? Bir Temsilci'nin, özellikle de Pevara'nın aldatılabileceğini düşünmek imkânsızdı. Her durumda, düğümün o kısmının üzerine şimdiye dek o kadar çok yeni düğüm atılmıştı ki kendi başına bir fark yaratamazdı. Dahası, Kara Ajah olmadığından emin olabildiği on dört kadının onun yardımından mahrum kalmasına sebep olurdu. Büyük olasılıkla, yarattıkları fırtına dinmeden önce, kalan dört kadının ne yaptığını açığa çıkaracağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ürperdi ve bunun koridordaki esintilerle bir ilgisi yoktu. O ve gerçeği açıklayabilecek tüm diğer kadınlar o fırtına dinmeden önce, sözde kaza

eseri veya yataklarında ölürlerdi. Ya da ortadan kayboluverirlerdi, sözde Kule'den ayrılırlardı ve bir daha onları gören olmazdı. Bundan kuşku duymuyordu. Bütün kanıtlar öyle derinlere gömülürdü ki bir ordu bile kazıp çıkaramazdı. Söylentiler bile örtbas edilirdi. Daha önce de olmuştu. Dünya ve Aes Sedailerin büyük kısmı hâlâ Tamra Ospenya'nın yatağında öldüğüne inanıyordu. Eskiden kendisi de aynı şeye inanıyordu. Bildiklerini açıklamadan önce Kara Ajah'ı yakalamış ve ellerini kollarını mümkün olduğunca bağlamış olmaları gerekiyordu.

Kahverengiler güvenle geçip gittikten sonra Meidani raporuna devam etti, ama birkaç dakika sonra, hemen önlerindeki bir duvar halısının arkasından aniden iri, kıllı bir el çıkınca yine sustu. Boğulmuş Topraklar'a ait rengârenk kuşlar betimlenmiş parlak duvar halısının gözlerden gizlediği kapıdan buz gibi bir rüzgâr esti ve kalın kahverengi işçi ceketi içinde iri yarı bir adam geri geri koridora girdi. Adamın çektiği el arabasının üzerine yarılmış karya odunları yığılmıştı ve kaba ceket giymiş bir başka hizmetkâr adam arabayı arkadan itiyordu. Sıradan işçiler: ikisinin de göğsünde beyaz Alev yoktu.

İki Aes Sedai'yi görünce adamlar telaşla halıyı indirdiler ve eğilerek arabayı yoldan çekmeye çalıştılar. Çabalarken neredeyse odunları yere yıkacaklardı, eğilmelerine ara vermeden kaymaya başlamış odunları çılgınca yakalamaya çalıştılar. Kuşkusuz Aes Sedailere rastlamadan işlerini bitirmeyi ummuşlardı. Yukiri hizmetkârların rampalarını kullanarak, ta zemin kattan buralara kadar odun, su ve başka her şeyi taşımak zorunda olan insanlara her zaman duygudaşlıkla bakmıştı, ama bu sefer kaşlarını çatarak, uzun adımlarla yanlarından geçti.

Yürürken yapılan konuşmalara asla kulak misafiri olunamazdı ve Meidani ile yalnız kalmak için ortak alanlardaki koridorlar iyi bir yer gibi görünmüştü. Yukiri'nin kendi dairesinden daha iyi. Orada, kulak misafiri olabileceklere karşı herhangi bir örgü yapmak, Grilerin kısmındaki herkese sırların konuşulmakta olduğunu ilan etmekle kalmaz, daha da kötüsü, o sırları kiminle konuştuğunu da ilan ederdi. O anda Kule'de yalnızca iki yüz kadar Aes Sedai vardı, Beyaz Kule'nin yutabileceği ve yine de bomboş görünebileceği bir sayı ve herkes kendi işine bakarken ortak alanlar boş olmalıydı. Yukiri öyle düşünmüştü.

Lamba fitillerini, yağ düzeylerini ve bir düzine başka şeyi kontrol etmek için ortalıklarda koşuşturan üniformalı hizmetkârları hesaba katmıştı, Işık bilir neyle dolu hasır sepetleri sırtına vurmuş sivil giyimlileri de. Onlar hep

erken saatlerde dolanırlar, Kule’yi güne hazırlarlardı, ama bir Aes Sedai belirdiği zaman telaşla eğilirler, diz kırarlar, yoldan kaçışırlardı. İşitme mesafesinden çıkarak. Kule hizmetkârları nasıl anlayışlı olunacağını bilirlerdi, özellikle de bir Aes Sedai’nin konuşmalarına kulak misafiri olurken yakalanan birine kapı gösterildiği için. Kule’deki mevcut hava düşünülünce, hizmetkârlar işitmemeleri gereken bir şeyi işitme olasılığından bile kaçınmak için özellikle hızlı davranıyorlardı.

Ama düşünemediği, saatin etkenliğine ve soğuğa rağmen kaç Aes Sedai’nin kendi kısımlarının dışında, ikişerli üçerli gruplar halinde yürümeyi seçeceği olmuştu. Kızıllar, belki başka Kızıllar hariç karşılarına çıkan herkese dik dik bakıyorlardı. Yeşiller ve Sarılar kibir tacı için yarışıyorlardı ve Kahverengiler onlara galebe çalmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Teki dışında hepsi Muhafızsız olan birkaç Beyaz kendi ayak seslerine sıçrarken serinkanlı ve mantıklı ifadelerini korumaya çalışıyorlardı. Küçük gruplardan biri kaybolduktan birkaç dakika sonra yeni bir tanesi beliriyordu, bu yüzden Meidani raporunu vermek için harcadığı zaman kadarını kanun meseleleri hakkında gevezelik ederken de harcıyordu.

En kötüsü de, iki kez Griler kendi Ajahlarından birilerini gördükleri için rahatlayarak gülümsediler ve Yukiri başını iki yana sallamamış olsa onlara katılacaklardı. Bu Yukiri’yi çok kızdırıyordu, çünkü Meidani ile yalnız kalmak için özel bir sebebi olduğunu herkesin görmesine yol açmıştı. Kara Ajah dikkat etmese bile –Işık izin verse de dikkat etmeleri için bir sebep çıkmasa– bugünlerde çok fazla Aes Sedai casusluk yapıyordu ve Üç Yemin’e rağmen taşıdıkları hikâyeler bir şekilde anlatıldıkça büyüyordu. Görünürde Elaida, Ajahları kaba güç kullanarak hizaya sokmaya çalışıyordu ve hikâyeler genellikle cezalarla sonuçlanıyordu ve o cezayı kendinize has sebeplerden dolayı kendiniz seçmişsiniz gibi yapmaktan başka umut edilebilecek hiçbir şey yoktu. Yukiri öyle bir cezayı çekmişti bile ve bir daha günlerini yer silerek geçirmek istemiyordu, özellikle de artık tabağında ne yapacağını bilemediği kadar çok şey olduğundan. Ve diğer seçeneği seçmek, yani Silviana’ya özel bir ziyaret yapmak, zaman kazandırsa da daha iyi değildi! Elaida kendi sözde özel cezaları için Silviana’yı çağırmaya başladığından beri daha da haşin biri olmuştu. Bütün Kule bu bilgiyle çalkalanıyordu.

Yukiri itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, bütün bunlar gördüğü diğer Aes Sedailere nasıl baktığına dikkat etmesine sebep oluyordu. Fazla

uzun bakarsa, kendisi de casusluk ediyormuş gibi görünebilirdi. Bakışlarını çok çabuk kaçırırsa, gizli saklı işler yapıyormuş gibi görünürdü ve yine casus sanılırdı. Buna rağmen, yürüdüğü koridoru kesen koridorda, kendi saraylarında yürüyen kraliçelermiş gibi süzülen iki Sarı gördüğü zaman bakışlarının takılmasına engel olamadı.

İkiliye mahremiyet vermeye ancak izin veren bir mesafeden, arkadan takip eden esmer, tıknaz Muhafız, Saldaealı burnuna sahip olmayan yeşil gözlü bir kadın olan Pritalle Nerbaijan'a ait olmalıydı, çünkü Atuan Larisett'in Muhafızı yoktu. Yukiri Pritalle hakkında pek az şey biliyordu, ama onu Atuan ile kafa kafaya vermiş, konuşurken gördükten sonra daha fazlasını öğrenecekti. Yüksek yakalı, sarı çizgili gri elbise giymiş, ipek saçaklı şal takmış Tarabonlu çarpıcı görünüyordu. Parlak renkli boncuklarla süslenmiş ve ince ince örülmüş siyah saçları beline kadar geliyor, güzel görünmeden mükemmel olmayı başaran bir yüzü çevreliyordu. Hatta oldukça mütevazı biriydi, en azından diğer Sarılarla karşılaştırılınca. Ama Meidani ve diğerlerinin belli etmeden incelemeye çalıştıkları kadın oydu. Güçlü örgüler arkasında olmadıkları sürece ismini telaffuz etmeye korktukları bir kadın. Atuan Larisett Talene'in bildiği üç Kara Aes Sedai'den biriydi. Bu şekilde organize olmuşlardı; birbirini tanıyan üç kadın, bir yürek oluşturan üç kadın ve her kadının bildiği diğer ikisinin bilmediği bir kadın daha. Atuan Talene'in "bir kadın dahası" olmuştu, bu yüzden ardından iki kişiyi daha öğrenebilecekleri umudu vardı.

İki kadın kesişme noktasını geçip gitmeden hemen önce Atuan sarmal koridorda bakışlarını kaldırdı. Bakışları Yukiri'ye takılmadan geçti, ama bu Yukiri'nin yüreğinin ağzına gelmesine yetti. Yüzündeki sükûneti zorlukla koruyarak yürümeye devam etti ve köşeye ulaştığında çabucak bir göz atmaya cesaret edebildi. Atuan ile Pritalle koridorda epey ilerlemişlerdi bile ve dış koridor halkasına yönelmişlerdi. Muhafız arkalarındaydı, ama iki kadın da arkasına bakmıyordu. Pritalle başını iki yana sallıyordu. Atuan'ın söylediği bir şeye mi? Yukiri'nin, esmer Muhafız'ın çizme topuklarının yer seramikleri üzerinde çıkardığı tıkırtıdan başka ses duyamayacağı kadar uzaktaydılar. Yalnızca öylesine bir bakıştı. Elbette öyleydi. İki kadından birinin omzunun üzerinden arkaya bakması ihtimaline karşı görüş alanından çıkmak için adımlarını sıklaştırdı ve tuttuğunu fark etmediği nefesi bıraktı. Meidani hafif bir sesle onu yankıladı, omuzları çöktü.

Bizi nasıl etkilediği tuhaf, diye düşündü Yukiri, kendi omuzlarını dikleştirerek.

Talene'in Karanlıkdostu olduğunu ilk öğrendiklerinde Talene kalkan konulmuş bir tutsaktı. *Yine de korkudan yüreğimizi dondurdu,* diye itiraf etti kendi kendine. Eh, ilk önce onun itiraf etmesi için yaptıkları korkudan yüreklerini dondurmuştu, ama gerçeği öğrenmek dillerinin toza dönmesine sebep olmuştu. Şimdi Talene Meidani'den de sıkı kösteklenmişti, serbest dolaşıyormuş gibi görünse de yakından gözetleniyordu –bir Temsilci'yi kimseye belli etmeden nasıl tutsak edecekleri, Saerin'i bile aşan bir konuydu– ve canını kurtarmak için bildiği, hatta kuşkulandığı her bilgi kırıntısını sunmaya acınası ölçüde hevesliydi. Başka seçeneği olduğundan değil. Pek korkulacak biri değil. Kalanlara gelince...

Pevara Talene'in Galina Casban hakkında yanıldığını savunmaya çalışmıştı ve sonunda Kızıl Aes Sedai'nin gerçekten Kara olduğuna ikna olduğunda tam bir gün süren bir öfkeye kapılmıştı. Hâlâ Galina'yı kendi elleriyle boğmaktan bahsediyordu. Temaile Kinderode'nin adı geçtiğinde Yukiri'nin kendisi soğuk bir uzaklık hissetmişti. Kule'de Karanlıkdostları varsa, bazılarının Gri olması mantıklıydı, ama belki Temaile'den hoşlanmamasının da faydası olmuştu. Çağrısını yaptığı ve Temaile'in Kule'den üç Aes Sedai'nin öldürüldüğü zaman ayrıldığını öğrendiği zaman bile serinkanlılığını korumuştu. Bu kuşkulanılacak daha fazla isim vermişti, aynı anda Kule'den ayrılan diğer Aes Sedailer, ama Galina, Temaile ve diğerleri Kule'de değildi, şu anda kollarının uzanamayacağı bir yerdeydiler ve yalnızca o ikisinin Karanlıkdostu olduğu kanıtlanabiliyordu.

Atuan buracıktaydı, kuşkusuz Kara Ajah'tı, Kule'de dilediği gibi, Üç Yemin'in engel ve kısıtları olmadan dolanabiliyordu. Ve Doesine onun gizlice sorgulanmasını ayarlayabilene kadar –Atuan'ın kendi Ajahının Temsilcisi için bile zor bir işti, çünkü *herkesten* gizli yapılması gerekiyordu– tek yapabildikleri izlemekti. Uzak, dikkatli ve tedbirli bir izleyiş. Bir kızıl engerekle yaşamak, kendinizi ne zaman onunla göz göze bulacağınızı bilememek, ne zaman ısıracağını bilememek gibiydi. Kızıl engereklerle dolu bir inde yaşamak ve yalnızca bir tanesini görebilmek gibiydi.

Aniden Yukiri ilerideki geniş, kavisli koridorun göz görebildiğince boş olduğunu fark etti. Arkasına baktığı zaman yalnızca Leonin'i gördü. Sanki üçü dışında kimse yoktu Kule'de. Görünürdeki, ayaklı şamdanların titreşen alevleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Sessizlik.

Meidani hafifçe irkildi. "Beni affet, Temsilci. Onu böylesine aniden görmek beni şaşırttı. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Celestin ve Annharid'in

onun Sarılar arasındaki yakın dostlarını öğrenmeye çalıştığını anlıyorum.” Celestin ve Annharid Meidani’nin komplo ortaklarıydı ve ikisi de Sarı’ydı. Her Ajah’tan ikişer kişi vardı –Kızıllar ve Maviler dışında elbette– ve bunun çok faydalı bir seçim olduğu ortaya çıkmıştı. “Korkarım bu pek işe yaramayacak. Çok geniş bir arkadaş çevresi var ya da... Ajahlar arasındaki mevcut durum ortaya çıkmadan önce vardı.” Yüzü ne kadar ifadesiz olursa olsun, sesinde bir tatmin tınısı vardı; ettiği ek yemine rağmen o hâlâ asilerden biriydi. “Hepsini araştırmak imkânsız olmasa bile zor olacak.”

“Bir anlığına onu unut.” Aynı anda her yönü görmek için boynunu uzatmamak güç geliyordu Yukiri’ye. Kocaman, beyaz çiçeklerle süslü bir duvar halısı hafifçe dalgalandı ve Yukiri bunun hizmetkârlar rampasından çıkan bir başka hizmetkârdan değil de esintiden kaynaklandığını anlayana kadar duraksadı. O rampaların yerlerini bir türlü hatırlayamıyordu. Yeni konu, kendi tarzında, Atuan’ı konuşmak kadar tehlikeliydi. “Dün gece senin Elaida ile birlikte çömezlik yaptığını hatırladım. Doğru hatırlıyorsam yakın arkadaştınız. O arkadaşlığı yenilemek senin için iyi bir fikir olabilir.”

“O seneler önceydi,” diye yanıt verdi uzun boylu kadın gergin gergin, şalını omuzlarına kaldırıp, aniden üşümüş gibi sarınarak. “Elaida Kabuledilmişliğe terfi ettiğinde, gerektiği gibi bozdu o arkadaşlığı. Onun ders verdiği bir sınıfta olsa beni kayırmakla suçlanabilirdi.”

“En sevdiği çömez olmaman iyi olmuş,” dedi Yukiri kuru kuru. Elaida’nın şimdiki haşinliğinin öncesi vardı. Seneler önce Andor’a gitmemişken, tuttuğu çömezleri öyle zorluyordu ki Aes Sedailerin birden çok kez araya girmesi gerekmişti. Hatırlamak tuhaf geliyordu, ama Siuan Sanche de onlardan biriydi ve Siuan’ın boy ölçüşemediği ölçütlerden kurtarılması hiç gerekmemişti. “Yine de, o arkadaşlığı yenilemek için elinden gelen her şeyi *yapacaksın.*”

Meidani ağzını açıp kapatarak, şalını tekrar tekrar düzelterek, bir at sineğini silkelemeye çalışıyormuş gibi omuzlarını oynatarak, Yukiri dışında her yere bakarak iki düzine adım attı. Bu kadar az özkontrolle kadın bir Gri olarak nasıl iş görmüştü? “Denedim,” dedi sonunda, nefes nefese. Hâlâ Yukiri’nin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. “Defalarca. Vakanüvis... Alviarin hep engelledi beni. Amyrlin meşgul, randevuları var, dinlenmeye ihtiyaç duyuyor. Her zaman bir bahane vardı. Sanırım Elaida otuz seneden uzun zaman önce bozduğu bir arkadaşlığı yenilemek istemiyor.”

Demek asiler de o arkadaşlığı hatırlamıştı. Onu nasıl kullanmayı düşünmüşlerdi acaba? Casusluk etmek için, kuşkusuz. Meidani’nin

öğrendiklerini diğerlerine nasıl aktarmayı düşündüğünü öğrenmesi gerekecekti. Her durumda, asiler eline bir alet vermişti ve Yukiri o aleti kullanacaktı. “Alviarin yolumuzdan çekildi. Dün Kule’den ayrıldı. Ya da önceki gün, kimse tam olarak emin değil. Ama hizmetçiler yedek giysi aldığını söyledi, bu yüzden en az birkaç gün dönmez.”

“Bu havada nereye gitmiş olabilir?” Meidani kaşlarını çattı. “Dün sabahtan beri kar yağıyor ve önceden de yağdı yağacak gibiydi.”

Yukiri durdu ve iki elini kullanarak kadını kendine doğru çevirdi. “Senin düşünmen gereken tek şey, Meidani, onun gitmiş olması,” dedi sertçe. Gerçekten de Alviarin bu havada nereye gitmişti? “Elaida ile aranda engel kalmadı ve sen bu fırsattan faydalanacaksın. Elaida’nın belgelerini okuyan biri olup olmadığını görmek için yakından gözleyeceksin. Yalnız, senin gözlediğini kimsenin fark etmemesine dikkat et.” Talene Kara Ajah’ın Amyrlin’in çalışma odasından çıkan her şeyi, daha ilan edilmeden bildiğini söylemişti. Bunun nasıl yapıldığını öğreneceklerse, Elaida’ya yakın birine ihtiyaçları vardı. Elbette, Alviarin her şeyi Elaida imzalamadan görüyordu ve kadın hatırlanan bütün Vakanüvislerden daha fazla yetke almıştı üzerine, ama bu onu Karanlıkdostu olmakla suçlamak için sebep değildi. Suçlamamak için de sebep değildi. Onun geçmişi de araştırılıyordu. “Alviarin’i de becerebildiğince izle, ama asıl önemli olan Elaida’nın belgeleri.”

Meidani içini çekti ve gönülsüzce başını salladı. İtaat etmek zorunda olabilirdi, ama Alviarin’in Karanlıkdostu olduğu ortaya çıkarsa nasıl bir tehlike içinde olacağını biliyordu. Ama Saerin ve Pevara neyi savunuyor olursa olsun Elaida’nın kendisi de Kara olabilirdi. Amyrlin Makamı olarak bir Karanlıkdostu. İşte bu, insanın yüreğini kurutacak türden bir düşünceydi.

“Yukiri!” diye seslendi bir kadın sesi arkalarından.

Kule Salonu’nda Temsilci olan biri kendi ismini duyduğunda ürkütülmüş keçi gibi sıçramazdı, ama Yukiri sıçradı. Meidani’ye tutunuyor olmasa düşebilirdi, buna rağmen ikisi hasat dansındaki sarhoş çiftçiler gibi sendelediler.

Yukiri kendini toplayarak şalını düzeltti ve yüzüne, onlara doğru seğirten kişiyi gördüğünde solmayan bir kaş çatışı oturttu. Yukiri, Talene ve Kara Ajah meselesini bilen diğer Temsilcilerden biri ile birlikte olmadığı zamanlarda, Seaine’in kendi dairesinde kalması, mümkün olduğunca çok Beyaz’ın arasında olması gerekiyordu, ama buradaydı işte, tıknaz bir

Tarabonlu olan Bernaile Gelbarn ve Meidani'nin diğer kargalarından bir başkası ile birlikte koridorda koşturuyordu. Leonin yana çekildi ve parmak uçlarını yüreğine bastırarak resmiyetle eğildi. Meidani ve Bernaile birbirlerine gülümseyecek aptallığı gösterdiler. Arkadaştılar, ama kimlerin görebileceğini bilmedikleri bir yerde daha ihtiyatlı olmaları gerekirdi.

Yukiri gülümseyecek ruh hali içinde değildi. "Hava mı alıyorsun, Seaine?" dedi keskin bir sesle. "Ona söylediğimde Saerin memnun olmayacak. *Hiç* memnun olmayacak. *Ben* de memnun olmadım, Seaine."

Meidani gırtlağından küçük bir ses çıkardı ve Bernaile başını hafifçe çevirdi, sayısız örgüsü birbirine çarparak şıkırdadı. İkisi, sözde Kraliçe Rhiannon'a haddinin bildirilmesini betimleyen bir duvar halısını incelemeye başladılar ve yüzlerindeki ifadesizliğine rağmen, burada olmamayı diledikleri açıktı. Onların gözlerinde, Temsilcilere denk olmaları gerekiyordu. Ve öyleydiler de. Normalde, Leonin tek kelime duyamıyor olmalıydı, ama Meidani'nin ruh halini hissedebiliyordu elbette ve bir adım daha uzaklaştı. Bir yandan da koridora göz kulak oluyordu, elbette. İyi bir adam. Akıllı bir adam.

Seaine'in aklı utanmış görünecek kadar başındaydı. Farkında olmadan etekleri ve korsesi kar desenleriyle süslenmiş elbisesini düzeltti, ama hemen ardından elleri şalının içinde kenetlendi ve kaşları inatla çatıldı. Seaine Kule'ye ilk geldiği günden beri dikbaşlı biri olmuştu. Lugardlı bir mobilyacının kızıydı ve hem annesinin, hem kendisinin yolculuk masraflarını ödemesi için ikna etmişti onu. Irmak yukarı iki kişi gitmişti, ama ırmak aşağı yalnızca biri dönmüştü. Dikbaşlı ve özgüvenli. Ve tüm Kahverengiler gibi, genellikle çevresindeki dünyaya karşı kör. Beyazlar genellikle böyle olurdu, tamamen mantıktan oluşurlardı ve sezgileri hiç çalışmazdı. "Benim Kara Ajah'tan saklanmam gerekmiyor, Yukiri," dedi kadın.

Yukiri irkildi. Aptal kadın, Kara sözcüğünü ortalık yerde söylüyordu. Koridor, kavisin görmelerine izin verdiğince, iki yanda boştu hâlâ, ama dikkatsizlik daha fazla dikkatsizliğe yol açardı. Gerektiği zaman Yukiri de inatçı olabilirdi, ama en azından nerede ve ne zaman inatçılık edeceği konusunda bir kazdan daha akıllı davranabilirdi. Seaine'e haddini bildirmek için ağzını açtı, ama o konuşamadan diğer kadın çabuk çabuk devam etti sözlerine.

"Saerin seni nerede bulabileceğimi söyledi." İzin istemek ya da sormak zorunda kaldığını hatırlayınca Seaine'in ağzı gerildi, yanakları pençe pençe

kızardı. Onun mevcut duruma kızması anlaşılabilir bir şeydi, elbette. Yalnız, kabullenmemesi akılsızcaydı. “Seninle yalnız konuşmam gerek, Yukiri. İkinci gizem hakkında.”

Yukiri bir anlığına, Meidani ve Bernaile’nin göründüğü kadar şaşkın hissetti. İki kadın dinlemiyormuş gibi yapıyor olabilirdi, ama bu kulaklarını tıkamıyordu. İkinci gizem? Seaine ne demek istiyordu? Elbette... Yukiri’yi Kara Ajah avına başlatan şeyden bahsediyor olabilir miydi? Aes Sedailer arasında Karanlıkdostu bulmak meselesi karşısında Ajah başlarının neden gizli gizli buluştuğu meselesi aciliyetini yitirmişti.

“Pekâlâ, Seaine,” dedi Yukiri, hissettiğinden daha serinkanlı bir biçimde. “Meidani, Leonin’i koridorun aşağısına, Seaine ve beni kaviste ancak görebileceğiniz bir yere götür. Bu yana gelen herhangi birine karşı nöbet tutun. Bernaile, sen de aynısını koridorun yukarısından yap.” O konuşmayı bitirmeden harekete geçmişlerdi bile ve onlar işitme mesafesinden çıkar çıkmaz Yukiri dikkatini Seaine’e çevirdi. “Ee?”

Beyaz Temsilci’nin çevresinde *saidar* parıltısı belirince şaşırdı. İkisinin çevresine, kulak misafirlerine karşı bir örgü örmüştü. Gören herkes için, sırlar saklandığına dair açık bir işaretti. Bu önemli bir mesele çıksa iyi olacaktı.

“Mantıklı olarak düşün.” Seaine’in sesi sakindi, ama şalı hâlâ sıkı sıkı kavrıyordu. Çok dik duruyor, Yukiri’ye tepeden bakıyordu, ama aslında kendisi de orta boyludan fazla uzun değildi. “Elaida’nın bana gelmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti, hatta belki iki ay; senin Pevara ve beni bulmanın üzerinden yaklaşık iki hafta geçti. Kara Ajah’ın benden haberi olsa, şimdiye dek ölmüş olurdum. Sen, Doesine ve Saerin bizi yakalamadan önce Pevara ve ben ölmüş olurduk. Dolayısıyla, bilmiyorlar. Hiçbirimizi bilmiyorlar. İtiraf etmeliyim, ilk başta korktum, ama artık kendime hâkimim. Siz, kalanların bana bir çömez gibi davranması için sebep yok,” sükûneti bir miktar hararetle bozuldu, “hem de beyinsiz bir çömez gibi.”

“Saerin’le konuşman gerek,” dedi Yukiri sertçe. Saerin en baştan kontrolü ele almıştı –kırk sene boyunca Salon’da Kahverengiler için oturduktan sonra, kontrolü ele almak konusunda çok iyi bir kadın olup çıkmıştı– ve Yukiri zorunlu olmadığı sürece ona karşı çıkmayı düşünmüyordu, bu koşullar altında hak iddia edemeyeceği Temsilci ayrıcalıkları olmadan değil. Düşmekte olan bir kayayı yakalamaya çalışsa daha fazla başarı şansı olurdu, Saerin ikna edilse Pevara ile Doesine de ikna

olurdu, o zaman kendisi yollarına çıkmaya kalkışmazdı. “Şimdi, bu ‘ikinci sır’ neyin nesi? Ajah başlarının görüşmesini kastediyorsun, değil mi?”

Seaine’in yüzüne bir katır ifadesi geldi. Yukiri kadının kulaklarını arkaya yatırmasını bekleyecekti neredeyse. Sonra Seaine nefes verdi. “Senin Ajahının başının Andaya’nın Salon için seçilmesinde bir parmağı var mıydı?”

“Vardı,” diye yanıt verdi Yukiri dikkatle. Andaya’nın bir gün Salon’a gireceğinden herkes emindi, bu belki kırk elli sene daha alırdı, ama Serancha onu kutsamıştı, halbuki geleneksel yöntem iki üç aday üzerinde oybirliği sağlanana kadar tartışmak, sonra gizli oylama yapmaktı. Ama bu Ajah işiydi, Serancha’nın ismi ve unvanı kadar gizliydi.

“Biliyorum.” Seaine heyecanla başını salladı; normal haline hiç benzemiyordu. “Saerin Kahverengilerde Juilaine’in de elle seçildiğini söylüyor, görünüşe göre normal âdetleri böyle değilmiş ve Doesine de aynısını Suana için söylüyor, ama herhangi bir şey söylerken tereddütlüydü. Sanırım Sarıların başı Suana olabilir. Her durumda, ilk seferinde o kırk senedir Temsilcilik yapıyordu ve biliyorsun, o süreyle Temsilcilik yaptıktan sonra makama gelmek normal değildir. Ve on seneden az süre önce Ferane Beyazlar için yerinden feragat etti; kimse Salon’a o kadar erken girmemişti. Her şeyin üzerine, Talene’e göre Yeşiller adaylarını bildiriyorlarmış ve Kumandan Generalleri birini seçermiş, ama hiçbir aday gösterilmeden Adelorna Rina’yı seçmiş.”

Yukiri yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Diğer Ajah başlarının kim olduğu konusunda herkesin kendi tahminleri vardı, yoksa kimse görüşmeleri fark etmezdi, ama o isimleri yüksek sesle telaffuz etmek en iyi haliyle kabalık sayılırdı. Bir Temsilci dışında herhangi biri bu yüzden ceza görebilirdi. Elbette, konu Adelorna olduğunda o ve Seaine biliyordu. Talene gözlerine girmeye çalışırken, sorulmadan Yeşillerin tüm sırlarını açıklamıştı. Bu, Talene dışında herkesi utandırmıştı. En azından Adelorna sopa yediği zaman neden Yeşillerin bu kadar kızdığını açıklıyordu. Yine de, Savaş Ajahı olsalar da olmasalar da, Kumandan General saçma bir unvandı. En azından Başkâtip unvanı Serancha’nın ne yaptığını gerçekten açıklıyordu. Bir açıdan.

Koridorun aşağısında, Meidani ve Muhafızı kavisin hemen kıyısında duruyor, görünüşe göre sessiz sessiz konuşuyorlardı. Ama biri ya da diğeri her zaman kavisin ötesini izliyordu. Zıt yönde, Bernaile de görüş alanının kıyısındaydı. Yaklaşıyor olabilecek birilerine karşı gözünü açarken bir

yandan da Yukiri ile Seaine’i izlemeye çalıştığından başı devamlı dönüyordu. Devamlı ayak değiştirip durması da dikkat çekerdi, ama bugünlerde Ajah kısmının dışında yalnız dolaşan bir Aes Sedai bela arıyor demekti ve Bernaile bunu biliyordu. Bu sohbet bir an önce sona ermeliydi.

Yukiri bir parmağını kaldırdı. “Salon’daki temsilcileri asilere katıldıktan sonra beş Ajah yeni Temsilciler seçmek zorunda kaldı.” Seaine başını salladı ve Yukiri ikinci parmağını kaldırdı. “O Ajahların her biri, normalde... mantıklı... seçim... olmayan bir kadını Temsilci seçti.” Seaine yine başını salladı. İlk ikisine üçüncü bir parmak katıldı. “Kahverengilerin iki yeni Temsilci seçmeleri gerekiyordu, ama sen Shevan’dan bahsetmedin. Kadınla ilgili...” Yukiri alayla gülümsedi, “tuhaf... bir şey mi var?”

“Hayır; Saerin’e göre kendisi makamından feragat etmeye karar verecek olsa büyük olasılıkla yerine Shevan seçilecekmiş, ama...”

“Seaine, Ajah başlarının Salon’a kimlerin gireceği konusunda ortak *komplo* kurduklarını ima ediyorsan –hiç bu kadar çatlak bir fikir duymamıştım, bu arada!– eğer kastettiğin buysa, neden beş tuhaf kadın ve bir normal kadın seçsinler?”

“Evet, kastettiğim bu. Sizler beni neredeyse kilit altında tutarken o kadar düşünme fırsatı buldum ki vardığım sonuçlarla ne yapacağımı bilemiyorum. Juilaine, Rina ve Andaya bana ipucu verdi, Ferane ise kontrol etmeye karar vermeme sebep oldu.” Seaine Andaya ve diğer ikisinin ipucu verdiğini söylerken ne demeye çalışıyordu? Ah. Elbette: Rina ve Andaya aslında henüz Salon’a girecek kadar yaşlı da değillerdi. Yaş hakkında konuşmama geleneği kısa zamanda yaş hakkında düşünmeme alışkanlığına dönüşmüştü.

“İkisi tesadüf olabilirdi,” diye devam etti Seaine, “hatta, inanılırlığını lekeliyor olsa da, üçü bile, ama beşi birden olunca belirli bir düzen ortaya seriyor. Maviler dışında, asilere katılan iki Temsilcisi olan tek Ajah Kahverengi’ydi. Belki, eğer anlayabilirsem, bir tuhaf, bir normal kadın seçmelerinin bir sebebi olabilir. Ama bir düzen var Yukiri –bir bilmece– ve mantıklı olsa da olmasa da, bir şey bana asiler buraya gelmeden o bilmeceyi çözsek iyi olacağını söylüyor. Biri omzuma elini koymuş gibi hissediyorum, ama baktığımda orada kimseyi göremiyorum.”

İnanılırlığı asıl zorlayan Ajah başlarının komplo kurmasıydı aslında. *Ama diğer yandan,* diye düşündü Yukiri, *Temsilciler hakkında bir komplo zordan da beter ve ben onun ortasındayım.* Bir de, belli bir Ajah dışındaki kimsenin Ajah başlarını bilmiyor olması gerektiği gerçeği vardı, ama Ajah

başları her türlü geleneği ihlal ederek diğer Ajah başlarının kim olduğunu öğrenmişti. “Eğer bir bilmece varsa,” dedi bitkin bitkin, “onu çözmek için çok zamanın var. İnsanlara ne demiş olurlarsa olsunlar asiler bahardan önce Murandy’den ayrılamaz. Irmak yukarı yürümeleri ise aylar alır. Eğer ordularını o kadar uzun süre bir arada tutabilirlerse.” Ama artık tutabileceklerinden kuşku etmiyordu. “Biri bizi burada, örgüler arkasında görmeden dairene dön ve bilmecen hakkında düşün,” dedi; nazikçe, elini Seaine’in koluna koyarak. “Güvenli olduğundan *hepimiz* emin hissedene kadar göz kulak olunmaya tahammül edeceksin.”

Seaine’in yüzündeki ifade, bir Temsilci’nin yüzünde olmasa, asık suratlı olarak nitelenebilirdi. “Saerin’le yine konuşurum,” dedi, ama çevresindeki *saidar* parıltısı kaybolmuştu.

Onun Bernaile’ye katılmasını ve ikisinin, kurtlarla dolu bir bölgede dolaşan yavru geyikler kadar ihtiyatlı tavırlarla, kavisli koridor boyunca süzülürcesine yürüyerek Ajah kısımlarına yönelmelerini izlerken Yukiri yüreğinde bir ağırlık hissetti. Asilerin yazdan önce buraya gelememeleri yazık olacaktı. En azından Ajahları bir araya getirebilirlerdi, böylece Aes Sedailer Beyaz Kule’de sinsi sinsi dolaşmak zorunda kalmazdı. *Kanat takıp uçmayı dilemekten farksız,* diye düşündü hüzünle.

Ruh halini kontrol altında tutma kararlılığı ile, Meidani ve Leonin’i toparlamaya gitti. Araştırması gereken bir Kara Aes Sedai vardı ve en azından araştırmak, çözmeyi bildiği türden bir bilmeceydi.

Yeni bir soğuk dalgası samanlığa esince Gawyn’in gözleri karanlıkta açılıverdi. Ahırın kalın taş duvarları normalde gece soğuğunun en kötü taraflarını dışarıda bırakıyordu, ama yalnızca en kötülerini. Aşağıda mırıldanmalar vardı; hiçbiri heyecanlı değildi. Elini yanında yatan kılıçtan çekti ve eldivenlerini çekiştirdi. Delikanlıların geri kalanı gibi, bütün giysileri üzerinde uyuyordu. Muhtemelen nöbetçi değişimi için çevresindeki adamların bazılarını uyandırma zamanı gelmişti, ama şu anda kendisi iyice ayılmıştı ve bir daha uyuyabileceğini sanmıyordu. Her durumda, uykusu her zaman rahatsızdı, sevdiği kadına dair karanlık rüyalarla doluydu. Egwene’in nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Ya da onu affedip affetmeyeceğini. Ayağa kalktı ve üzerine örttüğü gevşek samanların pelerininden kayıp gitmesine izin verdi. Kılıç kemerini taktı.

Saman balyaları üzerinde uyuyan adamların gölgeli şekilleri arasından dolanırken, tahta basamaklara sürtünen çizmelerin hafif sesi birinin samanlığa tırmanan merdiveni çıktığını haber verdi. Merdivenin tepesinde loş bir biçim belirdi, sonra durup onu bekledi.

"Lord Gawyn?" dedi Rajar'ın gür sesi usulca, Tar Valon'da gördüğü altı senelik eğitim boyunca değişmemiş bir Doman aksanı ile. Üsteğmen'in gür sesi her zaman tuhaf geliyordu, çünkü zayıf adamın boyu Gawyn'in omzunu birazcık geçiyordu. Yine de, başka zaman olsa, Rajar şimdiye dek çoktan birinin Muhafızı olarak seçilmiş olurdu. "Sizi uyandırsam iyi olacağını düşündüm. Biraz önce yaya bir Aes Sedai geldi. Kule'den bir haberci. Burada yetke sahibi Aes Sedai'yi sordu. Tomil ve erkek kardeşine, nöbetleri bitmeden önce onu Belediye Başkanı'nın evine götürmelerini söyledim."

Gawyn içini çekti. Tar Valon'a döndüğü ve Delikanlıların şehirden kovulduğunu öğrendiği zaman, kış vakti burada kısılı kalmasına izin vermek yerine eve dönmeliydi. Özellikle de Elaida'nın hepsinin ölmesini istediğinden emin hissettiği için. Kardeşi Elayne eninde sonunda Caemlyn'e gelecekti. Zaten orada değilse. Kuşkusuz Aes Sedailer başka biri yapamadan önce taht üzerinde hak iddia edebilmesi için Andor'un Kız-Veliahtı'nın zamanında Caemlyn'e ulaşmasını sağlardı. Beyaz Kule aynı zamanda Aes Sedai bir Kraliçe bulunması fırsatını kaçırmazdı. Diğer yandan, Elayne Tar Valon'a geliyor da olabilirdi ya da o anda Beyaz Kule'de olabilirdi. Gawyn onun nasıl olup da Siuan Sanche'nin işlerine bulaştığını ya da ne kadar ilgili olduğunu bilmiyordu –her zaman derinliğini kontrol etmeden havuza dalardı– ama Elaida ve Kule Salonu, Kız-Veliaht olsa da olmasa da, onu sıkı bir sorgudan geçirmek isteyebilirdi. Kraliçe olsa da olmasa da. Ama Gawyn onun sorumlu tutulamayacağından emindi. O hâlâ yalnızca bir Kabuledilmiş'ti. Bunu kendi kendine sık sık tekrarlamalıydı.

En yeni sorun, artık onunla Tar Valon arasında yeni bir ordu bulunmasıydı. Erinin Nehri'nin bu yanında en az yirmi beş bin asker vardı ve batı kıyısında da aynı sayıda asker bulunduğuna inanmak zorundaydı. Elaida'nın asi dediği Aes Sedaileri destekliyor olmalılardı. Başka kim Tar Valon'u kuşatmaya cesaret edebilirdi ki? Ama ordunun hiç yoktan, bir kar fırtınasının ortasında belirivermesi hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Yürüyüş halinde büyük silahlı güçlerin önünde her zaman söylentiler ve korkular uçuşurdu. Her zaman. Bu ordu sessizlik içinde, ruh gibi gelmişti.

Bununla beraber, ordu taş kadar gerçekti, bu yüzden ne Elayne'in Kule'de olup olmadığını görmek için Tar Valon'a girebiliyor, ne de güneye gidebiliyordu. Bir ordu hareket halinde üç yüzden fazla adamı fark ederdi ve asiler Delikanlılara iyi niyetle yaklaşmazdı. Yalnız gitse bile, kışın çok yavaş yolculuk edebilirdi ve bahara kadar beklese de Caemlyn'e aynı zamanlarda varırdı ancak. Bir gemiye binebilmesi olasılığı da yoktu. Kuşatma ırmak trafiğini ümitsiz bir kargaşaya sürüklerdi. *Gawyn* ümitsiz bir kararsızlığa kapılmıştı.

Ve şimdi, gecenin bir yarısında bir Aes Sedai gelmişti. Kadın işleri hiç de kolaylaştırmayacaktı.

“Ne haber getirdiğini öğrenelim,” dedi sessizce, Rajar'a önden inmesini işaret ederek.

Millin Hanım'ın bölmeleri içindeki iki düzine kadar süt ineğinden kalan her boşluğu yirmi at ve onların üst üste yığılmış eyerleri dolduruyordu, bu yüzden Gawyn ve Rajar'ın engellerin çevresinden dolanarak geniş kapılara doğru dikkatle yürümesi gerekti. Atlara göz kulak olan iki adam sessiz gölgelerden ibaretti, ama Gawyn onların buz gibi geceye çıkmalarını izlediklerini hissedebiliyordu. Haberciyi biliyor ve merak ediyor olmalıydılar.

Gökyüzü açıktı ve solmaya yüz tutmuş olan ay yine de epey ışık veriyordu. Dorlan köyü karla parlıyordu. İki adam pelerinlerine sıkı sıkı sarınarak diz boyu karda, yüzlerce sene önce yok olmuş bir şehirden Tar Valon'a giden yolda sessizlik içinde yürüdüler. Bugünlerde, Dorlan'a gelmek amacı dışında kimse bu yolda Tar Valon'a doğru yolculuk etmiyordu ve kışın gelmeleri için de sebep yoktu. Geleneksel olarak, köy Beyaz Kule'nin tükettiği peyniri sağlıyordu ve başka kimseye peynir satmıyordu. Küçük bir köydü, yalnızca on beş arduvaz kiremitli çatısı vardı, gri taş evlerin birinci kat pencerelerin dibine kadar kar yığılmıştı. Her evin biraz arkasında kendi inek ahırı vardı ve her biri şimdi ineklere ek olarak adamlar ve atlarla tıka basa doluydu. Tar Valon'un büyük kısmı Dorlan'ın varlığını unutmuş olabilirdi. Peynirlerin nereden geldiğini kim düşünürdü? Gözlerden uzak kalmak için çok iyi bir yer gibi görünüyordu. Şimdiye dek.

Köyde, teki dışında bütün evler karanlıktı. Burlow Efendi'nin evinin iki katındaki pencerelerin çoğunu örten kepenklerden ışık sızıyordu. Garon Burlow'un, Belediye Başkanı olmaya ek olarak, Dorlan'daki en büyük eve sahip olmak gibi bir talihsizliği vardı. Bir Aes Sedai'ye yer bulmak için yer

ayarlayan bütün köylüler artık bundan pişmanlık duymaya başlamış olmalıydı; Burlow Efendi'nin en baştan iki boş odası vardı.

Gawyn çizmelerini taş basamakta yere vurarak karları silkeledi ve çelik eldivenli eliyle Belediye Başkanı'nın sağlam kapısını çaldı. Kimse yanıt vermedi. Bir an sonra Gawyn sürgüyü kaldırdı ve Rajar'la birlikte içeri girdi.

Kirişli tavanlı ön oda bir çiftlik evi için oldukça genişti ve çevresine yüksek sırtlı sandalyeler dizilmiş uzun, cilalı bir masa ile sürahi ve sırlı çömleklerin dizili olduğu pek çok yüksek, kapaksız dolapla doluydu. Yağ lambalarının hepsi yakılmıştı, birkaç donyağı mumun yeterli olacağı kış mevsimi için oldukça savurgan bir seçim, ama şöminedeki alevler ne odunlar, ne de odanın soğukluğu üzerinde etki yaratabilmişti. Buna rağmen, üst katta odaları olan iki Aes Sedai halısız tahta zemine yalınayak basıyorlardı ve keten geceliklerinin üzerine telaşla kürk astarlı pelerinlerini almışlardı. Katerine Alruddin ile Tarna Feir koyu renk, sarı çizgili binici elbisesi ve kalçalarına dek kardan ıslanmış bir pelerin giymiş ufak tefek bir kadını izliyordu. Kadın geniş şömineye mümkün olduğunca yaklaşmış, yorgunluk içinde ellerini ısıtıyor, titriyordu. Bu karda, Tar Valon'dan yaya olarak buraya gelmesi en az iki üç gün sürmüş olmalıydı ve Aes Sedailer bile soğuğu eninde sonunda hissederdi. Rajar'ın bahsettiği Aes Sedai bu olmalıydı, ama diğerleri ile karşılaştırıldığında, yaşının belirsizliği fark edilmiyordu. Diğer ikisi ile karşılaştırıldığında, kadının kendisi fark edilmiyordu.

Belediye Başkanı'nın ve karısının yokluğu Gawyn'in midesine ayrı bir düğüm ekledi, ama bunu bekliyordu zaten. Katerine ve Tarna'nın haberci ile yalnız kalabilmesi için yataklarına geri gönderilmiş olmasalar, saat kaç olursa olsun Aes Sedailere hizmet ediyor, sıcak içecekler ve yiyecek sunuyor olurlardı. Bu da, mesajın ne olduğunu öğrenmek istediği için Gawyn'in aptalın teki olduğu anlamına geliyordu. Ama bunu daha ahırdan çıkmadan önce biliyordu zaten.

Gawyn içeri girdiğinde ufak tefek kadın, "...tekneci kuşatma kalkana kadar kıyıya yanaştığımız yerde kalacağını söyledi," diyordu, "ama o kadar korkmuştu ki, şimdiye dek ırmak aşağı fersahlarca yol gitmiş olabilir." Kapıdan gelen soğuk ona eriştiğinde çevresine bakındı ve kare yüzündeki bitkinlik kısmen kayboldu. "Gawyn Trakand," dedi. "Amyrlin Makamı'ndan sana bazı emirler getirdim, Lord Gawyn."

“Emirler mi?” dedi Gawyn, zaman kazanmak için eldivenlerini çıkarıp kemerinin arkasına tıkarak. Bu sefer açık gerçeğin gerektiğine karar verdi. “Elaida neden bana emir göndersin? Gönderse de, ben neden itaat edeyim? O beni ve Delikanlıları kovdu.” Rajar Aes Sedailer karşısında saygılı bir duruş takınarak ellerini arkasında kavuşturmuştu, ama Gawyn’e çabucak, yan yan baktı. Gawyn ne derse desin izin verilmeden konuşmazdı, ama Delikanlılar Gawyn’in inancını paylaşmıyordu. Aes Sedailer ne yaparlarsa yaparlardı ve bir Aes Sedai söyleyene dek hiçbir erkek sebebini bilmezdi. Delikanlılar desteklerini tüm yürekleri ile Beyaz Kule’ye vermiş, kaderlerine razı olmuşlardı.

“Bu iş bekleyebilir, Narenwin,” diye terslendi Katerine, pelerinine daha da sıkı sarınarak. Siyah saçları, bir tarakla birkaç deneme yapmış sonra pes etmiş gibi, yarı dolaşık halde omuzlarına dökülüyordu. Kadında, Gawyn’e avlanmakta olan bir vaşağı hatırlatan bir yoğunluk vardı. Ya da tuzaklara karşı ihtiyatlı davranan bir vaşağı. Gawyn’e ve Rajar’a yarım bir bakış fırlattı; o kadar. “Kule’de acil işlerim var. Bana bu isimsiz balıkçı köyünü nasıl bulacağımı söyle. Senin tekneci orada olsa da olmasa da, beni karşıya geçirecek birini bulurum.”

“Beni de,” diye araya girdi Tarna, güçlü çenesinde inatçı, mavi gözlerinde mızraklar gibi delici bir ifade ile. Katerine’in aksine, Tarna’nın uzun, açık sarı saçları, merdivenden inmeden önce bir hizmetçi tarafından taranmış gibi düzenliydi. Ama en az Katerine kadar odaklanmış, çok daha kontrollüydü. “Benim de daha fazla gecikmeden Kule’ye gitmek için acil sebeplerim var.” Gawyn’e başını salladı, Rajar’a daha hafif bir selam verdi. Mermerden oyulmuş gibi göründüğü kadar, mermer gibi soğuk da görünüyordu. Ama Katerine’e bakarkenki ifadesinden ve Katerine’den aldığı karşılıktan daha dost canlısıydı yine de. Aynı Ajah’tan olmalarına rağmen iki kadın arasında her zaman bir gerginlik vardı. Birbirlerinden hoşlanmıyorlardı, hatta belki birbirlerinden nefret ediyorlardı. Aes Sedailer söz konusu olduğunda, emin olmak zordu.

İki kadının gitmesi Gawyn’i hiç üzmezdi. Tarna gizemli ordu geldikten yalnızca bir gün sonra Dorlan’a varmıştı ve Aes Sedailer bu tür şeyleri her nasıl belirliyorlarsa, hemen Lusonia Cole’u yukarı kattaki odasından çıkarmış, köydeki diğer on bir Aes Sedai’nin idaresini Covarla Baldene’den devralmıştı. Her şeyi nasıl kontrol altına aldığına, diğer Aes Sedaileri durum hakkında nasıl sorguladığına, Delikanlıları her gün, olası Muhafız ararmış gibi nasıl denetlediğine bakarak Yeşillerden olduğu sanılabilirdi.

Bir Kızıl'ın onları bu şekilde incelemesi adamları ürkütmüştü. Daha da kötüsü, hava durumu nasıl olursa olsun Tarna uzun at gezilerine çıkıyor, kuşatmacıları aşıp şehre ulaşabilmesi için bir yol bilen, bir yerli arıyordu. Eninde sonunda ordunun keşif kolunu peşine takıp Dorlan'a getirecekti. Katerine daha dün gelmişti, Tar Valon yolu kesildiği için öfke içindeydi ve hemen Tarna'dan kumandayı, Covarla'dan odasını devralmıştı. Yetkesini aynı şekilde kullandığından değil. Diğer Aes Sedailerden kaçınıyor, Dumai Kuyuları'nda neden ortadan kaybolduğunu ya da o zamandan bu yana nerede olduğunu açıklamayı reddediyordu. Ama o da Delikanlıları denetliyordu. Ne kadar kan dökeceğine aldırmadan, kullanmayı düşündüğü bir baltayı inceleyen bir kadının edasıyla. Kadın şehre giden köprülere ulaşmak için Gawyn'i kuşatmayı yarmaya zorlasa hiç şaşırmazdı. Aslında, iki kadının gitmesi onu çok mutlu ederdi. Ama diğer yandan, onlar gittiği zaman Narenwin ile uğraşması gerekecekti. Ve Elaida'nın emirleriyle.

"Pek köy sayılmaz, Katerine," dedi titreyen Aes Sedai, "karadan ırmak aşağı bir tam gün mesafede, üç dört pis balıkçı evi yalnızca. Buradan daha uzak." Islak eteklerini kaldırarak ateşe yanaştı. "Şehre mesaj göndermek için bir yol bulabiliriz, ama siz ikinize burada ihtiyaç var. Elaida'nın yalnızca benim yerime elli, hatta daha fazla Aes Sedai göndermesini engelleyen tek şey minik bir tekneyi bile karanlıkta, görülmeden ırmaktan geçirmenin çok güç olması. Tar Valon'un bu kadar yakınında Aes Sedai olduğunu öğrenince şaşırdığımı söylemeliyim. Bu koşullar altında, şehrin dışında olan bütün Aes Sedailer..."

Tarna elini kaldırarak kararlılıkla onun sözünü kesti. "Elaida benim burada olduğumu biliyor olamaz." Katerine ağzını kapattı ve çenesini kaldırarak kaşlarını çattı, ama diğer Kızıl'ın sözlerine devam etmesine izin verdi. "Dorlan'daki Aes Sedailer ile ilgili emirleri nelerdi, Narenwin?" Rajar çizmelerinin önündeki yer tahtalarını incelemeye başladı. Ürkmeden çatışmalara girmişti, ama ancak bir ahmak tartışan Aes Sedailerin çevresinde bulunmak isterdi.

Kısa boylu kadın bir an daha bölünmüş etekleri ile uğraştı, "Burada bulduğum Aes Sedailerin başına geçmem emredildi," dedi resmiyetle, "ve elimden geleni yapmam." Bir an sonra içini çekti ve gönülsüzce sözlerini düzeltti. "Covarla'nın emrinde bulduğum Aes Sedaileri. Ama kuşkusuz..."

Bu sefer Katerine araya girdi. "Ben hiç Covarla'nın emrinde olmadım, Narenwin, bu yüzden o emirler benim için geçerli olamaz. Sabaha, bu üç dört balıkçı kulübesini bulmak için yola çıkacağım."

“Ama...”

“Yeter, Narenwin,” dedi Katerine buz gibi bir sesle. “Covarla ile gerekli ayarlamaları yapabilirsin.” Siyah saçlı kadın diğer Kızıl’a göz ucuyla baktı. “Herhalde sen de bana eşlik edebilirsin, Tarna. Bir balıkçı teknesinde iki kişi için yer bulunabilir.” Tarna, belki teşekkür için, başını belli belirsiz eğdi.

İşleri biten iki Kızıl, pelerinlerini toparladılar ve evin içlerine açılan kapıya doğru süzüldüler. Narenwin onların sırtlarına kızgın bir bakış fırlattı ve yüzüne sakin bir maske oturtarak dikkatini Gawyn’e çevirdi.

“Kardeşimden haber var mı?” diye sordu Gawyn, daha o ağzını açamadan. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Kadın gerçekten yorgundu. Gözlerini kırpıştırdı ve Gawyn kadının ona hiçbir şey anlatmayan bir yanıt kurduğunu görebiliyordu neredeyse.

Kapıya olan mesafeyi yarılamış olan Tarna, “Son gördüğümde Elayne asilerin yanındaydı,” dedi. Bütün başlar ona döndü. “Ama kardeşin ceza görmeyecek,” diye devam etti sakin sakin, “bu yüzden bunu aklından çıkarabilirsin. Kabuledilmişler hangi Aes Sedailere itaat edeceklerini seçemezler. Sana şahsen söz veriyorum; kanun altında, kalıcı bir zarar görmez.” Katerine’in buz gibi bakışlarının ya da Narenwin’in yuvalarından uğramış gözlerinin farkında değil gibiydi.

“Bunu bana daha önce söyleyebilirdin,” dedi Gawyn kabaca. Kimse Aes Sedailerle kabaca konuşamazdı, en azından birden çok kez, ama Gawyn’in umurunda değildi. Diğer ikisi Tarna’nın yanıtı bilmesine mi şaşırmışlardı, yoksa o yanıtı verdiğine mi? “‘Kalıcı zarar’ derken neyi kastediyorsun?”

Sarı saçlı Aes Sedai havlarcasına kahkaha attı. “Yanlış adım atarsa birkaç kırbaç yemeyeceğine söz veremem. Elayne *gerçekten* de Kabuledilmişlerden biri, bir Aes Sedai değil. Ama eğer bir Aes Sedai tarafından yoldan çıkarılmışsa, bu onu daha büyük zarar görmekten koruyor. Ve sen hiç sormadın. Dahası, başarabilecek olsan bile, onun kurtarılmaya ihtiyacı yok. O Aes Sedailerin yanında. Artık onun hakkında söyleyebileceklerimin hepsini biliyorsun ve ben gün doğmadan birkaç saat daha uyuyacağım. Seni Narenwin’e bırakıyorum.”

Katerine, yüzündeki ifade hiç değişmeden onun gidişini izledi. Avlanan bir kedinin gözlerine sahip, buzdan bir kadındı. Ama sonra kendisi de odadan öyle çabuk çıktı ki pelerini arkasında dalgalandı.

“Tarna’nın söyledikleri doğru,” dedi Narenwin, kapı Katerine’in arkasından kapandıktan sonra. Ufak tefek kadın diğer ikisinin yanında Aes

Sedai dinginliği ve gizemi saçmamış olabilirdi, ama yalnızken çok iyi beceriyordu. “Elayne Beyaz Kule’ye bağlı. Kovulmak hakkındaki sözlerine rağmen sen de öyle. Andor tarihi sizi Kule’ye bağlıyor.”

“Delikanlıların tamamı, kendi seçimleri ile Kule’ye bağlı, Narenwin Sedai,” dedi Rajar, resmiyetle eğilerek. Narenwin bakışlarını Gawyn’den ayırmadı.

Gawyn gözlerini yumdu, avuçlarını bastırıp ovmamak için kendini zor tutuyordu. Delikanlılar *gerçekten* de Kule’ye bağlıydı. Kimse Kule arazisinde, makamından indirilmiş bir Amyrlin’in kaçmasını engellemek için savaştıklarını unutmayacaktı. İyi de olsa kötü de, hikâye mezarlarına dek peşlerini bırakmayacaktı. Gawyn hem bu gerçekle, hem de kendi sırları ile damgalanmıştı. Onca kan döküldükten sonra, Siuan Sanche’nin kaçmasına izin veren adam yine oydu. Ama daha da önemlisi, onu Beyaz Kule’ye Elayne bağlıyordu ve Egwene al’Vere de; Gawyn hangisinin düğümünün daha sıkı olduğunu bilmiyordu; kardeşine duyduğu sevgi mi, yoksa yüreğindeki aşk mı? Birini terk etmek demek üçünü birden terk etmek demek olurdu ve nefes aldığı sürece ne Elayne’i, ne de Egwene’i terk edebilirdi.

“Elimden geleni yapacağıma dair söz veriyorum,” dedi bitkinlik içinde. “Elaida benden ne istiyor?”

Caemlyn üzerindeki gök açıktı, öğlen zirvesine yaklaşmış olan güneş altın rengi, solgun bir top gibiydi. Çevre kırları örten beyaz battaniyeye parlak bir ışık saçıyordu, ama sıcaklık vermiyordu. Hava Davram Bashere’in Saldaea’da bekleyeceğinden daha ılıktı, ama yine de yeni pelerininin ağaçsansarı kürkünden astarından memnundu. Her durumda, nefesinin gür bıyıklarına senelerin düşürdüğünden daha fazla ak düşürmesine yetecek kadar soğuktu. Caemlyn’in yaklaşık bir fersah kuzeyinde, yapraksız ağaçlar arasında, ayak bileklerine dek karın içinde duruyordu. Altın zarflı uzun dürbünü gözüne dayamış, yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta, alçak arazideki hareketliliği izliyordu. Atı Çabuk sabırsızca arkadan omzunu dürtüklüyordu, ama doru atı görmezden geldi. Çabuk kıpırtısız durmaktan hoşlanmazdı, ama bazen siz ne isterseniz isteyin, kıpırdamadan durmanız gerekirdi.

Orada, dağınık ağaçların arasında, Tar Valon yolunun iki yanında yaygın bir kamp vardı. Askerler erzak vagonlarındaki yükü boşaltıyor, lağım çukuru kazıyor, çadır kuruyor, değişik boylarda gruplar halinde

çalılardan ve ağaç dallarından barakalar yapıyorlardı. Her lord ve leydi kendi adamlarını yakınında tutuyordu. Burada bir süre kalacaklarını düşünüyorlardı. At halatlarına ve kampın genel büyüklüğüne bakarak Bashere, birkaç yüz adam aşağı ya da yukarı, beş bin adam olduğunu tahmin ediyordu. Savaşan adamlar; okçular, nalbantlar, zırhçılar, çamaşırcı kadınlar, araba sürücüleri ve diğer kamp takipçileri bu sayıyı yaklaşık olarak iki katına çıkarıyordu, ama her zamanki gibi, onlar kıyılarda kendi kamplarını kuruyorlardı. Kamp takipçilerinin çoğu çalıştıkları zamandan daha fazlasını Bashere'in üzerinde durduğu yükseltiye bakarak harcıyorlardı. Orada burada bir asker işinden başını kaldırıp aynı yöne bakıyordu, ama bayraktarlar ve manga başları onları hemen işlerine dönmeye zorluyordu. Kurulmakta olan kampın çevresinde at süren asiller ve subaylar, Bashere'in görebildiği kadarıyla, asla kuzeye bakmıyorlardı. Arazide bir kıvrım şehirden görülmelerini engelliyordu, ama üzerinde durduğu yükseltiden Davram şehrin gümüş çizgili gri duvarlarını görebiliyordu. Şehir onların orada olduğunu biliyordu, elbette; o sabah duvarların görüş alanı dahilinde, borular ve sancaklarla geldiklerini ilan etmişlerdi. Ama yay menziline girmemişlerdi.

Altı fersah uzunluğunda yüksek, güçlü duvarlarla çevrili bir şehri kuşatmak kolay iş değildi. Mevcut durumda, Caemlyn duvarlarının dışındaki, tuğla ve taş evler ve dükkânlar, penceresiz depolar ve uzun pazarlardan oluşan Aşağı Caemlyn işi daha da zorlaştırıyordu. Ama şehrin çevresinde, büyük bir saldırı için kullanılabilecek bütün yolları kapsayacak şekilde, buna benzer yedi kamp daha kurulmaktaydı. Şimdiden devriye çıkarmışlardı ve Aşağı Caemlyn'in terk edilmiş binalarında olası gözetçiler saklanıyordu. Küçük gruplar kuşatmayı aşıp şehre girebilirdi, belki geceleyin, birkaç yük hayvanı ile; ama dünyanın en büyük şehirlerinden birini beslemeye yetecek kadar değil. Açlık ve hastalık, kılıçların ve kuşatma makinelerinin başarabildiğinden daha fazla kuşatmaya son vermişti. Tek soru, ilk önce kuşatılanları mı, yoksa kuşatanları mı tüketecekleri idi.

Birileri planı enine boyuna düşünmüş gibiydi, ama Bashere'in kafasını karıştıran, aşağıdaki kampta gördüğü sancaklardı. Tovere adlı bir Cairhienlinin yaptığı güçlü bir dürbün kullanıyordu, Rand al'Thor'dan bir armağan ve ne zaman esintiyle açılsalar, sancakların çoğunu seçebiliyordu. Andor armalarını, Dawlin Armaghn'ın Meşe ve Baltasını, Daerilla Raened'in beş Gümüş Yıldızını ve Naean Arawn'ın Andor'un Aslan Tahtı

ve Gül Tacı üzerindeki hak iddiasını destekleyen pek çok diğer küçük asilin sancaklarını ayırt edebilecek kadar iyi biliyordu. Ama Jailin Maran'ın çapraz çizgilerle kaplı Kırmızı Duvarı da oradaydı, Carlys Ankerin'in ikili Beyaz Leoparları da, hatta Eram Talkend'in altın Kanatlı Eli. Raporlara bakarak, onlar Naean'ın rakibi Elenia Sarand'a sadakat yemini etmişti. Onları diğerlerinin yanında görmek, kurtların ve çoban köpeklerinin yemeklerini paylaştığını görmekten farksızdı. Hem de bir fıçı dolusu iyi şarap eşliğinde.

Altın saçaklı ve diğerlerinden en az iki kat büyük iki sancak daha sergileniyordu, ama ikisi de hafif esintilerle açılmayacak kadar ağırdı. Kalın ipeğin ışıltısı ile parlıyorlardı. Ama daha önce, bayraktarlar atlarını kampı gözlerden gizleyen yükseltinin üzerinde ileri geri sürerken, sancaklar koşularının rüzgârı ile açıldığında, o iki sancağı açık seçik görmüştü. Biri kırmızı üzerine beyaz, Andor Aslanı'ydı, şehir duvarına serpiştirilmiş yuvarlak kulelere dikilmiş bayrakların aynısı. Her iki durumda da, birinin taç ve taht üzerindeki hak iddiasını ilan ediyordu. Aşağıdaki ikinci büyük sancak Elayne Trakand aleyhine hak iddiasında bulunan kadının kim olduğunu belirtiyordu. Marne Evi'nin simgesi olan, alacakaranlık mavisi fon üzerinde dört gümüş ay. Bütün bunlar Arymilla Marne'yi desteklemek için miydi? Daha bir ay önce, kendi Evi ve o yarım akıllı Nasin Caeren dışında herhangi biri ona yatacak bir yatak verse şanslı sayılırdı kadın!

"Bizi görmezden geliyorlar," diye hırladı Bael. "Gün batımından önce kırabilirim onları ve tek kişi bile gün doğumunu göremez, ama onlar bizi görmezden geliyorlar."

Bashere yan yan Aiel'e baktı. Yan yan ve yukarı doğru. Adam ondan otuz santim daha uzundu. Yüzüne gerdiği kara peçenin arkasından yalnızca gri gözleri ve güneşten kararmış teninin bir kısmı görülebiliyordu. Bashere adamın peçesini yalnızca ağzını ve burnunu soğuktan korumak için taktığını umuyordu. Bael kısa mızraklarını ve boğa derisinden kalkanını almıştı, sırtında çantası içinde bir yay, kalçasında bir sadak vardı, ama önemli olan yalnızca peçeydi. Bu Aiellerin öldürmeye başlaması için uygun zaman değildi. Yamacın kampa doğru yirmi adım aşağısında diğer Aieller topuklarının üzerine çökmüşlerdi ve silahlarını kayıtsızca tutuyorlardı. Üç adamdan yalnızca birinin yüzü açıktı, aslında soğuktan da olabilirdi. Aieller söz konusu olduğunda asla emin olamıyordunuz.

Bashere değişik yaklaşımları çabucak değerlendirdi ve durumu hafife almaya karar verdi. "Elayne Trakand bundan hoşlanmazdı Bael ve genç bir

adam olmanın neye benzediğini unutmuşsan, bu Rand al'Thor'un hoşlanmayacağı anlamına geliyor."

Bael ekşi ekşi homurdandı. "Melaine bana Elayne Trakand'ın ne dediğini anlattı. Onun adına hiçbir şey yapmamalıyız. Bu aptalca. Bir düşman sana saldırıyorsa, senin tarafında mızrak dansı yapmaya her kim razı oluyorsa kullanmalısın. Evler Oyunu oynadıkları gibi, savaş oyunu da mı oynuyorlar?"

"Biz dışarlıklıyız, Bael. Andor'da bu önemli bir şey."

Dev Aiel yine homurdandı.

Durumla ilgili siyasi durumu açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok gibiydi. Dışarıdan yardım almak Elayne'e kazanmaya çalıştığı şeye mal olabilirdi ve düşmanları bunu biliyordu, bunu onun bildiğini de biliyorlardı, bu yüzden sayıları ne olursa olsun Bashere'den, Bael'den ya da Ejder Alayı'ndan korkuları yoktu. Aslında, kuşatmaya rağmen iki taraf da savaş başlatmamak için büyük çaba göstereceklerdi. Bu bir savaştı, ama manevra ve küçük çatışmalardan oluşan bir savaş. Biri her şeyi eline yüzüne bulaştırmadığı sürece. Ve kazanan, ele geçirilmesi imkânsız bir pozisyon kazanan ya da diğerini savunulamayacak bir konuma iten kişi olacaktı. Büyük olasılıkla Bael bunu *Daes Dae'mar*'dan farksız görecekti. Doğrusu, Bashere de epey benzerlik görüyordu. Eşiğinde Afet varken, Saldaea taht mücadelelerini göze alamazdı. Tiranlara tahammül edilebilirdi ve Afet aptal ve açgözlü olanları kısa zamanda öldürürdü, ama bu tuhaf türden iç savaş bile Afet'in Saldaea'yı öldürmesine izin verirdi.

Dönüp dürbünü ile kampı incelemeye, Arymilla Marne gibi eksiksiz bir ahmağın Naean Arawn ile Elenia Sarand'ın desteklerini nasıl kazanmış olabileceğini düşünmeye geri döndü. O ikili hırslı ve açgözlüydü, her biri tahta çıkmaya kendisinin hakkı olduğuna kesinlikle inanıyordu ve Bashere bu işlere karar vermek için kullanılan karmaşık Andor ağını anlamışsa, her ikisinin taht üzerindeki iddiası Arymilla'nınkinden çok daha güçlüydü. Burada söz konusu olan kurtlar ve çoban köpekleri değildi. Buradakiler, bir kucak köpeğini takip etmeye karar veren kurtlardı. Belki Elayne sebebi biliyordu, ama Bashere'le kısa ve bilgilendirici olmayan görüşmeler yapmayı bile zar zor kabul ediyordu. Birinin görüşmeleri haber alması ve Bashere ile komplo kurduğunu düşünmesi olasılığı çok yüksekti. Bu gerçekten Evler Oyunu'na *çok* benziyordu.

"Birileri mızrak dansı yapacak gibi," dedi Bael ve Bashere süslü dürbünü, Aiel'in işaret ettiği yeri bulmasına yetecek kadar indirdi.

Kuşatmadan önce, günlerdir, insanlar akın akın şehirden kaçıyordu, ama biri çok geç terk etmişti orayı. Aşağı Caemlyn'in hemen kıyısında, Tar Valon yolunun ortasında yarım düzine kanvas örtülü araba durmuştu ve ani bir rüzgâr ile dalgalandığı zaman mavi beyaz köşeli bir sancak üzerinde koşan bir ayı ya da kalın vücutlu bir köpek betimliyormuş gibi görünen bir sancak taşıyan elli atlı arabaların çevresini almıştı. Moralsiz insanlar, pelerinlerine sarınarak bir kenarda büzülmüştü. Erkekler başlarını eğmiş, çocuklar kadınların eteklerine yapışıyordu. Atlıların bazıları inmiş, arabaların altını üstüne getiriyorlardı. Karların üzerine sandıklar, kutular, hatta giysiye benzeyen şeyler saçılmıştı. Büyük olasılıkla para ya da içki arıyorlardı, ama buldukları başka değerli eşyalar da birilerinin heybesine gidecekti. Yakında biri arabaya bağlanmış atların bağlarını keserdi ya da belki arabaları almayı tercih ederlerdi. Bir ordu için arabalar ve atlar her zaman işe yarardı ve bu çok tuhaf Andor iç savaşının tuhaf kuralları yanlış zamanda, yanlış yerde olanlara fazla koruma sağlamıyor gibiydi. Ama şehir kapıları açılıyordu. Aralık yeterince genişler genişlemez altı metre yüksekliğindeki kemerli kapılardan kırmızı ceketli mızraklılar dörtnala çıktılar. Güneş ışığı mızrak uçlarından, göğüs zırhlarından ve miğferlerinden yansıyordu. Gürleyerek uzun, boş pazar yerlerinin arasındaki yolda ilerlediler. Kraliçenin Askerleri çıkıyordu. En azından yeterli sayıda Kraliçenin Askeri. Bashere dürbününü arabalara çevirdi.

Görünüşe göre ayı sancaklı subay, eğer o bir ayıysa, çabucak bir değerlendirme yapmıştı. Ortada yalnızca birkaç araba varsa, iki yüz askere karşı elli asker çok riskli bir durum demekti. Atından inmiş adamlar eyerlerine yerleşmişti; Bashere onları bulduğunda hepsi birden kuzeye, ona doğru dörtnala yola çıkmışlardı ve mavi beyaz sancakları direğinin ucunda dalgalanıyordu. Yolun kenarına büzülmüş insanların çoğu uzaklaşan askerlerin peşinden bakıyordu, yüzleri seçilemese de şaşkınlıkları açıktı, ama birkaçı hemen koşup karın üzerine saçılan eşyalarını toplamaya, arabaların üzerine yığmaya başladılar.

Askerlerin gelişi ve birkaç dakika sonra arabaların çevresinde durmaları buna hemen son verdi. Askerler insanları çabuk çabuk arabalara doğru sürmeye başladı. Bazıları hâlâ yanlarından geçip değerli eşyalarına ulaşmaya çalışıyordu ve bir adam bir Asker'e, miğferindeki beyaz tüylere ve zırhındaki çaprazlama kırmızı kuşağa bakarak bir subaya itiraz ederek kollarını sallamaya başladı, ama subay eyerinde eğildi ve itiraz eden adamın yüzüne bir tokat attı. Adam taş gibi sırtüstü devrildi ve bir an yerinde

donduktan sonra, zaten arabalara doğra koşmakta olmayanlar da koşturmaya başladılar. Yalnızca iki adam yerdeki adamı omuzlarından ve topuklarından yakalamak için duraksadı, sonra onlar da adamın gevşek bedenini taşıyarak becerebildiklerince hızla seğirttiler. Sıranın sonundaki arabanın üzerinde bir kadın atlarını çevirip şehre yollanmak için dizginleri silkelemeye başlamıştı bile.

Bashere dürbünü indirip kampı inceledi, sonra daha yakından bakmak için onu yine gözüne bastırdı. Adamlar hâlâ kazma ve küreklerle kazıyorlardı ve diğerleri arabalardan çuvallar ve fıçılar indiriyorlardı. Asiller ve subaylar atlarını kampta yürütüyor, yapılan işlere göz kulak oluyorlardı. Hepsi meradaki sığırlar kadar sakindiler. Sonunda biri şehirle aralarındaki yükseltiye işaret etti, sonra bir başkası, bir başkası ve atlı adamlar emirler vererek eşkin gitmeye başladılar. Ayı sancağı yükseltide, kampın görüş alanına girmekteydi.

Bashere dürbünü kolunun altına tıktı ve kaşlarını çattı. Görüş alanlarının dışında neler olduğuna dair onları uyaracak nöbetçiler koymamışlardı yükseltinin üzerine. Kimsenin savaş başlatmayacağından emin olsalar bile aptalcaydı bu. Aynı zamanda, diğer kamplar da bu kadar dikkatsizse ve kimse bu hatayı düzeltmezse faydalı olabilirdi. Sinirle bıyıklarını üfledi. Keşke kuşatmacılarla savaşan o olsaydı.

Bir bakış, arabaların ve onlara eşlik eden Askerlerin Tar Valon Kapısı'na olan mesafeyi yarıladıklarını gösterdi. Araba sürücüleri, takipçileri enselerindeymiş gibi, atlarını kırbaçlıyorlardı. Ya da belki, bir sebepten kılıcını başının üzerinde sallayan kuşaklı subay yüzündendi. "Bugün dans olmayacak," dedi.

"O zaman yapacak, ıslaktopraklıların çukur kazmasını izlemekten daha iyi işlerim var," diye yanıt verdi Bael. "Her zaman su ve gölge bulasın, Davram Bashere."

"Şu anda kuru ayakları ve sıcak bir ateşi tercih ederim," diye mırıldandı Bashere düşünmeden, sonra öyle söylememiş olmayı diledi. Bir insanın resmi selamına yanlış cevap verirsen seni öldürebilirdi, üstelik Aieller resmi olmaya ek olarak tuhaftılar da.

Ama Bael başını arkaya devirdi ve kahkaha attı. "Islaktopraklılar her şeyi tepetaklak ediyorlar, Davram Bashere." Sağ eliyle yaptığı ilginç hareket diğer Aielleri ayağa kaldırdı. Rahat adımlarla koşarak doğuya doğru uzaklaştılar. Kar onlara güçlük yaratmıyor gibiydi.

Bashere dürbününü Çabuk’un eyer kaşından sarkan deri çantaya sokarak atına bindi ve doru atını batıya çevirdi. Kendi eşlikçileri diğer yamaçta bekliyordu. Yalnızca hafif deri gıcırtıları eşliğinde, yerine tam vidalanmamış metal parçaların şıngırtısı olmadan Bashere’in peşine takıldılar. Bael’in eşlikçilerinden daha azdılar, ama Bashere’in Tyr’deki mülklerinden gelmiş zorlu adamlardı ve onları güneye getirmeden önce defalarca Afet’e götürmüştü. Her adam, ileride ya da geride, sağda ya da solda, yüksekte ya da alçakta, yolun belli bir parçasını izlemekle görevlendirilmişti. Başları devamlı dönüyordu. Bashere yalnızca hareketleri yapmakla yetinmediklerini, gerçekten izlediklerini umdu. Orman burada seyrekti, meşe ve meşinyaprakların, çam ve köknarlarınkiler dışında bütün dallar çıplaktı, ama karla kaplı arazi öyle yükselip alçalıyordu ki elli adım ötede yüz atlı adam görülmeden bekliyor olabilirdi. Öyle bir şey beklediğinden değil, ama diğer yandan insanı hiç beklemediği şeyler öldürürdü. Düşünmeden kılıcını kınında gevşetti. Her zaman beklenmedik olanı beklemeliydiniz.

Eşlikçilerin kumandası, Bashere’in genç teğmene verecek daha önemli bir işi olmadığı çoğu gün olduğu gibi, Tumad’daydı. Bashere onu eğitiyordu. Adam iyi düşünebiliyor, tam gözünün önünde olan şeylerin ötesini düşünebiliyordu; yeterince uzun yaşarsa yüksek rütbeler edinecekti. Bael’den iki el kısa olsa da uzun boylu bir adamdı ve bugün yüzünde hoşnutsuzluk ikinci bir burun gibi duruyordu.

“Seni düşündüren nedir, Tumad?”

“Aiel haklıydı, Lordum.” Tumad çelik eldivenli yumruğu ile gür, siyah sakalını öfkeli öfkeli çekiştirdi. “Bu Andorlular ayaklarımıza tükürüyor. Onlar bize bakarak kulaklarını parmaklarken ben onlara sırtımı dönmekten hoşlanmıyorum.” Eh, hâlâ genç bir adamdı.

“Durumumuzu can sıkıcı buluyor olabilir misin?” diye güldü Bashere. “Daha fazla heyecana mı ihtiyacın var? Tenobia yalnızca elli fersah kuzeyimizde ve söylentilere inanılırsa, Kandorlu Ethenielle’i, Arafelli Paitar’ı, hatta Shienarlı Easar’ı yanında getirmiş. Sınırboyları’nın tüm kudreti bizi aramaya gelmiş, Tumad. Murandy’deki Andorlular da bizim Andor’da olmamızdan memnun değil, öyle işittim ve onların karşısındaki Aes Sedai ordusu onları paramparça etmezse ya da çoktan paramparça etmiş değilse, bizi aramaya gelebilirler. Aynı şekilde, Aes Sedailer de eninde sonunda bizi aramaya gelecek. Biz Yenidendoğan Ejder için at bindik ve herhangi bir Aes Sedai’nin bunu unutacağını düşünemiyorum. Ve

bir de Seanchanlar var, Tumad. Onları bir daha görmeyeceğimizi düşünüyor musun gerçekten? Ya onlar bize gelecek ya da biz onlara gideceğiz; ya biri ya öteki, kesin olacak. Siz genç adamlar heyecan denen şeyi, bıyığınızda yürüyor olsa bile tanımazsınız!"

Arkasından gelen adamlar arasında sessiz gülüşler dalgalandı, çoğunluğu Bashere kadar yaşlı adamlardı, Tumad bile sırıtarak sakallarının arasından beyaz dişlerini gösterdi. Hiç bu kadar tuhaf olmasa da, he biri daha önce de sefere çıkmıştı. Bashere önüne dönerek ağaçların arasında uzanan yolu izledi, ama yalnızca dikkatinin yarısını vererek.

Doğrusu, Tenobia onu endişelendiriyordu gerçekten. Işık bilir Easar ve diğerleri hep birlikte Afetsınırı'ndan ayrılmaya neden karar vermişlerdi. Söylentiler doğruysa, onca askeri de yanlarında getirmelerinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Söylentiler bile sayılarını ikiye bölüyordu. Kuşkusuz kendilerinin iyi ve yeterli gördüğü sebepleri vardı ve kuşkusuz o sebepleri Tenobia da paylaşıyordu. Ama Bashere Tenobia'yı tanıyordu; ona at binmesini öğretmişti, büyümesini izlemişti, tahta geçtiğinde Kırık Taç'ı ona sunmuştu. Tenobia iyi bir hükümdardı, eli ne çok ağır, ne çok hafifti, her zaman bilge olmasa bile zekiydi, aptallığa varmadan cesurdu, ama düşünmeden davrandığını söylemek çok hafif kalırdı. Bazen, çabuk kızdığını söylemek de hafif kalıyordu. Ve Bashere, diğerlerinin hedefine ek olarak, onun kendine özel bir hedefi de olduğundan ne kadar emin olunabiliyorsa o kadar emindi. Hedefi Davram Bashere'in kellesiydi. Eğer öyleyse, bunca yol geldikten sonra Bashere'i yeni bir sürgüne göndermekle yetinmeyecekti. Tenobia dişlerine kıstırdığı kemiği ne kadar uzun süre tutarsa, o kemiği bırakmaya o kadar zor ikna edilebilirdi. Son derece açık bir sorundu. O Saldaea'da, Afetsınırı'nı koruyor olmalıydı, ama Bashere de öyle olmalıydı. Tenobia, sırf güneye geldiğinden beri yaptıklarından dolayı, Bashere'i iki ayrı ihanetten suçlu bulabilirdi, ama adam yine de başka ne yöne gidebilirdi, bilemiyordu. İsyan –Tenobia dilediği zaman bunu dilediği gibi tarif edebiliyordu– korkunç bir suçtu, ama Bashere kellesinin bir süre daha boynuna sıkı sıkı bağlı kalmasını istiyordu. Açık ve dikenli bir sorun.

Illian'dan ve Seanchanlarla yaptıkları savaştan arta kalan sekiz bin hafif süvariyi barındıran kamp Tar Valon Yolu'ndaki kamptan daha geniş bir alana yayılmıştı, ama düzensiz olduğu söylenemezdi. Atlar düzenli sıralar halinde bağlanmıştı ve ikişer uçlarında nalbant demirhaneleri vardı. Aralarında, aynı ölçüde düzgün sıralar halinde, büyük gri ya da yumurta kabuğu beyazı çadırlar vardı, ama artık bu çadırlarda epey yama

görünüyordu. Bütün adamlar boru sesinden sonra elliye sayana kadar atlarına binmiş, savaşmaya hazır olurlardı ve o kadar zamanları olacağından emin olmak için nöbetçiler dikilmişti. Kamp takipçilerinin, diğerlerinin yüz adım güneyindeki çadırları ve arabaları bile, Saldaealıları örnek almışlar gibi, şehri kuşatan askerlerinkinden daha düzenliydi. En azından biraz daha.

Bashere eşlikçileri ile birlikte at sürerken, at sıraları arasında adamlar, sanki at binme işareti verilmiş gibi, hızla ve kararlılıkla hareket ediyordu. Birden fazlası kılıcını çekmişti. Ona seslenenler oldu, ama Bashere kampın merkezinde toplanmış, çoğunluğu kadın olan kalabalığı görünce aniden içi uyuştu sanki. Atını topukladı ve Çabuk dörtnala kalktı. Onu takip eden olup olmadığını bilmiyordu. Kulaklarında zonklayan kandan başka hiçbir şey duyamıyor, kendi sivri tepeli çadırının önündeki kalabalık dışında hiçbir şey göremiyordu. Deira ile paylaştığı çadırın.

Kalabalığa ulaşınca dizginleri çekmedi, yalnızca kendini yere fırlattı ve koşarak yere indi. İnsanların konuştuğunu duydu, ama ne söylediklerini kavrayamıyordu. Kalabalık önünde açıldı, çadırına giden bir yol oluşturdu, yoksa Bashere onları ezip geçecekti.

Çadır kapaklarının hemen içinde durdu. Yirmi kişinin içinde uyuyabileceği kadar geniş olan çadır, duvarların dibine dek kadınlarla, asillerin ve subayların karılarıyla dolmuştu, ama Bashere'in gözleri hemen kendi karısını, Deira'yı buldu. Deira zemin görevi gören halıların ortasındaki katlanır sandalyeye oturmuştu. Uyuşukluk soldu. Bashere karısının bir gün öleceğini biliyordu –ikisi de ölecekti– ama korktuğu tek şey onsuz yaşamaktı. Sonra kadınların bazılarının onun elbisesini beline kadar sıyırmasına yardım ettiklerini fark etti. Bir başka kadın katlanmış bir bezi Deira'nın sol koluna bastırıyordu ve bez parçası kızarıyor, kan Deira'nın kolunda perde gibi akıyor, parmaklarından halının üzerine konmuş çanağa damlıyordu. Çanakta epey kan birikmişti.

Deira da onu aynı anda gördü ve aşırı solgun yüzündeki gözleri çakmak çakmak oldu. "Dışarlıklıları tutmanın sonucu budur, kocam," dedi haşin bir sesle, sağ elindeki uzun hançeri ona doğru sallayarak. Çoğu erkekten daha uzun, Bashere'den daha uzun ve güzel bir kadın olan Deira'nın yüzü, şakaklarına kır düşmüş kuzguni siyah saçlarla çevriliydi. Öfkelendiği zaman azametli olabilen, buyurgan bir duruşu vardı. Zar zor oturabildiği açık olsa bile. Çoğu kadın kendini kocasının yanında, bunca kişinin önünde beline kadar soyunmuş halde bulunca şaşkına dönerdi. Deira değil. "Her

zaman rüzgâr gibi hareket etmek konusunda ısrar etmesen gerekeni kendi mülklerimizden iyi adamların yapmasını sağlayabilirdik.”

“Hizmetkârlarla anlaşmazlık mı yaşadın, Deira?” dedi Bashere, tek kaşını kaldırarak. “Onlara karşı hançer kullanmaya başlayacağın hiç aklıma gelmezdi.” Kadınların çoğu ona serin gözlerle yan yan baktı. Bütün erkekler ile karılarının arası onun ve Deira’nınki gibi değildi. Nadiren bağırdıkları için bazıları onları tuhaf buluyordu.

Deira ona kaşlarını çattı, sonra istemsizce, kısa bir kahkaha attı. “En baştan başlayayım, Davram. Ve anlayabilmen için yavaş yavaş anlatayım,” diye ekledi küçük bir gülümseme ile, çıplak bedenine beyaz keten bir örtü saran kadına teşekkür etmek için duraksayarak. “At gezisinden döndüğüm zaman iki yabancı adamı çadırımızı karıştırırken buldum. Öyle doğal tavırlarla hançer çektiler ki birine sandalyeyle vurdum ve diğerini hançerledim.” Yüzünü yaralı koluna doğru buruşturdu. “Ama yeterli olmadı, çünkü adam bana dokunmayı başardı. Sonra Zavion ve diğerlerinden bazıları içeri girdi ve iki adam çadırın arka tarafında açtıkları yarıktan kaçtılar.”

Kadınların çoğu sertçe başlarını salladılar ve bellerindeki hançerlerin kabzalarını kavradılar. Ta ki Deira karanlık bir ifade ile ekleyene kadar, “Onlara adamların peşinden gitmelerini söyledim, ama onlar kolumdaki çizikle ilgilenmek konusunda ısrar ettiler.” Kabzalardaki eller indi ve yüzler kızardı, ama itaatsizlik ettikleri için hiçbiri pişman görünmüyordu. Nazik bir konumdaydılar. Nasıl Davram onların lorduysa, Deira da leydileriydi, ama kendisi yarasına çizik dese de demese de, kadınlar onu bırakıp hırsız kovalarken kan kaybından ölebilirdi. “Her durumda,” diye devam etti Deira, “arama yapılmasını emrettim. Bulunmaları zor olmamalı. Birinin kafasında bir yumru var ve diğeri kan kaybediyor.” Tatminle, sertçe başını salladı.

Sırım gibi, kızıl saçlı Leydi Gahaur iplik takılmış bir iğneyi kaldırdı. “Nakışa ilgi beslemeye başlamadıysanız, Lordum,” dedi serinkanlılıkla, “çıkmanızı önerebilir miyim?”

Bashere başını hafifçe eğerek kabullendi. Deira yaraları dikilirken onun izlemesinden hiç hoşlanmazdı. Bashere de onun yaralarının dikilmesini izlemekten hoşlanmıyordu.

Çadırın dışında durup yüksek bir sesle hanımının iyi olduğunu ve bakım gördüğünü, herkesin işine bakması gerektiğini ilan etti. Adamlar Deira’ya geçmiş olsun dilekleri ile ayrıldılar, ama kadınların hiçbiri kılını

kıpırdatmadı. Bashere ısrar etmedi. O ne derse desin kadınlar Deira'nın kendisini görene kadar kalacaklardı ve bilge bir adam kaybetmekle kalmayıp, kaybederken aptal gibi görüneceği savaşlardan kaçınırdı.

Tumad kalabalığın kıyısında bekliyordu, Bashere'in yanına takıldı. Bashere ellerini sıkı sıkı arkasında kenetleyerek yürüyordu. Uzun zamandır bunu ya da böyle bir şeyi bekliyordu, ama artık olmayacağını düşünmeye başlamıştı neredeyse. Deira'nın ölmesine ramak kalacağını hiç beklememişti.

"İki adam bulundu, Lordum," dedi Tumad. "En azından, Leydi Deira'nın verdiği tarife uyuyorlar." Bashere'in başı hızla döndü. Yüzünde cani bir ifade vardı. Genç adam çabucak ekledi, "Ölmüştüler, Lordum. Kampın hemen dışında. Her birine ince birer bıçak saplanmıştı." Parmağını kulağının arkasına, kafatasının dibine dokundurdu. "Kaya engereğinden daha hızlı biri değilse, birden fazla kişi olmalı."

Bashere başını salladı. Başarısızlığın bedeli genellikle ölümdü. Arayacak iki kişi. Peki onları susturanlar kaç kişiydi acaba? Kaçı kalmıştı, bir teşebbüste daha bulunmaları ne kadar zaman alırdı? En kötüsü de, arkasında kim vardı? Beyaz Kule mi? Terkedilmişler mi? Onun adına bir karara varılmış gibi görünüyordu.

Tumad'dan başka kimse duyamazdı, ama Bashere yine de sesini alçalttı ve sözcüklerini ihtiyatla seçti. Bazen, dikkatsizliğin bedeli de ölüm olurdu. "Dün bana gelen adamı nerede bulacağını biliyorsun, değil mi? Onu bul ve kabul ettiğimi söyle, ama konuştuğumuzdan biraz fazlası olacak."

Cairhien'e yağan hafif, tüy gibi kar taneleri sabah aydınlığını yalnızca birazcık loşlaştırıyor, aydınlığı yatıştırmakla kalıyordu. Samitsu Güneş Sarayı'ndaki, soğuğa karşı iyi camlı kepenkler oturtulmuş yüksek, dar pencereden, sarayın harap olmuş kısmının çevresine dikilen tahta iskeleyi açıkça görebiliyordu. Kırık siyah taşlar küpler halinde molozların arasında duruyordu hâlâ ve basamaklı kuleler diğerlerinin boyuna erişmeden aniden sona eriyorlardı. Yükselen Güneş Kulesi adlı biri yerinde yoktu artık. Şehrin efsanevi "tepesiz" kulelerinin çoğu süzülen beyaz kar taneleri arasında yükseliyordu; tepeler üzerine kurulmuş şehrin en yüksek tepesinde olmasına rağmen saraydaki tüm diğer kulelerden daha yüksek, devasa payandaları olan muazzam kare kuleler. Onlar da kendi iskeleleriyle sarılmıştı ve yirmi sene önce Aiellerin yakmasından sonra hâlâ inşaatları tam olarak bitirilmiş değildi; bitmeleri bir yirmi sene daha alabilirdi.

İskelelerdeki tahtalarda dolanan işçiler yoktu, elbette, bu havada değil. Samitsu karın kendisine biraz dinlenme olanağı tanımasını dilerken buldu kendini.

Bir hafta önce Cadsuane, sorumluluğu ona vererek saraydan ayrıldığında, işi açık görünmüştü. Cairhien kazanının yine kaynamaya başlamasını engelle. Nadiren dikkate değer politikalara bulaşmış olsa da, o zamanlar basit bir iş gibi görünmüştü gözüne. Yalnızca bir asilin silahlı kuvvetleri büyüktü ve Dobraine genellikle işbirliği yapıyor, her şeyin sakin kalmasını istiyor gibi görünüyordu. Elbette, "Yenidendoğan Ejder adına Cairhien Naibi" gibi aptal bir unvanı kabullenmişti. Oğlan Tear için de bir "Naip" atamıştı, hem de daha bir ay önce ona karşı isyan halinde olan bir adamı! Aynısını Illian'da da yapmışsa... Pekâlâ mümkün görünüyordu. Her şey olup bitmeden önce, bu atamalar Aes Sedailer için bol bol sorun çıkaracaktı! Oğlan sorundan başka *hiçbir şey* getirmiyordu! Ama şimdiye dek Dobraine yeni unvanını yalnızca şehri idare etmek için kullanıyor gibiydi. Ve sessizce Elayne Trakand'ın Güneş tahtı üzerindeki hak iddiası –eğer bir iddiada bulunacaksa– için, destek toplamak için. Samitsu bu meseleyi kendi haline bırakmaktan memnundu, Güneş Tahtı'na kimin oturduğu umurunda değildi. Cairhien'den hiç hoşlanmazdı.

Pencerenin ötesinde yağan kar bir rüzgârla, kaleydoskop gibi döndü. Öylesine... dingin. Daha önce dinginliği takdir ettiği hiç olmuş muydu? Olmuşsa da hatırlamıyordu.

Ne Elayne Trakand'ın tahta oturması olasılığı, ne de Dobraine'in yeni unvanı, al'Thor denen oğlanın Tar Valon'a giderek Elaida'ya boyun eğmesi söylentileri kadar endişe yaratmıştı, ama Samitsu o söylentileri bastırmak için hiçbir şey yapmamıştı. O söylentiler saçmaydı ve saçma olduğu kadar da ısrarlıydı. Hikâye yüzünden asillerden seyislere kadar herkes nefes almaya korkar olmuştu, ki huzurun korunması açısından pek âlâydı bu. Evler Oyunu gıcırdayarak durmuştu; eh, normalde Cairhien'de işlerin asıl yürüdüğü ile karşılaştırılırsa. Şehir halkının çoğunluğu tarafından nefret ediliyor olsalar da, birkaç kilometre doğudaki dev kamplarından şehre gelen Aieller de işe yaramış olmalıydı. Onların Yenidendoğan Ejder'i izlediğini herkes biliyordu ve kimse kendini binlerce Aiel mızrağının yanlış ucunda bulmak istemiyordu. Genç al'Thor'un yokluğu varlığından *çok* daha faydalıydı. Batıdan gelen, Aiellerin başka her yere baskınlar düzenlediği söylentileri –ayrım yapmadan yağmalıyor, öldürüyorlardı, tüccar

dedikoduları öyle diyordu– buradakiler karşısında daha dikkatli adım atmaları için insanlara bir sebep daha veriyordu.

Aslında, Cairhien'deki sessizliği bozacak diken yok gibiydi. Yalnızca, Önkapılılar hem gürültücü, hem Aieller kadar yabancı, hem de dövüşülmesi çok daha güvenli gören şehir halkı ile Önkapılılar arasında zaman zaman sokak kavgaları çıkıyordu. Şehir, tavan aralarına dek tıka basa doluydu, insanlar soğuğa karşı nereye sığınabilmişlerse orada uyuyorlardı, ama erzak stokları bol olmasa bile yeterinden de fazlaydı ve ticaret kışın beklendiğinden daha iyiydi. Sonuçta, Cadsuane'in talimatlarını onun dilediği kadar iyi yürütebildiği için memnun olmalıydı. Yalnız, Cadsuane daha fazlasını beklerdi. Hep öyle olurdu.

"Beni dinliyor musun, Samitsu?"

Samitsu içini çekerek penceredeki huzurlu manzaraya sırtını döndü ve sarı çizgili eteğini düzeltmemek için çaba gösterdi. Saçlarındaki Jakanda yapımı gümüş çanlar hafifçe şıngırdadı, ama bugün ses onu yatıştıramadı. En iyi zamanlarda bile saraydaki dairesinde tam olarak rahat hissetmiyordu, halbuki geniş mermer şöminede alev alev yanan ateş iyi bir sıcaklık veriyordu ve yan odadaki yatak en iyi kalite tüyden şilteye ve kaz tüyü yastıklara sahipti. Odalarının üçü de haşin Cairhien tarzında aşırı süslüydü, beyaz tavandaki kartonpiyerlere iç içe geçmiş kareler işlenmişti, geniş kornişler bol yaldızlıydı ve tahta duvar panelleri koyu renk olmasına rağmen hafifçe parlayana dek ovulmuştu. Mobilyalar daha da koyu renkti ve kocamandılar, ince çizgiler halinde altın varaklarla çevrilmişlerdi ve desenli fildişi kakmalarla süslenmişlerdi. Bu odadaki çiçekli Tear halısı, başka her şeyle karşılaştırıldığında cafcaflı ve düzensiz görünüyordu ve her şeyi saran katılığı vurguluyordu. Son zamanlarda bütün bunlar bir kafes gibi gelmeye başlamıştı.

Ama onu asıl rahatsız eden, yumruklarını kalçalarına dayayarak, çenesini kavgacı bir tavırla çıkararak, mavi gözlerini kısarak, kaşlarını çatarak halının ortasında duran, saçlarını bukle bukle omuzlarına dökmüş kadındı. Sashalle Büyük Yılan yüzüğünü sağ eline takmıştı, elbette, ama aynı zamanda bir Aiel kolyesi ve bileziği de takmıştı. Girift işlenmiş ve oyulmuş şişman gümüş ve fildişi boncuklar kahverengi yünlüden, sade ama iyi kesimli, yüksek yakalı elbisesinin üzerinde şatafatlı duruyordu. Kaba takılar değillerdi kesinlikle, ama... frapandılar, bir Aes Sedai'nin takacağı türden şeyler değildi. Takıların tuhaflığı çok şeyi açıklayan bir anahtar olabilirdi. Bir de Samitsu onları takmasının ardında yatan sebebi bulabilse.

Bilgeler, özellikle de Sorilea ona, sormadan anlamadığı için aptalın tekiymiş gibi bakıyor ve yanıt vermeye zahmet etmiyorlardı. Bunu çok sık yapıyorlardı. *Özellikle* de Sorilea. Samitsu aptal olarak düşünülmeye alışık değildi ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Bir kez daha, diğer kadının bakışlarını karşılamayı zor buluyordu. Başka her şey ne kadar iyi giderse gitsin tatmin hissetmesinin ana sebebi Sashalle idi. En deli edici olanı Sashalle'in Kızıl olması ve Ajahına rağmen genç al'Thor'a *sadakat yemini* etmesiydi. Herhangi bir Aes Sedai Beyaz Kule'nin kendisi dışında birine ya da bir şeye nasıl sadakat yemini ederdi? Işık aşkına, bir *Kızıl* yönlendirebilen bir adama nasıl sadakat yemini ederdi? Belki de Verin *ta'veren*'lerin olasılıkları çarpıttığı konusunda haklıydı. Bunun dışında, *beşi* Kızıl olan otuz bir Aes Sedai'nin nasıl böyle bir yemin ettiğini düşünemiyordu.

"Riatin Evi'nin gücünün büyük kısmını temsil eden lordlar ve leydiler Leydi Ailil ile görüştüler," diye yanıt verdi, hissettiğinden çok daha sabırlı bir şekilde. "Onun Riatin Evi'nin Yüksek Makamı'na oturmasını istiyorlar ve kadın Beyaz Kule'nin onayını istiyor. En azından Aes Sedailerin onayını." Bakışma yarışı yapmak –ve muhtemelen kaybetmek– dışında bir şey yapmak için, gümüş bir tepsi üzerinde oturan altın işlemeli gümüş bir sürahinin durduğu siyahağaçtan masaya gitti. Sürahiden baharat kokuları geliyordu. Bir kadehe baharatlı şarap doldurmak, göz temasını bozmak için bahane oldu. Bir bahaneye ihtiyaç duymak, Samitsu'nun sürahiyi tepsiye keskin bir tıkırtı ile koymasına sebep oldu. Kendini Sashalle'e bakmaktan fazla kaçınırken bulmuştu. Şimdi bile kadına yan yan baktığını fark etti. Hayal kırıklığı içinde, kadının bakışlarını karşılamak için ona dönemediğini anladı.

"Ona hayır de, Sashalle. Leydi Ailil'in erkek kardeşi son görüldüğünde hâlâ hayattaydı ve Yenidendoğan Ejder'e karşı isyan Kule'nin ilgilenmesi gereken bir şey değil; özellikle de artık sona ermiş olduğundan." Toram Riatin'in en son görüldüğü zamana dair bir anı yüzeye çıktı, katılaşıp öldürebilen tuhaf bir sisin. Tek Güç'e direnen bir sisin içinde kaçıyordu. O gün Cairhien duvarlarının dışında Gölge yürümüştü. Samitsu'nun sesi titrememe çabasıyla gerginleşti. Hissettiği korku değil öfkeydi. O gün genç al'Thor'a Şifa vermeyi başaramamıştı. Samitsu başarısızlıktan nefret ederdi, onları hatırlamaktan nefret ederdi. Ve kararlarını açıklamak zorunda kalmamalıydı. "Riatin'in gücünün çoğu demek hepsi demek değil. Hâlâ Toram'a bağlı olanlar ona karşı çıkacaklar, gerekirse silah gücüyle ve her

durumda, Evler içindeki ayaklanmaları desteklemek huzuru korumanın yolu değil. Şu anda Cairhien'de hassas bir denge var, Sashalle, ama yine de bir denge ve biz o dengeyi bozmamalıyız." Bunu yapacak olurlarsa Cadsuane'in kızacağını söylemeden susmayı başardı. Sashalle karşısında bu sav ağırlık taşımazdı.

"Biz desteklesek de desteklemesek de ayaklanma gelecek," dedi diğer Aes Sedai kararlılıkla. Samitsu dinlediğini gösterir göstermez kaş çatışı geçmişti, ama çenesindeki ifade hâlâ duruyordu. Belki de kavgacılık değil inatçılıktı, ama bunun önemi yoktu. Kadın tartışmıyor, onu ikna etmeye çalışmıyordu, yalnızca duruşunu bildiriyordu. Ve en sinir bozucu olanı da, bunu sırf nezaketten yaptığının belli olmasıydı. "Yenidendoğan Ejder ayaklanma ve değişimin habercisidir, Samitsu. Kehanet edilmiş haberci. Ve öyle olmasaydı bile, burası Cairhien. *Daes Dae'mar* oynamayı bıraktıklarını düşünüyor musun gerçekten? Suyun yüzeyi durgun olabilir, ama balıklar yüzmeyi asla bırakmaz."

Bir *Kızıl*, bir sokak demagogu gibi Yenidendoğan Ejder hakkında vaaz veriyor! Işık! "Hem, ya yanılmışsan?" Samitsu elinde olmadan yemi ısırdı. Sashalle –kavrulası!– kusursuz dinginliğini koruyordu.

"Ailil Elayne Trakand adına, Güneş Tahtı üzerinde hak iddia etmeyeceğine yemin etti, ki Yenidendoğan Ejder'in istediği de bu ve ben istersem kadın ona sadakat yemini etmeye hazır. Toram Rand al'Thor'a karşı bir orduyu yönetti. Bana göre değişim yapılmaya değer, risk girilmeye değer ve ben ona böyle söyleyeceğim."

Samitsu başını sinirle iki yana sallarken saçlarındaki çanlar çınladı. Yine içini çekmekten kendini zor aldı. Ejderyeminli Aes Sedailerin on sekizi Cairhien'de kalmıştı –Cadsuane bazılarını yanında götürmüş, sonra daha fazlasını alsın diye Alanna'yı göndermişti– ve Sashalle'e ek olarak on sekiz kişi içinde ondan daha yüksekte duran başkaları vardı, ama Aiel Bilgeleri onların yoluna çıkmasını engelliyordu. Prensip olarak, bunun nasıl yapıldığını onaylamıyordu –Aes Sedailer kimsenin çömezi olamazdı! Bu korkunçtu!– ama pratikte, işini kolaylaştırıyordu. Bilgeler yaşamlarını düzenlerken ve her an onları gözetim altına tutarken işlere karışıp kontrolü ele almaya kalkışmazlardı. Ne yazık ki, öğrenemediği bir sebepten, Bilgeler Sashalle'e ve Dumai Kuyuları'nda yalıtılan diğer iki Aes Sedai'ye farklı bakıyorlardı. Yalıtılmış. Düşünce üzerine hafifçe ürperdi, ama yalnızca hafifçe ve Damer Flinn'in Şifa verilemeyen şeye nasıl Şifa verdiğini çözmeyi başarsa daha da hafif olurdu. En azından *biri* yalıtılmaya Şifa

verebiliyordu. O kişi bir erkek bile olsa. Yönlendirebilen bir adam. Işık, dünün dehşeti, bir kez alışınca, bugünün huzursuzluğu oluyordu.

Sashalle, Irgain ve Ronaille'in farklı tutulduğunu bilse Cadsuane'in Bilgelerle işi ayarlayacağından emindi. En azından, emin olduğunu sanıyordu. Yeşillerin efsanevi planlarına ilk kez bulaşmıyordu. Cadsuane bir Mavi'den bile daha sinsi olabiliyor, stratejilerin içine sardığı planların içine entrikalar gizleyebiliyor, onları bambaşka planların ardına gizleyebiliyordu. Bazıları, diğerleri başarılı olsun diye başarısız olmak üzere planlanmış oluyordu ve hangilerinin hangileri olduğunu yalnızca Cadsuane biliyordu. Hiç de iç rahatlatan bir düşünce değil. Her durumda, o üç Aes Sedai diledikleri gibi gelip gitmekte, diledikleri yapmakta özgürdüler. Ve Cadsuane'in bıraktığı talimatlara uyma ve önder olarak belirlediği Aes Sedai'ye itaat etme ihtiyacını kesinlikle hiç hissetmiyorlardı. Onlara yol gösteren ya da onları kısıtlayan tek şey al'Thor'a ettikleri delice yemindi.

Samitsu, Yetisi yetersiz kaldığı zamanlar hariç, hayatı boyunca hiç zayıf ya da etkisiz hissetmemişti, ama Cadsuane'in geri dönmesini ve işleri kendi ellerine almasını çok arzuluyordu. Ailil'in kulağına fısıldanacak birkaç sözcük kadının Yüksek Makam'a tırmanma arzusunu dindirirdi, elbette, ama Sashalle'i hedefinden vazgeçirmenin bir yolunu bulmazsa hiçbir işe yaramazdı. Ailil aptalca sırlarının açığa çıkmasından ne kadar korkuyor olursa olsun, Aes Sedailerin ona söyledikleri arasında tutarsızlıklar, bir Aes Sedai'yi yaptıkları ile gücendirme riskine girmek yerine kırsaldaki mülklerine gidip ortadan kaybolmanın daha iyi olacağına karar vermesine sebep olabilirdi. Ailil'i kaybetmek Cadsuane'i kızdırırdı. Samitsu'nun kendisi de kızardı. Ailil asiller arasında kaynayan entrikaların yarısına ulaşmak için kullanabildikleri bir kanaldı, o entrikaların küçük kalacağından ve büyük bir çalkantı getirmeyeceğinden emin olmalarını sağlayan bir emniyet supabıydı. Lanet Kızıl bunu biliyordu. Ve Sashalle Ailil'e bu izni verdikten sonra, kadın aldığı haberlerle koşa koşa ona gitmeye başlayacaktı, Samitsu Tamagowa'ya değil.

Samitsu bu güç durumda kıvranırken, koridor kapısı açıldı ve iki Aes Sedai'den de bir el kısa, sert yüzlü, solgun bir Cairhienli kadın içeri girdi. Saçları gür, gri bir topuz halinde ensesinde toplanmıştı ve süssüz gri elbisesi o kadar koyu renkti ki neredeyse siyahtı. Güneş Sarayı hizmetkârlarının şimdiki üniformaları buydu. Hizmetkârlar asla geldiklerini bildirmez, asla giriş izni istemezdi, elbette, ama Corgaide Marendevin sıradan bir

hizmetkâr değildi; belindeki, uzun anahtarlarla dolu ağır gümüşsü halka unvanını ilan eden rozet gibiydi. Cairhien'e kim hükmediyor olursa olsun, Güneş Sarayı'na Anahtarların Koruyucusu hükmederdi ve Corgaide'in tavırlarında boyun eğermiş gibi bir hal yoktu. Özenle Samitsu ile Sashalle'in tam ortasına yöneltilmiş hafif bir diz kırma ile selam verdi.

"Sıradışı her şeyi raporlamam istenmişti," dedi havaya hitaben, bunu isteyenin Samitsu olmasına rağmen. Büyük olasılıkla ikisi arasındaki güç mücadelesini kendilerinden daha erken fark etmişti. Saray'da kadının gözünden kaçan pek az şey vardı. "Mutfaklarda bir Ogier olduğunu öğrendim. O ve genç bir adam sözde duvar işçisi olarak iş arıyorlar, ama Ogierler ile insanların birlikte çalıştığını hiç duymadım. Ve... olaydan... sonra sorduğumuzda, Tsofu Yurdu, öngörülebilir gelecekte hiçbir *yurttan* duvar ustası gönderemeyeceklerini bildirmişti." Duraksama zar zor fark ediliyordu ve kadının ciddi ifadesi değişmemişti, ama Güneş Sarayı'na düzenlenen saldırı ile ilgili dedikoduların yarısı onun al'Thor'un, diğer yarısı Aes Sedailerin işi olduğunu iddia ediyordu. Birkaç hikâye Terkedilmişlerden bahsediyordu, ama yalnızca onları ya al'Thor'la ya da Aes Sedailerle ilişkilendirmek için.

Samitsu düşünceli düşünceli dudaklarını büzerek, Cairhienlilerin dokundukları her şeyi dönüştürdükleri lanet kargaşayı bir kenara bıraktı. Aes Sedailerin o olaya karıştıklarını inkâr etmek işe yaramamıştı; basit bir evet ya da hayırın birbiriyle çelişen altı söylentiye yol açtığı bir şehirde Üç Yemin ancak bir yere kadar işe yarıyordu. Ama Ogierler... Saray mutfakları başıboş gezginleri beslemezdi, ama aşçılar büyük olasılıkla, sırf onu görmenin tuhaflığı yüzünden bir Ogier'e sıcak bir yemek verirlerdi. Son bir senedir Ogier görmek normalinden de sıradışı olmuştu. Zaman zaman birkaçı görülebiliyordu hâlâ, ama ancak bir Ogier'in yapabileceği hızla yürüyor oluyorlardı ve uyudukları zaman hariç nadiren bir yerde duruyorlardı. Değil onlarla birlikte çalışmak, bir insanla nadiren yolculuk ediyorlardı. Ama bu ikili bir şeyi hatırlatıyordu sanki. Her ne ise, hatırlayabilmek için birkaç soru sormak üzere ağzını açtı.

"Teşekkür ederim, Corgaide," dedi Sashalle gülümseyerek. "Çok yardımcı oldun. Ama şimdi bizi yalnız bırakır mısın?" Anahtarların Koruyucusu'na karşı ani davranışlar, insanın kendini kirli yatak örtüleri ve doğru düzgün baharatlanmamış yemeklerle, boşaltılmamış lazımlıklar ve yanlış yere giden mesajlarla, hayatı berbat eden ve bir şeyler başarmaya çalışırken çamurlarda yuvarlanmanıza sebep olan bin ayrı aksaklıkla karşı

karşıya bulmanın en iyi yoluydu, ama bir şekilde, o gülümseme Corgaide için sözlerindeki acılığı almaya yetmiş gibiydi. Gri saçlı kadın başını onayla, sessizce eğdi ve yine çok hafifçe diz kırdı. Bu sefer Sashalle için olduğu açıktı.

Kapı gri saçlı kadının arkasından kapanır kapanmaz Samitsu gümüş kadehini tepsiye öyle kuvvetle vurdu ki ılık şarap bileğine döküldü. Hızla Kızıl Aes Sedai'ye döndü, Ailil üzerindeki kontrolünü kaybetmek üzereydi ve şimdi Güneş Sarayı'nın kendisi parmaklarının arasından kayıp gidiyor gibiydi! Corgaide'in burada gördükleri hakkında sessiz kalması, ancak kanat çıkarıp uçması kadar olasıydı ve kadın her ne derse sarayda hızla yayılacak, ahırları küreyen adamlara kadar bütün hizmetkârları etkileyecekti. O son diz kırma, kadının ne düşündüğünü açıkça ifade ediyordu. Işık, Samitsu Cairhien'den nasıl da nefret ediyordu! Aes Sedailer arasındaki nezaket kuralları iliklerine işlemiş bir gelenekti, ama Sashalle felaket karşısında dilini tutmasını gerektirecek kadar da yüksek değildi kendisinden ve o dilin sivri kısmını gösterecekti ona.

Ama diğer kadına kaşlarını çattığı zaman Sashalle'in yüzünü gördü – belki ilk defa *gerçekten* gördü– ve aniden neden o yüzün onu bu kadar rahatsız ettiğini anladı, hatta belki neden Kızıl Aes Sedai'ye doğrudan bakmayı güç bulduğunu. O artık zamanın dışında, yaşı belirsiz bir Aes Sedai yüzü değildi. Çoğu insan, işaret edilene kadar o yüzün nasıl göründüğünden emin olamazdı, ama bir başka Aes Sedai için fark etmemek imkânsızdı. Belki bazı kırıntılar kalmıştı, Sashalle'in gerçekten olduğundan daha güzel görünmesini sağlayan kırıntılar, ama kim olsa yaşı hakkında bir tahmin yürütebilirdi ve henüz orta yaşlarına gelmediğini söylerdi. Bunu fark edince Samitsu'nun dili dondu.

Yalıtılan kadınlar hakkında bilinenler söylentiden daha fazlası değildi. Kaçıp diğer Aes Sedailerden saklanıyorlardı; sonunda ölüyorlardı. Normalde erken ölüyorlardı. *Saidar*'ı kaybetmek çok kadının uzun zaman dayanabildiği bir şey değildi. Ama bunların hepsi aslında laftı; Samitsu'nun bildiği kadarıyla, uzun zamandır kimse daha fazlasını öğrenmeye çalışma cesaretini bulamamıştı. Nadiren itiraf edilen, her Aes Sedai'nin kafasının en karanlık köşesinde saklanan, bir gün, dikkatsiz bir anda aynı kaderin onları da bulabileceği korkusu Aes Sedailerin çok şey öğrenmek istemesini engelliyordu. Görmek istemedikleri zaman Aes Sedailer bile gözlerini kapayabiliyorlardı. Ama her zaman o, hemen hemen hiç bahsedilmeyen söylentiler vardı ve durmaksızın ortalıklarda süzülen, işitme sınırında

fısıltılar gibi, öyle belirsizdiler ki onları ilk nerede işittiğinizi asla hatırlayamıyordunuz. Samitsu'nun şimdiye dek yarı hatırladığı bir söylenti, yalıtılan bir kadının, hayatta kalırsa, gençleştiğini söylüyordu. Şimdiye dek saçma gelmişti. Yönlendirme yeteneğini yeniden kazanmak Sashalle'e her şeyi geri vermemişti. Onu açıkça görebilen her Aes Sedai'ye onun da aralarından biri olduğunu ilan edecek yüzü bir kez daha kazanmak için senelerce Güç'le çalışması gerekecekti. Ya da... kazanacak mıydı acaba? Kaçınılmaz görünüyordu, ama bu hiç bilinmedik bir araziydi. Ve yüzü değişmişse, onunla ilgili başka her şey de değişmiş miydi? Samitsu, yalıtılma düşüncesinin yarattığından daha şiddetli bir biçimde ürperdi. Belki Damer'ın Şifa yöntemini çözmekte ağır kalması iyi olmuştu.

Aiel kolyesini ellemekte olan Sashalle Samitsu'nun kafasından geçenlerin, onun kendisini dikkatle incelediğinin farkında değil gibiydi. "Bu önemsiz olabilir, bir bakmaya değebilir de," dedi, "ama Corgaide yalnızca işittiklerini raporluyordu. Herhangi bir şey öğrenmek istiyorsak, gidip kendi adımıza görmeliyiz." Başka tek kelime etmeden eteklerini topladı ve dairenin kapısına yöneldi. Samitsu ya takip edecek ya da geride kalacaktı. Tahammül edilemez bir şeydi bu! Ama kalmak da düşünülemezdi.

Sashalle ondan daha uzun boylu değildi, en azından dikkate değer ölçüde değil, ama Kızıl Aes Sedai geniş, kare tonozlu koridorlarda süzülürcesine uzaklaşırken yetişmek için acele etmesi gerekti. Koşmayı seçmediği sürece öne geçmesi söz konusu değildi. Dişlerini gıcırdatması gerekse de, sessizlik içinde köpürdü. Herkesin içinde bir başka Aes Sedai ile tartışmak, en hafif tabiriyle, uygunsuz bir davranıştı. Daha da kötüsü, boşuna olacağı kesindi. Ve bu, içine düştüğü çukuru derinleştirmekten başka işe yaramazdı. Bir şeyleri tekmelemek için büyük bir arzu duyuyordu.

Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ayaklı lambalar, koridorun en karanlık kısımlarında bile epey ışık veriyordu, ama zaman zaman gördükleri duvar halıları dışında pek az renk ya da süs vardı. O duvar halıları da son derece düzenli desenlere sahip, avlanan hayvanlara ya da cesurca savaşan asillere dair sahneler betimliyordu. Duvardaki birkaç niş altın süsler ya da Deniz Halkı porselenleri barındırıyordu ve bazı koridorlarda kornişler frizlerle süslenmişti ve çoğu boyanmadan bırakılmıştı. Hepsi buydu işte. Cairhienliler, çok şeyi olduğu gibi servetlerini de başkalarının gözlerinden gizliyorlardı. Koridorlarda iş peşinde koşturan hizmetkâr kadın ve erkekler,

kömür rengi üniforma giymiş karınca sürülerine benziyorlardı. Yalnızca sarayda kalan, asiller için çalışan hizmetkârlar farklıydı. Diğerlerinin yanında onların giysileri parlak kalıyordu. Göğüslerinde Ev armalarını taşıyorlar, yakaları ve bazen kol yenlerinde Ev renkleri bulunuyordu. Hatta bir ikisinin ceketinin ya da elbisesinin tamamı Ev renklerindeydi ve diğerlerinin arasında neredeyse yabancı gibi görünüyorlardı. Ama iki Aes Sedai'nin yanından geçerlerken hepsi bakışlarını eğiyor, çabucak eğildikten ya da diz kırdıktan sonra yollarına devam ediyorlardı, Güneş Sarayı yüzlerce hizmetkâra ihtiyaç duyuyordu ve bu sabah hepsi ortalıklarda koşturuyormuş gibi görünüyordu.

Koridorlarda asiller de geziniyor, Aes Sedailerin yanından geçerlerken kendi ihtiyatlı selamlarını sunuyorlardı. Nezaketleri bir denklik yanılsaması ile gerçek durum arasında dikkatle dengelenmiş oluyor, uzaktan duyulmayan alçak seslerle telaffuz ediliyordu. Tuhaf zamanların tuhaf yol arkadaşları getirdiğini söyleyen eski deyimi kanıtlıyorlardı. Yeni tehlikeler karşısında eski düşmanlıklar bir kenara kaldırılmıştı. Şimdilik. Burada, koyu renk ipek ceketler giymiş, göğüsleri ince renk çizgileri ile süslenmiş, bazıları askerler gibi başlarının ön kısmını tıraşlamış ve pudralamış iki üç solgun Cairhien lordu, şişman ve çizgili kol yenleri olan parlak renkli ceketler içinde, uzun boylu esmer iki üç Tearlının arasında geziniyordu. Orada, dar incili başlık takmış, beyaz dantel yakalıklı rengârenk brokar elbise giymiş bir Tearlı asil kadın, saçlarını diğerinin boyundan da yüksek, girift bir modelle toplamış, duman grisi dantelleri çenesinin altına kadar gelen, koyu renk ipekten geniş eteğinin önü ince çizgiler halinde Ev renkleri ile kaplı, kısa boylu bir Cairhienli asille kol kola yürüyordu. Hepsi can dostu ve güvenilir sırdaşlar gibi görünüyordu.

Bazı ikililer diğerlerinden daha tuhaftı. Bazı kadınlar son zamanlarda garip giysiler giymeye başlamışlardı, erkeklerin bakışlarını nasıl çektiklerini ve hizmetkârların bile gözlerini dikip bakmamak için nasıl çabaladıklarını hiç fark etmiyor gibiydiler. Zengin işlemeler ve ceketleri süsleyen mücevherlere rağmen, dar pantolonlar ve kalçalarını örtemeyen ceketler bir kadın için uygun giysiler değildi. Mücevherli kolyeler, bilezikler ve rengârenk tüylerle süslenmiş iğneler tuhaflıklarını daha da vurguluyordu. Ve kadınların boylarına bir el yükseklik ekleyen topuklarla donatılmış, parlak renklere boyanmış çizmeler, sallana sallana attıkları her adımda düşeceklermiş gibi görünmelerine sebep oluyordu.

“Rezalet,” diye mırıldandı Sashalle, bu tür kadınlardan ikisini süzerek ve eteklerini hoşnutsuzlukla çekiştirerek.

“Rezalet,” diye mırıldandı Samitsu, kendini durduramadan, sonra ağzını öyle hızlı kapattı ki dişleri tıkırdadı. Diline hâkim olabilmeliydi. Sırf aynı fikirde olduğu için onaylamak, Sashalle’in yanında göze alamayacağı bir alışkanlıktı.

Yine de, iki kadına kınayarak bakmaktan kendini alamadı. Ve biraz da hayretle. Bir sene önce olsa, Alaine Chuliandred ve Fionnda Annariz birbirlerinin gırtlaklarına yapışırlardı. Daha doğrusu, silahlı adamları birbirlerinin gırtlaklarına yapışırdı. Ama diğer yandan, Bertome Saighan’ın Weiramon Saniago’nun yanında sakin sakin yürüdüğünü ve iki adamın da kemerindeki hançere yapışmadığını göreceğini kim düşünürdü? Tuhaf zamanlar ve tuhaf yol arkadaşları. Kuşkusuz her zaman yaptıkları gibi Evler Oyunu oynuyorlar, avantaj elde etmek için manevra yapıyorlardı, ama eskiden taşa oyulmuş sayılan ayrım çizgilerinin suya çizilmiş olduğu anlaşılmıştı. Çok tuhaf zamanlar.

Mutfaklar Güneş Sarayı’nın yerüstünde kalan kısmının en alt katında, arkadaydı. Demir sobalar, tuğla fırınlar, işlenmiş taştan şöminelerle dolu uzun, penceresiz bir odayı merkez alan taş duvarlı, kirişli tavanlı bir odalar yığınıydı ve sıcak insana dışarıdaki karı, hatta mevsimlerden kış olduğunu unutturabilecek düzeydeydi. Normalde, beyaz önlüklerinin altında diğer saray hizmetkârları gibi koyu renklere bürünmüş olan terli yüzlü aşçılar ve aşçı yamakları öğle yemeğini hazırlamak için oradan oraya seğirtiyor, mermer tablalı uzun, un kaplı masalarda hamur yoğuruyor, şöminelerdeki ateşlerin üzerinde dönen et parçalarını ve kümes hayvanlarını yağlıyor olurlardı. Ama şimdi yalnızca, etlerden paylarına düşeni alma hevesi ile şişleri çeviren köpekler hareket ediyorlardı. Sepet sepet şalgam ve havuç soyulmamış, doğranmamış halde duruyordu, ilgilenilmeyen sos tencerelerinden tatlı ve baharatlı kokular yükseliyordu. Kız ve oğlan bulaşıkçılar bile gizlice yüzlerini önlüklerine silerek masalardan birinin çevresine toplaşmış kadın grubunun kıyılarında duruyorlardı. Samitsu kapıdan, kalabalığın üzerinden, masaya oturtulmuş bir Ogier’in başının arkasını görebiliyordu. Ogier ayakta duran pek çok insandan daha uzun, daha genişti. Elbette, Cairhienliler genellikle kısa bir halktı, bunun da etkisi vardı. Elini Sashalle’in koluna koydu ve kadın itiraz etmeden olduğu yerde kalarak Samitsu’yu şaşırttı.

“...nereye gittiğine dair en ufak ipucu bırakmadan ortadan kayboldu, öyle mi?” diye soruyordu Ogier, toprak kaymasına benzer büyük bir gürleme ile. Yüksek yakasına kadar gelen siyah saçlarının arasından görünen uzun, tüylü kulakları huzursuzca ileri geri sallandı.

“Ah, onun hakkında bu şekilde konuşmayı bırak, Ledar Efendi,” diye yanıt verdi bir kadın sesi, çok çalışılmış havası veren titrek bir tınıyla. “Kötü biriydi. Tek Güç’le sarayın yarısını yıktı. Sırf sana bakarak kanını dondurabiliyordu ve bakar bakmaz da öldürebiliyordu. Onun ellerinde binlerce kişi öldü. On binlerce! Ah, ondan bahsetmek hiç hoşuma gitmiyor.”

“Belli bir şeyden bahsetmeyi hiç sevmeyen biri olarak, Eldrid Methin,” dedi bir başka kadın keskin bir sesle, “başka hiçbir şeyden bahsetmiyorsun kesinlikle.” Tıknaz ve Cairhien standartlarına göre oldukça uzun boylu, neredeyse Samitsu kadar uzun boylu bir kadındı ve sade dantelden beyaz başlığından birkaç tutam gri saç kurtulmuştu. Bu vardiyanın aşçısı olmalıydı, çünkü Samitsu’nun gördüğü herkes çabucak başlarını sallayarak onayladılar ve özellikle dalkavuk tavırlarla gülüşerek, “Ah, çok haklısın, Beldair Hanım,” dediler. Hizmetkârların kendilerine has bir hiyerarşileri vardı ve Kule’deki kadar katı bir biçimde uygulanıyordu.

“Ama bu tür şeyler bizim dedikodusunu yapacağımız türden şeyler değil, Ledar Efendi,” diye devam etti tıknaz kadın. “Aes Sedai işleri bunlar, sen ve ben gibiler için değil. Bize Sınırboyları’nı anlat yine. Gerçekten de Trolloc gördün mü?”

“Aes Sedai,” diye mırıldandı bir adam. Masanın çevresindeki kalabalık tarafından gizlenmişti ve Ledar’ın arkadaşı olmalıydı. Bu sabah Samitsu mutfak sakinleri arasında yetişkin erkek göremiyordu. “Söyleyin bana, bahsettiğiniz şu adamlarla gerçekten bağ kurduklarını düşünüyor musunuz? Şu Asha’manlarla? Muhafızları olarak? Ya ölen adam? Nasıl öldüğünü hiç söylemediniz.”

“Niye, onu öldüren Yenidendoğan Ejder’di,” diye araya girdi Eldrid. “Hem, Aes Sedailer bir erkekle başka nasıl bağ kurar ki? Ah, çok korkunçtu o Asha’manlar. Bir bakışa insanı taşa döndürebiliyorlardı. Sırf onlara bakarak anlayabiliyordun, biliyor musun. Korkunç korkunç parlayan gözleri vardı.”

“Sessiz ol, Eldrid,” dedi Beldair Hanım sertçe. “Belki Asha’man’dılar, belki değildiler, Tepealtı Efendi. Belki bağ kurmuşlardı, belki kurmamışlardı. Benim ya da başka birinin tek söyleyebileceği, *onun*

yanında olduklarıydı," sesindeki vurgu kimden bahsettiğini açıkça anlatıyordu; Eldrid Rand al'Thor'u korkunç buluyor olabilirdi, ama bu kadın onun adını söylemek bile istemiyordu, "ve *o* gittikten kısa süre sonra, aniden Aes Sedailer onlara ne yapacaklarını söylemeye ve onlar da yapmaya başladılar. Elbette, bir Aes Sedai ne derse onu yapmak gerektiğini bir ahmak bile bilir. Her neyse, artık o adamların hepsi gitti. Neden onlarla bu kadar ilgileniyorsun, Tepealtı Efendi? Bu bir Andor ismi mi?"

Ledar kafasını arkaya devirdi ve odayı dolduran bir gürleme ile kahkaha attı. Kulakları şiddetle seğiriyordu. "Ah, biz ziyaret ettiğimiz yerler hakkındaki her şeyi bilmek isteriz, Beldair Hanım. Sınırboyları mı demiştin? Sen burasının soğuk olduğunu düşünebilirsin, ama biz Sınırboyları'ndaki soğuk yüzünden ağaçların ateşe konmuş fındıklar gibi yarıldıklarını gördük. Burada akıntıyla yüzen buz kütleleri var, ama biz Alguenya genişliğinde ırmakların donduğunu, tüccarların yüklü arabalarını üzerinden geçirebildiğini, adamların neredeyse bir kulaç kalınlığında buzda delik açıp balık avladıklarını gördük. Geceleri gökyüzünde çıtırdıyormuş gibi gelen ışık perdeleri vardır ve yanlarında yıldızlar soluk kalır. Ve..."

Beldair Hanım bile anlatılanlara dalmış, Ogier'e doğru eğiliyordu, ama yetişkinlerin arkasını göremeyecek kadar kısa boylu genç bulaşıkçılardan biri arkasına baktı ve bakışları Samitsu ile Sashalle'e takılınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Bakışları onlara takıldı, ama bir elini uzatıp Beldair Hanım'ın kol yenini çekiştirdi. İlkinde kadın arkasına bakmadan silkeledi onu. İkinci çekişinde, kaşlarını çatarak döndü, ama o da Aes Sedaileri fark edince gözlerini kırpıştırarak yüzündeki ifadeyi sildi.

"Işık'ın inayeti üzerinizde olsun, Aes Sedailer," dedi, diz kırarken telaşla saçlarını başlığının altına tıkarak. "Size nasıl hizmet edebilirim?" Ledar cümlesinin ortasında sustu ve bir anlığına kulakları gerildi. Dönüp kapıya bakmadı.

"Konuklarınızla konuşmak istiyoruz," dedi Sashalle, mutfağa girerek. "Mutfağı fazla meşgul etmeyeceğiz."

"Elbette, Aes Sedai." Tıknaz kadın iki Aes Sedai'nin mutfak konukları ile konuşmak istemesine şaşmışsa bile belli etmedi. Başını, herkesi içine alacak şekilde iki yana çevirerek tombul ellerini çırptı ve emirler yağdırmaya başladı. "Eldrid, o şalgamlar kendi kendilerini soymazlar. İncir sosuna kim bakıyordu? Kuru incir bulmak zor! Yağlama kaşığın nerede, Kasi? Andil, koş da biraz..." Aşçılar ve bulaşıkçılar her yöne dağıldılar ve mutfak çabucak tencere ve kaşık tangırtıları ile doldu, ama Aes Sedaileri

rahatsız etmemek için herkesin sessiz olmaya çabaladığı açıktı. Vücutlarını biraz fazla bükmeleri gerekse de, onlardan yana bakmamak için de çaba harcıyorlardı.

Ogier rahatça ayağa kalktı, başı tavan kirişlerine geliyordu neredeyse. Samitsu'nun daha önce gördüğü Ogierler gibi giyinmişti; uçları kıvrılmış çizmelerinin üzerinde genişleyen uzun, koyu renk ceket. Ceketteki lekeler, epey yolculuk ettiğini anlatıyordu; Ogierler titiz bir halktı. Ogier eğilerek selam verirken bile ona ve Sashalle'e yarım yamalak döndü ve kaçınıyormuş gibi geniş burnunu ovalayarak geniş yüzünü kısmen sakladı, ama bir Ogier için genç görünüyordu. "Bizi affedin, Aes Sedai," diye mırıldandı, "ama gerçekten yolumuza devam etmemiz gerek." Üzerine rulo yapılmış bir battaniye bağlanmış, içindeki pek çok köşeli şeklin şişkinlik yaptığı dev bir deri çantayı almak için eğildi ve geniş çanta kayışını bir omzuna aldı. Ceketinin geniş ceplerinde de köşeli şekiller vardı. "Gece çökmeden önce daha gidecek çok yolumuz var." Ama arkadaşı yerinde kaldı. Ellerini masanın üzerine açmış, yüzünde bir haftalık sakalı olan, birden çok geceyi kırışık ceketi içinde geçirmiş gibi görünen genç bir adamdı. Köşeye kıstırılmış tilki gibi bakan gözlerle, ihtiyatla Aes Sedaileri izliyordu.

"Gece çökmeden ulaşabileceğiniz nereye gidiyorsunuz?" Sashalle genç Ogier'in tam önünde durdu. O kadar yakındaydı ki yüzünü görmek için başını kaldırması gerekiyordu. Ama bunu, olması gerektiği gibi rahatsız bir hareket olarak değil, zarafetle yapmayı başarıyordu. "Shangtai Yurdu'nda yapılacağını duyduğumuz toplantıya mı gidiyorsunuz? Ledar Efendi'ydi, değil mi?"

Ogier'in uzun kulakları şiddetle seğirdi, sonra durdu. Çay fincanı boyundaki gözleri genç adamınkiler kadar büyük bir ihtiyatla kısıldı, öyle ki sarkık kaşlarının uçları yanaklarını süpürdü. "Koimal oğlu Shandin oğlu Ledar, Aes Sedai," dedi gönülsüzce. "Ama kesinlikle Büyük Kütük'e gitmiyorum. Niye, İhtiyarlar söylenenleri duyabileceğim kadar yakına bırakmazlar beni." Zorlama gibi gelen, gür bir kahkaha attı. "Gideceğimiz yere bu gece varamayız, Aes Sedai, ama geride bıraktığımız her fersah, yarın yürümemiz gerekmeyecek bir fersahtır. Yola düşmemiz gerek." Tıraşsız genç adam doğruldu, elini sinirli sinirli belindeki kemere takılmış kılıcın uzun kabzasında dolaştırdı, ama ayaklarının dibindeki çantayı ve rulo yapılmış battaniyeyi alıp sokağa açılan kapıya yönelmiş olan Ogier'i

takip etmek için bir hareket yapmadı. Ogier, “Artık gitmemiz gerek, Karldin,” dediği zaman bile yerinden kıpırdamadı.

Ogier’in bir adımına karşılık üç adım atmak zorunda kalmasına rağmen Sashalle rahatça Ogier’in önüne süzüldü. “Duvar ustası olarak iş arıyordun, Ledar Efendi,” dedi, saçmalık kabul etmeyen bir sesle, “ama ellerin gördüğüm duvar ustalarının elleri gibi nasırlı değil. Sorularıma yanıt versen iyi olacak.”

Samitsu muzaffer gülümsemesini bastırarak Kızıl Aes Sedai’nin yanına geldi. Demek Sashalle onu bir kenara itip neler olduğunu çözebileceğini sanıyordu, öyle mi? Kadını bir sürpriz bekliyordu. “Gerçekten de bir süre daha kalmalısın,” dedi Ogier’e alçak sesle; mutfaktaki gürültü herhangi birinin kulak misafiri olmasını engellerdi, ama risk almaya gerek yoktu. “Güneş Sarayı’na gelmeden önce, Rand al’Thor’un dostu olan genç bir Ogier’den bahsedildiğini duymuştum. Birkaç ay önce, Karldin adında genç bir adamla Cairhien’den ayrılmıştı. Bu doğru değil mi, Loial?” Ogier’in kulakları soluverdi.

Genç adam, Aes Sedailerin önünde ağzına almaması gerektiğini biliyor olması gereken bir küfrü yarıda kesti. “Ben ne zaman istersem o zaman giderim, Aes Sedai,” dedi sert, ama alçak bir sesle. Bakışlarını daha çok onunla Sashalle arasında paylaştırıyordu, ama yakına gelebilecek mutfak çalışanlarına karşı da dikkatliydi. O da sözlerinin işitilmesini istemiyordu. “Gitmeden önce, *ben* bazı yanıtlar istiyorum. Benim... arkadaşlarıma ne oldu? Ve *ona?* Delirdi mi?”

Loial derin derin iç geçirdi ve dev eliyle yatıştırırcasına bir hareket yaptı. “Sakin ol, Karldin,” diye mırıldandı. “Rand başını Aes Sedailerle belaya sokmanı istemezdi. Sakin ol.” Karldin daha da fena kaş çattı.

Aniden Samitsu’nun aklına, bu işi daha iyi idare edebileceği geldi. Bunlar artık köşeye kıstırılmış bir tilkinin değil bir kurdun bakışlarıydı. Samitsu güvenle bağ kurulmuş ve evcilleştirilmiş olan Damer, Jahar ve Eben’e fazla alışmıştı. Gerçi bu durumu fazla basitleştirmek olarak düşünülebilirdi. Merise Jahar için çaba gösteriyordu –Merise’in tarzı buydu– ama dünün dehşeti, uzun süre birlikte yaşadıktan sonra, bugünün hoşnutluğu olmuş gibiydi. Karldin Manfor da bir Asha’man’dı ve ne bağ kurulmuş, ne de evcilleştirilmişti. Güç’ün eril yarısına kucak açmış mıydı acaba? Samitsu gülecekti neredeyse. Kuşlar uçar mıydı?

Sashalle kaşlarını çatarak genç adamı inceliyordu, eteklerinin üzerindeki elleri aşırı kıpırtısızdı, ama Samitsu kadının çevresinde *saidar*

parıltısı görmediği için memnundu. Bir kadın Güç tuttuğu zaman Asha'manlar hissedebiliyordu ve bu adamın... düşünmeden hareket etmesine sebep olabilirdi. Kuşkusuz Sashalle ve Samitsu onu idare edebilirdi –adam gerçekten Güç tutuyorsa yapabilirler miydi? Elbette yapabilirlerdi. Elbette!– ama bunu yapmak zorunda kalmamaları çok daha iyi olurdu.

Sashalle şimdi kontrolü ele almak için hiçbir hareket yapmıyordu kesinlikle, bu yüzden Samitsu elini hafifçe adamın sol koluna koydu. Ceketinin altından demir çubuk gibi geliyordu ele. Demek ki o da Samitsu kadar huzursuzdu. Kendisi kadar huzursuz mu? Işık, Damer ve o ikisi Samitsu'nun tüm içgüdülerini allak bullak etmişti!

"*O* ise, onu son gördüğümde çoğu adam kadar aklı başında görünüyordu," dedi yumuşak sesle, yalnızca hafifçe vurgulayarak. Yakında mutfak çalışanlarından kimse yoktu, ama birkaçı masaya doğru gizli bakışlar fırlatmaya başlamıştı. Loial rahat bir nefes aldı, bir mağaranın ağzında esen rüzgâr gibi bir ses çıkmıştı, ama Samitsu dikkatini Karldin'den ayırmadı. "Nerede olduğunu bilmiyorum, ama birkaç gün önce hayattaydı." Alanna da bu konuda, istiridye kadar ağzı sıkı davranmıştı. Üstelik, Cadsuane'in notu elindeyken, buyurgandı. "Fedwin Morr zehirlenerek öldü, korkarım, ama onu kimin zehirlediğine dair en ufak fikrim yok." Karldin hüzünle yüzünü buruşturarak başını iki yana sallamakla ve şarap hakkında anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmakla yetinerek Samitsu'yu şaşırttı. "Diğerlerine gelince, kendi özgür iradeleri ile Muhafız oldular." Herhangi bir erkek bu konuda ne kadar özgür irade kullanabiliyorsa. Samitsu'nun Muhafızı Roshan kesinlikle Muhafız olmak istememişti. Ta ki Samitsu Muhafızı olarak onu istediğine karar verene kadar. Aes Sedai olmayan bir kadın bile, bir erkeğin onun dilediği kararı vermesini sağlayabilirdi. "Sizin gibi diğerlerinin yanına dönmekten daha iyi ve daha güvenli bir seçenek olduğunu düşündüler. Buradaki yıkım *saidin*'le yapıldı. Bunun arkasında kimin olması gerektiğini anlıyorsundur, değil mi? Deli olduğundan korktuğun kişiyi öldürmek için yapıldı."

Bu adamı şaşırtmamış gibiydi. Bu Asha'manlar ne adamlardı? Sözde Siyah Kuleleri bir cinayet çukuru muydu? Ama adamın kolundaki gerginlik kayboldu ve aniden yalnızca tıraş olması gereken bitkin bir genç adama dönüştü. "Işık!" diye nefes verdi. "Şimdi ne yapacağız, Loial? Nereye gideceğiz?"

“Ben... bilmiyorum,” diye yanıt verdi Loial, omuzları bitkin bitkin çökerek ve uzun kulakları sarkarak. “Ben... Onu bulmak zorundayım, Karldin. Bir şekilde. Şimdi pes edemeyiz. İstediği şeyi yaptığımızı haber vermemiz gerek. Yapabildiğimiz kadarını.”

Al’Thor ne istemişti acaba, diye merak etti Samitsu. Biraz şansı varsa, bu ikisinden çok şey öğrenebilirdi. Yalnız ve kaybolmuş hisseden yorgun bir adam ya da Ogier soru sormak için hazır olurdu.

Karldin hafifçe sıçradı, eli kılıç kabzasında gerildi ve Samitsu da bir küfrü bastırdı. Sarayın hizmetkâr kadınlarından biri eteklerini dizlerine dek toplamış, koşa koşa içeri girmişti. “Lord Dobraine öldürüldü!” diye ciyakladı kadın. “Hepimiz yataklarımızda öldürüleceğiz! Kendi gözlerimle ölülerin yürüdüğünü gördüm, bizzat ihtiyar Maringil’i ve annem diyor ki cinayet işlenmişse ruhlar insanı öldürürmüş! Onlar...” Aes Sedaileri fark edince ağzı açık, donakaldı ve eteklerini bırakmadan kayarak durdu. Mutfak halkı da yerlerinde donmuştu, ne yapacaklarını görmek için hepsi göz ucuyla Aes Sedaileri izliyordu.

“Dobraine olmasın,” diye inledi Loial, kulaklarını başına dümdüz yatırarak. “O olmasın.” Üzgünden çok öfkeli görünüyordu, yüzü taş gibiydi. Samitsu daha önce öfkeli Ogier gördüğünü sanmıyordu.

“Adın nedir?” diye sordu Sashalle hizmetkâr kadına, daha Samitsu ağzını açamadan. “Öldürüldüğünü nereden biliyorsun? Ölü olduğunu nereden biliyorsun?”

Kadın gözlerini Sashalle’in serin bakışlarından koparamadan yutkundu. “Cera, Aes Sedai?” dedi tereddütle, dizlerini kırarak. Ancak o zaman eteklerini toplamış olduğunu hatırladı. Telaşla eteklerini düzeltirken heyecanı daha da arttı sanki. “Cera Doinal? Diyorlar ki... Herkes Lord Dobraine’in... demek istediğim, o... yani...” Tekrar, şiddetle yutkundu. “Odasının kanla kaplı olduğunu söylüyorlar. Büyük bir kan birikintisi içinde yatarken bulmuşlar onu. Kafası kesilmiş, diyorlar.”

“*Çok* konuşuyorlar,” dedi Sashalle sertçe, “ve genellikle yanlış şeyler söylüyorlar. Samitsu, sen benimle geleceksin. Lord Dobraine *gerçekten* yaralanmışsa, sen onun için bir şeyler yapabilirsin. Loial, Karldin, siz de gelin. Birkaç soru sorma fırsatı bulamadan gözümün önünden ayrılmanızı istemiyorum.”

“Soruların kavrulsun!” diye hırladı genç Asha’man, eşyalarını omzuna alarak. “Ben gidiyorum!”

“Hayır, Karldin,” dedi Loial nazikçe, dev elini arkadaşını omzuna koyarak. “Dobraine’in durumunu öğrenmeden gidemeyiz. O bir dost, Rand’ın dostu, benim de dostum. Gidemeyiz. Zaten ne acelemiz var ki?” Karldin bakışlarını kaçırdı. Buna verecek yanıtı yoktu.

Samitsu gözlerini sıkı sıkı yumdu ve derin bir nefes aldı, ama bir işe yaramadı. Kendini Sashalle’in peşinden mutfaklardan çıkarken buldu. Bir kez daha, diğer kadının hızlı, rahat adımlarına ayak uydurmak için acele ediyordu. Aslında, kendini yarı koşarken buldu; Sashalle öncekinden de hızlı yürüyordu.

Onlar kapıdan çıkar çıkmaz arkalarından konuşmalar yükseldi. Muhtemelen mutfak halkı hizmetkâr kadını detaylar için sıkıştırıyordu, muhtemelen kadının bilgisinin yetersiz kaldığı yerde uyduracağı detaylar. O mutfaktan olayın on farklı versiyonu çıkacaktı. Mutfakta kaç kişi varsa o sayıda ayrı hikâye çıkmazsa. En kötüsü de, mutfaktaki her hikâyenin on ayrı versiyonu ortaya çıkacak, Corgaide’in kuşkusuz çoktan başlattığı söylentileri çoğaltacaklardı. Böylesine ani bir biçimde, böylesine kötüye giden başka gün hatırlayamıyordu, sanki buz tutmuş bir yerde kaymıştı ve düştüğü yerde yeni bir buz tutmuş yer bulmuştu ve sonra bir tane daha. Bu olaydan sonra Cadsuane derisini yüzüp eldiven yapacaktı!

En azından Loial ve Karldin de Sashalle’in peşinden yürüyorlardı. Onlardan öğrenebildikleri yine de faydalı bir biçimde, bir şeyleri kurtaracak bir biçimde kullanılabilirdi. Sashalle’in yanında koştururken, omzunun üzerinden arkaya kısa bakışlar fırlatarak onları inceledi. Aes Sedaileri ezmemek için kısa adımlar atmakta olan Ogier endişe içinde kaşlarını çatmıştı. Büyük olasılıkla endişesi Dobraine içindi, ama aynı zamanda gizemli görevini “elinden geldiğince” tamamlamak hakkında da endişeleniyor olabilirdi. Bu, Samitsu’nun çözmeye kararlı olduğu bir gizemdi. Genç Asha’man ayak uydurmakta güçlük çekmiyordu, ama yüzüne inatçı bir gönülsüzlük ifadesi oturtmuştu ve eli kılıcının kabzasını okşuyordu. O adamın tehlikesi çelikte değildi. Kuşkulu kuşkulu önündeki Aes Sedailerin sırtlarına bakıyordu ve bir kez Samitsu’nun bakışlarına karanlık bir kaş çatış ile karşılık verdi. Ama çenesini açmayacak kadar aklı başındaydı. Samitsu’nun daha sonra, hırlamak dışında bir amaç için o çeneyi açmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Sashalle iki adamın takip ettiğinden emin olmak için arkasına hiç bakmadı, ama diğer yandan Ogier’in çizmelerinin yer seramikleri üzerinde çıkardığı gümlemeyi işitmesi yeterliydi. Kadının yüzü düşünceliydi.

Düşüncelerini öğrenmek için çok şey verirdi Samitsu. Sashalle Rand al’Thor’a yemin etmiş olabilirdi, ama bu bir Asha’man için ne koruma verirdi? Ne de olsa kadın bir Kızıl’dı. Yüzü değişse de *bu* değişmemişti. Işık, bu buzun en kaygan kısmı olabilirdi!

Mutfaklardan Lord Dobraine’in Dolunay Kulesi’ndeki dairesine uzun ve zahmetli bir tırmanış vardı. Bu kule normalde yüksek konum sahibi asilleri misafir etmek için kullanılırdı ve yol boyunca Samitsu her yerde söylentileri duyan tek kişinin Cera olmadığına dair ipuçları buldu. Koridorlarda sonsuz hizmetkâr selleri akmak yerine, küçük ve heyecanlı gruplar durmuş, endişe içinde fısıldaşıyorlardı. Aes Sedaileri görünce hızla ayrıldılar ve koşturarak uzaklaştılar. Bir avuç hizmetkâr sarayda yürüyen bir Ogier görünce alık alık baktı, ama genellikle hepsi kaçıyordu. Daha önce ortalıklarda dolaşan asillerin hepsi ortadan kaybolmuştu, kuşkusuz Dobraine’in ölümünün ne tür avantaj ve tehlikeler getirdiğini düşünmek üzerine kendi dairelerine çekilmişlerdi. Sashalle’in aklında ne olduğundan kuşku etmiyordu Samitsu artık. Dobraine hayatta olsaydı, kendi hizmetkârları söylentileri çoktan yalanlamış olurdu.

Dobraine’in dairesinin dışındaki koridorun da bembeyaz suratlı hizmetkârlarla dolu olması bir başka teyitti. Hizmetkârların kol yenleri, dirseklerine dek, Taborwin Evi’nin renklerini taşıyan çizgilerle kaplıydı. Bazıları ağlıyordu, diğerleri ne yapacağını bilemez görünüyordu, sanki temel taşları ayaklarının altından çekilmişti. Sashalle’in bir sözü üzerinde Aes Sedailerin geçmesi için, düşünmeden ve uyuşmuş bir biçimde hareket ederek kenara çekildiler. Sersem bakışlar Ogier’in üzerinden geçti, ama ne gördüklerini kavrayamadılar. Gönülsüz selamlar vermeyi bile pek azı hatırladı.

İçeride, giriş odası Dobraine’in hizmetkârları ile doluydu. Çoğu mızrak yemiş gibi görünüyordu. Dobraine’in kendisi geniş odanın ortasındaki bir sedyede yatıyordu. Başı gövdesine hâlâ bağlıydı, ama gözleri kapalıydı ve kafatasındaki uzun yaradan kıpırtısız yüzüne akmış kan kurumaya yüz tutmuştu. Gevşek ağzından da koyu renk bir sızıntı olmuştu. Gözyaşları içinde iki hizmetkâr adam, Aes Sedailerin içeri girmesi üzerine, Dobraine’in yüzüne beyaz bir örtü örterken durdular. Dobraine nefes alıyor gibi görünmüyordu ve ince, rengârenk çizgileri dizlerine dek gelen ceketinin göğsünde kan lekeli kesikler vardı. Sedyenin yanında, bir insan bedeninden daha geniş, koyu renk bir leke saçaklı, Tear labirenti desenli yeşil sarı halıyı kirletmişti. O kadar kan kaybeden kim olsa ölürdü. Yerde

iki adam daha yatıyordu, birinin ölümle donuklaşmış gözleri tavana dikilmişti, diğeri yan dönmüştü ve kaburgalarından fildişi bir bıçak kabzası çıkıyordu. Bıçak yüreğini bulmuş olmalıydı. İkisi de saray hizmetkârı üniforması içinde olan kısa, solgun tenli Cairhienlilerdi, ama bir hizmetkâr asla iki cesedin de yanında yatan tahta saplı, uzun hançerleri taşımazdı. Cesetlerden birini tekmelemek üzere kaldırmış olan bir Taborwin Evi hizmetkârı iki Aes Sedai görünce duraksadı, sonra yine de çizmesini hızla ölü adamın kaburgalarına indirdi. Açıktı ki şu anda kimse görgü kurallarına aldırış etmiyordu.

“O bezi yolumdan çek,” dedi Sashalle sedyenin yanındaki adamlara. “Samitsu, bak bakalım Lord Dobraine’e yardım edebilir misin.”

Neye inanıyor olursa olsun, Samitsu içgüdüyle Dobraine’e doğru ilerledi, ama o emir –bir emir olduğu *açıktı!*– sendelemesine sebep oldu. Dişlerini sıkarak hareket etmeye devam etti ve dikkatle sedyenin yanında, ıslak lekeden uzak tarafta diz çöktü. Ellerini Dobraine’in kanla ıslanmış başına koydu. Ellerinin kanlanmasına hiç aldırmazdı, ama yönlendirmediğiniz sürece ipekten kan lekesi çıkarmak imkânsızdı ve bu kadar sıradan bir şey için Güç israf ettiği zaman hâlâ vicdan azabı çekiyordu.

Gereken örgüleri örmek artık doğası olmuştu, öyle ki hiç düşünmeden Kaynak’a kucak açtı ve Cairhienli lordda Araştırma yaptı. Ve şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Odada üç ceset olduğundan emin olmasına rağmen içgüdüleriyle çalışmıştı, ama Dobraine’de hâlâ can vardı. Şifa’nın şokunun pekâlâ söndürebileceği minik, titrek bir alev. Samitsu’nun bildiği Şifa’nın şokunun.

Gözleri sarı saçlı Asha’man’ı aradı. Adam ölü hizmetkârlardan birinin yanında çökmüş, sakin sakin adamın üstünü arıyordu. Yaşayan hizmetkârların şok dolu bakışlarına aldırış etmiyordu. Kadınlardan biri aniden, kapının hemen içinde duran Loial’i fark etti ve Ogier hiç yoktan belirivermiş gibi yerinde sıçradı. Loial kollarını göğsünde kavuşturmuş, geniş yüzünde sert bir ifade varken, nöbet tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Karldin, Damer Flinn’in kullandığı Şifa türünü biliyor musun?” diye sordu Samitsu. “Beş Güç’ün hepsini birden kullanan türü?”

Adam bir an, ona kaşlarını çatarak durdu. “Flinn mi? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Zaten Şifa yeteneğim pek yok.” Dobraine’i süzerek ekledi, “Bana ölü gibi görünüyor, ama umarım onu kurtarırsın. Dumai

Kuyuları'nda o da vardı." Ve yine eğilip ölü hizmetkârın ceketini aramaya başladı.

Samitsu dudaklarını yaladı. Bunun gibi durumlarda, *saidar*'la dolu olmanın heyecanı hep solmuş gibi gelirdi. Olası tüm seçeneklerin kötü olduğu durumlarda. Dikkatle Hava, Ruh ve Su akışlarını toparladı ve her Aes Sedai'nin bildiği temel Şifa örgüleri için belli bir biçimde ördü. Hatırlanan Aes Sedailer arasında Şifa Yetisi onunki kadar güçlü olan kimse yoktu ve çoğu Aes Sedai'nin iyileştirebileceği rahatsızlık türü sınırlıydı, bazıları berelerden daha fazlasına Şifa veremiyordu. Samitsu tek başına, zincir kurmuş bir halkanın Şifa verebileceği şeyleri iyileştirebilirdi. Çoğu Aes Sedai örgüleri hiç düzenleyemiyordu; çoğu öğrenmeye çalışmıyordu bile. Samitsu en baştan itibaren öğrenebilmişti. Ah, Damer'ın yaptığı gibi, belli bir şeyi iyileştirip geri kalan her şeyi olduğu gibi bırakamıyordu; onun yaptıkları Dobraine'in hançer yaralarından tıkanmış burnuna dek her şeyi etkilerdi. Araştırma, adamın bütün dertlerini söylemişti ona. Ama en kötü yaraları, hiç olmamışlar gibi yok edebilirdi ya da Şifa verdiği kişi günlerdir kendi başına iyileşiyormuş gibi Şifa verebilirdi, arada kalan herhangi bir şeyi de yapabilirdi. Hiçbiri onun gücünü azaltmazdı, ama hastanın gücünü tüketebilirdi. Bedendeki değişim ne kadar az olursa, beden gücü o kadar az kullanılırdı. Yalnız, kafasındaki yarık dışında Dobraine'in bütün yaraları ciddiydi, ciğerlerinde dört derin delik vardı ve ikisi de yüreğe giriyordu. En güçlü Şifa, daha yaraları kapanmayı bitirmeden adamı öldürürdü. En zayıfı ise, kendi kanında boğulmasına yetecek süre için hayatta tutardı onu. Arada bir şey seçmek ve doğru yaptığını ummak zorundaydı.

Yaşamış olan en iyi Şifacı benim, diye düşündü kararlılıkla. Bunu ona Cadsuane söylemişti. *En iyisi benim!* Örgüyü hafifçe değiştirerek kıpırtısız adama gömülmesine izin verdi.

Dobraine'in bedeni kasılınca hizmetkârlardan bazıları dehşetle haykırdı. Dobraine derine gömülü gözlerini iri iri açarak yarı doğrulup oturdu. Ağzından, uzun bir ölüm hırıltısına çok benzeyen bir ses çıktı. Sonra gözleri yuvalarında devrildi, Samitsu'nun ellerinden sıyrıldı ve güm diye sedyeye düştü. Samitsu telaşla örgüyü düzeltti ve nefesini tutarak bir kez daha Araştırma yaptı. Dobraine yaşıyordu. Kıl payı. Ve o kadar zayıftı ki hâlâ ölebilirdi, ama onu öldüren o hançer yaraları olmazdı, doğrudan değil. Alnına düşen kısmı tıraşlanmış saçlarını keçeleştiren kuru kan tabakasının altından, adamın kafatasında uzanan taze, hassas yara izinin büzülmüş, pembe çizgisini görebiliyordu. Ceketinin altındakiler de buna benziyor

olmalıydı ve yaşarsa, kendini zorladığı zaman nefesi daralabilirdi, ama şimdilik yaşıyordu ve önemli olan tek şey de buydu. Şimdilik. Hâlâ, onun ölmesini kimin, neden istediği meselesi vardı.

Güç'ü salıverdi ve sallanarak doğruldu. Akıp giden *saidar* her zaman yorgun hissetmesine sebep olurdu. Ağzı açık kalmış hizmetkâr adamlardan biri tereddütle lordunun yüzüne örtmeye hazırlandığı kumaşı uzattı ve Samitsu onu ellerini silmek için kullandı. "Onu yatağına götürün," dedi. "Becerebildiğinizce ılık, ballı su içirin. Gücünü hızla kazanması gerek. Bir de, bir Bilge bulun... bir Okuyucu? Evet, bir Okuyucu. Ona da ihtiyacı olacak." Artık Dobraine onun ellerinden çıkmıştı ve bitkiler işe yarayabilirdi. En azından, bir Okuyucu'nun vereceği bitkilerin bir zararı dokunmazdı. En kötü durumda, kadın Dobraine'e yeterince ballı su vermelerini ama aşırıya kaçmamalarını sağlardı.

Dört hizmetkâr adam bol bol eğilerek ve teşekkürler mırıldanarak sedyeyi kaldırdılar ve Dobraine'i dairesinin içlerine taşıdılar. Diğer hizmetkârların çoğu, yüzlerinde rahatlamış ifadelerle, telaşla takip ettiler. Kalanlar koridora fırladılar. Bir an sonra memnun bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi ve Samitsu kendi isminin de Dobraine'inki kadar sık tekrarlandığını işitti. Çok memnunluk verici. Sashalle gülümseyip onaylarcasına başını sallamasa daha da memnunluk verici olacaktı. Onaylarcasına! Başlamışken neden bir de başını okşamamıştı ki?

Karldin, Samitsu'nun fark edebildiği kadarıyla Şifa'ya hiç aldırış etmemişti. İkinci cesedin üzerini aramış, kalkmış, odayı aşmış, Aes Sedailerin fark etmemesi için kendi bedeni ile perdeleyerek Ogier'e bir şey göstermeye çalışıyordu. Loial gösterdiği şeyi Asha'man'ın elinden aldı –kat yerlerinden kırışmış, bej renkli bir sayfaydı– ve kalın parmaklarında açarak ve Karldin'in kaş çatmasını görmezden gelerek yüzüne kaldırdı.

"Ama bu hiç mantıklı gelmiyor," diye mırıldandı Ogier, kaşlarını çatarak okurken. "Hiç mantıklı değil. Elbette..." Aniden sustu, uzun kulakları seğirdi ve sarı saçlı adamla uzun uzun bakıştı. Asha'man sertçe başını salladı. "Ah, bu çok kötü," dedi Loial. "İki kişiden fazlası varsa, Karldin, eğer bulmuşlarsa..." Genç adam başını çılgın gibi iki yana sallamaya başlayınca sözlerinin geri kalanını yuttu.

"Onu ben de göreyim, lütfen," dedi Sashalle, elini uzatarak ve lütfen demiş olsa da olmasa da, bu bir rica değildi.

Karldin kâğıdı Loial'in elinden kapmaya çalıştı, ama Ogier onu sakin sakin Sashalle'e uzattı. Sashalle yüzündeki ifade değişmeden okudu, sonra

Samitsu'ya aktardı. Kalın, pürüzsüz, pahalı ve yeni görünüşlü bir kâğıttı. Samitsu okurken kaşları kalkmasın diye çaba harcamak zorunda kaldı.

> *Emrim üzerine, bu mektubun hamilleri dairemden kendilerinin bildiği belli nesneleri alacak ve Güneş Sarayı'ndan çıkaracak. Onlara dairemi gösterin, gereken yardımı verin ve Yenidendoğan Ejder adına bu konuda sessizliğinizi koruyun. Emirlerime aykırı hareket eden Yenidendoğan Ejder'in hoşnutsuzluğunu göze almış demektir.*
>
> *Dobraine Taborwin*

Samitsu Dobraine'in yuvarlak el yazısını tanımasına yetecek kadar görmüştü. "Açık ki biri çok iyi bir el yazısı taklitçisi çalıştırıyor," dedi ve Sashalle'den hızlı, horgörülü bir bakış kazandı.

"Gerçekten de kendisinin yazmış ve sonra kazayla kendi adamları tarafından hançerlenmiş olması olası görünmüyordu," dedi Kızıl Aes Sedai, keskin bir sesle. Bakışları Loial ile Asha'man'a döndü. "Ne bulmuş olabilirler?" diye sordu. "Ne bulduklarından *korkuyorsunuz?*" Karldin boş boş baktı ona.

"Ben yalnızca aradıklarını bulmuş olabileceklerini kastettim," diye yanıt verdi Loial. "Bir şey çalmak için gelmiş olmalılar." Ama tüylü kulakları öyle fena seğiriyordu ki, Ogier onlara hâkim olmayı başarmadan önce neredeyse titremeye başlayacaklardı. Çoğu Ogier, en azından gençken, yalan söylemeyi hiç beceremezdi.

Sashalle buklelerini savurarak başını iki yana salladı. "Bildikleriniz önemli. Ben de öğrenene kadar ikiniz hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Peki, bizi nasıl durduracaksın?" Karldin'in sesinin alçaklığı sözlerini daha da tehlikeli kılıyordu. Dünyada tek bir endişesi yokmuş gibi sakin sakin Sashalle'in gözlerinin içine baktı. Ah, evet; tilki değil, tam bir kurt gibi.

"Sizi hiç bulamayacağımı düşünmeye başlamıştım," diye bildirdi Rosara Medrano, o tehlikeli sessizliğin ortasına dalarak. Kırmızı eldivenleri ve kürk astarlı pelerini hâlâ üzerindeydi, başlığını arkaya atmış, siyah saçlarındaki oymalı fildişi tarakları sergiliyordu. Pelerinin omuzlarında, karın eridiği yerlerde ıslak lekeler vardı. Uzun boylu bir kadındı, güneşten kararmış Aieller kadar esmer biriydi ve günün ilk ışıkları ile birlikte, geldiği

yer olan Tear’a özgü bir tür balık yahnisi için baharat bulmak üzere çıkmıştı. Loial ile Karldin’e kısa bir bakış fırlattı ve Dobraine’i sormak için zaman harcamadı. “Şehre bir grup Aes Sedai geldi, Samitsu. Onlardan önce buraya gelebilmek için deli gibi at sürdüm, ama şu anda onlar da geliyor olabilir. Yanlarında Asha’manlar var ve Asha’manlardan biri Logain!”

Kaildin kaba bir kahkaha attı ve aniden Samitsu Cadsuane’in derisini yüzmesine yetecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını merak etti.

1
Gitme Zamanı

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Rhannon Tepeleri'nde bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Engebeli tepelerin büyük kısmını kaplayan koruluklar ve bağlar, her daim yeşil sıralar halinde zeytin ağaçları, bahara dek yapraksız kalacak düzenli asmalar arasında doğan soğuk rüzgâr tepelerin arasındaki araziye ve büyük Ebou Dar limanına serpiştirilmiş zengin çiftliklerin üzerinden kuzeybatıya esti. Topraklar hâlâ ekilmemişti, ama erkekler ve kadınlar yaklaşan ekime hazırlanmak için saban demirlerini yağlamaya ve koşum takımlarını onarmaya başlamışlardı bile. Toprak yollarda doğuya doğru ilerleyen tepeleme dolu yüklü arabalara, onların taşıdığı tuhaf giysili, tuhaf aksanlı insanlara aldırmıyorlardı. Yabancıların çoğu da çiftçiye benziyordu, arabaların üzerine aşina aletler bağlanmıştı ve aşina olmayan fidanların kökleri toprakları ile birlikte kaba kumaşlara sarılmıştı, ama onlar daha uzak topraklara gidiyorlardı. Buradaki, şimdiki yaşamla bir ilgileri yoktu. Seanchanlar, Seanchan hükümranlığına karşı çıkmayanlara karşı eli hafifti ve Rhannon Tepeleri'ndeki çiftçilerin yaşamları değişmemişti. Onlar için, asıl hükümdar her zaman yağmur ya da kuraklık olmuştu.

Rüzgâr geniş, mavi yeşil liman üzerinden kuzeybatıya esti. Limanın sularında, çalkantılı dalgalarla sallanan yüzlerce dev gemi vardı. Bazıları küt pruvalı ve kaburga yelkenliydi, diğerleri uzun ve keskin pruvalıydı ve gemiciler yelkenlerini ve donanımlarını geniş gemilerinkine uydurmak için

çalışıyorlardı. Ama daha birkaç gün önce orada yüzen gemiler kadar yoktu. Çoğu şimdi, yan yatmış kömürleşmiş enkazlar olarak sığlıklarda yatıyordu ve yanmış, kararmış iskeletleri derin, gri çamura gömülmüştü. Limanda daha küçük tekneler seğirtiyor, üçgen yelkenler altında yan yatıyorlar ya da kürek marifeti ile çok bacaklı su böcekleri gibi ilerliyorlardı. Çoğu hâlâ yüzebilen gemilere işçi ve erzak taşıyordu. Başka küçük tekneler ve mavnalar, mavi yeşil suda süzülen, dalları kesilmiş ağaç gövdelerine benzeyen şeyler sürüklüyorlardı ve o teknelerden, dipte yatan batmış gemilere daha çabuk ulaşabilmek için taş tutan adamlar dalıyor, enkazlara halatlar bağlıyorlardı. Enkazlar yukarı çekilecek, nelerin kurtarılabildiğine bakılacaktı. Altı gece önce burada, suyun üzerinde ölüm yürümüştü. Gümüş şimşeklerle bölünen karanlıkta Tek Güç erkekleri, kadınları ve gemileri öldürmüş, ateşten toplar fırlatmıştı. Şimdi, kaba dalgalar ve hararetli bir hareketlilik ile dolu liman, o geceye göre daha huzurlu görünüyordu. Dalgalardan yükselen su serpintileri rüzgâra kapılıyor, kuzeybatıya ve karaya doğru genişleyen Eldar Irmağı'nın ağzına esiyordu.

Mat sazlarla çevrili ırmak kıyısında, kahverengi yosunlarla kaplı bir kayanın üzerine bağdaş kurup oturmuş, rüzgâra karşı omuzlarını kaldırmış, sessiz sessiz küfrediyordu. Burada bulunacak altın yoktu; kadınlar, dans, eğlence yoktu. Ama bol bol rahatsızlık vardı. Kısacası, normalde gitmeyi seçeceği son yerdi. Güneş ufkun üzerinde kendi boyuna bile gelmemişti daha, tepedeki gökyüzü solgun, arduvaz grisiydi ve denizden gelen yoğun, mor bulutlar yağmur tehditleri savuruyordu. Kar olmadan kış kışa benzemiyordu –Ebou Dar'da daha tek kar tanesi görmemişti– ama denizden esen soğuk ıslak sabah rüzgârı insanı iliklerine dek üşütmek konusunda kar kadar iyi iş çıkarıyordu. Altı gece önce bir fırtınanın içinde, at sırtında şehirden çıkmıştı, ama zonklayan kalçası hâlâ iliklerine dek ıslanmış halde eyere tutunmaya çalıştığını sanıyor gibiydi. Bu bir insanın kendi seçimiyle dışarıda olacağı türden bir hava ya da saat değildi. Yanına bir pelerin almayı akıbetmiş olmayı diliyordu. Yatağında kalmış olmayı diliyordu.

Arazideki yükseltiler, güneye doğru bir buçuk kilometre kadar uzaktaki Ebou Dar'ı gözlerden gizliyordu. Mat'i de şehrin gözlerinden gizliyordu, ama görünürde tek bir ağaç, bir çalıdan daha fazlası yoktu. Bu şekilde açıkta olmak, derisinin üzerinde karıncalar yürüyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Ama güvende olmalıydı. Sade, kahverengi yünlü ceketi ve kasketi şehirde kullandığı giysilere benzemiyordu. Boynundaki yara izini siyah ipek yerine yünlü bir eşarp saklıyordu ve onu da saklamak için

ceketinin yakasını kaldırmıştı. Üzerinde tek bir dantel, tek iplik işleme yoktu. İnek sağan bir çiftçiye yakışacak kadar sıradandı. Kaçınması gerekenlerden biri görse tanımazdı. Yakında olmadıkları sürece. Yine de, kasketini biraz daha aşağı çekti.

"Burada daha fazla kalmayı düşünüyor musun, Mat?" Noal'ın lime lime koyu mavi ceketi daha iyi günler görmüştü, ama diğer yandan kendisi de daha iyi günler görmüştü zaten. Beli bükülmüş, beyaz saçlı, kırık burunlu yaşlı adam kayanın dibinde topukları üzerine çökmüş, bambu bir çubukla ırmak kıyısında balık tutuyordu. Dişlerinin çoğu eksikti ve bazen boşluk bulduğuna şaşmış gibi diliyle bir boşluğu yokluyordu. "Fark etmemişsen söyleyeyim, hava soğuk. Herkes Ebou Dar'da havanın hep sıcak olduğunu düşünür, kış dediğin her yerde soğuktur, Ebou Dar'ın yanında Shienar gibi kalacağı yerlerde bile. Kemiklerim ateş istiyor. Ya da en azından bir battaniye. İnsan dışarıda, rüzgârda kaldığında bir battaniyeyle de rahat edebilir. Irmak aşağı bakmak dışında bir şey yapacak mısın?"

Mat ona bir bakış fırlatmakla yetinince Noal omuzlarını silkti ve seyrek sazların arasında sallanan katran kaplı tahta olta mantarına bakmaya devam etti. Zaman zaman, çarpık parmakları soğuğu özellikle çok hissediyormuş gibi, boğum boğum elini esnetiyordu, ama eğer öyleyse, bu kendi hatasıydı. Yaşlı ahmak sepetiyle yem olarak kullanacağı ufak balıklar yakalamak için suların içinde gezinmişti. Sepet şimdi yarı yarıya suya batmış, suyun kıyısındaki pürüzsüz bir taşla yerine sabitlenmişti. Hava hakkındaki şikâyetlerine rağmen Noal davet ya da ikna gerekmeden gelmişti ırmak boyuna. Söylediği şeylere bakılırsa, önem verdiği herkes uzun seneler önce ölmüştü ve doğrusu her tür arkadaşlığa can atıyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten de öyle çaresizdi ki, şimdi Ebou Dar'dan beş gün uzakta olabilecekken Mat'in yoldaşlığını seçmişti. Bir sebebi ve iyi bir atı varsa bir adam beş günde çok yol alabilirdi. Mat bu konuda sık sık düşünmüştü.

Eldar'ın diğer kıyısında, ırmağı süsleyen bataklık adalarından biri tarafından yarı gizlenmiş halde, geniş kemereli bir kayık kürek marifetiyle geriledi ve mürettebattan biri ayağa kalkıp uzun çengelini sazların arasına daldırdı. Bir başka kürekçi adamın yakaladığı şeyi kayığa çekmesine yardım etti. Bu mesafeden, büyük bir çuvala benziyordu. Mat irkildi ve gözlerini ırmak aşağı çevirdi. Hâlâ ceset buluyorlardı ve sorumlusu Mat'ti. Suçlularla beraber masumlar da ölmüştü. Ve siz hiçbir şey yapmazsanız, yalnızca masumlar ölüyordu. Ya da ölmüşten farksız oluyorlardı. Daha da kötüsü, ne açıdan baktığınıza bağlı olarak, ölmüşten de beter oluyorlardı.

Sinirle kaşlarını çattı. Kan ve küller, lanet bir filozofa dönüşüyordu! Sorumluluk almak hayatın tüm neşesini alıyor, insanı kurutup toza çeviriyordu. O anda istediği şey, Ebou Dar'dan çok çok uzakta, müzik dolu rahat bir ortak salonda bol bol baharatlı şarap içmek ve dizine tombul, güzel bir hizmetkâr kadın oturtmaktı. Ama elindeki sırtını dönemeyeceği görevler ve dört gözle beklemediği bir gelecekti. *Ta'veren* olmak da hiç işe yaramıyor gibiydi, Desen'in kendini size göre şekillendirmesi böyle bir şeyse değil. En azından hâlâ şanslıydı. En azından, hayattaydı ve zincirlenip bir hücreye atılmış değildi. Bu koşullar altında, bu da şans sayılırdı.

Tünediği yerden; alçak, bataklık ırmak adacıklarının sonuncusunun ötesini açıkça görebiliyordu. Rüzgâr limandan, ince pus bulutları gibi bir serpinti kaldırıyordu, ama Mat'in görmesi gerekeni gizleyecek kadar değil. Kafasının içinde toplamalar yapıyor, yüzen gemileri sayıyor, enkazları hesaplamaya çalışıyordu. Ama kaldığı yeri kaybedip duruyor, aynı gemileri iki kez saydığını düşünerek baştan başlıyordu. Yeniden yakalanan Deniz Halkı da düşüncelerine girip duruyordu. Limanın karşı tarafındaki Rahad'da, darağaçlarından yüzden fazla ceset sarktığını, boyunlarına asılı tabelaların "cinayet" ve "isyan" suçu işlediklerini ilan ettiğini duymuştu. Normalde Seanchanlar cellat baltası ve kazık kullanırdı. Kan'dan olanlar ise iple boğulurdu, ama mal olanlar asılmakla yetinmek zorundaydı.

Yak beni, ben elimden geleni yaptım, diye düşündü ekşi ekşi. Tek yapabildiği bu diye vicdan azabı çekmesinin faydası yoktu. Hiç faydası yoktu. Hem de hiç! Kaçan insanlara yoğunlaşmalıydı.

Kaçan Atha'an Miereler kurtulmak için limandaki gemileri almıştı ve gece vakti binip ele geçirebilecekleri daha küçük tekneleri seçebilecekken, onlar halklarından mümkün olduğunca çok insanı kaçırmaya çalışmışlardı. Binlercesi Rahad'da tutsak olarak çalıştığı için, bu büyük gemiler almak demekti ve bu da Seanchanların büyük gemileri anlamına geliyordu. Deniz Halkı gemilerinin çoğu yeterince büyüktü kesinlikle, ama onların yelkenleri ve donanımları, Seanchan tarzında yenilenmek üzere sökülmüştü. Mat kaç büyük gemi kaldığını hesaplayabilirse, kaç Atha'an Miere'in kaçmayı başarabildiğine dair bir fikir de edinebilirdi. Deniz Halkı Rüzgârbulanlarını kurtarmak doğru bir seçimdi, yapabileceği tek şey, ama asılanlara ek olarak, son beş gün içinde limandan yüzlerce ceset çıkarılmıştı ve Işık bilir kaçı gelgit dalgaları ile denize sürüklenmişti. Mezar kazıcıları gün doğumundan gün batımına dek çalışıyordu, mezarlıklar ağlayan kadınlar ve çocuklarla doluydu. Ve erkeklerle. O ölülerin büyük kısmı Atha'an Miere'dendi, toplu

halde gömüldükleri mezarların kenarında ağlayacak kimseleri yoktu ve Mat ölümüne sebep olduğu onca kişiyi dengelemek için kaç kişiyi kurtardığına dair bir fikir edinmek istiyordu.

Ama, saymayı başarsa bile, kaç geminin Fırtınalar Denizi'ne açılmayı başardığını hesaplamak güçtü. Aes Sedailerin aksine, Rüzgârbulanların Güç'ü silah olarak kullanmayı yasaklayan kuralları yoktu, halklarının güvenlikleri söz konusu ise değil; olası takipleri başlamadan bitirmek istemiş olmalıydılar. Yanan bir gemide kimse takip yapamazdı. Seanchanlar, *damane*'leri ile, Güç'le savaşmak konusunda daha da rahat hissediyorlardı. *Çimen yaprakları kadar çok şimşek yağmurun içinde dantel gibi yayılıyordu ve bazıları at kadar büyük olan ateş topları gökyüzünde süzülüyordu ve liman bir ucundan diğerine alevler içindeydi, öyle ki fırtınaya rağmen gece göğünün yanında bir Havai Fişekçi gösterisi bile soluk kaldırdı.* Başını çevirmeden, kömürleşmiş kaburgalarıyla sığ suya saplanmış bir büyük gemiyi ya da limanın dalgalarının eğik güvertesini yaladığı yan yatmış, küt pruvalı dev bir gemiyi sayabileceği bir düzine yer görebiliyordu. İki kat fazla yerde, kararmış tahtalarının daha ince olduğu gemiler vardı. Deniz Halkı'nın hızlı teknelerinin kalıntıları. Görünüşe göre, kendi gemilerini onları zincire vuran insanlara bırakmak istememişlerdi. Tam önünde üç düzine gemi ve buna kurtarma teknelerinin çıkarmaya çalıştığı batmış enkazlar dahil değildi. Belki bir denizci, sudan çıkan direklere taraklanan büyük gemileri hızlı teknelerden ayırt edebilirdi, ama bu iş Mat'i aşıyordu.

Aniden, denizden gelen bir saldırıya karşı yüklenen gemiler ve ne süre için kaç adamı ne kadar yere sığdırabileceği hakkında eski anılar geldi aklına. Aslında onun anıları değildi, Fergandenizi ile Moreina arasında çok eski bir savaşa aittiler, ama onun gibiydiler. Kafasını dolduran, başka adamların yaşamlarına ait o eski anıları gerçekte yaşamadığını fark etmek artık onu biraz şaşırtmaya başlamıştı, bu yüzden belki de bir açıdan ona aittiler. Kendi yaşamına dair bazı anılardan daha açık oldukları kesindi. Hatırladığı gemiler limandaki gemilerin çoğundan daha küçüktü, ama ilkeler aynıydı.

"Yeterince gemileri yok," diye mırıldandı. Seanchanların Tanchico'daki gemileri buraya gelenlerden daha fazlaydı, ama burada dikkate değer ölçüde kayıp vermişlerdi.

"Ne için yeterince?" dedi Noal. "Daha önce bir yerde bu kadar çok gemi görmemiştim." Bu, ondan geldiğinde, önemli bir yorumdu. Noal'a

bakarsanız her şeyi görmüştü ve gördükleri her zaman burnunun dibindeki şeyden daha büyük ve daha azametliydi. Köyde olsalar, adamın gerçeği sağlam kasada sakladığını söylerlerdi.

Mat başını iki yana salladı. “Hepsini birden evlerine götürmeye yetecek kadar gemi yok.”

“Eve dönmemiz gerekmiyor,” dedi bir kadın peltek bir sesle. “Biz eve geldik.”

Peltek aksanı duyunca yerinde sıçradığı söylenemezdi, ama kimin konuştuğunu fark etmeden önce sıçramış kadar olmuştu.

Egeanin kaşlarını çatmış, mavi gözleri hançer gibiydi, ama Mat yüzünden değil. En azından Mat öyle olmadığını düşünüyordu. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı, sert yüzünün teni denizde geçen bir yaşama rağmen beyazdı. Yeşil elbisesi bir Tenekeci’yi mutlu edecek kadar parlaktı ya da yakındı ve yüksek yakası ile uzun kolları minik, sarı ve beyaz çiçek işlemeleri ile kaplıydı. Çenesinin altında sıkı sıkı bağladığı çiçekli eşarbı, siyah peruğunu kafasına tutturuyordu. Peruktaki saçlar sırtından aşağı ve omuzlarına dökülüyordu. Kadın eşarptan ve üzerine tam olarak oturmayan elbiseden nefret ediyordu, ama elleri iki dakikada bir, peruğun yerli yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Bu kadını elbiseden daha çok endişelendiriyordu, ama endişe bunu tarif etmeye yetecek kadar güçlü bir sözcük değildi.

Uzun tırnaklarını kısa keserken yalnızca içini çekmişti, ama Mat ona başını tamamen tıraşlaması gerektiğini söylediğinde neredeyse kriz geçirecekti, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Saçlarının önceki kesim tarzı, yani tepede çanak şeklinde bir kısım bırakacak şekilde çepeçevre tıraşlanmış olması ve arkada omzuna kadar gelen bir kuyruk bulunması onun Seanchan Kanından düşük bir asil olduğunu haykırıyordu. Hayatında Seanchan görmemiş biri bile onu görünce hatırlardı. Kadın gönülsüzce razı olmuştu, ama daha sonra, kafasını bir şeyle örtene dek isteri krizleri geçirmişti. Ama çoğu kadının üzüleceği sebepten değil. Hayır, Seanchanlar arasında yalnızca İmparatorluk ailesi kafasını tamamen tıraşlardı. Saçları fark edilir bir biçimde dökülmeye başlayan erkekler hemen peruk takmaya başlardı. Egeanin, böyle bir düşünce hayatları boyunca akıllarından geçmeyecek olsa bile, herhangi birinin İmparatorluk ailesine aitmiş gibi davrandığını sanması yerine ölmeyi tercih ederdi. Eh, Seanchanlar arasında bu durum ölümle cezalandırılırdı, ama Mat kadının bu kadar etkileneceğini hiç düşünmezdi. Boynun zaten

baltaya uzatılmışsa, fazladan bir ölüm cezasının ne önemi vardı ki? Ya da Egeanin'in durumunda, boynuna ip dolanmışsa. Mat için ise darağacı.

Yarı çektiği hançeri sol kol yenine geri sokarak kayanın üzerinden aşağı kaydı. Doğru düzgün inmeyi başaramadı ve düşecek gibi oldu, kalçasına saplanan sancı üzerine irkildiğini zar zor saklayabildi. Ama sakladı yine de. Egeanin bir asil *ve* gemi kaptanıydı. Kontrolü ele almak için yeterince girişimde bulunmuştu zaten. Bir de Mat'in zayıflığını göstererek yeni fırsat tanıması gerekmiyordu. Egeanin yardım istemek için Mat'e gelmişti, tersi değil, ama bu Egeanin için hiç önemli değildi. Mat kollarını kavuşturarak kayaya yaslandı ve aylak aylak duruyormuş gibi yaparak, kalçasını oynatıp acıyı gidermek için ölü ot tutamlarını tekmelemeye başladı. İşte *bu* soğuk rüzgâra rağmen alnını terletmeye yetecek kadar acı veriyordu. O fırtınada kaçarken kalçası yüzünden zemin kaybetmişti ve o zemini geri kazanabildiğinden henüz emin değildi.

"Deniz Halkı konusunda emin misin?" diye sordu ona. Gemi eksikliğinden bir kez daha bahsetmeye gerek yoktu. Zaten çok fazla Seanchan yerleşimcisi Ebou Dar'dan içerilere yayılmıştı ve görünüşe göre Tanchico'dan yayılanlar daha da fazlaydı. Kaç gemileri olursa olsun, artık dünya üzerindeki hiçbir güç hepsini birden buradan söküp atamazdı.

Egeanin yine peruğuna uzanırken duraksadı, kısa tırnaklarına kaşlarını çattı ve ellerini kollarının altına tıktı. "Onlara ne olmuş?" Mat'in Rüzgârbulanları özgürlüklerine kavuşturmak peşinde olduğunu biliyordu, ama ikisi de bundan açık açık bahsetmemişti. Kadın Atha'an Miere'den bahsetmekten kaçınıyordu. Onca batmış gemiye, ölmüş insana ek olarak, *damane*'leri serbest bırakmak ölümle cezalandırılan bir başka suçtu ve Seanchanlara göre iğrenç bir şeydi, çocuklara tecavüz etmek ya da tacizde bulunmak kadar kötüydü. Elbette, Egeanin de bazı *damane*'leri serbest bırakmıştı, ama ona göre bu suçlarının en önemsiziydi. Yine de, bu konudan da kaçınıyordu. Konuşmaktan kaçındığı epey konu vardı.

"Rüzgârbulanların yakalandığından *emin* misin? Ellerin ve ayakların kesilmesinden bahsedildiğini duydum." Mat ekşi bir tadı yuttu. İnsanların öldüğünü görmüştü, kendi elleriyle insan öldürmüştü. Işık ona merhamet etsin, bir kez bir kadını öldürmüştü! O diğer adamların anılarının en karanlığı bile o kadar yakmıyordu ve onlardan birkaçı yüzeye çıktığında şarapla boğmayı gerektirecek kadar karanlıktı. Ama bilinçli olarak birinin ellerini kesme düşüncesi midesini ekşitiyordu.

Egeanin başını hızla çevirdi ve bir anlığına Mat onun sorudan kaçınacağını sandı. “Renna’dan duymuşsundur, iddiaya girerim,” dedi önemsemez bir jestle. “Bazı *sul’dam*’lar yeni tasmalanmış inatçı *damane*’leri korkutmak için bu tür saçmalıkları anlatıyorlar, ama altı yüz yedi yüz senedir yapıldığı olmadı. En azından çok yapan olmadı. Mallarını onları... sakatlamadan... kontrol edemeyenler, her şeyden önce *sei’mosiev*’dir.” Ağzı tiksintiyle çarpıldı, ama sakatlama meselesi yüzünden mi, yoksa *sei’mosiev*’ler için mi, belli değildi.

“Utanç içinde olsalar olmasalar da yapıyorlar,” diye terslendi Mat. *Sei’mosiev*’lik bir Seanchan için utanmanın ötesinde bir şeydi, ama Mat bilinçli olarak bir kadının elini kesen birinin kendi kendini öldürecek kadar utanabileceğini sanmıyordu. “Suroth o ‘çok değil’ olanlardan mı?”

Seanchan kadın öfkeli bakışlarına öfkeli bakışlarla karşılık verdi ve yumruklarını kalçalarına dayayarak, bir geminin güvertesinde beceriksiz bir denizciyi azarlamak üzereymiş gibi ayaklarını açarak öne eğildi. “Yüksek Leydi Suroth bu *damane*’lerin sahibi değil, seni boş beyinli çiftçi! Onlar İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, malları. Suroth İmparatorluk *damane*’leri için böyle bir emir vereceğine kendi bileklerini kessin, daha iyi. Yapmaz zaten; kendi mallarına kötü davrandığını hiç duymadım. Bunu anlayabileceğin bir biçimde anlatayım. Köpeğin kaçarsa, onu sakatlamazsın. Bir daha yapmasın diye sopayla döversin onu ve kulübesine geri koyarsın. Dahası, *damane*’ler fazla...”

“Değerli,” diye bitirdi Mat onun adına, kuru bir sesle. Bunu öyle çok duymuştu ki midesini bulandırıyordu artık.

Kadın Mat’in sesindeki istihzayı duymazdan geldi ya da belki fark etmedi. Mat’in deneyimlerine göre, bir kadın bir şeyi işitmek istemiyorsa, siz o şeyi söylediğinizden kuşku etmeye başlayana dek duymazdan gelebilirdi. “Sonunda anlamaya başlıyorsun,” dedi Egeanin, başını sallayarak. “Şimdiye dek, seni çok endişelendiren o *damane*’lerdeki kırbaç izleri bile kaybolmuştur muhtemelen.” Bakışları limandaki gemilere döndü ve ağır ağır üzüntülü bir ifade kazandı. Yüzündeki sertlik üzüntüsünü daha da derin gösteriyordu. Başparmağını parmak uçlarında dolaştırdı. “Benim *damane*’min bana neye mal olduğuna inanmazsın,” dedi usulca, “onun ve onun için kiraladığım *sul’dam*’ın. Ödediğim her krona değdi, elbette. Adı Serrisa. İyi eğitimli, itaat etmeye istekli. İzin versen patlayana dek ballı fındık yer, ama asla deniz tutmaz, asla bazılarının yaptığı gibi surat asmaz.

Onu Cantorin’de bırakmak zorunda kalmam yazık oldu. Herhalde onu bir daha göremem.” Üzüntüyle içini çekti.

“Eminim o da seni bu kadar özlüyordur,” dedi Noal, eksik dişlerini göstere göstere gülerek. Sesi içten çıkıyordu. Belki içtendi de. Hayatta *damane* ve *da’covale*’lerden çok daha kötülerini gördüğünü savunuyordu.

Egeanin’in sırtı gerildi ve adamın duygudaşlığına inanmıyormuş gibi kaşlarını çattı. Ya da belki limandaki gemilere nasıl baktığını şimdi fark etmişti. Büyük özenle suya sırtını döndü. “Arabalardan kimsenin ayrılmamasını emrettim,” dedi kararlılıkla. Büyük olasılıkla, kadının sesini duyduğunda gemisindeki mürettebat sıçrıyordu. Mat ile Noal’ın da gösterdiği yere sıçramasını beklermiş gibi başını kara tarafına salladı.

“Ettin demek?” Mat dişlerini göstere göstere sırıttı. Çoğu kendini beğenmiş ahmağa kriz geçirtebilecek kadar küstah bir biçimde sırıtmayı başarabilirdi. Egeanin genellikle ahmak biri değildi, ama kibirli olduğu kesindi. Gemi kaptanı ve asil. Mat hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu. İkisi için de, hah! “Eh, ben de o yana gitmeye hazırdım zaten. Sen balık tutmanı bitirdin mi, Noal? Bitirmediysen bir süre bekleyebiliriz.”

Ama yaşlı adam kalan gümüş gri balıkları sepetinden suya boşaltmaya başlamıştı bile. Elleri fena kırılmıştı, boğum boğum görüntülerine bakarak belki birden çok kez, ama bambu sırığa misinayı becerikli hareketlerle sarıyordu. Balık avladığı kısa süre içinde yaklaşık bir düzine balık yakalamıştı ve en büyüğü otuz santimden kısaydı. Onları solungaçlarından, halka yaptığı bir saza asmıştı ve sepeti kaldırdığında balıkları sepete aktardı. Doğru biberleri bulabilirse balık yahnisi yapacağını söylüyordu – hem de Shara usulü! Ay usulü dese de olurdu!– Mat’e kalçasını unutturacak bir yahni olacağını iddia ediyordu. Noal’ın biberler hakkında nasıl atıp tuttuğuna bakarak, Mat asıl adamın dilini serinletecek kadar bira bulmak için balıkları unutacağını tahmin ediyordu.

Sabırsızca beklemekte olan Egeanin Mat’in sırıtmasına da aldırış etmiyordu, bu yüzden Mat kolunu kadına doladı. Geri döneceklerse yola çıksalar daha iyi olacaktı. Egeanin Mat’in elini omzundan ittirdi. Bu kadının yanında Mat’in kız kurusu halaları meyhane kızları gibi kalırdı.

“Sen ve ben sevgili rolü yapıyoruz,” diye hatırlattı Mat ona.

“Burada görecek kimse yok,” diye hırladı kadın.

“Sana kaç kez söylemem gerek, Leilwin?” Kadının kullandığı isim buydu. Tarabon ismi olduğunu iddia ediyordu. En azından Seanchan ismine

benzemiyordu. “İzleyen birini görene dek en azından el ele tutuşmazsak, göremediğimiz kişilere oldukça tuhaf sevgililer gibi görünürüz.”

Kadın horgörüyle hıhladı, ama Mat’in kolunu ona dolamasına izin verdi ve kendi kolunu da Mat’in beline doladı. Ama aynı zamanda ona uyarı dolu bir bakış fırlattı.

Mat başını iki yana salladı. Mat’in bu işten hoşlandığını düşünüyorsa bahar tavşanları kadar deliydi bu kadın. Çoğu kadın kaslarının üzerinde biraz yumuşaklık taşırdı, en azından Mat’in beğendiği kadınlar, ama Egeanin’e sarılmak bir çit direğine sarılmaktan farksızdı. Hemen hemen aynı ölçüde sertti ve kesinlikle aynı ölçüde gergindi. Domon’un bu kadında ne bulduğunu anlayamıyordu. Belki kadın Illianlıya başka seçenek tanımamıştı. Egeanin adamı *satın almıştı*, değil mi, tıpkı bir atı satın alır gibi. *Yak beni, bu Seanchanları* asla *anlayamayacağım*, diye düşündü. Anlamak istediğinden değil. Yalnız, anlamak zorundaydı.

Irmağa sırtlarını dönerlerken Mat limana son bir bakış fırlattı ve neredeyse bunu yapmadığını dileyecekti. İki küçük yelkenli tekne geniş sis duvarından çıkmış, ağır ağır limana giriyordu. Rüzgâra karşı. Gitme zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Irmaktan Büyük Kuzey Yolu’na üç kilometreden fazla mesafe vardı ve yükselip alçalan arazide, kışın kuruttuğu otların ve sazların, sarmaşıkların dolandığı, yapraklarının çoğu dökülmüş olmasına rağmen arasından geçmenin imkânsız olduğu çalılıkların arasından geçmek gerekiyordu. Yükseltiler tepe ismini hak etmiyordu, çocukken Kum Tepeleri’ne ve Puslu Dağlar’a tırmanmış biri için değil –kendi anılarında boşluklar vardı, ama Mat bazılarını hatırlayabiliyordu– ama fazla zaman geçmeden, birine dayandığı için memnunluk duymaya başlamıştı. O lanet kayanın üzerinde fazla uzun süre kıpırtısız oturmuştu. Kalçasındaki zonklama donuk bir ağrıya dönüşmüştü, ama yine de aksamasına yol açıyordu ve bir tür destek olmasa, yamaçlarda sendelemeye başlardı. Egeanin’e yaslanmıyordu, elbette, ama tutunmak düz durmasına yardımcı oluyor gibiydi. Kadın, onun kendisinden faydalanmaya çalıştığını düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı.

“Sana denileni yapsaydın,” diye hırladı, “seni taşımam gerekmezdi.”

Mat yine dişlerini gösterdi, ama bu sefer gülümsüyormuş gibi yapmadı. Noal’ın rahat rahat yanlarında yürümesi, bir eliyle sepeti kalçasında dengeliyor, diğerinde oltasını taşıyor olmasına rağmen tek adım sendelememesi utanç vericiydi. Çok yıpranmış görünmesine rağmen yaşlı adam yeterince çevikti. Zaman zaman, fazla çevik.

Yolları Semavi Devre'nin kuzeyinden geçiyordu. Oradaki uzun, açık uçlu, cilalı taştan kat kat oturaklarda, daha sıcak havalarda, zengin müşteriler rengârenk kanvas tentelerin altında, yastıkların üzerinde oturup atlarının yarışmasını izlerdi. Şimdi tenteler ve direkler kaldırılmıştı, atların hepsi, daha doğrusu Seanchanlar tarafından el konulmamış olanları kırsaldaki ahırlarındaydı ve kovalamaca oynayan bir avuç küçük oğlan dışında oturaklar boştu. Mat atları ve yarışları severdi, ama bakışları Devre'nin üzerinden kayıp Ebou Dar'a döndü. Ne zaman bir yükseltiye tırmansa, şehrin dev beyaz duvarları görüş alanına giriyordu. Öyle kalın duvarlardı ki üstlerine şehri çevreleyen bir yol yapılmıştı ve oraya bakmak bir anlığına duraklamak için bahane veriyordu ona. Aptal kadın! Birazcık aksaması onu taşıdığı anlamına gelmiyordu! Mat moralini sağlam tutmayı, zorlu durumları şikâyet etmeden kabullenmeyi başarıyordu. O neden yapamıyordu ki bunu?

Şehrin içinde beyaz çatılar ve duvarlar, ince renkli şeritlerle çevrilmiş beyaz kubbeler ve kuleler gri sabah ışığında parlıyordu. Tam bir dinginlik manzarasıydı. Mat binaların yandığı yerlerdeki boşlukları seçemiyordu. Çiftçilerin yüksek tekerlekli öküz arabaları dizilmiş, Büyük Kuzey Yolu'na açılan geniş kemerli kapıdan ağır ağır geçiyordu. Kışın bu vaktinde satacak şeyleri kalmış erkek ve kadınlar şehrin pazarlarına yollanıyorlardı. Ve ortalarında, bir tüccar kervanının büyük, kanvas örtülü arabaları, altı sekiz atlık takımların arkasında, Işık bilir nereden gelen malları taşıyordu. Araba sayıları dört ile on arasında değişen yedi kervan daha yolun kenarına dizilmiş, kapı nöbetçilerinin denetimlerini bitirmesini bekliyordu. Güneş parladığı sürece, bir şehre kim hükmediyor olursa olsun, gerçek çatışmalar başlayana kadar ticaret asla tam olarak kesilmezdi. Bazen o zaman bile tam olarak kesilmezdi. Diğer yana akan insanlar daha çok Seanchanlardı, çizgi çizgi boyanmış parçalı zırhları ve dev böcek kafalarına benzeyen miğferleri içinde, bazıları yaya bazıları atlı, düzenli asker sıraları; süslü pelerinler, pileli binici elbiseleri giymiş ve dantel peçeler takmış ya da bol pantolonlar ve uzun ceketler giymiş asiller. Seanchan yerleşimciler de şehirden ayrılıyordu; arabalar çiftçiler, zanaatkârlar ve işleri için gereken aletlerle dolup taşıyordu. Yerleşimciler gemilerden iner inmez yola çıkıyorlardı, ama hepsinin gitmesi için haftalar gerekecekti. Huzurlu bir sahneydi, arkasında nelerin yattığına aldırış etmezseniz gündelik ve sıradan, ama Mat ne zaman kapıları görebildiği bir yere gelse, aklına altı gün öncesi geliyordu bir kez daha, o kapılarda buluyordu kendini.

Tarasin Sarayı'ndan çıkıp şehirde ilerlerlerken fırtına daha da kötüleşmişti. Yağmur bardaktan değil kovadan dökülürcesine yağıyor, karanlık şehri dövüyor, atların toynaklarının altındaki kaldırım taşlarını kayganlaştırıyordu. Fırtınalar Denizi'nden esen rüzgâr uluyor, yağmuru sapan taşları gibi sürüklüyor, pelerinlerini çekiştiriyordu, öyle ki kuru kalmaya çalışmanın bir anlamı kalmamıştı. Bulutlar ayı gizlemişti ve sağanak yağmur Blaeric ile Fen'in taşıdıkları sırıklı lambaların ışığını alıp götürüyor gibiydi. Sonra şehir duvarından geçen uzun geçide girmişlerdi ve en azından yağmura karşı sığınak bulmuşlardı. Rüzgâr yüksek tavanlı tünelde flüt gibi ötüyordu. Kapı nöbetçileri geçidin uzak ucunda, içeride bekliyorlardı. Onların dördü de sırıklı lamba taşıyordu. Yarısı Seanchan olan bir düzine nöbetçide, insanı eyerinde yakalayıp aşağı çekebilecek çengelli sırıklar vardı. Miğferlerini çıkarmış iki Seanchan beyaz badanalı duvarın içine inşa edilmiş nöbetçi kulübesinin aydınlık kapısından bakıyordu ve arkalarında oynaşan gölgeler içeride başkalarının olduğunu gösteriyordu. Sessizce savaşarak geçmeye izin vermeyecek kadar çok, hatta belki savaşarak geçmeye izin vermeyecek kadar çok. Her şey Mat'in elinde bir Havai Fişekçi'nin fişekleri gibi patlamadan değil.

Ama tehlike nöbetçiler değildi, en azından asıl tehlike onlar değildi. Koyu mavi elbise giymiş, ayak bileklerine dek gelen bölünmüş eteklerinde gümüş şimşekli kırmızı paneller bulunan uzun boylu, tombul yüzlü bir kadın nöbetçi kulübesindeki adamların önüne çıktı. *Sul'dam*'ın sol eline uzun, gümüşsü metalden bir zincir dolanmıştı ve diğer ucu hevesli bir sırıtışla onu takip eden koyu gri elbiseli kadına bağlıydı. Mat onların orada olacağını biliyordu. Artık bütün kapılarda Seanchan *sul'dam* ve *damane*'leri vardı. İçeride bir veya iki çift daha olabilirdi. Yönlendirebilen hiçbir kadının ağlarından kaçmasına izin vermeyeceklerdi. Gömleğinin altındaki tilkibaşı madalyon, göğsünün üstünde serindi; yakında birinin Kaynak'a kucak açtığını gösteren soğuk değil, yalnızca gecenin soğuğu ve teninin onu ısıtamayacak kadar serin olması yüzündendi, ama diğerini beklemekten de kendini alamıyordu. Işık, bu gece fitili yakılmış havai fişeklerle *jonglörlük* yapıyordu!

Nöbetçiler gecenin yarısında, bu havada, bir asil kadının, bir düzine hizmetkâr ve yolculuğa çıktığını gösteren bir dizi yük atı ile birlikte Ebou Dar'dan ayrılmasına şaşırmış olabilirdi, ama Egeanin Kan'dandı, pelerinine siyah beyaz kanatlarını açmış bir kartal işlenmişti ve kırmızı binici eldivenlerinin parmakları, tırnaklarına uyacak şekilde uzundu. Sıradan

askerler düşük seviyeden bile olsa. Kan'dan olanların tercihlerini sorgulamazdı. Ama bu, formaliteler olmayacağı anlamına gelmiyordu. Herkes diledikleri anda şehirden ayrılmakta serbestti, ama Seanchanlar *damane*'lerin hareketlerini kayda geçiriyorlardı ve maiyette üç tanesi vardı. Başlarını eğmiş, yüzlerini gri pelerinlerinin başlıkları ile örtmüşlerdi ve her biri gümüş *a'dam* ile atlı birer *sul'dam*'a bağlıydı.

Tombul yüzlü *sul'dam* aldırışsız bakışlarla yanlarından geçip tünel boyunca yürüdü. Ama *damane*'si yanından geçtiği herkese dikkatle bakıyor, yönlendirip yönlendiremediğini hissediyordu. Kadın hafifçe kaşlarını çatarak son atlı *damane*'nin yanında duraksadığında Mat nefesini tuttu. Şansına rağmen, başlığın içine bakarlarsa Seanchanların bir Aes Sedai'nin yaşı belirsiz yüzünü tanımayacaklarına iddiaya giremezdi. *Damane* yapılan Aes Sedailer vardı, ama Egeanin'in üç *damane*'sinin de Aes Sedailerden olması olasılığı ne kadardı? Işık, düşük Kan'dan birinin üç *damane* sahibi olması ne kadar olasıydı?

Tombul yüzlü kadın, insanların köpeğine yaptığı şekilde cıkladı ve *a'dam*'ı çekiştirdi. *Damane* arkasından gitti. Onlar tasmadan kaçmaya çalışan *marath'damane* arıyorlardı, *damane* değil. Mat hâlâ boğulabileceğini düşünüyordu. Kafasının içinde yine zarlar dönmeye başlamıştı, uzak gök gürültüsünün gümbürtüleri ile boy ölçüşebilecek kadar yüksekti. Bir şey yolunda gitmeyecekti; biliyordu.

Nöbetçilerin kumandanı olan iri yarı, Saldaealılar gibi çekik gözlü, ama açık, bal kahverengisi tenli Seanchan nazikçe eğildi ve bir memur *damane*'ler hakkındaki bilgileri yazarken, Egeanin'i nöbetçi kulübesine gelip bir kupa baharatlı şarap içmeye davet etti. Mat'in gördüğü bütün nöbetçi kulübeleri çıplak yerlerdi, ama buradaki ok deliklerinden parlayan lamba ışığı neredeyse cazip görünmesini sağlıyordu. Muhtemelen sinek yiyen bitkiler de bir sineğe cazip görünürdü. Pelerinin başlığından damlayıp yüzünde süzülen yağmur için memnundu. Terlediğini belli etmiyorlardı. Fırlatma bıçaklarından biri elindeydi, eyerinin ön tarafına koyduğu uzun bohçanın üzerine dayamıştı. Bıçak o şekilde düz dururken nöbetçilerin hiçbiri fark etmezdi. Bohçanın içindeki kadının ellerinin altında nefes aldığını hissedebiliyordu ve kadının imdat çağrısında bulunmasını beklerken omuzları düğüm düğüm gerilmişti. Selucia atını onunkine yakın tutuyor, altın rengi örgüsünü saklayan başlığının altından ona bakıyordu. *Sul'dam* ve *damane* yanlarından geçerken bakışlarını hiç kaçırmadı. Selucia'nın bağırması da Tuon'unki gibi, gelincik için tavuk avını

başlatırdı. Mat iki kadını bıçak tehdidinin susturduğunu düşünüyordu –onu kullanacak kadar çaresiz ya da deli olduğunu düşünmeleri gerekiyordu– ama Mat hâlâ emin olamıyordu. Bu gece hakkında, emin olmadığı, dengesiz ve çarpık gelen o kadar çok şey vardı ki.

Nefesini tuttuğunu hatırlıyordu, taşıdığı bohçanın zengin işlemelerle kaplı olduğunu ne zaman birinin fark edeceğini ve neden yağmurla ıslanmasına izin verdiğini soracağını merak ediyordu. Sırf yakında olduğu için bir duvar halısını kaptığı için kendi kendine şaşıyor, küfrediyordu. Hafızasında her şey ağırdı. Egeanin atından inmiş, dizginleri Domon'a fırlatmıştı. Domon eyerinde eğilerek almıştı onları. Domon'un başlığı, başının bir yanının traşlı olduğunu ve kalan saçlarının omzuna sarkan bir örgü ile toplandığını gösterecek kadar arkaya atılmıştı. Tıknaz Illianlının kısa sakalından yağmur damlaları düşüyordu, ama bir *so'jhin*'in, Kan'dan olanlara miras yoluyla geçen ve dolayısıyla neredeyse Kan'dan birine denk olan üst düzey hizmetkârların gergin duruşlu kibrini göstermeyi başarıyordu. Sıradan bir askerden kesinlikle daha üstün biri gibi durmalıydı. Egeanin Mat'e ve yüküne doğru bir bakış fırlattı. Yüzünde, yaptıkları işin kadını dehşete düşürdüğünü bilmeseniz, kibir sanabileceğiniz donmuş bir maske vardı. Uzun boylu *sul'dam* ve *damane*'si çabucak geri döndüler ve denetimlerini bitirdiler. Mat'in hemen arkasında, yük atı dizilerinden birinin başını çeken ve her zamanki gibi atının üzerinde çuval gibi oturan Vanin eyerinden eğildi ve tükürdü. Mat bunun neden aklında kaldığını bilmiyordu, ama kalmıştı işte. Vanin tükürdü ve arkalarından, uzaklardan, tiz ve keskin borular çalındı. Şehrin güneyinden, insanların Koy Yolu boyunca depolanmış Seanchan erzaklarını ateşe vermeyi düşündükleri yerden.

Nöbetçilerin subayı boru seslerini duyunca duraksadı, ama aniden şehrin içinde bir çan yüksek sesle çalınmaya başladı, sonra bir başkası ve sonra yüzlercesi alarm vermeye başladı. Siyah gökyüzü bir fırtınanın hiç doğurmadığı kadar çok şimşekle dolmuştu, duvarların içinde gümüş mavi akımlar gökten yere iniyordu. Tüneli titrek bir ışıkla dolduruyorlardı. İşte o zaman bağırışlar başlamıştı, şehirdeki patlamaların arasında feryatlar vardı.

Mat bir anlığına, Rüzgârbulanların söz verdiklerinden daha erken hareket etmelerine küfretti. Ama kafasının içindeki zarların durmuş olduğunu fark etti. Neden? Bu yine küfretmek istemesine sebep oldu, ama bunun için bile zaman yoktu. Bir sonraki an subay telaşla Egeanin'i eyerine çıkması, yoluna devam etmesi için uyarıyor, nöbetçi kulübesinin dışında kaynayan adamlara telaşla emirler bağırıyor, alarmın neden verildiğini

öğrenmesi için birini koşa koşa şehre yolluyor, kalanları içeriden ya da dışarıdan gelecek bir tehdide karşı sıralıyordu. Tombul yüzlü kadın da *damane*'si ile birlikte askerlerin yanındaki yerine koştu. Kulübeden *a'dam*'la bağlanmış iki çift daha koşarak çıktı. Ve arkalarında, Ebou Dar üzerinde çok kötü bir fırtına patlarken Mat ve diğerleri dörtnala fırtınanın içine daldı ve ikisi kaçmış *damane* olan üç Aes Sedai'yi ve rehin aldıkları Kristal Taht'ın vârisini de yanlarında götürdüler. *Şimşekler çimenlikteki otlardan daha fazlaydı...*

Mat ürpererek kendini şu ana dönmeye zorladı. Egeanin ona kaşlarını çattı ve abartılı bir biçimde çekiştirdi. "Kol kola girmiş âşıklar acele etmez," diye mırıldandı. "Onlar... gezinirler." Alayla güldü. Aşk Domon'un gözünü kör etmiş olmalıydı. Ya bu ya da kafasına çok fazla darbe almıştı.

Her durumda, en kötü kısmı bitmişti. Mat şehirden çıkma kısmının en kötü kısım olacağını ummuştu. O zamandan beri zarları hissetmiyordu. Bu her zaman kötü bir işaret çıkıyordu. Arkasında bıraktığı izi becerebildiğinde karıştırmıştı ve altını maden posasından ayırmak için onun kadar şanslı birinin gerekeceğinden emindi. O geceden önce Arayıcılar Egeanin'in peşindeydi ve kadın şimdi bir de *damane* çalma suçundan aranıyor olacaktı, ama yetkililer onun becerebildiğince hızla uzaklaşmakta olduğunu düşüneceklerdi, Ebou Dar'dan fersahlarca uzakta, şehrin hemen dışında bekliyor olacağını değil. Onu Tuon'la ilişkilendiren tek şey zamanlama konusunda bir tesadüftü. Ya da Mat'le ve bu önemliydi. Tylin ona karşı kendi suçlamalarını yöneltmiş olmalıydı kesinlikle –hiçbir kadın onu bağlayıp yatağının altına tıkan bir adamı affedemezdi, bunu öneren kendisi bile olsa– ama şansı varsa, Mat o gece olanlardan suçlanmazdı. Şansı varsa, Tylin dışında kimse onu düşünüyor olmazdı. Bir kraliçeyi pazara gidecek domuz gibi bağlamak normalde bir adamın ölmesi için yeterli olurdu, ama Dokuz Ayın Kızı'nın ortadan kaybolmasının yanında değeri ancak küflü soğanlar kadar olmalıydı. Hem, Tylin'in Oyuncağı'nın bu konuyla ne ilgisi olabilirdi? Bir beleşçi olarak –daha kötüsü, bir oyuncak!– görülmesi onu hâlâ sinirlendiriyordu, ama bazı avantajları da yok değildi.

Güvende olduğunu düşünüyordu –en azından Seanchanlara karşı– ama bir mesele, topuğuna bağlanmış diken gibi rahatsız ediyordu onu. Eh, pek çok mesele ve çoğu da Tuon'dan kaynaklanıyordu, ama bu meselenin özellikle uzun bir ucu vardı. Tuon'un ortadan kaybolması güneşin öğle vakti kaybolması kadar şok edici olmalıydı, ama alarm verilmemişti. Hem de hiç! Ne ödüller ya da fidye önerileri, ne de kilometreler dahilindeki her

yük ve binek arabasını arayan, dörtnala kırlarda koşturup bir kadının saklanabileceği her çukuru ve deliği karıştıran ateş gözlü subaylar olmuştu. O eski anılar Mat'e, kaçırılmış asillerin aranması hakkında bir şeyler anlatıyordu, ama dışarıdan bakılınca, asılan insanlar ve limanda yakılan gemiler dışında, Ebou Dar kaçırma olayından önceki günden farksız görünüyordu. Egeanin arayışın mutlak gizlilik içinde yapılacağını, Seanchanların büyük kısmının Tuon'un ortadan kaybolduğundan hâlâ habersiz olması gerektiğini söylemişti. Açıklamasında, İmparatorluk için bir şok, Geri Dönüş için kötü alametler, *sei'taer* kaybı lafları da vardı ve her kelimesine inanıyormuş gibi konuşmuştu, ama Mat hiçbirine metelik vermemişti. Seanchanlar tuhaf bir halktı, ama hiç kimse o kadar tuhaf olamazdı. Ebou Dar'daki sessizlik tüylerini diken diken ediyordu. O sessizlikte bir tuzak seziyordu. Büyük Kuzey Yolu'na ulaştıklarında, şehrin alçak tepelerin arkasında kalmasına memnun oldu.

Yol genişti, ana ticaret yollarından biri, yan yana beş altı arabanın geçebileceği kadar geniş, yüzeyindeki toprak ve kil yüzyıllarca ezilmekten neredeyse bir köşesini ya da kenarını havaya kaldırmış çok eski döşeme taşları kadar sertleşmişti. Mat ve Egeanin, peşlerinden ayrılmayan Noal ile birlikte, yoldan geçen arabaların arasından sıyrılarak telaşla yolun karşı tarafına geçtiler. Bir kervan yüzünde yara izi bulunan bir kadının ve metal disklerle kaplı deri yelekler giymiş on sert bakışlı adamın koruması altında gürleyerek şehre gidiyordu. Diğer yanda ise, uçları sivri biten, atlar, katırlar ve öküzler tarafından çekilen tuhaf şekilli bir dizi yerleşimci arabası kuzeye yollanıyordu. Arabaların arasında yalınayak oğlanlar değneklerini kullanarak uzun siyah kıllı, dört boynuzlu keçileri ve boyun derileri sarkmış iri beyaz inekleri güdüyorlardı. Arabaların arkasından gelen, bol mavi pantolon giymiş ve yuvarlak kırmızı şapka takmış bir adam devasa, kambur sırtlı bir boğayı, burnundaki halkaya bağlanmış kalın halatla çekiyordu. Giysileri farklı olmasa, sıradan bir İki Nehirli olabilirdi. Adam, aynı yönde yürüyen Mat'i ve diğerlerini, konuşmaya hazırlanıyormuş gibi süzdü, sonra başını iki yana salladı ve onlara bir daha bakmadan ağır ağır ilerledi. Mat'in aksayan ayağına uyarak yavaş ilerliyorlardı ve yerleşimciler ağır ağır, ama istikrarlı olarak öne geçiyorlardı.

Sırtını kamburlaştırarak, boş eliyle eşarbını çenesinin altında sıkı sıkı kavrayarak yürümekte olan Egeanin nefesini salıverdi ve Mat'in yan tarafını acı verecek şekilde kavradığı elini gevşetti. Bir an sonra sırtını dikleştirdi ve çiftçinin uzaklaşan sırtına, adamı kovalamayı ve hem onun,

hem boğasının kulaklarını yumruklamayı düşünürmüş gibi dik dik baktı. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, çiftçi yirmi adım kadar uzaklaştıktan sonra dik bakışlarını yolun tam ortasında, yerleşimcilere hemen yetişecek bir hızda yürümekte olan Seanchan birliğine çevirdi. Dörderli sıralar halinde yaklaşık iki yüz askerden oluşuyorlardı ve arkalarından katırlar tarafından çekilen, kanvas örtüleri yerlerine sıkı sıkı bağlanmış, çeşit çeşit araba geliyordu. Yolun ortası asker trafiği için açık bırakılmıştı. İnce tüylü miğferleri gözleri dışında bütün yüzlerini örten, güzel atlara binmiş yarım düzine subay, sağa sola bakmadan, kırmızı pelerinlerini atlarının sağrılarına düzgünce yaymış bir halde, alayın başında gidiyorlardı. Subayların hemen peşinden gelen sancakta stilize ok başına ya da belki bir çapaya benzeyen bir simge vardı. Uzun bir ok ve altın rengi çentikli bir şimşek simgeyi çaprazlama kesiyordu. Altta, sancak rüzgârlardan çırpındığından Mat'in seçemediği yazılar ve rakamlar vardı. Erzak arabalarının üzerindeki adamlar koyu mavi ceketler ve pantolonlar giymiş, kırmızı mavi kare şapkalar takmışlardı, ama askerler çoğu Seanchan'dan da gösterişliydi, mavi çizgili parçalı zırhlarının alt kısımları, aralarına altın sarısı çizgiler serpiştirilmiş gümüşsü beyaz ve kırmızı çizgiliydi. Miğferleri dört rengin tamamını taşıyordu ve korkunç örümceklerin yüzlerine benzemişlerdi. Her miğferin önüne çapa ve ok-şimşek simgeli büyük bir rozet –Mat çapa olması gerektiğini düşünüyordu– takılmıştı ve subaylar dışındaki bütün askerler ellerinde iki kıvrımlı yay, bellerinde bir kısa kılıç ve karşısında dolu bir sadak taşıyordu.

"Gemi okçuları," diye homurdandı Egeanin, dik dik askerlere bakarak. Boş eli eşarbı bırakmıştı, ama hâlâ yumruk halindeydi. "Meyhane kavgacıları. Kıyıda çok uzun süre bırakıldıklarında hep sorun çıkarırlar."

Mat'e, iyi eğitilmiş gibi gelmişlerdi. Her durumda, kavgaya karışmayan asker duymamıştı zaten, özellikle de sarhoş ve sıkkın olduklarında ve sıkkın askerler sarhoş olma eğilimi gösterirlerdi. Zihninin bir köşesi, o yayların ne kadar uzağa ok gönderebileceğini merak etti, ama aylak bir düşünceydi. Seanchan askerlerle işi olsun istemiyordu. Onun istediği olsa, bir daha hiçbir tür askerle işi olmazdı. Ama şansı asla o kadar yaver gitmiyor gibiydi. Ne yazık ki kader ve şans iki ayrı şeydi. En fazla iki yüz adım, diye karar verdi. İyi bir arbalet ya da İki Nehir yayı onları geçerdi.

"Biz meyhanede değiliz," dedi dişlerinin arasından, "ve onlar şu anda kavga etmiyor. Bu yüzden, sırf sen bir çiftçinin seninle konuşmasından korkuyorsun diye biz kavga çıkarmayalım." Kadın çenesini çıkardı ve ona, kafasını kırabilecek kadar sert bir bakış fırlattı. Ama dediği doğruydu.

Egeanin, aksanını tanıyacağından korktuğu kimsenin yanında ağzını açamıyordu. Mat'in kitabına göre, bilgece bir önlem, ama her şey kadının sinirlerine dokunuyor gibiydi. “Onlara dik dik bakmaya devam edersen birazdan bir bayraktar gelip sorular sormaya başlayacak. Ebou Dar çevresindeki kadınlar ağırbaşlılıkları ile tanınır,” diye yalan söyledi. Kadın yerel gelenekler hakkında ne biliyor olabilirdi ki?

“O adam Atha'an Miere kadar esmer,” diye mırıldandı Noal dalgın dalgın, geçen askerlere bakarak. “Sharalı kadar esmer. Ama mavi gözleri olduğuna yemin edebilirim. Benzerini daha önce de gördüm, ama nerede?” Şakaklarını ovmaya çalışırken, neredeyse bambu oltasını kendi kafasına geçirecekti. Adama nerede doğduğunu sormayı düşünürmüş gibi öne çıktı.

Mat atılıp yaşlı adamın kolunu tuttu. “Biz sirke geri dönüyoruz, Noal. Hemen. Hiç ayrılmamamız gerekirdi.”

“Sana söylemiştim,” dedi Egeanin, sertçe başını sallayarak.

Mat homurdandı, ama yürümeye devam etmek dışında yapacak bir şey yoktu. Ah, gitme zamanı gelmişti de geçmişti bile. Yalnız, çok geçmediğini umuyordu.

2
İki Kaptan

Şehrin yaklaşık üç kilometre kuzeyinde, iki yüksek direğe gerilmiş, rüzgârda dalgalanmakta olan geniş, mavi bir afiş, yaklaşık yüz adım doğusundaki yoldan bile seçilebilecek kadar iri, parlak kırmızı harflerle Valan Luca'nın Muhteşem Gezgin Sirki ve Muazzam Harikalar ve Mucizeler Gösterisi'ni ilan ediyordu. Okuyamayanlar için, en azından sıradışı bir şeyin yerini işaret ediyordu. Bu Dünyanın En Büyük Gezgin Sirki'ydi, afiş öyle diyordu. Luca çok şey iddia ediyordu, ama Mat adamın bu konuda doğruyu söylediğini düşünüyordu. Sirkin üç metre yüksekliğindeki, dibi kazıklarla sıkı sıkı tutturulmuş kanvas duvarı irice bir köy kadar bir araziyi çevreliyordu.

Sirkin yanından akan insanlar merakla afişe bakıyorlardı, ama çiftçiler ve tüccarların onları bekleyen işleri, yerleşimcilerin birer geleceği vardı ve hiçbiri sirke dönmüyordu. Yere kakılmış direklere bağlanmış kalın halatlar, kalabalıkları afişin arkasındaki geniş, kemerli girişe yönlendirmek içindi, ama bu saatte orada içeri girmek için bekleyen kimse yoktu. Son zamanlarda, çok az kişi gelmeye başlamıştı. Ebou Dar'ın düşüşü, insanlar şehrin yağmalanmayacağını ve canlarını kurtarmak için kaçmaları gerekmediğini anladıklarında, seyirci sayısını pek az düşürmüştü, ama Geri Dönüş varken, onca gemi ve yerleşimci gelirken, hemen hemen herkes paralarını daha acil ihtiyaçlar için saklamaya karar vermişti. Paçavradan yapılmış gibi görünen pelerinler içinde iki iri yarı adam, parasını ödemeden içeri bakmaya çalışacak insanlara karşı, afişin altında nöbet tutuyorlardı, ama bugünlerde içeri bakmak isteyenler bile azdı. Kalın bıyığı altında çarpık bir burun taşıyan adamla diğeri, tek gözü olmayan adam toprağa çömelmiş, zar atıyorlardı.

Şaşırtıcı şekilde, sirkin güçlü adamı Petra Anhill durmuş, iki at bakıcısının oyun oynamasını izliyordu. Adamın göğsünde kavuşturduğu kolları çoğu adamın bacaklarından kalındı. Adam Mat'ten kısaydı, ama en az iki kat daha genişti, omuzları karısının soğuğa karşı adama giydirdiği kalın mavi ceketi zorluyordu. Petra zarlara dalmış görünüyordu, ama adam tek meteliğine bile olsa kumar oynamazdı. O ve köpek eğitimcisi karısı Clarine tüm paralarını biriktiriyorlardı ve Petra en ufak bahane üzerine uzun uzun, bir gün satın alacakları hanı anlatmaya başlıyordu. Daha da şaşırtıcı olanı, Clarine'in yanında olmasıydı. Koyu renk pelerinine sarınmıştı ve o da oyuna dalmış görünüyordu.

Mat ile Egeanin'in kol kola yaklaştığını görünce Petra ihtiyatla omzunun üzerinden kampın içine baktı. Mat kaşlarını çattı. Omzunun üzerinden bakan insanlar iyi değildi. Ama Clarine'in tombul, kahverengi yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Sirkteki çoğu kadın gibi, Mat'in ve Egeanin'in romantik duygular içinde olduğunu sanıyordu. Çarpık burunlu, geniş omuzlu Tearlı at bakıcısı Col, ortaya konmuş birkaç bakır parayı avuçlarken alayla güldü. Domon dışında kimse Egeanin'i güzel bulmazdı, ama bazı aptallara göre asalet insana güzellik bahşediyordu. Ya da para. Eh bir asil zengin olmalıydı. Birkaçı, Mat Cauthon gibileri için kocasını terk eden asil bir kadının Mat'i de terk edeceğini ve parasını da yanında götüreceğini düşünüyordu. Mat ve diğerlerinin, Seanchanlardan neden saklandıklarını açıklamak için anlattıkları hikâye buydu: zalim bir koca ve kaçan âşıklar. Herkes, gerçek yaşamda olmasa bile ozanlardan ya da kitaplardan bu tür masalları, kabullenmelerine yetecek sıklıkta dinlemişti. Ama Col başını kaldırmadı. Egeanin –Leilwin– bir kez, kılıç çeviren birine karşı kemer bıçağını çekmişti. Adam aşırı yakışıklı biriydi ve aşırı imalı bir biçimde kadını arabasında bir kadeh şarap paylaşmaya davet etmişti. Adam ısrarını biraz daha sürdürseydi Egeanin'in o bıçağı kullanacağından kimsenin kuşkusu yoktu.

Mat, güçlü adam Petra'nın yanına gelir gelmez adam sessizce, "Yirmi Seanchan askeri Luca ile konuşuyor. En azından subayları konuşuyor," dedi. Sesi korkmuş çıkmıyordu, ama alnı endişeyle kırışmıştı ve elini korumak istercesine karısının omzuna koymuştu. Clarine'in gülümsemesi soldu ve elini kaldırıp kocasının elinin üzerine koydu. Luca'nın sağduyusuna güveniyorlardı, ama ne tür bir riske girdiklerinin de farkındaydılar. Ya da farkında olduklarını düşünüyorlardı. İnandıkları risk de yeterince kötüydü.

“Ne istiyorlarmış?” diye sordu Egeanin, daha Mat ağzını açamadan, ondan uzaklaşarak. Aslında, kimse onu beklemiyordu.

“Benim için şunları tutuver,” dedi Noal, oltasını ve sepetini tek gözlü adama uzatarak. Adam ağzı açık bakakaldı. Noal doğrularak boğum boğum elini ceketinin altına, iki uzun çelikli bıçak sakladığı yere soktu. “Atlara ulaşabilir miyiz?” diye sordu Petra’ya. Güçlü adam kuşkuyla süzdü onu. Noal’ın aklının tam olarak başında olduğundan kuşku eden tek kişi Mat değildi.

“Aramakla ilgilenmiyorlar gibi,” dedi Clarine telaşla, Egeanin’e belli belirsiz diz kırarak. Sözde, herkes Mat ve diğerleri sirkin bir parçasıymış gibi yapıyordu, ama birkaçı Egeanin’e farklı davranmayı başarıyordu. “Subay yarım saattir Luca’nın arabasında, ama askerler onca zamandır atlarının yanında duruyor.”

“Sizin için geldiklerini sanmıyorum,” diye ekledi Petra saygıyla. Yine, Egeanin’e hitaben. Neden o farklı olacaktı ki? Muhtemelen hanında asilleri karşılamak için pratik yapıyordu. “Yalnız, onları gördüğünüzde şaşırmanızı ya da endişelenmenizi istemedik. Eminim Luca sorun yaşamadan gönderir onları.” Ses tonuna rağmen, alnındaki kırışıklar kalmıştı. Çoğu erkek karısı kaçsa altüst olurdu ve bir asil can sıkıntısını başkalarından çıkarabilirdi. Gezgin bir sirk, oradan gelip geçen yabancılar, herhangi bir güçlük eklemeden, özellikle kolay bir hedef oluştururdu. “Kimsenin sizinle yakışıksız bir biçimde konuşmasından endişelenmeniz gerekmez, Leydim.” Petra at bakıcılarına bir bakış fırlatarak ekledi, “öyle değil mi, Col?” Kırık burunlu adam, bakışlarını avucunda zıplattığı zarlardan ayırmadan, başını iki yana salladı. İri yarı bir adamdı, ama Petra kadar da değil. Ve güçlü adam çıplak elleri ile bir at nalını düzeltebilirdi.

“Herkes arada bir, bir asilin çizmelerine tükürme fırsatı ister,” diye mırıldandı tek gözlü adam, balık sepetine bakarak. Adam neredeyse Col kadar uzun ve genişti, ama yüzü tamamen köselemsi kırışıklarla kaplıydı ve Noal’dan bile az dişi vardı. Egeanin’e bakarak başını eğdi ve ekledi, “Affınıza sığınarak, Leydim. Dahası, böylece biraz para kazanıyoruz. Son zamanlarda para kazanmak kolay değil. Değil mi, Col? Biri konuşacak olursa o Seanchanlar hepimizi toplayıp Deniz Halkı’na yaptıkları gibi asarlar. Ya da limanın diğer yanında kanal temizleme işine koşarlar.” At bakıcıları sirk için ne gerekiyorsa yapıyorlardı, at pisliklerini kürüyor, hayvan kafeslerini temizliyor, kanvas duvarı söküp takıyorlardı, ama adam,

Rahad kanallarındaki çamur tabakasını kazmak, asılmaktan çok daha kötü bir fikirmiş gibi ürpermişti.

“Ben konuşmaktan bahsettim mi?” diye itiraz etti Col, ellerini açarak. “Burada daha ne kadar bekleyeceğimizi sordum, o kadar. Yalnızca bu paranın birazını ne zaman göreceğimizi sordum.”

“Ben bekleyeceğiz dediğim sürece bekleyeceğiz.” Egeanin’in sesini yükseltmeden, o peltek aksanı ile bu kadar sert konuşabilmesi olağanüstüydü. Tıpkı kınından çekilen bir kılıç gibi. “Hedefimize vardığımızda paranızı görürsünüz. Bana sadık bir biçimde hizmet edenler fazladan bir şeyler de görecek. Ve ihanet düşünen herhangi biri de soğuk bir mezar.” Col yamalı pelerinine sarındı ve kızgın ya da belki masum görünmeye çalışarak gözlerini açtı, ama yalnızca kadının cüzdanını aşırmasına yetecek kadar yaklaşmasını diliyormuş gibi görünmeyi başardı.

Mat dişlerini gıcırdattı. Her şeyden önce, kadının böylesine serbestçe vadettiği altın onun altınıydı. Kadının kendi parası vardı, ama bu işe yetecek kadar değil. Daha da önemlisi, kadın yine kontrolü ele almaya çalışıyordu. Işık, Mat olmasa kadın hâlâ Ebou Dar’da, Arayıcılardan kaçınmak için entrika çevirmeye çalışıyor olurdu. Çoktan sorguya alınmamışsa. Mat olmasa, kovalayanları atlatmak için Ebou Dar’ın yakınında kalmayı, Luca’nın sirkine gizlenmeyi asla akıl edemezdi. Ama askerler neden buradaydı? Tuon’un varlığından en ufak şüpheleri olsa Seanchanlar yüz, bin asker gönderirdi. Aes Sedailerin varlığından şüphelenseler... Hayır; Petra ve Clarine Aes Sedailerin saklanmasına yardım ettiklerini bilmiyorlardı, ama *sul’dam* ve *damane*’ler olsa söylerlerdi ve askerler onlar olmadan Aes Sedai avlamaya çıkmazdı. Ceketinin üzerinden tilkibaşı madalyonu yokladı. Onu gece gündüz takıyordu ve madalyon Mat’i uyarabilirdi.

Atlara gitmeyi denemek hiç aklına gelmedi ve bunun tek sebebi Col ve onun gibi bir düzine adamın daha Mat gözden kaybolmadan koşa koşa Seanchanlara gitmesi ihtimali değildi. Bildiği kadarıyla adamların ona ya da Egeanin’e karşı belli bir düşmanlığı yoktu –kılıç çeviren Rumann bile Adria isimli bir akrobatla mutlu bir birlikteliğe başlamış gibiydi– ama biraz daha altın karşısında baştan çıkabilecek bazı insanlar vardı. Her durumda, kafasının içinde uyarırcasına yuvarlanan zarlar yoktu. Ve o kanvas duvarların içinde, geride bırakamayacağı insanlar vardı.

“Arama yapmıyorlarsa, o zaman endişelenmemiz gereken bir şey yok demektir,” dedi güvenle. “Ama uyarın için teşekkürler, Petra. Sürprizlerden

oldum olası hiç hoşlanmadım.” Güçlü adam, önemli değil der gibi bir jest yaptı, ama Egeanin ve Clarine Mat’e, onu orada gördüklerine şaşırmış gibi baktılar. Col ve tek gözlü adam bile gözlerini kırpıştırdılar. Dişlerini bir kez daha gıcırdatmamak için Mat’in çaba harcaması gerekti. “Ben Luca’nın arabasının yakınına gidip ne görebileceğime bakayım. Leilwin ve sen Noal, Olver’i bulun ve onunla kalın.” Herkes gibi onlar da oğlandan hoşlanıyordu ve bu onların Mat’in ayaklarına dolanmasını engellerdi. Yalnızken daha iyi kulak misafiri olabilirdi. Ve eğer kaçmaları gerekirse, Egeanin ile Noal en azından oğlanı buradan götürebilirlerdi. Işık izin verse de iş buna gelmese. Kaçmakta felaketten başka hiçbir şey göremiyordu.

“Eh, herhalde kimse sonsuza dek yaşamıyor,” diye içini çekti Noal, bambu oltasını ve sepetini alarak. Kavrulası adam, yanında ağlak bir keçi bile neşeli kalırdı! Petra’nın kaş çatışı kesinlikle derinleşmişti. Evli erkekler her zaman endişeli görünüyorlardı, Mat’in evlenmekte hiç acele etmemesi için bir sebep daha. Noal kanvas duvarın köşesinde gözden kaybolurken tek gözlü adam balıkların uzaklaşmasını hüzünle izledi. Aklı tam anlamıyla başında olmayan biri de oydu. Muhtemelen bir yerlerde bir karısı da vardı.

Mat kasketini neredeyse kulaklarına dek çekti. Zarlar hâlâ yoktu. Zarlar olmadan kaç kez gırtlağının kesilmesine ya da kafasını yarılmasına ramak kaldığını düşünmemeye çalıştı. Ama kuşkusuz gerçek bir tehlike olsa zarlar duyulurdu. Elbette duyulurlardı.

Daha girişten içeri üç adım atamadan Egeanin ona yetişti ve kolunu beline doladı. Mat ona pis pis bakarak olduğu yerde kalakaldı. Kadın emirlerine itaat etmekten, bir alabalığın oltadan kaçındığı gibi kaçınıyordu, ama bu inatçılığı da aşıyordu. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Ya bu Seanchan subay seni tanırsa?” Bu, Tylin’in bizzat sirke gelmesi kadar olasılık dışıydı, ama kadının gitmesini sağlayacak her şey bir denemeye değerdi.

“Bu adamın bildiğim biri olması olasılığı ne kadar?” diye alay etti Egeanin. “Okyanusun bu yanında çok dostum yok...” yüzü bir anlığına çarpıldı, “yoktu. Ebou Dar’da ise hiç yoktu.” Peruğun göğsüne sarkan kısmına dokundu. “Zaten bunun içindeyken beni kendi annem bile tanımaz.” Cümlesinin sonunda sesi hüzünlenmişti.

Mat bu şekilde dişlerini sıkmaya devam ederse dişini kıracaktı. Orada durup kadınla tartışmak faydasızdan da beterdi, ama kadının o Seanchan askerlere nasıl baktığı hâlâ Mat’in aklındaydı. “Kimseye dik dik bakma,” diye uyardı onu. “Hatta kimseye bakma.”

“Ben ağırbaşlı bir Ebou Darlı kadınım.” Kadın meydan okurcasına konuşmuştu. “Konuşma işini sen yapabilirsin.” Bu da bir uyarı gibi çıkmıştı. Işık! Bir kadın hiçbir şeyi kolaylaştırmadığı zaman, her şeyi zorlaştırabiliyordu gerçekten ve Egeanin hiçbir şeyi kolaylaştırmamış bir kadındı. Mat kesinlikle dişini kıracaktı.

Girişin ötesindeki sirkin ana sokağı Tenekecilerin kullandığına benzer, tekerlekli eve benzer, sürücü tarafındaki milleri kaldırılmış arabaların ve küçük evler kadar büyük çadırların arasında dolanıyordu. Arabaların çoğu parlak renklere boyanmıştı; her tondan kırmızılar, yeşiller, sarılar, maviler ve çadırların çoğu da aynı ölçüde renkliydi, hatta birkaçı çizgiliydi. Orada burada, sokağın yanında, sirk çalışanlarının gösteri yapacağı tahta platformlar duruyordu. Rengârenk flamaları biraz kirli görünmeye başlamıştı. Yaklaşık otuz adım genişliğinde, binlerce ayak tarafından ezilip düzleşmiş toprak gerçekten de bir sokaktı, sirkin içinde dolanan pek çok sokaktan biri. Araba çatılarının ve bazı çadırların üzerindeki teneke bacalardan yükselen gri duman iplikçikleri rüzgârla savruluyordu. Sirk halkının büyük kısmı ya hâlâ yatakta ya da kahvaltı sofrasında olmalıydı. Kural olarak geç kalkıyorlardı –Mat’in onayladığı bir kural– ve bu soğukta kimse yemeğini dışarıda, ateşin yanında oturarak yemek istemiyordu. Gördüğü tek kişi Aludra’ydı. Dar yan sokaklardan birinin köşesindeki masmavi arabasının yanında, koyu yeşil elbisesinin kollarını dirseğine kadar sıyırmış, arabaya takılı katlanır masasının üzerinde, bronz havanda bir şey eziyordu.

İşine dalmış olan ince Tarabonlu, Egeanin ile Mat’i görmedi. Ama Mat ona bakmaktan kendini alamamıştı. Beline dek gelen koyu renk saçları boncuklarla süslü ince örgüler halinde örtülmüş olan Aludra muhtemelen Luca’nın harikaları arasında en egzotik olanıydı. Adam onu Havai Fişekçi olarak tanıtıyordu ve diğer göstericilerin ve harikaların aksine, kadın gerçekten de Luca’nın iddia ettiği şeydi, ama buna muhtemelen Luca’nın kendisi bile inanmıyordu. Mat kadının ne dövdüğünü merak etti. Ve patlayıp patlamayacağını. Kadın, Mat bir bilmeceye yanıt verirse havai fişeklerin sırrını açıklayacağına söz vermişti, ama şimdiye dek Mat yanıta dair en ufak ipucu bulamamıştı. Ama bulacaktı. Öyle ya da böyle.

Egeanin parmağını sertçe Mat’in kaburgalarına batırdı. “Hatırlatıp durduğun gibi, iki âşık olmamız gerekiyor,” diye hırladı. “Sen aç gözlerle kadınlara bakıp dururken buna kim inanır?”

Mat şehvetle sırıttı. “Ben güzel kadınlara hep bakarım, fark etmedin mi?” Egeanin eşarbını her zamankinden biraz daha sertçe düzeltirken hor görürcesine homurdandı ve Mat tatmin hissetti. Kadının erdemliliği o anda işine yaramıştı. Egeanin canını kurtarmak için kaçıyordu, ama yine de Seanchan’dı ve şimdiden Mat hakkında Mat’in hoşuna gitmeyecek kadar çok şey biliyordu. Mat ona bütün sırlarını verecek değildi. Hatta henüz bilmediği sırları asla.

Luca’nın arabası sirkin kampının tam ortasındaydı, en çok tercih edilen yerde, kanvas duvarın dibi boyunca dizilmiş hayvan kafeslerinden ve at sıralarından olabildiğince uzakta. Araba, sirkteki diğer arabalardan bile daha cafcaflıydı, bütün düz yüzeyler altın akanyıldızlar ve yıldızlarla kaplanmıştı. Gümüş renkte boyanmış ayın evreleri çatının hemen dibinde, çepeçevre uzanıyordu. Teneke baca bile kırmızı mavi halkalarla boyanmıştı. Bir Tenekeci’nin yüzünü bile kızartırdı. Arabanın bir yanında iki sıra Seanchan askeri atlarının yanında kıpırdamadan duruyorlardı ve yeşil püsküllü mızraklarını tıpatıp aynı açıyla eğmişlerdi. Adamlardan biri bir atın daha dizginlerini tutuyordu; sağlam sağrıları ve iyi bilekleri olan güzel bir boz donlu atın. Luca’nın arabasının yanında askerlerin mavi yeşil zırhları kasvetli kalıyordu.

Seanchanlarla ilgilenen tek kişi olmadığını görmek Mat’i şaşırtmadı. Tıraşlı kafasına koyu renk bir bere takmış olan Bayle Domon, askerlerin otuz adım uzağında, sırtını Petra ile Clarine’e ait yeşil arabanın tekerleğine verip topuklarının üzerine çökmüştü. Clarine’in köpekleri arabanın altında yatıyordu. Birbirlerine sokularak uyuyan çeşit çeşit küçük köpek vardı. Kalın bedenli Illianlı tahtayı yontuyormuş gibi yapıyordu, ama tek ürettiği ayaklarının dibindeki talaştı. Mat adamın ya üst dudağını saklayacak bir bıyık uzatmasını ya da sakalını kesmesini diliyordu. Biri Illianlı ile Egeanin’i ilişkilendirebilirdi. Domon’a arkadaşlık edermiş gibi arabaya yaslanmış olan Blaeric Negina uzun boylu bir adamdı. Seanchanların gözüne çarpmamak için tereddüt etmeden Shienar tarzı tepe tutamını kesmişti, ama Egeanin peruğunu ne kadar sık kontrol ediyorsa, Blaeric de kafasında uzayan saçları o kadar sık kontrol ediyordu. Belki o da bere takmalıydı.

Manşetleri lime lime olmuş koyu renk ceketleri ve yıpranmış çizmeleri ile, sirk halkının kendisi hariç herkes iki adamı sirk halkından sanabilirdi, belki at bakıcıları. Gözetlemiyormuş gibi yapmaya çalışarak Seanchanları gözetliyorlardı, ama Blaeric bu konuda daha başarılıydı, ki bir Muhafız’dan

da bu beklenirdi. Adamın tüm dikkati Domon üzerindeymiş gibi görünüyordu, askerlere yalnızca zaman zaman, mümkün olduğunca kayıtsız bir bakış fırlatıyordu. Domon, düzgün bir oymaya dönüşmesini emredercesine elindeki tahta parçasına dik dik bakmadığı zaman Seanchanlara kaşlarını çatıyordu. Adam *so'jhin* olma meselesini fazla ciddiye almıştı.

Mat Luca'nın arabasının yanından belli etmeden nasıl geçeceğini ve askerler tarafından görülmeden nasıl dinleyeceğini bulmaya çalışırken arabanın arkasındaki kapı açıldı ve sarı saçlı bir Seanchan basamakları indi, çizmesi yere dokunur dokunmaz ince mavi tüylü miğferini kafasına geçirdi. Luca arkasından belirdi. Altın güneş patlamaları ile süslü kızıl ceketi için muhteşem görünüyordu. Subayın peşinden giderken süslü eğilmelerle selam veriyordu. Luca'nın en az iki düzine ceketi vardı, çoğu kırmızıydı ve her biri bir öncekinden daha şatafatlıydı. Arabasının sirkteki en büyük araba olması iyi bir şeydi, aksi halde onca cekete yer bulamayacaktı.

Seanchan subay Luca'yı görmezden gelerek iğdiş atına bindi, kılıcını düzeltti, emirler havlayarak adamlarının eyerlere tırmanmasını ve ikişerli sıralar oluşturmasını sağladı. Askerler atlarını ağır ağır yürüterek sirkin girişine yöneldiler. Luca, adam arkasına bakarsa eğilmeye hazır bir biçimde, yüzünde sabit bir gülümseme ile onların gidişini izledi.

Mat sokağın yanında durdu ve yanından geçen askerlere hayretle bakarmış gibi ağzını açtı. Aralarından biri ondan yana baktığından değil – subay dümdüz önüne bakıyordu, arkasındaki askerler de öyle– ama kimse bir köylü hödüğe dikkat etmez, onu hatırlamazdı.

Şaşkınlık içinde, Egeanin'in son atlı da geçip gidene kadar çenesinin altında düğümlediği eşarbı tutarak ayaklarının dibindeki yeri incelediğini gördü. Kadın başını kaldırıp askerlerin peşinden bakarken bir anlığına dudaklarını büzdü. “Bu oğlanı biliyorum gerçekten de,” dedi yumuşak sesle. “Onu *Korkusuz*'un güvertesinde Falme'ye taşıdım. Hizmetkârı yolculuğun ortasında öldü ve adam benim mürettebatımdan birini kullanabileceğini düşündü. Yanlışını düzeltmek zorunda kaldım. Yaptığı şamataya bakarak, Kan'dan olduğunu sanırdın.”

“Kan ve lanet küller,” diye mırıldandı Mat. Kadın kaç kişinin tersine gitmiş, kaçının aklında kalmıştı? Egeanin Egeanin olduğundan, muhtemelen yüzlercesinin. Ve Mat onun yalnızca bir peruk ve farklı kıyafetlerle dolanmasına izin veriyordu! Yüzlerce? Binlerce dese daha doğru olurdu. Kadın bir tuğlayı bile sinirlendirebilirdi.

Her durumda, subay gitmişti. Mat yavaşça nefes verdi. Şansı hâlâ yaver gidiyordu. Bazen onu bebek gibi ağlamaya başlamaktan alıkoyan tek şeyin bu olduğunu düşünüyordu. Askerlerin ne istediğini öğrenmek için Luca'ya yöneldi.

Domon ve Blaeric Mat ve Egeanin'le birlikte vardı oraya ve Mat'in Egeanin'in omzuna attığı kola bakarken Domon'un yuvarlak yüzündeki kaş çatış daha da derinleşti. Illianlı numara yapmanın gerekliliğini anlıyordu ya da anladığını söylüyordu, ama el ele bile tutuşmadan yapabileceklerine inanıyor gibiydi. Mat kolunu çekti –burada rol yapmanın gereği yoktu; Luca gerçeği biliyordu; her şeyi biliyordu– ve Egeanin de kendi kolunu çekecek oldu, ama Domon'u görünce yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden Mat'in belini daha sıkı kavradı. Domon kaş çatmaya devam etti, ama şimdi yere bakıyordu. Mat Seanchanları kadınlardan çok daha çabuk anlayabileceğine karar verdi. Ya da Illianlıları.

"Atlar," diye hırladı Luca, daha Mat yürümeyi bırakmadan. Hepsine birden kaş çatıyordu, ama öfkesinin büyük kısmını Mat'e yöneltmişti. Biraz daha uzun boylu olan Luca Mat'e tepeden bakmak için dikildi. "İstediği buydu. Ona beni at çekilişinden muaf tutan, Yüksek Leydi Suroth imzalı belgeyi gösterdim, ama etkilendi mi? Yüksek rütbeli bir Seanchan'ı kurtarmış olmam onun umurunda bile değildi." Kadın yüksek rütbeli değildi ve Luca da onu kurtarmamış, gösterici olarak tutmuştu, ama Luca her şeyi çıkarına olacak şekilde abartırdı. "Zaten o muafiyet belgesinin ne kadar geçerli olacağını bilmiyorum. Seanchanlar ata çok ihtiyaç duyuyor. Bugünlerden birinde geri gelip alabilirler!" Yüzü neredeyse ceketi kadar kızarmaktaydı. Parmağını tekrar tekrar Mat'e doğru uzattı. "Senin yüzünden atlarım alınacak! At olmadan sirkim nasıl hareket edebilir? Bana bunu söyle, söyleyebilirsen. Limandaki o deliliği görür görmez yola çıkmaya hazırdım. Ta ki sen benim kolumu bükene kadar. Senin yüzünden kellem gidecek! Sen olmasan, gecenin bir yarısı gelip beni de delice planlarına bulaştırmasan, buradan yüz elli kilometre uzakta olurdum! Burada tek metelik kazanamıyorum! Son üç gün, hayvanları bir gün besleyecek kadar bile müşteri gelmedi! Yarım gün bile! Bir ay önce gitmeliydim! Daha önce! Gitmiş olmalıydım!"

Luca kekeleyerek sustuğu zaman Mat kahkaha atacaktı neredeyse. Atlar. Hepsi buydu; yalnızca atlar. Dahası, sirkin ağzına dek yüklü arabalarının beş gün içinde yüz elli kilometre yol yapması Luca'nın arabalarının kendisi kadar aptalcaydı. Adam bir ay önce, iki ay önce

gidebilirdi gerçekten, yalnız Ebou Dar ve onun Seanchan fatihlerinden koparabildiği kadar çok bakır para koparmak istemişti. Ve altı gece önce onu kalmaya ikna etmeye gelince, bu yatakta düşmek kadar kolay olmuştu.

Mat kahkaha atmak yerine elini Luca'nın omzuna koydu. Adam horoz kadar kibirliydi ve ek olarak açgözlüydü, ama olduğundan daha fazla kızdırmanın da anlamı yoktu. "O gece gitseydin, Luca, sence kimse kuşkulanmaz mıydı? Sen daha iki fersah gidemeden Seanchanlar arabalarını paramparça ederlerdi. Seni bundan kurtardığımı düşünebilirsin." Luca kaşlarını çattı. Bazı insanlar burunlarının dibinden ötesini göremiyordu işte. "Her neyse, endişe etmeyi bırakabilirsin. Thom şehirden döner dönmez arkamızda istediğin kadar çok kilometre bırakabiliriz."

Luca öyle aniden sıçradı ki Mat korku içinde geriledi, ama adamın tek yaptığı kahkahalar atarak küçük bir halka halinde oynayıp sıçramak oldu. Domon iri iri açılmış gözlerle bakıyordu ona, Blaeric bile şaşakalmıştı. Bazen Luca tam bir kaz kafa oluyordu.

Luca dansına başlar başlamaz Egeanin Mat'i ittirdi. "Merrilin döner dönmez mi? Kimsenin gitmeyeceğini emretmiştim!" Kadının dik bakışları alev alev yanan soğuk bir öfke içinde Mat ile Luca arasında gidip geldi. "Emirlerime itaat edilmesini beklerim!"

Luca aniden oynamayı bıraktı ve yan yan kadına baktı, sonra olmayan pelerinini savurarak aniden öyle süslü bir reverans yaptı ki adamın sırtında olmayan pelerinini görebiliyordunuz. Pelerinin üzerindeki *işlemeleri* görebiliyordunuz! Luca kadınlardan anladığını düşünürdü. "Siz emredersiniz benim tatlı Leydim ve ben itaat etmek için yerimden sıçrarım." Doğruldu ve özür dilercesine omuzlarını silkti. "Ama Cauthon Efendi'nin altını var ve korkarım benim öncelikli sadakatim altına." Mat'in Luca'nın arabasında duran altın para dolu sandığı, adamı ikna etmeye yetmişti. Belki Mat'in *ta'veren* olması da işe yaramıştı, ama yeterince altın karşılığında Valan Luca Karanlık Varlık'ı bile kaçırırdı.

Egeanin Luca'yı biraz daha azarlamaya hazırlanarak derin bir nefes aldı, ama adam sırtını döndü ve bağıra çağıra arabasının basamaklarını tırmandı: "Latelle! Latelle! Herkesi hemen ayaklandırmalıyız! Sonunda gidiyoruz, Merrilin döner dönmez gidiyoruz! Işık'a şükürler olsun!"

Bir an sonra geri dönmüştü ve ışıl ışıl payetlerle süslü siyah kadife pelerinine sarınmakta olan karısı da arkasından geliyordu. Sert yüzlü bir kadın olan Latelle Mat kokuyormuş gibi burnunu kırıştırarak baktı ona ve Egeanin'e eğitimli ayılarını ağaçların tepesine kaçırtabilecek bir bakış

fırlattı. Latelle, yalan olduğunu bilse bile kadınların kocalarından kaçması fikrinden hoşlanmıyordu. Neyse ki bir sebepten Luca'ya tapınır görünüyordu ve altını en az kocası kadar çok seviyordu. Luca en yakındaki arabaya koştu ve kapısını dövmeye başladı. Latelle de aynısını bir başka arabada yaptı.

Mat durup izlemeden yan sokaklardan birine daldı. Ana sokakla karşılaştırıldığında bir geçitten daha geniş olmayan sokak aynı türden arabalar ve çadırlar arasında dolanıyordu. Hepsi soğuğa karşı sıkı sıkı kapatılmıştı ve metal bacalarından dumanlar çıkıyordu. Buradaki göstericiler için platform yoktu, ama bazı arabaların arasına gerilmiş iplere çamaşır asılmıştı ve orada burada yere saçılmış tahta oyuncaklar vardı. Bu sokak yalnızca yaşamak içindi ve dışarlıklıları cesaretlendirmemek için dar yapılmıştı.

Mat kalçasına rağmen çabuk çabuk hareket ediyordu –yürürken ağrının büyük kısmı kaybolmuştu– ama daha on adım gidemeden Egeanin ve Domon ona yetiştiler. Blaeric ortadan kaybolmuştu, muhtemelen Aes Sedailere artık güvende olduklarını ve yola çıkacaklarını söylemeye gitmişti. Hizmetkâr rolü yapan Aes Sedailer, hanımlarının kocası onları yakalayacak diye endişe içindeydiler, arabalarına tıkılı kalmaktan bıkmışlardı, onu *sul'dam*'lar ile paylaşmaktan bıktıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Arabayı paylaşmaya onları Mat zorlamıştı, ki *sul'dam*'lar Aes Sedailerin onun ayağına dolanmasına engel olurken Aes Sedailer de *sul'dam*'lara göz kulak olabilsinler. Yine de, Blaeric onu o arabayı yine ziyaret etme zorunluluğundan kurtardığı için memnundu. Şehirden kaçtıklarından beri Aes Sedailerin biri ya da öteki onu günde dört beş kez arabaya çağırıyordu ve Mat gitmekten kaçınamadığı zaman gidiyordu, ama asla hoş bir deneyim olmuyordu.

Egeanin bu sefer kolunu ona dolamadı. Dümdüz önüne bakarak ve bu sefer peruğunu kontrol etmeye zahmet etmeden yanında yürüdü. Domon ayı gibi sallana sallana arkadan geliyor, ağır Illian aksanı ile kendi kendine homurdanıyordu. Beresi siyah sakalının iki kulağının altında aniden sona erdiğini ve yukarısında yalnızca yeni çıkmış saçlar olduğunu gösteriyordu. Adam... imalatı bitmemiş... görünüyordu.

"Bir gemide iki kaptan kesin felaket demektir," dedi Egeanin, sabrının sınırları zorlanıyormuş gibi bir sesle. Anlayışlı gülümsemesi, yüzünü incitmiş gibi görünmesine sebep oluyordu.

"Gemide değiliz," diye yanıt verdi Mat.

“İlkeler aynı, Cauthon! Sen çiftçisin. Sıkışık zamanda iyi bir adam olduğunu biliyorum.” Egeanin omzunun üzerinden Domon’a karanlık bir bakış fırlattı. Onu ve Mat’i bir araya getiren Domon’du. Kadın Mat’i kiralık adam sanmıştı. “Ama bu durum sağduyu ve deneyim gerektiriyor. Tehlikeli sulardayız ve sen komutayı alacak bilgiye sahip değilsin.”

“Düşündüğünden daha fazlasına sahibim,” dedi Mat ona kuru kuru. Komuta ettiği savaşların listesini çıkarabilirdi, ama çoğunu ancak bir tarihçi bilirdi. Belki o bile bilemezdi. Zaten, kimse inanmazdı. Başka biri aynı iddiada bulunsa, kendisi kesinlikle inanmazdı. “Sen ve Domon’un hazırlanmanız gerekmiyor mu? Geride bir şey bırakmak istemezsiniz.” Kadının sahip olduğu her şey onun ve Mat’in Domon ile paylaştığı, arabadaydı –rahat bir düzen değildi bu– ama Mat kadının imayı anlayacağını umarak adımlarını sıklaştırdı. Dahası, ileride hedefini görmüştü.

Canlı sarı bir araba ile zümrüt yeşili bir başka araba arasına sıkışmış parlak mavi duvarlı çadır üç yatak barındıracak kadar genişti ancak, ama Mat’in Ebou Dar’dan getirdiği herkesi barındırmak için rüşvet vererek insanları yerlerinden etmesi, daha fazla rüşvet vererek yerlerinden ettiği insanları başkalarının yanına yerleştirmesi gerekmişti. Kiralayabildiği yerler, sahiplerinin ona kiralamaya razı olduğu yerlerdi. İyi bir hana yetecek kadar para ödüyordu. Kısa saçlı, esmer, sıkı bir adam olan Juilin çadırın önünde, yere bağdaş kurup oturmuştu. Olver de yanındaydı. Olver sıska, küçük bir oğlandı, ama Mat’in onu ilk gördüğü zamanki kadar da sıska değildi. Kendi iddia ettiği yaşından, on yaşından küçük gösteriyordu. Rüzgâra rağmen ikisi de ceketsizdi ve oğlanın ölen babasının onun için kırmızı bir kumaş parçasının üzerine çizdiği Yılanlar ve Tilkiler oyununu oynuyorlardı. Olver zarları attı, yukarıya bakan yüzeylerdeki noktaları dikkatle saydı ve siyah çizgiler ve oklar ağı üzerinde ne hamle yapacağını düşündü. Tearlı hırsız avcısı oyuna daha az dikkat ediyordu. Mat’i görünce doğrulup oturdu.

Aniden Noal çadırın arkasından fırladı. Koşa koşa gelmiş gibi nefes nefeseydi. Juilin şaşkınlıkla yaşlı adama baktı ve Mat kaşlarını çattı. Noal’a doğrudan buraya gelmesini söylemişti. Nereye gitmişti acaba? Noal beklenti içinde, herhangi bir suçluluk ya da utanç izi göstermeden ona baktı. Mat’in söyleyeceklerini işitmeye aynı ölçüde hevesliydi.

“Seanchanları biliyor musun?” diye sordu Juilin, dikkatini Mat’e çevirerek.

Çadırın giriş kapaklarının ötesinde bir gölge kaydı ve karyolalardan birine oturmuş, eski gri bir pelerine sarınmış siyah saçlı kadın eğilip elini Juilin'in koluna koydu. Ve Mat'e ihtiyatlı bir bakış fırlattı. Thera, hep dudaklarını büzermiş gibi görünen birinden hoşlanıyorsanız, güzel bir kadındı ve kadına güven verircesine gülümsemesine ve elini okşamasına bakarak Juilin bundan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Kadın aynı zamanda, Amathera Aelfdene Casmir Lounault idi, Tarabon Panarch'ı, bir kraliçeye denk biri. En azından, eskiden öyleydi. Juilin bunu biliyordu, Thom da öyle, ama sirke ulaşana kadar kimse Mat'e söylememişti. Başka her şeyin yanında, fark etmezdi herhalde. Kadın Amathera'dan çok Thera ismine yanıt veriyordu, Juilin'in ilgisi dışında hiçbir talepte bulunmuyordu ve burada birinin onu tanıması olasılığı düşük görünüyordu. Her durumda, Mat kadının kurtarıldığı için minnetten daha fazlasını hissettiğini umuyordu, çünkü Juilin kadın için kesinlikle daha fazlasını hissediyordu. Tahtından edilmiş bir panarch'ın bir hırsız avcısına âşık olamayacağını kim söylemişti? Daha tuhaf şeylerin olduğu görülmüştü. Ama o anda Mat'in aklına gelmiyordu.

"Yalnızca Luca'nın atlarının muafiyet belgesini görmek istemişler," dedi Mat. Juilin başını salladı ve gözle görülür bir biçimde rahatladı.

"Atları saymadıkları iyi olmuş." Belge, Luca'nın tam olarak kaç at bulundurmaya izni olduğunu belirtiyordu. Seanchanlar ödüllendirirken cömert olabilirlerdi, ama ihtiyaç duydukları binek atları ve araba atları düşünülünce, kimseye at ticareti yapacak özgürlüğü de tanımazlardı. "En iyi durumda, fazlalık atları alırlardı. En kötü durumda..." Hırsız avcısı omuzlarını silkti. Bir neşeli kişi daha.

Thera inleyerek, aniden pelerinine daha sıkı sarındı ve çadırın derinliklerine daldı. Juilin Mat'in arkasına baktı ve bakışları sertleşti. Konu sertlik olunca, Tearlı Muhafızlarla boy ölçüşebiliyordu. Egeanin imayı anlamamış gibiydi ve dik dik çadırın içine bakıyordu. Domon kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanında duruyordu ve düşünceli düşünceli ya da sabrı zorlanmış gibi dişlerinin arasından nefes alıyordu.

"Çadırını topla, Sandar," diye emretti Egeanin. "Merrilin döner dönmez sirk yola çıkıyor." Kadının çenesi gerildi. Mat'e dik dik baktığı söylenemezdi pek. Tam olarak değil. "Senin... kadının... sorun çıkarmayacağından emin ol." Kısa süre önce Thera bir hizmetkârdı, *da'covale*, Yüksek Leydi Suroth'un malı, ta ki Juilin onu kaçırana kadar.

Egeanin için, *da'covale* çalmak neredeyse *damane*'leri özgür bırakmak kadar kötüydü.

"Rüzgâr'a binebilir miyim?" diye bağırdı Olver, ayağa fırlayarak. "Binebilir miyim, Mat? Binebilir miyim, Leilwin?" Egeanin oğlana gülümsedi. Mat onun başka kimseye gülümsediğini görmemişti, Domon'a bile.

"Henüz değil," dedi Mat. Kimsenin gri atın sırtında küçük bir oğlan ile yarışlar kazandığını hatırlamayacağı kadar uzaklaşana kadar değil. "Belki birkaç gün sonra. Juilin, diğerlerine de söyler misin? Blaeric biliyor, bu yüzden Aes Sedailer halledildi."

Juilin, çadırın içine dalıp Thera'ya güven vermek için gereken dışında zaman harcamadı. Thera sık sık güven verilmeye ihtiyaç duyuyor gibiydi. Juilin yıpranmaya başlamış koyu renk Tearlı ceketi taşıyarak dışarı çıktığında Olver'e oyunu kaldırmasını ve o dönene kadar Thera'nın toplanmasına yardım etmesini söyledi, sonra düz tepeli kırmızı koni şapkasını başına oturttu ve ceketini giyerek uzaklaştı. Egeanin'e bakmadı bile. Kadın onu bir hırsız sayıyordu ve bu tek başına bir hırsız avcısı için hakaretti ve Tearlı da kadına bayılmıyordu zaten.

Mat Noal'a nerede olduğunu soracak oldu, ama yaşlı adam çeviklikle Juilin'in peşinden fırladı ve omzunun üzerinden sirkin yola çıkacağının diğerlerine bildirilmesine yardım edeceğini bağırdı. Eh, iki kişi haberi bir kişiden daha hızlı yayabilirdi –Vanin ve hayatta kalan dört Kızılkol sirkin bir yanında, tek bir çadıra sıkışmıştı. Noal diğer yanda, Thom ve iki uşak Lopin ve Nerim ile bir başka çadırı paylaşıyordu– ve soru bekleyebilirdi. Muhtemelen kıymetli balıklarını güvenli bir yere kaldırmak için gecikmişti yalnızca. Her durumda, aniden soru önemsiz gelmeye başlamıştı.

At bakıcılarına atları getirmelerini seslenen insanların bağırışları, ciğerlerini patlatırcasına haykırarak neler olduğunu soran diğerlerinin sesleri kampı doldurmaya başlamıştı. Çiçekli yeşil sabahlığına sarınmış ince bir kadın olan Adria yalınayak koşa koşa geldi ve diğer dört akrobatın yaşadığı sarı arabaya daldı. Yeşil arabada biri boğuk bir sesle insanların uyumaya çalıştığını bağırdı. Bir avuç göstericinin, kendileri de gösterici olan çocukları koşa koşa geçti ve oyununu kaldırmakta olan Olver başını kaldırdı. Oyun en değerli varlığıydı, ama o olmasa çocukların arkasından koşacağı açıktı. Sirkin yolculuğa hazırlanması biraz zaman alacaktı, ama Mat'in inlemesine sebep olan bu değildi. O lanet zarlar yine kafasının içinde takırdamaya başlamıştı.

3
Renk Yelpazesi

Mat ağlamalı mı, küfür mü etmeli bilemiyordu. Askerler gittikten ve Ebou Dar arkada kaldıktan sonra zarlar için hiç sebep yok gibi görünüyordu, ama her seferinde, çok geç olana dek göremediği lanet bir sebep olmuştu işte. Olması yaklaşan her ne ise günlerce sonra da olabilirdi, yalnızca bir saat sonra da, ama zamanından önce anlayabildiği hiç olmamıştı. Kesin olan şeyler, önemli –ya da acil– bir şey olacağı ve ondan kaçınamayacağı idi. Kapıdaki o gece gibi bazı zamanlarda zarların neden yuvarlandığını, durduktan sonra bile anlamıyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, zarlar yüzünden kaşıntısı gelmiş keçi gibi ne kadar kıvranırsa kıvransın, bir kere yuvarlanmaya başladıktan sonra, sonsuza dek durmalarını istemediği idi. Ama duruyorlardı. Eninde sonunda mutlaka duruyorlardı.

"Sen iyi misin, Mat?" dedi Olver. "O Seanchanlar bizi yakalayamaz." Sağlam bir güvenle konuşmaya çalışmıştı, ama sesinde bir soru tınısı vardı.

Mat aniden boşluğa bakmakta olduğunu fark etti. Egeanin dalgın dalgın peruğuyla oynarken ona kaşlarını çatıyordu, onu görmezden geldiği için Mat'e kızgın olduğu açıktı. Domon'un gözlerinde düşünceli bir bakış vardı; Egeanin adına kızıp kızmamaya karar vermeye çalışmıyorsa Mat kasketini yerdi. Thera bile çadırın giriş kapağından onu gözetliyordu, üstelik kadın hep Egeanin'in gözüne ilişmemeye çalışırdı. Mat açıklayamıyordu. Ancak beyin yerine lapa taşıyan biri kimsenin göremediği zarların sesi tarafından uyarıldığına inanırdı. Ya da belki Güç'le işaretlenmiş biri. Ya da Karanlık Varlık tarafından işaretlenmiş biri. Mat, insanların onun hakkında bu tür olasılıklardan şüphelenmeye başlamasına can atmıyordu. Hem, kapıdaki o

gece tekrarlanabilirdi. Hayır, bu açıklamak istediği bir sır değildi. Zaten bir işe yaramazdı.

“Seni ve beni asla yakalayamazlar, Olver.” Oğlanın saçlarını karıştırdı ve Olver geniş geniş sırıttı ona, güveni böyle kolaylıkla tazelenmişti işte. “Gözlerimizi açık, aklımızı başımızda tuttuğumuz sürece değil. Unutma, gözlerini açık, aklını başında tutarsan her tür güçlükten sıyrılabilirsin, ama bunu yapmazsan, kendi ayaklarına takılıp düşersin.” Olver ciddi ciddi başını salladı, ama Mat bu gerçeği diğerlerine de hatırlatmak için söylemişti. Ya da belki kendi kendine. Işık, aralarından herhangi birinin daha tetikte olması imkânsızdı. Bütün bunların harika bir macera olduğunu düşünen Olver dışında herkes şehirden ayrıldıklarından beri kendi gölgelerine sıçrıyorlardı. “Git, Juilin’in dediği gibi Thera’ya yardım et, Olver.”

Keskin bir esinti Mat’in ceketinin içine işleyerek onu titretti. “Ceketini de giy, hava soğuk,” diye ekledi, oğlan Thera’nın yanından geçerek çadıra girerken. İçeriden gelen hışırtılar ve sürtünme sesleri Olver’in, ceketli ya da ceketsiz olarak işe koyulmakta olduğunu anlatıyordu, ama Thera çadırın girişinde çökmüş, Mat’e bakıyordu hâlâ. Mat Cauthon oğlana göz kulak olmasa, çocuk üşütüp hastalanacaktı.

Olver gözden kaybolur kaybolmaz Egeanin yine yumruklarını kalçalarına dayayarak Mat’e yanaştı ve Mat kendi kendine inledi. “Meseleyi şimdi halledeceğiz, Cauthon,” dedi kadın sert bir sesle. “Hemen! Senin emirlerime karşı çıkman yüzünden yolculuğumuzun mahvolmasına izin vermeyeceğim.”

“Halledecek mesele yok,” dedi Mat ona. “Ben senin tuttuğun adamlardan biri değilim, o kadar.” Bir şekilde, kadının yüzü daha da sertleşmeyi başardı. Kendisinin olayı hiç de öyle görmediğini haykırıyordu sanki. Kadın etobur kaplumbağa kadar inatçıydı, ama bacağında kenetlenen çenelerini ayırmanın bir yolu olmalıydı. Kafasında yuvarlanan zarlarla baş başa kalmak istiyorsa kavrulsundu, ama Egeanin’le tartışırken onları dinlemek zorunda kalmaktan iyiydi yine de. “Yola çıkmadan önce gidip Tuon’u göreceğim.” Sözcükler, daha kafasında berraklaşmadan ağzından çıkmıştı. Mat onların bir süredir orada beklediğini, bulanıkken yavaş yavaş katılaştıklarını fark etti.

Tuon’un ismi ağzından çıkar çıkmaz Egeanin’in yanaklarındaki kan çekildi, Mat Thera’nın ciyakladığını duydu, sonra çadır kapakları hızla kapandı. Suroth’un malıyken Seanchan âdetleri ve tabuları eski panarch’ın

içine işlemişti. Ama Egeanin daha zorlu bir kadındı. “Neden?” diye sordu. Neredeyse aynı nefeste, endişe ve kızgınlıkla devam etti. “Ondan bu isimle bahsetmemelisin. Saygı göstermelisin.” Bazı açılardan daha da sertti.

Mat sırıttı, ama kadın komik bir taraf göremiyor gibiydi. Saygı mı? Birinin ağzına bir bez parçası tıkayıp bir duvar halısına sarmanın pek saygılı bir hareket olduğu düşünülemezdi. Tuon’a Yüksek Leydi ya da öyle bir şey demek bu gerçeği değiştiremezdi. Elbette, Egeanin Tuon’dan çok *damane*’leri serbest bırakmaktan bahsetmek istiyordu. Tuon’u kaçırma işi hiç olmamış gibi yapmak istiyorsa yapabilirdi ve deniyordu da. Işık, olay olurken de görmezden gelmeye çalışmıştı. Kadına göre, işlediği tüm diğer suçlar bunun yanında hiçbir şeydi.

“Çünkü onunla konuşmak istiyorum,” dedi Mat. Hem, neden konuşmayacaktı ki? Eninde sonunda konuşmak zorundaydı. Dar sokakta insanlar ileri geri koşturmaya başlamışlardı; gömlekleri pantolonlarından dışarı sarkan yarı giyinik adamlar, saçlarındaki gece eşarplarını çıkarmamış kadınlar atları yürütüyor, ortalarda dolanıyorlardı. Olver’den biraz daha büyük sıska bir oğlan kalabalığın yeterince açıldığı her yerde, belki oyun belki egzersiz amacıyla, parende atarak geçti. Koyu yeşil arabadaki uykucu adam hâlâ ortaya çıkmamıştı. Luca’nın Muhteşem Gezgin Sirki daha saatler boyunca harekete geçemeyecekti. Epey zaman vardı. “Sen de benimle gelebilirsin,” diye teklifte bulundu, en masum sesiyle. Bunu daha önce düşünmeliydi.

Davet Egeanin’in tam bir çit direğine dönüşmesine sebep oldu. Yüzünün daha da solması imkânsız görünüyordu, ama yüzündeki renk biraz daha attı. “Ona gereken saygıyı göstereceksin,” dedi boğuk bir sesle, siyah peruğu kafasına daha sıkı geçirmeye çalışırmış gibi eşarbının düğümünü iki eliyle kavrayarak. “Gel, Bayle. Eşyalarımın doğru düzgün toplandığından emin olmak istiyorum.”

Kadın dönüp, arkasına bakmadan kalabalığın içine dalarken Domon duraksadı ve Mat adamı ihtiyatla izledi. Domon’un ırmak teknesinde kaçtığına dair belli belirsiz anıları vardı, ama onlar hakkında söyleyebileceği en iyi şey belirsiz olduklarıydı. Thom Domon’la arkadaştı, Illianlının lehine bir puan, ama o hançerine dek Egeanin’in adamıydı ve Juilin’den hoşlanmamasına varana dek her konuda ona arka çıkıyordu ve Mat adama, adamın ona güvendiğinden daha fazla güvenmiyordu. Yani, pek fazla güvenmiyordu. Egeanin ve Domon’un kendi hedefleri vardı ve Mat Cauthon’un postunu deldirip deldirmemesi onlar için önemli değildi. Mat

adamın da ona güvendiğinden kuşkuluydu, ama diğer yandan, o anda kimsenin fazla seçeneği yoktu.

“Talih beni dürtüklesin,” diye mırıldandı Domon, sol kulağının üzerinde uzamaya başlamış saçları kaşıyarak, “Her ne peşindeysen, boyunu aşıyor olabilir. Ben, onun senin tahmin ettiğinden daha zorlu olduğunu düşünüyorum.”

“Egeanin’in mi?” dedi Mat inanmazlıkla. Sokakta adamın dilinin sürçmesini duyan olup olmadığı için hemen çevresine bakındı. Birkaçı yanlarından geçerken ona ve Domon’a baktılar, ama kimse dönüp bir daha bakmadı. Müşteri akınının kuruyup gittiği, gece gece limanı ateşe veren şimşeklerin herkesin hafızasında taze olduğu bu şehirden gitmek için can atan tek kişi Luca değildi. İlk gece hepsi kaçabilir, Mat’i saklanacak yersiz bırakabilirlerdi, yalnız Luca vazgeçirmişti onları. O vadedilen altın Luca’yı çok ikna edici kılmıştı. “Onun eski çizmelerden daha zorlu olduğunu biliyorum, Domon, ama eski çizmeler beni ilgilendirmiyor. Burası lanet bir gemi değil ve ben onun kontrolü ele alıp her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Domon, Mat kaz kafalılık ediyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Kızı diyorum, adam. Gecenin bir yarısı kaçırılan sen olsaydın sen bu kadar sakin olabilir miydin sence? Onun senin karın olduğu gibi saçma sapan konuşmalarla her ne oyun oynuyorsan, dikkat et. Yoksa kız kelleni omuzlarından tıraşlayabilir.”

“Ben yalnızca aptallık ettim,” diye mırıldandı Mat. “Kaç kez söylemem gerek? Bir an sinirlerim bozuldu.” Ah, orası kesindi. Tuon’la güreşirken onun kim olduğunu öğrenmek lanet bir Trolloc’un bile sinirlerini bozardı.

Domon inanmazlıkla homurdandı. Eh, Mat’in aklına gelen en iyi hikâye değildi. Domon dışında, onun saçmaladığını duyan herkes inanmıştı ama. En azından Mat inandıklarını düşünüyordu. Tuon’u düşününce Egeanin’in dili düğümleniyor olabilirdi, ama Mat’in ciddi olduğunu düşünse epey konuşurdu. Büyük olasılıkla Mat’i hançerlerdi de.

Illianlı Egeanin’in gittiği yöne bakarak başını iki yana salladı. “Bundan sonra diline hâkim ol. Söylediklerin her aklına geldiğinde Eg... Leilwin... gerçekten de kriz geçiriyor. Onun kendi kendine homurdandığını duydum ve kızın kendisinin de işi hafife almadığını düşünsen iyi olur. Onun karşısında ‘aptallık edersen’ hepimizin boyunu kısalttırabilir.” İşaret parmağını anlamlı anlamlı gırtlağından geçirdi ve kısaca baş salladıktan sonra Egeanin’in peşinden kalabalığa daldı.

Mat onun uzaklaşmasını izlerken başını iki yana salladı. Tuon mu zorluydu? Evet, Dokuz Ayın Kızı falandı ve Tarasin Sarayı'nda, Mat onun burnu havada, sıradan bir Seanchan asili olduğunu düşünürken bir bakışla Mat'in sinirlerini hoplatmayı başarıyordu, ama bunun tek sebebi kızın onun hiç beklemediği yerlerde ortaya çıkmasıydı. Daha fazlası değil. Zorlu? Kız siyah porselenden yapılmış bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ne kadar zorlu olabilirdi ki?

Ama onun burnunu kırmasından ya da daha kötüsünü yapmasından kendini zor kurtardın, diye hatırlattı kendi kendine.

Domon'un "saçma sapan" dediği konuşmaları tekrarlamamaya dikkat etmişti, ama doğrusu şuydu ki, Tuon'la evlenecekti işte. Düşünce göğüs geçirmesine sebep oluyordu. Bir kehanetmiş kadar emindi bundan ve bir açıdan öyleydi de. Neyin böyle bir evliliğe yol açacağını hayal edemiyordu; şimdi düşününce imkânsız görünüyordu ve imkânsız olduğu ortaya çıksa ağlamazdı da. Ama olacağını biliyordu. Neden hep kendini ona hançer çeken ya da kafasını tekmelemeye çalışan lanet kadınların ellerinde buluyordu ki? Haksızlıktı bu.

Doğrudan Tuon ile Selucia'nın tutulduğu arabaya gitmeyi düşünmüştü. Setalle Anan başlarında nöbet bekliyordu –hancının yanında taş yumuşak kalırdı; şımarık bir asil kadın ile onun nedimesi ona sorun çıkaramazdı, özellikle de dışarıda bekleyen bir Kızılkol varken. En azından şimdiye dek çıkarmamışlardı, yoksa Mat'in kulağına gelirdi –ama ayaklarının yolundan saptığını, onu sirkin içinden geçen dolambaçlı sokaklara götürdüğünü gördü. Dar ya da geniş, bütün sokaklar hareketliydi. Adamlar, çok uzun zaman hareketsiz kaldıkları için sıçrayan, yularlarını çekiştiren atları çekerek hızla geçip gidiyordu. Başkaları çadır söküyor, yük arabalarını dolduruyor, kumaşlara sarılı bohçaları, pirinç bantlı sandıkları, fıçıları, boy boy kutuları eve benzeyen arabalardan, aylardır durdukları yerlerden alıp dışarı taşıyorlardı. Atlar koşulurken hemen her şey dışarı alınıp, yolculuk için tekrar paketlenecekti. Daimi bir şamata vardı: atlar kişniyor, kadınlar çocuklara bağırıyor, çocuklar kaybettikleri oyuncaklar için haykırıyor ya da sırf gürültü yapmak için bağırıyor, adamlar koşumlarla kimin ilgilendiğini ya da belli bir aleti kimin ödünç aldığını öğrenmek için bağırıyorlardı. Yüksek direklerden sarkan halatlar üzerinde akrobatlık yapan ince, ama kaslı kadınlardan oluşan bir grup, at bakıcılarından birini çevrelemiş, hep bir ağızdan ciğerlerini patlatırcasına bağırıyor, kollarını sallıyorlardı ve kimse kimsenin ne dediğini dinlemiyordu. Mat bir an durup ne için

tartıştıklarını anlamaya çalıştı, ama sonunda bundan onların da emin olmadığına karar verdi. İki ceketsiz adam yerde yuvarlanarak kavga ediyorlardı ve muhtemelen kavganın sebebi olan, ateşli bakışları ve söğüt gibi bir vücudu olan Jameine dikkatle onları izliyordu, ama daha Mat iddiaya giremeden Petra geldi ve adamları ayırdı.

Tuon'u tekrar görmekten korkmuyordu. Elbette hayır. Onu o arabaya tıktıktan sonra, kızın sakinleşmesi ve kendini toplaması için zaman vermek üzere uzak durmuştu. Hepsi buydu. Yalnız... Domon kızın sakin olduğunu söylemişti ve bu doğruydu. Gecenin bir yarısı kaçırılmıştı, onun bildiği kadarıyla ona baktığı anda gırtlağını kesebilecek insanlar tarafından fırtınanın göbeğine götürülmüştü ve şimdiye dek aralarında en serinkanlı davranan oydu. Işık, kız ancak, her şeyi kendisi planlasa olacağı kadar kızgındı! Bütün bunlar Mat'in kürek kemiklerinin arasını gıdıklayan bir hançer varmış gibi hissetmesine sebep olmuştu ve sırf kızı düşünmek bile hançeri geri getiriyordu. Ve o zarlar kafasının içinde takırdamaktaydılar.

Kadın hemen burada, şu anda evlilik yemini etmeyi önerecek değil, diye düşündü gülerek, ama gülüşü kendine bile zorlama gelmişti. Ama güneş altında, kızdan korkmak için hiçbir sebep yoktu. Mat yalnızca gereken ihtiyatı gösteriyordu, korkmuyordu.

Sirk büyükçe bir köy kadar olabilirdi, ama bir insan aynı yollardan geçmeye başlamadan önce ancak bir süre boş boş dolanabilirdi. Çok kısa süre sonra Mat kendini solgun mor renge boyanmış kanvas örtülü yük arabaları tarafından çevrili halde buldu. Güneydeki at dizisi gözünün önündeydi. Dışkı arabaları bu sabah gitmemişti ve koku güçlüydü. Rüzgâr en yakın hayvan kafeslerinin kokusunu da getiriyordu; iri kedilerin, ayıların ve Işık bilir başka nelerin kokusu. Yük arabalarının ve atların ötesinde, kanvas duvarın bir kısmı yıkılmıştı ve adamlar direkleri tutan halatları gevşetirken bir başkası sallanmaya başlamıştı. Karanlık bulutların yarı gizlediği güneş zirvesine olan yolunu yarılamış, hatta yarıyı geçmişti, ama hâlâ çok erkendi.

İki Kızılkol Harnan ile Metwyn bir çift atı mor arabanın miline çoktan bağlamış, ikinci çiftin işlerini de bitirmek üzereydiler. Kızıl El Birliği'nde iyi eğitilmiş askerler, daha sirk halkı atların ne yöne bakması gerektiğine karar vermeye çalışırken, yola çıkmaya hazır olurdu. Mat Birlik'e gerektiğinde hızlı hareket etmeyi öğretmişti. Kendi ayakları çamura saplanmış gibi sürükleniyordu.

Onu ilk gören, yanağındaki o aptal şahin dövmesi ile Harnan oldu. Bir kayışı tokalamakta olan koca çeneli birlik önderi Metwyn ile bakıştı. Metwyn görünüşü yaşını yalanlayan, meyhane kavgalarına zaafı olan çocuk suratlı bir Cairhienliydi. Şaşıracak durumları yoktu.

"Her şey yolunda gidiyor mu? En kısa sürede yola çıkmak istiyorum." Mat soğuğa karşı ellerini birbirine sürterek, huzursuzluk içinde mor arabayı süzdü. Kıza bir hediye getirmeliydi, mücevher ya da çiçek gibi bir şey. Çoğu kadına karşı ikisi de işe yarardı.

"Yeterince yolunda gidiyor, Lordum," diye yanıt verdi Harnan ihtiyatlı bir sesle. "Bağırış çığırış yok, ağlamalar yok." Buna kendisi de inanmıyormuş gibi arabaya baktı.

"Sessizlik bana uyar," dedi Metwyn, dizginlerden birini atın yakalığındaki bir halkadan geçirerek. "Kadın ağlamaya başladığında, postuna değer veriyorsan yapılacak tek şey gitmektir. Üstelik bunları yol kenarına da bırakamayız." Ama o da arabaya baktı ve inanmazlık içinde başını iki yana salladı.

Gerçekten de, içeri girmekten başka yapılacak şey yoktu. Bu yüzden içeri girdi. Yüzünde sabit bir gülümseme ile iki deneme yapması yetti, sonra arabanın arkasındaki, boyalı tahta basamakları tırmanmayı başardı. Korkmuyordu, ama endişelenmesi gerektiğini her ahmak bilirdi.

Penceresi olmamasına rağmen arabanın içi iyi aydınlatılmıştı, dört aynalı lamba yanıyordu ve lambalarda iyi yağ vardı, bu yüzden kötü kokmuyorlardı. Ama diğer yandan, dışarıdaki pis koku varken, olsa da anlaşılmazdı zaten. Mat'in bu arabayı daha iyi bir yere park ettirmesi gerekirdi. Demir kapaklı, üzerinde yemek pişirilebilmesi için demir tepeli küçük bir tuğla soba, dışarısı ile karşılaştırıldığında içeriyi iyice ısıtmıştı. Büyük bir araba değildi ve duvarlardaki, mümkün olan her boşluk giysi, havlu vesaire asmak için dolaplar, raflar, askılarla kaplıydı, ama halatlarla tavandan sarkıtılabilen masa tavana kaldırılmıştı ve içerideki üç kadın sıkışmıyorlardı.

O üç kadın birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Anan Hanım duvarın dibine yapılmış iki dar yataktan birine oturmuştu. Saçlarına kır düşmüş azametli bir kadındı, görünürde nakış çemberine dalmıştı ve hiç de nöbet tutuyormuş gibi görünmüyordu. Kulaklarından iri, altın halka küpeler sarkıyordu ve evlilik hançeri gümüş boyunluğundan sarkıyordu, kabzası kadının üzerindeki Ebou Dar tarzı elbisenin teşhir ettiği dekolteye sarkıyordu. Elbisenin eteğinin bir yanı yukarı dikilerek altındaki sarı

eteklikler sergilenmişti. Anan Hanım kemerinin arkasında bir hançer daha taşıyordu, kıvrık çelikli, uzun bir hançer, ama bu yalnızca Ebou Dar geleneğiydi. Setalle kılık değiştirmeyi reddetmişti ve bu iyi olmuş gibiydi. Kimsenin onu avlamak için sebebi yoktu ve başka herkes için giysi bulmak yeterince zor olmuştu zaten. Selucia krem rengi teni olan güzel bir kadındı. Yatakların arasında, bağdaş kurup yere oturmuştu. Tıraşlı kafasını koyu renk bir eşarpla örtmüştü ve asık suratlıydı, ama normalde Anan Hanım'ın bile yanında heyecanlı kalacağı bir vakara sahipti. Gözleri Egeanin'inki kadar maviydi ve daha deliciydi, saçlarının kalanını kaybetmek konusunda Egeanin'den daha fazla şamata çıkarmıştı. Ona verilen koyu mavi Ebou Dar elbisesinden de hoşlanmamış, derin yaka dekoltesinin edepsizce olduğunu iddia etmişti, ama kadının kimliğini bir maske kadar etkili bir biçimde gizliyordu. Selucia'nın etkileyici dekoltesine bakan hiçbir erkek yüzüne uzun zaman odaklanamazdı. Mat de bir iki dakika seyretmeyi isterdi, ama Tuon da buradaydı, arabanın tek taburesine oturmuş, kucağına deri ciltli bir kitap açmıştı ve Mat ondan başka kimseye bakamıyordu. Müstakbel karısı. Işık!

Tuon ufak tefekti, yalnızca kısa boylu değil, aynı zamanda neredeyse bir oğlan çocuğu kadar inceydi ve üzerindeki, sirk kadınlarının birinden satın alınmış kahverengi yünlüden bol elbise, ablasının elbisesini giymiş bir çocuk gibi görünmesine sebep oluyordu. Hiç de Mat'in hoşuna giden kadınlardan değil, özellikle de kafasında birkaç günlük kısa, siyah saçlar varken. Bunu görmezden gelirseniz, ketum tavrı, kalp şeklindeki yüzü ve dolgun dudaklarıyla, dinginlik dolu iri, kara gözleriyle kız *gerçekten* güzeldi ama. O mutlak sükûnet Mat'in cesaretini kırıyordu. Onunla aynı koşullar altında olsa, bir Aes Sedai bile dingin olamazdı. Kafasının içindeki lanet zarlar da hiç yardımcı olmuyordu.

"Setalle beni bilgilendiriyor," dedi kız serin bir sesle. Mat kapıyı çekip kapatırken. Mat Seanchan aksanları arasındaki farkı ayırt edebiliyordu artık; Tuon'unki ile karşılaştırıldığında, Egeanin ağzı lapa doluymuş gibi konuşuyordu, ama hepsi peltek ve ağırdı. "Herkese anlattığın, benimle ilgili hikâyeyi aktardı bana, Oyuncak." Tuon ona bu şekilde hitap etmekte ısrar ediyordu; Tarasin Sarayı'ndan beri. O zamanlar Mat aldırmıyordu. Eh, çok değil.

"Benim adım Mat," diye başladı. Kızın elindeki çömlek fincanın nereden geldiğini hiç anlamadı, ama tam zamanında kendini yere atmayı başardı ve fincan kafasında değil kapıda kırıldı.

“Ben bir *hizmetkâr* mıyım, Oyuncak?” Tuon’un sesinin tınısı daha önce serinse, şimdi kış ortasındaki buz gibiydi. Sesini hiç yükseltmemişti, ama o da sert buz gibiydi. Yüzündeki ifadenin yanında, bir idam yargıcınınki hoppa kalırdı. “Hem de *hırsız* bir hizmetkâr?” Ayağa kalkarken kucağındaki kitap kaydı. Eğilip kapaklı beyaz lazımlığı yakaladı. “Hem de *nankör* bir hizmetkâr?”

“Buna ihtiyacımız olacak,” dedi Selucia saygıyla, şişko lazımlığı Tuon’un ellerinden alarak. Onu dikkatle bir yana koydu ve Mat’in üzerine atlayacakmış gibi Tuon’un ayaklarının dibine çöktü. Gülünçtü gerçekten. Ama o anda hiçbir şey gülünç gelmiyordu.

Anan Hanım başının üzerindeki raflardan birine uzandı ve Tuon’a bir fincan daha verdi. “Bunlardan bol bol var,” diye mırıldandı.

Mat kadına kızgın bir bakış fırlattı, ama kadının ela gözleri eğlentiyle ışıldıyordu. Eğlentiyle! Kadının o ikisine *nöbetçilik* yapıyor olması gerekiyordu!

Kapı yumruklandı. “Orada yardıma ihtiyacın var mı?” diye seslendi Harnan kararsızca. Mat kime sorduğunu merak etti.

“Her şey kontrol altında,” diye yanıt verdi Setalle, iğnesini sakin sakin çembere geçirilmiş kumaşa batırarak. İğne işinin dünyadaki en önemli iş olduğunu sanırdınız. “Sen işine bak. Oyalanma.” Kadın Ebou Darlı değildi, ama Ebou Dar âdetlerinin iliklerine işlediği kesindi. Bir an sonra, basamakları inen çizmelerin sesi duyuldu. Harnan da Ebou Dar’da çok uzun zaman kalmıştı anlaşılan.

Tuon elindeki yeni fincanı, üzerindeki çiçek resimlerini inceliyormuş gibi çevirdi ve dudakları öyle küçük bir gülümsemeyle büküldü ki Mat hayal etmiş de olabilirdi. Kız gülümsediği zaman çok güzel oluyordu, ama Mat’in bilmediği şeyler bildiğini söyleyen gülümsemelerdendi. Kız bunu yapmaya devam ederse Mat kurdeşen dökmeye başlayacaktı. “Hizmetkâr olarak bilinmeyeceğim, Oyuncak.”

“Adım Mat, o... o diğer şey değil,” dedi Mat, ayağa kalkarak ve ihtiyatla kalçasını yoklayarak. Şaşkınlık içinde, yer tahtalarına çarpınca daha kötü ağrımadığını fark etti. Tuon tek kaşını kaldırdı ve fincanı elinde tarttı. “Sirk halkına Dokuz Ayın Kızı’nı kaçırdığımı söyleyemezdim,” dedi Mat çileden çıkarak.

“Yüksek Leydi Tuon diyeceksin, köylü!” dedi Selucia sertçe. “O peçe altında!” Peçe? Tuon sarayda peçe takıyordu, ama daha sonra değil.

Ufak tefek kadın, izin bahşeden bir kraliçe gibi zarafetle işaret etti. “Önemli değil, Selucia. Henüz cahil. Onu eğitmeliyiz. Ama bu hikâyeyi değiştireceksin, Oyuncak. Ben hizmetkâr olmayacağım.”

“Herhangi bir şeyi değiştirmek için çok geç,” dedi Mat, gözünü fincandan ayırmadan. O uzun tırnaklar kısa kesilmişken kızın elleri narin görünüyordu, ama onların ne kadar çevik olduğunu hatırlıyordu. “Senden hizmetkâr olmanı isteyen yok.” Luca ve karısı gerçeği biliyordu, ama başka herkese, Tuon ile Selucia’nın neden bu arabaya kapatıldığını ve başlarına nöbetçi konulduğunu açıklayan bir sebep verilmeliydi. Hırsızlık yaptıkları için kovulacakken hanımlarının sevgilisi ile kaçacağını ihbar etmeye hazırlanan iki hizmetkâr kadın olmaları mükemmel çözümdü. En azından Mat’e mükemmel gelmişti. Sirk halkı için, olayın romantikliğini daha da arttıran bir şeydi. Mat Luca’ya açıklarken Egeanin’in dilini yutacağını sanmıştı. Belki Tuon’un nasıl karşılayacağını biliyordu. Işık, Mat zarların durmasını dileyecekti neredeyse. O şeyler kafasındayken bir adam nasıl düşünebilirdi?

“Sizi alarm vermeniz için geride bırakamazdım,” diye devam etti sabırla. Bu kadarı doğruydu. “Anan Hanım’ın bunu size açıkladığını biliyorum.” Onun karısı olduğunu söylerken sinirden saçmaladığını söylemeyi düşündü –kız onu tam bir ahmak olarak görüyor olmalıydı!– ama o konuyu bir daha açmamak daha iyi gibiydi. Unutturabilse, daha da iyi olacaktı. “Bunu sana söylediğini biliyorum, ama söz veriyorum, kimse sizi incitmeyecek. Biz fidye peşinde değiliz, yalnızca kellemizi kaybetmeden kaçmaya çalışıyoruz. Sizi sağ salim evinize göndermenin yolunu bulur bulmaz göndereceğim. Söz veriyorum. O zamana kadar, sizi becerebildiğimce rahat ettireceğim. Diğerine tahammül etmeniz yeterli olacak.”

Tuon’un iri, kara gözleri, gece göğündeki sıcak kaynaklı şimşek gibi çakmak çakmak oldu, ama, “Sözlerinin değerini göreceğim gibi, Oyuncak,” dedi. Ayaklarının dibindeki Selucia suya atılmış kedi gibi tısladı, itiraz edecekmiş gibi başını yarı döndürdü, ama Tuon’un sol eli oynadı ve mavi gözlü kadın kızararak sustu. Kan’dan olanlar, üst düzey hizmetkârları ile iletişim kurmak için el konuşmasına benzer bir şey kullanıyorlardı. Mat işaretleri anlayabilmeyi diledi.

“Bir soruma yanıt ver, Tuon,” dedi.

Setalle’nin, “Aptal,” diye mırıldandığını duydu. Selucia’nın çenesi düğüm düğüm oldu ve Tuon’un gözlerinde tehlikeli bir ışık yandı, ama kız

ona Oyuncak diyecekse, Mat kıza herhangi bir unvan vermektense kavrulurdu daha iyi.

“Kaç yaşındasın?” Kızın kendisinden yalnızca birkaç yaş küçük olduğunu duymuştu, ama o çuval gibi elbisenin içindeki haline bakarken, imkânsız geliyordu.

O tehlikeli kıvılcımın alev aldığını görerek şaşırdı. Bu sefer tek bir şimşek değil. Durduğu yerde kızarması gerekirdi. Tuon omuzlarını arkaya attı ve dimdik dikildi. Ne kadar dikilebiliyorsa; ne kadar dikilirse dikilsin, topuksuz ayakkabı içinde bir metre elli santime geldiğinden kuşkuluydu. “On dördüncü gerçek-isim günüm beş ay sonra,” dedi Tuon, soğuk olmaktan çok uzak bir sesle. Aslında, arabanın içini sobadan da iyi ısıtabilirdi. Mat bir an umutlandı, ama Tuon lafını bitirmemişti. “Hayır; burada doğum isimlerinizi koruyorsunuz, değil mi? O zaman, yirminci isim günüm olacak. Tatmin oldun mu, Oyuncak? Yoksa bir... çocuğu çaldığından mı korkmuştun?” Çocuk sözcüğünü tıslarcasına söylemişti.

Mat elini önünde sallayarak çılgınca bu fikri reddetti. Bir kadın çaydanlık gibi tıslamaya başlamışsa, kafası çalışan her erkek onu çabucak serinletmenin bir yolunu bulurdu. Kız fincanı öyle sıkı kavramıştı ki, elinin sırtındaki tendonlar belirginleşmişti ve Mat kendini bir kez daha yere bırakarak kalçasını sınamak istemiyordu. Bir düşününce, ilkinde kızın onu vurmak için ne kadar iyi nişan aldığından emin değildi. Elleri çok hızlıydı. “Yalnızca bilmek istedim,” dedi çabucak. “Merak ettim, sohbet ediyordum. Ben senden birazcık büyüğüm.” Yirmi. Kızın daha üç dört sene, evlenemeyecek kadar genç olması umudu boşa gitmişti. Mat’le düğün günü arasına girecek her şeye razıydı.

Tuon başını yana eğerek kuşkuyla inceledi onu, sonra fincanı yatağın üzerine, Anan Hanım’ın yanına fırlattı ve bol eteğine ipekmiş gibi özen göstererek tabureye oturdu yine. Ama uzun kirpiklerinin arasından Mat’i incelemeye devam etti. “Yüzüğün nerede?” diye sordu.

Mat farkında olmadan sol elinin yüzük parmağını yokladı. Uzun yüzüğü genelde oraya takardı. “Her zaman takmıyorum.” Tarasin Sarayı’ndaki herkes onu taktığını bilirken değil. O şey bu kaba giysilerin yanında göze çarpardı zaten. Hem, Mat’in mührü değildi, yalnızca bir oymacının örnek çalışmasıydı. Tuhaf, o olmadan eli dikkate değer ölçüde hafif geliyordu. Fazla hafif. Kızın yüzük hakkında yorum yapması da tuhaftı. Ama diğer yandan, neden yapmayacaktı ki? Işık, o zarlar yüzünden kendi gölgesinden korkuyordu. Ya da belki yalnızca kız yüzünden. Rahatsız edici bir düşünce.

Boş yatağa oturacak oldu, ama Selucia öyle çabuk ayağa kalktı ki akrobatlar bile kıskanırdı. Yatağa uzanıp başını eline dayadı. Hareket, eşarbının bir anlığına kaymasına sebep oldu, ama Selucia bir kraliçe kadar gururlu ve soğuk gözlerle ona bakarken eşarbı düzeltti. Mat diğer yatağa baktı ve Anan Hanım çemberini yatağa bırakarak göstere göstere, uzun uzun eteklerini düzeltti ve yatağın tek santimini bile paylaşmaya niyeti olmadığını anlattı. Kavrulası kadın, Tuon'u Mat'ten koruyormuş gibi davranıyordu! Kadınlar her zaman öyle bir birlik oluşturuyorlardı ki bir erkeğin en ufak şansı bile olmuyordu. Eh, Mat şimdiye dek Egeanin'in kontrolü ele almasını engellemeyi başarmıştı ve Setalle Anan, koca göğüslü bir leydi nedimesi, hatta yüce Yüksek Leydi Dokuz lanet Ayın Kızı tarafından itilip kakılmasına da izin vermeyecekti! Yalnız, oturacak yer bulmak için kadınlardan birini de itemezdi.

Anan Hanım'ın oturduğu yatağın ayakucundaki çekmeceli dolaba yaslanarak ne diyeceğini düşünmeye çalıştı. Kadınlara ne diyeceğini düşünmek konusunda hiç sorun yaşamazdı, ama o zarların sesi yüzünden beyni sağır olmuştu sanki. Üç kadın da onaylamaz bakışlarla süzüyordu onu –içlerinden birinin ona kambur durmamasını söylediğini duyabiliyordu neredeyse!– bu yüzden gülümsedi. Çoğu kadın Mat'in en iyi gülümsemesini sevimli bulurdu.

Tuon, kulağa hiç de etkilenmiş gibi gelmeyen uzun bir nefes salıverdi. "Şahinkanadı'nın yüzünü hatırlıyor musun, Oyuncak?" Anan Hanım şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı ve Selucia kaşlarını çatarak doğrulup oturdu. Mat'e kaşlarını çatarak. Neden *ona* kaş çatıyordu ki? Tuon ona bakmaya devam etmekle yetindi. Kucağında kavuşturduğu elleri ile, Güneşgünü'nde bir Bilge kadar serinkanlı ve kendine hâkimdi.

Mat'in gülümsemesi dondu. Işık, kız ne biliyordu? Nasıl bir şey bilebilirdi? *Kavurucu güneşin altında yatıyor, iki eliyle yan tarafını tutuyor, kanının son damlalarının da sızıp gitmesini engellemeye çalışıyor ve dayanmaya çalışmanın bir anlamı olup olmadığını merak ediyordu. Bugünden sonra Aldeshar'ın işi bitmişti. Bir anlığına güneşin önünden bir gölge geçti ve sonra uzun boylu, zırhlı bir adam yanında çömeldi. Miğferini kolunun altına tıkmıştı ve kara, derine gömülü gözleri, çengel burnu vardı. "Bugün bana karşı iyi savaştın, Culain. Geçen günlerde de," dedi o hatırlamaya değer ses. "Benimle barış içinde yaşayacak mısın?" Kalan son nefesi ile, Artur Şahinkanadı'nın yüzüne bakarak kahkaha attı.* Ölmeyi hatırlamaktan *nefret* ediyordu. Artık ona ait olan eski anılarla, zihninden bir

düzine başka karşılaşma geçiyordu. Artur Paendrag, savaşlar başlamadan önce bile geçinilmesi zor bir adamdı.

Derin bir nefes alarak sözcüklerini dikkatle seçti. Ağzından Kadim Lisan kaçıracak zaman değildi. “Elbette hayır!” diye yalan söyledi. İkna edici bir biçimde yalan söyleyemeyen bir erkek kadınlar tarafından dikkate alınmazdı. “Işık, Şahinkanadı bin sene önce öldü! Nasıl bir soru bu?”

Kızın ağzı yavaşça açıldı ve bir anlığına Mat kızın soruya bir soruyla yanıt vereceğinden emindi. “Aptalca bir soru, Oyuncak,” diye yanıt verdi Tuon sonunda. “Neden aklıma geldi, bilmiyorum.”

Mat’in omuzlarındaki gerginlik biraz kayboldu. Elbette. O bir *ta’veren*’di. İnsanlar onun yanında, başka yerde yapmayacakları şeyler yapar, başka yerde söylemeyecekleri şeyler söylerlerdi. Saçmalayabilirlerdi de. Yine de, hedefe çok yakın düşerse bu tür şeyler rahatsız edici olabiliyordu. “Adım Mat. Mat Cauthon.” Sanki hiç konuşmamıştı.

“Ebou Dar’a döndükten sonra ne yapacağımı söyleyemem, Oyuncak. Karar vermedim. Seni *da’covale* yapabilirim. Fincan taşıyıcı olacak kadar güzel değilsin, ama fincan taşıyıcım olman hoşuma gidebilir. Yine de, sen bana bazı sözler verdin, bu yüzden ben de söz vermek istiyorum. Sen sözlerini tuttuğun sürece, herhangi bir biçimde kaçmayacağım ve seni ele vermeyeceğim. Takipçilerin arasında ayrılık da yaratmayacağım. Sanırım bu gereken her şeyi kapsıyor.” Bu sefer Anan Hanım şaşkın şaşkın ona bakakaldı ve Selucia gırtlağından bir ses çıkardı, ama Tuon iki kadının da farkında değil gibiydi. Yalnızca beklenti içinde Mat’e bakıyor, bir karşılık bekliyordu.

Mat de gırtlağından bir ses çıkardı. Bir inleme değil, yalnızca bir ses. Tuon’un yüzü, siyah camdan sert bir maskeymiş gibi pürüzsüzdü. Sükûneti deli ediciydi, ama bunun yanında zırdeli biri akıllı görünürdü! Mat’in o öneriye inanacağını düşünüyorsa *gerçekten* deli olmalıydı. Yalnız, Mat onun içten olduğunu düşünüyordu. Ya bu ya da kız Mat’in olabilmeyi umduğundan daha iyi bir yalancıydı. Yine, kızın kendisinden daha çok şey bildiği gibi mide bulandırıcı bir his yaşadı. Saçmaydı, elbette, ama öyleydi işte. Boğazına oturan yumruyu yuttu. Sert bir yumru.

“Eh, bu seni hallediyor,” dedi Mat, zaman kazanmaya çalışarak, “ama ya Selucia?” Ne için zaman? Zarlar kafasının içinde gümlerken düşünemiyordu.

“Selucia benim dileklerime uyar, Oyuncak,” dedi Tuon sabırsızca. Mavi gözlü kadın doğruldu ve bundan kuşku ettiği için kızmış gibi baktı Mat’e.

Bir leydi nedimesi için oldukça haşin bakabiliyordu.

Mat ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu. Düşünmeden avucuna tükürdü ve at pazarlığını kapatıyormuş gibi elini uzattı.

"Gelenekleriniz... çok dünyevi," dedi Tuon kuru bir sesle, ama o da kendi avucuna tükürdü ve Mat'in elini tuttu. "'Böylece sözleşmemiz yazıldı; böylece anlaşmamız yapıldı.' Mızrağındaki o yazının anlamı nedir, Oyuncak?"

Mat bu sefer inledi ve bunun tek sebebi kızın *ashandarei*'inin üzerindeki Kadim Lisan'da yazılmış yazıyı okumuş olması değildi. Lanet bir taş bile inlerdi. Kızın eline dokunur dokunmaz zarlar durmuştu. Işık, ne olmuştu?

Kapı çalındı ve Mat öyle sinirliydi ki düşünmeden hareket etti, hızla dönerken iki hançer atılmaya hazır bir biçimde iki eline geldi. "Arkamda kal," diye terslendi.

Kapı açıldı ve Thom kafasını içeri soktu. Pelerininin başlığını kaldırmıştı ve Mat dışarıda yağmur yağdığını fark etti. Tuon ve zarlar yüzünden arabanın tavanını döven yağmurun sesini duymamıştı. "Umarım bir şeyleri bölmüyorumdur?" dedi Thom, uzun beyaz bıyıklarını sıvazlayarak.

Mat'in yüzü kızardı. Setalle mavi iplik takılmış iğnesi çemberinde, donakalmıştı ve kaşları kafasına tırmanmaya çalışıyor gibiydi. Diğer yatağın kenarında gerilmiş olan Selucia Mat'in hançerleri kol yenlerine geri sokmasını büyük ilgiyle izliyordu. Mat kadının tehlikeli erkeklerden hoşlanan biri olduğunu düşünmezdi. Bu tür kadınlardan kaçınmak gerekirdi; bir erkeğe tehlikeli olma ihtiyacı hissettirecek yollar bulurlardı. Mat Tuon'a bakmadı. Muhtemelen Mat'e, Luca gibi oynuyormuş gibi bakıyordu. Sırf evlenmek istemiyor olması, müstakbel karısının onun aptal olduğunu düşünmesini istiyor olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ne öğrendin, Thom?" diye sordu kabaca. *Bir şey* olmuştu, yoksa zarlar durmazdı. Aklına gelen düşünceyle saçları dimdik olmaya çalıştı. Zarlar ikinci kezdir Tuon'un yanında duruyordu. Ebou Dar'dan çıkış kapısını sayarsa üçüncü kez. Üç lanet kez ve hepsi Tuon'la bağlantılıydı.

Beyaz saçlı adam hafifçe aksayarak içeri girdi, başlığını arkaya attı ve kapıyı arkasından çekip kapattı. Aksaması eski bir yaradan kaynaklanıyordu, şehirde yaşadıkları sorunlardan değil. Uzun boylu, zayıf, köselemsi bir adamdı. Keskin mavi gözleri ve çenesinin altına kadar sarkan kar gibi bıyıkları vardı. Her gittiği yerde dikkatleri üzerine çekiyordu, ama

güpegündüz saklanmak konusunda deneyimi vardı ve koyu bronz rengi ceketi ve kahverengi yün pelerini harcayacak biraz parası olan bir adama uygun düşecek kalitedeydi. “Sokaklar onun hakkında söylentilerle dolu,” dedi, Tuon’a doğru başını sallayarak, “ama ortadan kaybolması hakkında yok. Birkaç Seanchan subayına içki ısmarladım ve onun Tarasin Sarayı’nda rahat rahat oturduğuna ya da bir denetim gezisinde olduğuna inanıyorlar gibi. Herhangi bir gizlilik sezmedim, Mat. Bilmiyorlardı.”

“Halka ilan edilmesini mi bekliyordun, Oyuncak?” dedi Tuon inanmazlıkla. “Şimdiki haliyle bile, Suroth utançtan kendi canını almayı düşünüyor olmalı. Her şeyin üzerine bir de Geri Dönüş hakkında böylesine kötü bir alameti herkese haber vermesini mi bekliyorsun?”

Demek Egeanin haklıydı. İmkânsız gelmişti. Zarlar durduktan sonra hiç de önemli gelmiyordu. Ne *olmuştu?* Tuon ile el sıkışmıştı, o kadar. El sıkışmış, bir anlaşma yapmışlardı. Mat anlaşmada kendine düşeni yapmayı düşünüyordu, ama zarlar ona ne söylemişti? Kızın da kendine düşeni yapacağını mı? Yoksa yapmayacağını mı? Seanchan asillerin şeyle –kız onu ne yapacağını söylemişti? bir fincan taşıyıcı– belki fincan taşıyıcılarla evlenmek gibi bir huyları vardı, bilmiyordu.

“Dahası var, Mat,” dedi Thom, Tuon’u düşünceli düşünceli süzerek ve bir miktar şaşkınlıkla. Mat’in aklına, kızın Suroth’un kendisini öldürmesi hakkında fazla da endişelenmiyormuş gibi göründüğü geldi. Belki Domon’un düşündüğü kadar zorlu biriydi. Lanet zarlar ona ne anlatmaya çalışıyordu? Önemli olan buydu işte. Sonra Thom sözlerine devam etti ve Mat Tuon’un ne kadar zorlu olabileceğini, hatta zarları unuttu. “Tylin öldü. Sorun çıkmasından korktukları için gizli tutuyorlar, ama Saray Muhafızları’ndan biri, brendiye dayanamayan genç bir teğmen Tylin’in cenaze ziyafetini planladıklarını söyledi. Beslan aynı gün taç giyecekmiş.”

“Nasıl?” diye sordu Mat. Tylin yaşça ondan büyüktü, ama çok da değil! Beslan taç giyiyor ha? Işık! Seanchanlardan nefret ederken Beslan bununla nasıl başa çıkacaktı? Koy Yolu’ndaki o erzak depolarını ateşe vermek onun fikriydi. İsyan çıkarmayı deneyecekti, ama Mat onu bunun ancak katliamla sonuçlanacağına ikna etmişti, hem de Seanchanların katliyle değil.

Thom başparmağı ile bıyıklarını sıvazlayarak duraksadı. Sonunda içini çekti. “Bizim gidişimizden sonraki sabah yatak odasında bulunmuş. Elleri ve ayakları hâlâ bağlıymış. Kafası... kafası koparılmış.”

Mat dizlerinin boşandığını, ancak kulakları uğuldayarak yere çöktüğünde anladı. Tylin’in sesi kulaklarındaydı. *Dikkatli olmazsan*

kellenden olursun domuzcuğum ve ben bundan hiç hoşlanmam. Setalle dar yatakta öne eğilip elini duygudaşlıkla Mat'in yanağına dayadı.

"Rüzgârbulanlar mı?" dedi Mat boş bir sesle. Daha fazlasını söylemesi gerekmiyordu.

"Teğmenin söylediklerine göre, Seanchanlar suçu Aes Sedailere atmışlar. Tylin Seanchan yeminlerini ettiği için. Cenaze ziyafetinde böyle ilan edecekler."

"Tylin Rüzgârbulanların kaçtığı gece ölüyor ve Seanchanlar onu Aes Sedailerin öldürdüğüne inanıyor, öyle mi?" Tylin'in öldüğünü hayal edemiyordu. *Akşam yemeği diye seni yiyeceğim, ördekçiğim.* "Bu hiç mantıklı gelmiyor, Thom."

Thom duraksadı, kaşlarını çatarak düşündü. "Kısmen siyasi olabilir, ama sanırım gerçekten de buna inanıyorlar, Mat. O teğmen, Rüzgârbulanların durmayacak ya da yollarından sapmayacak kadar hızlı kaçtıklarını ve *damane* bölmelerinden kapılara giden en kısa yolun Tylin'in dairesinin yakınından geçmediğini söyledi."

Mat homurdandı. O öyle olmadığından emindi. Olsaydı bile, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"*Marath'damane*'lerin Tylin'i öldürmek için sebebi yoktu," dedi Selucia aniden. "Onun diğerleri için örnek olacağından korkuyor olmalılar. Senin bahsettiğin *damane*'lerin nasıl bir sebebi olabilir? Hiç. Adaletin elleri, *damane* ve *da'covale*'ler için bile sebep ve kanıt arar." Bir sayfadaki sözcükleri okuyor gibiydi. Ve göz ucuyla Tuon'a bakıyordu.

Mat omzunun üzerinden arkaya baktı, ama ufak tefek kadın ellerini kullanarak Selucia'ya ne diyeceğini söylüyorduysa bile, artık elleri kucağındaydı. Yüzünde tarafsız bir ifade ile Mat'i izliyordu. "Tylin'i bu kadar çok mu önemsiyordun?" dedi ihtiyatlı bir sesle.

"Evet. Hayır. Yak beni, ondan *hoşlanıyordum!*" Mat sırtını dönerek parmaklarını saçlarından geçirdi ve kasketini arkaya itti. Hayatı boyunca, bir kadından kurtulduğu için bu kadar sevindiği olmamıştı, ama bu!.. "Ve onu ben bağladım ve ağzını tıkadım. İmdat bile isteyemedi. *Gholam* için kolay av," dedi acı acı. "Beni arıyordu. Başını öyle sallama, Thom. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"O dediğin nedir... *gholam?*" diye sordu Tuon.

"Gölgedölü, Leydim," dedi Thom. Endişeyle kaşlarını çattı. Thom kolay kolay endişelenen bir adam değildi, ama ancak bir aptal *gholam* hakkında endişelenmezdi. "İnsana benziyor, ama bir fare deliğinden, kapı

altından bile geçebiliyor ve çok güçlü...” Bıyıklarının arasından nefes vererek boğazını temizledi. “Eh, bu kadar yeter. Mat, çevresinde yüz koruma olabilirdi ve yine de o şeyi durduramazdı.” Mat Cauthon’la arkadaşlık etmese yüz korumaya ihtiyacı olmazdı.

“Bir *gholam,*” diye mırıldandı Tuon alayla. Aniden Mat’in kafasının tepesine parmak boğumları ile tıkladı. Eliyle Mat’in kafasını kavrayarak inanmazlıkla onun omzunun üzerinden öne baktı. “Tylin’e sadakat göstermen beni çok mutlu etti, Oyuncak,” dedi sert bir sesle, “ama batıl inançlı olmanı kabul edemem. Etmeyeceğim. Bu Tylin’i şereflendirmiyor.” Kavrulsundu, Tylin’in ölümü kızı Suroth’un intihar edip etmeyeceği kadar az üzmüş gibiydi. Ne tür bir kadınla evlenecekti böyle?

Bu sefer, kapı yumruklandığı zaman ayağa kalkmaya zahmet bile etmedi. İçten uyuşmuş, dıştan dayak yemiş gibi hissediyordu. Blaeric izin istemeden içeri girdi. Koyu kahverengi pelerininden yağmur damlaları süzülüyordu. Eski bir pelerindi, yer yer iyice incelmişti, ama adam yağmur geçirmesine aldırmıyor gibiydi. Muhafız Mat’ten başka herkesi görmezden geldi. Hemen herkesi. Adam durup bir an Selucia’nın göğsüne baktı! “Joline seni istiyor, Cauthon,” dedi, kadını incelemeye devam ederek. Işık! Mat’in güzel bir gün için ihtiyaç duyduğu da buydu işte.

“Joline kim?” diye sordu Tuon.

Mat onu duymazdan geldi. “Joline’e söyle, yola çıktığımızda onu göreceğim, Blaeric.” Şu anda istediği son şey Aes Sedai’nin dertlerini dinlemekti.

“Seni şimdi istiyor, Mat Cauthon.”

Mat içini çekerek ayağa kalktı ve kasketini yerden aldı. Blaeric, gönüllü gitmezse onu sürükleyerek götürecekmiş gibi görünüyordu. Bu ruh hali içinde, bunu denemeye kalkarsa Mat adamı hançerleyebilirdi. Ve karşılığında boynunu kırdırtırdı; bir Muhafız kaburgalarına saplanan bir hançeri hafife almazdı. Bunu yaptığı tek seferde öldüğünden emindi, hem de eski anılarından birinde değil. Kaçınabileceği risklere girmemesi gerekliydi.

“Joline kim, Oyuncak?” Mat aksini bilmese, Tuon’un kıskandığını düşünürdü.

“Lanet bir Aes Sedai,” diye homurdandı, kasketi kafasına geçirerek. Bugün hoşuna giden bir şey olmuştu. Tuon’un çenesi şokla açılmıştı. Kız söyleyecek söz bulamadan Mat kapıyı arkasından kapattı. Hoşuna giden çok küçük bir şey. Çöp yığınında bir kelebek. Tylin ölmüştü ve Thom ne

derse desin hâlâ Rüzgârbulanlar suçlanabilirdi. Üstelik bir de Tuon ve lanet zarlar vardı. Çok büyük bir çöp yığınında çok küçük bir kelebek.

Gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı ve düzenli bir sağanak vardı. Köyde olsa, bardaktan boşanırcasına diyecekleri türden. Dışarı adım atar atmaz, kasketine rağmen Mat'in saçlarını ıslatmaya ve ceketinin içine işlemeye başladı. Blaeric hiç farkında değil gibiydi, pelerininin önünü kapatmaya kalkışmadı. Mat için, kamburunu çıkartıp toprak yollarda gittikçe genişleyen su birikintilerine bata çıka yürümekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Pelerinini almak için arabasına gitmeye kalksa da iliklerine dek ıslanırdı zaten. Dahası, hava durumu ruh haline uyuyordu.

Şaşkınlık içinde, onun içeride olduğu süre içinde yağmura rağmen epey iş yapılmış olduğunu gördü. İki yönde, kanvas duvar göz görebildiğince sökülmüştü ve Tuon'un arabasının çevresindeki yük arabalarının yarısı gitmişti. Bağlanmış atların yarısı da öyle. Siyah yeleli bir aslanı barındıran büyük, demir parmaklıklı kafes, arabaya koşulan atların arkasında, yola doğru ağır ağır ilerliyordu. Atlar, arkalarında uyuyor görünen aslana ve sağanak yağmura aldırmıyorlardı. Göstericiler de yola koyulmaya başlamışlardı, ama yolculuk düzenlerinin ne olduğu bir sırdı. Çadırların çoğu yoktu; bir yerde, parlak renklere boyanmış üç araba gitmişti, başka bir yerde her iki arabadan biri ve diğer bir yerde arabalar toplu halde bekliyordu. Sirk halkının dağılıp gitmediğini anlatan tek şey Luca'nın kendisiydi. Yağmura karşı parlak kırmızı pelerinine sarınmış, sokakta yürüyor, zaman zaman durup bir adamın omzuna şaplak atıyor ya da bir kadına ikisini birden güldüren bir şey mırıldanıyordu. Sirk dağılıyor olsa, Luca gitmeye çalışanları yakalamaya çalışıyor olurdu. Sirki başka her şeyden çok ikna gücüyle bir arada tutuyordu ve sesi kısılana dek vazgeçirmeye çalışmadan kimsenin gitmesine izin vermiyordu. Adamın altınının tükenebileceği aklına hiç gelmemiş olsa da, Mat Luca'nın hâlâ orada olduğunu görünce iyi hissetmesi gerektiğini biliyordu, ama o anda öfke ya da uyuşukluk dışında herhangi bir şey hissedebileceğinden kuşkuluydu.

Blaeric'in onu götürdüğü araba neredeyse Luca'nınki kadar büyüktü, ama boyanmamış, badanalanmıştı. Beyazlık uzun zaman önce akmış, çizilmiş, solmuştu ve tahtaların çıplak kalmadığı yerlerde de, yağmur altında birazcık grileşmeye yüz tutmuştu. Araba bir grup soytarıya aitti; sirkin müşterileri için yüzlerini boyayan, birbirlerine su fırlatan, şişirilmiş domuz mesaneleri ile birbirlerine vuran ve bunun dışındaki zamanlarını ve

paralarını satın alabildikleri kadar şarap içerek harcayan dört somurtkan adam. Mat'in kira olarak ödediği parayla, aylar boyunca sarhoş gezebilirlerdi ve birilerinin soytarıları kendi arabalarına alması için bundan daha fazlasını ödemek zorunda kalmıştı.

Uzun tüylü dört melez at arabaya bağlanmıştı bile. Joline'in diğer Muhafızı Fen Mizar, eski gri pelerinine sarınmış halde, dizginler ellerinde, sürücü koltuğundaydı. Adamın çekik gözleri Mat'i, arsız bir sokak köpeğini izleyen bir kurdun gözleri ile izliyordu. Muhafızlar Mat'in planından en baştan beri hoşnut değillerdi, şehir duvarlarının dışına çıktıktan sonra Aes Sedaileri güvenle uzaklaştırabileceklerinden emindiler. Belki bunu başarırlardı da, ama Seanchanlar yönlendirebilen kadınları titizlikle arıyorlardı –Ebou Dar düştükten sonraki günlerde sirkin kendisi dört kez aranmıştı– ve tek bir hata hepsini birden yahni tenceresine gönderirdi. Egeanin'in ve Domon'un söylediklerine bakarak, Arayıcılar bir kayaya bile gördüğü her şeyi itiraf ettirebiliyordu. Neyse ki bütün Aes Sedailer Joline'in Muhafızları kadar emin değildi. Aes Sedailer, ne yapacakları konusunda anlaşamadıkları zaman tereddüde düşüyorlardı.

Mat arabanın arkasındaki basamaklara ulaştığında Blaeric elini göğsüne uzatarak durdurdu onu. Muhafız'ın yüzü taştan oyulmuş gibi görünüyordu, yanaklarından süzülen yağmur damlaları ile, bir tahta parçasından daha endişeli görünmüyordu. "Fen ve ben onu şehirden çıkardığın için minnettarız, Cauthon, ama bu durum devam edemez. Aes Sedailer, burayı diğer kadınlarla paylaştıkları için sıkışıyorlar ve birbirleri ile anlaşamıyorlar. Bir başka araba bulmazsan sorun çıkacak."

"Konu bu mu?" dedi Mat aksi aksi, yakasını bir araya getirerek. Bir işe yaradığından değil. Yağmur şimdiden sırtına işlemişti ve ön tarafı da daha iyi durumda değildi. Joline onu buraya yine kaldıkları yer hakkında sızlanmak için sürüklemişse...

"Konunun ne olduğunu o sana söyleyecek, Cauthon. Sen benim söylediklerimi hatırla, yeter."

Mat kendi kendine homurdanarak çamurlu basamakları tırmandı ve içeriye girdi. Kapıyı arkasından çarparak kapattığı söylenemezdi pek.

Arabanın içi Tuon'unkine çok benziyordu, ama dört yatağı vardı ve iki tanesi diğer ikisinin üzerinde katlanıp duvara yaslanmıştı. Mat altı kadının burada nasıl uyuduğunu hiç bilmiyordu, ama huzurla olmadığını tahmin ediyordu. Arabanın içindeki hava, ızgaradaki yağ gibi çıtırdıyordu. Üç kadın alçaktaki yataklara oturmuşlardı ve her biri diğer yataktaki kadınları

ya izliyor ya da görmezden geliyordu. *Damane* olarak hiç tutulmamış olan Joline üç *sul'dam* yokmuş gibi davranıyordu. Küçük, ahşap ciltli bir kitabı okurken, eskiden aslanlara numara yapmayı öğreten birine ait olan çok yıpranmış mavi elbisesine rağmen tepeden tırnağa bir Aes Sedai, aynı zamanda çubuğa takılmış kibir timsaliydi. Ama diğer iki Aes Sedai *damane* olmanın ne anlama geldiğini bizzat görmüşlerdi. Edesina, bir eli kemer bıçağında, üç *sul'dam*'ı ihtiyatla izliyordu. Teslyn'in gözleri devamlı kayıyor, *sul'dam*'lar hariç her şeye bakıyordu ve elleri koyu renk yünlü eteğini yoğurup duruyordu. Mat Egeanin'in üç *sul'dam*'ı *damane*'lerin kaçmasına yardım etmeye nasıl ikna ettiğini bilmiyordu, ama Egeanin gibi yetkililer tarafından aranıyor olmalarına rağmen yönlendirebilen kadınlara karşı tavırlarını değiştirmemişlerdi. Uzun boylu, Tuon kadar esmer bir kadın olan Bethamin çok derin dekoltesi olan bir Ebou Dar elbisesi giymişti ve bir yandan kaldırılıp dikilmiş etekleri solgun kırmızı iç eteklikler sergiliyordu. Bu haliyle, çocuklarının kaçınılmaz yaramazlıklarını bekleyen bir anne gibi görünüyordu. Sarı saçlı Seta ise her yerini örten yüksek yakalı gri yünlü elbise giymişti ve eninde sonunda kafese kapatılması gerekecek tehlikeli köpekleri izliyor gibiydi. Elleri ve ayakları kesmekten bahseden kadın olan Renna da kitap okuyormuş gibi yapıyordu, ama sık sık aldatıcı ölçüde ılımlı kahverengi gözleri ince kitaptan kalkıp Aes Sedaileri inceliyordu ve bunu yaparken nahoş bir biçimde gülümsüyordu. Daha içlerinden biri ağzını açamadan Mat'in içinden küfretmek geldi. Akıllı bir adam aralarında anlaşmazlık olan kadınlardan uzak dururdu, özellikle de aralarında Aes Sedai varsa, ama bu arabaya geldiğinde durum buydu işte.

"Bu iş önemli olsa iyi olacak, Joline." Ceketinin düğmesini çözerek üzerine yağan yağmurun bir kısmını silkelemeye çalıştı. Ceketi sıksa daha iyi olacağını düşündü. "Biraz önce bizim ayrıldığımız gece bir *gholam*'ın Tylin'i öldürdüğünü duydum ve şikâyet dinleyecek havada değilim."

Joline kitapta kaldığı yeri işlemeli bir ayraç ile işaretledi ve konuşmadan önce ellerini kitabın üzerinde kavuşturdu. Aes Sedailer asla acele etmezdi, yalnızca başka herkesin acele etmesini beklerdi. Mat olmasa, kadının kendisi şu anda *a'dam* takıyor olurdu, ama Mat Aes Sedailerin minnet duyguları ile tanınmadığını öğrenmişti. Kadın onun Tylin hakkındaki sözlerini duymazdan geldi. "Blaeric sirkin çoktan harekete geçtiğini söyledi," dedi serinkanlılıkla, "ama durdurmalısın. Luca yalnızca seni dinler." Sözleri söylerken ağzı hafifçe büküldü. Aes Sedailer dinlenilmemeye de alışık değildi ve Yeşiller hoşnutsuzluklarını saklamak

konusunda çok iyi değillerdi. "Şimdilik Lugard fikrinden vazgeçmemiz gerek. Sala binip limanı geçmeli, Illian'a gitmeliyiz."

Bu Mat'in kadından duyduğu en kötü öneriydi, ama Joline bunu bir öneri olarak söylememişti, elbette; o açıdan Egeanin'den de kötüydü. Sirkin yarısına yakını çoktan yola çıkmışken, herkesi sal iskelesine getirmek bile bütün gün sürerdi, ayrıca bu şehre girmek demekti. Lugard'a giderlerse sirki en kısa zamanda Seanchanlardan uzaklaştırmış olurlardı, ama Seanchan askerleri ta Illian sınırına, belki ötesine dek yol boyunca kamp kurmuşlardı. Egeanin bildiklerini söylemeye gönülsüzdü, ama Thom bu tür şeyleri öğrenebiliyordu. Ama Mat ağzını açmaya zahmet etmedi. Açmasına gerek yoktu.

"Hayır," dedi Teslyn gergin bir ses ve güçlü bir Illian aksanı ile. Edesina'nın ötesinde eğilirken, günde üç öğün kaya çiğniyormuş gibi görünüyordu, yüzü sert, çenesi kararlıydı, ama gözlerinde, *damane* olarak geçirdiği haftalarda beliren bir sinirlilik vardı. "Hayır, Joline. Sana söyledim, bu riske giremeyiz! Cesaret edemeyiz!"

"Işık!" diye tükürdü Joline, kitabını yere çarparak. "Kendine hâkim ol, Teslyn! Sırf kısa bir süre tutsak tutuldun diye darmadağın olmanın gereği yok!"

"Darmadağın olmak mı? Darmadağın olmak mı? Sana tasma taksınlar, o zaman darmadağın olmaktan bahset!" Teslyn'in eli, *a'dam* tasmasını hâlâ hissedebiliyormuş gibi, boğazına gitti. "Onu ikna etmeme yardım et, Edesina. Bırakırsan bizi yine tasmalatacak!"

Edesina yatağının arkasındaki duvarın dibinde büzüldü –siyah saçları beline kadar gelen ince, düzgün hatlı bir kadındı ve Kızıl ile Yeşil tartışırken, ki sık sık yaparlardı bunu, hep susardı– ama Joline ona bakmadı bile. "Bir *asiden* yardım mı istiyorsun, Teslyn? Onu Seanchanlara bırakmalıydık! Beni dinle. Sen de benim kadar iyi hissediyorsun. Küçük bir tehlikeden kaçmak için gerçekten de büyük bir tehlikeye atılır mıydın?"

"Küçük ha!" diye hırladı Teslyn. "Sen hiç bilmiyorsun!.."

Renna kendi kitabını bir kol boyu uzakta tuttu ve bıraktı. Kitap güm diye yere çarptı. "Lordum bize biraz izin verirse, *a'dam*'larımız hâlâ yanımızda, bu kızlara kısa zamanda görgü kurallarını öğretiriz." Kadının aksanında ezgili bir nitelik vardı, ama dudaklarındaki gülümseme kahverengi gözlerine hiç dokunmuyordu. "Bu şekilde gevşemelerine izin vermek hiç iyi olmuyor." Seta sertçe başını salladı ve tasmaları almaya gidecekmiş gibi doğruldu.

“Bence *a’dam*’la işimiz bitti,” dedi Bethamin, diğer iki *sul’dam*’ın şaşkınlık dolu bakışlarını görmezden gelerek, “ama bu kızları yatıştırmanın başka yolları var. Lordumun bir saat sonra dönmesini önerebilir miyim? Oturmayı başardıkları zaman size ne bilmek istiyorsanız, didişmeden söyleyeceklerdir.” Tam olarak söylediği şeyi kastediyormuş gibi konuşmuştu. Joline öfkeli bir inanmazlık içinde üç *sul’dam*’a bakıyordu, ama Edesina dimdik oturmuş, kararlı bir ifade ile kemer hançerini kavramıştı ve şimdi duvarın dibine büzülme sırası Teslyn’e gelmişti, ellerini bel hizasında sıkı sıkı kenetlemişti.

“Bu gerekli olmayacak,” dedi Mat bir an sonra. Yalnızca bir an. Joline’in “yatışması” ne kadar tatmin edici olursa olsun, Edesine hançerini çekebilirdi ve sonuç ne olursa olsun kedi tavukların arasına dalmış olurdu. “Hangi büyük tehlikeden bahsediyorsun, Joline? Joline? Şu anda hangi tehlike Seanchanlardan daha büyük?”

Yeşil Aes Sedai dik bakışlarının Bethamin üzerinde etkili olmadığına karar verdi ve onları Mat’e çevirdi. Aes Sedai olmasa surat astığını söylerdi Mat. Joline açıklama yapmaktan hoşlanmazdı. “Bilmen gerekiyorsa, biri yönlendiriyor.” Teslyn ve Edesina başlarını salladılar. Kızıl Aes Sedai gönülsüzce, Sarı hevesle yapmıştı bunu.

“Kampta mı?” dedi Mat korkuyla. Sağ eli kalkıp gömleğinin altındaki gümüş tilkibaşına dokundu, ama madalyon soğumamıştı.

“Çok uzakta,” diye yanıt verdi Joline gönülsüzce. “Kuzeyde.”

“Öyle uzakta ki hiçbirimiz yönlendirildiğini sezemiyor olmalıydık,” diye araya girdi Edesina, sesinde bir korku tınısı ile. “Kullanılan *saidar* miktarı muazzam, kavranamaz olmalı.” Joline’in keskin bakışı üzerine sustu. Joline dönüp, ona ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi Mat’i inceledi.

“Bu mesafeden,” diye devam etti, “Kule’deki bütün Aes Sedailer yönlendiriyor olsa bile hissetmezdik. Terkedilmişler olmalı ve her ne yapıyorlarsa, mümkün olduğu kadar uzakta olmak istiyoruz.”

Mat bir an kıpırdamadan durdu; sonra, sonunda, “Eğer uzaktaysa planımıza sadık kalıyoruz,” dedi.

Joline itiraz etmeye devam etti, ama Mat kulak asmadı. Ne zaman Rand’ı ya da Perrin’i düşünse kafasının içinde renkler dönüyordu. *Ta’veren* olmanın bir parçası olduğunu düşünüyordu. Bu sefer arkadaşlarından birini düşünmemişti, ama aniden renkler belirmişti; bin gökkuşağından oluşan bir yelpaze. Bu sefer, neredeyse bir imge oluşturmuşlardı; birbirlerine dönük

olarak yere oturmuş bir erkek ve bir kadına ait belirsiz bir imge. Bir anda yok olmuştu, ama adı gibi biliyordu. Terkedilmişler değil. Rand. Ve merak etmeden duramıyordu, zarlar durduğunda Rand ne yapıyordu?

4
Bir Oyuncak Bebeğin Hikâyesi

Furyk Karede yazı masasının başında oturmuş, önüne yayılmış kâğıtlara ve haritalara görmeden bakıyordu. İki yağ lambası da yakılmıştı ve masanın üzerinde duruyordu, ama artık onlara ihtiyacı yoktu. Güneş ufkun üzerinde belirmiş olmalıydı, ama huzursuz uykusundan uyandığından ve İmparatoriçe'ye, sonsuza dek yaşasın, adanmışlık duasını ettiğinden beri yalnızca cüppesini giymişti, kimilerinin siyah olduğu konusunda ısrar ettiği cüppeyi ve o zamandan beri kıpırdamadan oturuyordu. Tıraş bile olmamıştı. Yağmur durmuştu ve Karede Gezgin Kadın'daki odasına biraz temiz hava girsin diye hizmetkârı Ajimbura'ya pencereyi açmasını söylemeyi düşünmüştü. Temiz hava kafasını temizleyebilirdi. Ama son beş gün içinde yağmurun verdiği aralar ani sağanaklarla sona ermişti ve yatağı pencerelerin arasında duruyordu. Şimdiye dek, kuruması için şiltesini ve yatak örtülerini bir kez mutfağa astırmıştı bile.

Ajimbura'dan gelen minik bir ciyaklama ve hoşnut bir homurdanma üzerine başını kaldırıp baktı ve ufak tefek, sıska adamın yarım kedi boyunda gevşek bir fareyi uzun bıçağının ucuna takıp kaldırdığını gördü. Ajimbura'nın bu odada öldürdüğü ilk fare değildi, han hâlâ Setalle Anan'a ait olsaydı olacağını düşünmediği bir şey, ama Ebou Dar'daki fare nüfusu daha bahar gelmeden artıyor gibiydi. Ajimbura'nın kendisi de yaşlı bir fareye benziyordu biraz, sırıtışı hem vahşi, hem tatmin doluydu. İmparatoriçe'nin yönetiminde geçen üç yüzden fazla seneden sonra Kaensada tepe kabileleri yalnızca yarı uygarlaşmıştı ve yarıdan da az ehlileşmişlerdi. Adam ak düşmüş koyu kızıl saçlarını beline kadar gelen kalın bir örgü halinde toplamıştı. Dağların yakınındaki kabilesine dönerse ve aileler ya da kabileler arasındaki bitmek tükenmek bilmez kan

davalarından birine kurban düşerse o saçlardan iyi bir ganimet olurdu. Üstelik adam, yakından bakıldığı zaman birinin kafatasının tepesi olduğu görülebilecek gümüş zarflı bir kupadan içki içmekte ısrar ediyordu.

“Onu yiyeceksen,” dedi Karede, buna şüphesi yokmuş gibi konuşarak, “ahır avlusunda, herkesin gözlerinden uzakta temizleyeceksin.” Ajimbura kertenkele dışında her şeyi yerdi. Asla açıklamadığı bir sebepten kabilesinde kertenkele yemek yasaktı.

“Ama elbette, yüce,” diye yanıt verdi adam, halkı arasında eğilmek yerine kullanılan hareketle sırtını kamburlaştırarak. “Kasabalıların âdetlerini iyi biliyorum ve yüceyi utandırmam.” Karede’nin hizmetinde geçen yirmi seneden sonra, uyarılmasa yine de sıçanı oracıkta yüzer, küçük tuğla şöminenin üzerindeki ateşte kızartırdı.

Fare leşini bıçaktan küçük kanvas bir çuvala sıyıran Ajimbura, çuvalı daha sonra ilgilenmek üzere bir köşeye tıktı ve bıçağını dikkatle silip kınına soktu, sonra topuklarının üzerine çöktü ve Karede’nin ihtiyaçlarını beklemeye başladı. Gerekirse bu şekilde bütün gün beklerdi. Tıpkı bir *da’covale* gibi. Ajimbura’nın neden tepelerdeki kaleyi terk edip Ölümnöbeti Askerleri’nden birini takip ettiğini bir türlü çözememişti. Adamın önceden bildiği yaşamdan çok daha kısıtlı bir yaşamdı, üstelik bu seçimi yapmadan önce Karede adamı üç kez öldüreyazmıştı.

Hizmetkârı hakkındaki düşünceleri kafasından çıkararak yazı masasının üzerindeki manzaraya döndü, ama şimdilik eline kalem almaya niyeti yoktu. Pek az kişinin herhangi bir başarı edindiği günlerde, Asha’manlarla yaptıkları savaşta küçük bir başarı elde edip bayrak-generalliğine terfi ettirilmişti ve şimdi, yönlendirebilen adamlara karşı askerlere kumanda etme deneyimi olduğu için, bazıları onun *marath’damane*’lere karşı savaşırken işe yarayacak bilgeliği olduğunu düşünüyordu. Yüzyıllardır kimse yapmamıştı bunu ve sözde Aes Sedailer birkaç fersah uzaktaki bilinmeyen silahlarını açığa vurduktan sonra, güçlerini sakatlamak için ne yapılabileceği hakkında bol bol düşünülmüştü. Masanın üzerinde bekleyen tek talep bu değildi. İmzasını isteyen, her zamanki taleplere ve raporlara ek olarak, dört lord ve üç leydi Illian’da onlara karşı saf tutmuş güçler hakkındaki, altı leydi ile beş lord da özel Aiel sorunu hakkındaki yorumlarını istemişti, ama bu sorunlar başka bir yerde kararlaştırılacaktı, büyük olasılıkla çoktan kararlaştırılmışlardı. Onun yorumları yalnızca Geri Dönüş’ü kimin yönettiği hakkındaki iç çekişmelerde kullanılacaktı. Her durumda, Ölümnöbeti Askerleri için savaş her zaman ikinci sırada olmuştu.

Ah, ne zaman büyük bir savaş verilse Askerler orada olurdu, İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, kılıç tutan eliydi onlar, kendisi orada olsa da olmasa da düşmanlarına vururlar, her zaman savaşın en hararetli olduğu yerde önderlik ederlerdi, ama ilk görevleri İmparatorluk ailesinin canlarını ve şahıslarını korumaktı. Gerekirse kendi canlarını vererek, hem de gönüllü olarak. Ve dokuz gece önce Yüksek Leydi Tuon, fırtına tarafından yutulmuş gibi ortadan kayboluvermişti. Karede onu Dokuz Ayın Kızı olarak düşünemiyordu, peçe altından çıkmadığı sürece düşünemezdi.

Kendi canını almayı da düşünmemişti, ama bunun utancı büyüktü. Utançtan kaçmak için kolay yolu seçebilmek Kan'ın ayrıcalığıydı; Ölümnöbeti Askerleri sonuna dek savaşırdı. Musenge Yüksek Leydi Tuon'un özel korumalarına komuta ediyordu, ama Aryth Okyanusu'nun bu yanında Askerlerin en yüksek üyesi olarak onu sağ salim geri getirmek Karede'ye düşüyordu. O ya da bu bahaneyle şehir köşe bucak aranmıştı, kayıktan daha büyük bütün tekneler de öyle, ama çoğunlukla ne aradığını bilmeyen, Geri Dönüş'ün kaderinin onların titizliğine bağlı olduğundan haberi olmayan adamlar tarafından yapılmıştı bu. Görev Karede'ye aitti. Elbette, İmparatorluk ailesi Kan'ın geri kalanından daha karmaşık entrikalar içindeydi ve Yüksek Leydi Tuon genellikle gerçekten de çok derin bir oyun oynardı ve o oyunu keskin ve ölümcül bir beceri ile oynardı. Daha önce iki kez daha ortadan kaybolduğunu, ölü olduğunun raporlandığını, hatta cenaze töreninin hazırlandığını ve bütün bunları kendisinin planladığını yalnızca birkaç kişi biliyordu. Ama yok olmasının sebebi her ne ise, Karede'nin onu bulması ve koruması gerekiyordu. Şimdiye dek bunu nasıl yapacağına dair en ufak ipucu bulamamıştı. Fırtına tarafından yutulmuş. Ya da belki Gölgelerin Hanımı tarafından. Doğduğu günden başlayarak, onu kaçırmak ya da öldürmek için sayısız teşebbüste bulunulmuştu. Onu ölü bulursa, Karede'nin onu kimin öldürdüğünü, nihai emri kimin verdiğin bulması ne pahasına olursa olsun intikamını alması gerekiyordu. Bu da onun göreviydi.

Zayıf bir adam kapıyı çalmadan koridordan içeri girdi. Kaba ceketine bakarak, hanın seyislerinden biri olabilirdi, ama buralı olan hiç kimse, odayı ezberlemeye çalışırmış gibi kayan mavi gözlere ve sarı saçlara sahip değildi. Adamın eli ceketinin altına kaydı, adamın Kuzgun ve Kule oymalı, altın kenarlı küçük plakayı çıkarması için gereken kısa süre içinde Karede aklından adamı çıplak elleri ile öldürmek için iki yöntem geçirdi. Gerçeğin Arayıcıları kapı çalmazdı. Onları öldürmek ise hoş karşılanmazdı.

“Bizi yalnız bırak,” dedi Arayıcı Ajimbura’ya, Karede’nin gördüğünden emin olduktan sonra plakayı kaldırarak. Ufak tefek adam kıpırdamadan topukları üzerinde oturmaya devam etti ve Arayıcı’nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. Kaensada Tepeleri’nde bile, herkes Arayıcı’nın sözünün yasa olduğunu bilirdi. Eh, belki uzak tepe kalelerinde değil, Arayıcı’nın orada olduğunu kimsenin bilmediğine inanıyorlarsa değil, ama Ajimbura daha bilgili biriydi.

“Dışarıda bekle,” diye emir verdi Karede keskin bir sesle ve Ajimbura, “İşittim ve itaat ediyorum, yüce,” diye mırıldanarak çeviklikle kalktı. Ama, yüzünü hafızasına aldığını Arayıcı’nın bilmesini istiyormuş gibi, açık açık inceledi onu, sonra odadan çıktı. Bir gün kellesini uçurtacaktı.

“Kıymetli bir şey, sadakat,” dedi sarı saçlı adam, masanın üzerindekileri inceleyerek, Ajimbura kapıyı arkasından kapattıktan sonra, “Lord Yulan’ın planlarına mı karıştın, Bayrak-Generali Karede? Ölümnöbeti Askerleri’nin bunun bir parçası olmasını beklemezdim.”

Karede aslan şeklindeki iki bronz harita ağırlığını kaydırdı ve Tar Valon haritasının yuvarlanarak kendi üzerine kapanmasına izin verdi. Diğerini henüz açmamıştı. “Lord Yulan’a sorman gerek, Arayıcı. Kristal Taht’a sadakat yaşam nefesinden de kıymetlidir ve ne zaman sessiz kalacaklarını bilenler tarafından titizlikle korunur. Bir şey hakkında ne kadar çok konuşursan, bilmemesi gereken o kadar çok kişi öğrenir onu.”

İmparatorluk ailesinden başka kimse bir Arayıcı’yı ya da onu yönlendiren El’i paylamazdı, ama adam etkilenmemiş görünüyordu. Diğer yandan, odadaki minderli koltuğa oturdu, parmaklarını birbirine dayayarak dikti ve üstlerinden Karede’ye baktı. Karede ya kendi sandalyesini çevirecek ya da adama sırtını dönecekti. Çoğu insan arkalarında bir Arayıcı olmasından huzursuzluk duyardı. Çoğu insan bir Arayıcı ile aynı odada bulunmaktan da huzursuzluk duyardı. Karede gülümsemesini sakladı ve yerinden kıpırdamadı. Başını birazcık çevirmesi yeterliydi ve göz ucunda bulunanları açıkça görebilecek şekilde eğitilmişti.

“Oğullarınla gurur duyuyor olmalısın,” dedi Arayıcı, “ikisi Ölümnöbeti Askeri, üçüncüsü şerefli ölüler arasında. Karın çok gurur duyardı.”

“Adın nedir, Arayıcı?” Yanıt olarak çöken sessizlik sağır ediciydi. Arayıcıları paylayan insanların sayısı isimlerini soranlarınkinden daha fazlaydı.

“Mor,” dedi adam sonunda. “Almurat Mor.” Demek öyle. Mor. Demek ki adamın ataları Luthair Paendrag’la gelmişti ve haklı olarak gurur

duyuyordu. Üreme defterlerine başvurmadan, ki hiçbir *da'covale*'nin onları görmesine izin verilmezdi, Karede'nin kendi ataları hakkındaki hikâyelerin doğru olup olmadığını bilmesi imkânsızdı –onun ataları da Şahinkanadı'nı takip etmiş olabilirdi– ama bunun önemi yoktu. Kendi ayakları yerine öncellerinin omuzlarında yükselmeye çalışan adamlar genellikle kendilerini bir kelle daha kısa bulurlardı. Özellikle de *da'covale*'ler.

"Bana Furyk de. İkimiz de Kristal Taht'ın malıyız. Benden ne istiyorsun, Almurat? Ailem hakkında konuşmak için gelmemişsindir, herhalde." Oğullarının başı beladaysa, adam onlardan bu kadar erken bahsetmezdi ve Kalia artık acı çekmeyeceği bir yerdeydi. Karede göz ucu ile Arayıcı'nın yüzündeki mücadeleyi görebiliyordu, ama adam oldukça iyi saklıyordu. Arayıcı görüşmenin kontrolünü kaybetmişti –bunu beklemesi gerekirdi, bir Ölümnöbeti Askeri bir emir üzerine kendi yüreğine hançer saplayamazmış gibi davranmıştı.

"Bir hikâyeyi dinle," dedi Mor yavaşça, "ve bana ne düşündüğünü söyle." Bakışları, taktik eseriymiş gibi Karede'ye dikildi. Karede satış platformundaymış gibi inceledi, tarttı, değerlendirdi. "Birkaç gün önce bizim kulağımıza geldi." Biz derken Arayıcıları kastediyordu. "Çıkarabildiğimiz kadarıyla yerel halk arasında başlamış, ama asıl kaynağını henüz bulamadık. Sözde, Seandar aksanı bir kız burada, Ebou Dar'da tüccarlardan altın ve mücevher sızdırıyormuş. Dokuz Ayın Kızı'nın adı geçti." Tiksinti ile yüzünü buruşturdu ve bir anlığına parmak uçları bembeyaz kesildi, onları o kadar kuvvetle birbirlerine bastırıyordu. "Yerli halktan kimse bu unvanın anlamını bilmiyor, ama kızın tarifi olağanüstü ölçüde eksiksiz. Olağanüstü ölçüde doğru. Ve hiçbiri bu söylentiyi... Tylin'in öldürüldüğü keşfedilmeden önce duyduğunu hatırlamıyor," diye bitirdi, zamanı belirleyecek en az nahoş olayı seçerek.

"Seandar aksanı," dedi Karede ifadesiz bir sesle ve Mor başını salladı. "Bu söylenti bizim, kendi halkımıza da geçti." Bu bir soru değildi, ama Mor yine başını salladı. Seandar aksanı ve kusursuz bir tarif, hiçbir yerlinin uyduramayacağı iki özellik. Biri çok tehlikeli bir oyun oynuyordu. Kendileri ve İmparatorluk için tehlikeli. "Tarasin Sarayı son olayları nasıl karşıladı?" Hizmetkârlar arasında Dinleyiciler olmalıydı, büyük olasılıkla artık Ebou Darlı hizmetkârlar arasında da ve Dinleyicilerin işittikleri kısa zamanda Arayıcılara aktarılırdı.

Mor soruyu anladı, elbette. Bahsedilmemesi gerekenden bahsetmenin gereği yoktu. Kayıtsız bir sesle yanıt verdi. "Yüksek Leydi Tuon'un maiyeti

hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, Gerçeksöyleyen Anath dışında. O inzivaya çekildi, ama bunun, onun için olağan bir şey olduğunu öğrendim. Suroth'un kendisi yalnız başınayken, başkalarının yanında olduğundan daha da endişeli. Kötü uyuyor, en sevdiği kişileri tersliyor ve önemsiz meseleler üzerine mallarını dövdürüyor. İşler düzelene kadar her gün bir Arayıcı'nın öldürülmesini emretti ve emrini yalnızca bu sabah, günler bitmeden Arayıcılarının tükeneceğini fark ettiğinde geri aldı." Omuzlarını hafifçe silkti, belki bunun Arayıcılar için önemsiz olduğunu ifade etmek için, belki kıl payı kurtulduğu için rahatlama ile. "Bu anlaşılabilir bir şey. Hesap vermesi istenirse. On Bin Gözyaşı Ölümü için dua eder. Kan'dan olan, durumu bilen diğerleri kafalarının arkasını görmeye çalışıyorlar. Birkaçı ne olur ne olmaz diye, sessizce cenazelerini ayarladılar."

Karede adamın yüzünü açıkça görmek istedi. Hakarete alışıktı – eğitiminin bir parçasıydı bu– ama bu... Sandalyesini arkaya itti, ayağa kalktı ve yazı masasının kenarına oturdu. Mor bir saldırıya karşı koymaya hazırlanarak, gözlerini kırpmadan baktı ona ve Karede öfkesini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. "Bu işe Ölümnöbeti Askerleri'nin karıştığına inanıyorsan neden bana geldin?" Sesini sakin tutma çabasıyla boğulacaktı neredeyse. İlk Ölümnöbeti Askeri Luthair Paendrag'ın cesedinin başında, onun oğlunu koruyacağına yemin ettiğinden beri. Askerler arasından asla hain çıkmamıştı! Asla!

Mor Karede'nin onu, en azından o anda öldürmeyi düşünmediğini fark edince yavaş yavaş gevşedi, ama alnı terle ıslanmıştı. "Bir Ölümnöbeti Askeri'nin bir kelebeğin nefesini görebildiği söylenir. İçecek bir şeyin var mı?"

Karede sertçe tuğla şömineye işaret etti. Gümüş bir kupa ile sürahi sıcak kalması için oraya, alevlerin yanına konmuştu. Karede uyandığında Ajimbura getirmişti onları ve o zamandan beri dokunulmadan duruyordu. "Şarap soğumuş olabilir, ama dilediğin gibi içebilirsin. Ve gırtlağını ıslattığın zaman, soruma yanıt vereceksin. Ya Askerlerden kuşkulanıyorsun ya da beni kendine has bir oyunda oynatmak istiyorsun ve gözlerim adına, ne ve neden olduğunu öğreneceğim."

Adam göz ucu ile onu izleyerek yan yan şömineye gitti, ama Mor sürahiyi almak için eğilirken kaşlarını çattı ve hafifçe irkildi. Kupanın yanında, gümüş tabanına koç boynuzu deseni işlenmiş gümüş kenarlı bir çanağa benzeyen bir şey duruyordu. Gökyüzünün ışıkları adına,

Ajimbura’ya o şeyi gözünün önünde bulundurmamasını kaç kez söylemişti! Mor’un onun ne olduğunu anladığı kesindi.

Adam Askerlerin ihanetini mümkün buluyordu, öyle mi? “İçeceksen, benim için de doldur.”

Mor gözlerini kırpıştırdı –tek kadeh onun elindeydi– ve sonra gözleri kavrayışla aydınlandı. Huzursuz bir aydınlık. Biraz titreyerek diğer çanağı da doldurdu ve kaldırmadan önce elini ceketine sildi. Her insanın sınırları vardı, bir Arayıcı’nın bile ve o sınırlara dek zorlanmış bir adam özellikle tehlikeliydi, ama aynı zamanda dengesini yitirmiş olurdu.

Karede kafatası çanağı iki eliyle kabul ederek yükseğe kaldırdı ve başını eğdi. “İmparatoriçe’ye, sonsuza dek şeref ve ihtişam içinde yaşasın. Düşmanları ölüm ve utanç bulsun.”

“İmparatoriçe’ye, sonsuza dek şeref ve ihtişam içinde yaşasın,” diye yankıladı Mor, başını eğerek ve kupayı kaldırarak. “Düşmanları ölüm ve utanç bulsun.”

Karede Ajimbura’nın çanağını dudaklarına götürürken içişini diğer adamın izlediğinin farkındaydı. Şarap gerçekten de soğumuştu, baharatlar acılaşmıştı ve gümüş kaplamadan kaynaklanan hafif, ekşi bir tat vardı; kendi kendine, ölü adamın tozunun tadının kendi uydurması olduğunu söyledi.

Mor kendi şarabının yarısını telaşlı yudumlarla içti, sonra ne yaptığını yeni fark etmiş gibi kupasının içine baktı ve kendine hâkim olmak için gözle görülür bir çaba gösterdi. “Furyk Karede,” dedi sertçe. “Kırk iki sene önce dokumacı bir aileye doğdu, Ancarid’de bir zanaatkâr olan Jalid Magonine’in malıydı. On beş yaşındayken Ölümnöbeti Askerleri tarafından seçilip eğitime alındı. İki kez kahramanlığı için övgü aldı ve üç kez sevk edildi, sonra yedi senelik asker olarak, yeni doğmuş olan Yüksek Leydi Tuon’a kişisel koruma olarak atandı.” O sırada bebeğin ismi bu değildi, elbette, ama doğum ismini söylemek hakaret olurdu. “Aynı sene, bebeğe düzenlenen bilinen ilk suikasttan canlı kurtulan üç kişiden biri olarak, subay eğitimine seçildi. Muyami Ayaklanması ve Jianmin Vakası sırasında hizmet gördü, kahramanlığı ile yeni takdirler aldı, başka sevk belgelerinde adı geçti ve ilk gerçek-isim gününden hemen önce yine Yüksek Leydi Tuon’un kişisel korumalığına atandı.” Mor şarabının içine baktı, sonra aniden başını kaldırdı. “Kendi talebin üzerine. Sıradışı bir şey bu. Ertesi sene, başka suikast teşebbüslerine karşı onu korurken üç ciddi yara aldın. Sana en kıymetli eşyasını verdi, bir oyuncak bebek. Başka seçkin hizmetlerden

sonra, başka takdirler ve övgülerle, bizzat İmparatoriçe'nin kişisel korumalığına seçildin ve *Hailene* ile birlikte, Yüksek Lord Turak'ın eşlikçisi olarak bu topraklara gelene dek orada hizmet gördün. Zamanlar değişiyor, insanlar değişiyor, ama tahtı korumaya gitmeden önce Yüksek Leydi Tuon'un kişisel korumalığına atanmak için iki talepte daha bulunmuşsun. *Çok* sıradışı. Ve o oyuncak bebeği, Sohima'daki Büyük Yangın'da yok olana dek saklamışsın, yani on sene boyunca."

Karede bir kez daha, ne olursa olsun yüzünü ifadesiz tutmasını sağlayan eğitime minnet duydu. Dikkatsiz ifadeler insanın rakibine çok şey anlatırdı. O oyuncak bebeği sedyesine bırakan küçük kızın yüzünü hatırlıyordu. Sesi hâlâ kulaklarındaydı. *Sen benim canımı korudun, bu yüzden Emela'yı almalısın. O da sana göz kulak olacak,* demişti. *Seni gerçekten koruyamaz, elbette; o yalnızca bir oyuncak bebek. Ama ismimi söylersen benim her zaman duyacağımı hatırlatması için sakla onu. Eğer hâlâ yaşıyorsam, elbette.*

"Şerefim sadakatimdir," dedi, kâğıtlarına şarap dökmemek için Ajimbura'nın çanağını dikkatle yazı masasının üzerine koyarak. Adam gümüşü ne kadar sık cilalarsa cilalasın, Karede o çanağı yıkamaya zahmet ettiğini sanmıyordu. "Tahta sadakat. Neden bana geldin?"

Mor hafifçe kıpırdanarak koltuğu aralarına aldı. Kuşkusuz kayıtsızca ayakta durduğunu düşünüyordu, ama şarap kadehini fırlatmaya hazır olduğu açıktı. Ceketinin altında, belinde bir hançer taşıyordu ve muhtemelen en az bir tane daha vardı. "Yüksek Leydi Tuon'un kişisel korumalarına katılmak için üç talep. Ve oyuncak bebeği de saklamışsın."

"O kadarını anladım," dedi Karede kuru kuru. Nöbetçilerin korumaları için görevlendirildikleri kişilere bağlanmamaları gerekirdi. Ölümnöbeti Askerleri yalnızca Kristal Taht'a hizmet ederdi, tahta *kim* geçerse geçsin, tüm yürekleri ve tüm inançları ile hizmet ederlerdi. Ama Karede ciddi bir çocuk yüzü hatırlıyordu, hayatta kalıp görevini yapamayabileceğinin farkında olan, ama yine de yapmaya çalışan bir çocuğun yüzü. Ve oyuncak bebeği saklamıştı. "Ama bunda bir kız hakkındaki söylentiden daha fazlası var, değil mi?"

"Bir kelebeğin nefesi," diye mırıldandı adam. "Derinleri görebilen biriyle konuşmak bir zevk. Tylin'in öldürüldüğü gece Tarasin Sarayı'ndaki yuvalarda iki *damane* alındı. İkisi de eskiden Aes Sedai'ydi. Bu kadar tesadüfü çok fazla bulmuyor musun?"

“Ben her tesadüfü kuşkulu bulurum, Almurat. Ama bunun söylentilerle ve... başka meselelerle... ne ilgisi var?”

“Bu ağ senin hayal ettiğinden daha dolaşık. O gece saraydan pek çok başka kişi ayrıldı ve aralarında sözde Tylin’in gözdesi olan genç bir adam, kesinlikle asker olan dört adam ve kendine Thom Merrilin diyen bir yaşlı adam vardı. Adam sözde hizmetkârdı, ama beklenebileceğinden çok daha eğitimli görünüyordu. Şehir İmparatorluk’un eline geçmeden önce her biri farklı zamanlarda Aes Sedailerle görülmüştü.” Arayıcı koltuğun sırtının üzerinden hafifçe öne eğildi. “Belki Tylin sadakat yemini ettiği için öldürülmedi, belki tehlikeli şeyler öğrendiği için öldürüldü. Yatakta dikkatsiz davranıp oğlana çok fazla şey açıklamış olabilir ve oğlan da haberleri Merrilin’e aktarmıştır. Daha iyi bir isim öğrenene dek ona Merrilin diyebiliriz. O adam hakkında ne kadar çok bilgi edinirsem, o kadar ilginç oluyor: dünya hakkında bilgili, iyi konuşan, asillerin ve tahtların huzurunda rahat biri. Aslında, hizmetkâr olduğunu bilmesen, tam bir saraylı. Beyaz Kule’nin Ebou Dar’da planları olsa, o planları gerçekleştirmek için böyle bir adam gönderebilirlerdi.”

Planlar. Karede düşünmeden Ajimbura’nın çanağını aldı ve ne yaptığını fark etmeden önce neredeyse içiyordu. Ama içindeki çalkantıya teslim olmamak için çanağı tutmaya devam etti. Yüksek Leydi Tuon’un ortadan kaybolmasının İmparatoriçe’den, sonsuza dek yaşasın, sonra gelecek kişi olmak için süren yarışın bir parçası olduğundan herkes emindi –en azından bilen herkes. İmparatorluk ailesinin yaşamı böyleydi. Yüksek Leydi ölürse, yeni bir vâris belirlenecekti. Ölmemişse... Onu kaçırmayı düşünmüşlerse Beyaz Kule en iyileri gönderirdi. Arayıcı onu kendine ait bir başka oyuna çekmiyorsa. Arayıcılar İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, dışındaki herkesi kullanabilirdi. “Bu fikri üstlerine aktardın ve onlar da reddettiler, yoksa bana gelmezdin. Ya bu ya da... Onlara bahsetmedin, değil mi? Neden?”

“Hayal edebileceğinden çok daha dolaşık,” dedi Mor yumuşak sesle, kulak misafiri olanlar bulunduğundan kuşkulanırmış gibi kapıya bakarak. Neden şimdi ihtiyat kazanmıştı? “Çok fazla... komplikasyon var. İki *damane* Leydi Egeanin Tamarath tarafından alındı. Leydi’nin daha önce Aes Sedailerle işleri oldu. Aslında, yakın işleri. Çok yakın. Açık ki diğer *damane*’yi kaçışını örtmek için salıverdi. Egeanin aynı gece, maiyetinde üç *damane* ile şehirden ayrıldı. Merrilin ve diğerlerinin de yanında olduğuna inanıyoruz. Üçüncü *damane*’nin kim olduğunu bilmiyoruz –Atha’an Miere arasında önemli biri olduğunu tahmin ediyoruz ya da belki şehirde saklanan

bir Aes Sedai– ama kullandığı *sul'dam*'ların kimliğini belirledik ve ikisinin de Suroth'la yakın bağlantısı var. Ve Suroth'un da Aes Sedailerle pek çok bağlantısı var." Tüm ihtiyatlılığına rağmen, Mor bunu bir yıldırım değilmiş gibi söylemişti. Adamın sinirlerinin ayakta olmasına şaşmamak gerekirdi.

Demek Suroth Aes Sedailerle birlikte komplo kurmuştu ve en azından Mor'un bazı üstlerini yozlaştırmıştı ve Beyaz Kule aralarından en iyilerinin bazılarının hizmetine bazı eylemleri gerçekleştirecek adamlar vermişti. Her şey inanılabilir geliyordu. Karede Öncellerle gönderildiğinde, aşırı hırsa karşı Kan'dan olanları izlemekle görevlendirilmişti. İmparatorluk'tan bu kadar uzaktayken, kendi krallıklarını kurmaya kalkışmaları olasılığı vardı. Ve kendisi, savunmak için ne yapılırsa yapılsın düşeceğini bildiği bir şehre, düşmana içeriden zarar vermek için adamlar göndermişti.

"Bir yönün var mı, Almurat?"

Mor başını iki yana salladı. "Kuzeye gittiler ve saray ahırlarında Jehannah'ın adı geçti, ama bunun bir aldatmaca teşebbüsü olduğu açık. İlk fırsatta yön değiştirmişlerdir. Tüm grubu ırmağın karşı kıyısına taşıyabilecek kadar büyük olan bütün tekneleri kontrol ettik, ama o büyüklükte tekneler her zaman gelip gidiyor. Bu mekânda düzen yok, kontrol yok."

"Bu bana, üzerinde düşünecek çok şey veriyor."

Arayıcı ağzını hafifçe bükerek yüzünü buruşturdu, ama Karede'den bundan daha fazlasını elde edemeyeceğini fark etmiş görünüyordu. Bir kez başını salladı. "Ne yapmayı seçersen seç, şunu bil. Kızın bu tüccarlardan herhangi bir şeyi nasıl sızdırdığını merak ediyor olabilirsin. Anlaşıldığı kadarıyla yanında her zaman iki üç asker varmış. Zırhlarının tarifi çok kusursuzdu." Karede'nin cüppesine dokunacakmış gibi elini yarı uzattı, ama akıllılık ederek yanına indirdi. "Çoğu insan ona siyah diyor. Beni anlıyor musun? Ne yapmayı seçersen seç, gecikme." Mor kupasını kaldırdı. "Sağlığına, Bayrak-Generali. Furyk. Sağlığına ve İmparatorluk'un sağlığına."

Karede duraksamadan Ajimbura'nın çanağını kafasına dikti. Arayıcı'nın gidişi de gelişi gibi ani oldu ve kapı arkasından kapandıktan birkaç dakika sonra tekrar açıldı, Ajimbura içeri girdi. Ufak tefek adam Karede'nin ellerindeki kafatası çanağa suçlayan bakışlarla baktı.

"Bu söylentiyi biliyor musun, Ajimbura?" Adamın dinleyip dinlemediğini soracağına güneşin o sabah doğup doğmadığını sorardı, daha iyi. Zaten adam inkâr etmiyordu.

“Bu tür pisliklerle dilimi kirletmem, yüce,” dedi adam, sırtını dikleştirerek.

Karede içini çekti. Yüksek Leydi Tuon’un kayboluşu kendi işi de olsa başkasının işi de, kadın büyük tehlike içindeydi. Ve söylenti Mor’un entrikalarından biriyse, bir başkasının oyununu bozmanın en iyi yolu insanın kendi oyununu kurmasıydı. “Usturamı hazırla.” Oturarak kalemine uzandı ve sol eliyle cüppesinin kol yenini kaldırarak mürekkebe karşı korudu. “Sonra Yüzbaşı Musenge’yi yalnız yakalayacaksın ve ona bunu vereceksin. Hemen geri dön; sana verecek başka talimatlarım olacak.”

Ertesi gün, öğleden kısa süre sonra, titiz çan çınlamaları ile saatte bir kalkan salla limanı geçiyordu. Uzun kürekler marifeti ile limanın dalgalı yüzeyinde itilirken sallanan iri bir mavnaydı. Bir tüccarın kanvas örtülü yarım düzine arabasını yerine bağlayan halatlar her hareketle güvertedeki koçboynuzlarında gıcırdıyor, atlar sinirli sinirli yeri dövüyorlar, kürekçiler yandan midelerini boşaltmak isteyen araba sürücülerini ve kiralık korumaları kovalamak zorunda kalıyordu. Bazı adamların mideleri suyun hareketini kaldıramıyordu. Tüccarın kendisi, bakır tenli ve tombul yüzlü bir kadın, koyu renk pelerinine sarınmış halde pruvada duruyor, salon hareketlerine karşı kolayca denge kuruyor, sabit bakışlarla yaklaşan iskeleye bakarken yanında duran Karede’yi görmezden geliyordu. Karede’nin Seanchan olduğunu, başka hiçbir şeyden olmasa bile doru iğdiş atının eyerine bakarak anlayabilirdi, ama adamın kırmızı kenarlı yeşil ceketi sade, gri bir pelerinle örtülmüştü, bu yüzden kadın onun hakkında herhangi bir şey düşünüyorsa, ancak sıradan bir asker olduğunu düşünüyor olabilirdi. Kalçasındaki kılıcına bakarak, bir yerleşimci değil. Karede’nin kaçınmak için yaptığı onca şeye rağmen, şehirde daha keskin gözler olabilirdi, ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şanslıysa bir günü vardı, belki iki, sonra biri hana yakında dönmeyeceğini fark ederdi.

Sal hızla iskelenin kösele kaplı direklerine çarpar çarpmaz, eyerine atladı ve yük kapısı yana açıldığı zaman ilk inen o oldu. Tüccar hâlâ sürücülerini arabalara kovalıyordu ve salcılar tekerlekleri çözüyordu. Aldazar’ı sabahki yağmur, at pisliği ve bir koyun sürüsünün bıraktıkları yüzünden hâlâ kaygan olan taşların üzerinde yavaş yavaş yürüttü ve atının hızlanmasına ancak Illian Yolu’na ulaştıklarında izin verdi. O zaman bile eşkin sürmedi onu. Uzunluğu bilinmeyen bir yolculuğa çıkarken sabırsızlık kötüydü.

İskelenin ötesindeki yolun iki yanında hanlar diziliydi; düz damlı, çatlak ve dökülen beyaz badana ile kaplı, tabelası varsa o da solmuş olan binalar. Bu yol Rahad'ın kuzey kıyısını işaretliyordu ve hanların önündeki banklara çökmüş kaba giyimli adamlar onun geçişini izliyordu. O Seanchan olduğundan değil; at sırtında geçen herkese bu şekilde bakacaklarını tahmin ediyordu. Daha doğrusu, birbirine sürtecek iki meteliği olan herkese. Ama onları kısa zamanda geride bıraktı ve sonraki birkaç saat onu zeytinliklerden, işçilerin yoldan geçenlere alışık olduğu ve bu yüzden işlerinden başlarını kaldırıp bakmadıkları küçük çiftliklerden geçirdi. Her durumda, yoldan geçenler azdı; bir avuç yüksek tekerlekli çiftçi arabası ve Ebou Dar'a doğru ağır ağır yol alan, kiralık korumalarla çevrili iki tüccar kervanı. Sürücülerin çoğu ve iki tüccar kolaylıkla seçilebilen Illian sakalları taşıyordu. Illian'ın, İmparatorluk'un geri kalanı ile savaşırken Ebou Dar ticaretini sürdürmesi tuhaf geliyordu, ama Doğu Denizi'nin bu yanındaki insanlar genellikle tuhaftı zaten, garip âdetleri vardı ve büyük Şahinkanadı'nın yuvasına dair hikâyelere pek az benziyordu. Bazen hiç benzemiyordu. İmparatorluk'a dahil edileceklerse anlaşılmaları gerekiyordu, elbette, ama anlamak Karede'den daha yüksekte olanlar içindi. Onun kendi görevi vardı.

Çiftlikler yerlerini koruluklara ve çalılıklara bıraktı, aradığı şeyi gördüğünde önündeki gölgesi uzuyordu ve güneş ufka yaklaşmıştı. Tam ileride, Ajimbura yolun kuzey yanına çömelmiş, saz flütünü çalıyordu. Aylak aylak oturan bir adam timsaliydi. Karede yanına gelmeden flütü kemerinin arkasına tıktı, kahverengi pelerinini toparladı ve çalılıklarla ağaçlıkların arasında gözden kayboldu. Karede yolun o yönde de boş olduğundan emin olmak için arkasına baktıktan sonra Aldazar'ı aynı noktada koruluğa çevirdi.

Ufak tefek adam yoldan geçen birinin görüş alanının hemen ötesinde, bir tür büyük çamlardan oluşan kümenin arasında bekliyordu. O ağaçların en yükseği otuz metre gelirdi. Ajimbura kamburunu çıkararak selam verdi ve dört beyaz çoraplı kestane rengi ince atının eyerine tırmandı. Beyaz ayaklı atların şanslı olduğu konusunda ısrar ediyordu. "Bu taraftan, yüce?" dedi ve Karede'nin izin veren jesti üzerine atını ormanın derinliklerine çevirdi.

Gidecek kısa bir yolları vardı, sekiz yüz metreden fazla değil, ama yoldan geçen biri geniş açıklıkta onları neyin beklediğini tahmin edemezdi. Musenge Askerlerin yüz kadarını iyi atlara bindirip getirmişti. Yirmi de

Ogier Bahçıvan vardı. Hepsi eksiksiz zırh içindeydiler, iki haftalık erzak yüklenmiş yük hayvanları da vardı. Ajimbura'nın dün, Karede'nin zırhını yüklediği at da aralarında olmalıydı. Bir grup *sul'dam* kendi atlarının yanında bekliyordu, bazıları altı tasmalı *damane*'yi okşuyordu. Musenge, yeşil püsküllü mızrağını omzuna dayamış, sert bir ifade takınmış Birinci Bahçıvan Hartha ile birlikte, Karede'yi karşılamak üzere atını öne çıkardı. Kadınlardan biri, Yeksek Leydi Tuon'un *der'sul'dam*'ı olan Melitene eyerine tırmandı ve onlara katıldı.

Musenge ve Hartha yumruklarını yüreklerine dokundurdular ve Karede selamlarına karşılık verdi, ama bakışları *damane*'lere gitti. Özellikle de birine; esmer, kare yüzlü bir *sul'dam*'ın saçlarını okşadığı ufak tefek bir kadına. Bir *damane*'nin yüzü her zaman aldatıcıydı –ağır yaşlanıyorlardı ve çok uzun süre yaşıyorlardı– ama bunda, kendilerine Aes Sedai diyenlere ait olduğunu öğrendiği bir farklılık vardı. "Hepsini aynı anda şehirden çıkarmak için ne bahane gösterdiniz?" diye sordu.

"Egzersiz, Bayrak-Generali," diye yanıt verdi Melitene alaylı bir gülümseme ile. "Herkes egzersizin gerekliliğine inanır." Yüksek Leydi Tuon'un aslında mallarını ya da *sul'dam*'larını eğitmek için *der'sul'dam*'a ihtiyaç duymadığı söylenirdi, ama uzun saçlarında siyahtan çok gri olan Melitene'nin deneyimi yalnızca zanaatı ile sınırlı değildi ve Karede'nin aslında ne sorduğunu biliyordu. Karede Musenge'den, yapabiliyorsa iki *damane* getirmesini istemişti. "Hiçbirimiz geride kalmayı kabul etmezdik, Bayrak-Generali. Bu iş için değil. Mylen'e gelince..." Bu eski Aes Sedai olmalıydı. "Şehirden ayrıldıktan sonra *damane*'lere ne yapmaya gittiğimizi söyledik. Ne beklendiğini bilmeleri her zaman en iyisidir. O zamandan beri Mylen'i sakinleştiriyoruz. Yüksek Leydi'yi çok seviyor. Hepsi seviyor, ama Mylen sanki o çoktan Kristal Taht'ta oturmuş gibi tapınıyor ona. Mylen o 'Aes Sedailerden' birini eline geçirecek olursa," diye güldü, "kadının tasmalanmaya değmeyecek kadar harap olmaması için bizim elimizi çabuk tutmamız gerekir."

"Ben gülmek için sebep göremiyorum," diye gürledi Hartha. Ogier Musenge'den de yıpranmış ve kırlaşmıştı. Uzun gri bıyıkları vardı ve miğferinden bakan gözleri kara taşlar gibiydi. Karede'nin babası, hatta belki büyükbabası doğmadan önce de bahçıvandı. "Hedefimiz yok. Rüzgârı ağla yakalamaya çalışıyoruz." Melitene hemen ciddileşti ve Musenge, eğer böyle bir şey mümkünse, Hartha'dan da haşin görünmeye başladı.

Aradıkları insanlar on gün içinde çok uzun mesafe aşmış olmalıydılar. Beyaz Kule'nin gönderebildiği en iyi kişiler, Jehannah aldatmacasını kullanmaya çalıştıktan sonra doğuya yönelecek kadar aşikâr davranmış olamazlardı, kuzeye fazla yakın gidecek kadar aptal da olamazlardı, ama geriye aranacak engin ve genişlemeye devam eden bir alan kalıyordu. "O zaman gecikmeden ağlarımızı yaymaya başlamalıyız," dedi Karede, "hem de titizlikle yaymalıyız onları."

Musenge ve Hartha başlarını salladılar. Ölümnöbeti Askerleri'ne göre yapılması gereken yapılırdı. Yapılacak iş rüzgârı yakalamak bile olsa.

5
Bir Çekicin Dövülüşü

Yeri kaplayan kara rağmen gecenin içinde rahatça koşuyordu. Gölgelerle birdi, ormanda süzülüyordu, gözleri ay ışığı altında güneş altındaymış kadar iyi görüyordu. Soğuk bir rüzgâr gür kürkünü karıştırıyordu. Aniden rüzgâr tüylerinin diken diken olmasına sebep olan bir korku getirdi. Yüreği Hiçdoğmamışlar için duyduğu nefretten de büyük bir nefretle hızlandı. Nefret ve ölümün yaklaştığı bilgisi. Artık yapılacak seçim yoktu. Hızla ölüme doğru koştu.

Perrin aniden, şafaktan önceki derin karanlıkta, yüksek tekerlekli erzak arabalarından birinin altında uyandı. Kalın, kürk astarlı pelerinine ve iki battaniyeye rağmen yerin soğuğu iliklerine işlemişti. Rüzgâr kesik kesik esiyordu, hafif rüzgâr denebilecek kadar güçlü ya da düzenli değildi, ama soğuktu. Eldivenli elleriyle yüzünü ovaladığı zaman kısa sakalındaki kırağı çıtırdadı. En azından gece daha fazla kar yağmamış gibiydi. Arabanın altına sığınmış olmasına rağmen genellikle toz gibi bir kar serpintisi ile kaplanmış halde uyanıyordu ve kar yağışı izcilerin işini zorlaştırıyordu. Kurtlarla konuşabildiği gibi Elyas'la da konuşabilmeyi diledi. O zaman bu sonsuz bekleyişe dayanması gerekmeyecekti. Bitkinlik ikinci bir deri gibi kaplamıştı her yanını; en son ne zaman rahat bir uyku uyuduğunu hatırlamıyordu. Uyku ya da uykusuzluk önemli gelmiyordu zaten. Bugünlerde, hareket edecek gücü yalnızca öfkenin hararetinde buluyordu.

Onu uyandıranın rüya olduğunu sanmıyordu. Her gece kâbus bekleyerek yatıyordu ve her gece kâbus geliyordu. En kötüsünde Faile'i ölü buluyordu ya da onu hiç bulamıyordu. Bunlardan terden titreyerek uyanıyordu. Daha az korkunç olanlardan uyanmıyordu ya da Trolloclar onu kazana doğrarken veya Draghkar ruhunu yerken yalnızca yarı uyanıyordu.

Tüm düşler gibi bu düş de hızla soluyordu, ama kurt olduğunu ve koku aldığını hatırlıyordu... Ne kokusu? Kurtların Myrddraallerden de çok nefret ettiği bir şeyin kokusu. Bir kurdun onu öldüreceğini bildiği bir şeyin. Düşte bildiği şey kaybolmuştu; yalnızca belirsiz izlenimler kalmıştı. Kurt düşünde, kurtların öldükten sonra yaşadığı ve yaşayanların gidip onlara danışabildiği, bu dünyanın yansıması olan düşte değildi. Oraya bilinçli olarak gitmiş olsa da bilinçsiz olarak da, kurt düşü, oradan ayrıldıktan sonra kafasında hep berrak kalırdı. Ama bu düş yine de gerçek ve bir şekilde acil gelmişti.

Sırtüstü kıpırdamadan yatarak zihnini aramaya yolladı, kurt var mı diye yokladı. Avına yardım etmeleri için kurtları kullanmaya çalışmıştı, ama işe yaramamıştı. İki bacaklıların işleri ile ilgilenmeleri için ikna etmek, en hafif tabiriyle, güçtü. Büyük insan gruplarından kaçınıyorlardı ve onlar için yarım düzine insan uzak durulacak kadar büyük bir gruptu. İnsanlar av hayvanlarını kaçırtıyordu ve çoğu insan kurtları gördükleri yerde öldürmeye çalışıyorlardı. Düşünceleri hiçbir şey bulamadı, ama bir süre sonra uzakta bir kurda dokundu. Ne kadar uzakta olduğundan emin olamıyordu, ama işitme sınırında bir fısıltı yakalamak gibiydi. Çok uzaktan. Bu tuhaftı. Dağınık köylere, malikânelere, hatta zaman zaman karşısına çıkan kasabalara rağmen, burası kurtlar için çok uygun bir yerdi, çoğunlukla dokunulmamış ormanlarla kaplıydı, bol bol geyik ve küçük av hayvanları vardı.

Ait olmadığınız bir sürüyle konuşurken her zaman formaliteler olurdu. Nazikçe, kurtlar arasındaki ismini yolladı, Genç Boğa, kokusunu paylaştı ve karşılık olarak onlarınkini aldı, Yaprakavcısı, Uzun Ayı, Beyaz Kuyruk, Tüy, Gök Gürültüsü Sisi ve diğerleri. Büyükçe bir sürüydü ve sessiz bir eminlik hissi veren dişi kurt Yaprakavcısı önderleriydi. Hayatının zirvesindeki, zeki Tüy onun eşiydi. Genç Boğa'yı duymuşlardı, efsanevi Uzun Diş'in, solarak geçmişin puslarına dönüşmüş Çağlar hissi veren bir zaman aralığından sonra kurtlarla konuşmayı öğrenen ilk iki bacaklı olan insanın arkadaşıyla konuşmaya can atıyorlardı. Her şey, zihninin sözcüklere dönüştürdüğü bir imgeler ve anılar seliydi, tıpkı düşündüğü sözcüklerin bir şekilde onların anlayabildiği imgelere ve kokulara dönüşmesi gibi.

Öğrenmek istediğim bir şey var, diye düşündü, selamlaşmalar bittikten sonra. *Bir kurdun Hiçdoğmamışlardan da çok nefret ettiği ne var?* Düşteki kokuyu hatırlamaya çalıştı, ama hafızasından silinmişti. *Bir kurdun ölüm anlamına geldiğini bildiği bir şey?*

Sessizlik yanıt verdi ve nefret, kararlılık ve gönülsüzlüğe karışmış bir miktar korku. Kurtlardan daha önce de korku duygusu almıştı –her şeyden çok ormanda hızla yayılan yangınlardan korkuyorlardı, bu kadarını biliyordu– ama bu insanın tüylerini diken diken eden, ürperten ve görmediği şeyler yüzünden yerinde sıçramasına sebep olan türden bir korkuydu. Ne olur ne olmaz devam etme kararlılığı ile birleşince, dehşete çok yaklaşıyordu. Kurtlar asla bu tür dehşetler hissetmezdi. Yalnız, bu kurtlar hissediyordu.

Kurtlar teker teker bilincinden silindi, Perrin'i dışlayan bilinçli bir elem ve geriye yalnızca Yaprakavcısı kaldı. *Son Av geliyor,* dedi sonunda ve o da gitti.

Sizi gücendirdim mi? diye düşündü. *Gücendirdiysem ceheletim yüzündendir.* Ama cevap yoktu. Kurtlar, yine onunla konuşmayacaklardı yakın zamana kadar.

Son Av geliyor. Kurtların Son Savaş'a, Tarmon Gai'don'a verdiği isim buydu. Işık ile Gölge arasındaki nihai yüzleşmede orada olacaklarını biliyorlardı, ama neden orada olacaklarını açıklayamıyorlardı. Bazı şeyler kaderlerine yazılmıştı, tıpkı güneşin ve ayın doğup batacağı gibi, pek çok kurdun da Son Av'da öleceği yazılıydı. Onların korktuğu başka bir şeydi. Perrin, kendisinin de orada olması gerektiği gibi güçlü bir duygu içindeydi, ama Son Savaş yakında gelirse orada olmayacaktı. Onun önünde, Tarmon Gai'don için bile kaçınamayacağı –kaçınmayacağı!– bir başka görev vardı.

İsimsiz korkuları ve Son Savaş'ı aklından çıkararak eldivenlerini çıkardı ve ceketinin cebini yoklayarak orada sakladığı kösele şeridi buldu. Bir sabah ayini gibi, parmakları bilinçsizce bir düğüm daha yaptı, sonra şeridi kaydırarak saydı. Yirmi iki düğüm. Faile kaçırıldığından beri yirmi iki sabah.

Başlangıçta, saymaya gerek olacağını düşünmemişti. O ilk gün, soğuk, uyuşuk ama odaklanmış olduğuna inanmıştı, ama geriye dönüp baktığında sınırsız bir öfke ve Shaidoları mümkün olduğunca çabuk bulmak için kavurucu bir ihtiyaç altında ezildiğini görebiliyordu. Faile'i çalan Aieller arasında başka klanlardan da adamlar vardı, ama kanıtlar çoğunun Shaido olduğunu gösteriyordu, Perrin onları bu şekilde düşünüyordu. Faile'i, herhangi bir zarar görmesine fırsat vermeden, onların ellerinden koparıp alma ihtiyacı onu gırtlağından öyle bir yakalamıştı ki, neredeyse boğulacaktı. Onunla birlikte yakalanan diğer kadınları da kurtaracaktı, elbette, ama bazen onları tamamen unutmamak için isimlerini kafasından

geçirmesi gerekiyordu. Alliandre Maritha Kigarin, Ghealdan Kraliçesi ve ona bağlı kadınlar. Ona sadakat yemini etmiş birinin, özellikle de bir kraliçenin olması ona hâlâ tuhaf geliyordu –o bir demirciydi! Eskiden demirciydi– ama Alliandre'ye karşı sorumlulukları vardı ve Perrin olmasa kadın asla tehlikede olmazdı. Kara Kaya Shaaradlarından Bain ve Taş Irmak Goshienlerinden Chiad, Faile'in peşinden Ghealdan ve Amadicia'ya gelen iki Aiel Mızrağın Kızı. İki Nehir'de, Perrin silah tutabilen herkese ihtiyaç duyduğunda, Trolloclarla da yüzleşmişlerdi ve bu, Perrin'i onlardan da sorumlu kılıyordu. Arrela Shiego ve Lacile Aldorwin, Aiel ya da tuhaf bir Aiel versiyonu olmayı öğrenebileceklerini sanan iki aptal genç kadın. Onlar Faile'e sadakat yemini etmişlerdi, Faile'in hizmetkârlarından biri olarak kanatlarının altına aldığı beş parasız bir mülteci olan Maighdin Dorlain de öyle. Faile'in insanlarını terk edemezdi. Faile ni Bashere t'Aybara.

Aynı sözler geri geldi; karısı, kanı canı. İnleyerek şeridi öyle sıkı kavradı ki düğümler acı verici bir biçimde uzun günler boyunca çekiç sallamaktan sertleşmiş avuçlarında iz bıraktı. Işık, yirmi iki gün!

Demir işlemek ona, acele işin metali israf ettiğini öğretmişti, ama başlangıçta acele etmişti, iki Asha'man Grady ile Neald'ın yarattığı kapıyolları kullanarak güneye, bulunabilen en uzak Shaido izlerinin olduğu yere gelmişti. Sonra, Asha'manlar başka kapıyollar açabilecek duruma gelir gelmez yine güneye, izlerin gittiği yöne sıçramıştı. İlk kapıyolu açtıktan sonra dinlenmeleri için geçen her saat, kapıyolları herkesin geçebilmesi için açık tuttukları her dakika, zihni ne pahasına olursa olsun Faile'i kurtarma ihtiyacı ile kavruluyordu. Ama bulduğu gittikçe artan bir acı ile dolu günler olmuştu. İzciler ıssız yabanlıklarda gittikçe daha uzaklara yayılmış, ama o taraftan geçen herhangi biri olduğuna dair en ufak iz bulamamıştı. Sonunda Perrin geldiği yoldan dönmesi gerektiğini anlamış, Asha'manların bir adımda getirdiği mesafeyi ağır ağır dönerek Shaidoların nereden döndüğüne dair işaret aramıştı.

Döneceklerini bilmeliydi. Güneye gitmek onları daha sıcak topraklara, Aiellere çok tuhaf gelen karın olmadığı yerlere götürüyordu, ama aynı zamanda Ebou Dar'daki Seanchanlara da yaklaştırıyordu. Perrin Seanchanları biliyordu, Shaidoların da öğreneceğini beklemeliydi! Onlar yağma peşindeydi, Seanchan ve *damane*'leri ile savaşma peşinde değil. İzciler ileriye yayılmışken ağır ağır yürüyerek geçen günlerden sonra, yağan karın Aielleri bile kör ettiği ve herkesi durmaya zorladığı günlerden

sonra, sonunda Jondyn Barran bir arabanın sürtündüğü bir ağaç bulmuştu ve Elyas karın altından kırık bir Aiel mızrak sapı bulmuştu. Ve Perrin sonunda, ilk Yolculuk yaptığı yerin en fazla iki gün güneyinde doğuya dönmüştü. Bunu fark ettiği zaman içinden ulumak gelmişti, ama kendine hâkim olmuştu. Faile'in kaderi ona bağlıyken kendini bırakamazdı, hem de hiç bırakamazdı. İşte o zaman öfkesini yönlendirmeye, şekillendirmeye başladı.

Acele ettiği için Faile'i kaçıranlar uzaklaşmıştı, ama o zamandan sonra demirhanede çalışırkenki kadar dikkatli davranmıştı. Öfkesi amacına hizmet edecek şekilde sertleşmiş, şekillenmişti. Shaido izini tekrar bulduktan sonra izcilerin gün doğumu ile gün batımı arasında gidebildiğinden daha uzağa Yolculuk yapmamıştı ve ihtiyatlı davrandığı iyi olmuştu, çünkü Shaidolar aniden, defalarca yön değiştiriyor, nereye gideceklerine karar veremiyormuş gibi zikzaklar çiziyorlardı. Ya da belki kendi türlerinden diğerleri ile buluşmak için dönüyorlardı. Perrin'in elinde eski izler ve karın altında gömülü kalmış kamplardan başka şey yoktu, ama izcilerin hepsi Shaidoların sayıca arttıkları konusunda hemfikirdi. En az iki üç boy olmalıydı orada, belki daha fazlası, avlamak için zorlu bir av. Ama yavaş yavaş onlara yaklaşmaya başlamıştı. Önemli olan buydu.

Shaidolar yürürken, sayıları ve kar hesaba katılınca Perrin'in mümkün olduğunu düşünemeyeceği kadar mesafe kaydediyordu, ama onları izleyen olup olmamasına aldırmıyor gibiydiler. Belki kimsenin buna cüret edemeyeceğine inanıyorlardı. Bazen günler boyunca tek noktada kamp kurmuşlardı. Bir amaç için şekillenmiş öfke. Shaidoların yolu, sanki insan çekirgelermiş gibi, yıkılmış köyler, küçük kasabalar, malikânelerle kaplıydı, yağmalanmış ambarlar ve kıymetli eşyalar, davarları ile birlikte alınıp götürülmüş insanlar. Perrin geldiğinde, genellikle kimse kalmamış oluyordu, yalnızca boş evler, bahara dek hayatta kalmak için yiyecek arayan insanlar. Tüccarların değil, çerçiler ve yerel çiftçilerin kullandığı, eskiden ormanlık kıyılara kurulmuş iki köy arasında işleyen küçük bir salla Eldar'ı geçip Altara'ya girmişti. Shaidoların karşıya nasıl geçtiğini bilmiyordu, ama o Asha'manlara kapıyol yaptırmıştı. Saldan geriye kalan tek şey iki kıyıdaki kaba taş iskelelerdi ve yanmadan kalan birkaç bina da, insanları görünce kaçan kaburgaları çıkmış üç vahşi köpek dışında boştu. Çekiç gibi şekillenmiş ve sertleşmiş öfke.

Dün sabah minik bir köye gelmişti. İki avuç sersemlemiş, kirli yüzlü insan, sabah ilk ışıklarla ormandan çıkan, Manetheren'in Kızıl Kartalı ve kırmızı Kurtbaşı, Ghealdan'ın Gümüş Yıldızları ve Mayene'in Altın Şahini

bayrakları arkasında yürüyen yüzlerce mızraklı ve oklu askere, arkalarından gelen yüksek tekerlekli araba ve yedek at dizilerine bakakalmıştı. Gaul ve diğer Aielleri ilk gördüklerinde, o insanlar uyuşukluklarını üstlerinden atmış, panik içinde ağaçlara doğru kaçmaya başlamışlardı. Soru sormak için birkaçını yakalamak zor olmuştu; Aiellerin yanlarına yaklaşmasına izin vermektense ölümlerine koşmayı tercih ediyorlardı. Brytan yalnızca bir düzine aileden oluşuyordu, ama Shaidolar daha iki gün önce oradan dokuz genç adam ve kadın almıştı, hayvanlarının tamamına el koymuştu. İki gün. Çekiç, bir amacı ve bir hedefi olan bir araçtı.

Dikkatli olması gerektiğini, yoksa Faile'i sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu, ama aşırı dikkatli olursa da kaybederdi onu. Dün, erken saatlerde, ileride keşif yapanlara öncekinden daha uzağa gitmelerini, kendilerini zorlamalarını, Shaidoları bulmadıkları sürece ancak bir gün sonra dönmelerini söylemişti. Birazdan güneş doğacaktı ve bundan en fazla birkaç saat sonra Elyas, Gaul ve diğerleri, suda bir gölgeyi bile takip edebileceklerini bildiği Kızlar ve İki Nehirli adamlar dönecekti. Shaidolar ne kadar hızlı ilerlerse ilerlesin, izciler daha hızlı ilerleyebilirdi. Onların hızını kesen aileler, arabalar ve tutsaklar yoktu. Bu sefer, ona Shaidoların tam olarak nerede olduğunu söyleyebileceklerdi. Söyleyeceklerdi. Perrin iliklerine dek hissediyordu. Damarlarında kesinlik akıyordu. Faile'i bulacak, onu kurtaracaktı. Her şeyden önce, hatta yaşamaktan önce bu geliyordu, başaracak kadar yaşadığı sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu, ama artık bir çekiçti ve bunu başarmanın bir yolu varsa, herhangi bir yolu, o Shaidoları ezip dümdüz etmeye kararlıydı.

Perrin battaniyeleri kenara atarak çelik eldivenlerini taktı, yarım ay şeklinde uzun ağır bir kazıkla dengelenmiş baltasını yanında yattığı yerden aldı, yuvarlanarak arabanın altından çıktı ve ezilip donmuş karın üzerinde ayağa kalktı. Çevresi, eskiden Brytan'ın tarlaları olan yerde, sıra sıra arabalarla doluydu. Bunca çok, silahlı, yabancı bayrak taşıyan yabancının gelmesi bu küçük köyde hayatta kalanlar için bardağı taşıran son damla olmuştu. Perrin gitmelerine izin verir vermez o iki avuç insan ormana kaçmış, sırtlarında ya da kızaklarında taşıyabildikleri her şeyi de yanlarında götürmüşlerdi. Perrin Shaidolardan biriymiş gibi hızla kaçmışlar, onu takip edeceği korkusuyla arkalarına bile bakmamışlardı.

Perrin baltasının sapını kemerindeki kalın halkaya geçirirken, yakındaki bir arabanın yanından derin bir gölge yükseldi ve karanlıkta siyah görünen bir pelerine sarınmış bir adama dönüştü. Perrin şaşırmamıştı; yakındaki at

sıraları havayı binlerce hayvanın, binek, araba ve yedek atların kokusu ile ağırlaştırmıştı. At pisliğinin tatlımsı kokusundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama o yine de uyanan başkalarının kokularını yakalayabiliyordu. İnsan kokusu her zaman belirgin oluyordu. Dahası, Perrin uyanmadan Aram çoktan gelmiş, bekliyordu. Gökyüzünde alçakta duran, solmaya yüz tutmuş hilal, açıkça görmesine olmasa da diğer adamın yüzünü seçmesine yetecek kadar ışık veriyordu ve kılıcının pirinç toplu kabzası omzunun üzerinden çapraz çıkıyordu. Aram eskiden Tenekeci'ydi, ama hâlâ parlak çizgili Tenekeci ceketi giyiyor olsa da, bir daha Tenekeci olacağını sanmıyordu. Aram'da şimdi, ay gölgelerinin saklayamadığı sert bir kaş çatış vardı. O kılıcı çekmeye hazır görünüyordu ve Faile kaçırıldığından beri öfke adamın kokusunun bir parçası haline gelmişti. Faile kaçırıldığından beri çok şey değişmişti. Zaten Perrin öfkeyi anlıyordu. Faile kaçırılmadan önce gerçekten anlamamıştı.

"Seni görmek istiyorlar, Lord Perrin," dedi Aram, başını araba sıralarının arasındaki iki loş şekle doğru sallayarak. Soğuk havada sözcükler hafif bir pusla çıktı. "Uyumana izin vermelerini söyledim." İstemediği halde ona çok fazla göz kulak olması Aram'ın kusuruydu.

Perrin havayı sınadı ve o iki gölgenin kokularını at kokularından ayırdı. "Onları şimdi göreceğim. Benim için Çevik'i hazırlat, Aram." Kampın geri kalanı uyanmadan önce eyerinde olmaya çalışıyordu. Kısmen çok uzun süre kıpırdamadan durmak becerisini taşıyor olduğu için. Kıpırdamadan dururken Shaidoları yakalayamazdı. Ve kısmen de, kaçınabileceği birilerinin yoldaşlığından kaçınabilmek için. Keşif işini yapan erkek ve kadınlar ondan çok daha iyi olmasa, izcilerle birlikte kendisi de keşfe çıkardı.

"Peki, Lordum." Karlara bata çıka uzaklaşırken Aram'ın kokusuna bir keskinlik girdi, ama Perrin ancak fark etti onu. Sebban Balwer'in karanlıkta battaniyelerinden çıkması için önemli bir şey olması gerekirdi ve Selande Darengil'e gelince...

Balwer kocaman pelerini içinde bile sıska görünüyordu, küçük suratı derin başlığın içinde neredeyse gizlenmişti. Sırtını kamburlaştırmak yerine dik dursa, yine de yanındaki kısa boylu Cairhienli kadından en fazla bir el uzun dururdu. Kollarını kendine dolamış, bir ayaktan diğerine sıçrıyor, çizmelerinden içeri sızıyor olması gereken soğuktan kaçınmaya çalışıyordu. Koyu renk erkek ceketi ve pantolonu giymiş olan Selande, nefesiyle birlikte çıkan tüysü beyaz pusa rağmen soğuğu görmezden gelmek için epey çaba

harcıyordu. Kadın titriyordu, ama yerinde dururken bile kasılmayı başarıyordu. Pelerinin bir yanını arkaya atmış, eldivenli elini kılıcının kabzasına koymuştu. Pelerininin başlığını da indirmiş, arkadan sarkan ve ense hizasında siyah bir kurdeleyle bağlanmış olan kuyruk dışında kısa kesilmiş saçlarını açığa sermişti. Selande Aielleri taklit eden, kılıçlı Aiel müsveddesi o aptalların önderiydi. Kokusu yoğun ve yumuşaktı, tıpkı pelte gibi. Kadın endişeliydi. Balwer... dikkatli... kokuyordu, ama adam zaten hep öyle kokuyordu, ama dikkatliliğinde asla hararet yoktu, yalnızca odaklanmışlık vardı.

Ufak tefek sıska adam hoplamayı bırakıp katı, telaşlı bir eğilme ile selam verdi. “Leydi Selande, onun dudaklarından duymanız gerektiğini düşündüğüm bir haber getirdi, Lordum,” Balwer’in ince sesi, tıpkı sahibi gibi, kuru ve titizdi. Boynunu celladın baltasına uzatmış olsa da aynı ses tonu ile konuşurdu. “Leydim, buyrun.” Adam yalnızca bir sekreterdi –Faile ve Perrin’in sekreteri–; genellikle kılı kırk yaran, dikkatleri üzerine çekmemeye çalışan bir adam. Selande ise asil bir kadındı, ama Balwer bu sözleri bir talebe dönüştürmüştü.

Kadın ona yan yan, keskin bir bakış fırlattı, kılıcını düzeltti ve Perrin onu yakalamak için gerildi. Kadının adama saldıracağını düşünmüyordu gerçekten, ama diğer yandan, onun ya da saçma arkadaşlarının nasıl davranacağından, kuşkulanmayacak kadar da emin değildi. Balwer başını bir yana eğerek kadını izlemekle yetindi. Kokusunda endişe değil sabırsızlık vardı.

Selande başını arkaya atarak dikkatini Perrin’e çevirdi. “Seni görüyorum, Lord Perrin Altıngöz,” diye başladı, sert Cairhien aksanı ile, ama Perrin’in Aiel formaliteleri için pek az sabrı olduğunu görerek telaşla devam etti. “Bu gece üç şey öğrendim. İlki ve en az önemli olanı, Haviar Masema’nın dün Amadicia’ya doğru bir başka atlı gönderdiğini raporladı. Nerion takip etmeye çalıştı, ama adamı gözden kaybetti.”

“Nerion’a söyle, kimseyi takip etmemesini söyledim,” dedi Perrin keskin bir sesle. “Haviar’a da aynı şeyi söyle. Bunu biliyor olmalıydılar! Onlar izlemek, dinlemek ve işitip görebildiklerini raporlamak üzere oradalar, o kadar. Beni anlıyor musun?” Selande çabucak baş salladı, bir anlığına kokusuna bir korku dikeni eklendi. Ondan korktuğunu tahmin ediyordu Perrin, onun kadına öfkelendiğinden korkuyordu. Sarı gözlü bir insan huzursuzluk yaratıyordu. Elini baltasından çekti ve iki elini arkasında kenetledi.

Haviar ve Nerion Faile'in iki düzine genç aptalından iki kişiydi; biri Tearlı, diğeri Cairhienliydi. Faile onları göz ve kulak olarak kullanmıştı, bir sebepten hâlâ Perrin'i sinirlendiren bir gerçek, ama Faile casusluğun bir eşin görevlerinden olduğunu yüzüne söylemişti zaten. İnsan, karısının şaka yaptığını sanırken dikkatli dinlemeliydi; şaka yapmıyor olabilirdi çünkü. Casusluk fikri onu huzursuz ediyordu, ama Faile onları o şekilde kullanabildiyse, gerektiğinde kocası da kullanabilirdi. Ama yalnızca iki tanesini. Masema, eninde sonunda Karanlıkdostları dışında herkesin onu izlemeye yazgılı olduğunu düşünür gibiydi, ama Perrin'in kampından çok fazla kişi ayrılıp ona katılırsa kuşkulanabilirdi.

"Burada bile ona Masema demeyin," diye ekledi kabaca. Son zamanlarda adam Masema Dagar'ın öldüğünü ve Lord Yenidendoğan Ejder'in Habercisi olarak yeniden doğduğunu iddia etmeye başlamıştı ve eski isminin telaffuz edilmesine daha da çok bozuluyordu. "Yanlış yerde yanlış şeyler söylerseniz, sizi bir daha yalnız yakaladıklarında kabadayılarından birkaçının sizi kırbaçlaması ile kurtulursanız şanslı sayılırsınız." Selande ciddiyetle başını salladı yine ve bu sefer korku kokusu yoktu. Işık, Faile'in ahmakları neden korkmaları gerektiğini bile anlamıyordu.

"Şafak sökmek üzere," diye mırıldandı Balwer, titreyerek ve pelerinine daha sıkı sarınarak. "Birazdan herkes uyanacak ve bazı konuların görülmeden konuşulması en iyisi. Leydim devam edebilirse?" Bir kez daha, bir öneriden daha fazlasıydı. Perrin'in görebildiği kadarıyla Selande ve Faile'in diğer takipçileri sorun yaratmaktan başka işe yaramamışlardı ve Balwer bir sebepten kadının sinirlerine dokunmaya çalışıyor gibiydi, ama kadın utançla irkildi ve bir özür mırıldandı.

Perrin karanlığın gerçekten de azalmakta olduğunu fark etti, en azından onun gözleri için. Yukarıdaki gökyüzü hâlâ siyah görünüyordu ve yıldızlarla doluydu, ama Selande'nin ceketinin önünü süsleyen altı ince çizgiyi seçebiliyordu. En azından bir çizgiyi diğerinden ayırt edebiliyordu. Her zamankinden daha geç uyandığını fark edince hırladı. Ne kadar yorgun olursa olsun bitkinliğe teslim olamazdı! Selande'nin raporunu dinlemesi gerekiyordu –kadın Masema'nın atlılar göndermesinden endişelenmiş olamazdı; adam bunu hemen her gün yapıyordu– ama endişeyle Aram'ı ve Çevik'i aradı. Kulakları at sıraları arasında hareketlilik yakaladı, ama henüz kendi atından iz yoktu.

“İkinci konu, Lordum,” dedi Selande, “Haviar Altara damgalı tuzlanmış balık ve tuzlanmış biftek dolu bir sürü fıçı gördü. Mas... Haberci’nin halkı arasında Altaralılar da olduğunu söylüyor. Çoğu zanaatkâra benziyormuş, bir ikisi tüccar ya da resmi görevli olabilirmiş. Her durumda, nüfuzlu erkek ve kadınlar, sağlam insanlar ve bazıları doğru kararı verip vermediklerinden emin görünmüyorlarmış. Birkaç soru balık ve bifteklerin nereden geldiğini ortaya çıkarabilir. Ve belki size daha fazla göz ve kulak kazandım.”

“Balık ve bifteklerin nereden geldiğini ben biliyorum. Sen de biliyorsun,” dedi Perrin sinirle. Yumruklarını arkasında sıktı. Bu hızla giderken Masema’nın yağmacı gruplar gönderemeyeceğini ummuştu. Oldukları şey buydu işte ve daha kötü olmasalar bile en az Shaidolar kadar kötüydüler. İnsanlara Yenidendoğan Ejder’e yemin etme şansı veriyorlardı ve reddedenleri ya da fazla duraksayanları ateşle ve çelikle öldürüyorlardı. Her durumda, Masema’yı takip etseler de etmeseler de, yemin edenlerden Haberci’nin ülküsüne cömert bağışlarda bulunmaları bekleniyordu. Ölenler ise basitçe Karanlıkdostuydu ve mallarına el koymak caizdi. Masema’nın kanunlarına göre hırsızların eli kesiliyordu, ama Masema’ya göre kendi yağmacıları hırsızlık yapmıyordu. Onun kanunlarına göre, cinayet ve başka bir sürü suçun cezası idamdı, ama takipçileri arasında bir sürü kişi yemin almak yerine öldürmeyi tercih ediyordu. O şekilde daha fazla yağma yapabiliyorlardı ve bazıları için cinayet yemekten önce oynayabilecekleri hoş bir oyundu.

“Onlara, bu Altaralılardan uzak durmalarını söyle,” diye devam etti Perrin. “Masema’nın peşine her tür insan takılıyor ve şüpheleri varsa bile, geri kalanlar gibi şevk kokmaları fazla sürmez. O zaman komşularının bağırsaklarını dökmekte tereddüt etmezler. Yanlış soruları soran birinden bahsetmiyorum bile. Benim bilmek istediğim Masema’nın ne yaptığı, ne planladığı?”

Adamın bir planı olduğu su götürmezdi. Masema Rand dışında herhangi birinin Tek Güç’e dokunmasının günah olduğunu iddia ediyor, doğuya gidip Rand’a katılmaktan çok istediği hiçbir şey olmadığını söylüyordu. Her zamanki gibi, Rand’ı düşününce Perrin’in kafasının içinde renkler döndü. Bu sefer öncekinden de canlıydılar, ama öfkeyle karşılaşınca buharlaşıp gittiler. Günah ya da değil, Masema Yolculuk yapmayı kabul etmişti, ki bu yalnızca yönlendirmek değil, *erkeklerin* yönlendirmesiydi. Ve ne söylerse söylesin, bunu Faile’in kurtarılmasına yardım etmek için değil, mümkün olduğu sürece batıda kalmak için yapmıştı. Perrin güvenilmez oldukları

anlaşılana dek insanlara güvenmeyi tercih ederdi, ama Masema'yı bir kez koklamış, adamın kuduz bir hayvan olduğunu ve kuduz bir hayvandan da güvenilmez olduğunu anlamıştı.

Her ne ise, o planı durdurmanın yollarını düşünmüştü. Masema'nın öldürmesini ve yakmasını engellemek için yollar. Masema'nın yanında on on iki bin adam vardı, belki daha fazla –adam sayılar konusunda pek açık değildi ve darmadağın kampları yüzünden saymak imkânsızdı–; Perrin'i izleyen insanların sayısı bunun dörtte birinden azdı, yüzlercesi araba sürücüsü, seyis ya da savaşta yardımdan çok engel olacak başkalarıydı, ama yanında üç Aes Sedai ve iki Asha'man vardı, altı Aiel Bilgesinden bahsetmiyordu bile. Masema'yı olduğu yerde durdurabilirdi. Bilgeler ve Aes Sedailerin ikisi yardım etmeye can atıyordu. En azından gönüllüden daha fazlasıydılar. Masema'nın ölmesini istiyorlardı! Ama Masema'nın ordusunu dağıtmak, onun yüzlerce çete halinde Altara ve ötesine dağılmasına sebep olurdu. Bu sefer Yenidendoğan Ejder adına değil, kendileri adına yağmalar ve öldürürlerdi. *Shaidoları dağıtmak da aynı sonuca varır,* diye düşündü ve düşünceyi aklından çıkardı. Masema'yı durdurmak için, sahip olmadığı kadar zaman gerekiyordu. Faile güvenliğe kavuşana kadar adamın beklemesi gerekecekti. Shaidolar odun gibi kırılana kadar.

"Bu gece öğrendiğin üçüncü şey nedir, Selande?" dedi kabaca. Şaşkınlık içinde, kadından gelen endişe kokusunun arttığını hissetti.

"Haviar birini gördü," dedi yavaşça. "Başta bana söylemedi." Sesi bir anlığına sertleşti. "Bunun bir daha olmayacağından emin oldum!" Derin bir nefes aldı, kendi kendisiyle savaşır göründü, sonra patladı. "Masuri Sedai Masema'yı... Haberci'yi ziyaret etti. Bu doğru, Lordum; inanın bana! Haviar onu birden çok kez gördü. Başlığını takarak, gizlice kampa giriyor ve aynı şekilde gidiyor, ama Haviar iki kez yüzünü açıkça görmüş. Her seferinde bir adam eşlik ediyor, bazen de bir başka kadın. Haviar adamı emin olacak kadar iyi göremedi, ama tarif Masuri'nin Muhafızı Rovair'e uyuyor. Haviar diğer kadının Annoura Sedai olduğundan emin."

Aniden sustu, Perrin'i ay ışığı altında karanlık karanlık parlayan gözlerle izledi. Işık, kadın bunun anlamı kadar Perrin'in haberi nasıl karşılayacağı için de endişeleniyordu! Perrin yumruklarını açmaya zorladı. Masema Aes Sedailerden, Karanlıkdostları kadar çok tiksiniyordu; onları da neredeyse Karanlıkdostu sayıyordu. O zaman neden iki Aes Sedai'yi kabul etmişti? Aes Sedailer ona neden gitmişti? Annoura'nın Masema hakkındaki

düşünceleri, Aes Sedai gizemi ve her yöne çekilebilecek çift anlamlı yorumların arkasına gizlenmişti, ama Masuri adamın deli köpek gibi öldürülmesi gerektiğini açık açık söylemişti.

“Haviar ile Nerion’un Aes Sedaileri dikkatle izlemesini ve Masema ile yaptıkları görüşmeleri dinleyip dinleyemediğine bakmasını sağla.” Haviar yanılmış olabilir miydi? Hayır, Masema’nın kampında, göreceli olarak pek az kadın vardı ve Tearlının o kirli, cani bakışlı kadınları Masuri sanması imkânsızdı. Masema ile birlikte yürümeyi tercih eden kadınların yanında erkekler Tenekeci gibi kalıyordu. “Ama söyle onlara, dikkat etsinler. Yakalanmaktansa fırsatı kaçırmak yeğdir. Bir ağaca asılmışken kimseye faydaları olmaz.” Perrin bunun kulağa kaba geldiğini biliyordu. Sesini yumuşatmaya çalıştı. Faile kaçırıldığından beri bu daha da zor geliyordu. “İyi iş başardın, Selande.” En azından ona bağırıyormuş gibi konuşmamıştı. “Sen, Haviar ve Nerion. Bilse, Faile gurur duyardı.”

Kadının yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve böyle bir şey mümkünse, daha dik durdu. Gururlu, temiz ve parlak; başarısıyla duyduğu gururun kokusu tüm diğerlerini neredeyse bastırıyordu! “Teşekkür ederim, Lordum. Teşekkür ederim!” Perrin’in ona bir ödül verdiğini sanırdınız. Bir düşününce, belki de vermişti. Ama bir düşününce, Faile göz ve kulaklarını Perrin’in kullandığını bilse, hatta onlardan haberi olduğunu bilse pek memnun olmayabilirdi. Bir zamanlar, Faile’in hoşnutsuz olduğu düşüncesi Perrin’i huzursuzlandırırdı, ama bu casuslarını öğrenmeden önceydi. Bir de Elyas’ın ağzından kaçırdığı, Kırık Taç gibi küçük bir mesele vardı. Herkes her zaman kadınların sırlarını kocalarından sıkı sıkı sakladığını söylerdi, ama her şeyin bir sınırı vardı!

Balwer bir eliyle pelerinini dar omuzlarında düzelterek, diğer elinin arkasından öksürdü. “İyi söylediniz, Lordum. Çok iyi söylediniz. Leydim, eminim Lord Perrin’in talimatlarını en kısa zamanda ilgililere aktarmak istersiniz. Yanlış anlamalara yer vermemek gerekir.”

Selande gözlerini Perrin’den ayırmadan başını salladı. Ağzını açtı ve Perrin kadını su ve gölge bulmak hakkında bir dilek dileyeceğinden emindi. Işık, donmuş halde de olsa, bol bol bulabildikleri bir şey suydu ve senenin bu zamanında öğlen bile kimse gölge istemiyordu! Kadın muhtemelen buna niyetlenmişti, ama bir an tereddüt ettikten sonra, “Işık’ın inayeti üzerinizde olsun, Lordum,” dedi. “Cüret etmeme izin verirseniz, sizin hakkınızda Işık, Leydi Faile’e inayet etmiş.”

Perrin teşekkür etmek için başını sertçe salladı. Ağzında kül tadı vardı. Işık Faile’e çok tuhaf bir biçimde inayet etmişti, ona iki hafta aradıktan sonra onu hâlâ bulamamış olan bir koca vermişti. Kızlar onun *gai’shain* yapıldığını, ona kötü davranılamayacağını söylüyordu, ama Shaidoların şimdiye dek gelenekleri yüz farklı şekilde ihlal ettiklerini de itiraf ediyorlardı. Perrin’in kitabına göre, kaçırılmak yeterince kötü bir muameleydi. Acı küller.

“Leydi çok iyi iş çıkaracak, Lordum,” dedi Balwer yumuşak sesle, Selande’nin arabaların arasındaki karanlıkta gözden kaybolmasını izleyerek. Bu onay bir sürprizdi; Balwer Perrin’i Selande ve arkadaşlarını kullanmaktan vazgeçirmeye çalışmış, onların düşüncesiz ve güvenilmez olduklarını söylemişti. “Gerekli içgüdülere sahip. Genelde Cairhienliler sahip olur. Bir ölçüye dek Tearlılar da, en azından asilleri, ama önce...” Aniden sustu ve ihtiyatla Perrin’e baktı. Başka adam olsa, Perrin onun niyetlendiğinden daha fazlasını söylediğine inanırdı, ama Balwer’in dilinin bu şekilde sürçeceğinden kuşkuluydu. Adamın kokusu sabit kaldı, kendinden emin olmayan insanlarda olduğu gibi değişmedi. “Raporu hakkında bir iki noktaya temas edebilir miyim, Lordum?”

Karı ezen nalların sesi Aram’ın geldiğini haber verdi. Perrin’in boz donlu atı ile kendi zayıf, gri iğdiş atını çekiyordu. İki hayvan birbirlerini dişlemeye çalışıyorlardı ve Aram onları güçlükle ayrı tutuyordu. Balwer içini çekti.

“Ne söylemen gerekiyorsa Aram’ın yanında söyleyebilirsin, Balwer Efendi,” dedi Perrin. Ufak tefek adam onayla başını eğdi, ama yine içini çekti. Kamptaki herkes Balwer’in söylentileri, tesadüfen kulak misafiri olunan yorumları ve insanların yaptıklarını bir araya getirerek, gerçekte neler olduğu ya da neler olabileceği hakkında bir resim oluşturabildiğini biliyordu ve Balwer’in kendisi bunu bir sekreter olarak görevlerinden biri sayıyordu, ama bir sebepten hiç de öyle bir şey yapmıyormuş gibi davranıyordu. Zararsız bir numaraydı ve Perrin adamın suyuna gitmeyi düşünüyordu.

Çevik’in dizginlerini Aram’dan alırken, “Bir süre arkamızdan yürü, Aram,” dedi. “Balwer Efendi ile yalnız konuşmam gerek.” Balwer’in iç çekişi öyle hafifti ki Perrin zor işitti onu.

Donmuş karı çıtırdatarak yürümeye başladıklarında Aram tek kelime etmeden peşlerine düştü, ama kokusu yine diken diken olmuştu; titrek, ince, ekşi bir koku. Bu sefer Perrin kokuyu tanıdı, ama her zamankinden daha

fazla üzerinde durmadı. Aram onunla zaman geçiren, Faile dışında herkesi kıskanıyordu. Perrin buna bir son vermenin yolunu göremiyordu ve zaten Aram'ın sahiplenmeciliğine, Balwer'in yanında hoplarcasına yürümesi kadar alışmıştı. Balwer omzunun üzerinden arkaya bakarak Aram'ın işitebilecek kadar yakında olup olmadığını kontrol etti, sonunda konuşmaya karar verdi. Balwer'in ustura kadar keskin, merak uyandırıcı ölçüde kuru ama yine de kuşku ifade eden kokusu Aram'ın kıskançlığı ile zıtlık oluşturuyordu. Değişmek istemeyen insanları değiştiremezdiniz.

At sıraları ve erzak arabaları kampın ortasında, hırsızların kolaylıkla ulaşamayacağı bir yerdeydi ve gökyüzü çoğu kişiye hâlâ siyah görünse de, atlarına yakın uyuyan araba sürücüleri ve seyisler çoktan uyanmış, battaniyelerini katlıyorlardı. Bazıları, bir gece daha ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı çam dallarından ve çevredeki ormandan toplanmış başka küçük ağaç dallarından yapılmış barınaklarla ilgileniyordu. Yemek ateşleri yakılıyor, üstlerine küçük siyah tencereler konuluyordu, ama lapa ve kurufasulye dışında yiyecek pek az şey vardı. Avlanan ya da tuzaklarla yakalanan hayvanlar biraz et ekliyordu; geyik, tavşan, keklik, ormantavuğu vesaire, ama besleyecek bunca boğaz varken ancak bir yere kadar yetiyordu ve Eldar'ı geçtiklerinden beri erzak satın alabilecekleri yer görmemişlerdi. Perrin'i bir, "Günaydın, Lordum," ve, "Işık üzerinizde olsun, Lordum," dalgası takip ediyordu, ama onu gören erkek ve kadınlar barınaklarını güçlendirmeye çalışmayı bırakıyorlardı ve birkaçı yürüyüşünden kararlılığını anlamış gibi kendi barınaklarını yıkmaya başlamışlardı. Şimdiye dek kararlılığını öğrenmiş olmalıydılar. Ne büyük beceriksizlik ettiğini anladığı günden beri bir yerde iki gece geçirmemişti. Selamlara yavaşlamadan karşılık veriyordu.

Kampın kalanı atların ve arabaların çevresinde, ormana bakan ince bir çizgi oluşturuyordu. İki Nehirliler dört gruba ayrılmıştı ve Ghealdanlı ve Mayeneli mızraklı askerler aralarına serpiştirilmişti. Üstlerine kim, hangi yönden gelirse gelsin, İki Nehir uzun yayları ve eğitimli süvarilerle karşılaşacaktı. Perrin'in korktuğu Shaidoların aniden belirmesi değildi, Masema'ydı. Adam onu yeterince uysallıkla izliyor gibiydi, ama bu baskın haberlerine ek olarak, son iki hafta içinde dokuz Ghealdanlı ve sekiz Mayeneli kaybolmuştu ve kimse onların kaçtığını düşünmüyordu. Bundan önce, Faile'in kaçırıldığı gün, yirmi Mayeneli pusuya düşmüş ve öldürülmüştü, herkes bunu yapanın Masema'nın adamları olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden huzursuz bir barış hüküm sürüyordu, tuhaf ve

diken diken bir barış, ama o barışın sonsuza dek süreceği iddiasına konmuş bir bakır para kaybedilmiş bir bakır paraydı, Masema o barışın tehlikede olduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu, ama barış olup olmaması takipçilerinin umurunda değil gibiydi ve Masema nasıl davranırsa davransın adamları onun önderliğini takip ediyordu. Ama bir şekilde, Perrin Faile kurtarılana kadar o barışın sürmesini sağlamaya kararlıydı. Barışın sürmesini sağlamanın bir yolu, kendi kampını çetin ceviz kılmaktı.

Aieller, Bilgelere hizmet eden *gai'shain*'ler dahil elli kişiden az olmalarına rağmen, kendi ince dilimlerini kurmakta ısrar etmişlerdi. Perrin durup onların alçak, koyu renk çadırlarını inceledi. Bunlar dışında kampta kurulan yegâne çadırlar, kampın diğer yanında, Brytan'ın evlerinin yakınındaki, Berelain ve iki hizmetçisinin çadırlarıydı. O evler pireler ve bitler yüzünden, soğuktan kaçmak isteyen zorlu askerler için bile kullanılamaz durumdaydı ve ahırlar rüzgârın uluyarak içinden geçtiği, evlerdekinden de kötü asalaklar barındıran kokuşmuş barakalardan ibaretti. Kızlar ve *gai'shain*'ler dışında Aieller arasındaki tek erkek olan Gaul keşfe çıkmıştı, Aiel çadırları sessiz ve kıpırtısızdı, ama bazı çadırların baca deliklerinden gelen duman kokusu *gai'shain*'lerin Bilgeler için kahvaltı hazırladığını ya da servis yaptığını anlatıyordu. Annoura, Berelain'in danışmanıydı ve genelde onun çadırını paylaşırdı, ama Masuri ile Seonid Bilgelerin yanında olmalıydı, hatta belki *gai'shain*'lerin kahvaltı hazırlamasına yardım ediyorlardı. Bilgelerin onları çırak saydığı gerçeğini hâlâ saklamaya çalışıyorlardı, halbuki kamptaki herkes artık bunu biliyor olmalıydı. Aes Sedailerin odun ya da su taşıdığını gören, sopalandığını duyan herkes anlayabilirdi. İki Aes Sedai Rand'a yemin etmişti –yine renkler, alaca bir patlama gibi, kafasının içinde döndü; yine onun daimi öfkesi altında eridiler– ama Edarra ve diğer Bilgeler onlara göz kulak olmak için gönderilmişlerdi.

Yeminlerinin onları ne kadar sıkı bağladığını ya da sözcüklerin arasında ne kadar manevra alanı kaldığını yalnızca Aes Sedailer biliyordu ve Bilgeler kurbağa demeden ikisinin de sıçramasına izin verilmiyordu. Seonid ve Masuri'nin *ikisi de* Masema'nın deli köpek gibi öldürülmesi gerektiğini söylemişti ve Bilgeler de onaylamıştı. Ya da onayladıklarını söylemişlerdi. Onları gerçeğe bağlayacak Üç Yeminleri yoktu, ama aslında o yeminler Aes Sedaileri özlerinden çok sözleriyle bağlıyordu. Ve Perrin Bilgelerden birinin ona, Masuri'nin deli köpeğin tasmalanması gerektiğini düşündüğünü söylediğini hatırlar gibiydi. Bir Bilge kurbağa demeden sıçramasına izin

verilmemesi? Metal kenarları keskinleştirilmiş demirci yapbozu gibiydi. Onu çözmesi gerekiyordu, ama ufak bir hatayla kemiğe kadar kesebilirdi kendini.

Perrin göz ucu ile Balwer'in, dudaklarını düşünceli düşünceli büzerek onu izlediğini gördü. Yabancı bir şeyi inceleyen bir kuş gibi. Korkuyla değil, açlıkla değil, yalnızca merakla. Çevik'in dizginlerini toparlayarak, öyle çabuk yürüdü ki yetişmek için ufak tefek adamın adımlarını açarak hafifçe sıçramaya başlaması gerekti.

İki Nehirliler Aiellerin yanında, kuzeydoğu yönünde kalıyorlardı. Perrin biraz kuzeye, Ghealdan askerlerin kamp kurduğu yere ya da güneye, en yakın Mayene kampına yürümeyi düşündü, ama derin bir nefes alarak kendini köyden gelen dostlarının ve komşularının arasında yürümeye zorladı. Hepsi uyanıktı, pelerinlerine sarınmış, barınaklarından kalanlarla yemek pişirmek için yaktıkları ateşleri besliyorlar ya da dün geceden kalan soğuk tavşanı tencerelerdeki lapaya doğruyorlardı. Başlar onu izlemek için kalkarken konuşmalar kesildi ve ihtiyat kokusu yoğunlaştı. Çelik üzerinde kayan bileyi taşları durdu, sonra yumuşak fısıltılarına devam ettiler. Tercih ettikleri silah yaydı, ama herkes kısa kılıca ek olarak ağır bir hançer de taşıyordu. Bazıları uzun kılıcı tercih etmişti, Shaidoların yağmaladıkları yerlerde buldukları ama götürmeye değer bulmadıkları mızrakları, baltalı kargıları ve başka silahları da almışlardı. Mızraklara alışmışlardı ve bayram günü yarışlarında değnek kullanmaya alışık eller ucunda metalden ağırlık bulunan kargıları o kadar da farklı bulmamıştı. Yüzleri aç, yorgun ve gergindi.

Biri gönülsüz bir şekilde, "Altıngöz!" diye bağırdı, ama kimse tekrarlamadı, bir ay önce olsa Perrin'i memnun edecek bir şey. Faile kaçırıldığından beri çok şey değişmişti. Artık sessizlikleri kurşun gibiydi. Uzatmaya çalıştığı sakalı tıraşladığı yerler hâlâ beyaz duran genç Kenly Maerin Perrin'in gözlerine bakmaktan kaçınmaya çalıştı, ne zaman küçük ve kıymetli bir şey görse parmakları çevikleşen, her fırsat bulduğunda sarhoş olan Jori Congar Perrin geçerken horgörüyle tükürdü. Bunun üzerine Ban Crawe Jori'nin omzunu yumrukladı, ama Ban de Perrin'e bakmaktan kaçındı.

Dannil Lewin, gaga burnu altında çok saçma görünen gür bıyığını sinirli sinirli çekiştirerek ayağa kalktı. "Emirler, Lord Perrin?" Perrin başını iki yana sallayınca sıska adam rahatlamış göründü ve çabucak oturup, en yakın tencereye sabah lapasını dört gözle bekliyormuş gibi bakmaya başladı.

Belki bekliyordu da; son zamanlarda kimsenin karnı doymuyordu ve Dannil'in kemiklerinde asla fazla et olmamıştı. Perrin'in arkasında, Aram hırlamaya çok benzeyen tiksinti dolu bir ses çıkardı.

İki Nehirlilerden başka insanlar da vardı, ama onların durumu daha iyi değildi. Yüzünde yara izleri bulunan iri yarı bir adam olan Lamgwin Dorn kâkülünü çekiştirdi ve başını eğdi. Lamgwin kabadayıya, bir meyhane zorbasına benziyordu, ama artık Perrin'in uşağıydı, daha doğrusu bir uşağa ihtiyaç duyduğunda bu görevi yapıyordu, ki sık olmuyordu bu ve işvereninin gözüne girmek istemiş olabilirdi. Ama Faile'in *shambayan*'ları olarak işe aldığı şişman eski hancı Basel Gill, kel kafasını eğerek, abartılı bir özenle battaniyelerini katlamaya verdi kendini ve Faile'in baş hizmetçisi Lini Eltring, sıkı beyaz topuzu yüzünden yüzü daha da dar görünen kemikli kadın, dudaklarını birbirine bastırarak karıştırdığı tencereden başını kaldırdı ve Perrin'i kovalamak için uzun tahta kaşığını kaldırdı. Solgun Cairhienli yüzündeki kara gözleri haşin bakan Breane Taborwin Lamgwin'in koluna sıkı bir şaplak attı ve ona kaşlarını çattı. Breane, karısı olmasa bile Lamgwin'in kadınıydı ve Faile'in üç hizmetçisinin ikincisiydi. Gerekirse, düşüp ölene dek Shaidoların peşinden giderlerdi ve onu bulduklarında Faile'in boynuna atlarlardı, ama aralarında yalnızca Lamgwin Perrin'i hoş bir biçimde karşılamıştı. Jur Grady'den bile daha fazlasını görebilirdi – Asha'manlar, kim ve ne oldukları yüzünden herkese yabancıydılar, ikisi de Perrin'e karşı düşmanlık göstermemişti– ama donmuş kar üzerinde yürüyen ve kaydıkları zaman küfreden insan seslerine rağmen Grady hâlâ battaniyelerine sarınmış, çam dallarından yapılmış barınağın altında horlamaktaydı. Perrin dostlarının, komşularının ve hizmetkârlarının arasında yürüdü ve yapayalnız hissetti. Bir insan sadakat iddiasını ancak bir yere kadar sürdürebilir, sonra pes ederdi. Hayatının yüreği kuzeydoğuda bir yerdeydi. Onu geri getirdiği zaman her şey yoluna girecekti.

Kamp on adım derinliğinde, ucu keskinleştirilmiş kazıklardan bir ormanla çevriliydi. Perrin Ghealdan askerlerinin kampının kıyısına gitti. Orada, atlı adamların dışarı çıkması için patikalar bırakılmıştı, ama dar yolda ilerlemek için Balwer'le Aram'ın arkasından gelmesi gerekiyordu. İki Nehirlilerin önünde, geçebilmek için yaya birinin bile kıvrılıp bükülmesi gerekirdi. Ormanın kenarı yüz adım ötedeydi; İki Nehirliler için kolay bir atış mesafesi. Dev ağaçların dallarından bir çatı oluşmuştu. Buradaki ağaçların bazıları Perrin'e yabancıydı, ama aralarında çamlar, meşinyapraklar ve karaağaçlar vardı, bazıları tabanlarında üç dört adım

kalınlığındaydılar ve meşeler daha da büyüktü. Bu kadar büyük ağaçlar, otlar ve küçük çalılar dışında hiçbir şey yaşatmazlardı altlarında. Aralarında geniş mesafeler bulunurdu, ama o boşluklar şimdi geceden de karanlık gölgelerle doluydu. Yaşlı bir orman, orduları yutabilecek ve tek bir kemiği geri vermeyebilecek bir orman.

Balwer kazıkları geçerlerken arkadan geldi, ama sonra Perrin ile bundan daha yalnız kalamayacağına karar verdi. “Masema’nın gönderdiği atlılar, Lordum,” dedi ve pelerinine sarınarak Aram’a kuşkulu bir bakış fırlattı. Aram ifadesiz bakışlarla karşılık verdi.

“Biliyorum,” dedi Perrin, “Beyazpelerinlere gittiklerini düşünüyorsun.” Harekete geçmeye can atıyordu. Dostlarından uzaklaşmaya da öyle. Dizginleri tutan elini eyer kaşına koydu, ama çizmesini üzengiye geçirmekten kaçındı. Çevik sabırsızlıkla başını salladı. “Masema Seanchanlara da mesaj gönderiyor olabilir.”

“Dediğiniz gibi, Lordum. Olası bir durum, kuşkusuz. Ama Masema’nın Aes Sedailer hakkındaki görüşlerinin Beyazpelerinlerinkine çok benzediğini bir kez daha belirtebilir miyim? Aslında, tıpatıp aynılar. Elinden gelse Aes Sedaileri son kişiye kadar öldürürdü. Seanchanların görüşü daha... pragmatik, eğer bu şekilde ifade etmeme izin verirseniz. Her durumda, Masema’nınkilerle daha az uyumlu.”

“Beyazpelerinlerden ne kadar nefret ediyor olursan ol, Balwer Efendi, her kötülüğün kökünde onlar yok. Ve Masema Seanchanlarla daha önce de iş yaptı.”

“Madem siz öyle diyorsunuz, Lordum.” Balwer’in yüzü değişmedi, ama kuşku kokuyordu. Perrin Masema’nın Seanchanlarla görüştüğünü kanıtlayamıyordu ve nasıl öğrendiğini birine söylemek yaşadığı güçlüklere yenilerini eklerdi. Bu Balwer’i düşündürüyordu; o kanıtlardan hoşlanan bir adamdı. “Aes Sedailere ve Bilgelere gelince, Lordum... Aes Sedailer her zaman her şeyi, belki başka Aes Sedailer hariç herkesten iyi bildiklerine inanıyor gibi. Bilgelerin de böyle olduğuna inanıyorum.”

Perrin havaya beyaz bulutlar saçarak hıhladı. “Bana bilmediğim bir şey söyle. Örneğin, neden Masuri Masema ile görüştü ve Bilgeler buna neden izin verdi. Bir nal çivisine karşılık Çevik üzerine iddiaya girerim, bunu onların iznini almadan yapmamıştır.” Annoura başka meseleydi, ama o kendi başına hareket ediyor olabilirdi. Berelain’in dileği üzerine hareket etmesi olası görünmüyordu kesinlikle.

Balwer pelerinini omuzlarında düzelterek sıra sıra keskin kazığın arasından kampa, Aiel çadırlarına doğru baktı. Çadır duvarlarının ardını görmeyi umarmış gibi gözlerini kısmıştı. “Pek çok olasılık var, Lordum,” dedi aksi aksi. “Yemin eden biri için, yasaklanmamış olan şey izin verilmiş olan şeydir ve emredilmemiş her şey görmezden gelinebilir. Diğerleri izin almadan efendilerine yardımcı olacağına inandıkları eylemlere girişirler. Aes Sedailer ve Bilgeler bu kategorilerden birine giriyor anlaşılan, ama mevcut durumda bundan ötesi ancak spekülasyon olur.”

“Sorabilirim. Aes Sedailer yalan söyleyemez ve yeterince ısrar edersem Masuri gerçeği söyleyebilir.”

Balwer, aniden midesine sancı girmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Belki, Lordum. Belki. Size gerçeğe benzeyen bir şey söylemesi daha olası. Aes Sedailer bu konuda deneyimlidir, biliyorsunuz. Her durumda, Lordum, Masuri nereden bildiğinizi merak edecek ve bu tür düşünceler Haviar ile Nerion’a çıkabilir. Bu koşullar altında, kimlere söyleyeceğini kim bilebilir? En iyi yol, en doğrudan yol değildir. Bazen, güvenlik için bazı şeyler maskeler ardında yapılmalıdır.”

“Sana Aes Sedailere güvenilmeyeceğini söylemiştim,” dedi Aram aniden. “Bunu sana söylemiştim, Lord Perrin.” Perrin elini kaldırınca sustu, ama adamdan gelen öfke kokusu öyle güçlüydü ki Perrin ciğerlerinin temizlenmesi için nefes vermek zorunda kaldı. Bir parçası o kokuyu içine çekmek ve onun kendisini kavurmasına izin vermek istiyordu.

Perrin dikkatle Balwer’i inceledi. Aes Sedailer gerçeği aşağıyı yukarıdan ayırmanızı engelleyecek kadar çarpıtabiliyorlarsa, ki bunu yapabiliyor ve yapıyorlardı, ne kadar güvenebilirdiniz? Her zaman mesele güvendi. Perrin bunu zor bir dersle öğrenmişti. Ama öfkesine hâkim oldu. Bir çekicin özenle kullanılması gerekirdi ve bu demirhanede tek bir hata yüreğini göğsünden sökebilirdi. “Peki, Selande’nin dostlarından bazıları Aieller arasında zaman geçirmeye başlarsa işler değişir mi? Onlar Aiel olmak istiyor. Bu onlara yeterli bahaneyi verir. Belki içlerinden biri Berelain’le ve danışmanıyla arkadaş olur.”

“Bu mümkün olmalı, Lordum,” dedi Balwer, biraz duraksadıktan sonra. “Leydi Medore’nin babası Tear Yüksek Lordlarından. Mayene Başı’na yaklaşmasına yetecek kadar unvan sahibi. Aynı zamanda bir sebep. Muhtemelen aynı ölçüde yüksek bir iki Cairhienli daha vardır. Aieller arasında yaşamak isteyecekleri bulmak daha da kolay.”

Perrin başını salladı. Elinizin ulaştığı her şeyi paramparça etmek istiyor olsanız bile, çekice çok dikkat etmeliydiniz. “O zaman yap. Ama, Balwer Efendi, Selande yanımızdan ayrıldığından beri bu konuda beni... yönlendirmeye... çalışıyorsun. Bundan sonra, bir önerin varsa söyle. Art arda dokuz kez hayır desem de, onuncuda mutlaka dinlerim. Akıllı bir adam değilim, ama akıllı insanları dinlemeye gönüllüyüm ve senin akıllı bir adam olduğunu düşünüyorum. Yalnız, gitmemi istediğin yöne doğru dürtükleme. Bundan hoşlanmam, Balwer Efendi.”

Balwer gözlerini kırpıştırdı ve sonra ellerini bel hizasında kavuşturarak eğildi. Şaşkın kokuyordu. Ve memnun. Memnun? “Nasıl dilerseniz, Lordum. Önceki işverenim, kendisi istemediği sürece eylem önerilerinde bulunmamdan hoşlanmazdı. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım, sizi temin ederim.” Perrin’i süzdü ve bir karara varmış göründü. “Eğer söylememe izin verirseniz,” dedi dikkatle, “size hizmet etmeyi, hiç beklemediğim açılardan... hoş... buldum. Tam da göründüğünüz kişisiniz, Lordum, dikkatsiz davrananları yakalayacak zehirli iğneleriniz yok. Önceki işverenim akıllılığı ile bilinirdi, ama ben sizin farklı bir açıdan aynı ölçüde akıllı olduğunuza inanıyorum. Hizmetinizden ayrılmak zorunda kalsam buna üzülürdüm. Her insan işini korumak için böyle şeyler söyler, ama ben içten söylüyorum.”

Zehirli iğne? Perrin’in hizmetine girmeden önce, Balwer, güç duruma düştüğü için artık ona iş veremeyen Murandyli bir asil kadına hizmet ediyordu. Murandy Perrin’in düşündüğünden daha güç bir yer olmalıydı. “Hizmetimden ayrılman için bir sebep göremiyorum. Ne yapmak istediğini söyle yeter ve bırak ben karar vereyim. Dürtüklemeye çalışma. Ve pohpohlamayı da unut.”

“Ben asla pohpohlamam, Lordum. Ama kendimi efendimin ihtiyaçlarına göre şekillendirmekte ustayım; bu işimin gereklerindendir.” Ufak tefek adam bir kez daha eğildi. Daha önce hiç bu kadar resmi değildi. “Başka sorunuz yoksa, Lordum, gidip Leydi Medore’yi bulabilir miyim?”

Perrin başını salladı. Ufak tefek adam gerileyerek yine eğildi, sonra kampa doğru seğirtti. Kazıkların arasından karın üzerinde sıçrayan bir serçe gibi geçerken pelerini arkasında uçuşuyordu. Tuhaf bir adamdı.

“Ona güvenmiyorum,” diye mırıldandı Aram, Balwer’in peşinden bakarak. “Selande ve diğerlerine de güvenmiyorum. Aes Sedailerle taraf olacaklar, dediğimi unutma.”

“Birilerine güvenmen gerek,” dedi Perrin kabaca. Sorun, kime güveneceği idi. Çevik’in eyerine sıçradı, boz donlu atın kaburgalarını tekmeledi. Boş duran çekiç faydasız çekiçti.

6
Bir Düşün Kokusu

Ormanda dörtnala koştururken soğuk hava Perrin'in burnuna temiz ve taze geliyordu. Esintiler Çevik'in nallarından saçılan karın gevrekliği ile doluydu. Burada, söylentilerin en kötüsüne inanmayı tercih eden eski dostları unutabiliyordu. Masema'yı, Aes Sedaileri, Bilgeleri unutmaya çalışabiliyordu. Ama Shaidolar, nasıl bükerse büksün boyun eğmeyen demir yapboz gibi kafasının içine kazınmıştı. Onu koparıp ayırmak istiyordu, ama demirci yapbozlarında bu asla işe yaramazdı.

Kısa süre dörtnala gittikten sonra, vicdan azabı hissederek boz donlu atını yürüyüş hızına yavaşlattı. Orman çatısının altındaki karanlık derindi ve yüksek ağaçların arasındaki taş çıkıntıları karın altında diğerleri olabileceği konusunda uyarıyordu. Koşan bir atın bacağını kırabilecek yüz ayrı yer; üstelik buna yer sincabı delikleri, tilki inleri ve porsuk barajları dahil değildi. Risk almaya gerek yoktu. Atı dörtnala koşturmak Faile'i bir saat daha erken kurtarmayacaktı. Zaten hiçbir at o hızı çok fazla sürdüremezdi. Burada kar, biriktiği yerlerde dize kadar geliyordu ve başka yerlerde de yeterince derindi. Ama Perrin atını kuzeydoğuya sürdü. İzciler Faile'den haberlerle kuzeydoğudan geliyor olacaklardı. En azından Shaidoların yeri hakkında bir haberle. Bunu o kadar sık umut etmişti, o kadar çok dua etmişti ki! Ama bugün, geleceğini biliyordu. Ama bilmek endişesini daha da arttırıyordu ancak. Onları bulmak bu yapbozu çözmenin ilk kısmı olacaktı. Öfke yüzünden zihni bir konudan diğerine atlıyordu, ama Balwer ne derse desin Perrin en fazla yöntemli davranabildiğini biliyordu. Hızlı düşünmeye çalışırken iyi iş çıkaramamıştı ve akıllı da olmadığından, yöntemlilik iş görmek zorundaydı. Bir şekilde.

Aram gri atını hızla koşturarak ona yetişti ve yavaşlayarak biraz arkadan, yandan gelmeye başladı. Tıpkı sahibini takip eden bir köpek gibi. Perrin bunu yapmasına izin verdi. Perrin onu yanında at sürmeye zorladığında Aram hiç rahat kokmuyordu. Eski Tenekeci konuşmuyordu, ama buz gibi hava kokusunu getiriyordu; bir öfke, kuşku ve hoşnutsuzluk karmaşası. Eyerinde, aşırı kurulmuş bir saat yayı gibi gerginlikle oturuyordu ve çevrelerindeki ormanı sertçe, Shaidoların en yakın ağacın arkasından fırlamasını bekliyormuş gibi izliyordu.

Aslında, o ormanda çoğu adamdan hemen her şey gizlenebilirdi. Dalların arasından görülebildiği yerlerde yukarıdaki gökyüzü koyu gri bir ton taşıyordu, ama şimdilik orman geceden de karanlık gölgelere boğulmuş haldeydi ve ağaçların kendisi karanlıkta devasa sütunlar gibi görünüyordu. Ama üzerine kar yığılmış bir daldaki kara kanatlı karganın kıpırdanması, soğuğa karşı tüylerini kabartması bile Perrin'in gözüne çarpıyordu. Karanlıktan da kara bir çam kırlangıcının bir başkasının üzerinden başını uzatması da. İki kuşun kokularını da almıştı. Midilli kalınlığında, kara dallarını yaymış devasa bir meşenin tepesinden hafif bir insan kokusu geliyordu. Ghealdanlıların ve Mayenelilerin kampın birkaç kilometre dışında devriye gezen adamları vardı, ama Perrin İki Nehirlilerin daha yakında nöbet tutmasını tercih ediyordu. Kampı tamamen çevirmeye yetecek kadar adamı yoktu, ama ormana, onları avlayabilecek hayvanları avlamaya, askerlik ve savaş terimleri ile düşünen adamların gözünden kaçabilecek hareketleri fark etmeye alışıktılar. Koyun peşindeki dağ kedileri apaçık düzlükte saklanabilirdi. Avcıların kovaladığı ayıların ve yabandomuzlarının geriye dönüp avcılarına pusu kurduğu bilinirdi. Yerden sekiz on metre yüksekteki dallardan, adamlar aşağıda hareket eden her şeyi zamanında görebilir, kampı uyarabilirdi ve uzun yayları ile zorla geçmeye çalışan herkese ağır zarar verebilirdi. Ama nöbetçilerin varlığı da tıpkı karganın varlığı gibi zihnine hafifçe dokunup geçti. Ağaçların ve gölgelerin arasından ileriye odaklanmıştı, geri dönen izcilere dair ilk işaretleri yakalamaya yoğunlaşmıştı.

Aniden Çevik başını salladı ve bir sis bulutu eşliğinde kişnedi, gözleri korkuyla yuvarlanarak olduğu yerde kalakaldı, Aram'ın gri atı haykırdı ve ürktü, Perrin öne eğilip titreyen aygırın boynunu okşadı, ama havada hafif bir koku, bir yanık sülfür kokusu alınca eli dondu, ensesindeki saçlar dimdik oldu. Neredeyse yanık sülfür gibi; bu kokunun yanında o yalnızca solgun bir koku taklidi kalırdı. Bunda bir... yanlışlık kokusu vardı, bu

dünyaya ait olmayan bir şeyin kokusu. Koku yeni değildi –o pis kokuya asla “taze” diyemezdiniz– ama eski de değildi. Bir saatlik bir koku, belki daha az. Belki uyandığı zaman oluşmuş. Rüyasında bu kokuyu gördüğü sıralarda.

“Sorun ne, Lord Perrin?” Aram gri atını kontrol etmekte güçlük çekiyordu, at dizginlerle savaşarak halkalar çiziyor, herhangi bir yöne kaçmaya, uzaklaşmaya çalışıyordu, ama Aram dizginlerle uğraşmasına rağmen kabzasında kurtbaşlı ağırlık bulunan kılıcını çekti. Bunu her gün çalışıyordu, zaman bulabildiğinde saatler boyunca ve bu tür şeyleri bilenler adamın iyi olduğunu söylüyordu. “Bu havada sen siyah ipliği beyaz iplikten ayırt edebiliyor olabilirsin, ama bana göre henüz gündüz değil. Hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyorum.”

“Kaldır şunu,” dedi Perrin ona. “Gerek yok. Zaten kılıçlar işe yaramaz.” Titreyen atının ilerlemesi için zorlaması gerekti, ama pis kokuyu takip ederek ilerideki karla kaplı zemini taradı. O kokuyu biliyordu, hem de yalnızca düşten değil.

Aradığı şeyi bulması biraz zaman aldı. Perrin sağ yanındaki, taraçaya benzeyen, iki adım genişliğindeki gri kayalıkların epey berisinde onu dizginlediği zaman at minnetle kişnedi. Kayalığın çevresindeki kar pürüzsüz ve işaretsizdi, ama eğik taşın üzeri, koşarken üzerinden geçmiş gibi, bir sürü köpek izleriyle doluydu. Loşluk ve gölgeler olsa da olmasa da, Perrin’in gözleri açıkça görebiliyordu. Avucundan daha iri pençe izleri, taş değil de çamurmuş gibi oyuklar açmıştı. Çevik’in boynunu yine okşadı. Hayvanın korkmasına şaşmamak gerekirdi.

“Kampa dön ve Dannil’i bul, Aram. Ona söyle, herkese burada Karanlıktazıları olduğunu bildirsin. Yaklaşık bir saat önce geçmişler. Ve kılıcını kaldır. Bir Karanlıktazısını kılıçla öldürmeye çalışmazdın, inan bana.”

“Karanlıktazıları mı?” diye bağırdı Aram, ağaçların arasındaki bulanık gölgelere göz gezdirerek. Şimdi kokusunda endişe ve korku vardı. Çoğu insan gezgin hikâyelerine ve çocuk masallarına gülerdi. Tenekeciler kırlarda dolaşırdı ve yabanlıklarda neler bulunabildiğini bilirlerdi. Aram kılıcı sırtındaki kına açık bir gönülsüzlükle soktu, ama sağ eli kabzaya doğru duruyordu yine. “Bir Karanlıktazısını nasıl öldürürsün? Öldürülebiliyorlar mı?” Diğer yandan, belki o kadar da sağduyulu değildi.

“Denemek zorunda olmadığın için memnun ol, Aram. Şimdi dediğim gibi, git. Geri dönmeleri ihtimaline karşı, herkesin dikkatle nöbet tutması

gerek. Geri dönmeleri ihtimalinin yüksek olmadığını düşünüyorum, ama sağlama almakta fayda var.” Perrin bir kez onlardan bir sürü ile yüzleştiğini ve birini öldürdüğünü hatırlıyordu. Üç geniş başlı okla vurduktan sonra, birini öldürdüğünü sandığını hatırlıyordu. Gölgedölleri kolay ölmezdi. Moiraine’in sürünün işini şerateşle bitirmesi gerekmişti. “Aes Sedailerin ve Bilgelerin durumu öğreneceğinden emin ol. Asha’manların da.” Aralarından birinin şerateş yapmayı biliyor olması olasılığı düşüktü – kadınlar bilseler bile yasak örgüyü bildiklerini itiraf etmezlerdi, belki erkekler de öyle– ama belki işe yarayabilecek başka bir şey biliyorlardı.

Aram Perrin’i yalnız bırakmaya gönülsüzdü. Perrin onu tersleyene kadar oyalandı, sonra arkasında alınganlık ve incinmişlik kokuları bırakarak kampa döndü. Sanki iki adam bir adamdan daha fazla güvende olabilirmiş gibi. Aram gözden kaybolur kaybolmaz Perrin Çevik’i güneye, Karanlıktazılarının gittiği yöne çevirdi. Bu iş için yoldaş aramıyordu, Aram’ınki bile olsa. İnsanların keskin gözlerini bazen fark etmesi, onunla gösteriş yapması için yeterli sebep değildi. Keskin burnuyla da. Adamdan kaçınmak için yeterince sebep vardı, bir tane daha eklemesi gerekmiyordu.

Yaratıkların kampın bu kadar yakınından geçmesi tesadüf olabilirdi, ama son birkaç sene içinde huzursuzluk verecek kadar çok tesadüf yaşamıştı. Genellikle tesadüf olmadıkları ortaya çıkıyordu, başka insanların tesadüf sayacakları şekilde değil. Eğer bu yine *ta’veren*’liğinin Desen’i çekiştirmesiyse, onsuz da yapabileceği bir şeydi. Lehinize işliyormuş gibi göründüğü zamanlarda bile, *ta’veren* olmanın dezavantajları avantajlarından çoktu sanki. Bir dakika lehinize olan şans, bir sonrakinde aleyhinize dönebiliyordu. Ve her zaman bir olasılık daha vardı. *Ta’veren*’lik Desen’de öne çıkmanıza sebep oluyordu ve Terkedilmişlerden bazıları bazen sizi bulmak için bunu kullanıyordu ya da Perrin’e öyle denmişti. Belki Gölgedölleri de yapabiliyordu bunu.

Takip ettiği izler kesinlikle bir saatliktiler, ama Perrin kürek kemiklerinin arasında bir gerginlik, kafatasında bir karıncalanma hissetti. Gökyüzü, onun gözleri için bile, göründüğü yerlerde hâlâ koyu griydi. Güneş henüz ufukta belirmemişti. Gün doğumunun hemen öncesi, Vahşi Av’la karşılaşmak için en kötü zamanlardan biriydi. Karanlığın ışıkla yer değiştirdiği ama ışığın henüz tutunamadığı zamanlardı. En azından yakında yol kavşakları, mezarlıklar yoktu, ama dokunulabilecek tek ocak taşları Brytan’daydı ve Perrin oradaki kulübelerin güvenli olduğundan emin değildi. Zihninde, en yakın derenin yerini işaretledi. Kamp buzu delerek

suyunu oradan karşılıyordu. Genişliği on on iki adımdan daha fazla değildi ve derinliği yalnızca diz boyuydu, ama Karanlıktazıları ile aranıza akarsu koymak sözde onları durduruyordu. Ama diğer yandan, sözde onlarla yüzleşmek de onları durduruyordu ve Perrin bunun sonuçlarını görmüştü. Burnu esintiyi sınadı, o eski kokuyu aradı. Ve yeni bir koku izi. Farkında olmadan o şeylerin üzerine yürümek nahoştan da beter olabilirdi.

Çevik de kokuları Perrin kadar kolaylıkla yakalıyordu ve bazen ne olduklarını daha erken fark ediyordu, ama boz donlu at ne zaman diren
se, Perrin onu ilerlemeye zorluyordu. Kara saçılmış epey iz vardı, gidip gelen atlı devriyelerin ayak izleri, zaman zaman tavşan ve tilki izleri, ama Karanlıktazılarının bıraktığı tek izler kardan çıkan taşların üzerindeydi. Yanık sülfür kokusu orada çok güçlü oluyordu, ama onu izlerin göründüğü bir sonraki yere götürmeye yetecek kadar koku izi kalıyordu arada. Dev pençe izleri birbirlerinin üzerine binmişti ve kaç Karanlıktazısı olduğunu anlamanın yolu yoktu, ama bir adım aralıklı da olsa altı adım aralıklı da, karşılarına çıkan bütün kayalık yüzeyler bir yandan diğerine pençe izleriyle kaplıydı. Illian'da gördüğü, on yaratıktan oluşan sürüden daha büyük bir sürü. Çok daha büyük. Bu yüzden mi bu bölgede kurt yoktu? Düşteki ölümden emin olma duygusunun gerçek bir şey olduğundan emindi ve düşte bir kurttu.

İzler batıya dönmeye başladığında ve kıvrılmaya devam ettiğinde, gittikçe büyüyen kuşkuları eminliğe dönüştü. Karanlıktazıları kampın çevresinden dönmüşler, kampın kuzeyindeki, pek çok dev ağacın yarı devrildiği ve komşularına yaslanarak durduğu yerin içinden geçmişlerdi. Ağaçların her birinin gövdesinde bir parça, kıymık kıymık gövdeden temizce ayrılmıştı. İzler, mermer zemin kadar pürüzsüz ve düz bir kayalığı kesiyordu. Kayanın üzerinde yalnızca tek bir, saç teli kadar ince, iskandil halatı kadar düz bir çizgi vardı. Asha'manların kapıyoluna hiçbir şey direnemezdi ve burada iki tanesi açılmıştı. Devrilmiş ve bir başkasının devrilmesine engel olmuş kalın çamda, dört adım genişliğinde, yanmış bir yer vardı, ama kömürleşmiş uçlar bir bıçkıhaneden çıkmış kadar temizdi. Ama Tek Güç izleri Karanlıktazılarını ilgilendirmemiş gibiydi. Sürü burada da durmamıştı, hatta Perrin'in anlayabildiği kadarıyla yavaşlamamışlardı bile. Karanlıktazıları atlardan daha hızlı, daha uzun süre koşabilirdi ve kokuları bir yerde diğerlerine göre daha fazla solmuş gibi gelmiyordu. Çizdikleri halkanın iki noktasında, izlerin ikiye ayrıldığını hissetti, ama bu yalnızca kuzeyden gelen ve güneye giden sürünün bıraktığı kokuydu.

Kampın çevresini döndükten sonra, her neyi ya da kimi avlıyorlarsa onun peşinden gitmişlerdi.

Açık ki Perrin'i avlamıyorlardı. Belki sürü onu hissettikleri için, *ta'veren* olan birini sezdikleri için kampın çevresinde dönmüşlerdi, ama onun peşinde olsalardı kampa girmeden önce bir an bile duraksayacaklarından kuşkuluydu. Onun sözleştiği sürü Illian şehrine girmişti, ama daha sonrasına dek onu öldürmeye çalışmamışlardı. Ama Karanlıktazıları sıçanlar ve kuzgunlar gibi gördüklerini raporluyorlar mıydı? Düşünce ile çenesini sıktı. Gölge'nin ilgisi, aklı başında her insanın korktuğu bir şeydi. Gölge'nin ilgisi Faile'i kurtarma teşebbüsünü engelleyebilirdi. Her şeyden çok bu endişelendiriyordu onu. Ama Gölgedölleri ile, hatta iş buna gelirse Terkedilmişlerle savaşmanın yolları vardı. Onunla Faile arasına ne girerse girsin, Karanlıktazıları, Terkedilmişler ya da başka şeyler de olsalar, onların çevresinden dolanmanın ya da ezip geçmenin bir yolunu bulacaktı. Hangisi gerekirse. Bir insan belli bir zamanda ancak belli bir miktar korku taşıyabilirdi içinde ve Perrin'in tüm korkuları Faile'e odaklanmıştı. Daha fazlası için yer yoktu, o kadar.

Başladığı yere dönmeden önce, esintiler buz gibi havada keskin insan ve at kokuları getirdi ve Perrin Çevik'i yavaşlatarak yürütmeye başladı, sonra durdurdu. Yüz adım kadar ileride elli altmış at görmüştü. Güneş sonunda ufkun üzerinde görünmüştü ve ormanın çatısından keskin, eğik ışınlar göndermeye başlamıştı. Işık kardan yansıyarak loşluğu biraz azaltıyordu, ama güneşin ince parmaklarının arasında hâlâ derin, benek benek gölgeler kalmıştı. O gölgelerin bazıları Perrin'i sarmıştı. Atlı grup Karanlıktazısı izlerini ilk gördüğü yerden çok uzakta değildi. Aram'ın mide bulandırıcı yeşil pelerinini ve kırmızı çizgili ceketini görebiliyordu. Adamın Tenekeci giysileri sırtındaki kılıçla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Binicilerin çoğu çanak şeklinde çıkıntılı kırmızı miğferler takmış, kırmızı zırhlarının üzerine koyu renk pelerinler takmışlardı. Askerler aynı anda her yönü izlemeye çalışırken mızraklarındaki uzun, kırmızı flamalar esintiyle kıpırdanıyordu. Mayene Başı sık sık sabah gezilerine çıkardı ve yanına Kanatlı Askerler'den uygun bir koruma grubu alırdı.

Perrin Berelain'le karşılaşmadan uzaklaşacak oldu, ama sonra atların arasında üç uzun boylu, yaya kadın gördü. Başlarına uzun, koyu renk şallar dolamışlardı ve uçlarını üst bedenlerine sarmışlardı. Duraksadı. Bilgeler gerektiğinde, gönülsüzce de olsa at biniyorlardı, ama kalın yün etekleri

içinde karda birkaç kilometre yürümek, onları ata bindirmeye zorlamak için yeterli sebep değildi. Seonid ve Masuri de o grubun içinde olmalıydı, ama Aiel kadınlar Perrin'in bir türlü anlayamadığı bir sebepten dolayı Berelain'den hoşlanmış gibiydi.

Yanlarında kim olursa olsun binicilere katılmayı düşünmüyordu, ama tereddüt edince kaçınma şansını kaçırdı. Bilgelerden biri –keskin mavi gözlerinde her zaman bir meydan okuma olan, ateş saçlı bir kadın, Carelle olduğunu düşündü– elini kaldırıp ondan yana işaret etti ve tüm grup ona döndü. Askerler atlarını hızla döndürüp, otuz santimlik çelik uçlarla biten mızraklarını yarı eğerek, ağaçların arasından ona doğru baktılar. Derin gölgelerin ve parlak güneş ışınlarının arasından onu açık seçik göremiyor olmalıydılar. Perrin Bilge'nin gördüğüne şaştı, ama diğer yandan, Aiellerin gözleri genelde keskin olurdu.

Masuri oradaydı, zayıf kadın bronz rengi pelerini içinde, benekli bir kısrağa binmişti. Annoura da oradaydı, kahverengi kısrağını arkada tutuyordu, ama başlığındaki açıklıktan sarkan ince siyah örgülerinden ayırt edilebiliyordu. Berelain'in kendisi zarif bir doru iğdiş ata binmişti ve en öndeydi. Uzun siyah saçları olan, siyah kürk astarlı kırmızı pelerin giymiş uzun boylu, genç, güzel bir kadındı. Ama güzelliğini azaltan basit bir kusuru vardı; Faile değildi. Perrin'i ilgilendirdiği kadarıyla güzelliği daha kötü bir kusurla bozuluyordu. Faile'in kaçırıldığını, Masema'nın Seanchanlarla bağlantı kurduğunu ondan duymuştu, ama kamptaki hemen herkes Faile'in kaybolduğu gece onunla yattığını düşünüyordu ve kadın hikâyeyi düzeltmek için hiçbir şey yapmamıştı. Kadından herkesin önünde dikilip inkâr etmesini isteyebileceği türden bir hikâye değildi, Berelain bunu yerine sessizliğini korumuştu ve saksağan gibi dedikodu yapan hizmetçileri tam tersine, hikâyeyi beslemişti. İki Nehir'de bu tür hikâyeler insanın üzerine yapışır kalırdı.

O geceden sonra Berelain'den kaçınmıştı ve şimdi, onlar onu gördükten sonra bile atını sürüp gidebilirdi, ama kadın yanındaki, mavi altın pelerine sarınmış tombul hizmetçiden halka saplı bir sepet aldı, sonra diğerlerine bir şeyler söyleyip zarif doru iğdiş atını Perrin'e doğru sürdü. Yalnız başına. Annoura elini kaldırdı ve arkasından bir şeyler seslendi, ama Berelain arkasına bakmadı. Perrin, nereye gitse kadının da peşinden geleceğinden kuşku etmiyordu ve mevcut durumda, uzaklaşmaya kalksa insanlar kadınla yalnız kalmak istediğini düşünürdü. Ne kadar az isterse istesin diğerlerine katılmayı düşünerek Çevik'in böğrünü topukladı –bırak kadın istiyorsa

peşinden gelsin– ama engebeli zemine ve kara rağmen kadın atını eşkin kaldırdı, hatta kırmızı pelerinini arkasında dalgalandırarak bir taşlığın üzerinden sıçradı ve Perrin'i yarı yolda karşıladı. Berelain'in iyi bir binici olduğunu itiraf etti Perrin gönülsüzce. Faile kadar iyi değil, ama çoğu kişiden iyi.

"Kaş çatışın oldukça haşin," diye kahkaha attı Berelain yumuşak sesle, Çevik'in tam önünde dururken. Dizginleri nasıl tuttuğuna bakarak, Perrin çevresinden dolanmaya kalksa durdurmaya hazırdı. Kadında hiç utanma duygusu yoktu! "Gülümse ki insanlar flört ettiğimizi düşünsün." Kırmızı eldivenli eliyle sepeti ona uzattı. "En azından bu gülümsemeni sağlamalı. Yemek yemeyi unuttuğunu duydum." Burnunu kırıştırdı. "Yıkanmayı da unutmuşsun anlaşılan. Sakalının düzeltilmesi lazım. Endişeden yıpranmış, saçı başı dağılmış bir kocanın karısını kurtarması romantik bir hikâyedir, ama Faile kirli bir delikanlıyı o kadar beğenmeyebilir. Hiçbir kadın senin hakkında kafasında beslediği imgeyi bozmanı affetmez."

Aniden kafası karışan Perrin sepeti aldı, eyerinin yüksek kaşına dayadı ve farkında olmadan burnunu ovaladı. Berelain'den gelen belli kokulara alışmıştı, normalde avlanan bir dişi kurt gibi kokardı ve avlamayı düşündüğü şey de Perrin'di, ama bugün av kokusu saçmıyordu. Kıl payı bile. Taş kadar sabırlı ve eğlenti dolu kokuyordu ve her şeyin altında korku vardı. Hatırladığı kadarıyla kadın ondan hiç korkmamıştı. Hem, ne için sabrediyordu? Aynı sebepten, onu eğlendiren neydi? Kuzu gibi kokan bir dağ kedisi onu daha fazla şaşırtamazdı.

Kafası karışmış olsa da, kapaklı sepetten yükselen kokular midesini guruldattı. Yanılmıyorsa kızarmış ormantavuğu vardı orada. Bir de yeni pişmiş sıcak ekmek. Un azdı ve ekmek de et kadar nadirdi. Bazen yemek yemediği doğruydu. Bazen gerçekten unutuyordu ve hatırladığı zaman da yemek yemek bir iş gibi geliyordu, çünkü ya Lini ile Breane'in laflarına tahammül edecek ya da birlikte büyüdüğü insanların soğuk tavırlarına maruz kalacaktı. Burnunun dibindeki yemek ağzını sulandırıyordu. Berelain'in getirdiği yemeği yemek sadakatsizlik sayılır mıydı?

"Ekmek ve ormantavuğu için teşekkür ederim," dedi kabaca, "ama dünyada son istediğim şey birilerinin flört ettiğimizi düşünmesi. Fırsat bulduğumda yıkanıyorum, ama bu da seni ilgilendirmez. Bu havada kolay değil. Dahası, kimse benden daha iyi kokmuyor." Aniden Berelain'in ondan daha iyi koktuğunu fark etti. Hafif, çiçeksi parfümünün altında ter ya da kir

izi yoktu. Kadının parfüm koktuğunu ya da temiz koktuğunu fark etmesi onu sinirlendirdi. İhanet gibi geliyordu.

Berelain'in gözleri bir anlık şaşkınlıkla irileşti –neden?– ama sonra gülümseyerek içini çekti. Gülümsemesi sabit gibi görünmeye başlamıştı. Kadının kokusuna bir sinir iplikçiği girdi. "Çadırını kurdur. Arabalarından birinde iyi bir bakır küvet olduğunu biliyorum. Onu attırmazsın. İnsanlar bir asilin asil gibi görünmesini bekler Perrin, fazladan çaba gerekse bile, buna iyi görünmek de dahildir. Onlarla senin aranda bir anlaşmadır bu. Sen onlara, ihtiyaç duyduklarına ve istediklerine ek olarak beklediklerini vermelisin, yoksa saygılarını kaybederler ve o saygıyı kaybetmelerine sebep olduğun için sana kızmaya başlarlar. Dürüst olmak gerekirse, bunun olmasına izin vermeni hiçbirimiz göze alamayız. Hepimiz evlerimizden çok uzaktayız, çevremiz düşmanlarla çevrili ve evlerimize geri dönecek kadar yaşamamız için tek şansın sen olduğuna ben çok inanıyorum, Lord Perrin Altıngöz. Sen olmadan, her şey darmadağın olur. Şimdi gülümse, çünkü eğer flört ediyorsak, o zaman başka bir şeyden bahsetmiyoruz demektir."

Perrin dişlerini gösterdi. Mayeneliler ve Bilgeler izliyordu, ama bu loşlukta elli adım uzaktan gülümseme olarak anlaşılabilirdi. Saygı kaybetmek? Berelain eskiden İki Nehirlilerin ona duyduğu saygıyı tamamen kaybetmesine sebep olmuştu. Faile'in hizmetkârlarından bahsetmiyordu bile. Daha da kötüsü, bir asilin halkının beklediğini vermesi hakkındaki dersi Faile'den defalarca dinlemişti zaten. *Onun* kızdığı, bu kadının karısının sözlerini yankılamasıydı. "O zaman neden bahsediyoruz ki kendi halkının duymasını istemiyorsun?"

Berelain'in yüzü pürüzsüz kaldı ve gülümseye devam etti, ama kokusundaki korku artmıştı. Paniğe yakın değildi, ama kadın tehlikede olduğunu düşünüyordu. Doru atının dizginlerindeki eldivenli elleri gergindi. "Hırsız avcılarım Masema'nın kampında araştırma yapıyor, 'dostlar' ediniyordu. Orada göz ve kulak bulundurmak kadar iyi değil, ama sözde benden çaldıkları şarabı götürmüşlerdi ve dinlerken birkaç şey öğreniyorlardı." Bir an, başını yana eğerek, sorgularcasına baktı Perrin'e. Işık! Faile'in Selande ve diğer ahmakları casus olarak kullandığını biliyordu! Onlardan Perrin'e bahseden Berelain olmuştu. Büyük olasılıkla kadının hırsız avcıları Gendar ve Santes Masema'nın kampında Haviar ile Nerion'u görmüştü. Medore'yi Berelain ve Annoura'nın üzerine salmadan önce Balwer'i uyarması gerekecekti. Bu kesinlikle her şeyi karman çorman ederdi.

Perrin konuşmayınca Berelain sözlerine devam etti. “O sepete ekmek ve ormantavuğundan başka bir şey daha koydum. Bir... belge. Santes dün buldu. Masema’nın kamp masasına kilitlenmiş. Aptal adam bir kilit görür görmez ne sakladığını merak etmeye başlıyor. Masema’nın kilit altında bulundurduğu şeyleri karıştıracaksa, onları almak yerine ezberlemeliydi, ama olan oldu. Ben saklamak için bunca zahmete katlandıktan sonra çıkıp herkesin önünde okuma!” diye ekledi keskin bir sesle, Perrin sepetin kapağını kaldırırken. Sepetin içinde kumaşa sarılı bir bohça vardı ve güçlü bir kızarmış kuş ve ılık ekmek kokusu yayıyordu. “Daha önce, Masema’nın adamlarının seni izlediğini gördüm. Şimdi de izliyor olabilirler!”

“Ben aptal değilim,” diye hırladı Perrin. Masema’nın gözetçilerinden haberi vardı. Adamın takipçilerinin çoğu köylülerdi ve kalanların çoğunluğu ormanda, on yaşındaki bir İki Nehirliyi utandıracak kadar beceriksizdi. Ama bu, ağaçların arasındaki gölgelerde bir iki tanesinin saklanıyor olamayacağı anlamına gelmiyordu. Hep uzak duruyorlardı, çünkü Perrin’in gözleri onun bir tür yarı evcil Gölgedölü olduğunu düşünmelerine sebep oluyordu, bu yüzden nadiren kokularını alıyordu ve bu sabah aklında başka şeyler vardı.

Kumaşı iterek ormantavuğunu ortaya çıkardı. İrice bir tavuk kadar vardı, derisi gevrek bir kahverengiye dönmüştü. Kuşun bacaklarından birini koparırken bohçanın altını yokladı ve dörde katlanmış ağır, bej renkli bir kâğıt parçası çıkardı. Yağ lekelerine aldırmadan, çelik eldivenleri yüzünden biraz beceriksizce, kâğıdı kuşun üzerinde açtı ve bacağı kemirirken okudu. İzleyen herhangi biri, şimdi hangi parçasını yiyeceğine karar vermeye çalışarak ormantavuğunu incelediğini düşünürdü. Bir yanı çatlamış kalın, yeşil bir mühür mumunun üzerinde, üç el olduğuna karar verdiği bir iz vardı. Her elin işaret parmağı ve serçe parmağı kalkmış, kalan parmaklar katlanmıştı. Kâğıttaki akıcı el yazısının harfleri tuhaftı, bazıları tanımadığı harflerdi, ama biraz çabayla okumayı başardı.

> *Bu belgenin taşıyıcısı benim kişisel korumam altındadır. İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, adına, İmparatorluk’a hizmet için ne yardıma ihtiyaç duyuyorsa sağlayın ve bundan benden başka kimseye bahsetmeyin.*
>
> *Mührüyle*

Suroth Sabelle Meldarath
Asinbayar ve Barsabba Yüksek Leydisi

“İmparatoriçe,” dedi Perrin ipeğe sürtünen demir kadar yumuşak bir sesle. Masema’nın Seanchanlarla iş yaptığının kanıtı. Gerçi kendisinin bir kanıta ihtiyacı yoktu. Berelain’in yalan söyleyeceği türden bir şey değildi. Böyle bir belge verebildiğine göre Suroth Sabelle Meldarath önemli biri olmalıydı. “Santes onu nerede bulduğuna dair tanıklık ettiğinde bu onun işini bitirecek.” İmparatorluk’a hizmet etmek? Masema Rand’ın Seanchanlarla savaştığını biliyordu! Kafasının içinde bir gökkuşağı patladı ve süpürülüp gitti. Adam haindi!

Berelain, Perrin gülünç bir şey söylemiş gibi güldü, ama gülümsemesi artık kesinlikle zorlama görünüyordu. “Santes kamp kurma telaşı içinde kimsenin onu görmediğini söyledi, bu yüzden iyi Tunaighan şarabı dolu son fıçımı alıp Gendar ile birlikte kampa dönmesine izin verdim. Hava karardıktan bir saat sonra dönmeleri gerekiyordu, ama ikisi de dönmedi. Sanırım sızmış olabilirler, ama daha önce hiç...”

Ürkmüş bir ses çıkararak sustu ve Perrin’e bakakaldı. Perrin tavuğun bacağındaki kemiği ısırıp kırdığını fark etti. Işık, fark etmeden bütün eti bitirmişti. “Düşündüğümden de açmışım,” diye mırıldandı. Kemik parçasını eldiveninin içine tükürdü ve parçaları yere attı. “Masema’nın bu belgenin senin elinde olduğunu bildiğini varsaymak daha iyi. Umarım yalnızca gezintiye çıktığında değil, her an çevrende sağlam bir koruma grubu bulunduruyorsundur.”

“Dün gece Gallenne çadırımın çevresine elli adam yerleştirdi,” dedi Berelain, hâlâ iri iri açılmış gözlerle bakarak. Perrin içini çekti. Kadının daha önce hiçbir kemiği ısırıp ikiye bölmüş birini görmediğini sanırdınız.

“Annoura ne dedi?”

“Yok etmesi için belgeyi ona vermemi istedi. Böylece biri bana sorsa, bende olmadığını ve nerede olduğunu bilmediğini söyleyebilecektim ve o da bana destek çıkacaktı. Ama bunun Masema’yı tatmin edeceğinden kuşkuluyum.”

“Hayır. Etmeyecektir.” Annoura bunu da biliyor olmalıydı. Aes Sedailer yanlış düşünebilirdi, zaman zaman ahmaklık ederlerdi, ama asla aptal değildildiler. “Onu yok edebileceğini mi söyledi, yoksa ona versen yok edeceğini mi?”

Berelain'in alnı düşünceli düşünceli kırıştı ve bir an düşündükten sonra, "Edeceğini," dedi. Doru at sabırsızlıkla birkaç adım dans etti, ama Berelain onu dikkat etmeden, kolaylıkla kontrol altına aldı. "Onu başka ne için isteyeceğini düşünemiyorum," dedi. Bir an daha duraksadıktan sonra. "Masema... baskıya boyun eğecek biri değil." Şantajdan bahsediyordu. Perrin de Masema'nın buna tahammül edeceğini sanmıyordu. Özellikle de şantajı yapan bir Aes Sedai'yse.

Kuşun diğer bacağını koparırken kâğıdı katlayıp kol yenine sokmayı başardı. Çelik eldiveni yere düşmesini engellerdi. Yine de bir kanıttı o. Ama neyin kanıtı? Adam nasıl hem Yenidendoğan Ejder'in fanatiği, hem de bir hain olabilirdi? Belgeyi birinden almış olabilir miydi? Kimden? Yakaladığı bir işbirlikçiden mi? Ama onun için yazılmış değilse, Masema neden onu kilit altında saklayacaktı? Adam Seanchanlarla *görüşmüştü.* Peki, belgeyi ne şekilde kullanmayı düşünüyordu? Bu tür bir belgeyle bir adamın neler yapabileceğini kim bilebilirdi? Perrin derin derin göğüs geçirdi. Çok fazla soru vardı ve hiç yanıt yoktu. Yanıtlar, onunkinden daha hızlı bir zihin gerektiriyordu. Belki Balwer'in bir fikri olurdu.

Yemek tadını alan midesi elindeki bacağı yemesini ve kuşun kalanıyla devam etmesini istiyordu, ama sepetin kapağını kararlılıkla kapattı ve ölçülü lokmalar almaya çalıştı. Kendi adına öğrenebileceği bir şey vardı. "Annoura başka ne dedi? Masema hakkında?"

"Hiçbir şey. Yalnızca onun tehlikeli olduğunu ve ondan kaçınmam gerektiğini. Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Ondan ve onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi, "Neden?" Mayene Başı entrikalara alışıktı ve söylenmeyeni işitebiliyordu.

Perrin kendine zaman tanımak için bir ısırık daha aldı, çiğnedi ve yuttu. O entrikalara alışık değildi, ama öyle çok entrika görmüştü ki çok şey söylemenin tehlikeli olabileceğini biliyordu. Balwer ne düşünürse düşünsün, çok az şey söylemek de tehlikeliydi. "Annoura gizli gizli Masema ile görüştü. Masuri de."

Berelain'in sabit gülümsemesi yerinde kaldı, ama kokusuna dehşet eklendi. Dönüp iki Aes Sedai'ye bakacakmış gibi eyerinde döndü, kendini engelledi ve dilinin ucuyla dudaklarını yaladı. "Aes Sedailerin her zaman kendilerine has sebepleri vardır," dedi yalnızca. Danışmanı Masema ile görüştüğü için mi korkmuştu, Perrin öğrendiği için mi, yoksa?.. Perrin bunca karmaşadan nefret ediyordu. Yalnızca önemli olan şeylerin önüne geçiyorlardı. Işık, o ikinci bacağı da temizlemişti bile! Berelain'in fark

etmediğini umarak, kemikleri telaşla kenara fırlattı. Midesi daha fazlası için guruldadı.

Berelain'in adamları mesafeyi koruyorlardı, ama Aram Perrin ile Berelain'in biraz ötesine gelmiş, eğilerek gölgelik ağaçların arasından onlara bakıyordu. Bilgeler bir yanda durmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı ve ayak bileklerine dek kara gömülmüş olduklarının, yükselen soğuk rüzgârın şallarının uçlarını çekiştirdiğinin farkında değil gibiydiler. Sık sık biri ya da diğeri Perrin ile Berelain'den yana bakıyordu. Mahremiyet fikri, Bilgelerin her istedikleri yere burunlarını sokmalarını engellemiyordu. O açıdan Aes Sedailer gibiydiler. Masuri ve Annoura da izliyordu, ama onlar birbirlerinden de uzak duruyor gibiydiler. Perrin, Bilgeler orada olmasa, iki Aes Sedai'nin de gizlice dinlemek için Tek Güç kullanacağına iddiaya girebilirdi. Elbette, muhtemelen Bilgeler de bunu yapmayı biliyorlardı. Üstelik, Masuri'nin Masema'yı ziyaret etmesine izin vermişlerdi. Bilgelerin Güç'le dinlediğini görseler Aes Sedailer ağızlarını açarlar mıydı? Annoura Bilgelerin yanında en az Masuri kadar dikkatli davranıyordu. Işık, Perrin'in bu dikenli çalılar için zamanı yoktu. Ama onların içinde yaşaması gerekiyordu.

"Yeterince dedikodu malzemesi verdik," dedi. Daha fazlasına ihtiyaç duyduklarından değil. Sepetin sapını eyer kaşına geçirerek Çevik'in böğrünü tekmeledi. Bir kuşu yemek sadakatsizlik sayılmazdı.

Berelain hemen peşine takılmadı, ama Perrin Aram'ın yanına gelmeden yetişti ve doru atını yanında yavaşlattı. "Annoura'nın ne peşinde olduğunu öğrenirim," dedi kararlılıkla, dümdüz önüne bakarak. Gözleri sertti. Perrin, kendisi de kadını sarsa sarsa bazı yanıtlar almaya hazır olmasa, Aes Sedai'ye acırdı. Ama diğer yandan, Aes Sedailer nadiren merhamete ihtiyaç duyarlardı ve nadiren vermek istemedikleri yanıtları verirlerdi. Bir sonraki an Berelain yine, bir neşe timsali gibi gülümsemeye başladı, ama kararlılık kokusu hâlâ vardı, korku kokusunu bastırıyordu neredeyse. "Genç Aram bize Yürekbelası'nın bu ormanlarda Vahşi Av'ı güttüğünü anlatıyordu, Lord Perrin. Gerçekten öyle olabilir mi sizce? O masalları dadımdan dinlediğimi hatırlıyorum." Sesi hafif, eğlenti dolu ve yüksekti. Aram'ın yanakları kızardı, arkasındaki bazı adamlar güldü.

Perrin onlara düz kayalığın üzerindeki izleri gösterdiğinde gülmeyi bıraktılar.

7
Demirci Yapbozu

Kahkahalar kesildiğinde Aram yüzüne kendini beğenmiş bir sırıtış oturttu ve daha önce verdiği korku kokusunu vermedi. Kim görse, izlerinin onun çoktan gördüğünü ve bilinecek ne varsa bildiğini düşünürdü. Ama onun alaylı gülüşüne kimse dikkat etmedi, taşa basılmış dev köpek izleri dışında hiçbir şeye, hatta Perrin'in Karanlıktazıları gideli uzun zaman olduğu açıklamasına bile dikkat etmiyorlardı. Elbette, Perrin onlara bunu nereden bildiğini açıklayamıyordu, ama kimse bunu fark etmemiş gibiydi. Sabahın ilk ışıkları keskin bir açıyla gri taşın üzerine düşüyor, izleri açıkça aydınlatıyordu. Çevik solmuş yanık sülfür kokusuna alışmıştı –en azından burnundan nefes vermek ve kulaklarını arkaya yatırmakla yetiniyordu– ama diğer atlar eğik taştan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Perrin dışındaki insanların hiçbiri o kokuyu seçemezdi ve atlarının aksilenmesine çoğu homurdandı ve tuhaf izler taşıyan taşa, gezgin sirklerden birinde sergilenen ilgi çekici nesnelerden biriymiş gibi gibi baktılar.

Berelain'in tombul hizmetçisi izleri görünce haykırdı ve sinirli sinirli dans eden yuvarlak karınlı atından düşecekmiş gibi sallandı, ama Berelain dalgın bir tavırla Annoura'dan onunla ilgilenmesini istedi ve Aes Sedailerden daha fazla ifade sergilemeden izleri seyretti. Ama dizginlerdeki elleri öyle gerildi ki parmak boğumlarının üzerindeki ince kırmızı derinin rengi açıldı. Kanatlı Askerler'in Lord Kumandanı olan, kırmızı miğferine kanat desenleri basılmış ve üç ince kızıl tüyle süslenmiş Bertain Gallenne bu sabah Berelain'in kişisel korumalarına bizzat komuta ediyordu. Adam uzun boylu siyah iğdiş atını taşa yaklaşmaya zorladı, eyerinden dizlerine kadar gelen kara indi ve miğferini çıkarıp tek gözüyle düz taşa baktı. Olmayan gözünün üzerinde kırmızı deriden bir yama vardı ve yamanın

kayışı omuzlarına kadar gelen gri saçlarının üzerinden geçiyordu. Adamın yüz buruşturması, sorun gördüğünü ifade ediyordu, ama Gallenne her zaman ilk önce en kötü olasılığı görürdü. Perrin bunun bir askerde, her zaman en iyi olasılığı görmekten daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Masuri de atından indi, ama ayaklarını yere basar basmaz benekli atının dizginlerini tek elinde tutarak durdu ve güneşten kararmış üç Aiel kadına kararsızca baktı. Mayeneli askerlerden birkaçı bunun üzerine huzursuzlukla kendi kendilerine mırıldandılar, ama o zamana kadar alışmış olmaları gerekirdi. Annoura, taşı görmek istemiyormuş gibi, yüzünü gri başlığının derinliklerine sakladı ve Berelain’in hizmetçisini sertçe sarstı. Kadın hayretle gözlerini açarak baktı ona. Diğer yandan Masuri kısrağının yanında sabırlı bir ifade ile bekliyordu, ama ne yaptığının farkında değilmiş gibi ipek binici elbisesinin kırmızımsı kahverengi eteklerini sıvazlaması sabırlı imgesini biraz bozuyordu. Bilgeler, Aes Sedailer kadar ifadesiz yüzlerle, sessizce bakıştılar. Carelle, sıska ve yeşil gözlü bir kadın olan Nevarin’in bir yanında duruyordu. Gözleri alacakaranlık mavisi olan, Aieller arasında nadir görülen siyah saçları şalının altında görünen Marline diğer yandaydı. Üçü de uzun boylu kadınlardı, bazı erkekler kadar uzun boylu ve hepsi Perrin’den ancak birkaç yaş büyük gösteriyordu, ama yüzlerinin iddia ettiğinden daha yaşlı olmayan kimse o sakin kendinden eminliği beceremezdi. Uzun kolyelerine ve kalın demir ve fildişi bileziklerine rağmen, koyu renk kalın etekleri ve beyaz bluzlarını hemen hemen örten koyu renk şalları çiftlik kadınlarına yakışırdı, ama onlar ile Aes Sedailer arasında kontrolün kimde olduğu açıktı. Aslında, bazen onlarla Perrin arasında kontrolün kimde olduğu kuşkuluydu.

Nevarin sonunda başını salladı. Ve sıcak, onaylar bir biçimde gülümsedi. Perrin daha önce onun gülümsediğini hiç görmemişti. Nevarin kaşlarını çatarak dolanmıyordu, ama genelde paylayacak birini arıyormuş gibi görünürdü.

O başını sallayana dek Masuri dizginleri askerlerden birine uzatmadı. Muhafızı görünürlerde yoktu ve bu da Bilgelerin işi olmalıydı. Rovair normalde kadının peşinden ayrılmazdı. Masuri bölünmüş eteklerini kaldırarak kara bata çıka yürüdü. Kar taşa yaklaştıkça derinleşiyordu. Taşın yanında, ellerini ayak izlerinin üzerinden geçirmeye başladı. Yönlendirdiği açıktı, ama Perrin’in görebildiği kadarıyla hiçbir şey olmadı. Bilgeler onu dikkatle izliyordu, ama onlar Masuri’nin örgülerini görebiliyorlardı. Annoura ilgi göstermedi. Gri Aes Sedai’nin ince örgülerinin uçları, kadın

başlığının içinde başını iki yana sallıyormuş gibi kıpırdandı. Annoura atını hizmetçiden, Bilgelerin görüş alanından uzaklaştırdı, ama bu onu Berelain'den de uzaklaştırmıştı. Halbuki herkes onun tavsiyeye ihtiyaç duyacağını sanırdı. Annoura gerçekten de Bilgelerden mümkün olduğunca kaçınıyordu.

"Şömine başı masalları ayaklanmış," diye mırıldandı Gallenne, yan yan Masuri'ye bakarak iğdiş atını taştan uzaklaştırırken. Aes Sedailere saygı gösteriyordu, ama pek az erkek yönlendirmekte olan bir Aes Sedai'nin yakınında kalmak isterdi. "Ama Mayene'den ayrılmadan önce gördüklerimden sonra neden hâlâ şaşırıyorum, bilmiyorum." Dikkatini izlere vermiş olan Masuri onu fark etmemiş gibiydi.

Atlı askerler arasında, kumandanları onay verene dek kendi gözlerine inanmamışlar gibi, bir kıpırdanma oldu ve bazıları, sanki gölgelerden Karanlıktazıları fırlamasını beklermiş gibi, huzursuz bir korku kokusu saçmaya başladı. Perrin huzursuzluk hisseden bunca kişi arasından bireyleri seçemiyordu, ama sinirli koku öyle güçlüydü ki epey insandan geliyor olmalıydı.

Gallenne Perrin'in kokusunu aldığı şeyi sezmiş gibiydi; adamın kusurları vardı, ama uzun zamandır komutanlık yapıyordu. Miğferini uzun kılıç kabzasına asarak sırıttı. Göz yaması yüzüne sert bir ifade veriyordu; ölümün yüzüne bakarken espri görebilen ve başkalarının da görmesini bekleyen bir adam. "Kara Tazılar bizi rahatsız ederse, biz de onların kulaklarını tuzlarız," diye bildirdi yüksek ve içten bir sesle. "Masallarda öyle yaparsın, değil mi? Kulaklarına tuz serpersin ve kaybolurlar." Birkaç asker güldü, ama korku kokusu pek azalmadı. Ocağın yanında anlatılan masallar bir şeydi, o masalların ete bürünüp ayaklanması bambaşka bir şey.

Gallenne siyah atını Berelain'in yanına sürdü ve çelik eldivenli elini kadının doru atının boynuna koydu. Perrin'e düşünceli bir bakış fırlattı, Perrin imayı anlamayı reddederek ifadesizce karşılık verdi. Adam ne demek istiyorsa, onun ve Aram'ın önünde söyleyebilirdi. Gallenne içini çekti. "Cesaretlerini koruyacaklardır, Leydim," dedi yumuşak sesle, "ama gerçek şu ki, hassas bir konumdayız, her yanımızda düşmanlar var ve erzaklarımız tükeniyor. Gölgedölleri işleri daha da kötüleştirebilir. Lord Perrin'e saygı duyuyorum, ama benim görevim size ve Mayene'e karşı. Planlarınızı değiştirmek isteyebilirsiniz." Perrin'in içinde bir öfke şimşeği çaktı –adam Faile'i terk edecekti!– ama o bunu söyleyemeden Berelain konuştu.

“Değişiklik olmayacak, Lord Gallenne.” Bazen, Mayene küçük bir ülke olsa da, kadının bir hükümdar olduğunu unutmak kolay oluyordu, ama sesinde Andor Kraliçesi’ne layık bir azamet vardı. Sırtı dimdik halde, eyere taht gibi kurulmuştu ve kararını herkesin işitmesi için yüksek sesle ve kararın *verildiğini* herkesin anlaması için kararlılıkla konuşuyordu. “Her yanımızda düşmanlar varsa, o zaman devam etmek de geri ya da yana dönmek kadar güvenli. Ama geri ya da yana dönmek on kat daha güvenli olsaydı bile, ben yine de devam ederdim. Bin Karanlıktazısı, bir o kadar Trolloc’la savaşmamız gerekse bile, Leydi Faile’in kurtulduğunu görmeye kararlıyım. Bunu yapmaya yemin ettim!”

Bir tezahürat kükremesi yanıt verdi ona. Kanatlı Askerler bağırıyor, mızrakları havaya kaldırıyorlardı ve kırmızı flamalar dans ediyordu. Korku kokusu hâlâ vardı, ama yine de Berelain’in gözünden düşmektense bir Trolloc sürüsünü biçmeye hazır görünüyorlardı. Kumandanları Gallenne idi, ama hükümdarları için, erkekler konusundaki ününe rağmen, büyük sevgi hissediyorlardı. Ya da belki, kısmen bu yüzden. Berelain güzel bir erkeği diğerine karşı kullanarak Tear’ın Mayene’i yutmasını önlemişti. Perrin kendi adına öyle şaşırmıştı ki ağzı açık kalmasın diye çaba göstermek zorunda kalmıştı. Kadın kendisi kadar kararlı konuşmuştu! Kadın kararlı *kokuyordu!* Gallenne gönülsüz bir kabullenmeyle gri kafasını eğdi ve Berelain tatminle başını salladıktan sonra dikkatini düz taşın yanındaki Aes Sedai’ye çevirdi.

Masuri ellerini gezdirmeyi bırakmış, parmağını düşünceli düşünceli dudaklarına vurarak pençe izlerine bakıyordu. Güzel değil, ama şirin bir kadındı. Bunun bir kısmı Aes Sedailerin yaş belirsizliğinden geliyor olabilirdi, zarafeti ve inceliği de Aes Sedai olmaktan kaynaklanıyor olabilirdi. Genellikle, fakir bir çiftlikten gelen bir Aes Sedai’yi muhteşem bir saraydan gelenden ayırt etmek güç oluyordu. Perrin onu kırmızı suratlı ve öfkeli, sinirleri taşmak üzere görmüştü, ama zorlu yolculuklarına ve Aiel çadırlarındaki yaşamlarına rağmen kadının siyah saçları ve giysileri, bir hizmetçi tarafından bakılıyormuş gibi görünüyordu. Sanki şu anda bir kütüphanede duruyordu.

“Ne öğrendin, Masuri?” diye sordu Berelain. “Masuri, söyleyebilirsen? Masuri?”

Sonuncusu biraz keskin çıktı ve Masuri yalnız olmamasına şaşmış gibi irkildi. Muhtemelen gerçekten şaşırmıştı; pek çok açıdan Kahverengi’den çok Yeşil Ajah gibi duruyordu, tefekkürden çok eyleme eğilimliydi,

doğrudandı ve asla belirsiz değildi, ama yine de ilgisini çeken bir şey karşısında kendini tamamen kaybedebiliyordu. Ellerini bel hizasında kavuşturarak ağzını açtı, ama konuşmak yerine duraksadı ve sorarcasına Bilgelere baktı.

“Söyle, kızım,” dedi Nevarin sabırsızca, bilezik şıkırtıları eşliğinde yumruklarını kalçalarına dayayarak. Kaşlarını çatınca her zamanki haline daha çok benzedi, ama diğer iki Bilge de daha hoşgörülü görünmüyordu. Kaş çatan yan yana üç kadın, bir çite tünemiş üç solgun gözlü karga gibi görünüyordu. “Sırf merakını işletmene izin vermiyoruz burada. Hadi artık. Ne öğrendiğini söyle.”

Masuri’nin yüzü kızardı, ama gözlerini Berelain’e dikerek hemen konuştu. Bilgelerle ilişkisi hakkında insanlar ne biliyor olursa olsun, herkesin önünde paylanmaktan hoşlanmış olamazdı. “Karanlıktazıları hakkında fazla bilgi yoktur, ama ben küçük bir açıdan inceledim onları. Seneler içinde, yedi sürüyle karşılaştım; beşi iki, ikisi üç kez karşıma çıktı.” Yanaklarındaki kırmızılık solmaya başladı ve sesi yavaş yavaş, ders verir bir tını kazandı. “Bazı eski yazarlar *yalnızca* yedi sürü olduğunu söyler, bazıları dokuz, on üç ya da özel bir anlam ifade ettiğine inandıkları bir sayı üzerinde ısrar eder, ama Trolloc Savaşları sırasında Sorelana Alsahhan “gece avlanan Gölge’nin yüz sürüsünden” bahseder. Daha önceki zamanlarda, Ivonell Bharatiya’nın “Gölge’den doğmuş, insanlığın kâbusu olacak sayılarda tazılar” hakkında yazıyordu. Ama aslında, Ivonell’in kendisi de güvenilmez olabilir. Her durumda...” Bir sözcük ararmış gibi işaret etti. “Doğru sözcük koku değil, tat da değil. Her sürünün verdiği his tekil ve kesin olarak söyleyebilirim ki bu sürüyle daha önce karşılaşmadım, bu yüzden yedi sayısının yanlış olduğunu biliyoruz. Doğru sayı dokuz, on üç ya da başka bir şey olsa da, Karanlıktazıları hakkındaki hikâyeler Karanlıktazılarının kendisinden daha yaygın ve Afet’in bu kadar güneyinde çok nadir görülürler. İkinci bir az görülür nokta: bu sürüde elli kadar Karanlıktazısı olabilir. Olağan sınır on ya da on ikidir. Faydalı bir ilke: nadir olan iki şey bir araya geldiğinde çok dikkat etmek gerekir.” Durarak vurgulamak için parmağını kaldırdı, sonra Berelain’in anladığını düşünerek başını salladı ve ellerini yine kavuşturdu. Bir esinti kadının sarımsı kahverengi pelerinini bir omzundan ittirdi, ama Masuri soğuğun farkına varmamış gibiydi.

“Karanlıktazılarının izlerinde her zaman bir aciliyet hissi vardır, ama bir dizi faktöre göre değişir, ki o faktörlerin hepsinden emin olamıyorum. Bu

sürüde yoğun bir... sanırım sabırsızlık diyebiliriz... sabırsızlık karışımı vardı. Aslında yeterince güçlü bir sözcük değil –bir hançer yarasına iğne deliği demekten farksız– ama iş görür. Avları bir süredir devam etmekteymiş ve avları bir şekilde onlardan kaçıyor. Hikâyeler ne derse desin –bu arada, Lord Gallenne, tuz Karanlıktazılarına hiç zarar vermez." Demek o kadar da düşüncelere dalmış değildi. "Hikâyelere rağmen, asla gelişigüzel avlanmazlar, ama fırsat bulurlarsa ve avlarına engel olmuyorsa öldürürler. Karanlıktazıları için av en önde gelen şeydir. Avları, biz nedenini anlayamasak da, her zaman Gölge için önemli biridir. Büyük ve kudretli adamları es geçip bir çiftçi karısını ya da bir zanaatkârı öldürdükleri ya da bir amaç için geldikleri açık olsa da, bir kasabaya ya da köye girip öldürmeden çıktıkları görülmüştür. Onları buraya neyin getirdiği konusundaki ilk düşüncemden vazgeçmek zorunda kaldım, çünkü yollarına devam etmişler." Kadının bakışları Perrin'e kaydı, ama o kadar çabuk kaçtı ki Perrin fark eden başkası olduğundan kuşkuluydu. "Bu durumda, geri döneceklerini hiç sanmıyorum. Ah, evet; sürü geçeli bir saatten fazla olmuş. Korkarım anlatabileceklerimin hepsi bu." Sözlerini bitirdiğinde Nevarin ve diğer Bilgeler onayla başlarını salladılar ve Masuri'nin yanaklarına biraz renk geldi, ama Aes Sedai dinginliği maskesini takınınca hemen kayboldu yine. Bir esinti kadının kokusunu Perrin'e getirdi. Şaşkın ve memnundu, memnun olduğu için de kızgın.

"Teşekkür ederim, Masuri Sedai," dedi Berelain resmi bir biçimde, eyerinde hafifçe eğilerek. Masuri başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. "İçimizi rahatlattın."

Gerçekten de askerlerden gelen korku kokusu solmaya başlamıştı, ama Perrin Gallenne'nin kendi kendine, "Sonuncuları en başta söylese de olurdu," diye homurdandığını duydu.

Perrin'in kulakları, atların yere vurdukları ayakları, adamların sessiz, rahatlamış kahkahaları arasından başka bir şey daha yakaladı. Güneyde, Perrin dışında herkesin işitme sınırının altında, bir mavi baştankara öttü, hemen ardından maskeli serçenin cıvıltısı geldi. Daha yakından bir başka mavi baştankara öttü, yine ardından maskeli serçenin sesi geldi. Aynı ikili daha yakında öttü. Altara'da mavi baştankaralar ve maskeli serçeler olabilirdi, ama Perrin şu anda öten kuşların İki Nehir uzun yayları taşıdığını biliyordu. Mavi baştankara, yaklaşan adamlar olduğu anlamına geliyordu. Sayıları az değildi ve düşman olabilirlerdi. Diğer yandan maskeli serçe, parlak nesneleri çalmak gibi bir alışkanlıkları olduğu için, köyde hırsız kuş

olarak bilinirdi... Perrin başparmağını baltasının keskin ucunda gezdirdi, ama diğerlerinin de fark edebileceği kadar yakından gelen kuş seslerini bekledi.

“Bunu duydunuz mu?” dedi, yeni işitmiş gibi güneye bakarak. “Nöbetçilerim Masema’yı gördü.” Başlar kalktı, adamlar dinlediler ve ötüşler daha da yakından tekrarlanınca başlarını salladılar. “Bu yana geliyor.”

Gallenne küfürler hırlayarak miğferini kafasına geçirdi ve atına bindi. Annoura dizginlerini topladı ve Masuri benekli atına doğru bata çıka yürümeye başladı. Mızraklı askerler eyerlerinde kıpırdandılar ve bir kez daha korku kokusu taşıyan öfke kokuları saçmaya başladılar. Masema’nın Kanatlı Askerler’e kan borcu vardı, ama o borcu yalnızca elli adamla o tahsil etmeye kimse can atmıyordu, Masema her zaman peşinde yüz adamla at sürerken değil.

“Ondan kaçmayacağım,” diye bildirdi Berelain. Soğuk bir kaş çatışla güneye baktı. “Onu burada bekleyeceğiz.”

Gallenne ağzını açtı ve konuşmadan yine kapattı –en azından Berelain’e hitaben bir şey söylemeden. Derin bir nefes aldı ve Askerlerini düzene sokmak için emirler vermeye başladı. Kolay iş değildi. Ağaçlar ne kadar seyrek olursa olsun, ormanlar mızraklı askerler için kötü yerlerdir. Her saldırı en baştan bağlantısız olur ve bir ağaç gövdesinin arkasına saklanıp arkanızdan saldırabilecek birine mızrak saplamak güçtür. Gallenne adamlarına Berelain’in önünde, onunla yaklaşan adamların arasında saf tutturmaya çalıştı, ama kadın ona keskin bir bakış fırlattı ve tek gözlü adam emirlerini değiştirerek askerlerini tek bir çarpık sıra halinde dizdi. Askerler dev ağaçların çevresinden dolanıyordu, ama Berelain’i aralarına almışlardı. Gallenne’nin gönderdiği bir asker hızla kampa döndü; eyerinde eğilmiş, saldırı halindeymiş gibi mızrağını eğmiş, kara ve araziye rağmen atını mümkün olduğunca hızlı sürüyordu. Berelain bunu görünce tek kaşını kaldırdı, ama bir şey demedi.

Annoura kendi kahverengi kısrağını Berelain’e yöneltecek oldu, ama Masuri ismini seslenince durdu. Kahverengi Aes Sedai benekli atının dizginlerini almıştı, ama hâlâ karın üzerinde, Bilgelerin arasında duruyordu. Uzun boylu Bilgelerin yanında, henüz tam olarak büyümemiş gibi duruyordu. Annoura duraksadı. Masuri bir kez daha, keskin bir sesle çağırdı. Sonra Perrin Annoura’nın sesli sesli içini çektiğini duydu. Kadın atını diğerlerinin yanına sürdü ve atından indi. Aiel kadınlar, Annoura’nın

önünde, kafa kafaya vererek, seslerini Perrin'in işitemeyeceği kadar alçaltarak her ne diyorlarsa, Tarabonlu Aes Sedai'nin hoşuna gitmiyordu. Kadının yüzü başlığının içinden görünmüyordu, ama başını iki yana sallarken ince örgüleri daha da hızlı savruluyordu. Sonunda aniden döndü ve bir ayağını üzengiye koydu, Masuri sessizce duruyor, Bilgelerin konuşmasına izin veriyordu, ama şimdi elini Annoura'nın koluna koydu ve alçak sesle bir şeyler söyledi. Annoura'nın omuzları çöktü, Bilgeler başlarını salladılar. Annoura başlığını arkaya itip sırtına düşürerek Masuri'nin kendi kısrağına binmesini bekledi, sonra atına bindi. Sonra iki Aes Sedai birlikte mızraklı asker sırasına at sürdüler. Berelain'in yanına sıkıştılar. Bilgeler de Perrin'in iki yanında kendilerine yer açtılar. Annoura'nın geniş ağzının kenarları kasvetli bir kıvrımla aşağıya dönmüştü ve sinirli sinirli başparmaklarını ovuşturuyordu.

"Ne planlıyorsunuz?" diye sordu Perrin, kuşkulu konuşmamaya çalışarak. Belki Bilgeler Masuri'nin Masema'yla görüşmesine izin vermişlerdi, ama yine de adamın ölmesinin daha iyi olduğunu iddia ediyorlardı. Aes Sedailer, kendileri tehlikede olmadığı sürece Güç'ü silah olarak kullanamazlardı, ama Bilgelerin böyle bir yasağı yoktu. Onların zincir kurmuş olup olmadıklarını merak etti Perrin. Tek Güç hakkında, dilediğinden daha fazla bilgi sahibiydi. Bilgeler hakkında ise, zincir kurarlarsa kontrolün Nevarin'de olacağından emin olacak kadar bilgiliydi.

Annoura ağzını açtı, ama Carelle uyarırcasına dokununca yine kapattı ve dik dik Masuri'ye baktı. Kahverengi Aes Sedai dudaklarını büzerek başını hafifçe iki yana salladı, ama bu Annoura'yı yatıştırmadı. Eldivenli elleri dizginleri o kadar sıkı tutuyordu ki titriyorlardı.

Nevarin, aklından geçenleri okumuş gibi, başını kaldırıp Berelain'in arkasından Perrin'e baktı. "Güven içinde kampa dönmeni sağlamayı *planlıyoruz,* Perrin Aybara," dedi keskin bir sesle, "senin ve Berelain Paeron'un. Bugün ve gelecek günlerde mümkün olduğunca çok kişinin hayatta kalmasını *planlıyoruz.* İtirazın var mı?"

"Yalnızca, ben söyleyene kadar bir şey yapmayın," dedi Perrin. Böyle bir yanıt çok anlama çekilebilirdi. "Hiçbir şey."

Nevarin başını tiksintiyle iki yana salladı ve Carelle Perrin harika bir şaka yapmış gibi kahkaha attı. Bilgelerin hiçbiri yanıt verme gereği hissetmedi. Perrin'e itaat etmeleri emredilmişti, ama onların itaat fikirleri Perrin'inkilerle uyuşmuyordu. Perrin onlardan daha iyi bir yanıt almadan domuzlar kanatlanırdı.

Buna bir son verebilirdi. Vermesi gerektiğini biliyordu. Bilgeler ne planlamış olurlarsa olsunlar, adam Seanchan belgesini kimin çaldığını bilirken, kamptaki diğerlerinden bu kadar uzakta Masema ile karşılaşmak, çekiç inmeden elini örsten çekebilmeyi ummaktan farksızdı. İş emirlere uymaya gelince, Berelain neredeyse Bilgeler kadar kötüydü, ama Perrin kampa çekilme emri verse kadının itaat edeceğini düşünüyordu. Kalmak anlamsız yere risk almak demekti. Kadını buna ikna edebileceğinden emindi. Ama adamdan kaçmak da istemiyordu. İçinde bir parça, aptallık ettiğini söylüyordu. Daha büyük bir parça, kontrol altında tutmayı güç bulduğu bir öfkeyle için için yanıyordu. Kılıç sallamak samanlığı tutuşturmak anlamına gelebilirdi ve Masema ile yüzleşme zamanı henüz gelmemişti. Perrin elini baltasına koydu. Henüz değil.

Yukarıdaki kalın dalların arasından süzülen eğik ışınlara rağmen, orman loş sabah gölgelerine bürünmüştü. Burası öğlen bile loş olurdu. İlk önce sesler geldi; karın üzerinde boğuk toynak sesleri, hızlı gitmeye zorlanmış atların ağır nefesleri. Sonra bir yığın atlı belirdi; kara ve engebeli araziye rağmen neredeyse dörtnala kuzeye doğru ilerleyen düzensiz bir güruh. Yüz değil, bunun iki üç katıydılar. Bir at çığlık atarak düştü ve binicisinin tepesinde kıvranmaya başladı, ama diğerleri yavaşlamadı bile. Yetmiş seksen adım ötede başlarındaki adam elini kaldırdı ve karlar saçarak aniden durdular. Köpük köpük terlemiş atlar hızla nefes alıyor, buharlar saçıyordu. Orada burada, binicilerin arasından mızraklar görünüyordu. Çoğu zırh giymemişti, bazıları yalnızca bir göğüs plakası ya da miğfer takmıştı, ama eyerleri kılıçlar, baltalar ve topuzlarla doluydu. Güneş ışınları birkaç yüze düşüyordu; hiç gülümsememiş ve hiç gülümsemeyecek gibi görünen sert yüzlü, ifadesiz bakışlı adamlar.

Perrin’in aklına, Berelain’in kararına karşı gelmediği için hata yapmış olabileceği geldi. Acele karar vermenin, düşünme işini öfkesinin yapmasına izin vermenin sonucu buydu işte. Berelain’in sık sık sabahları at gezintisine çıktığını herkes biliyordu ve Masema Seanchan belgesini geri almayı çaresizce istiyor olabilirdi. Aes Sedailere ve Bilgelere rağmen, bu ormanda savaşmak kanlı olabilirdi; erkeklerin ve kadınların onları kimin öldürdüğünü görmeden ölecekleri başıboş bir katliam. Biri hayatta kalıp da tanıklık ederse, suç haydutların, hatta Shaidoların üzerine atılabilirdi. Bu daha önce de olmuştu. Ve geriye tanık kalırsa, Masema kendi halkından birkaç düzine kişiyi astırabilir, suçluların cezalandırıldığını iddia edebilirdi. Ama büyük olasılıkla Perrin Aybara’nın şimdilik yaşamasını istiyordu ve

Bilgeleri ve ikinci bir Aes Sedai'yi beklemiyor olmalıydı. Elli kişinin canını kurtarmak için güvenecek küçük noktalar. Faile'in canını kurtarmak için güvenecek çok küçük noktalar. Perrin kemerindeki baltasını halkasında gevşetti. Berelain serinkanlı bir sükûnet ve taş gibi bir kararlılık kokuyordu. Tuhaf bir biçimde, korku yoktu. Tek bir parça bile. Aram ise... heyecanlıydı.

İki grup sessizlik içinde birbirlerine baktılar. Sonunda Masema öne çıktı. Arkasından yalnızca iki adam geldi. Üçü de başlıklarını arkaya itmişlerdi. Hiçbiri miğfer ya da herhangi bir zırh parçası giymemişti. Masema gibi, Nengar ve Bartu da Shienarlıydı, ama onun gibi, onlar da tepe tutamlarını tıraşlamışlar, kafatasına benzeyen kafalarla kalmışlardı. Yenidendoğan Ejder'in gelişi tüm bağları kırmıştı ve buna Afet boyunca Gölge'yle savaşmaya yemin etmiş bu adamlarınki de dahildi. Nengar ve Bartu sırtlarında ve eyer kaşlarında birer kılıç taşıyordu. Diğer ikisinden daha kısa olan Bartu'nun çantası içinde bir at yayı, eyerine bağlanmış bir sadağı vardı. Masema'nın görünürde silahı yoktu. Yenidendoğan Ejder'in Habercisinin silaha ihtiyacı yoktu. Perrin Gallenne'nin Masema'nın geride bıraktığı adamları izlemesine memnun oldu, çünkü Masema'da dikkatleri üzerine çeken bir şey vardı. Belki yalnızca kimliği idi, ama bu gereğinden de fazlaydı zaten.

Masema uzun, al donlu atını Perrin'in birkaç adım ötesinde durdurdu. Haberci orta boylu, yanağında solmuş bir ok yarası olan, esmer, asık suratlı bir adamdı. Yıpranmış, kahverengi bir yün ceket, kenarları lime lime koyu renk bir pelerin giymişti. Masema görüntüye aldırmıyordu, en azından kendisininkine. Arkasında kalan Nengar ile Bartu'nun bakışları hararetliydi, ama Masema'nın derine gömülü, neredeyse siyah gözleri demirhanedeki közler kadar kızgındı. Sanki esintiyle hemen alev alacaklardı. Kokusu karmakarışıktı, saf deliliğin atılgan keskinliğini yansıtıyordu. Adam Bilgeleri ve Aes Sedaileri, saklamaya zahmet etmediği bir horgörüyle görmezden geldi. Bilgeler Aes Sedailerden çok daha kötüydü ona göre; Tek Güç yönlendirerek günah işlemekle yetinmiyorlardı, üstüne bir de Aiel vahşilerdi. Çifte günah. Kanatlı Askerler ağaçların altında gölgeler de olabilirdi. "Piknik mi yapıyorsunuz?" dedi, Perrin'in eyerinden sarkan sepete bakarak. Normalde Masema'nın sesi de gözleri kadar yoğun olurdu, ama şimdi alaylı çıkıyordu, gözleri Berelain'e giderken dudakları kıvrılmıştı. Söylentileri işitmişti, elbette.

Perrin'in içinden bir öfke dalgası geçti, ama onu yakaladı, dinmeye zorladı. Kalanların üzerine katladı, sıkı sıkı tuttu. Öfkesinin tek hedefi vardı ve bir başkasına saldırarak harcamayacaktı. Çevik binicisinin ruh halini sezerek Masema'nın iğdiş atına dişlerini gösterdi. Perrin'in keskin bir hareketle atını dizginlemesi gerekti, "Gece buraya Karanlıktazıları gelmiş," dedi, pek de rahat olmayan bir sesle, ama bundan ötesini beceremiyordu, "Gittiler. Masuri geri geleceklerini düşünmüyor, bu yüzden endişelenmeye gerek yok."

Masema endişeli kokmuyordu. Hiçbir zaman, delilik dışında hiçbir şey kokmuyordu. Al donlu atı başını saldırganca Çevik'e uzattı, ama Masema haşin bir hareketle çekti onu. Masema iyi at biniyordu, ama atlarına da insanlara davrandığı gibi davranıyordu. Adam ilk defa Masuri'ye baktı. Bakışları belki, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da hararet kazandı. "Gölge her yerde bulunabilir," dedi. Sorgulanamaz bir gerçeğin hararetli ifadesi gibi. "Lord Yenidendoğan Ejder'i, Işık ismini aydınlatsın, takip eden kimsenin Gölge'den korkması gerekmez. Ölümde bile Işık'ın nihai zaferini bulacaklardır."

Masuri'nin kısrağı, adamın bakışları yakmış gibi ürktü, ama Masuri dizginlere dokunarak atını kontrol altına aldı ve Masema'nın bakışlarına Aes Sedai esrarı ile, donmuş bir gölet kadar dinginlikle karşılık verdi. Kadının bu adamla gizliden gizliye görüştüğünü söyleyen hiçbir şey yoktu. "İyi kontrol edildiğinde, korku aklı ve kararlılığı harekete geçiren faydalı bir mahmuzdur." Kadının daha önce hiç karşılaşmadığı basit bir çiftçiyle konuştuğunu sanırdınız. İzlemekte olan Annoura biraz hasta görünüyordu. Sırlarının ortaya çıkacağından mı korkuyordu? Masema için yaptıkları planların boşa gideceğinden mi?

Masema'nın dudakları, gülümseme ya da küçümseme ile, yine büküldü. Dikkatini yine Perrin'e çevirdiğinde Aes Sedailerin varlığı onun için sona erdi. "Lord Ejder'i takip eden bazıları So Limanı isimli bir kasaba buldu." Takipçilerinden hep bu şekilde bahsederdi; onlar aslında onu değil Yenidendoğan Ejder'i takip ediyorlardı. Onlara neyi, ne zaman, nasıl yapacaklarını Masema'nın söylediği gerçeği, yalnızca bir detaydı. "Üç dört bin nüfuslu düzenli bir yer. Yaklaşık bir gün geride, güneybatıda. Aiellerin yolunda değilmişler anlaşılan ve kuraklığa rağmen geçen sene iyi hasat almışlar. Ambarları arpa, darı ve yulaf dolu. Başka gerekli şeyleri de vardır, tahmin ederim. Yem eksikliği çektiğinizi biliyorum. Hem atlarınız, hem adamlarınız için."

“Senenin bu zamanında ambarları neden dolu olsun?” Berelain kaşlarını çatarak öne eğildi. Sesi buyurgan olmaktan kıl payı kurtuluyordu ve bir inanmazlık tınısı taşıyordu.

Nengar kaşlarını çatarak elini eyerindeki kılıca götürdü. Kimse Lord Ejder’in Habercisi ile buyurgan bir sesle konuşmazdı. Kimse ondan kuşku da etmezdi. Yaşamak isteyen kimse. Mızraklı askerler eyerlerinde kıpırdanırken deri gıcırtısı duyuldu, ama Nengar onları duymazdan geldi. Masema’nın deliliğinin kokusu Perrin’in burnunda kıvrandı, çırpındı. Masema Berelain’i inceliyordu. Nengar’ın, mızraklı askerlerin ya da adamların her an birbirlerini öldürmeye başlaması olasılığının farkında değil gibiydi.

“Açgözlülük meselesi,” dedi sonunda. “Görünüşe göre So Limanı’ndaki tahıl tüccarları stoklarını kış fiyatları yükseltene kadar saklayarak daha fazla kâr yapmayı düşünmüşler. Ama normalde tahıllarını batıya, Ghealdan ve Amadicia’ya satıyorlar ve oradaki ve Ebou Dar’daki olaylar gönderdikleri mallara el konulacağından korkmalarına sebep olmuş. Açgözlülükleri sonucunda dolu ambarlar ve boş cüzdanlarla kalakalmışlar.” Masema’nın sesine bir tatmin tınısı girmişti. Açgözlülükten tiksiniyordu. Ama diğer yandan, küçük ya da büyük, büyük insan zayıflıklarından tiksiniyordu. “Sanırım artık tahıllarından küçük bir bedel karşılığı vazgeçerler.”

Perrin tuzak kokusu alıyordu ve bunun için kurt burnuna gerek yoktu. Masema’nın besleyecek kendi adamları ve atları vardı ve geçtikleri yerleri nasıl yağmalamış olurlarsa olsunlar, Perrin’in insanlarından daha iyi durumda olamazlardı. Masema neden bu kasabaya birkaç yüz takipçisini gönderip ne saklamışlarsa el koymamıştı? Bir gün geride. Bu onu Faile’den uzaklaştırırdı ve belki Shaidolara yine mesafeyi açacak zaman verirdi. Bu tuhaf önerinin sebebi bu muydu? Yoksa bir günlük gecikme Masema’yı batıda, Seanchan dostlarının yakınında tutmak için miydi?

“Belki karım kurtarıldıktan sonra bu kasabayı ziyaret etmek için zaman bulabiliriz.” Perrin’in kulakları yine, ormanda hareket eden adam ve at seslerini herkesten önce duydu. Bu sefer batıdan, kampın olduğu yönden geliyorlardı. Gallenne’nin ulağı tüm yolu dörtnala aşmış olmalıydı.

“Karın,” dedi Masema ifadesiz bir sesle, Berelain’e doğru Perrin’in öfkesini kabartan bir bakış fırlatarak. Berelain bile kızardı, ama yüzü ifadesiz kaldı. “Bugün ondan haber alacağına inanıyor musun gerçekten?”

“İnanıyorum.” Perrin’in sesi Masema’nınki kadar ifadesiz ve daha sertti. Baltasına uzanmamak için, Berelain’in sepetinin saplarının üzerinden

eyerinin kaşını kavradı. “Onu kurtarmak önce gelir. Onu ve diğerlerini. Bu iş bittiği zaman karnımızı patlamacasına doyurabiliriz, ama o ilk önce gelir.”

Artık yaklaşan atları herkes duyabiliyordu. Batıda uzun bir mızraklı asker dizisi belirdi, başka bir atlı grubu ile gölgeli ağaçlıkların arasından geliyorlardı. Mayenelilerin kırmızı flamalarının ve zırhlarının arasına Ghealdanlıların yeşil flamaları ve cilalı zırhları karışmıştı. Askerler Perrin’in karşısından Masema’nın adamlarına kadar uzanıyordu. Yaya adamlar, İki Nehir yayları taşıyarak ağaçtan ağaca süzülüyordu. Perrin kendini, kampı savunmasız bırakmadıklarını umarken buldu. O Seanchan belgesini çalmak Masema’nın elini zorlamış olabilirdi ve adam Afet boyunca ve Aiellere karşı savaşmak konusunda deneyimliydi. Berelain’i bulmak için atına binip çıkmak yerine, daha geniş düşünmüş olabilirdi. Yine demirci yapbozu gibiydi. Bir parçayı oynat, diğerini kaydır, ki bir üçüncüsü uysun. Savunucuları zayıflamış bir kamp alt edilebilirdi ve bu ormanda ne sayılar, ne kimin yönlendirdiği fark ederdi. Masema sırrını saklamayı, hemen burada, şu anda mühürlemeye çalışacak kadar istiyor muydu? Perrin bir elini baltasının sapına götürdüğünü fark etti, ama orada bıraktı.

Masema’nın takipçileri arasında, binicilerinin çekiştirdiği atlar sinirli sinirli kıpırdanıyor, adamlar bağırarak silahlarını sallıyordu, ama Masema’nın kendisi yaklaşan mızraklıları ve okçuları yüzündeki ifade değişmeden, ne daha fazla ne de daha az ekşileşmeden izliyordu. Yaklaşanlar, daldan dala sıçrayan kuşlar da olabilirlerdi. Adamın kokusu deli gibi kıvranıyordu ve o da değişmemişti.

“Işık’a hizmet için yapılması gereken yapılmalıdır,” dedi, yeni gelenler iki yüz adım ötede durduğunda. İki Nehir okçuları için kolay bir menzildi ve Masema onların becerilerini görmüştü, ama yüreğine geniş başlı oklar yöneltilmiş olabileceğini bildiğine dair en ufak işaret vermedi. “Geri kalan her şey çer çöptür. Bunu unutma, Lord Perrin Altıngöz. Başka *her şey* çer çöptür!”

Başka tek kelime etmeden atını çevirdi ve Nengar ile Bartu’yu peşine takarak bekleyen adamlarına yöneldi. Üçü de atlarını, bacak ya da kafa kırma riskine aldırmadan zorluyorlardı. Bekleyen grup Masema’nın peşine düştü ve güruh bu sefer güneye aktı. En sondaki birkaç adam durup yaralı atın altından gevşek bir beden çektiler ve hızlı bir hançer hareketi ile hayvanın acısına son verdiler. Sonra hayvanın içini temizleyip kesmeye

başladılar. O kadar etin boşa gitmesine izin veremezlerdi. Biniciyi olduğu yerde bıraktılar.

“Söylediği her kelimeye inanıyor,” diye nefes verdi Annoura, “ama inancı onu nereye götürüyor?”

Perrin kadına açık açık, Masema’nın inancının onu nereye götürdüğünü düşündüğünü, *onun* nereye götürmesini isteyeceğini sormayı düşündü, ama kadın aniden o aşılmaz Aes Sedai sükûnetini takındı. Keskin burnunun ucu soğuktan kızarmıştı; kadına ona dümdüz bakışlarla baktı. O bakışı takınan bir Aes Sedai’den yanıt almaktansa, Karanlıktazısının izini taşıyan o kayayı çıplak ellerle yerden koparabilirdiniz. Perrin soruları Berelain’e bırakabilirdi.

Mızraklı askerleri getiren adam aniden atını mahmuzladı. Gümüş plaka zırh giymiş, yüz parmaklıklı miğfer takmış, üç kısa beyaz tüy taşıyan kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Gerard Arganda, zorlu bir adam, askerlikten en alttan yükselmiş biriydi ve her tür olasılığa meydan okuyarak Alliandre’nin kişisel korumalarının Birinci Kumandanı olmuştu. Kraliçesini sebepsiz yere güneye getiren ve kaçırılmasına sebep olan Perrin’den hoşlanmıyordu, ama Perrin onun durup Berelain’e selam vermesini, belki Gallenne ile konuşmasını beklerdi. Arganda Gallenne’ye büyük saygı besliyordu ve sık sık birlikte pipolarını tüttürüyorlardı. Bunun yerine, adam demir kırı atını mahmuzlayarak hızlandırdı ve Perrin ile diğerlerinin yanından geçti. Perrin adamın nereye gittiğini gördüğünde anladı. Fare tüyü rengi bir atın sırtındaki tek bir binici yürüyüş hızında, doğudan yaklaşıyordu ve yanında bir Aiel kar ayakkabıları üzerinde geliyordu.

8
Renk Burgaçları

Perrin kendini Çevik'in boynuna eğilmiş, Arganda'nın peşinden koştururken bulana dek hareket ettiğinin farkına varmadı. Kar daha az derin, zemin daha düz, ışık daha iyi değildi, ama Çevik demir kırı atın önde kalmasına dayanamayarak gölgelerin içinde koşturdu ve Perrin onu daha hızlı gitmeye zorladı. Yaklaşan binici Elyas'tı, sakalı göğsüne yayılmıştı ve geniş siperlikli şapkası yüzünü gölgelere boğmuştu, sırtından kürk astarlı pelerini sarkıyordu. Aiel Kızlardan biriydi, başına koyu renk bir *shoufa* dolamıştı ve gri, kahverengi ve yeşil tonlardaki ceket ve pantolonunun üzerine karda saklanmak için kullandığı beyaz pelerini takmıştı. Elyas ve bir Kız'ın gelmesi, diğerlerinin gelmemesi Faile'in bulunduğu anlamına geliyordu. O anlama gelmek zorundaydı.

Arganda atın bacağını kırmasına ya da kendi kafasını kırmaya aldırmadan dörtnala koşuyor, taşlıkların üzerinden sıçratıyor, karları yarıyordu, ama tam Elyas'ın yanına geldiğinde Çevik ona yetişti. "Kraliçe'yi gördün mü, Machera? Yaşıyor mu? Söylesene, adam!" diye bağırdı haşin bir sesle. Kız, Elienda, ifadesiz bir yüzle elini Perrin'e kaldırdı. Selam anlamına da geliyor olabilirdi, duygudaşlık da, ama kız adımlarını yavaşlatmadı. Elyas raporunu Perrin'e verirken, o kendi raporunu Bilgelere verecekti.

"Onu buldunuz mu?" Aniden Perrin'in boğazı kum gibi kurumuştu. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordu ki. Perrin'in Alliandre'yi sormadığını bilen Arganda miğferinin parmaklıklarının ardından sözsüzce hırladı.

"İzlediğimiz Shaidoları bulduk," dedi Elyas dikkatle, iki eli eyer kaşının üzerinde. Elyas bile –kurtlarla yaşayan ve koşan efsanevi Uzun Diş– çok

uzun yol katetmenin ve yeterince uyumamanın etkilerini göstermeye başlamıştı. Yüzündeki bitkinlik şapkasının siperliğinin altından parlayan altın sarısı gözleri ile vurgulanıyordu. Gür sakalına ve beline gelen, ensesinde deri bir sicimle bağlanmış olan saçlarına kır düşmüştü. Perrin'in onu tanıdığı bunca zamandan sonra ilk defa yaşlı görünüyordu. "Buradan altmış beş kilometre uzakta, tepelik bir bölgede, büyükçe bir kasabayı ele geçirmişler ve çevresine kamp kurmuşlar. Yakında nöbetçileri yok ve uzaktakiler de her şeyden çok kaçmaya çalışacak tutsaklara dikkat ediyor gibi, bu yüzden iyice görecek kadar yaklaşabildik. Ama Perrin, sayıları düşündüğümüzden daha fazla. Kızlara göre en az dokuz on boy. *Gai'shain*'leri –en azından beyazlı insanları– sayarsak, o kampta Mayene ve Ebou Dar'ın toplamı kadar insan olabilir. Kaç mızrak savaşçısı vardır bilmiyorum, ama gördüklerime bakarak en az on bin."

Perrin'in midesinde çaresizlik düğümleri sıkıştı ve çarpıldı. Ağzı o kadar kurumuştu ki mucize eseri Faile önünde beliriverse de konuşamazdı. On bin *algai'd'siswai* ve saldırıya uğrayacak olsalar dokumacılar, gümüşçüler, hatta günlerini gölgede oturup eski günleri anarak geçiren yaşlılar bile mızrak alabilirlerdi ellerine. Onun ise iki binden az mızraklı askeri vardı. Üstelik, sayıları Aiellere denk olsa bile yenik düşerlerdi. Üç yüzden az İki Nehirli yayları ile uzaktan zarar verebilirlerdi, ama on bin kişiyi durduramazlardı, O kadar Shaido Masema'nın cani güruhunu bir fare yuvasına saldıran kedi gibi katlederdi. Asha'manları, Bilgeleri ve Aes Sedaileri hesaba katsa bile... Edarra ve diğer Bilgeler, Bilgeler hakkında çok şey anlatmamışlardı, ama Perrin on boyda yönlendirebilen elli, hatta daha fazla kadın olabileceğini biliyordu. Belki de daha az –belirli bir sayı yoktu– ama bir fark yaratacak kadar az olamazdı.

Bir çabayla içinde kabaran ümitsizliği boğdu, öfkesinin kavurabileceği kadar küçük kırıntılar kalana kadar ezdi. Bir çekicin içinde ümitsizliğe yer yoktu. On boy da olsa tüm Shaido klanı da, yine de Faile ellerindeydi ve Perrin bir yol bulmak zorundaydı.

"Kaç kişi olduklarının ne önemi var?" diye sordu Aram. "Trolloclar İki Nehir'e geldiği zaman binlercesi, on binlercesi vardı, ama biz yine de onları öldürdük. Shaidolar Trolloclardan kötü olamaz."

Perrin, adamı yanı başında bulduğuna şaşarak gözlerini kırpıştırdı. Berelain, Gallenne ve Aes Sedailerden bahsetmeye bile gerek yoktu. Elyas'a ulaşma telaşı içinde başka her şeyi unutmuştu. Arganda'nın Masema'nın adamları ile yüzleşmek üzere getirdiği adamların ağaçların

arasında, kaba saflarını hâlâ korudukları belli belirsiz görünüyordu, ama Berelain'in kişisel korumaları Elyas merkezli, dışa bakan gevşek bir halka oluşturmuşlardı. Bilgeler halkanın dışında durmuş, ciddi yüzlerle Elienda'yı dinliyorlardı. Kız zaman zaman başını iki yana sallayarak, alçak sesle mırıldanıyordu. Durum hakkında onun fikirleri Elyas'ınkinden daha parlak değildi. Perrin telaşı içinde sepeti kaybetmiş ya da fırlatıp atmış olmalıydı, çünkü şimdi sepet Berelain'in eyerinde sallanıyordu. Kadının yüzünde bir... duygudaşlık ifadesi olabilir miydi? Perrin kavrulmayı diliyordu, çünkü doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundu. Yalnız, şu anda her zamankinden iyi düşünebilmeliydi. Bir sonraki hatası Faile için son hata olabilirdi.

"Benim işittiğim, Tenekeci," dedi Elyas sessizce, "Trolloclar size İki Nehir'de saldırmış ve siz onları mengene gibi sıkıştırmışsınız. Shaidolara da aynısını yapmak için havalı bir planın mı var?" Aram surat asarak, dik dik baktı ona. Elyas onu, Aram eline kılıç almadan önce tanıyordu ve Aram, parlak renkli kıyafetlerine rağmen, o zamanların hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"On boy da olsa elli boy da," diye hırladı Arganda, "Kraliçe'yi kurtarmanın bir yolu olmalı. Ve diğerlerini de, elbette." Sert yüzü öfkeyle kırışmıştı, ama tuzaktan kaçmak için kendi bacağını ısırıp koparmaya hazır olan bir tilki gibi, çılgın kokuyordu. "Acaba... Acaba fidye kabul ederler mi?" Ghealdanlı Kanatlı Askerler'in arasından gelen Marline'i bulana kadar çevresine bakındı. Kadın kara rağmen düzenli adımlarla yürümeyi başarıyor, hiç sendelemiyordu. Diğer Bilgeler ağaçların arasında görünmüyordu, Elienda bile. "Bu Shaidolar fidye kabul eder mi... Bilge?" Arganda unvanı, sonradan aklına gelmiş gibi telaffuz etmişti. Artık yanlarındaki Aiellerin kaçırılma olayından haberi olduğuna inanmıyordu, ama Aiellere bakışı taraflıydı yine de.

"Bilemiyorum." Mailini adamın ses tonunu fark etmemiş gibiydi. Kollarını göğsünde kavuşturarak, Arganda'ya değil Perrin'e bakıyordu. Bir kadının sizi, üzerinize tam oturacak bir takım elbise dikmesine ve iç çamaşırlarınızın en son ne zaman yıkandığını anlamasına yetecek kadar ölçüp biçtiği ve tarttığı türden bir bakıştı. Bu tür şeyler için zaman bulabildiği dönemde onu huzursuz ederdi. Kadın tekrar konuştuğunda, sesinde tavsiyede bulunma tınısı yoktu, yalnızca gerçekleri ifade ediyordu. Hatta bu şekilde kastetmiş olabilirdi. "Sizin ıslaktopraklı fidyeniz bizim geleneklerimize aykırı. *Gai'shain*'ler armağan olarak verilebilir ya da başka

gai'shain'lerle değiş tokuş edilebilir, ama onlar alınıp satılan hayvanlar gibi değildir. Ama öyle görünüyor ki Shaidolar artık *ji'e'toh*'u takip etmiyor. Islaktopraklıları *gai'shain* yapıyorlar ve beşte biri değil her şeyi alıyorlar. Bir bedel belirleyebilirler."

"Mücevherlerim emrindedir, Perrin," diye araya girdi Berelain, sakin bir ses ve kararlı bir yüzle. "Gerekirse Grady ve Neald Mayene'den daha fazlasını getirebilir. Altın da getirebilirler."

Gallenne boğazını temizledi. "Altaralılar çapulculara alışıktır, Leydim, hem komşu asillere, hem haydutlara," dedi yavaşça, dizginlerini avucuna vurarak. Berelain'e karşı çıkmaya gönülsüz olsa bile, yine de karşı çıkmaya kararlı olduğu açıktı. "Ebou Dar'dan bu kadar uzakta, yerel lord ya da leydinin sözünden başka kanun yoktur. Asil de olsalar sıradan insanlar da, savaşamayacakları herkese ödeme yapmaya ve kiminle savaşabileceklerini anlamaya alışıktırlar. Aralarından hiçbirinin güvenliklerini satın almaya çalışmış olmaması mantıklı değil, ama Shaidoların yoluna çıkan her şeyin harap edildiğini gördük, yağmadan başka hiçbir şey işitmedik. Fidye önerisini kabul edebilirler, hatta fidyeyi alabilirler, ama karşılığında herhangi bir şey vereceklerine güvenebilir miyiz? Sırf öneriyi yapmak bile tek avantajımızdan vazgeçmek olur ve bizin burada olduğumuzu öğrenirler." Annoura başını hafifçe iki yana salladı, ama Gallenne yine de hareketi fark etti ve kaşlarını çattı. "Bana katılmıyor musun, Annoura Sedai?" diye sordu nazikçe. Ve biraz da şaşkınlıkla. Gri Aes Sedai zaman zaman, özellikle de bir Aes Sedai için, çekingen davranıyordu, ama Berelain'e verilen tavsiyeye katılmıyorsa konuşmaktan asla kaçınmazdı.

Ama bu sefer Annoura duraksadı ve bu gerçeği pelerinine sarınarak ve kıvrımlarını dikkatle düzelterek sakladı. Beceriksizce bir hareketti; Aes Sedailer diledikleri zaman sıcağı ya da soğuğu görmezden gelebilirler, çevrelerindeki herkes tere batmışken ya da dişleri takırdamasın diye mücadele ederken onlar hava şartlarına mesafeli kalabilirlerdi. Sıcaklığa dikkat eden bir Aes Sedai düşünecek zaman kazanmaya çalışan ve genelde ne düşündüğünü saklamak isteyen bir Aes Sedai'ydi. Kadın hafifçe kaşlarını çatarak Marline'e baktı, sonunda bir karara vardı ve alnındaki hafif kırışık kayboldu.

"Pazarlık her zaman savaşmaktan daha iyidir," dedi serin Tarabon aksanı ile, "ve pazarlıkta, güven her zaman önlemlere bağlıdır, değil mi? Alınması gereken önlemleri dikkatle düşünmeliyiz. Bir de, onlara nasıl yaklaşılacağı meselesi var. Dumai Kuyuları savaşına katıldıkları için

Bilgeler artık dokunulmaz olmayabilir. Bir Aes Sedai ya da bir grup Aes Sedai daha iyi olabilir, ama bu bile dikkatle ayarlanmalı. Ben gönüllü olarak...”

“Fidye yok,” dedi Perrin ve herkes ona bakakaldı. Çoğu kişinin yüzünde endişe vardı, Annoura’nın yüzü okunmuyordu. Perrin bir kez daha, daha sert bir sesle konuştu. “Fidye yok.” Faile’e acı çektirdikleri için bu Shaidolara ödeme yapmayacaktı. Faile korkmuş olmalıydı ve bunun bedelini ödeyeceklerdi, bundan kâr yapmayacaklardı. Dahası, Gallenne doğru söylemişti. Perrin’in daha önce Altara, Amadicia ya da Cairhien’de gördüğü hiçbir şey, pazarlıkta onlara düşeni yapacaklarına dair işaret vermiyordu. Tahıl çuvalına girmiş sıçanlara ya da haşata dadanmış kesici tırtıllara güvenmek daha iyiydi. “Elyas, kamplarını görmek istiyorum.” Çocukken kör bir adam tanımıştı, Nat Torfinn. Kırışık yüzlü, seyrek beyaz saçlı bir adamdı ve sırf dokunarak her tür demirci yapbozunu çözebilirdi. Perrin seneler boyunca adamın bu başarısını taklit etmeye çalışmıştı, ama asla yapamamıştı. Onun çözebilmesi için parçaların nasıl bir araya geldiğini görmesi gerekiyordu. “Aram, Grady’yi bul ve en kısa zamanda Yolculuk alanında benimle buluşmasını söyle.” Her sıçramanın sonunda geldikleri ve bir sonrakinde yola çıkmak için kullandıkları yere bu ismi vermişlerdi. Asha’manlar, daha önceki örgülerinin dokunduğu yerde bir kapıyol örmeyi daha kolay buluyorlardı.

Aram kısa ve amaçlı bir şekilde baş salladı, sonra gri atını çevirip dörtnala kampa yöneldi, ama Perrin çevresindeki yüzlerde itirazlar, sorular ve talepler görebiliyordu. Marline hâlâ onu inceliyordu. Sanki aniden onun ne olduğundan emin hissetmemeye başlamış gibiydi. Gallenne ellerindeki dizginlere kaşlarını çatıyordu, kuşkusuz ne yaparsa yapsın işlerin kötüye gideceğini düşünüyordu. Berelain’in yüzünde ise rahatsız bir ifade vardı, gözlerindeki itirazlar açıktı. Annoura’nın ağzı ince bir çizgi olmuştu. Aes Sedailer sözlerinin kesilmesinden hoşlanmazdı ve bir Aes Sedai’ye göre çekingen olsa da olmasa da, kadın hoşnutsuzluğunu birinden çıkaracakmış gibi görünüyordu. Yüzü kızaran Arganda, bağırma niyeti ile ağzını açtı. Kraliçesi kaçırıldığından beri Arganda sık sık bağırıyordu. Durup dinlemenin anlamı yoktu.

Perrin atını topuklayarak Kanatlı Asker sırasının arasından geçirdi ve biçilmiş ağaçlara yöneldi. Dörtnala değil, ama oyalanarak da değil –atını yüksek ağaçların arasında tırıs sürerek, dizginler üzerindeki elleri gergin halde ve gözleri loşlukta Grady’nin benekli atını arayarak. Elyas tek kelime

etmeden iğdiş atının sırtında takip etti. Perrin, içine tek gram korku girmesine izin vermemişti, ama Elyas'ın sessizliği bir ağırlığın büyümesine sebep oluyordu. Diğer adam her engeli aşmanın bir yolunu bulurdu. Sessizliği aşılmaz dağlar haykırıyordu. Ama bir yol olmalıydı. Pürüzsüz taş çıkıntısına geldikleri zaman Perrin Çevik'i yere düşen ışınların üzerinde, devrilmiş ve dik kalmış ağaçların arasında ileri geri yürüttü. Yerinde duramıyordu. Hareket etmek zorundaydı. Bir yol olmak zorundaydı. Zihni kafese kapatılmış kedi gibi dolanıyordu.

Elyas yere inip çömeldi, kesik taşa bakarak kaşlarını çattı ve dizginleri çekiştiren, uzaklaşmaya çalışan atına aldırış etmedi. Taşın yanında en az elli adım boyunda bir çamın gövdesinin bir ucu yerde kalan kıymık kıymık, güdük parçaya yaslanmıştı ve Elyas'ın eğilmeden altından geçmesine izin verecek kadar yüksekte duruyordu. Orman çatısını delip geçen parlak güneş ışınları pençe izli taşlardaki gölgelerin neredeyse karanlık görünmesine sebep oluyordu, ama bu Perrin gibi Elyas'ı da rahatsız etmiyordu. Havada asılı kalan yanık sülfür kokusuna burnunu kırıştırdı. "Buraya gelirken bu kokuyu yakaladığımı düşünmüştüm. Aklın meşgul olmasa bundan bahsederdin herhalde. Büyük bir sürü. Şimdiye dek gördüğüm ya da işittiğim bütün sürülerden büyük."

"Masuri de öyle dedi," dedi Perrin dalgın dalgın. Grady'yi oyalayan neydi? Ebou Dar'da kaç kişi vardı? Shaidoların kampı o kadar kalabalıktı işte. "Yedi sürüye rastladığım ve bu sürüyü daha önce hiç görmediğini söyledi."

"Yedi," diye mırıldandı Elyas şaşkınlık içinde. "Bunu yapabilmek için bir Aes Sedai'nin bile biraz yol alması gerekir. Karanlıktazıları hakkındaki hikâyelerin çoğu yalnızca karanlıktan korkan insanların uydurmasıdır." Pürüzsüz taşın üzerindeki izlere kaşlarını çatarak başını iki yana salladı ve sesine bir hüzün geldi, "Eskiden kurttu onlar. En azından kurtların ruhları. Gölge tarafından yakalandılar ve çarpıtıldılar. Karanlıktazılarının, Gölgekardeşlerin yapıldığı öz budur. Sanırım bu yüzden kurtların Son Savaş'ta bulunması gerekiyor. Ya da belki Karanlıktazıları, onlar orada olacağı için, onlarla savaşmak üzere yapılmıştır. Desen'in yanında Sovarra danteli bir parça iplik gibi kalıyor bazen. Her neyse, bu uzun zaman önceydi; çıkartabildiğim kadarıyla Trolloc Savaşları sırasında ve ondan önce Gölge Savaşı sırasında. Kurtların hafızası eskidir. Bir kurdun bildiği, diğer kurtlar hayatta kaldığı sürece asla unutulmaz. Ama Karanlıktazılarından bahsetmekten kaçınıyorlar. Karanlıktazılarından da

kaçınıyorlar. Bir Gölgekardeş'i öldürürken yüz kurt ölebilir. Daha da kötüsü, eğer başarısız olurlarsa, Karanlıktazısı tam olarak ölmemiş olanların ruhlarını yiyebilir ve bir sene kadar sonra, eskiden kurt olduğunu hatırlamayan yeni bir Gölgekardeş sürüsü olur. En azından, ben hatırlamadıklarını umuyorum."

Perrin, hareket etmeye can atıyor olmasına rağmen dizginleri çekti. Gölgekardeşler. Kurtların Karanlıktazılarına verdiği isim yeni bir kasvet kazanmıştı. "Bir insanın ruhunu da yiyebilirler mi, Elyas? Örneğin, kurtlarla konuşabilen bir insanın ruhunu?" Elyas omuzlarını silkti. İkisinin de bildiği kadarıyla, yapabildikleri şeyi yapan yalnızca bir avuç insan vardı. Bu sorunun yanıtı ancak ölüm noktasında gelebilirdi. O anda daha da önemli olanı, eskiden kurtsalar, bulduklarını raporlayacak kadar zeki olmaları gerektiği idi. Masuri bu kadarını ima etmişti. Aksini ummak aptallık olurdu. Bunu yapmaları ne kadar sürerdi? Faile'i kurtarmak için ne kadar zamanı vardı?

Karı ezen toynakların sesi binicilerin geldiğini haber verdi. Perrin telaşla Elyas'a Karanlıktazılarının kampın çevresinde dolaştığını, her kime rapor veriyorlarsa ona Perrin'den haber götürüyor olmaları gerektiğini anlattı.

"Ben olsam fazla endişelenmezdim, evlat," diye yanıt verdi yaşlı adam, ihtiyatla yaklaşan atlara dair işaret arayarak. Taştan uzaklaşarak gerinmeye, eyerde fazla zaman geçirmiş kaslarını çalıştırmaya başladı. Elyas, başkalarının gölgelere boğulmuş göreceği bir şeyi incelerken yakalanmayacak kadar dikkatliydi. "Senden daha önemli bir şey avlıyor gibi geliyor kulağa. Bir sene alsa bile, o avın peşinden giderler. Endişelenme. Karanlıktazıları senin burada olduğunu raporlamadan karını kurtaracağız. Kolay olacağını söylemiyorum, ama yapacağız." Sesinde ve kokusunda kararlılık vardı, ama fazla umut yoktu. Aslında, hemen hiç yoktu.

Perrin ümitsizlikle savaşarak, onun tekrar yükselmesine izin vermeyerek, Çevik'i yürütmeye başladı. Ağaçların arasından Berelain ve kişisel korumaları belirdi, Marline de Annoura'nın arkasına binmişti. Aes Sedai dizginleri çeker çekmez alacakaranlık gözlü Bilge yere kaydı, kalın eteklerini silkeleyerek koyu renk çoraplarını örttü. Başka kadın olsa bacakları göründüğü için rahatsız olurdu, ama Marline olmamıştı. O yalnızca giysilerini düzeltiyordu. Altüst olmuş görünen Annoura'ydı, ekşi yüzlü hoşnutsuzluğu yüzünden burnu gagaya daha fazla benzemişti. Kadın

sessiz kaldı, ama ağzındaki ifade ısırmak üzere gibiydi. Shaidolarla pazarlık yapma önerisinin kabul edileceğinden emin olmalıydı, özellikle de Berelain desteklerken ve Marline en kötü durumda tarafsız görünürken. Griler arabuluculuk ve pazarlık, anlaşma ve sözleşme yaparlardı. Kadını güdüleyen bu olabilirdi. Başka ne olabilirdi ki? Aklında bulundurması, ama şimdilik bir kenara kaldırması gereken bir sorun. Faile'in kurtarılmasını engelleyecek her şeyi hesaba katmak zorundaydı, ama onun çözmesi gereken sorun altmış beş kilometre kuzeydoğudaydı.

Kanatlı Askerler Yolculuk alanının çevresindeki yüksek ağaçların arasında koruyucu halkalarını oluştururken Berelain doru atını Çevik'in yanına çekti ve onun hızına ayak uydurarak Perrin'i konuşturmaya, ormantavuğunun kalanını yemesi için ikna etmeye çalıştı. Kadın kararsız ve Perrin'in kararından kuşkulu kokuyordu. Belki fidye vermeyi denemesi için onu ikna etmeyi umuyordu. Perrin Çevik'i yürütmeye devam etti ve dinlemeyi reddetti. Bu teşebbüs, her şeyi bir zarın nasıl düştüğüne bağlamak olurdu. İşin ucunda Faile varken kumar oynamayacaktı. Bir demirhanede çalışıyormuş gibi yöntemli davranacaktı. Işık, çok yorulmuştu. Öfkesine daha sıkı sarıldı, onun enerjisinden ısı aldı.

Gallenne ve Arganda Berelain'den biraz sonra geldiler. Parlak plaka zırhlar ve koni şeklinde miğferler takmış Ghealdanlı mızraklı askerler, Mayenelilerin arasında ağaçlığa dağıldılar. Kokusuna bir miktar sinir girmiş olan Berelain Perrin'in yanından ayrıldı ve Gallenne'nin yanına gitti. İkisi diz dize atlarının sırtında oturdular, tek gözlü adam başını eğerek Berelain'in söylediklerini dinledi. Kadın sesini alçak tutuyordu, ama Perrin konularını, en azından kısmen biliyordu. Zaman zaman içlerinden biri, Çevik'i ileri geri, ileri geri süren Perrin'e bakıyordu. Arganda kendi demir kırı atını bir noktaya dikti ve ağaçların arasından güneye, kampa doğru baktı. Bir heykel kadar kıpırtısızdı, ama tıpkı bir ateşin ısı saçması gibi, o da sabırsızlık saçıyordu. Adam tüyler, kılıcı, gümüşsü zırhı, taş kadar sert yüzü ile tam bir asker timsaliydi, ama paniğin eşiğinde kokuyordu. Perrin kendisinin nasıl koktuğunu merak etti. Kapalı bir yerde olmadığınız sürece asla kendi kokunuzu alamıyordunuz. Panik koktuğunu sanmıyordu, yalnızca korku ve öfke. Faile'i geri aldığı zaman her şey yoluna girecekti. O zaman her şey yoluna girecekti. İleri geri, ileri geri.

Aram sonunda belirdi. Jur Grady koyu doru bir atın sırtında, esneyerek yanında geliyordu. Hayvan o kadar koyu renkti ki burnundaki beyaz çizgi neredeyse siyah görünmesine sebep oluyordu. Hemen peşlerinde Dannil ve

bir düzine İki Nehirli vardı. Şimdilik mızraklarını ve baltalı kargılarını bırakmış, uzun yaylanın almışlardı. Grady kırışıkları belli olmaya başlamış yıpranmış bir yüzü olan tıknaz bir adamdı, ama henüz orta yaşlarına gelmemişti. Belindeki uzun kabzalı kılıca ve yüksek yakasına gümüş kılıç iğnelenmiş siyah ceketine rağmen daha çok uykulu bir çiftçiye benziyordu, ama çiftliğini sonsuza dek geride bırakmıştı. Dannil ve diğerleri onunla aralarına mesafe koyuyorlardı. Perrin'le aralarına da mesafe koyuyorlardı, geride durup yere bakıyor, bazen ona ve Berelain'e hızlı, mahcup bakışlar fırlatıyorlardı. Fark etmezdi. Her şey yoluna girecekti.

Aram Grady'yi Perrin'in yanına getirmeye çalıştı, ama Asha'man neden çağrıldığını biliyordu. İçini çekerek Elyas'ın yanında atından indi. Elyas güneşin aydınlattığı bir yerde çömeldi ve parmağı ile kara çizdiği haritada bir yer göstermeye, mesafeden ve yönden bahsetmeye, gitmek istediği yeri detaylı olarak tarif etmeye başladı. Neredeyse güneye bakan, arkasındaki sırtta üç çentik olan bir yamaçtaki açıklığa gitmek istiyordu. Mesafe ve yön, eğer eksiksizse, yeterliydi, ama Asha'man'ın zihninde ne kadar berrak bir resim oluşursa, belirlenen noktaya o kadar yaklaşırdı.

"Burada hataya yer yok, evlat." Elyas'ın gözleri yoğunlukla parladı sanki. Diğerleri Asha'manlar hakkında ne düşünürse düşünsünler, o Asha'manlardan çekinmiyordu. "O arazide bir sürü sırt var ve ana kamp bu sırtın bir buçuk kilometre kadar uzağında. Nöbetçiler olacak, her geceyi ayrı yerde geçiren küçük gruplar, belki aksi yönde, üç kilometre kadar uzakta. Bizi o noktadan çok uzağa bırakırsan, kesinlikle fark ediliriz."

Grady gözünü kırpmadan Elyas'ın gözlerine baktı. Sonra başını salladı ve küt parmaklarını saçlarından geçirerek derin bir nefes aldı. Elyas kadar bitkin görünüyordu. Perrin'in hissettiği kadar bitkin. Kapıyollar açmak, binlerce insanın ve atın geçebileceği kadar açık tutmak yorucu bir işti.

"Yeterince dinlendin mi?" diye sordu Perrin ona. Yorgun adamlar hata yaparlardı ve Tek Güç'le yapılan hatalar ölümcül olabilirdi. "Neald'ı çağırtayım mı?"

Grady sulanmış gözlerle baktı ona, sonra başını iki yana salladı. "Fager benden daha iyi dinlenmiş değil. Hatta belki daha az dinlenmiştir. Ben ondan biraz daha güçlüyüm. Ben yapsam daha iyi." Kuzeydoğuya döndü ve herhangi bir uyarı vermeden, pençe izli taşın yanında gümüş mavi, dikey bir çizgi belirdi. Işık çizgisi genişler, bir açıklığa dönüşürken Annoura inleyerek kısrağını kapıyolun önünden çekti. Havadaki deliğin ardında, güneşin aydınlattığı dik bir zemin üzerinde Perrin ve diğerlerinin

çevresindeki ağaçlardan daha kısa ağaçlar görünüyordu. Zaten kıymık kıymık olmuş çam ince bir dilim daha kaybedince titredi, inledi ve karın boğduğu bir çatırtı ile yere yıkıldı. Atlar kişneyerek dans ettiler. Annoura, yüzü kararararak Asha'man'a dik dik baktı, ama Grady gözlerini kırpıştırdı ve, "Doğru yere benziyor mu?" diye sordu. Elyas şapkasını düzeltip başını salladı.

Perrin o baş sallamayı bekliyordu. Başını eğdi ve Çevik'i boz donlu atın ayak bileklerine gelen kara sürdü. Küçük bir açıklıktı, ama beyaz bulutlarla kaplı gökyüzü, geride bıraktıkları ormandan sonra engin görünüyordu. Işık da ormandaki ile karşılaştırılınca kör ediciydi, ama güneş henüz yukarıdaki ağaç kaplı sırtın arkasındaydı. Shaido kampı o sırtın diğer yanındaydı. Perrin özlemle yükseğe baktı. Koşa koşa gidip sonunda Faile'in nerede olduğunu görmek varken olduğu yerde kalmak güç geliyordu. Marline geçerken, kendisi Çevik'i kapıyola çevirmeye zorladı.

Kadın onu incelemeye devam ederek, ayağı takılmadan yürümek için gözlerini kara bile çevirmeden bir yana çekildi ve Aram ve İki Nehirlilerin geçmesine izin verdi. Asha'manlara olmasa bile Yolculuk etmeye alışmış olan İki Nehirliler kapıyolun tepesine sürtmesin diye başlarını bile eğmiyorlardı. Bunu yapanlar yalnızca aralarındaki en uzun boylu adamlardı. Perrin, kapıyolun Grady'nin ilk yaptığı kapıyoldan daha geniş olduğunu fark etti. Eskiden geçmek için atından inmesi gerekiyordu. Belirsiz bir düşünceydi, vızıldayarak uçan bir sinekten daha önemli değil. Aram doğrudan Perin'in yanına gitti. Yüzü gergindi ve sabırsız; gitmeye can atar kokuyordu. Dannil ve diğerleri yoldan çekildi, atlarından inip sakin sakin yaylarına ok taktılar ve çevredeki ağaçları izlemeye başladılar. O sırada Gallenne belirdi ve düşman fırlamasını beklermiş gibi sertçe çevreye bakındı. Ardından yarım düzine Mayeneli, kırmızı flamalı mızraklarını eğerek geldiler.

Kapıyol bir süre boş kaldı, ama tam Perrin geri dönüp Elyas'ı neyin oyaladığını görmeye karar verdiğinde sakallı adam atını kapıyoldan geçirdi. Arganda ve altı Ghealdanlı, yüzlerinde hoşnutsuz ifadelerle, hemen peşinden geldiler. Parlak miğferleri ve plaka zırhları görünürde yoktu ve pantolonlarını geride bırakmaya zorlanmışlar gibi kaşlarını çatıyorlardı.

Perrin kendi kendine başını salladı. Elbette. Shaido kampı bu sırtın diğer yanındaydı. Güneş de öyle. O parıl parıl zırhlar ayna görevi görürdü. Bunu kendisi düşünmüş olmalıydı. Korkunun onu sabırsızlığa itmesine ve düşüncelerini puslandırmasına izin veriyordu. Şimdi, her zamankinden daha

berrak düşünebilmeliydi. Gözden kaçırdığı bir detay onu öldürebilir, Faile'i Shaidoların ellerinde bırakabilirdi. Ama korkudan vazgeçmesi gerektiğini söylemek yapmaktan daha kolaydı. Faile için korkmamayı nasıl başaracaktı? Başarmak zorundaydı, ama nasıl?

Şaşkınlık içinde, Annoura'nın, koyu doru atını çeken Grady'nin hemen önünde at sürdüğünü gördü. Kapıyoldan geçerken hep yaptığı gibi, kadın kısrağının üzerine, eyer kaşının izin verdiğince dümdüz uzanmıştı ve Güç'ün lekeli eril yarısı ile açılmış kapıyola yüzünü buruşturuyordu. Kapıyoldan geçer geçmez atını yamaç yukarı, ağaçlıkların hemen kıyısına sürdü. Grady kapıyolun kapanmasına izin verdi. Perrin'in gözlerinde mor bir imge kaldı ve Annoura irkilerek bakışlarını kaçırdı; Marline'e, Perrin'e dik dik baktı. Aes Sedai olmasa, Perrin onun asık suratlı bir öfke ile kaynadığını söylerdi. Gelmesini Berelain söylemiş olmalıydı, ama orada olduğu için suçladığı kişi Berelain değildi.

"Buradan sonrasını yaya gidiyoruz," diye ilan etti Elyas, atların zaman zaman yere vurdukları ayaklarının gürültüsünün üzerinden zar zor duyulan bir sesle. Shaidoların dikkatsiz olduğunu, hemen hemen hiç nöbetçi koymadıklarını söylemişti, ama yirmi adım dahilinde nöbetçi olabilirmiş gibi konuşmuştu. "At sırtında bir adam fark edilir. Shaidolar kör değil, onlar yalnızca diğer Aiellerle karşılaştırılınca kör. Yani hepinizden iki kat daha keskin gözleri var, bu yüzden zirveye ulaştığımızda hemen kendinizi göstermeyin. Ve elinizden geldiğince az gürültü yapın. Sağır da değiller. Eninde sonunda izlerimizi bulacaklardır –kar yüzünden bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok– ama biz gidene kadar geldiğimizi anlamalarına izin veremeyiz."

Zırhından ve tüylerinden mahrum kaldığı zaman aksi olan Arganda Elyas'ın emir vermesine itiraz etmeye başladı. Tam bir ahmak olmadığı için, bunu uzaktan duyulmayacak alçak bir sesle yaptı, ama on beş yaşından beri askerdi ve Beyazpelerinlerle, Altaralılarla ve Amdicialılarla savaşan askerlere kumanda etmişti ve sık sık işaret ettiği gibi, Aiel Savaşı'nda savaşmış, Tar Valon'daki Kanlı Kar'ı yaşamıştı. Aielleri biliyordu ve berber yüzü görmemiş bir ormancının çizmelerini nereye koyacağını söylemesine ihtiyacı yoktu. Adam şikâyetlerini, iki adamına atları tutmalarını söylerken, arada ettiği için Perrin üzerinde durmadı. Adam gerçekten de ahmak değildi, yalnızca kraliçesi için korkuyordu. Gallenne bütün adamlarını geride bıraktı ve atsız mızraklı askerlerin faydasız olduğu, onları yürütmeye kalkışırsa muhtemelen boyunlarını kıracakları hakkında homurdandı. O da

ahmak değildi, ama gerçekten de ilk önce kötü yanı görüyordu. Elyas öne geçti ve Perrin pirinç destekli dürbününü Çevik’in eyerinden ceketinin cebine aktardıktan sonra takip etti.

Ağaçların arasında küme küme çalılıklar büyüyordu. Ağaçlar daha çok çam ve köknardı, kışın grileştirdiği ve yapraksız bıraktığı başkaları da vardı. Arazi İki Nehir’deki Kum Tepeleri’nden daha dik değildi, ama daha kayalıktı ve Dannil ile diğer İki Nehirliler için sorun oluşturmuyordu. Adamlar yaylarına taktıkları oklarla yamaç yukarı süzülüyor, nefeslerinin pusu kadar sessiz bir biçimde çevreyi gözetliyorlardı. Kendisi de ormana yabancı olmayan Aram kılıcını çekmiş, Perrin’in peşinden ayrılmıyordu. Bir kez yoluna çıkan kalın, kahverengi sarmaşıkları biçecek oldu ve Perrin elini adamın koluna koyarak durdurdu onu, ama adam Perrin’den yalnızca biraz daha fazla gürültü çıkarıyor, çizmeleri karı gıcırdatıyordu. Marline’in ağaçların arasında, ağaçların nadir, karın işitilmemiş olduğu Aiel Kıraçları’nda değil de ormanda büyümüş gibi hareket etmesi şaşırtıcı değildi. Kadın hareket ederken sallanan bilezikleri ve kolyeleri tıkırdamalıymış gibi geliyordu. Annoura da neredeyse aynı ölçüde az çabayla tırmanıyor, etekleri yüzünden biraz zorlanıyordu, ama ölü kedipençesi ve birazbekle sarmaşıklarının keskin dikenlerinden beceriyle kaçınıyordu. Aes Sedailer genelde sizi şaşırtacak yollar bulabilirdi. Kadın ihtiyatlı bakışlarını Grady’nin üzerinden ayırmamayı da başarıyordu, ama Asha’man bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklanmış gibiydi. Zaman zaman Grady derin derin içini çekiyor, bir anlığına duruyor, ilerideki zirveye kaşlarını çatıyordu, ama bir şekilde asla geride kalmıyordu. Gallenne ve Arganda genç adamlar değildiler, at sırtında gidebilecekleri yerlere yürüyerek gitmiyorlardı ve tırmandıkça nefesleri derinleşmeye başladı. Bazen kendilerini ağaçtan ağaca çekiyorlardı, ama yer kadar birbirlerini de izliyorlardı, her biri diğerinin kendisini geçmesine izin vermeye gönülsüzdü. Diğer yandan dört Ghealdanlı mızraklı asker kayıyor, karın altına saklanmış köklere takılıyor, sarmaşıkların dikenlerine yakalanıyor, kayaların üzerine düştükleri ya da diken battığı zaman küfürler hırlıyorlardı. Perrin onları atların yanında beklemek üzere geriye göndermeyi düşünmeye başladı. Ya bunu yapacaktı ya da kafalarına vuracak ve geri döndüğünde alınmak üzere oldukları yerde bırakacaktı.

Aniden Elyas’ın önündeki çalıların içinden iki Aiel çıktı. Kara peçeler yüzlerini gözlerine dek örtmüştü, sırtlarında beyaz pelerinler, ellerinde mızraklar ve kalkanlar vardı. Boylarına bakarak, Mızrağın Kızı’ydılar, ki bu

onları diğer *algai'd'siswai*'lerden daha az tehlikeli kılmıyordu. Bir anda dokuz uzun yay çekildi ve geniş uçları kadınların yüreklerine doğrultuldu.

"Bu şekilde devam edersen incinebilirsin, Tuandha," diye mırıldandı Elyas. "Sense, bunu yapmaman gerektiğini bilecek durumdasın, Sulin." Perrin İki Nehirli adamlara yaylarını, Aram'a kılıcını indirmelerini işaret etti. Kadınların kokusunu Elyas'la aynı zamanda, daha onlar önlerine çıkmadan önce yakalamıştı.

Kızlar şaşkın şaşkın bakıştılar, ama peçelerini indirdiler ve göğüslerine sarkmalarına izin verdiler. "İyi görüyorsun, Elyas Machera," dedi Sulin. Sırım gibi, kösele suratlı, bir yanağında yara izi olan Sulin'in keskin mavi gözleri tığ gibi deliciydi, ama şimdi şaşkın görünüyorlardı. Tuandha daha uzun boylu ve daha gençti, sağ gözünü kaybetmeden ve çenesinden *shoufa*'sının altına dek uzanan kalın yara izini kazanmadan önce güzel olmalıydı. Yara izi ağzının kenarını yarım bir gülümseme ile yukarı çekiyordu, ama kadının tek gülümsemesi buydu.

"Ceketleriniz aykırı," dedi Perrin. Tuandha tamamen griler, yeşiller ve kahverengilerden oluşan ceketine, sonra Sulin'in tıpatıp aynı giysilerine kaşlarını çattı. "Pelerinleriniz de." Bu hatayı yaptığına göre Elyas gerçekten yorgundu. "Harekete geçmediler, değil mi?"

"Hayır, Perrin Aybara," dedi Sulin. "Shaidolar bir süre aynı yerde kalmaya hazır görünüyorlar. Dün gece şehir halkını, gitmesine izin verdiklerini kuzeye gitmeye zorladılar." Başını hafifçe iki yana salladı. Shaidoların *ji'e'toh*'u takip etmeyen insanları *gai'shain* olmaya zorlamaları onu hâlâ rahatsız ediyordu. "Arkadaşların Jondyn Barran, Get Ayliah ve Hu Marwin bir şey öğrenip öğrenemeyeceklerine bakmak için peşlerinden gittiler. Mızrak-kardeşlerimiz ve Gaul yine kampın çevresinde dolaşıyorlar. Elyas Machera'nın seni alıp gelmesini bekliyordur." Sesine nadiren duygu yansıtırdı ve şimdi de yoktu, ama hüzün kokuyordu. "Gel, sana göstereyim."

İki Kız yamaç yukarı döndü ve Perrin başka her şeyi unutarak peşlerinden seğirtti. Zirvenin biraz berisinde çömeldiler, sonra elleri ve dizleri üzerinde ilerlediler ve Perrin de onları taklit etti, son metreleri karın içinde emekleyerek aştı ve sırtın zirvesinde bir ağacın arkasından gözetledi. Burada orman sona eriyor, yerini dağınık çalılara ve yamacın aşağısındaki tek tük fidanlara bırakıyordu. Perrin, uzun ağaçsız tepelere benzeyen yükselip alçalan sırtların üzerinden karanlık orman şeridinin tekrar başladığı yere kadar, fersahlarca ötesini görebilecek kadar yüksekteydi.

Görmek istediği her şeyi, ama görmeye ihtiyaç duyduğundan çok daha azını görebilirdi.

Elyas'ın tarifine dayanarak Shaido kampını gözlerinin önüne getirmeye çalışmıştı, ama gerçeğin yanında hayal gücü cüce kalıyordu. Bin adım aşağıda alçak Aiel çadırlarından ve başka her tür çadırdan bir yığın, ayrıca yük ve binek arabaları, insanlar ve atlar uzanıyordu. Bir sonraki yükseltinin yarısına kadar tırmanan bir şehrin gri taş duvarlarından, her yöne doğru bir buçuk kilometreden fazla yayılmıştı. Perrin diğer yandan da aynı şekilde uzanıyor olması gerektiğini biliyordu. Caemlyn ya da Tar Valon gibi büyük şehirlerden değildi, görebildiği yanı ancak dört yüz adım gelirdi ve diğerleri daha dar görünüyordu, ama yine de yüksek duvarları ve kuleleri olan, kuzey ucunda bir kalesi bulunan bir şehirdi. Ama Shaido kampı şehri yutmuştu. Faile o büyük insan denizinin içinde bir yerdeydi.

Cebindeki dürbünü çıkardı ve son anda dürbünün ucunu bir eliyle gölgelemeyi akıl etti. Güneş hemen ilerisinde altın bir top gibiydi, zirvesine olan yolunu henüz yarılamamıştı. Lensten yansıyan güneş her şeyi mahvedebilirdi. Dürbünün içinden, insan gruplan yakınlaştı, yüzleri en azından onun gözleri için berraklaştı. Omuzlarına koyu renk şallar dolamış, düzinelerce uzun kolyesi olan uzun saçlı kadınlar, daha az kolyesi olan ve keçi sağan kadınlar, *cadin'sor* giymiş ve bazıları mızrak ve kalkan taşıyan kadınlar, ağır beyaz cüppelerinin derin başlıklarından bakarak ezilip çamura dönüşmüş karın üzerinde koşturan kadınlar. Erkekler ve çocuklar da vardı, ama Perrin'in aç bakışları onların üzerinde durmadan geçiyor, onları görmezden geliyordu. Yalnızca beyazlıları hesaba katsa bile binlerce, binlerce kadın.

"Çok fazla," diye fısıldadı Marline ve Perrin dürbünü indirip dik dik ona baktı. Diğerleri Kızlara ve ona katılmıştı, hepsi sırt boyunca, sıra halinde karın üzerine uzanmıştı. İki Nehirliler yaylarını sırtın üzerine kaldırmadan kara dokundurmamaya çalışıyordu. Arganda ve Gallenne kendi dürbünlerini kullanarak aşağıdaki kampı inceliyordu ve Grady çenesini ellerine dayamış, iki asker kadar dikkatli gözlerle yamaçtan aşağı bakıyordu. Belki bir şekilde Güç kullanıyordu. Marline ve Annoura da kampa bakıyordu; Aes Sedai dudaklarını yalıyor, Bilge kaşlarını çatıyordu. Perrin Marline'in sesli olarak konuşmaya niyetlendiğini sanmıyordu.

"Sırf beklediğimden daha fazla Shaido var diye yürüyüp gideceğimi düşünüyorsan," diye başladı hararetle, ama kadın onun kaş çatışına sakin bir biçimde karşılık vererek sözünü kesti.

“Çok fazla Bilge, Perrin Aybara. Nereye bakarsam bakayım, yönlendirebilen kadınlar görüyorum. Burada bir an, orada bir an –Bilgeler devamlı yönlendirmez– ama nereye bakarsam bakayım oradalar. On boyun Bilgesi olmak için çok fazlalar.”

Perrin derin bir nefes aldı. “Kaç kişi var sence?”

“Sanırım tüm Shaido Bilgeleri aşağıda,” diye yanıt verdi Marline sakin sakin, arpa fiyatı hakkında konuşurmuş gibi. “Yönlendirebilen bütün Bilgeler.”

Hepsi? Bu hiç mantıklı gelmiyordu! Shaidolar her yere dağılmış görünürken onların hepsi nasıl burada olabilirdi? En azından, Perrin Ghealdan ve Amadicia’nın her yerinde Shaido baskınları olması gereken şeylere dair hikâyeler duymuştu, Altara’daki baskınların haberleri Faile kaçırılmadan önce gelmişti ve daha ötedeki baskınlara dair söylentiler duymuşlardı. *Neden* hepsi bir arada olacaktı? Shaidolar burada toplanmayı planlamışsa, tüm klan... Hayır, kesin olarak bildiği gerçeklerle uğraşmalıydı. Bu yeterince kötüydü. “Kaç kişiler?” diye sordu yine, mantıklı bir sesle.

“Bana hırlama, Perrin Aybara. Tam olarak kaç Shaido Bilgesinin hayatta kaldığını bilmiyorum. Bilgeler bile hastalık, yılan ısırması ve kaza sonucu ölürler. Bazıları Dumai Kuyuları’nda öldü. Geride bırakılmış cesetler bulduk ve götürebildiklerini, doğru düzgün gömebilmek için götürmüş olmalılar. Shaidolar bile her tür geleneğe sırt dönemezler. Hayatta kalan hepsi aşağıdaysa, yönlendirebilen çömezleri de almışlarsa, belki dört yüz derim. Belki daha fazla, ama beş yüzden az. Ejderduvarı’nı aşmadan önde yönlendirebilen beş yüz Shaido Bilgesi ve belki elli çömez vardı.” Çoğu çiftçi arpa konusunda daha duygulu konuşurdu.

Annoura Shaido kampına bakmaya devam ederek, yarı hıçkırığa benzeyen boğuk bir ses çıkardı, “Beş yüz mü? Işık! Bir klanda Kule’nin yarısı kadar? Ah, Işık!”

“Gece gizlice kampa girebiliriz,” diye mırıldandı Dannil, sıradaki yerinden, “köyde senin o Beyazpelerin kampına girmen gibi.” Elyas her anlama gelebilecek bir homurtu çıkardı, ama sesi pek umutlu değildi.

Sulin horgörüyle hıhladı. “*Biz* bile o kampa gizlice giremeyiz, çıkmayı istiyorsak değil. *Siz* ise, daha ilk çadırları geçmeden kızartılacak keçi gibi şişlenmiş olursunuz.”

Perrin yavaşça başını salladı. O da bir şekilde karanlık örtüsü altında kampa girmeyi ve Faile’i kaçırmayı düşünmüştü. Diğerlerini de, elbette.

Faile diğerleri olmadan gitmezdi. Ama bunun Aiellere karşı işe yarayacağına hiç inanmamıştı ve kampı görünce son umutları da sönmüştü. Onca insan arasında günlerce dolanabilir, Faile'i yine de bulamazdı.

Aniden ümitsizlikle savaşması gerekmediğini fark etti. Öfke hâlâ duruyordu, ama kış ortasındaki çelik kadar soğuktu ve daha önce onu boğacak gibi olan ümitsizliğin tek damlasını hissetmiyordu. O kampta on bin *algai'd'siswai* ve yönlendirebilen beş yüz kadın vardı –Gallenne haklıydı; en kötüsü için hazırlanırsanız tüm sürprizler hoş sürprizler olurdu–; Güç'ü silah olarak kullanmakta tereddüt etmeyecek beş yüz kadın; Faile kar kaplı bir çayırdaki tek kar tanesi gibi gizlenmişti, ama onca zaman biriktirdikten sonra ümitsizliğe kapılmanın anlamı yoktu. Ya gayret gösterecektiniz ya da altta kalacaktınız. Dahası, şimdi yapbozu görebiliyordu. Nat Torfinn her zaman, her tür yapbozun çözülebileceğini, yalnızca nereyi itip nereyi çekeceğinizi bilmeniz gerektiğini söylerdi.

Kuzeyde ve güneyde, şehrin öteleri temizlenmişti. Hiçbirinin bacası tütmeyen dağınık çiftlik evleri görülüyordu. Parmaklıklı çitler karın altında kalmış tarlaları işaretliyordu, ama her iki yönden yaklaşan bir avuç insan, meşale ve bayrak taşısalar ve boru çalsalar da olurdu. Çiftliklerin arasından kabaca güneye giden bir yol var gibiydi. Bir tanesi de kabaca kuzeye gidiyordu. Muhtemelen Perrin'in işine yaramayacaktı, ama asla bilemezdiniz. Jondyn şehir hakkında biraz bilgi getirebilirdi, ama şehir Shaidoların ortasında kalmışken bunun ne işe yarayacağını tahmin edemiyordu. Kampın çevresinde dolanan Gaul ve Kızlar bir sonraki sırtın arkasında ne olduğunu söyleyebilirdi. O sırttaki bir oyuk, doğuda bir yere giden bir yola benziyordu. Tuhaf bir biçimde, o oyuğun yaklaşık bir buçuk kilometre doğusunda bir grup rüzgâr değirmeni vardı, uzun beyaz kolları ağır ağır dönüyordu ve bir sonraki yükseltinin üzerinde de bir grup rüzgâr değirmeni var gibiydi. En yakındaki değirmenlerden şehir duvarlarına kadar, uzun dar bir köprüye benzeyen bir dizi kemer yamaçtan aşağı uzanıyordu.

"Onun ne olduğunu bilen var mı?" dedi, işaret ederek. Dürbünüyle incelediğinde, aynı gri taş duvardan yapılmış göründüğü dışında hiçbir şey anlayamadı. O şey köprü olamayacak kadar dardı. Yan duvarları yoktu ve köprünün üzerinden geçtiği bir şey yok gibiydi.

"Su getirmek için," diye yanıt verdi Sulin. "Sekiz kilometre ötedeki göle uzanıyor. Neden şehirlerini gölün yakınına kurmamışlar, bilmiyorum, ama gölün çevresindeki arazi, soğuk gittiği zaman çamura dönecekmiş gibi

görünüyor.” Artık çamur gibi yabancı sözcüklere takılmıyordu, ama “göl” sözcüğünü, bir yerde onca su bulunması fikri hâlâ biraz huşu yaratıyordu. “Sularını kesmeyi mi düşünüyorsun? Bu kesinlikle şehirden çıkmalarını sağlar.” Su için savaşmayı anlayabiliyordu. Kıraç’taki savaşların çoğu su için başlıyordu. “Ama sanmıyorum ki...”

Perrin’in kafasının içinde renkler patladı, öyle güçlüydü ki hem kör, hem sağır oldu. En azından renklerin kendileri dışında her şeye kör. Engin bir dalga gibiydiler, sanki onları kafasından çıkardığı onca zaman bir barajın arkasında birikmişlerdi ve şimdi sessiz bir sel gibi barajı yıkmışlar, onu altına almaya çalışan burgaçlar gibi dönüyorlardı. Ortasında bir imge belirdi, Rand ve Nynaeve birbirlerine dönük olarak yerde oturmuşlar. Perrin’in hemen önündeymiş gibi berrak bir imgeydi. Rand için zamanı yoktu, şimdi değil. Şimdi değil! Renkleri, boğulan bir adamın suyun yüzeyini pençelemesi gibi pençeledi, onları... yok... olmaya... zorladı!

İşitme ve görme duyuları, çevresindeki dünya tepesine yıkıldı.

“...delilik,” diyordu Grady endişeli bir sesle. “Kimse o kadar uzaktan hissedebileceğim kadar *saidin* idare edemez. Hiç kimse!”

“Kimse o kadar *saidar* da idare edemez,” diye mırıldandı Marline. “Ama biri ediyor.”

“Terkedilmişler mi?” Annoura’nın sesi titriyordu. “Hiç aklımıza gelmeyen bir *sa’angreal* kullanan Terkedilmişler. Ya da... ya da bizzat Karanlık Varlık.”

Üçü de kuzeybatıya bakıyordu ve Marline Annoura ya da Grady’den daha sakin görünüyorduysa da, aynı ölçüde korkmuş ve endişeli kokuyordu. Elyas dışında herkes o üçünü, Dünyanın Kırılışı’nın başladığının ilan edilmesini bekleyen insanların ifadelerine benzetiyordu. Elyas’ın yüzünde kabullenmişlik vardı. Bir kurt onu ölümüne sürükleyen yer kaymasını dişlemeye çalışabilirdi, ama bir kurt ölümün eninde sonunda geldiğini ve onunla savaşamayacağını bilirdi.

“Bu Rand,” diye mırıldandı Perrin boğuk bir sesle. Renkler geri dönmeye çalışınca ürperdi, ama onları ezdi. “Onun işi. Her ne ise, o icabına bakar.” Herkes, hatta Elyas bile ona bakıyordu. “Tutsaklara ihtiyacım var, Sulin. Av grupları gönderiyor olmalılar. Elyas birkaç kilometre uzakta, küçük gruplar halinde nöbetçileri olduğunu söyledi. Bana tutsak bulabilir misin?”

“Beni dikkatle dinle,” dedi Annoura, sözleri çağlarcasına telaffuz ederek. Kardan, Marline’in üzerinden uzanıp Perrin’in pelerinini

avuçlayacak kadar doğruldu. “Bir şey oluyor, belki harika bir şey, belki korkunç bir şey, ama her durumda, önemli bir şey, tarihte kayıtlı her şeyden daha önemli! Ne olduğunu öğrenmeliyiz! Grady, bizi oraya, görebileceğimiz kadar yakına götürebilir. Örgüleri bilsem *ben* götürebilirim. Bilmek zorundayız!”

Perrin onun bakışlarını karşılayarak elini kaldırdı ve kadın ağzı açık kalakaldı. Aes Sedailer kolay kolay susmazlardı, ama Annoura sustu. “Sana ne olduğunu söyledim. Bizim işimiz burada, önümüzde. Sulin?”

Sulin’in başı ondan Aes Sedai’ye, sonra Marline’e döndü. Sonunda omuzlarını silkti. “Onları sorgulasan bile pek az faydalı bilgi alabilirsin. Acıya kucak açarlar ve sana gülerler. Ve utanç yavaş gelir –eğer bu Shaidoların utanç duygusu hâlâ varsa.”

“Öğrenebildiğim her şey bildiğimden daha fazlası olacak,” diye yanıt verdi Perrin. Onun işi önündeydi. Çözecek bir yapboz, kurtarılacak Faile, yok edilecek Shaidolar vardı. Dünyada, önemli olan tek şey buydu.

9
Tuzaklar

“Ve diğer Bilgelerin çekingen olduğundan şikâyet etti yine,” diye bitirdi Faile, en uysal sesi ile, bir omzunda dengelediği yüksek sepeti kaydırarak ve çamurlu karın içinde ayak değiştirerek. Kirli çamaşırlarla dolu olmasına rağmen sepet ağır değildi ve beyaz yün cüppesi, altındaki iki kat iç cüppe sayesinde, kalın ve sıcaktı, ama beyazlatılmış deriden yumuşak çizmeleri soğuk çamura karşı pek az koruma sağlıyordu. “Bilge Sevanna’nın tam olarak ne dediğini raporlamam söylenmişti,” diye ekledi çabucak. Someryn o “diğer” Bilgelerden biriydi ve çekingen sözcüğü üzerine dudaklarının kenarları aşağı dönmüştü.

Gözlerini yere dikmişken, Faile Someryn’in yüzünü ancak bu kadar görüyordu. *Gai’shain*’lerin alçakgönüllü davranması gerekiyordu, özellikle de Aiel değillerse ve Someryn’in yüzündeki ifadeyi okumak için kirpiklerinin arasından bakıyor olsa da, diğer kadın çoğu erkekten, hatta Aiel erkeklerinden daha uzun boyluydu, Faile’e tepeden bakan sarı saçlı bir dev. Görebildikleri Someryn’in aşırı iri göğüsleri, bağcıkları göğsünün yarısına dek çözülmüş bluzdan görünen güneşle kararmış ve daha çok ateş damlaları, zümrütler, yakutlar, opaller, üçerli inci sıraları, girift desenli altın zincirlerden oluşan uzun kolyeler yığını tarafından örtülmüş tombul dekolte idi. Bilgelerin çoğu, Shaidolar yeni bir klan şefi seçene kadar “şef adına konuşan” Sevanna’dan hoşlanmıyor gibiydi ve yeni şef yakında seçilecek gibi görünmüyordu. Kendi aralarında didişmedikleri ya da hizipler oluşturmadıkları zamanlarda Sevanna’nın yetkisine zarar vermeye çalışıyorlardı, ama pek çoğu Sevanna’nın ıslaktopraklı mücevherlerine olan sevgisini paylaşıyordu ve bazıları Sevanna gibi yüzük takmaya bile başlamıştı. Someryn’in sağ elinde, şalını düzelttiği zaman kırmızı kırmızı

çakan kocaman, beyaz bir opal vardı; sol elinde ise yakutlarla çevrilmiş uzun, mavi bir safir. Ama ipek giysiler giymeye başlamamıştı. Bluzu Kıraç'tan gelme sade beyaz *algode* idi, eteği ve şalı koyu renk kalın yünden, beline kadar gelen sarı saçlarını arkada tutan katlanmış eşarp da öyle. Soğuk onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

İkisi, Faile'in Shaido kampı ile *gai'shain* kampı –tutsak kampı– arasındaki sınır olarak düşündüğü yerin hemen ötesinde duruyordu, ama aslında iki kamp yoktu. Birkaçı Shaidoların arasında uyuyordu, ama kalanlar, verilen bir işi yapmıyorlarsa, kampın merkezinde tutuluyorlardı, tıpkı özgürlük ile aralarına bir Shaido duvarı konmuş sığırlar gibi. Yanlarından geçen erkek ve kadınların çoğu beyaz *gai'shain* cüppeleri giymişti, ama o cüppelerin pek azı Faile'inki kadar iyi dokunmuştu. Giydirecek bunca insan varken, Shaidolar bulabildikleri her tür beyaz giysiye el koymuşlardı. Bazıları kat kat kaba ketenlere, havlulara, kaba çadır bezinden cüppelere bürünmüştü ve cüppelerin çoğu çamur ya da isle lekelenmişti. *Gai'shain*'lerin pek azı Aiellerin boyuna ve açık renk gözlerine sahipti. Çoğu al yanaklı Amadicialılar, zeytin tenli Altaralılar ve beyaz Cairhienlilerdi, aralarında Illianlı ya da Tarabonlu yolcular ya da tüccarlar, kendilerini en kötü zamanda, en kötü yerde bulan başkaları da vardı. En uzun süre tutsak olanlar Cairhienlilerdi ve bir avuç beyazlı Aiel dışında duruma en çok boyun eğen onlardı, ama hepsi bakışlarını yere indiriyor, ezilmiş karın ve çamurun izin verdiğince hızla işleri peşinde koşturuyorlardı. *Gai'shain*'lerin alçakgönüllü, itaatkâr görünmesi ve her iki özelliğe kucak açacak hevesi göstermesi bekleniyordu. Daha azı, acı verici hatırlatmalarla sonuçlanıyordu.

Faile de koşturmayı çok isterdi. Soğuk ayaklar rahatsızlığının yalnızca küçük bir parçasıydı, Sevanna'nın çamaşırlarını yıkama hevesi daha da küçük bir parçası. Onu ortalık yerde Someyrn'le konuşurken görebilecek çok fazla göz vardı ve derin başlığı yüzünü saklıyor olsa bile, belindeki geniş örme altın kemer ve boynuna tam oturan tasma onun Sevanna'nın hizmetkârlarından biri olduğunu ilan ediyordu. Kimse onlara böyle demiyordu –Aiellere göre hizmetkâr olmak küçük düşürücüydü– ama en azından ıslaktopraklılar için, oldukları şey buydu işte, yalnızca para almıyorlardı ve Faile'in işittiği bütün hizmetkârlardan daha az hakları ve daha da az özgürlükleri vardı. Bilgelerin *gai'shain*'lerini durdurup sorguladıklarını Sevanna eninde sonunda öğrenecekti. Sevanna'nın yüzden fazla hizmetkârı vardı ve sayılarını arttırmaya devam ediyordu ve Faile o

hizmetkârların her birinin Sevanna'nın ağzından duyduklarını Bilgelere tekrarladıklarından emindi.

Zalimlik ölçüsünde etkili bir tuzaktı. Sevanna, oldukça kayıtsız bir şekilde, haşin bir efendiydi, asla azarlamıyor, nadiren açık açık öfkeleniyordu, ama en ufak hata, tavır ya da davranışlarda en küçük kusur hemen sopayla ya da kayışla cezalandırılıyordu ve diğerlerini cesaretlendirmek için her gece onu en az hoşnut eden beş *gai'shain* cezalandırılmak üzere seçiliyor, bazen dayak yedikten sonra bağlanıp ağızları tıkanıyordu. Faile kadının bir casusa ne yapılmasını emredeceğini düşünmek istemiyordu. Diğer yandan, işittiklerini açık açık anlatmayan, bilgi saklayan ya da pazarlık etmeye kalkışan birini gelecekte nelerin beklediğini, muhtemelen kendilerini sığ bir mezarda bulacaklarını Bilgeler açık açık ifade etmişti. *Gai'shain*'lere disiplin için gerekenin ötesinde zarar vermek *ji'e'toh*'a, Aiellerin yaşamlarını düzenleyen şeref ve görevler ağına aykırıydı, ama ıslaktopraklı *gai'shain*'ler bir dizi kuralın haricinde tutuluyor gibiydi.

Eninde sonunda, tuzağın bir ya da diğer tarafı kapanacaktı. Tuzağın dişlerini bunca zaman açık tutan tek şey, Shaidoların ıslaktopraklı *gai'shain*'leri araba atlarından ya da yük hayvanlarından farksız görmeleriydi, halbuki aslında hayvanlar çok daha iyi muamele görüyorlardı. Zaman zaman bir *gai'shain* kaçmaya çalışıyordu, ama bunun dışında, biri onlara yemek ve sığınak veriyor, onları çalıştırıyor, tereddüt edecek olursa cezalandırıyordu. Bilgeler onların itaatsizlik etmesini, Sevanna onların casusluk etmesini, bir araba atının şarkı söylemesinden daha fazla beklemiyorlardı. Ama eninde sonunda... ve bu Faile'in yakalandığı tek tuzak değildi.

"Bilge, anlatacak başka şeyim yok," diye mırıldandı, Someryn hiçbir şey söylemeyince. Beyniniz ekşimiz değilse, o sizi gönderene kadar bir Bilge'nin yanından çekip gitmezdiniz, "Bilge Sevanna bizim yanımızda serbestçe konuşuyor, ama pek az şey söylüyor."

Uzun boylu kadın sessiz kaldı ve bir an sonra Faile gözlerini biraz daha kaldırmaya cesaret etti, Someryn Faile'in başının üzerinden bakıyordu ve ağzı sersem bir hayretle açık kalmıştı. Faile kaşlarını çatarak sepeti omzunda kaydırdı ve arkasına baktı, ama Someryn'in yüzündeki ifadeyi açıklayacak hiçbir şey yoktu; yalnızca yaygın kamp, kara alçak Aiel çadırları ve aralarına karışmış sivri çadırlar, duvarlı çadırlar ve başka her tür çadır vardı. Çoğu kirli beyaz ya da açık kahverengi tonlarındaydı, diğerleri

yeşil, mavi, kırmızı, hatta çizgiliydi. Shaidolar karşılarına çıkan bütün değerli şeyleri alıyorlardı, işe yarayabilecek her şeyi ve geriye çadıra benzeyen tek bir şey bırakmamışlardı.

Bu haliyle, herkese yetecek kadar sığınak ancak vardı. Burada toplanmış on boy vardı, Faile'in hesabına göre yetmiş binden fazla Shaido ve neredeyse o kadar *gai'shain* ve her yerde her zamanki koşturmacayı görüyordu, koyu renklere bürünmüş Aieller koşturan beyazlı tutsakların arasında yaşamlarına devam ediyorlardı. Bir demirci açık çadırının önünde, boğa derisi üzerine serilmiş aletlerinin arasında körük çekiyordu, çocuklar meleyen keçi sürülerini sopalarla güdüyordu, bir tüccar mallarını sarı kanvastan açık tente altında teşhir ediyordu, altın şamdanlardan gümüş çanaklara, tencere ve çaydanlıklara kadar, yağmalanmış her tür şey vardı. Atının yularını tutmuş gri saçlı, ince bir adam Masalin adlı Bilge ile konuşuyor, atın karnına işaret edip durmasına bakılırsa hayvanın hastalığı için tedavi soruyordu, Someryn'in ağzı açık bakakalmasına sebep olacak bir şey değil.

Tam Faile önüne dönecekken, diğer yana bakan siyah saçlı bir Aiel kadını fark etti. Kadının saçı yalnızca koyu değil, kuzgun kanadı gibi siyahtı, Aieller arasında nadir görülen bir renk. Arkadan bile olsa. Faile bir başka Bilge olan Alarys'i tanıdığını düşündü. Kampta dört yüzden fazla Bilge vardı, ama hepsinin yüzünü tanımayı hemen öğrenmişti. Bir Bilge'yi dokumacı ya da çömlekçi sanmak sopa cezası kazanmanın en hızlı yollarındandı.

Alarys'in kıpırdamadan durup Someryn'in baktığı yöne bakmasının bir anlamı olmayabilirdi, şalının yere kaymasına izin vermiş olmasının da, yalnız kadının arkasında bir başka Bilge de durmuş kuzeybatıya bakıyordu ve önünden geçen insanlara tokat atıyordu. Bu Jesain olmalıydı, Aiel olmasaydı bile kısa boylu sayılacak bir kadın. Gür kızıl saçlarının yanında ateş solgun kalırdı ve mizacı da saçlarının rengine uyuyordu. Masalin atlı adamla konuşuyor, hayvana işaret ediyordu. O yönlendiremiyordu, ama aynı yöne bakan üç Bilge yönlendirebiliyordu. Bunu yalnızca tek bir şey açıklayabilirdi; birinin kampın ötesindeki ormanlık sırtta yönlendirdiğini görmüşlerdi. Yönlendirebilen bir Bilge üçünün birden bakakalmasına sebep olmazdı kuşkusuz. Bir Aes Sedai olabilir miydi? Ya da birden fazlası? Umutlanmamak en iyisiydi. Henüz çok erkendi.

Kafasına bir darbe yiyip sendeledi ve neredeyse sepeti düşürüyordu.

“Neden aptal gibi duruyorsun?” diye hırladı Someryn. “İşine bak. Git, yoksa ben...”

Faile, bir eliyle sepeti dengeleyerek, diğeri ile cüppesinin eteğini çamurlu kardan kaldırarak uzaklaştı. Ayağı kayıp yere düşmeden becerebildiğinde hızlı hareket ediyordu. Someryn kimseye vurmazdı ve asla sesini yükseltmezdi. Eğer ikisini de yapıyorsa, gecikmeden yolundan çekilmek en iyisiydi. Alçakgönüllü ve itaatkâr bir biçimde.

Gurur, serinkanlı bir meydan okuma, sessizce boyun eğmeyi reddetme tavrı öneriyordu, ama sağduyu bunu yaparsa, öncekinden iki kat sıkı gözleneceğini söylüyordu. Shaidolar ıslaktopraklı *gai’shain*’leri evcil hayvanlar olarak görüyor olabilirdi, ama tamamen kör de değillerdi. Kaçmayı düşünüyorsa, ki aklındaki buydu, Faile’in tutsaklığı kaçınılmaz kabul ettiğini düşünmeleri gerekiyordu. Bir an önce kaçmak en iyisiydi. Kesinlikle, Perrin yetişmeden önce. Perrin’in onu takip ettiğinden, bir şekilde onu bulacağından kuşkusu yoktu –adam kafasına koyarsa bir duvarı delip geçebilirdi!– ama bundan önce kaçması gerekiyordu. O bir asker kızıydı. Shaidoların sayılarını biliyordu, Perrin’in nasıl bir güç toplaması gerektiğini biliyordu ve çatışmaya girmeden ona ulaşması gerektiğini biliyordu. Yalnız, ilk önce Shaidolardan kurtulmak gibi küçük bir mesele vardı.

Bilgeler neye bakıyordu –Perrin’in yanındaki Aes Sedailere ya da Bilgelere mi? Işık, öyle olmadığını umuyordu, henüz değil! Ama başka şeylerin önceliği vardı ve çamaşır onların arasında değildi. *Gai’shain*’lerin arasından dolanarak sepeti Malden şehrinin kalıntılarına taşıdı. Şehirden ayrılanlar omuzlarında taşıdıkları bir sırığın uçlarında dengelenmiş ağır kovalar taşıyordu, şehre gidenlerin kovaları ise boş boş sallanıyordu. Kamptaki insan kalabalığının bol bol suya ihtiyacı vardı ve su onların ayağına bu şekilde, kova kova gidiyordu. Malden sakinleri olan *gai’shain*’leri seçmek kolaydı. Altara’nın bu kadar kuzeyinde, zeytin tenli değil beyazdılar ve bazılarının mavi gözleri bile vardı, ama hepsi sersem sersem sendeleyerek yürüyordu. Gece gece şehir duvarlarına tırmanan Shaidolar, daha şehir sakinleri tehlikede olduklarını anlamadan savunmayı alt etmişlerdi ve halk yaşamlarının ne hale geldiğine hâlâ inanamıyordu.

Ama Faile belli bir yüzü arıyordu, bugün su taşımadığını umduğu birini. Shaidolar dört gün önce burada kamp kurduğundan beri arıyordu. Açık duran, granit duvarlara yaslanmış şehir kapılarının hemen dışında buldu onu; kalçasına yassı bir ekmek sepeti yaslamış, başının arkaya itip koyu

kızılımsı saçlarını ortaya çıkarmış, kendisinden uzun boylu, beyazlı bir kadın. Chiad Malden'i korumayı başaramayan demir bantlı kapıları inceliyor gibi görünüyordu, ama Faile yaklaşır yaklaşmaz döndü. Yan yana durdular, sepetlerini düzeltir gibi yaparken birbirlerine bakmadılar. İki *gai'shain*'in birbirleri ile konuşmamaları için sebep yoktu, ama kimse onların birlikte yakalandıklarını hatırlamamalıydı. Bain ve Chiad Sevanna'ya hizmet eden *gai'shain*'ler kadar dikkatli gözlenmiyorlardı, ama biri hatırlayacak olursa bu durum değişebilirdi. Görünürdeki hemen herkes *gai'shain*'di ve Ejderduvarı'nın diğer yanından gelmişlerdi, ama hikâye ve söylenti taşıyarak beğeni kazanmayı çok fazla insan öğrenmişti. Çoğu kişi hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyordu ve bazıları, ne koşul altında olursa olsun, her zaman kendi yuvalarını donatmaya çalışıyordu.

"Buraya geldiğimiz ilk gece kaçtılar," diye mırıldandı Bain. "Bain ve ben onları ağaçlara götürdük ve geri dönerken izleri sildik. Görebildiğim kadarıyla kimse yokluklarını fark etmedi. Bunca *gai'shain* varken, bu Shaidoların kaçanları fark etmelerine şaşmak gerekir."

Faile rahat bir nefes aldı. Üç gün geçmişti. Shaidolar kaçanları fark etmemişti. Pek azının özgürlüğü bir gün sürüyordu, ama yakalanmadıkları her gün başarı şansları artıyordu ve Shaidoların yarın ya da ertesi gün harekete geçecekleri kesin görünüyordu. Faile yakalandığından beri hiç bu kadar uzun durmamışlardı. Faile Ejderduvarı'na yürüyüp Kıraç'a geçmeyi düşündüklerinden şüpheleniyordu.

Lacile ve Arrela'yı onsuz kaçmaya ikna etmek kolay olmamıştı. Sonunda onları ikna eden, Faile'in nerede olduğuna dair Perrin'e haber götürecekleri, Shaidoların sayıları hakkında onu uyaracakları ve Faile'in kolayca kaçabileceği ve müdahale edilirse bunun hem onu, hem Perrin'i tehlikeye atacağını bildirecekleri savı olmuştu. Faile onları buna inandırdığından emindi –bir açıdan, kolaylıkla kaçabilirdi gerçekten; aslında bir sürü planı vardı ve içlerinden biri işe yaramak zorundaydı– ama bu ana kadar iki kadının yeminlerinin kalmalarını gerektirdiğine karar vereceklerini düşünmüştü. Bazı açılardan su yeminleri sadakat yeminlerinden daha sıkıydı, ama şeref adına aptallığa bol bol yer bırakıyorlardı. Doğrusu, Faile ikisinin Perrin'i bulacağından emin değildi, ama her durumda, özgürdüler ve geriye endişelenilecek iki kadın kalmıştı. Elbette, Sevanna'nın hizmetkârlarından üçünün kaybolması birkaç saat içinde fark edilirdi ve onları geri getirmek için en iyi iz sürücüleri gönderilirdi. Faile ormanlara alışıktı, ama Aiel iz sürücüleriyle boy

ölçüşebileceğine inanmıyordu. Kaçan ve yakalanan “sıradan” *gai’shain*’ler için durum çok nahoş oluyordu. Sevanna’nın *gai’shain*’leri için, kaçmaya çalışırken ölmek daha iyi olabilirdi. En iyi durumda, ikinci bir deneme yapmak için asla fırsat bulamıyorlardı.

“Sen ve Bain de bizimle gelirseniz şansımız daha fazla olur,” dedi alçak sesle. Su taşıyan beyazlı erkek ve kadın akışı devam etti, kimse onlardan yana bakmıyordu, ama son iki hafta içinde ihtiyat içine işlemişti. Işık, iki sene gibi geliyordu! “Lacile ve Arrela’nın ormana ulaşmasına yardım etmekle bizlerin daha uzağa gitmesine yardım etmek arasında ne fark olabilir ki?” Konuşan çaresizlikti. Farkı biliyordu –Bain ve Chiad arkadaşıydı ve ona Aiel âdetlerini, *ji’e’toh*’u, hatta biraz Kız el konuşması öğretmişlerdi– ve Chiad başını hafifçe çevirip, *gai’shain* uysallığını hiç yansıtmayan gri gözlerle ona bakınca şaşırmadı. Sessizce konuşmasına rağmen sesi de hiç uysal değildi.

“Sana elimden geldiği kadar yardım edeceğim, çünkü Shaidoların seni tutsak etmesi doğru değil. Sen *ji’e’toh*’u takip etmiyorsun. Ben ediyorum. Sırf Shaidolar yaptı diye şerefimi ve görevlerimi bir yana bırakırsam, o zaman nasıl hareket edeceğime onların karar vermesine izin vermiş olurum. Bir sene bir gün boyunca beyaz giyeceğim ve sonra onlar beni bırakacaklar ya da ben çekip gideceğim, ama kimliğimi fırlatıp atmayacağım.” Chiad başka tek kelime etmeden *gai’shain* kalabalığının içine daldı.

Faile onu durdurmak için elini kaldıracak oldu, sonra indirdi. Bu soruyu daha önce de sormuştu ve daha nazik bir yanıt almıştı. Bir kez daha sorarak arkadaşına hakaret etmişti. Özür dilemesi gerekecekti. Chiad’ın yardım etmesini sağlamak için değil –kadın bundan vazgeçmezdi– ama, *ji’e’toh*’u takip etmiyor olsa bile, onun da kendi şerefi olduğu için. Arkadaşlarına hakaret edip sonra bunu unutamazdı ya da onların unutmasını bekleyemezdi. Ama özürler beklemek zorundaydı. Çok uzun süre konuşurken görülemezlerdi.

Malden zengin bir şehirdi, iyi yün üretiyordu ve hiç de fena olmayan şarapları boldu, ama şimdi duvarların içi boş bir harabeydi. Arduvaz damlı taş evlerin sayısı ahşap olanlar kadardı ve yağma sırasında yangın başıboş kalmıştı. Şehrin güney kısmı sarkıtlarla süslü kararmış kereste yığınları, yarısı kavrulmuş çatısız duvarlarla kaplıydı. Taş döşeli de olsa toprak da, her yerdeki sokaklar rüzgârın süpürdüğü ve karla birlikte ezilen küllerden dolayı griydi ve tüm şehir yanmış odun kokuyordu. Malden asla su yoksunluğu çekmiyordu, ama tüm Aieller gibi Shaidolar da ona büyük

değer veriyordu ve yangınla savaşmak konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı. Aiel Kıraçları'nda, yanabilecek pek az şey vardı. Hırsızlık etmeyi bitirmiş olsalar tüm şehrin yanıp gitmesine izin verirlerdi ve şimdiki haliyle bile, su israfı hakkında epey söylendikten sonra *gai'shain*'leri mızrak zoruyla kova zincirleri oluşturmaya zorlamış, Malden erkeklerinin itfaiye arabalarını getirmelerine izin vermişti. Faile Shaidoların en azından o adamları, *gai'shain* olarak seçilmekten kurtulan insanlarla birlikte gitmelerine izin vererek ödüllendireceğini beklerdi, ama pompalarda çalışan erkekler genç ve zindeydi, tam da Shaidoların *gai'shain*'lerde aradıkları özellikler. Shaidolar *gai'shain*'ler hakkındaki bazı kuralları koruyordu –hamile olan ya da on yaşından küçük çocukları olan kadınlar, on altı yaşın altındaki gençler ve şehrin demircileri salıverilmişti ve salıverilenler hem şaşırmış, hem minnet duymuştu– ama minnet söz konusu bile olmamıştı.

Sokaklar mobilyalarla doluydu; büyük, devrilmiş masalar, süslü sandıklar ve sandalyeler, bazen kırışmış bir duvar halısı, kırık tabaklar. Her yere giyim eşyaları saçılmıştı; ceketler, pantolonlar, elbiseler. Çoğu lime lime kesilmişti. Shaidolar altın ve gümüşten yapılmış, mücevherlerle süslenmiş her şeyi almıştı, faydalı ya da yenilebilir olan her şeyi, ama mobilyalar yağma çılgınlığı sırasında dışarı sürüklenmiş ve sonra onları taşıyan her kimse, yaldızlı kenarların ya da iyi oymaların onları taşımanın zahmetine değmediğine karar verdiği zaman bırakılmış olmalıydı. Aieller, şefler dışında, zaten sandalye kullanmıyorlardı ve arabalarda o ağır masalar için yer yoktu. Birkaç Shaido hâlâ şehirde dolanıyor; evlerde, hanlarda, dükkânlarda gözden kaçmış şeyler arıyorlardı, ama Faile'in gördüğü insanların çoğu kova taşıyan *gai'shain*'lerdi. Aieller, yağmalanacak depolar dışında şehirlerle ilgilenmiyordu. Yanından iki Kız geçti, mızraklarının arka uçlarını kullanarak elleri arkasında bağlanmış, vahşi bakışlı, çıplak bir adamı kapılara doğru güdüyorlardı. Kuşkusuz adam Shaidolar gidene kadar bir bodrumda ya da tavan arasında saklanabileceğini düşünmüştü. Kuşkusuz Kızlar bir para ya da tabak sandığı bulmayı ummuştu. *Algai'd'siswai cadin'sor*'ları giymiş dev gibi bir adam önüne çıktığında, adamın çevresinden dolanmaya çalıştı. Bir *gai'shain* her zaman Shaidolara yol verirdi.

"Çok güzelsin," dedi adam, yine yoluna çıkarak. Faile'in gördüğü en iri adamdı, belki iki metre on beş santim ve aynı oranda kalındı. Şişman değil –Faile hiç şişman Aiel görmemişti– ama çok genişti. Adam geğirdi ve Faile şarap kokusu aldı. Malden'deki şarap fıçılarını bulduktan sonra bol bol

sarhoş Aiel görmüştü. Ama korkmadı. *Gai'shain*'ler bir sürü kusurdan, genellikle pek az ıslaktopraklının anladığı hatalardan dolayı cezalandırılıyor olabilirdi, ama beyaz cüppeler belli bir koruma da veriyordu ve Faile'in fazladan bir koruması daha vardı.

"Ben Bilge Sevanna'nın *gai'shain*'iyim," dedi, becerebildiğince itaatkâr bir sesle. Tiksinti içinde, bu işi çok iyi becerdiğini fark etti. "Görevlerimi ihmal edip konuşursam Sevanna memnun olmaz." Yine adamın çevresinden dolanmaya çalıştı ve adam koluna iki kez dolanabilecek boyutta eliyle onu yakaladığı zaman inledi.

"Sevanna'nın yüzlerce *gai'shain*'i var. Bir tanesinin eksikliğini bir iki saat anlamaz."

Adam onu, bir yastığı kaldırırcasına kolaylıkla havaya kaldırdığı zaman sepet yere düştü. Daha Faile ne olduğunu anlamadan adam onu kolunun altına sıkıştırmıştı ve Faile'in kolları iki yanına sıkışmıştı. Çığlık atmak için ağzını açtı ve adam boş elini kullanarak Faile'in yüzünü kendi göğsüne bastırdı. Faile'in burnu terli yün kokusuyla doldu. Tek görebildiği gri kahverengi yündü. O iki Kız neredeydi? Mızrağın Kızları adamın bunu yapmasına izin vermezdi! Gören *her* Aiel araya girerdi! *Gai'shain*'lerin birinden yardım beklemiyordu. Şansı varsa bir ikisi yardım getirmeye koşabilirdi, ama bir *gai'shain*'in öğrendiği ilk ders, şiddet tehdidinin bile ayak bileklerinizden asılıp uluyana kadar dayak yemenizle sonuçlanacağı idi. En azından ıslaktopraklıların öğrendiği ilk ders; Aieller zaten biliyordu: bir *gai'shain,* ne sebeple olursa olsun, şiddet tehdidinde bulunamazdı. Ne sebep olursa olsun. Bu adamı öfkeyle tekmelemesini engellemiyordu. Ama bir duvarı tekmelemekten farkı yoktu. Adam hareket ediyor, onu bir yere götürüyordu. Faile becerebildiğince şiddetle ısırdı ve zahmeti karşılığında bir ağız dolusu kaba, pis yün aldı, dişleri kasların üzerinden tutunamadan kaydı. Adam taştan yapılmış gibiydi. Çığlık attı, ama çığlığı kendi kulaklarına bile boğuk geldi.

Aniden onu taşıyan canavar durdu.

"Bunu ben *gai'shain* aldım, Nadric," dedi bir başka adamın gür sesi.

Faile yüzünün bastırıldığı göğüsteki kahkahayı duymadan önce hissetti. Tekmeler atmayı, kıvranmayı ya da bağırmaya çalışmayı bırakmadı, ama adam çabalarının farkında değil gibiydi. "O artık Sevanna'ya ait, Kardeşsiz," dedi dev adam –Nadric?– horgörüyle. "Sevanna dilediğini alır, ben dilediğimi alırım. Yeni yol böyle."

“Onu Sevanna aldı,” diye yanıt verdi diğer adam sakin sakin, “ama ben onu Sevanna’ya vermemiştim. Sevanna’yla değiş tokuş yapmayı da önermedim. Sevanna kendi şerefini terk ettiği için sen de kendi şerefini mi terk ediyorsun?”

Yalnızca Faile’in çıkardığı boğuk seslerle bölünen uzun bir sessizlik oldu. Çabalamayı bırakmadı, bırakamıyordu, ama kundağı içinde bir bebekten farksızdı.

“Uğruna kavga edecek kadar güzel değil,” dedi Nadric sonunda. Sesi korkmuş, hatta endişeli çıkmamıştı.

Elleri çekildi ve Faile’in dişleri adamın ceketinden öyle aniden kaydı ki bir ikisinin söküleceğini sandı, ama yer sırtına çarptı ve ciğerlerindeki hava, kafasındaki aklın çoğu ile birlikte akıp gitti. Ellerine dayanarak doğrulacak kadar kendine geldiğinde dev adam ara sokakta uzun adımlarla uzaklaşıyordu ve caddeye ulaşmak üzereydi. Gerçekten bir ara sokaktaydı, iki taş binanın arasındaki dar toprak geçitte. Adamın burada ne yaptığını kimse görmezdi. Ürpererek –titremiyordu, yalnızca ürpermişti!– yıkanmamış yün ve Nadric’in teri tadını tükürdü ve dik dik adamın sırtına baktı. Sakladığı hançer kolay bir yerde olsa adamı hançerlerdi. Uğruna kavga edecek kadar güzel değilmiş, öyle mi? İçinde bir parça bunun saçma olduğunu biliyordu, ama sırf sıcaklığı için, öfkesini besleyecek her şeye tutunmaya çalışıyordu. Ürpermesi kesilsin diye. Kollarını kaldıramayacak hale gelene kadar adamı hançerler, hançerlerdi.

Titrek bacaklar üzerinde doğrularak dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Hepsi sağlamdı, kırık ya da eksik olan yoktu. Yüzü Nadric’in ceketinin kaba kumaşına sürtünmüştü ve dudakları berelenmişti, ama yaralanmamıştı. Kendi kendine bunu hatırlattı. Yaralanmamıştı ve ara sokaktan çıkmakta özgürdü. En azından, *gai’shain* cüppesi giymiş biri kadar özgür. Nadric gibi, o cüppelerin korumasını artık göremeyenler varsa, o zaman Shaidolar arasında düzen bozuluyor olmalıydı. Kamp daha tehlikeli bir yer olacaktı, ama düzensizlik daha fazla kaçış fırsatı getirirdi. Olaya bu şekilde bakmalıydı. Ona yardımcı olacak bir şey öğrenmişti. Bir de ürpermeyi bırakabilse.

Sonunda, gönülsüzce, onu kurtaran kişiye baktı. Sesini tanımıştı. Adam ondan epey uzakta durmuş, sakin sakin izliyor, duygudaşlık sunmaya kalkışmıyordu. Faile, adam ona dokunsa çığlık atacağını düşünüyordu. Adam onu kurtardığı için, bir başka saçmalık, ama yine de bir gerçek Rolan Nadric’ten ancak bir el kısaydı ve neredeyse aynı ölçüde genişti ve Faile’in

onu hançerlemek için de sebebi vardı. Adam Shaido değildi, Kardeşsizlerden, *Mera'din*'lerden biriydi, Rand al'Thor'u takip etmek istemedikleri için klanlarını terk edenlerden biri ve adam gerçekten de "onu *gai'shain* alan" kişiydi. Evet, yakalandıktan sonraki gece onu kendi ceketine sararak donarak ölmekten kurtarmıştı, ama adam üzerindeki bütün giysileri kesip çıkarmış olmasa zaten donarak ölme tehlikesi ile karşı karşıya kalmayacaktı. *Gai'shain* alma işleminin ilk kısmı soymaktı, ama bu adamı affetmek için sebep değildi.

"Teşekkür ederim," dedi, sözcükler diline ekşi gelerek.

"Minnetini istemiyorum," dedi adam ılımlı bir sesle. "Sırf Nadric'i ısıramadın diye bana, beni ısırmak istiyormuşsun gibi de bakma."

Faile adama hırlamamayı başardı –zar zor; o anda istese de uysal davranamazdı–, sonra döndü ve uzun adımlarla caddeye yürüdü. Eh, uzun adımlarla yürümeye çalıştı. Bacakları hâlâ titriyordu ve sallanarak yürüyordu. Su kovaları taşıyarak geçen *gai'shain*'ler ondan yana bakmadılar. Tutsakların pek azı başkalarının dertlerini paylaşmak istiyordu. Onların kendilerine yetecek kadar derdi vardı.

Çamaşır sepetine uzanırken içini çekti. Sepet devrilmişti ve beyaz ipek bluzlar, koyu renk ipek binici etekleri pis, küllü taşların üzerine düşmüştü. En azından kimse üstlerine basmamış gibi görünüyordu. Bütün sabah su taşıyan ve daha gün boyunca su taşımaya devam edecek biri, *gai'shain* yapılan Malden halkından kesilip alınan giysiler uğruna yana çekilmese affedilebilirdi. Onları affetmeye çalışabilirdi. Sepeti düzelterek giysileri toplamaya, başka yerlere bulaştırmadan kir ve külleri silkelemeye başladı. Someryn'in aksine Sevanna ipeklere alışmıştı. Başka hiçbir şey giymiyordu. Kadın ipekleri ile, mücevherleri kadar gurur duyuyordu ve hem ipeklerin, hem mücevherlerin üzerine titriyordu. Bu giysilerden herhangi biri temiz olarak geri dönmezse kızardı.

Faile son bluzu kalanların üzerine koyduğunda Rolan uzandı ve bir eliyle sepeti kaldırdı. Tam adama terslenecekken –kendi yükünü taşıyabilirdi, çok teşekkür ederdi!– sözcüklerini yuttu. Sahip olduğu tek gerçek silah beyniydi ve öfkesinin hâkim olmasına izin vermek yerine onu kullanması gerekiyordu. Rolan tesadüfen burada değildi. Bu olasılıkları fazla zorlamak olurdu. Yakalandığından beri onu sık sık görmüştü, olasılığın açıklayamayacağı kadar sık. Adam onu izliyordu. Nadric'e ne demişti? Faile'i Sevanna'ya vermemişti ve değiş tokuş önerisinde de bulunmamıştı. Onu yakalayan kişi olmasına rağmen, Faile adamın

ıslaktopraklıların *gai'shain* alınmasını doğru bulmadığını düşünüyordu –çoğu Kardeşsiz aynı fikirdeydi– ama görünüşe göre adam yine de onun üzerinde hak iddia ediyordu.

Faile adamın zorbalığından korkmasına gerek olmadığından emindi. Rolan, Faile çıplak ve bağlı halde onun elindeyken bunun için fırsat bulmuştu ve o sırada bir çit kazığına bakar gibi bakmıştı ona. Belki kadınlardan o şekilde hoşlanmıyordu. Her durumda, Kardeşsizler Shaidolar arasında, en az ıslaktopraklılar kadar yabancıydı. Shaidoların hiçbiri onlara güvenmiyordu ve Kardeşsizlerin kendisi de burunlarını tutan, büyük bir yanlışlığı kabullenmektense daha küçük bir yanlışlığı kabullenmiş olan, ama artık hangi yanlışlığın daha küçük olduğundan emin hissetmeyen adamlar gibi görünüyordu. Faile adamla arkadaş olabilirse, belki ona yardım ederdi. Kaçmak için değil kesinlikle –bu çok şey istemek olurdu– ama... Ya da olur muydu acaba? Anlamanın tek yolu denemekti.

"Teşekkür ederim," dedi yine ve bu sefer kendini gülümsemeye zorladı. Şaşırtıcı şekilde, adam da gülümseyerek karşılık verdi. Çok küçük bir gülümseme, zor fark edilen bir gülümseme, ama Aieller duygularını belli eden bir halk değildi zaten. Onlara alışana kadar, taş suratlı geliyorlardı.

Birkaç adım boyunca, sessizlik içinde yan yana yürüdüler; adam bir elindeki sepeti taşıyor, Faile cüppesinin eteklerini kaldırıyordu. Sanki gezintiye çıkmışlardı. Gözlerinizi kısarak bakarsanız. Gelip geçen *gai'shain*'lerden bazıları onlara şaşkın şaşkın baktı, ama hemen gözlerini yere indirdiler. Faile nasıl başlayacağını bilemiyordu –adamın flört ettiğini düşünmesini istemiyordu; belki de kadınlardan hoşlanıyordu– ama gerek kalmadı.

"Seni izledim," dedi. "Güçlü ve haşinsin ve korkmuyorsun, sanırım. Çoğu ıslaktopraklı akıllarını yitirecek kadar korkuyor. Cezalandırılana kadar atıp tutuyorlar, sonra büzülüp ağlıyorlar. Sanırım sen çok *ji* sahibi bir kadınsın."

"Ben de korkuyorum," diye yanıt verdi Faile. "Yalnız, belli etmemeye çalışıyorum. Ağlamak hiçbir işe yaramaz." Buna çoğu erkek inanırdı. İzin verirseniz gözyaşları yolunuza çıkardı, ama gece dökülen birkaç damla gözyaşı bir sonraki günü atlatmanıza yardım ederdi.

"Ağlayacak zaman vardır, gülecek zaman vardır. Ben senin güldüğünü görmek isterim."

Faile güldü, kuru bir kahkaha attı. "Beyaz giydiğim sürece gülmek için pek az sebep var, Rolan." Göz ucu ile adama baktı. Çok mu hızlı gidiyordu?

Ama adam başını sallamakla yetindi.

“Yine de, görmek isterim. Gülmek sana yakışıyor. Kahkaha daha da fazla yakışır. Benim karım yok, ama bazen bir kadını güldürebiliyorum. Bir kocan olduğunu duydum?”

Şaşıran Faile kendi ayaklarına takıldı ve adamın koluna tutundu. Elini çabucak çekti ve başlığının kenarından onu inceledi. Adam onun dengesini bulması için bekledi, sonra Faile yürüdüğünde yürümeye devam etti. Yüzünde yalnızca ılımlı bir merak ifadesi vardı. Nadric’in aksine, Aiel geleneklerine göre, erkek ilgisini çektikten sonra sormak kadına düşerdi. Armağan vermek bir yöntemdi. Onu güldürmek ise bir başka yöntem. Adamın kadınlardan hoşlanmaması buraya kadardı. “Bir kocam var Rolan, onu çok seviyorum. Çok. Ona dönmek için sabırsızlanıyorum.”

“Beyazları çıkardığın zaman sen *gai’shain*’ken olanların hesabı sorulamaz,” dedi adam sakin sakin, “ama belki siz ıslaktopraklılar bu şekilde görmüyorsunuzdur. Yine de, *gai’shain*’ler yalnız hissedebilir. Belki zaman zaman sohbet ederiz.”

Adam onu gülerken görmek istiyordu ve Faile gülmeli mi, yoksa ağlamalı mı bilemiyordu. Adam, onun ilgisini çekmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğini ilan ediyordu. Aiel kadınlar sebatlı erkeklerden hoşlanırdı. Yine de, Chiad ve Bain ağaçlara ulaşmasına yardım etmeyecekse, edemeyecekse, en büyük umudu Rolan’dı. Zamanı olsa onu ikna edebileceğini düşünüyordu. Elbette edebilirdi; korkak yürekler asla başarılı olamazdı! Adam hor görülen, toplum dışına itilmiş biriydi, sırf Shaidolar mızrağına ihtiyaç duyduğu için kabul edilmişti. Ama Faile ona direnecek sebep vermek zorundaydı.

“Bu hoşuma gider,” dedi dikkatle. Birazcık flört gerekli olabilirdi, ama ona kocasını ne kadar sevdiğini söyledikten hemen sonra gözlerini iri iri açarak nefes nefese konuşamazdı. O kadar ileri gitmeyi düşündüğünden değil –o bir Domanlı değildi!– ama yaklaşması gerekebilirdi. Şimdilik, Sevanna’nın adamın “hakkını” gasbettiğini birazcık hatırlatmak yeterli olurdu. “Ama şimdi işim var ve zamanımı çalışmak yerine seninle sohbet etmek için harcarsam Sevanna’nın memnun olacağını sanmıyorum.”

Rolan yine başını salladı ve Faile içini çekti. Adam bir kadını nasıl güldüreceğini biliyor olabilirdi, ama çok konuşmadığı kesindi. Anlamadığı esprilerden daha fazlasını elde etmek istiyorsa, adamı kabuğundan çıkarması gerekecekti. Chiad ve Bain’in yardımına rağmen, Aiel mizahı Faile’e hâlâ anlaşılmaz geliyordu.

Şehrin kuzey ucundaki kalenin, sakinlerini şehir duvarlarından daha iyi korumayı başaramamış, gri taş duvarlardan oluşan yüksek kitlenin önündeki geniş meydana gelmişlerdi. Faile, su çeken *gai'shain*'ler arasında Malden'e ve otuz kilometre dahilindeki başka her şeye hükmetmiş olan leydiyi gördüğünü sanmıştı. Orta yaşlarında, düzgün hatları olan vakur bir duldu. Taş döşeli meydan kova taşıyan beyazlı erkek ve kadınlarla doluydu. Meydanın doğu ucundaki, şehrin dış duvarı gibi görünen, dokuz metrelik gri bir kısım aslında bir su kemerinin beslediği dev bir sarnıcın duvarıydı. Her biri iki adam tarafından çalıştırılan dört pompadan fışkıran su kovalara dolduruluyordu ve epey su döşeme taşlarının üzerine akıyordu. Rolan'ın yakında olduğunu bilseler bunu yapmaya cesaret edemezlerdi. Faile kaçmak için tünele benzeyen su kemerinde emeklemeyi düşünmüştü, ama üstlerini ıslatmadan geçmelerinin yolu yoktu ve kemer her nereye açılıyorsa, sırılsıklam olurlardı ve karda daha üç dört kilometre gitmeden donup ölürlerdi.

Şehirde su alınan iki yer daha vardı, ikisi de yeraltındaki taş kanallardan besleniyordu, ama burada sarnıç duvarının dibine uzun, aslan ayaklı, siyahağaçtan bir masa yerleştirilmişti. Eskiden şölen masasıydı, üstü fildişi kakmalarla süslenmişti, ama fildişi kakmalar sökülmüştü ve şimdi masanın üzerinde bir sürü tahta çamaşır leğeni duruyordu. Masanın yanında iki tahta kova bekliyordu ve bir uçta, kırılan sandalyelerin yakıldığı bir ateşin üzerinde bakır bir kazan kaynıyordu. Faile, Sevanna'nın çamaşırlarını şehre *gai'shain*'ler su taşıma zahmeti çekmesin diye taşıttığını sanmıyordu, ama sebep ne olursa olsun, Faile minnettardı. Bir sepet dolusu çamaşır dolu kovalardan daha hafifti. Bilecek kadar kova taşımıştı. Masanın üzerinde iki sepet duruyordu, ama altın kemer ve tasma takmış yalnızca bir kadın çalışıyordu; beyaz cüppesinin kollarını mümkün olduğunca yukarı sıyırmıştı ve uzun siyah saçlarını, leğendeki suya düşmesin diye, beyaz bir kumaş parçasıyla bağlamıştı.

Alliandre Faile'in Rolan'la birlikte yaklaştığını görünce doğruldu ve çıplak kollarını cüppesine sildi. Alliandre Maritha Kigarin, Ghealdan Kraliçesi, Işığın Kutsanmışı, Garen Duvarı'nın Savunucusu ve daha bir düzine unvan sahibi, zarif, ketum, dengeli ve azametli bir kadındı. Alliandre hâlâ güzeldi, ama artık yüzünde her zaman dertli bir ifade vardı. Cüppesindeki ıslak lekeler ve suda kalmaktan kırışmış elleri ile, güzel bir çamaşırcı kadın sanılabilirdi. Rolan'ın sepeti bırakmasını ve yürüyüp

gitmeden önce Faile'e gülümsemesini, Faile'in adamın gülümsemesine karşılık vermesini izlerken tek kaşını sorgularcasına kaldırdı.

"Beni yakalayan oydu," dedi Faile, sepetten aldığı giysileri masaya bırakarak. Burada, *gai'shain*'lerin arasında bile, çalışırken konuşmak en iyisiydi. "Kardeşsizlerden biri ve sanırım ıslaktopraklıları *gai'shain* almayı onaylamıyor. Bize yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Anlıyorum," dedi Alliandre. Bir eliyle Faile'in cüppesinin arkasını süpürdü.

Faile kaşlarını çatarak dönüp omzunun üzerinden arkaya bakmaya çalıştı. Bir an sırtını kaplayan kir ve küllere baktı; sonra yüzüne ateş bastı. "Düştüm," dedi çabucak. Alliandre'ye Nadric'le olanları anlatamazdı. Kimseye anlatabileceğini sanmıyordu. "Rolan sepetimi taşımayı önerdi."

Alliandre omuzlarını silkti. "Adam kaçmama yardım etse, onunla evlenirdim. Ya da evlenmezdim, o nasıl isterse. Pek yakışıklı değil, ama acı verici olmazdı ve bir kocam olsaydı, asla bilmesi gerekmezdi. Aklı çalışan biriyse, beni geri aldığı için sevinçten havalara uçardı ve yanıtlarını işitmek istemediği sorular sormazdı."

İpek bir bluz üzerindeki elleri gerilen Faile dişlerini sıktı. Alliandre, Perrin aracılığı ile ona bağlanmış bir kadındı ve buna uygun davranıyordu, en azından emirlere itaat etmek konusunda, ama aralarındaki ilişki gerilimli olmuştu. Hayatta kalacaklarsa hizmetkâr gibi düşünmeye çalışmaları, hizmetkâr *olmaya* çalışmaları gerektiği konusunda hemfikirdiler, ama bu ikisinin de diğerini diz kırarken ve itaat etmek için koştururken görmesi anlamına geliyordu. Sevanna birini cezalandırmaya karar verdiğinde, cezayı en yakındaki *gai'shain* uyguluyordu ve bir kez Faile'e Alliandre'yi sopayla dövmesini emretmişti. Daha da kötüsü, Alliandre'ye de iki kez Faile'i dövmesini emretmişti. Direnmek yalnızca aynı cezaya çarptırılmak ve diğer kadının eline hâkim olmayacak biri tarafından iki kat fazla dövülmesi ile sonuçlanıyordu. İki kez leydinizin bağıra çağıra tekmeler savurmasına aracı olmanız bir fark yaratıyor olmalıydı.

Aniden elinde sıktığı bluzun, sepet düştüğü zaman en fazla kirlenenlerden biri olduğunu fark etti. Ellerini gevşeterek endişe içinde bluzu inceledi. Kir bluzun içine işlemiş gibi görünmüyordu. Bir an rahatladı ve sonra rahatladığı için sinirlendi. Daha da sinir edici olan, rahatlama hissinin kaybolmamasıydı.

"Arrela ve Lacile üç gün önce kaçtı," dedi alçak sesle. "Şimdi epey uzaklaşmış olmalılar. Maighdin nerede?"

Diğer kadın endişeyle kaşlarını çattı. “Gizlice Therava’nın çadırına girmeye çalışıyor. Therava bir grup Bilge ile beraber yanımızdan geçti ve işittiklerimize bakılırsa Sevanna ile buluşmaya gidiyorlarmış. Maighdin sepetimi bana verdi ve deneyeceğini söyledi. Sanırım... sanırım fazla riske girecek kadar çaresiz,” dedi, kendi sesinde de bir umutsuzluk tınısı ile. “Şimdiye dek dönmüş olmalıydı.”

Faile derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Hepsi ümitsizliğe kapılıyordu. Kaçmak için malzeme toplamışlardı; bıçaklar, yiyecek, çizmeler, üstlerine fena oturmayan erkek pantolon ve ceketleri ve hepsini arabalara gizlemişlerdi; beyaz cüppeler battaniye görevi görecekti ve pelerinler karda onları saklayacaktı –ama hazırladıkları onca şeyi kullanma şansı, yakalandıkları günkünden daha yakın görünmüyordu. Yalnızca iki hafta. Aslında, tam olarak yirmi iki gün. Bu herhangi bir şeyi değiştirecek kadar uzun olmamalıydı, ama hizmetkâr olma numarası, yapabildikleri her şeye rağmen değiştiriyordu onları. Yalnızca iki hafta ve kendilerini düşünmeden emirlere itaat etmek için sıçrarken, cezalar ve Sevanna’yı memnun etmek hakkında endişelenirken buluyorlardı. En kötüsü de, bunları yapmalarına seyirci olmaları, içlerinde bir parçanın iradeleri haricinde şekillendirilmekte olduğunu bilmeleri idi. Şimdilik kendi kendilerine şüphe çekmemek için yapmaları gerekeni yaptıklarını söylüyorlardı, ama her geçen gün tepkileri daha da kendiliğinden oluyordu. Kaçışın, hem işlerinde, hem de düşüncelerinde mükemmel bir *gai’shain* olarak geçirdikleri bir günün ardından geceleri gördükleri solgun bir düşe dönüşmesine ne kadar kalmıştı? Şimdilik kimse bu soruyu seslendirmeye cüret edemiyordu ve Faile kendisinin de düşünmemeye çalıştığını biliyordu, ama soru her zaman bilincinin kıyısındaydı. Bir açıdan, onu bırakmaya korkuyordu. Bıraktığı zaman, yanıtı da verilmiş mi olacaktı?

Bir çabayla ümitsizliğinden sıyrılmaya zorladı kendini. Bu ikinci tuzaktı ve ancak irade gücüyle açık kalıyordu. “Maighdin dikkatli olması gerektiğini biliyor,” dedi kararlı bir sesle. “Birazdan gelir, Alliandre.”

“Ya yakalanırsa?”

“Yakalanmayacak!” dedi Faile keskin bir sesle. Yakalanırsa... Hayır. Zafer düşünmeliydi, yenilgi değil. Korkak yürekler asla kazanamazdı.

İpek yıkamak zaman tüketen bir işti. Sarnıcın pompalarından çekilen kova kova su buz gibi soğuktu, ama bakır kazandan aldıkları sıcak suyla leğende ılıştırılıyordu. Sıcak suda ipek yıkanmazdı. Soğuk havada ellerinizi leğene sokmak harika geliyordu, ama her seferinde yine çıkarmanız

gerekiyordu ve o zaman soğuk iki kat keskin geliyordu. Sabun yoktu, olsa da yeterince yumuşak bir sabun değildi, bu yüzden her etek ve bluz teker teker suya daldırılıyor, narince çitileniyordu. Sonra bir havlunun üzerine seriliyor, mümkün olduğunca çok su çekmek için nazikçe rulo yapılıyordu. Islak giysi bu sefer, sirke ve su karışımı ile doldurulmuş bir başka leğene konuluyordu –bu daha az solmasını sağlıyor, ipeğin parıltısını arttırıyordu–, sonra yine havluya sarılıyordu. Islak havlu sertçe sıkılıyor, yer bulunabilen bir yerde güneşe seriliyordu. Her ipek parçası, meydanın kenarına dikilmiş çadır bezinden kameriyelerin gölgesinde, yatay bir direğe asılıyor, elle sıvazlanarak kırışıkları gideriliyordu. Şansı varsa, hiçbirinin ütülenmesine gerek olmazdı. İpeğe nasıl dikkat edilmesi gerektiğini ikisi de biliyordu, ama ütülemek için, ikisinin de sahip olmadığı deneyim gerekiyordu. Sevanna'nın *gai'shain*'lerini hiçbiri deneyimli değildi, Faile'in hizmetine girmeden önce bir leydinin hizmetçisi olan Maighdin bile, ama Sevanna bahane kabul etmiyordu. Ne zaman Faile ya da Alliandre bir parça giysi asmaya gitse, önceden asılmış olanları kontrol ediyor, sıvazlanmaya ihtiyaç duyanları sıvazlıyorlardı.

Faile bir leğene sıcak su doldururken Alliandre acı acı, "Aes Sedai geliyor," dedi.

Yaşı belirsiz yüzü ve parmağındaki Büyük Yılan yüzüğü ile, Aes Sedai Galina'ydı, ama o da beyaz *gai'shain* cüppesi giymişti –yünlü kumaş kadar kalın ipekten bir cüppeydi hem de!– geniş, girift, ateş damlaları ile süslü bir altın kemer belini sıkıyordu ve boynunda, bir kraliçeye layık mücevherlerle süslü geniş bir tasma vardı. Kadın Aes Sedai'ydi ve zaman zaman tek başına atına binip kamptan ayrılıyor, ama her seferinde geri dönüyordu. Herhangi bir Bilge, özellikle Therava parmağını büktüğünde sıçrıyordu. Genellikle Therava'nın çadırını paylaşıyordu. Bir açıdan, en tuhafı bu sonuncusuydu. Galine Faile'in kim olduğunu biliyordu, kocasının kim olduğunu ve Perrin'in Rand al'Thor ile bağlantısını biliyordu ve Faile ile arkadaşları kendisinin uyuduğu çadırdan bir şey çalmazsa Sevanna'ya açıklamakla tehdit etmişti. Bu, onları bekleyen üçüncü tuzaktı. Sevanna al'Thor'a takmıştı, bir şekilde onunla evleneceğine ikna olmuştu ve Perrin'i öğrenirse, Faile'i gözünün önünden ayırmaz, kaçma hayalleri suya düşerdi. Bir aslanı çekmek için kazığa bağlanan keçiye dönüşürdü.

Faile Galina'nın ezilip büzüldüğünü görmüştü, ama Aes Sedai şimdi meydanda, çevresindeki güruhu küçük gören bir kraliçe gibi yürüyordu ve tepeden tırnağa bir Aes Sedai timsaliydi. Burada yaltaklanması gereken

Bilgeler yoktu. Galine düzgün hatlı bir kadındı, ama güzel değildi ve Faile, eğer amacı bir Aes Sedai'ye hükmetme zevkinden ibaret değilse, Therava'nın onda ne gördüğünü anlamıyordu. Geriye bir de, Therava her fırsatta onu küçük düşürürken kadının neden kaçmadığı sorusu kalıyordu.

Galina masadan bir adım uzakta durdu ve acıma dolu denebilecek küçük bir gülümseme ile süzdü onları. "İşinizde pek ilerleme kaydedemiyorsunuz," dedi. Çamaşırdan bahsetmiyordu.

Konuşma işi Faile'e düşerdi, ama Alliandre, öncekinden de acı bir sesle konuştu. "Maighdin bu sabah senin fildişi çubuğunu aramaya gitti, Galina. Söz verdiğin yardımı ne zaman göreceğiz?" Galina'nın, Faile'i teşhir etme sopasına ek olarak uzattığı havuç, kaçmalarına yardım etmekti. Ama şimdiye dek sopadan başka bir şey görmemişlerdi.

"Bu sabah Therava'nın çadırına mı gitti?" diye fısıldadı Galina. Yüzündeki kan çekilmişti.

Faile'in aklına, güneşin batıda ufuk yolunu yarılamış olduğu geldi ve kalbi acı verici bir biçimde çarpmaya başladı. Maighdin uzun zaman önce onlara katılmış olmalıydı.

Aes Sedai ondan daha fazla sarsılmış görünüyordu. "Bu sabah mı?" diye tekrarladı Galina, omzunun üzerinden arkaya bakarak. Meydanı dolduran *gai'shain*'lerin arasından aniden Maighdin belirince irkildi ve haykırdı.

Alliandre'nin aksine, altın saçlı kadın tutsak edildikleri günden beri daha da zorlu biri olmuştu. Diğerlerinden daha az ümitsiz değildi, ama ümitsizliğinin tamamını kararlılığa odaklamış görünüyordu. Maighdin'de her zaman, bir leydi hizmetçisinden çok bir kraliçeye yakışacak bir vakar vardı, ama bu çoğu leydi hizmetçisinde olurdu zaten, ama şimdi donuk bakışlarla, sendeleyerek yanlarından geçti, ellerini bir su kovasına daldırdı, iki avuç su alıp susuzlukla içti, sonra ağzını elinin tersiyle sildi.

"Gideceğimiz zaman Therava'yı öldürmek istiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Onu şimdi öldürmek isterdim." Mavi gözleri yine canlandı ve hararet kazandı. "Güvendesin, Galina. Oraya hırsızlık yapmak için gittiğimi sandı. Daha aramaya başlamamıştım bile. Bir şey... Bir şey oldu ve o gitti. Beni bağladıktan sonra. Daha sonrası için." Bakışlarındaki hararet kayboldu ve yerini şaşkınlık aldı. "Ne oldu, Galina? Ben bile hissettim ve yönlendirme yeteneğin o kadar az ki Aiel kadınlar tehlike oluşturmadığıma karar verdiler." Maighdin yönlendirebiliyordu. Güvenilir bir biçimde değil, çok da değil –Faile'in yetersiz bilgilerine dayanarak, Beyaz Kule onu birkaç

hafta sonra gönderirdi ve kadın oraya hiç gitmediğini iddia etmişti–, bu yüzden yeteneği kaçmalarına yardım etmezdi. Faile kadına neden bahsettiğini soracaktı, ama fırsat bulamadı.

Galina'nın yüzü hâlâ solgundu, ama bunun dışında Aes Sedai sükûneti timsaliydi. Yalnız, Maighdin'in başlığını ve altındaki saçlarını kavramış, başını arkaya yatırmıştı. "Ne olduğunu boş ver sen," dedi serinkanlılıkla. "Seni ilgilendiren bir şey değil. Senin endişelenmen gereken tek şey, benim istediğim şeyi getirmek. Ama gerçekten çok endişelenmen gerek."

Faile Maighdin'i savunmak için harekete geçemeden, beyaz cüppesinin üzerine geniş altın kemer takmış bir başka kadın Galina'yı geri çekmiş, yere fırlatmıştı. Tombul ve çirkin bir kadın olan Aravine'i ilk gördüğü gün, Amadicialı kadın yüzünde bitkin, pes etmiş bir ifade ile şimdi belinde olan altın kemeri uzatmış, artık "Leydi Sevanna"nın hizmetinde olduğunu bildirmişti. Arada geçen günler Aravine'i Maighdin'den de fazla sertleştirmişti.

"Sen deli misin ki bir Aes Sedai'ye el sürüyorsun?" diye terslendi Galina, ayağa kalkmaya çalışarak. İpek cüppesini lekeleyen kiri silkeledi ve tüm öfkesini tombul kadına yöneltti. "Sana öyle bir..."

"Therava'ya Sevanna'nın *gai'shain*'lerinden birini hırpaladığını söyleyeyim mi?" diye sözünü kesti Aravine. Kültürlü bir aksanı vardı. Önemli bir tüccar, hatta bir asil olabilirdi, ama beyaz giymeden önce ne olduğundan asla bahsetmiyordu. "Therava burnunu istenmediğin yere soktuğunu son düşündüğünde, yüz adım dahilindeki herkes nasıl ciyaklayıp yalvardığını duymuştu."

Galina öfkeden titriyordu ve Faile ilk defa bir Aes Sedai'yi bu kadar alt edilmiş görüyordu. Kadın gözle görülür bir çabayla kendine hâkim oldu. Zar zor. Sesi yakıcıydı. "Biz Aes Sedailer ne yaparsak kendimize has sebeplerle yaparız, Aravine; senin anlayamayacağın sebepler. Ben tahsil etmeye karar verdiğimde, bu borcu edindiğin için pişman olacaksın. Yüreğinin içinde pişman olacaksın." Cüppesini son bir kez silkeledi ve artık güruhu küçük gören bir kraliçe gibi değil, yoluna bir koyun sürüsü çıkmış leopar gibi, uzun adımlarla yürüyüp gitti.

Onun uzaklaşmasını izleyen Aravine etkilenmiş görünmüyordu. Gevezelik etmeye eğilimli de görünmüyordu. "Sevanna seni istiyor, Faile," dedi yalnızca.

Faile neden diye sormaya zahmet etmedi. Yalnızca ellerini kuruladı, kol yenlerini indirdi ve Alliandre ile Maighdin'e mümkün olduğunca çabuk

döneceğine söz verdikten sonra Amadicialı kadının peşinden gitti. Sevanna üçüne de bayılmıştı. *Gai'shain*'leri arasındaki tek gerçek leydi hizmetçisi olan Maighdin, Kraliçe Alliandre ve bir kraliçeyi sadık kulu yapacak kadar güçlü bir kadın olan Faile'in kendisi kadar çok ilgilendiriyordu onu ve zaman zaman aralarından birini ismiyle çağırtıp, üstünü değiştirmesine, ter çadırından daha sık kullandığı büyük bakır küvette banyo yapmasına yardım ettiriyor ya da yalnızca şarap doldurtuyordu. Zamanın kalanında diğer hizmetkârlarla aynı işler veriliyordu onlara, ama Sevanna onları çağırtırken asla bir işleri olup olmadığını sormuyor, çağırttığı için eski işlerini üstlerinden almıyordu. Sevanna her ne istiyor olursa olsun, diğer iki kadınla birlikte çamaşırlardan sorumlu tutulacağını biliyordu Faile. Sevanna her ne istiyorsa, istediği anda istiyordu ve bahane kabul etmiyordu.

Faile'e Sevanna'nın çadırının yolu gösterilmese de olurdu, ama Aravine ilk alçak Aiel çadırlarına gelene dek su taşıyıcılarının arasında yol gösterdi ve sonra Sevanna'nın çadırının karşısına işaret etti. "İlk önce bu yandan."

Faile olduğu yerde kalakaldı. "Neden?" diye sordu kuşkuyla. Sevanna'nın hizmetkârları arasında, kadının Faile, Alliandre ve Maighdin'e gösterdiği ilgiyi kıskanan erkek ve kadınlar vardı ve Faile Aravine'de hiç kıskançlık görmemiş olmasına rağmen, kalanlar sahte talimatlar ilettirerek başlarını belaya sokabilirdi pekâlâ.

"Sevanna'yı görmeden önce bunu görmek isteyeceksin. İnan bana."

Faile daha fazla açıklamayı talep etmek için ağzını açtı, ama Aravine sırtını döndü ve uzaklaştı. Faile cüppesinin eteklerini toparladı ve takip etti.

Çadırların arasında, tekerleklerinin yerine kızaklar takılmış her tür araba vardı. Çoğuna bohçalar, tahta sandıklar ve fıçılar yığılmıştı, yüklerin üzerine arabaların tekerlekleri bağlanmıştı, ama Faile Aravine'i kısa bir süre takip ettikten sonra bir arabanın arkasının boşaltılmış olduğunu gördü. Kaba tahtaların üzerinde, zalim bir biçimde domuzbağıyla bağlanmış iki çıplak kadın yürüyordu. Soğuktan titremelerine rağmen, koşmuşlar gibi nefes nefeseydiler. İki kadın bitkinlikle başlarını eğmişlerdi, ama bir şekilde Faile'in orada olduğunu anlamışlar gibi, aynı anda başlarını kaldırdılar. Neredeyse Aiel kadınlar kadar uzun boylu esmer bir Tearlı olan Arrela utançla bakışlarını kaçırdı. İnce, solgun bir Cairhienli olan Lacile kıpkırmızı kesildi.

"Bu sabah getirildiler," dedi Aravine, Faile'in yüzünü izleyerek. "İlk kaçma teşebbüsleri olduğu için hava kararmadan önce çözülecekler, ama yarına kadar yürüyecek durumda olacaklarını sanmıyorum."

“Bunu bana neden gösterdin?” dedi Faile. Aralarındaki bağlantıyı gizli tutmaya büyük özen göstermişlerdi.

“Hepinize beyaz giydirilirken benim orada olduğumu unutuyorsunuz, Leydim.” Aravine bir an onu süzdü, sonra aniden Faile’in ellerini tuttu ve kendi elleri Faile’in avuçları arasında kalacak şekilde çevirdi. Diz çökercesine dizlerini kırarak çabuk çabuk konuştu, “Işık altında ve yeniden doğum umudum adına, ben Aravine Carnel, her konuda Leydi Faile t’Aybara’ya sadakat ve itaat yemini ediyorum.”

Yalnızca Lacile fark etmiş görünüyordu; yanlarından geçen Shaidolar iki *gai’shain* kadına dikkat etmiyorlardı. Faile ellerini çekip kurtardı. “O ismi nereden biliyorsun?” Faile isminden daha fazlasını söylemek zorunda kalmıştı elbette, ama Shaidoların hiçbirinin Davram Bashere’in kim olduğunu bilmediğini fark edince kendini Faile Bashere olarak tanıtmayı seçmişti. Alliandre ve diğerleri dışında, yalnızca Galina biliyordu. Ya da o öyle sanıyordu. “Kimlere söyledin?”

“Ben dinlerim, Leydim. Bir kez Galina’nın sizinle konuştuğunu duydum.” Aravine’in sesine bir endişe tınısı geldi. “Ve kimseye söylemedim.” Faile’in ismini saklamak istemesine şaşırmış görünmüyordu, ama t’Aybara isminin onun için bir şey ifade etmediği açıktı. Belki kadının gerçek ismi Aravine Carnel değildi ya da isminin tamamı değildi. “Burada, sırlar Amador’daki kadar sıkı saklanmalı. Bu kadınların size bağlı olduğunu biliyorum, ama kimseye söylemedim. Kaçmayı düşündüğünüzü biliyorum. İkinci ya da üçüncü günden beri eminim ve o zamandan beri gördüğüm hiçbir şey aksine ikna etmedi beni. Yeminimi kabul edin ve beni de yanınızda götürün. Yardım edebilirim. Dahası, bana güvenebilirsiniz. Sırlarınızı saklayarak kanıtladım bunu. Lütfen.” Sonuncusu, bunu söylemeye alışık olmayan birinin ağzından çıkarmış gibi, zorla söylenmişti. Demek ki bir tüccar değil asil bir kadındı.

Kadın, sırları öğrenebileceği dışında hiçbir şey kanıtlamamıştı, ama bu da kendi başına faydalı bir beceriydi. Diğer yandan, Faile kaçmaya çalışan ve başkaları tarafından ele verilen en az iki *gai’shain* biliyordu. Bazı insanlar gerçekten de, koşullar ne olursa olsun kendi yuvalarını donatmaya çalışıyorlardı. Ama Aravine şimdiden her şeyi mahvedebilecek kadar çok şey biliyordu. Faile yine sakladığı bıçağı düşündü. Ölü bir kadın hiçbir şeyi ele veremezdi. Ama bıçak sekiz yüz metre uzaktaydı, aklına cesedi saklamanın bir yolu gelmiyordu ve üstüne üstlük, kadın *gerçekten de*, sırf

Faile'in kaçmayı planladığını söyleyerek Sevanna'nın beğenisini kazanabilirdi.

Aravine'in ellerini kendi ellerinin arasına alarak, diğer kadın gibi çabuk çabuk konuştu. "Işık altında, yeminini kabul ediyorum. Savaşın yıkımında, kışın zorluğunda, zaman ne getirirse getirsin seni ve sana ait olanları koruyacağım. Şimdi. Güvenebileceğim başka birilerini tanıyor musun? Güvenebileceğini düşündüğün birileri değil, güvenilebileceğini bildiğin birileri."

"Bu konuda değil, Leydim," dedi Aravine sertçe. Ama yüzü rahatlamayla parlıyordu. Faile'in onu kabul edeceğinden emin değildi. Başka bir şey değil de rahatlama olması Faile'in ona inanma eğilimi duymasına sebep oldu. Ama yalnızca bir eğilimdi, ona tamamen inanmıyordu. "Yarısı, özgürlüklerini satın alabileceği umuduyla kendi annelerine ihanet ederler ve diğer yarısı güvenilemeyecek kadar korkuyorlar ya da paniğe kapılmayacaklarına güvenilmeyecek kadar sersemlemişler. Bazıları olmalı ve gözüm bir ikisinin üzerinde, ama çok dikkatli davranmak istiyorum. Bir hata, izin verebileceğimizden bir fazlası olabilir."

"Çok dikkatli," diye onayladı Faile, "Sevanna gerçekten de beni çağırttı mı? Eğer çağırtmamışsa..."

Çağırtmıştı anlaşılan. Faile hemen Sevanna'nın çadırına yollandı – aslında, istediğinden daha hızlı davranmıştı Sevanna'nın kızgınlığından kaçınmak için, sıçramak sinir bozucuydu– ama içeri girip uysal uysal giriş kapaklarının yanında durduğunda kimse ona dikkat etmedi.

Sevanna'nın çadırı alçak Aiel çadırlarından değildi, iki merkez direğe ihtiyaç duyacak kadar geniş, kırmızı çadır bezinden, duvarlı bir çadırdı ve bir düzine ayaklı şamdanla aydınlatılmıştı. İki yaldızlı mangal pek az ısı veriyor, çatıdaki duman deliklerinden kıvrıla kıvrıla çıkan ince duman bulutları saçıyordu, ama içerisi dışarıdan biraz daha ılıktı. Yerdeki kar dikkatle süpürüldükten sonra serilen zengin halılar, Tear labirentleri, çiçekleri ve hayvanları betimleyen kırmızı, yeşil ve mavi bir zemin oluşturuyordu. Halıların üzerine püsküllü ipek minderler atılmıştı. Girift oymalı, bol varaklı tek bir sandalye köşede duruyordu. Faile birinin o sandalyeye oturduğunu hiç görmemişti, ama varlığı bir klan şefinin bulunduğunu hatırlatıyor olmalıydı. Gözlerini yere dikerek sessizce durmaktan memnundu. Altın kemerli ve tasmalı, biri sakallı bir erkek olan diğer üç *gai'shain*, hizmetlerine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı çadır

duvarlarından birinin dibinde bekliyordu, Sevanna oradaydı. Therava da öyle.

Sevanna uzun boylu bir kadındı, Faile'den biraz daha uzun. Açık yeşil gözleri ve eğirilmiş altına benzeyen saçları vardı. Tombul dudaklarında hırslı bir ifade olmasa güzel sayılabilirdi. Gözleri, saçları ve güneşten kararmış yüzü dışında Aiellere hiç benzemiyordu. Bluzu beyaz ipektendi ve bölünmüş binici eteği de, ama koyu griydi. Şakaklarına doladığı eşarp parlak kırmızı ve altın rengiydi. O da ipekti. Hareket ettiği zaman eteğinin altından kırmızı çizmeler görünüyordu. Her parmağı mücevherli yüzüklerle doluydu; şişman inciler, kesilmiş elmaslar, güvercin yumurtası büyüklüğünde yakutlar, safirler, zümrütler ve ateş damlaları ile dolu kolyeleri ve bilezikleri Someryn'in mücevherlerini gölgede bırakıyordu. O takıların teki bile Aiel yapımı değildi. Diğer yandan Therava tam bir Aiel'di, koyu renk yünlüler ve beyaz *algode* içindeydi, elleri çıplaktı ve kolyeleri ile bilezikleri altın ve fildişiydi. Yüzükleri ve mücevherleri yoktu. Çoğu erkekten daha uzun boylu, koyu kızıl saçlarına kır düşmüş bir kadındı. Sevanna'yı sakat bir kuzu gibi yiyebilecek mavi gözlü bir kartala benziyordu. Faile Therava'yı bir kez kızdıracağına Sevanna'yı on kez kızdırmayı yeğlerdi, ama iki kadın fildişi ve turkuaz kakmalı masanın iki yanında birbirlerine bakıyorlardı ve Sevanna Therava'nın öfkeli bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu.

"Bugün olan tehlike anlamına geliyor," dedi Therava, söylediklerini tekrarlayan birinin havasıyla. Ve belki kemerindeki bıçağını çekmek üzere olan birinin havasıyla. Konuşurken kabzayı okşuyordu ve Faile hareketin dalgınlık eseri olmadığını düşünüyordu. "Her neyse, onunla aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymalıyız. Hem de bir an önce. Doğuda dağlar var. Oraya ulaşınca, tüm boyları bir araya toplayana dek güvende oluruz. Sen kendinden bu kadar emin olmasan asla dağılmayacak olan boyları, Sevanna."

"Güvenlikten bahsediyorsun, öyle mi?" diye güldü Sevanna. "Süt ve ekmekle beslenecek kadar yaşlı ve dişsiz mi oldun? Bak. Senin dağlar ne kadar uzakta? Kaç gün ya da hafta boyunca bu lanet karın içinde sürüneceğiz?" Aralarındaki masanın üzerinde yayılmış haritaya işaret etti. Haritanın kenarları kalın altın çanaklar ve ağır üç kollu altın şamdanla tutturulmuştu. Çoğu Aiel haritaları küçümserdi, ama Sevanna başka ıslaktopraklı âdetleri ile birlikte onları da benimsemişti. "Her ne olduysa, çok uzakta, Therava. Öyle olduğunu sen de kabul ettin. Bütün Bilgeler de.

Bu şehir yiyecek dolu. Burada kalırsak bizi haftalar boyunca besler. Kalırsak, bize meydan okuyacak kim var? Ve eğer kalırsak. Koşucuları, ulakları işittin. İki üç, en fazla dört hafta sonra on boy daha bana katılacak. Belki daha fazlası! Şehirdeki ıslaktopraklılara inanılırsa, bu kar o zamana dek erimiş olacak. Her şeyi kızakların üzerinde sürüklemek yerine çabucak gidebiliriz." Faile, şehir halkından herhangi birinin çamurdan bahsedip bahsetmediğini merak etti.

"On boy daha *sana* katılacak," dedi Therava, vurguladığı sözcük dışındaki tüm sözcükleri ifadesizce telaffuz ederek. Hançerin kabzasındaki eli gerildi. "Sen klan şefi adına konuşuyorsun Sevanna ve ben de klan şefine tavsiye vermek üzere seçildim. Klanımızın iyiliği için, klan şefi benim tavsiyemi dinlemek zorunda. Doğuya gitmeni ve gitmeye devam etmeni tavsiye ediyorum. Diğer boylar dağlarda da katılabilirler bize ve yolda biraz aç kalmamız gerekiyorsa, aramızda yoksunluğa yabancı olan mı var?"

Sevanna kolyelerini ve sağ elindeki, ayaklı şamdanların aydınlığında yeşil ateşe benzeyen büyük zümrüdü elledi. Ağzı gerildi ve bu yüzden daha da açgözlü göründü. O yoksunluğu tanıyor olabilirdi, ama çadırdaki soğuğa rağmen, yoksunluğu tercih etmiyordu artık. "Ben şef adına konuşuyorum ve burada kalıyoruz diyorum." Sesinde epey meydan okuma vardı, ama Therava'ya o meydan okumaya karşılık verme fırsatı tanımadı. "Ah, görüyorum ki Faile gelmiş. Benim iyi, itaatkâr *gai'shain*'im." Masadan kumaşa sarılı bir şey aldı ve kumaşı soydu. "Bunu tanıyor musun, Faile Bashere?"

Sevanna'nın elinde, bir buçuk el uzunluğunda, tek yanı keskin bir bıçak vardı. Binlerce çiftçinin taşıdığı türden basit bir araç. Yalnız, Faile tahta sapındaki perçin desenini ve keskin kenarındaki çentiği tanıyordu. Bu, çaldığı ve büyük özenle sakladığı bıçaktı. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek hiçbir şey yoktu. *Gai'shain*'lerin her tür silah taşıması yasaktı, yemeklik et ya da sebze kesecek bir bıçak bile. Ama Sevanna sözlerine devam ettiğinde irkilmekten alamadı kendini.

"Galina'nın bunu bana sen kullanamadan getirmesi iyi oldu. Her ne amaçla saklamışsan. Birine saplasan, sana çok kızardım."

Galina mı? Elbette. Aes Sedai onun istediğini yapmadan kaçmalarına izin vermeyecekti.

"Şoke oldu, Therava." Sevanna'nın kahkahası eğlenti doluydu. "Galina *gai'shain*'lerden ne beklendiğini biliyor, Faile Bashere. Ona ne yapayım,

Therava? Bu bana verebileceğin türden bir tavsiye. Silah sakladıkları için pek çok ıslaktopraklı öldürüldü, ama onu kaybetmekten nefret ederdim."

Therava parmağını Faile'in çenesinin altına dayadı ve gözlerinin içine baktı. Faile kadının bakışlarına gözlerini kırpmadan karşılık verdi, ama dizlerinin titrediğini hissediyordu. Kendi kendine, yalnızca soğuk yüzünden olduğunu söylemeye çalıştı. Faile korkak biri olmadığını biliyordu, ama Therava ona baktığında, Faile kendini bir kartalın pençelerindeki, gaganın inmesini bekleyen tavşan gibi görüyordu. Sevanna'yı gözetlemesini ilk söyleyen Therava'ydı ve diğer Bilgeler ne kadar ihtiyatlı davranmış olurlarsa olsunlar, Therava'yı hayal kırıklığına uğratırsa gırtlağını keseceğinden en ufak şüphesi yoktu. Kadın onu korkutmuyormuş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Yalnızca, o korkuyu kontrol altında tutması gerekiyordu. Eğer becerebilirse.

"Bence kaçmayı planlıyordu, Sevanna. Ama bence denileni yapmayı öğrenebilir."

Kaba tahta masa Sevanna'nın çadırına en yakın açıklıkta, yüz adım uzaktaki çadırların arasına yerleştirilmişti. Başta, Faile en kötüsünün çıplak kalmanın utancı olacağını sanmıştı; bu, bir de derisini diken diken yapan buz gibi soğuk. Güneş gökyüzünden alçalmıştı; hava soğumuştu ve sabaha dek daha da soğuyacaktı. Sabaha dek orada kalmak zorundaydı. Shaidolar ıslaktopraklıları neyin utandırdığını öğrenmekte iyiydi ve utancı ceza olarak kullanıyorlardı. Ne zaman biri ona baksa, Faile kızarmaktan öleceğini sanıyordu, ama yanından geçen Shaidolar duraksamıyordu bile. Aieller arasında çıplaklık kendi başına utanç kaynağı değildi. Aravine önünde belirdi, ama yalnızca, "Cesaretini koru," diye fısıldayacak kadar durdu, sonra gözden kayboldu. Faile anlamıştı. Kadın sadık olsa da olmasa da, yardım etmeye cesaret edemiyordu.

Kısa süre sonra, Faile utanmak hakkında endişelenmez olmuştu. Bilekleri arkasından bağlanmıştı ve sonra ayak bilekleri arkaya bükülerek bileklerine bağlanmıştı. Lacile ile Arrela'nın neden nefes nefese olduğunu şimdi anlıyordu. Bu pozisyonda nefes almak için çaba gerekiyordu. Soğuk içine işliyordu, öyle ki kontrol edilmez bir biçimde titremeye başlamıştı, ama bu bile o kadar önemli gelmiyordu. Bacakları, omuzları, yan tarafları, kaslarını düğümleyen kramplarla yanmaya başlamıştı. Kasları gittikçe daha fena kasılıyordu. Çığlık atmamaya odaklandı. Varlığının merkezi bu oldu. Çığlık atmayacaktı işte. Ama, ah, Işık, canı yanıyordu!

“Sevanna şafağa kadar burada kalmanı emretti, Faile Bashere, ama yanında arkadaş olmayacağını emretmedi.”

Açıkça görebilmek için gözlerini defalarca kırpıştırması gerekti. Ter gözünü yakıyordu. İliklerine dek donarken nasıl terleyebiliyordu? Rolan önünde duruyordu ve tuhaf bir biçimde, parlayan közlerle dolu iki alçak bronz mangal taşıyordu. Ellerini sıcaktan korumak için mangalların birer bacağına birer parça bez dolamıştı. Adam onun mangallara baktığını görünce omuzlarını silkti. “Eskiden olsa soğukta geçen bir gece beni rahatsız etmezdi, ama Ejderduvarı’nı geçtiğimden beri yumuşadım.”

Mangalları masanın altına koyduğunda Faile inleyecekti neredeyse. Tahtaların arasındaki çatlaklardan sıcaklık süzülüp geliyordu. Kasları hâlâ kramplarla feryat ediyordu, ama ah, güzelim sıcaklık. Adam kolunu onun göğsüne, diğerini kıvrılmış dizlerinin üzerine dayadığında inledi. Aniden dirseklerindeki baskının gitmiş olduğunu fark etti. Adam onu... sıkmıştı. Rolan’ın ellerinden biri burnuna masaj yapmaya başladı ve parmakları düğüm düğüm olmuş kaslarına battığında Faile çığlık atacaktı neredeyse, ama düğümlerin gevşemeye başladığını hissetti. Hâlâ acıyorlardı, masaj acıtıyordu, ama o tek but kasındaki acının niteliği değişiyordu. Tam olarak azaldığı söylenemezdi, ama adam devam ederse azalacağını biliyordu Faile.

“Seni güldürmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken kendimi meşgul etmeme aldırmazsın, değil mi?” diye sordu Rolan.

Faile aniden kahkaha attığını fark etti, üstelik isteriyle değil. Eh, en azından yalnızca kısmen isteriyle. Fırınlanacak kaz gibi bağlanmıştı ve artık belki de hançerlemeyeceğini düşündüğü bir adam tarafından ikinci kez soğuktan kurtarılmıştı. Sevanna bundan sonra onu şahin gibi izleyecekti belki ve Therava örnek olsun diye onu öldürmeye çalışabilirdi; ama kaçacağını biliyordu. Bir kapı açılmadan diğeri asla kapanmazdı. Kaçacaktı. Gözyaşlarına boğulana dek kahkaha attı.

10
Alev Alev Bir İşaret Ateşi

İri gözlü hizmetçi minik düğmeleri iliklemekten çok ekmek yoğurmaya alışıktı, ama sonunda Elayne'in koyu yeşil binici elbisesinin düğmelerini bitirdi, diz kırdı ve nefes nefese geriledi, ama yoğunlaşmanın gerektirdiği çabadan mı, yoksa Kız-Veliaht'ın huzurunda olmanın heyecanından mı, belli değildi. Elayne'in sol elindeki Büyük Yılan yüzüğünün de ilgisi olabilirdi. Otuz kilometrelik düz bir çizgi sizi Matherin Evi'nin malikânesinden Erinin Nehri'ne ve onun büyük ticaret yollarına götürürdü, ama Chishen Dağları üzerinden aşılması gereken asıl mesafe daha fazlaydı ve buradaki insanlar ziyaretçilerden çok Murandy sınırından gelen sığır yağmalarına alışıktı, özellikle de o ziyaretçi Kız-Veliaht olmaya ek olarak bir Aes Sedai'yse. Ziyaretin şerefi, bazı hizmetkârların dayanamayacağı ölçüde çıkmıştı. Elayne'in dün gece giydiği mavi ipek elbiseyi katlar ve dairenin giyinme odasındaki iki büyük, deri yolculuk sandığından birine kaldırırken Elsie acı verici ölçüde özenli davranmıştı, öyle ki Elayne neredeyse işi kendi üzerine alacaktı. Başta rahatsız uyumuştu, sık sık uyanmıştı ve uyuyabildiği zaman da geç uyanmıştı ve Caemlyn'e geri dönmeye can atıyordu.

Şehrin tehdit altında olduğunu öğrendiğinden beri, Caemlyn dışında geçirdiği beşinci geceydi ve her yolculukta bir gününü üç dört malikâneyi ziyaret etmek için harcamıştı, bir seferinde de beş tanesini. O malikânelerin her biri, kan ve yemin bağıyla Trakand Evi'ne bağlı erkek ve kadınların mallarıydı ve her ziyaret zaman almıştı. Zaman darlığı iliklerine işliyordu, ama gereken imajı vermek şarttı. Darmadağın bir kaçak gibi görünmesin diye, bir malikâneden diğerine giderken binici elbiseleri gerekliydi, ama birkaç saatliğine gelmiş de olsa bir geceliğine de, yerleşmeden önce üstünü

değiştirmesi gerekiyordu. O saatlerin yarısı binici elbisesini çıkarıp normal elbise giymek ve sonra normal elbisesini çıkarıp binici elbisesi giymek için harcanabiliyordu, ama binici elbisesi telaş ve ihtiyaçtan, hatta belki ümitsizlikten bahsederdi; buna karşın, yolculuk sandıklarından çıkarılıp banyo yapıldıktan sonra giyilen Kız-Veliaht tacı ve dantel kenarlı işlemeli elbise özgüven ve güç ilan ederdi. Bıraktığı izlenimi vurgulamak için kendi hizmetçisini getirirdi, ama Essande kışın ona ayak uyduracak durumda değildi. Ama Elayne beyaz saçlı kadının yavaşlığı yüzünden kızgınlıktan dilini çiğnemek istemesine yol açacağını tahmin ediyordu. Yine de, Essande bu koca gözlü genç Elsie kadar yavaş olamazdı.

Sonunda Elsie diz kırarak kürk astarlı kırmızı pelerinini uzattı ve Elayne pelerini telaşla omuzlarına aldı. Taş şöminede ateş yanıyordu, ama oda ılık bile değildi, son zamanlarda soğuğu yeterince görmezden gelemiyor gibiydi. Kız diz kırarak, Majesteleri'ni memnun edecekse, sandıkları aşağı taşımak için adam çağırıp çağıramayacağını sordu. Bunu yaptığı ilk seferde, Elayne nazikçe henüz Kraliçe olmadığını açıklamıştı, ama Elsie ona basitçe Leydi, hatta Prenses olarak hitap etme fikri karşısında dehşete kapılmıştı. Aslında bu sonuncusu çok eski modaydı. Doğru olsa da olmasa da, birinin taht üzerindeki hakkını kabullendiğini işitmek Elayne'i memnun ediyordu genelde, ama bu sabah yola çıkmak için sabırsızlanmaktan daha fazlasını yapamayacak kadar yorgundu. Esnemesini bastırarak Elsie'ye sertçe, adamları hemen getirmesini söyledi ve panelli kapıya döndü. Kız kapıyı açmak için koşturdu, diz kırarak kapıyı açtı ve açtıktan sonra yine diz kırdı. Kapıyı Elayne açsa daha kısa sürerdi. Kırmızı binici eldivenlerini çekiştirerek odadan çıkarken bölünmüş ipek etekleri öfkeyle hışırdadılar. Elsie bir saniye daha gecikse çığlık atardı herhalde.

Ama daha Elayne üç adım atamadan çığlık atan kız oldu. Boğazından, dehşet dolu bir uluma kopmuştu. Elayne pelerinini savurarak hızla dönerken Gerçek Kaynak'a kucak açtı, *saidar*'ın zenginliğinin içinde aktığını hissetti. Elsie açık kahverengi yer seramiklerinin ortasında uzanan halının üzerinde duruyor, iki elini ağzına bastırarak koridorun diğer yanına bakıyordu. O yönde iki koridor kesişiyordu, ama görünürde kimse yoktu.

"Ne oldu, Elsie?" diye sordu Elayne. Örmeye hazır beklediği sayısız örgü vardı ve basit bir hava ağı ile önündeki duvarların yarısını yıkabilecek bir ateş topu arasında değişiyorlardı ve mevcut ruh hali içinde, içlerinden birini kullanmak, Güç'le saldırmak istiyordu. Son zamanlarda ruh hali, en hafif tabiri ile, değişkendi.

Kız titreyerek omzunun üzerinden arkaya baktı ve gözleri daha önce iri iri açılmışsa, şimdi yuvalarından fırlayacak gibi görünüyorlardı. Elleri, bir başka çığlığı bastırmaya çalışıyormuş gibi, ağzının üzerinde kalmıştı. Siyah saçlı, kara gözlü, uzun boylu, tombul göğüslü, Matherin Evi'nin gri mavi üniformasını giymiş Elsie aslında kız değildi –Elayne'den ancak dört beş yaş büyük olabilirdi– ama davranışları yüzünden onu başka şekilde düşünmek zordu.

"Ne oldu, Elsie? Bana bir şey yok deme. Hayalet görmüş gibisin."

Kız irkildi. "Gördüm," dedi titreyerek. Elayne'e unvanıyla hitap etmemiş olması, ne kadar sarsılmış olduğunu gösteriyordu. "Leydi Nelein Lord Aedmun'un büyükannesiydi. Ben küçükken öldü, ama o kızdığında Lord Aedmun'un bile ayakuçlarına basa basa yürüdüğünü hatırlarım ve hizmetçilere baktığında hepsi yerlerinde sıçrarlardı, ziyarete gelen lord ve leydiler de. Ondan *herkes* korkardı. Tam önümdeydi ve öyle fena kaş çatmıştı ki..." Elayne kahkaha atınca kızararak sustu.

Elayne'in kahkahası, başka her şeyden çok rahatlamasından kaynaklanıyordu. Kara Ajah onun peşinden Lord Aedmun'un malikânesine gelmemişti. Ellerinde hançerlerle bekleyen suikastçılar yoktu, onu Tar Valon'a götürmek isteyen, Elaida'ya sadık Aes Sedailer yoktu. Bazen hepsini birden aynı rüyada görüyordu. Her zamanki gibi gönülsüzce *saidar*'ı salıverdi, onun coşkusu ve yaşamı içinden akarken üzüldü. Matherin onu destekliyordu, ama Aedmun evinin yarısını harap etmesine bozulabilirdi.

"Ölüler yaşayanlara zarar veremez, Elsie," dedi nazikçe. Güldüğü için daha nazikçe; süt kuzusunun kulaklarını yumruklamak istediğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. "Onlar artık bu dünyada değil ve bu dünyadaki, biz dahil hiçbir şeye dokunamazlar." Kız başını salladı ve yeniden diz kırdı, ama gözlerinin iriliğine ve dudaklarının titremesine bakılırsa ikna olmamıştı. Ama Elayne'in onu pışpışlamaya zamanı yoktu. "Sandıklarımı taşıyacak adamları çağır, Elsie," dedi sertçe, "ve hayaletler hakkında endişelenme." Kız yine diz kırdı ve koşarak uzaklaştı. Bir yandan da, Leydi Nelein'in panelli duvarlardan fırlamasından korkarmış gibi, iki yanına bakıyordu. Hayaletler. Aptal kız tam bir süt kuzusuydu!

Büyük ve güçlü olmasalar da, Matherinler eski bir Ev'di ve giriş holüne inen ana merdiven genişti ve mermer korkuluklarla çevriliydi. Giriş holünün kendisi cömert bir yerdi; gri mavi yer seramikleri, altı metre yukarıdaki tavandan zincirlerle sarkıtılmış aynalı yağ lambaları vardı. Altın

varak yoktu, kakma süslemeler pek azdı, ama hol boyunca duvarların dibine süslü oymalı sandıklar ve dolaplar dizilmişti ve bir duvara iki duvar halısı asılmıştı. Birinde, at sırtında leopar avlayan adamlar betimlenmişti, ki en iyi tabiriyle riskli bir işti. Diğerinde, Matherin Evi'nin kadınları ilk Andor Kraliçesi'ne bir kılıç sunuyorlardı, gerçekten olmuş olsa da olmasa da, Matherinlerin büyük değer verdiği bir olay.

Aviendha çoktan inmiş, huzursuzca holü adımlıyordu. Elayne onu görünce içini çekti. Matherinlerin iki önemli ziyaretçiyi ağırlayamayacağını ima edecek olmasa, aynı odayı paylaşırlardı, ama Aviendha Ev ne kadar küçük olursa, gururlarının o kadar büyük olacağını anlamıyordu. Genellikle, küçük Evlerin gururlarından başka bir şeyi olmazdı. Gururu anlamalıydı, çünkü kendisi de haşin bir gurur ve güç saçıyordu. Dik sırtlı, Elayne'den daha uzun boylu bir kadındı. Açık renk bluzunun üzerine koyu renk, kalın bir şal sarmıştı ve uzun, kızılımsı saçlarını katlanmış gri bir eşarpla arkaya atmıştı. Elayne'den yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen, tam bir Bilge timsaliydi. Yönlendirebilen Bilgeler genellikle olduklarından çok daha genç görünürlerdi ve Aviendha o vakara sahipti. En azından şu anda sahipti. İkisi sık sık kıkırdaşmışlardı. Elbette, üzerindeki tek mücevher uzun, gümüş bir Kandor kolyesi, kaplumbağa şeklinde kehribar bir broş, geniş fildişi bir bilezikti ve Bilgeler kolyeler ve bileziklere boğulmuş gibi görünürdü, ama Aviendha henüz Bilge olmamıştı, yalnızca çıraktı. Elayne Aviendha'yı asla yalnızca bir şey olarak düşünmemişti, ama bu zaman zaman sorun yaratıyordu. Bazen Bilgelerin onu da bir tür çırak olarak düşündüğünü sanıyordu ya da en azından bir öğrenci olarak. Aptalca bir düşünce, elbette, ama bazen...

Elayne merdivenin dibine ulaştığında Aviendha şalını düzeltti ve sordu, "İyi uyudun mu?" Sesi rahattı, ama yeşil gözlerinde endişe vardı. "Uyumana yardımcı olması için şarap istemedin, değil mi? Yemekte şarabının sulandırıldığından emin oldum, ama şarap sürahisine baktığını gördüm."

"Evet, anne," dedi Elayne mide bulandırıcı ölçüde tatlı bir sesle. "Hayır, anne. Aedmun'un böylesine iyi şarabı nereden bulduğunu merak ediyordum, anne. Onu sulandırmak yazık oldu. Yatmadan önce keçi sütünü de içtim." Hamilelik midesini bulandıracaksa, keçi sütü yüzünden bulandıracaktı! Bir de eskiden seviyordu onu!

Aviendha öyle bir kızgınlıkla yumruklarını kalçalarına dayadı ki Elayne kahkaha attı. Hamile olmanın dezavantajları vardı; ruh hali aniden

değişiyor, göğüsleri hassaslaşıyor, her zaman yorgun hissediyordu, ama bazı açılardan en kötüsü üstüne titrenmesiydi. Kraliyet Sarayı'ndaki herkes hamile olduğunu biliyordu –çoğu, Min'in görüleri ve çenesini tutamaması sayesinde, ondan önce öğrenmişti– ve bebekken bile bu kadar özen gördüğünü sanmıyordu. Yine de, onca şamataya becerebildiğince zarafetle dayanıyordu. Genelde öyle yapıyordu. Yalnızca yardım etmeye çalışıyorlardı. Yalnız, tanıdığı her kadının hamileliğin insanı beyinsiz kıldığına inanmadığını diliyordu. Tanıdığı hemen her kadın. En kötüsü de, kendileri hiç doğurmamış olanlardı.

Bebeğini düşündüğü zaman –zaman zaman Min'in kız mı, oğlan mı olduğunu söylemesini diliyordu ya da Aviendha ya da Birgitte'in Min'in tam olarak ne dediğini hatırlamasını; Min her zaman haklı çıkardı, ama üçü o gece epey şarap tüketmişti ve Elayne sormayı akıl edemeden Min saraydan ayrılmıştı– aklına hep Rand geliyordu, tıpkı Rand'ı düşündüğü zaman aklına bebeğin gelmesi gibi. Süt tenceresinde kaymağın yükselmesi gibi, biri diğerini takip ediyordu. Bağı maskelemediği sürece kafasının arkasında, diğer Muhafızı Birgitte'in yanı başında, onun bir parçası, Rand hissi duruyordu. Ama bağın sınırları vardı. Rand batıda bir yerdeydi, o kadar uzakta ki, hayatta olduğundan daha fazla pek az şey bilebiliyordu. Aslında, daha fazlasını bilemiyordu, ama Rand kötü yaralansa hissedeceğini sanıyordu. Onun ne peşinde olduğunu bilmek istediğini sanmıyordu. Onun yanından ayrıldıktan sonra uzun süre güneyde, uzak bir yerde kalmıştı ve şimdi, bu sabah, batıya Yolculuk etmişti. Onu bir an bir yönde hissetmek, sonra aniden daha da uzak bir yere gittiğini anlamak huzursuz ediciydi. Düşman kovalıyor olabilirdi, düşmandan kaçıyor olabilirdi ya da bin ayrı şeyden biri olabilirdi. Yolculuk etmesinin sebebinin zararsız bir şey olduğunu umuyordu. Rand çok yakında ölecekti zaten –yönlendiren erkekler bu yüzden hep erken ölürlerdi– ama onu mümkün olduğunda uzun süre hayatta tutmak istiyordu.

"O iyi," dedi Aviendha, aklından geçenleri okumuş gibi. Birbirlerini birincil-kardeş edindiklerinden beri duygularını paylaşıyorlardı, ama onların ve Min'in Rand'la paylaştıkları Muhafız bağı kadar ileri gitmiyordu. "Öldürülmesine izin verirse kulaklarını keserim onun."

Elayne gözlerini kırpıştırdı, sonra yine güldü ve Aviendha şaşkın şaşkın baktıktan sonra kahkahalarına katıldı. Aslında o kadar gülünç değildi, belki bir Aiel için farklıydı –Aviendha'nın mizah anlayışı *çok* tuhaftı– ama Elayne gülmeyi bırakamıyordu ve Aviendha da çaresiz görünüyordu.

Kahkahalarla sarsılarak birbirlerine sarıldılar ve ayrılmadılar. Hayat çok tuhaftı. Birkaç sene önce, bir erkeği bir başka kadınla –iki başka kadınla!– paylaşacağını söyleseler, bunu söyleyenlere deli derdi. Fikrin kendisi edepsizlik olurdu. Ama Aviendha'yı Rand'ı sevdiği kadar çok seviyordu, ama yalnızca farklı bir şekilde ve Aviendha Rand'ı Elayne'i sevdiği kadar çok seviyordu. Bunu inkâr etmek Aviendha'yı inkâr etmek demek olurdu ve bunu yapmaktansa derisinin soyulmasını yeğlerdi. Aiel kadınlar, kız kardeşler ya da yakın arkadaşlar sık sık aynı erkekle evlenirler, adam bu konuda nadiren söz hakkı verirlerdi. Elayne Rand'la evlenecekti; Aviendha da, Min de. Kim ne derse desin, kim ne düşünürse düşünsün, hepsi buydu işte. Eğer Rand yeterince yaşarsa.

Aniden kahkahasının gözyaşlarına yaklaştığından korktu. Lütfen, Işık, hamileyken devamlı ağlayan kadınlardan olmasın. Bir dakikadan diğerine, hüzünlü mü yoksa öfkeli mi olacağını bilmemek yeterince kötüydü. Saatler boyunca tamamen normal hissedebiliyordu, ama sonra saatler boyunca sonsuz merdivenlerden düşen top gibi hissediyordu. Bu sabah, merdivenlerde gibiydi.

"O iyi ve iyi olacak," diye fısıldadı Aviendha sertçe, Rand'ı tehdit eden her şeyi öldürerek onun hayatta kalmasını sağlamaya kararlıymış gibi.

Elayne parmaklarının ucuyla kardeşinin yanağındaki gözyaşını sildi, "O iyi ve iyi olacak," diye onayladı yumuşak bir sesle. Ama *saidin*'i öldüremezlerdi ve Güç'ün eril yarısındaki leke Rand'ı öldürecekti.

Dışarıya açılan yüksek kapılardan biri açılınca yukarıdaki lambalardan biri titreşti. İçeriye, giriş holündekinden de soğuk bir hava dalgası doldu. Elayne ve Aviendha el ele tutuşarak birbirlerinden ayrıldılar. Elayne, tam bir Aes Sedai'ye yakışacak dingin pürüzsüzlük maskesi oturttu yüzüne. Bir kucaklaşmada teselli aradığını kimseye gösteremezdi. Bir hükümdar ya da hükümdar olmaya çalışan biri, halkın içindeyken en ufak zayıflık ya da gözyaşı gösteremezdi. Hakkında yeterince söylenti vardı zaten ve iyi söylentiler kadar kötü söylentiler de vardı. Elayne, kimi dinlediğinize göre, yardımsever ya da zalimdi, adil ya da keyfi davranıyordu, cömert ya da paragözdü. En azından hikâyeler birini diğeri ile dengeliyordu, ama Kız-Veliaht'ın arkadaşının kollarına sığındığını gören biri araya bir de korku hikâyesi ekleyebilirdi ve Elayne'in düşmanları onun korktuğuna inanırsa, daha da cesaret kazanırlardı. Ve daha da güçlenirlerdi. Korkaklık, yağlı çamur gibi insanın üzerine yapışan türden bir söylentiydi; asla tam olarak kurtulamazdınız ondan. Tarih, bundan başka kusuru olmadığı halde Aslan

Tahtı üzerindeki iddiasını kaybeden kadınlar kaydetmişti. Başarılı bir hükümdar için beceri şarttı, bilge de olması umulurdu, ama iki özellikten de yoksun olan kadınlar tahta çıkmış ve bir şekilde hükümdarlıklarını sürdürmüşlerdi, ama bir korkağı pek az kişi desteklerdi ve Elayne'in yanında istediği insanların hiçbiri desteklemezdi.

İçeri girip dönen, dev kapıyı arkasından kapatan adamın yalnızca bir bacağı vardı ve diğerinin yerine koltuk değneği kullanıyordu. Değneğin tepesindeki koyun yünü dolguya rağmen adamın kalın yün ceketinin kolu yıpranmıştı. Geniş omuzlu bir eski asker olan Fridwyn Ros, Lord Aedmun'un mülklerini idare ediyordu. Ona yardım eden şişman kâtip şaşkın şaşkın Kız-Veliaht'a bakarak gözlerini kırpıştırdı, Büyük Yılan yüzüğüne huşuyla, ağzı açık bakakaldı ve Kız-Veliaht'ın onunla işi olmadığını anlar anlamaz rahat bir nefes alarak defterlerine döndü. Adam muhtemelen malikâne hesaplarından vergi tahsil edileceğinden korkmuştu. Ros efendi de yüzüğe hayretle bakmıştı, ama Kız-Veliaht'a sevinçle sırıtmış, artık onunla at süremediğine üzüldüğünü öyle bir içtenlikle söylemişti ki, yalancı olsa, Aedmun'u ve kâtibi çoktan soyup soğana çevirmiş olurdu. Elayne onun yanlış hikâyeler yayacağından korkmuyordu.

Ros Efendi, koltuk değneklerini yere vurarak holde yaklaştı ve koltuk değneğine rağmen oldukça iyi bir reverans yaptı ve nezaketini ilk Aviendha'ya gösterdi. Başta Aviendha onu şaşırtmıştı, ama Elayne ile aralarındaki dostluğu şaşırtıcı bir hızla kavramıştı ve bir Aiel'e tamamen güvenmiyor olsa da, onu kabullenmişti. Her şeyi de isteyemezdiniz.

"Adamlar sandıklarınızı yük hayvanlarına bağlıyor Kraliçem ve eşlikçileriniz hazır." Elayne'e "Kraliçem" ya da "Majesteleri" dışında bir şeyle hitap etmeyi reddedenlerdi, ama eşlikçilerden bahsederken sesine bir kuşku tınısı girdi. Öksürerek hemen gizledi bunu ve telaşla devam etti. "Sizinle gönderdiğimiz adamların hepsi, bulabildiğim en iyi atlara bindiler. Daha çok genç adamlar, birkaçı daha deneyimli, ama tek bildikleri mızrağın hangi ucunu uzatmaları gerektiği. Keşke malikâne daha fazlasını verebilseydi, ama açıkladığım gibi, Lord Aedmun sizin hakkınız üzerinde iddiaları olan başkaları bulunduğunu duyduğunda bahara dek beklememeye karar verdi, silahlı adamlarını topladı ve Caemlyn'e doğru yola çıktı. O zamandan bu yana birkaç kez fena kar yağdı, ama geçitlerde şansı yaver gitmişse, şimdiye dek yolu yarılamıştır." Bakışlarında eminlik vardı, ama şansı yaver gitmezse Aedmun ve silahlı adamlarının o geçitlerde ölmüş olabileceğini Elayne'den daha iyi biliyordu.

“Matherin her zaman Trakand’a sadık olmuştur,” dedi Elayne ona, “ve her zaman olacağına güveniyorum. Lord Aedmun’un ve senin sadakatlerinizi takdir ediyorum, Ros Efendi.”

Hatırlamayı ve ödüllendirmeyi vadederek Matherin’e ve Ros Efendi’ye hakaret etmedi, ama Ros Efendi’nin geniş gülümsemesi dilediği ödülü zaten aldığını söylüyordu. Matherin, hak ederse ödüllendirilecekti, ama at satın alır gibi ödül vadedilmezdi.

Ros Efendi koltuk değneğini yere vura vura, eğile eğile Elayne’i kapıya kadar geçirdi, kalın ceketler giymiş hizmetkârların acı soğukta, bir kupa sıcak baharatlı şarapla bekledikleri geniş granit merdivene kadar eğile eğile eşlik etti. Elayne şarabı bir mırıltıyla reddetti. Keskin havaya alışana kadar iki elini de, pelerinini kapalı tutmak için kullanmak istiyordu. Muhtemelen Aviendha şarabı yere düşürmenin bir yolunu bulurdu zaten. *Kendisi,* buz gibi sabah havasına verdiği tek ödün olarak, şalını başına ve omuzlarına doladıktan sonra bir kupa aldı. *Kendisi* soğuğu görmezden geliyordu, elbette. Bunu nasıl yapacağını öğreten Elayne’di. Elayne soğuğu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ve soğuk uzaklaşarak onu şaşırttı. Tamamen değil –hâlâ üşüyordu– ama donmaktan iyiydi.

Gökyüzü berraktı, dağların üzerinde oturan güneş parlaktı, ama çevredeki zirvelerden her an fırtına bulutları kaynaya kaynaya inebilirdi. Bugünkü ilk hedeflerine bir an önce ulaşmaları en iyisi olacaktı. Ne yazık ki, ismini hak eden yüksek, siyah iğdiş atı Ateşyürek, daha önce hiç gem takılmamış gibi şahlanıyor, buharlı nefes bulutları saçarak kişniyordu ve Aviendha’nın uzun bacaklı, kemerli boyunlu gri atı da kafasına onu taklit etmeyi koymuş, dizlerine kadar gelen karın içinde dans ediyor, seyisin onu götürmeye çalıştığı yön dışında herhangi bir yere gitmeye çalışıyordu. Elayne’in, kardeşi için seçmeyeceği kadar canlı bir hayvandı, ama kısrağın adını öğrendikten sonra Aviendha onu almakta ısrar etmişti. Kadim Lisan’da Siswai mızrak demekti. Seyisler becerikli kadınlardı, ama atları teslim etmeden önce sakinleştirmeleri gerektiğini düşünür gibiydiler. Elayne, onlar Ateşyürek’i daha görmeden önce kendisinin onu idare edebildiğini söyleyerek seyisleri azarlamamak için kendini zor tutuyordu.

Eşlikçileri, karın içinde durmamak için çoktan atlarına binmişlerdi. Kraliçenin Askerleri’nin beyaz yakalı kırmızı ceketleri, parlak cilalı plaka zırhları ve miğferleri içinde yirmi binici vardı. Binicilerin ceketlerinin, yan tarafları beyaz çizgili kırmızı pantolonlarının ipek olması ve yakalarının ve manşetlerinin dantellerle süslü olması Ros Efendi’nin kuşkularını

açıklıyordu. Kesinlikle etkili bir birlikten çok bir tören birliğine benziyorlardı. Ya da belki, hepsinin kadın olmasıydı mesele. Silah kullanmayı gerektiren işlerde kadın görmek olağan değildi, yalnızca zaman zaman kadın tüccar korumaları ya da savaş zamanında orduya katılan nadir kadınlar görülürdü ve Elayne kendisi yaratmadan önce, sırf kadınlardan oluşan birlik duymamıştı. Kızlar dışında, elbette, ama onlar Aiel'di ve bambaşka bir meseleydi. İnsanların onları gösteriş olarak kabul edeceğini, onca dantel ve ipekle daha çok süs olduklarını sanacaklarını umuyordu. Erkekler, bir tanesi ile yüzleşene kadar, silah taşıyan kadınları hafife alırlardı ve diğer kadınların çoğu onların beyinsiz aptallar olduklarını düşünürdü. Kişisel korumalar genelde öyle haşin görünmeye çalışırdı ki, kimse onları aşıp geçmeye çalışmaya cüret edemezdi, ama Kraliçenin Askerleri'nin tamamı omuz omuza önünde dursa da, Elayne'in düşmanları yine de geçmenin bir yolunu bulurdu. Amacı, düşmanlarının pişman olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar geç olana dek göz ardı edecekleri bir koruma grubu bulundurmak idi. Kısmen yanlış anlamaları, kısmen kadınların asker olmaktan duydukları gururu beslemek için üniformalarını daha süslü yapmak istemişti, ama kendisinin kuşkusu yoktu. O kadınların, Boru Avcıları'ndan tüccar korumalarına dek her biri, yetenekleri, deneyimleri ve cesaretleri gözetilerek, dikkatle seçilmişti. Hayatını onların ellerine emanet etmeye hazırdı. Çoktan etmişti.

Kırmızı pelerininin omzunda teğmenlerin iki altın düğümünü taşıyan zayıf bir kadın kolunu göğsüne çaprazlayarak Elayne'e selam verdi ve kadının demir kırı iğdiş atı, o da selam veriyormuş gibi başını sallayarak yelesindeki çanların hafifçe çınlamasına sebep oldu. “Hazırız, Leydim, bölge açık.” Caseille Raskovni eskiden tüccar koruması olan kadınlardan biriydi ve Arafel aksanı eğitimli olmadığını anlatıyordu, ama saçmalık kabul etmeyen, işbilir bir sesle konuşuyordu. Gereken hitap tarzını kullanmıştı ve Elayne taç giyene kadar da aynısını kullanmaya devam edecekti, ama Elayne için o tacı kazanmak için savaşmaya hazırdı. Bugünlerde, bunu yapmaya hazır olmayan çok çok az kadın ve erkek Kraliçenin Askerleri'nin defterlerine yazılıyordu. “Ros Efendi'nin verdiği adamlar da hazır. Ne kadar hazır olabiliyorlarsa.” Ros Efendi boğazını temizleyerek koltuk değneğini oynattı ve çizmelerinin önündeki karı incelemeye başladı.

Elayne Caseille'in ne demek istediğini görebiliyordu. Ros Efendi, Caemlyn'e göndermek için malikâneden on bir adam bulmuştu ve onları

baltalı kargılar, kısa kılıçlar ve ne zırh bulabiliyorsa onlarla, yüz korumasız dokuz antika miğfer ve çentik çentik yedi plaka zırhla donatmıştı. Atları kötü değildi, kış kürkleri çıktığı için kıllıydılar, ama yine de, kalın pelerin giymiş binicileri gibi oldukları yerde büzülüyorlardı. Elayne o adamların sekizinin haftada birden sık tıraş olmaya ihtiyaç duymayacağını görebiliyordu. Hatta o kadar bile gerekmeyebilirdi. Ros Efendi'nin deneyimli olarak tarif ettiği adamların kırışık yüzleri, kemikli elleri vardı ve muhtemelen hepsinin dişleri toplansa otuz iki etmezdi. Ros Efendi yalan söylemeye ya da gerçeği söylemekten kaçınmaya çalışmamıştı; Aedmun bölgedeki, yanında götürebileceği kadar zinde herkesi toplamış ve en iyi şekilde donatmış olmalıydı. Her yerde hikâye aynıydı. Görünüşe göre, Andor'un her köşesinden, sapasağlam bir sürü adam Caemlyn'e ulaşmaya çalışıyordu. Ve her şey olup bitene kadar hiçbiri oraya varamayacaktı. Elayne her gün arayabilir, ama tek bir grup bile bulamazdı. Yine de, bu küçük grup kargılarını, nasıl kullanacaklarını biliyormuş gibi tutuyordu. Diğer yandan, kargıyı koltuk altınıza sıkıştırarak eyerde rahat rahat oturmak o kadar da zor bir şey değildi. Bunu Elayne de yapabilirdi.

"Bu malikânelerin on dokuzunu ziyaret ettik, kardeşim," dedi Aviendha yumuşak bir sesle, Elayne'in omzuna dokunacak kadar yaklaşarak, "ve bunlar dahil, kanlanmayacak kadar genç oğlanlardan ve mızraklarını uzun zaman önce bırakmış olmaları gereken ihtiyarlardan oluşan iki yüz beş kişi topladık. Daha önce sormadım. Halkını ve âdetlerinizi sen biliyorsun. Buna harcadığın zamana değer mi?"

"Ah, evet, kardeşim." Elayne, tek bacaklı eski asker ve hizmetkârlar duyamasın diye aynı ölçüde alçak sesle konuştu. Belli bir şekilde davranmalarını istediğinizi fark ettikleri zaman en iyi insanlar bile katır kafalı olabilirdi. Özellikle de zar zor toplayıp sundukları ve sizin kabul ettiğiniz yardımın sizin asıl peşinde olduğunuz şey olmadığını fark ederlerse. "Artık ırmak kıyısındaki o köydeki herkes benim burada olduğumu biliyor. Yakındaki çiftliklerin yarısı da öyle. Öğlene kadar diğer yarı da öğrenecek ve yarına dek, bir sonraki köy ve başka çiftlikler. Kışın haber yavaş yayılır, özellikle de bu arazide. Taht üzerindeki iddiamı açıkladığımı *biliyorlar,* ama yarın tahta çıksam da ölsem de, bahar ortası olmadan, hatta belki yaza kadar haberleri olmayabilir. Ama bugün Elayne Trakand'ın hayatta olduğunu, ipekler ve mücevherler içinde malikâneyi ziyaret ettiğini, bayrağına adamlar çağırdığını biliyorlar. Buradan otuz kilometre uzaktaki adamlar beni gördüklerini ve elime dokunduklarını iddia

edecekler. Gördükleri kişiyi tuttuklarını söylemeden pek az kişi bu iddiada bulunabilir ve birini tuttuğunu söylediğin zaman, kendi kendini o kişiyi tuttuğuna ikna edersin. Andor'un her yerinde, on dokuz yerde, daha geçen hafta içinde Kız-Veliaht'ı gördüklerini anlatan erkekler ve kadınlar var, bu konuşmaların kapladığı alan her gün, tıpkı bir mürekkep lekesi gibi genişleyecek.

"Zamanım olsa Andor'daki bütün köyleri ziyaret ederdim. Caemlyn'de neler olup bittiğini hiç etkilemeyecek, ama ben kazandıktan sonra büyük fark yaratabilir." Kazanmak dışında bir olasılık olduğunu kabullenmiyordu. Özellikle de, o başarısız olursa tahta kimin geçeceğini. "Tarihimizde pek çok Kraliçe hükümdarlıklarının ilk senelerini, halkı arkasında toplamak için harcamıştır Aviendha ve bazıları bunu asla başaramamıştır, ama bundan daha zor zamanlar yaklaşıyor. Bütün Andorluların arkamda durması için bir senem olmayabilir. Tahta geçene kadar bekleyemem. Zor zamanlar yaklaşıyor ve benim hazır olmam gerek. Andor'un hazır olması gerek ve ben Andor'u hazırlamak zorundayım," diye bitirdi kararlılıkla.

Aviendha gülümseyerek Elayne'in yanağına dokundu. "Sanırım senden Bilge olmak hakkında çok şey öğreneceğim."

Elayne dehşet içinde, utançla kızardığını fark etti. Yanakları alev almıştı sanki! Belki ruh halindeki değişimler, bebek gibi bakılmaktan daha kötüydü. Işık, daha *aylar* boyunca çekecekti bunu! Bir kez daha, Rand'a kızdığını hissetti. Bunu Elayne'e o yapmıştı –tamam, Elayne de ona yardım etmişti, aslında başlatan kendisiydi, ama mesele bu değildi– ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış ile çekip gitmişti. Elayne Rand'ın sırıtışının gerçekten kendini beğenmiş olduğundan kuşkuluydu, ama kolayca gözlerinin önüne getirebiliyordu. Bakalım *Rand* bir mutlu, bir üzüntülü hissetse ne yapardı, bakalım ne kadar hoşuna giderdi! *Doğru düzgün düşünemiyorum,* diye düşündü sinirle. Bu da Rand'ın suçuydu.

Seyisler sonunda Ateşyürek'in ve Aviendha'nın Siswai'inin hanımların binebileceği kadar sakinleştiğine karar verdiler ve Aviendha binme taşından eyerine, eskisinden çok daha büyük zarafetle tırmandı, bol eteğini koyu renk çoraplı bacaklarını olabildiğince az gösterecek şekilde düzeltti. Hâlâ kendi bacaklarının atınkilerden daha iyi olduğuna inanıyordu, ama fena bir binici olmamıştı. At onun istediğini yaptığında hâlâ şaşırıyordu ama. Elayne sırtına bindiğinde Ateşyürek dans etmeye çalıştı, ama Elayne onu gerektiği gibi ve normalde yaptığından daha sertçe dizginledi. Değişken ruh hali bu sefer de aniden, Rand için dehşet duymaya sürüklemişti ve onun

güvenliğini sağlayamıyorsa, elinde tam olarak gerekeni yaptırabileceği bir erkek vardı.

Asker kadınların altısı atlarını ağır ağır yürüterek malikâne yolunda başı çektiler. Karın derinliği ancak bu hıza izin veriyordu. Kalan askerler, düzgün sıralar halinde Elayne ve Aviendha'yı takip ettiler. Sıradaki son kadın yük hayvanlarını çekiyordu. Yerli adamlar kendi yük atlarını çekerek, dağınık bir halde izlediler. Uzun tüylü yük atının her yerine tencereler, kaba bohçalar, hatta yarım düzine canlı tavuk bağlanmıştı. Saz damlı evlerin oluşturduğu köyden ve yılan gibi kıvrılan donmuş derenin üzerindeki taş köprüden geçerlerken birkaç yüksek tezahüratla selamlandılar, "Zambağın Elayne'i!" "Trakand! Trakand!" ve, "Matherin direniyor!" Ama bir kadının kocasının göğsüne yaslanıp ağladığını gördü, adamın yüzünde de gözyaşları vardı. Bir başka adam sırtını binicilere döndü ve başını eğerek bakmayı bile reddetti. Elayne oğullarını geri gönderebileceğini umdu. Her şeyi eline yüzüne bulaştırmadığı sürece, Caemlyn'de pek az çatışma çıkmalıydı, ama biraz çatışma olacaktı ve Gül Tacı onun olduğu zaman, onu yine savaşlar bekleyecekti. Güneyde Seanchanlar, kuzeyde Tarmon Gai'don için çullanmayı bekleyen Myrddraaller ve Trolloclar vardı. Gelecek günlerde Andor'un oğulları kan dökecekti. Kavrulası Elayne, *ağlamayacaktı* işte!

Köprünün ötesinde yol; çam, köknar ve meşinyapraklar arasında dik bir yamacı tırmanıyordu, ama aradıkları dağ çayırına bir buçuk kilometre mesafe ancak vardı. Sabah ortası güneşi altında parlayan karda, bir kapıyoldan çıkan toynakların bıraktığı derin oyuklar görülüyordu hâlâ. Malikâneye daha yakın olabilirdi, ama kapıyol açılırken birinin orada duruyor olması olasılığı vardı.

Çayıra ilerlerlerken Aviendha *saidar*'ın parıltısına sarındı. Dün akşamki, yüz elli kilometre kuzeyde verdikleri son moladan sonra buraya gelmek için kapıyolu o açmıştı. Şimdi de Caemlyn'e bir kapıyol örecekti, ama Aviendha'yı Güç'le parlarken görünce Elayne düşüncelere daldı. Caemlyn'den ayrılırken kapıyolu kim açarsa, geri dönene dek tüm diğerlerini o açıyordu, çünkü kapıyolunun dokunduğu her yeri öğrenmiş oluyordu, ama beş yolculuklarının her birinde o Aviendha ilk kapıyolu açmak istemişti. Kendisinin iddia ettiği gibi, yalnızca pratik yapmak istiyor olabilirdi, ama aklına bir olasılık daha gelmişti. Belki de Aviendha onun yönlendirmesini engellemeye çalışıyordu, en azından büyük miktarlarda yönlendirmesini. Çünkü hamileydi. İkisini aynı anneden doğmuş kardeşler kılan örgü, aralarından biri hamile olsa kullanılamazdı, çünkü doğmamış

çocuk da bağa katılırdı ve böyle bir şeyden canlı kurtulacak kadar güçlü olmazdı, ama hamilelikte yönlendirmekten kaçınılması gerekse, saraydaki Aes Sedailerden biri söylerdi kuşkusuz. Diğer yandan, pek az Aes Sedai çocuk sahibi olmuştu. Bilmiyor olabilirlerdi. Kendileri dünyanın geri kalanına karşı her şeyi biliyormuş gibi davranıyor olsalar da –zaman zaman kendisi de bundan faydalanmıştı– Elayne Aes Sedailerin pek çok şeyi bilmediğinin farkındaydı, ama çoğu kadın için bu kadar önemli olan bir şey hakkında cahil olmaları tuhaf gelmişti. Arpa dışında her tahılı ve çekirdeği yemeyi bilen ve bu yüzden biliyor olması gereken bir kuş gibi, çünkü arpa yemeyi bilmiyorsa, başka ne konularda cahil olabilirdi? Ama Bilgeler çocuk doğuruyordu ve onlar hiçbir şey söylememişti...

Aniden bebek, yönlendirmek ve Aes Sedailerin neyi bilip neyi bilmediği konusundaki endişeler aklından uçup gitti. Birinin *saidar* yönlendirdiğini hissetmişti. Aviendha değil, çevredeki dağlarda olan biri değil, o kadar yakındaki biri değil. Bu, gece vakti uzak bir dağın tepesinde parlayan işaret ateşi gibiydi. Çok çok uzak bir dağın tepesinde. O mesafeden yönlendirildiğini hissetmesi için ne kadar Tek Güç kullanıldığını hayal edemiyordu. Dünyadaki, yönlendirebilen her kadın hissetmiş olmalıydı. Geldiği yeri işaret edebiliyor olmalıydı. Ve işaret ateşi batıdaydı. Rand'la arasındaki bağda hiçbir şey değişmemişti, yüz elli kilometre dahilinde nerede olduğunu söyleyemezdi, ama anlamıştı.

"Rand tehlikede," dedi. "Ona gitmeliyiz, Aviendha."

Aviendha silkelendi ve batıya bakmayı bıraktı. Hâlâ *saidar*'la parlıyordu, Elayne onun becerebildiğince çok Güç çektiğini hissedebiliyordu. Ama Aviendha ona dönerken, tuttuğu *saidar* miktarı azalmaya başladı. "Gitmemeliyiz, Elayne."

Elayne hayretler içinde, Ateşyürek'in eyerinde döndü ve ona baktı. "Onu *terk etmek* mi istiyorsun? *Buna* mı?" Kimse o kadar *saidar* kullanamazdı, yardım almadan en güçlü zincir bile yapamazdı. Sözde, yapılan her şeyden daha büyük bir *sa'angreal* vardı ve işittikleri doğruysa o *sa'angreal* bu kadar Güç idare edebilirdi. Belki. Ama işittiklerine bakarak, onu kullanan hiçbir kadın hayatta kalmazdı, bu amaç için yapılmış bir *ter'angreal* olmadan değil ve bildiği kadarıyla hiç kimse öyle bir *ter'angreal* görmemişti. O *ter'angreal*'i bulsa bile, kuşkusuz hiçbir Aes Sedai bunu denemezdi. O kadar Tek Güç, bir darbede bir dağı dümdüz edebilirdi! Belki Kara Ajah hariç, hiçbir Aes Sedai denemezdi bunu. Ya da daha kötüsü, Terkedilmişlerden biri hariç. Belki birden fazlası. Başka neler

yapabilirdi acaba? Ve Aviendha onu *görmezden gelmek* istiyordu. Hem de Rand'ın orada olduğunu *bilirken.*

Hiçbir şeyin farkında olmayan Asker kadınlar hâlâ sabırla atlarının sırtında bekliyorlar, çayırın çevresindeki ağaçları izliyorlardı ve malikânedeki karşılanmalarından sonra bu konuda da fazla endişe etmiyorlardı. Caseille Elayne ile Aviendha'yı izliyordu ve miğferinin parmaklıklarının arkasındaki yüzünde hafif bir kaş çatış vardı. Kapıyol açmakta geciktiklerini biliyordu. Malikâneden gelmiş adamlar yük atlarının çevresine toplanmışlardı; bohçaları karıştırıyor, görünüşe göre bir şeyin alınıp alınmadığını tartışıyorlardı. Aviendha gri atını Elayne'in siyah atına yaklaştırdı ve başkaları tarafından duyulmayacak bir sesle konuştu.

"Hiçbir şey bilmiyoruz, Elayne. Mızrak dansı mı yapıyor, yoksa bu başka bir şey mi, bilmiyoruz. Mızrak dansı yapıyorsa biz oraya dalarsak, kim olduğumuzu anlamadan bize saldırır mı? Bizi görmeyi beklemediği için dikkatini dağıtıp düşmanlarının kazanmasına izin mi veririz? Ölürse, onun canını kimin aldığını öğreniriz ve öldürürüz, ama şimdi körlemesine yanına gidersek, yanımızda felaket götürebiliriz."

"Dikkatli olabilirdik," dedi Elayne surat asarak. İçinden surat asmak geldiği ve astığı için kızıyordu, ama ruh hallerini kontrol altında tutmak ve kontrolü onların almasına izin vermemek dışında hiçbir şey gelmiyordu elinden. "Tam o noktaya Yolculuk etmemiz gerekmiyor." Kesesini kavradı ve içindeki küçük, fildişi oturan kadın biblosunu yokladı. Anlamlı anlamlı kardeşinin kehribar broşuna baktı. "Işık, Aviendha, *angreal*'imiz var ve ikimiz de tam olarak savunmasız sayılmayız." Ah, Işık, şimdi de hırçın konuşuyordu. Hissedebildikleri şey karşısında, *angreal*'lerine rağmen, ikisinin birlikte, alevle savaşan sineklerden farksız olacaklarını pekâlâ biliyordu, ama buna rağmen doğru zamanda bir sinek ısırığı, kazanmakla kaybetmek arasındaki farkı oluşturabilirdi. "Ve bana bebeği tehlikeye atacağımı söyleme. Min onun güçlü ve sağlıklı doğacağını söyledi. Kendin dedin. Bu, en azından kızımı doğurana kadar yaşayacağım anlamına geliyor." Kızı olmasını umuyordu.

Ateşyürek gri atı dişlemek için o anı seçti. Siswai de onu dişledi ve Elayne bir süre iğdiş atını kontrol altına almak, Aviendha'yı yere düşmekten korumak ve Caseille'e yardıma ihtiyaçları olmadığını söylemekle meşgul oldu ve sonunda artık surat asmak gelmiyordu içinden. Ateşyürek'in kulaklarının arasına şaplak atmak geliyordu.

Hayvanın dizginlere itaat etmesini sağlamanın dışında, Aviendha hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Şalının koyu renk yününün çevrelediği yüzünde, biraz kararsız bir kaş çatış vardı, ama kararsızlığı atla ilgili değildi.

“Sana Rhuidean’daki halkaları anlattım,” dedi yavaşça. Elayne sabırsızca başını salladı. Bilge olmak isteyen her kadın, eğitimine başlamadan önce bir *ter’angreal*’den geçiriliyordu. Beyaz Kule’de, Kabuledilmişliğe terfi etmeden önce çömezleri sınamak için kullanılan *ter’angreal*’e benziyordu, yalnız bu *ter’angreal*’de bir kadın tüm hayatını görüyordu. Aslında, her kararı farklı bir biçimde verecek olsa gerçekleşecek tüm olası yaşamlarını, farklı seçimlere dayalı sonsuz sayıda yaşamı. “Kimse hepsini hatırlayamaz, Elayne, yalnızca bölük pörçük hatırlarız. Rand al’Thor’a âşık olacağımı biliyordum...” onun ilk adını başkalarının önünde kullanmak hâlâ rahatsız ediyordu Aviendha’yı, “karı-kardeşler bulacağımı da. Çoğu konuda, en fazla belirsiz bir izlenim kalıyor aklında. Bazen bir uyarı iması. Bence şimdi ona gidersek, çok kötü bir şey olacak. Belki içimizden biri ölecek, Min ne derse desin belki ikimiz birden.” Min’in ismini rahatsızlık duymadan söylemesi endişesinin büyüklüğünü anlatıyordu. Min’i çok iyi tanımıyordu ve genelde ondan resmi bir biçimde, Min Farshaw olarak bahsediyordu. “Belki o ölecek. Belki başka bir şey olacak. Kesin olarak bilmiyorum –belki onu bulduğumuzda hepimiz hayatta kalırız ve bir ateşin çevresinde otururken o bize *pecara* kızartır– ama kafamın içinde bir uyarı kıvılcımı var.”

Elayne öfkeyle ağzını açtı. Sonra yine kapattı, öfkesi bir delikten akan su gibi tükendi ve omuzları çöktü. Belki Aviendha’nın kıvılcımı doğruydu, belki değildi, ama gerçek şuydu ki, savları en baştan sağlamdı. Cehaletle alınacak büyük bir riskti ve felaket getirebilirdi. İşaret ateşi daha da parlamıştı. Ve Rand orada, tam işaret ateşinin olduğu yerdeydi. Bağ söylemiyordu bunu, bu mesafeden değil, ama o biliyordu. Onu kendi başının çaresine bakmak üzere yalnız bırakması gerektiğini de biliyordu. Elayne Andor’la ilgilenmeliydi.

“Sana Bilge olmak hakkında öğretecek hiçbir şeyim yok, Aviendha,” dedi sessizce. “Sen zaten benden daha bilgesin. Daha cesur ve serinkanlı olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. Caemlyn’e dönüyoruz.”

Övgüler üzerine Aviendha hafifçe kızardı –bazen çok duyarlı olabiliyordu– ama zaman harcamadan kapıyolu açtı. Kapıyol dönerek, Kraliyet Sarayı’ndaki avluya açılan bir delik oldu. Çayırın karları dört yüz

elli kilometre uzaktaki süpürülmüş döşeme taşlarının üzerine yağdı. Sarayda bir yerde olan Birgitte'in varlığı Elayne'in kafasının içinde canlandı. Birgitte'in başı ağrıyordu ve midesi ekşimişti, son zamanlarda sık sık olan bir şey, ama Elayne'in ruh haline çok iyi uyuyordu.

Onu kendi başının çaresine bakmaya bırakmalıyım, diye düşündü, kapıyoldan geçerken. Işık, bunu ne kadar sık düşünmüştü? Fark etmez. Rand al'Thor yüreğinin aşkı ve hayatının neşesiydi, ama Andor'a karşı bir görevi vardı.

11
Borç Bahsi

Kapıyol öyle duruyordu ki Elayne sokağın karşısındaki duvarda açılmış bir delikten çıkıyormuş gibi görünüyordu. Kapıyolun açıldığı meydan güvenlik için, döşeme taşlarının üzerinde duran kum dolu şarap fıçıları ile çevrilmişti. Tuhaf bir biçimde, Elayne sarayda yönlendiren tek bir kadın hissetmiyordu. Halbuki o yeteneğe sahip yüz elliden fazla kadını barındırıyordu. Bazıları şehrin dış duvarlarında pozisyon almış olmalıydı, elbette, zincir kurmadıkları sürece hissedemeyeceği kadar uzaktaydılar ve birkaçı da şehirden ayrılmış olabilirdi, ama, tutsak *sul'dam*'lardan birine örgüleri gördüğünü itiraf etmeye zorlamak için de olsa, yalnızca ütü kullanmadan bir şaldaki kırışıklıkları düzeltmek için de, sarayda her zaman *saidar* kullanan birileri bulunurdu. Ama bu sabah yoktu. Rüzgârbulanların kibri genellikle en kötü Aes Sedai'ninkine denk olurdu, ama hissettikleri şey bunu bile bastırmış olmalıydı. Elayne yüksek bir pencereye çıksa, yüzlerce fersah uzaktaki işaret ateşinin örgülerini görebileceğini düşünüyordu. Dağların farkına yeni varmış bir karınca gibi hissediyordu, Dünyanın Omurgası'nı o ana dek huşuyla baktığı tepelerle karşılaştıran bir karınca gibi. Evet, böyle bir şeyin karşısında bir Rüzgârbulan bile küçücük hissediyor olmalıydı.

Sarayın doğu yanında olan, kuzeyi ve güneyinde iki kat yüksekliğinde, saf beyaz taştan ahırlar bulunan Kraliçe'nin Ahır Avlusu geleneksel olarak Kraliçe'nin kişisel atları ve arabaları için kullanılırdı ve henüz Aslan Tahtı'nın onun olduğu tanınmadan orayı kullanmakta duraksamıştı. Tahta giden adımlar bir saray dansı kadar narindi ve dans bazen meyhane kavgalarına benziyor olsa da, yine de hedefinize ulaşmak için adımlarınızı zarafet ve kusursuzlukla atmanız gerekirdi. Henüz onaylanmadan

ayrıcalıkları kullanmak, bazı kadınların hükmetme şansını yitirmesine sebep olmuştu. Sonuçta, aşırı kibirli görünmesine sebep olacak bir kusur olmayacağına karar vermişti. Dahası, Kraliçe'nin Ahır Avlusu göreceli olarak daha küçüktü ve başka şekilde kullanılmıyordu. Burada kapıyol açarken, uzak tutulacak daha az insan oluyordu. Aslında, taş döşeli avluya girdiği zaman, kemerli ahır kapılarında duran tek bir kırmızı ceketli seyis dışında boştu, ama adam dönerek içeriye seslendi ve Elayne Ateşyürek'i kapıyola ayrılmış kısımdan çıkarırken düzinelerce seyis daha geldi. Elayne güçlü lord ve leydilerden oluşan bir maiyetle dönüyor olmalıydı ya da belki öyle olduğunu umuyorlardı.

Caseille Asker kadınları kapıyoldan geçirdi ve çoğunun inip atları ile ilgilenmelerini emretti. O ve yarım düzine başkası eyerlerinde kaldılar, yayaların başlarının üzerinden çevreyi gözetlediler. Burada bile Elayne'i korumasız bırakmayacaklardı. Özellikle burada, ziyaret ettiği malikânelerden daha fazla tehlike ile karşı karşıya olduğu yerde. Matherin'in adamları kapıyoldan çıktı, seyislerin ve askerlerin ayaklarına dolanarak bir karış açık ağızlarla beyaz taştan balkonlara, avluya bakan revaklı balkonlara, uzaktan görülen kulelere ve altın kubbelere baktılar. Soğuk, burada dağlardakinden daha az gibiydi –Elayne soğuğun ona dokunmasını, şu anda becerebildiğince, reddediyordu, ama bu soğuğun farkına varmasını engellemiyordu– ama yine de adamlar, kadınlar ve atlar buhar bulutları üflüyordu. Dağlardaki temiz havadan sonra at pisliği kokusu da güçlü geliyordu. Kükreyen bir ateş önünde sıcak bir banyo yapmak iyi gelecekti. Daha sonra, tahtı sağlama alma işine dalacaktı, ama şu anda uzun bir banyo tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

İki seyis Ateşyürek'e koştu. Biri Elayne'e telaşla diz kırdıktan sonra atın başını tuttu. Reverans yapmaktan çok, Elayne inerken yüksek iğdiş atın sorun çıkarmaması hakkında endişeleniyor gibiydi. Diğeri eğildi ve ellerini kenetleyerek Elayne'in basması için uzatırken eğilmeye devam etti. İkisi de, normalde taş bir duvar görecekleri yerde bulunan kar kaplı dağ manzarasına dönüp ikinci kez bakmadı. Ahırda çalışanlar kapıyollara alışmıştı artık. Elayne onların meyhanelerde, Güç kullanıldığını ne kadar sık gördüklerini ve sözde Güç'le yapılan şeyleri anlatıp böbürlenerek kendilerine içki ısmarlattıklarını duymuştu. Arymilla'ya ulaştıklarında o hikâyelerin neye benzediğini hayal edebiliyordu. Arymilla'nın tırnaklarını yediğini düşünmek epey hoşuna gidiyordu.

Döşeme taşlarının üzerine bastığında, bir grup Asker kadın çevresinde belirdi. Geniş siperliklerindeki beyaz tüyleri yatay duran kırmızı şapkalar takmışlardı ve Beyaz Aslan işlemeli dantel kenarlı kırmızı kuşakları parlak plaka zırhlarının üzerine çaprazlama asılmıştı. Onlar gelmeden Caseille Elayne'in eşlikçilerinden kalanları ahıra götürmemişti. Yeni gelenler aynı ölçüde ihtiyatlıydı; gözleri her yönü izliyor, elleri kılıç kabzalarının yakınında bekliyordu. Yalnız, geniş ve dingin yüzlü bir kadın olan Deni uzun, pirinç kakmalı bir sopa taşıyordu. Yalnızca dokuz kişiydiler –*Yalnızca dokuz,* diye düşündü Elayne acı acı. *Kraliyet Sarayı'nda bile* yalnızca *dokuz korumaya ihtiyaç duyuyorum!*– ama kılıç taşıyan herkes uzmandı. Caseille'in deyişiyle, "kılıç ticaretinde olan" kadınlar iyi olmalıydı, yoksa eninde sonunda tek avantajı onları ezecek kadar güçlü olmak olan bir erkek tarafından biçilirlerdi. Deni'de hiç kılıç becerisi yoktu, ama sopasını tadan pek az erkek bundan pişman olmuşlardı. Cüssesine rağmen Deni çok hızlıydı ve adil dövüşmek kavramından habersizdi, aynı şekilde, egzersiz yapma kavramından da.

Seyisler Ateşyürek'i götürdüklerinde görev başındaki tıknaz asteğmen Rasoria rahatlamış göründü. Elayne'in korumalarının istediği olsa, onlar dışında hiç kimse bir kol boyu yaklaşamazdı ona. Eh, belki *o kadar* kötü değillerdi, ama Birgitte ve Aviendha dışında herkese kuşkuyla bakıyorlardı. Mavi gözlerine ve kısa kestirdiği sarı saçlarına rağmen Tearlı olan Rasoria o açıdan en kötüler arasındaydı, Elayne'in yemeklerini pişiren aşçıları izlemekte ve servis yapılmadan önce tatmakta bile ısrar ediyordu. Şevkleri abartılı olsa bile Elayne itiraz etmemişti. Çocuğunu doğuracak kadar uzun yaşayacağını bilse bile, ilaçlı şarapla yaşadığı tek deneyim yeterliydi. Ama ağzının gerilmesine sebep olan ne Asker kadınların güvensizliği, ne de buna gerek olmasıydı. Kalabalık avluda dolanarak yaklaşan Birgitte'ti. Kadın ona doğru gelmiyordu.

Herkesin geçtiğinden emin olduktan sonra kapıyoldan geçen son kişi Aviendha oldu, elbette. O daha kapıyolun kaybolmasına izin vermeden önce Elayne ona doğru yürümeye başladı. Öyle aniden yürümüştü ki çevresindeki koruyucu çemberi korumak için korumaların yerlerinden sıçramaları gerekti. Ama ne kadar hızlı yürürse yürüsün, kalın altın rengi örgüsü beline gelen Birgitte ondan önce vardı, Aviendha'nın inmesine yardım etti ve gri kısrağı Siswai kadar uzun bacaklı görünen uzun yüzlü seyise teslim etti. Aviendha attan inerken, ata binerken çektiğinden daha fazla güçlük çekiyordu, ama Birgitte'in aklındaki yardım değildi. Elayne ve

eşlikçileri, kadın tam da alçak ve telaşlı bir sesle sorarken yetiştiler, “Keçi sütünü içti mi? Yeterince uyudu mu? Hisleri...” Sonunda sesi solup gitti ve derin bir nefes aldıktan sonra Elayne’e döndü. Dışarıdan sakin ve Elayne’i oracıkta bulduğuna şaşmamış görünüyordu. Bağ iki yönlü çalışıyordu.

Birgitte iri bir kadın değildi, ama topuklu botları içinde Elayne’den daha uzun duruyordu. Aviendha kadar uzundu, ama genelde taşıdığı vakar Kraliçenin Askerleri’nin Kumandan Generali olarak giydiği üniforma ile vurgulanıyordu. Yüksek beyaz yakası olan kısa kırmızı ceket, altına bol mavi pantolon giymiş, pantolonun paçalarını parıl parıl siyah botlarının içine sokmuştu. Sol omzunda dört altın düğme, beyaz manşetlerinde dörder altın şerit vardı. Ne de olsa o Birgitte Gümüşyay’dı, efsanelerden çıkmış bir kahraman. O efsanelerle boy ölçüşme fikrine ihtiyatla yaklaşıyordu; tamamen uyduruk olmadıkları yerlerde, o hikâyelerin fena halde abartılmış olduğunu söylüyordu. Ama yine de, o efsanelerin özünü oluşturan şeyleri ve daha fazlasını yapabilecek kadındı. Şimdi, görünürde kendine hâkim olmasına rağmen, bağdan baş ağrısı ve ekşi mideye ek olarak Elayne için duyduğu endişe ve huzursuzluk akıyordu. Elayne’in, sırtı dönükken yaptıklarını kontrol etmelerinden nefret ettiğini biliyordu. Elayne’in sinirinin tek sebebi bu değildi, ama bağ Birgitte’e ne kadar kızgın olduğunu aktarıyordu.

Sakin sakin şalını başından çözmekte, omuzlarına dolamakta olan Aviendha, yanlış olan hiçbir şey yapmamış ve yanlış bir şey yapmış biriyle hiç ilgisi olmamış bir kadın gibi bakmaya çalışıyordu. Biraz daha masum görünmek için gözlerini irileştirmemiş olsaydı başarılı olabilirdi. Bazı açılardan Birgitte onun üzerinde kötü etki bırakıyordu.

“Keçi sütünü içtim,” dedi Elayne sakin bir sesle, üçünü çeviren Asker kadınların fena halde farkına vararak. Dış tarafa bakan, gözleri avluyu, balkonları ve çatıları tarayan kadınların her biri kesinlikle dinliyordu. “Yeterince uyudum. *Bana* sormak istediğin başka bir şey var mı?” Aviendha’nın yanakları hafifçe kızardı.

“Sanırım şimdilik istediğim tüm yanıtları aldım,” diye yanıt verdi Birgitte, Elayne’in umduğu şekilde kızarmayarak. Kadın yorgun olduğunu *biliyordu*, yatıp uyuması gerektiğini *biliyordu*.

Bazen bağ kesinlikle uygunsuz oluyordu. Dün gece iyice sulandırılmış yarım kadeh şaraptan başka bir şey içmemişti, ama Birgitte’in akşamdan kalmış kafası ve ekşi midesi ona geçmeye başlamıştı. Bağ hakkında konuştuğu diğer Aes Sedailerin hiçbiri böyle bir şeyden bahsetmemişti, ama

o ve Birgitte sık sık, hem fiziksel, hem duygusal olarak birbirlerini yankılıyorlardı. Elayne'in ruh hali gelgit halindeyken, bu sonuncusu gerçek sorunlar yaratıyordu. Bazen üzerinden atmayı ya da mücadele etmeyi başarıyordu, ama bugün Birgitte Şifa görene kadar sıkıntı çekeceğini biliyordu. Yankılamanın, ikisi de kadın olduğu için ortaya çıktığını düşünüyordu. Daha önce bir başka kadınla bağ kuran Aes Sedai işitilmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, şimdi bile pek azı işitmişti ve bazıları doğru olmadığına inanıyor gibiydi. Bir boğa ne kadar erkekse, bir Muhafız da o kadar erkekti onlara göre. Bunu herkes bilirdi ve "herkesin bildiği" bir şeyin yakından incelenmesi gerekliğini pek az kişi düşünüyor gibiydi.

Egwene'in, Üç Yemin'i etmişler gibi yaşama emrine itaat etmeye çalışırken yalan söylemek Elayne'i kendini savunmaya ve kaba konuşmaya itti. "Dyelin döndü mü?"

"Hayır," dedi Birgitte, aynı ölçüde kaba bir sesle ve Elayne içini çekti. Dyelin, Arymilla'nın ordusu ortaya çıkmadan günler önce şehirden ayrılmıştı, kapıyol açması ve yolculuğunu hızlandırması için Reanne Corly'yi yanına almıştı ve çok şey Dyelin'in dönmesine bağlıydı. Ne haberler getireceğine. Haber dışında bir şey getirip getiremeyeceğine.

Özüne inilirse, Andor Kraliçesi'nin kim olacağını seçmek aslında oldukça basitti. Ülkede dört yüzden fazla Ev vardı, ama yalnızca on dokuz tanesi diğerlerini çektikleri yere götürecek kadar güçlüydü. Normalde, açıkça yetersiz olmadığı sürece, on dokuzu birden veya çoğu, Kız-Veliaht'ın arkasında dururdu. Mordrellen öldüğünde Mantear Evi'nin tahtı Trakand'a kaptırmasının tek sebebi Kız-Veliaht Tigraine'in kaybolması ve Mantear'da yalnızca oğlan çocuklarının kalmasıydı. Ve Trakand Evi'nin on üç evin desteğini toplamış olması. Yasa ve geleneklere göre, tahta çıkmak için on dokuz evin onunun desteğini almak yeterliydi. Bir kadın on Ev'i arkasına aldığında, hâlâ tahta kendilerinin çıkması gerektiğini düşünen adaylar bile normalde kalanlarla birlikte tahtı desteklemeye başlardı ya da en azından susar ve çabalarından vazgeçerdi.

Elayne'in üç açık rakibi varken işler yeterince kötüydü, ama şimdi Naean ve Elenia, onca insan arasında Arymilla'nın arkasında birleşmişlerdi ve üçü arasında tahta çıkması en az olası olan Arymilla'ydı. Bu, altı Ev'e karşılık Elayne'in yanında iki Ev olduğu anlamına geliyordu –ciddiye alınacak kadar büyük iki Ev; Matherin ve ziyaret ettiği diğer on sekiz Ev küçük Evlerdi– kendi Evi Trakand ve Dyelin'in Taravin Evi. Ah, Dyelin

Carand, Coelan ve Renshar'ın Elayne'in arkasında toplanacağını; Norwelyn, Pendar ve Traemane'in de geleceğini iddia ediyordu, ilk üçü tahta Dyelin'in çıkmasını istiyordu ve son üçü kış uykusuna yatmış gibi görünüyordu. Ama Dyelin'in sadakati sağlamdı ve Elayne adına yorulmak bilmeden çalışıyordu. Sessiz kalan Evlerin Elayne'i desteklemeye ikna edilebileceği konusunda ısrarlıydı. Elbette, Elayne onlara doğrudan yaklaşamazdı, ama Dyelin yaklaşabilirdi. Ve şimdi durum ümitsizleşmeye başlamıştı. Arymilla'yı destekleyen altı Ev vardı ve ancak bir aptal kadının diğerlerine de ortamı yoklayacak birilerini göndermediğini düşünürdü. Ya da kadının tarafında altı Ev olduğu için dinleyebileceklerini.

Caseille ve Askerleri avludan çıkmış olsa da, Elayne ve diğerleri avludaki kalabalığın arasından dolanmak zorunda kaldı. Matherin'den gelen adamlar sonunda atlarından iniyorlardı, ama hâlâ ortalarda dolanıyorlar, kargılarını düşürüyorlar, tekrar alıp yine düşürüyorlar, atların yüklerini oracıkta, avluda indirmeye kalkışıyorlardı. Oğlanlardan biri, bir şekilde kurtulmuş, atların bacaklarının arasında koşturan bir tavuğu kovalıyordu. Yaşlı adamlardan biri de cesaret verici sözler bağırıyordu, ama oğlana mı, yoksa tavuğa mı, belli değildi. Pek az beyaz saçı kalmış, solgun kırmızı ceketi göbeğinin üzerinde gerilen kösele suratlı bir bayraktar, kendisinden yalnızca biraz daha genç bir Askerin yardımıyla düzeni sağlamaya çalışıyordu. İkisi de büyük olasılıkla, çoğu kişinin yaptığı gibi, emeklilikten dönmüşlerdi, ama oğlanlardan bir başkası uzun tüylü atını saraya sokmaya çalışıyor gibiydi ve Elayne'in girebilmesi için Birgitte'in oğlana yoldan çekilmesini emretmesi gerekti. Yanaklarında ayva tüyleri olan delikanlı on dördünden büyük olamazdı, Birgitte'e bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Üniforması içindeki Birgitte, binici elbisesi içindeki Kız-Veliaht'tan daha çarpıcı bir manzaraydı kesinlikle ve delikanlı Kız-Veliaht'ı görmüştü zaten. Rasoria başını iki yana sallayarak delikanlıyı yaşlı bayraktara doğru ittirdi.

"Onlarla ne yapabileceğimi hiç bilmiyorum," diye homurdandı Birgitte, küçük giriş holünde kırmızı beyaz üniformalı bir hizmetçi Elayne'in pelerinini ve eldivenlerini alırken. Hol, Kraliyet Sarayı ölçülerinde küçüktü. Dar, yivli sütunların arasında yanan yaldızlı ayaklı şamdanlarıyla, Matherin Evi'nin giriş holünden yarım kat büyüktü, ama tavanı o kadar yüksek değildi. Elbisesinin göğsünde Beyaz Aslan simgesi taşıyan, atını içeri getirmeye çalışan oğlandan büyük göstermeyen bir başka hizmetçi, halat işi gümüş tepsi üzerinde, yüksek kupalar dolusu, buharları tüten baharatlı şaraplar uzattı, ama Aviendha ve Birgitte aynı anda kaşlarını çatınca

geriledi. “Lanet oğlanlar nöbete konulursa uykuya dalar,” diye devam etti Birgitte, gerileyen hizmetçiye kaşlarını çatarak. “Yaşlı adamlar uyanık kalır, ama lanet duvara tırmanmaya çalışan birini gördüklerinde yarısı ne yapması gerektiğini hatırlayamaz ve diğer yarısı da bir araya gelseler bile bir köpekli altı çobanla savaşamaz.” Aviendha Elayne’e kaşını kaldırdı ve başını salladı.

“Onlar savaşmak için gelmedi,” diye hatırlattı Elayne onlara, aynalı ayaklı şamdanlar ve kakmalı sandıklarla donatılmış, mavi seramikli koridorda yürümeye başladıklarında. Birgitte ve Aviendha iki yanında yürüyordu. İleride ve geride Asker kadınlar koridora yayılmışlardı. *Işık,* diye düşündü, *şarabı almazdım ki!* Başı Birgitte’inkiyle aynı tempoda zonkluyordu. Muhafızına hemen gidip bir Şifacı bulmasını emredip emretmemeyi düşünerek şakağına dokundu.

Ama Birgitte’in başka fikirleri vardı. Öndeki Rasoria ve diğerlerine baktı, sonra omzunun üzerinden arkaya baktı ve arkadan gelenlere biraz daha arkada kalmalarının işaret etti. Bu tuhaftı. Askerler arasındaki her kadını kendi elleriyle seçmişti ve onlara güveniyordu. Buna rağmen, konuşmaya başladığında, başını Elayne’e doğru eğerek telaşla fısıldadı. “Sen dönmeden hemen önce bir şey oldu. Sumeko’dan sen dönmeden bana Şifa vermesini istiyordum. Kadın aniden bayılıp düştü. Gözleri arkaya yuvarlandı ve devriliverdi. Yalnızca o da değil. Kimse bana bir şey anlatmıyor, ama gördüğüm diğer Kandaşlar lanet derilerinden sıçrayacaklar neredeyse. Rüzgârbulanlar da aynı durumda. Gerekse, teki bile tüküremez. Ben bir Aes Sedai bulamadan döndün, ama onların da bana balık gibi bakacağını tahmin ediyorum. Ama sana anlatırlar.”

Sarayın işlemesi için büyük bir köy kadar nüfus gerekiyordu. Hizmetkârlar belirmeye başladı, koridorlar boyunca koşturan erkek ve kadınlar, Elayne’in eşlikçilerinin geçmesi için duvarlara yaslanıyor ya da yan koridorlara dalıyorlardı, bu yüzden Elayne bildiklerini yumuşak bir sesle ve mümkün olduğunca az sözcükle anlattı. Bazı söylentilerin sokağa ve kaçınılmaz olarak Arymilla’ya ulaşmasına aldırmıyordu, ama birkaç ağız dolaştıktan sonra Rand hakkındaki hikâyeler Terkedilmişler hakkında olanlar kadar kötü çarpıtılırdı. Bir açıdan, daha da kötü olurdu. Kimse Terkedilmişlerin onu kukla olarak tahta geçirmeye çalıştığına inanmazdı. “Her durumda,” diye bitirdi, “burada, bizimle ilgili bir şey değil.”

Çok ikna edici konuştuğunu düşünüyordu, çok serinkanlı ve mesafeli, ama Aviendha uzanıp elini sıktı ve jesti bir Aiel için rahatlatıcı bir

kucaklaşmaya denkti. Bağdan Birgitte'in duygudaşlığı akıyordu. Hislerini paylaşmasından daha fazlası vardı; kaybetmekten korktuğu şeyi ve daha fazlasını kaybeden bir kadının paylaşımıydı. Birgitte Gaidal Cain'i, adam ölmüş gibi, kesin olarak kaybetmişti ve bunun üzerine, geçmişe dair anıları soluyordu. Beyaz Kule'nin kuruluşundan önceki hiçbir şeyi açıkça hatırlamıyordu ve kuruluşun da tamamını hatırlamıyordu. Bazı geceler, Gaidal'ın da anılarından solacağı, onu tanıdığına ve sevdiğine dair anıları da kaybedeceği korkusu ile uykusuz kalıyor, içebildiği kadar brendi içiyordu. Bu kötü bir çözümdü ve Elayne daha iyisini sunabilmeyi diliyordu, ama kendisi ölene dek Rand'la ilgili anılarının ölmeyeceğini biliyordu ve o anıların kaybolacağını bilmenin nasıl bir dehşet olduğunu hayal edemiyordu. Yine de, birinin bir an önce Birgitte'in akşamdan kalmalığına Şifa vermesini diliyordu, yoksa kendi kafası aşırı olgun bir kavun gibi yarılacaktı. Kendi Şifa yetisi yetersizdi ve Aviendha'nınki de daha güçlü değildi.

Birgitte'te hissettiği duygulara rağmen, diğer kadın ifadesiz ve aldırışsız görünüyordu. "Terkedilmişler," diye mırıldandı kuru kuru. Ve alçak sesle. Bu, bağıra çağıra söylenecek bir isim değildi. "Eh, bizimle ilgisi olmadığı sürece, lanet keyfiniz yerinde." Kahkaha olabilecek homurtusunu, sözlerini yalanlıyordu. Ama diğer yandan, Birgitte daha önce hiç asker olmadığını söylese de, bir asker gibi düşünüyordu. Genelde düşük olasılıklardan başka şey olmazdı elinizde, ama yine de işi başarmak zorunda olurdunuz. "Acaba onlar ne düşündüler?" diye ekledi, bir başka koridordan önlerine çıkan dört Aes Sedai'ye doğru başını sallayarak.

Vandene, Merilille, Sareitha ve Careane yürürken kafa kafaya vermişlerdi, daha doğrusu üçü Vandene'in çevresinde toplanmış, ona doğru eğilmiş, şallarının saçaklarını sallayan telaşlı jestlerle konuşuyorlardı. Vandene yalnızmış gibi, hiç aldırmadan, yavaş yavaş süzülüyordu. Her zaman ince bir kadın olmuştu, ama kollarına ve omuzlarına çiçekler işlenmiş koyu yeşil elbisesi, daha toplu bir kadın için dikilmiş gibi üzerinden sarkıyordu ve ensesinde topuz yaptığı beyaz saçları fırçalanmaya ihtiyaç duyuyordu. Yüzü kasvetliydi, ama bunun diğer Aes Sedailerin söyledikleriyle ilgisi olmayabilirdi. Kardeşi öldürüldüğünden beri neşesizdi. Elayne o elbisenin Adeleas'a ait olduğuna iddiaya girebilirdi. Cinayetten bu yana Vandene kendisininkilerden çok Adeleas'ın giysilerini giyiyordu. Üzerine uymamasını açıkladığından değil. İki kadın aynı bedenlere sahipti,

ama kardeşi ile birlikte Vandene'in iştahı da ölmüştü. Çoğu şeyden artık tat almaz gibiydi.

Esmer, kare yüzü henüz yaşı belirsizlik edinmemiş bir Kahverengi olan Sareitha tam o sırada Elayne'i gördü ve o yana çekmek ister gibi elini Vandene'in koluna koydu. Vandene Tearlı kadının elini ittirdi ve Elayne'e bir bakış fırlattıktan sonra süzülürcesine yürümeye devam etti ve çıktıkları koridorun devamında gözden kayboldu. Saygılı bir mesafeden diğerlerini takip etmekte olan iki beyazlı çömez, kalan Aes Sedailere çabucak diz kırdılar ve Vandene'in peşinden seğirttiler. Cairhien beyazlığını fildişi gibi gösteren, koyu gri elbise giymiş ufak tefek bir kadın olan Merilille, ardından gidecekmiş gibi bakakaldı. Careane yeşil saçaklı şalını, çoğu erkeğinkinden daha geniş olan omuzlarında düzeltti ve Sareitha ile sessizce birkaç kelime konuştu. Elayne yaklaşırken ikisi onu karşılamak için döndüler ve neredeyse çömezlerin onlara yaptığı gibi diz kırdılar. Merilille Asker kadınları fark etti ve gözlerini kırpıştırdı, sonra Elayne'i fark etti ve irkildi. *Onun* diz kırması tıpkı çömezlerinki gibiydi.

Merilille yüzden fazla senedir şal takıyordu, Careane'inki elli seneyi geçmişti ve Sareitha bile Elayne Trakand'dan daha uzun süredir Aes Sedai'ydi, ama Aes Sedailer arasında üstünlük Güç'teki seviyeyle gelirdi ve o üç kadının hiçbiri Aes Sedailer arasında ortalamadan yüksek değildi. Aes Sedailerin gözlerinde daha fazla güç, daha fazla bilgelik olmasa bile, daha ağırlık taşıyan fikirler getirirdi. Yeterli ağırlıkla, o fikirler emirlere dönüşebilirdi. Elayne bazen Kandaşların yolunun daha iyi olduğunu düşünüyordu.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi, daha Aes Sedailer konuşamadan, "ama bizim bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, bu yüzden endişe etmeyi bıraksak da olur. Önümüzde yeterince sorun var, etkileyemeyeceğimiz olaylar için üzülmemize hiç gerek yok."

Rasoria kaşlarını çatarak ve neyi kaçırdığını merak ederek başını yarı çevirdi, ama Elayne'in sözleri Sareitha'nın kara gözlerindeki endişeyi giderdi. Belki diğer organlarındaki endişeyi giderememişti, çünkü elleri kahverengi eteğini sıvazlamak istiyormuş gibiydi, ama Elayne kadar yüksekte duran bir Aes Sedai'nin önderliğini takip etmeye gönüllüydü. Bazen, bir cümleyle itirazları bastırabilecek kadar yüksekte durmanın avantajları vardı. Careane dinginliğe kavuşmuştu bile. Eğer kaybettiği olmuşsa. Yeşilimsi mavi çizgili ipeklerine ve pürüzsüz, yaşı belirsiz bakır tenli yüzüne rağmen bir Aes Sedai'den çok, bir araba sürücüsüne benzese

de dinginlik ona yakışıyordu. Ama diğer yandan, Yeşiller normalde Kahverengilerden daha zorlu olurdu. Merilille hiç de dingin görünmüyordu. İri iri açılmış gözleri ve aralanmış dudakları ürkek görünmesine sebep oluyordu. Ama bu onun için olağandı.

Elayne, Aes Sedailerin kendi işlerine bakacaklarını umarak koridorda yürümeye devam etti, ama Merilille Birgitte'in yanına geçti. Üçü arasında başı çeken Gri Aes Sedai olmalıydı, ama birinin ona ne yapacağını söylemesini bekleme eğilimi edinmişti ve Sareitha nazikçe Birgitte'e yer açmasını söylediği zaman Merilille tek kelime etmeden kaydı. Kumandan Generallik yaparken Aes Sedailer Elayne'in Muhafızına mutlaka nazik davranıyorlardı. Görmezden gelmeye çalıştıkları, Birgitte'in Muhafız olmasıydı. Aviendha Careane'den nezaket görmedi, kadın dirseklerini kullanarak onunla Elayne'in arasına girdi. Beyaz Kule'de eğitim görmemiş herkes, tanımı gereği yabaniydi ve Careane yabanileri küçük görüyordu. Aviendha dudaklarını büzdü, ama kemer bıçağını çekmedi, çekecekmiş gibi de görünmedi, ki Elayne bunun için minnettardı. Zaman zaman birincil-kardeşi... düşünmeden davranabiliyordu. Bir daha düşününce, o anda Aviendha'nın birazcık düşünmeden davranmasını affedebilirdi. Gelenekler ne koşul altında olursa olsun diğer Aes Sedailere kaba davranmayı yasaklıyordu, ama Aviendha dilediği kadar tehdit savurabilir, hançer sallayabilirdi. Bu, telaşla da olsa, üç kadının gitmesini sağlayabilirdi. Careane ona dikilmiş serin, yeşil bakışları fark etmiş görünmüyordu.

"Bizim bu konuda bir şey yapamayacağımızı Merilille ve Sareitha'ya söylemiştim," dedi kadın sakin sakin. "Ama daha yakına gelirse kaçmak için hazır olmamız gerekmez mi? O şeyden kaçmak utanç verici olmaz. Zincir kursak bile, orman yangını ile savaşan pervanelerden farksız oluruz. Vandene dinlemeye zahmet bile etmiyor."

"Gerçekten de bazı hazırlıklar yapmalıyız, Elayne," diye mırıldandı Sareitha dalgın dalgın, kafasında liste oluşturuyormuş gibi. "Plan yapmadığın zaman yapmış olmayı dilersin. Buradaki kütüphanede, geride bırakılmaması gereken kitaplar var. Çoğunun Kule kütüphanesinde bulunamayacağına inanıyorum."

"Evet." Merilille nefes nefeseydi ve iri kara gözleri kadar endişeliydi. "Evet, gerçekten de gitmeye hazır olmalıyız. Belki... Belki beklemeliyiz. Kuşkusuz, zorunluluktan doğan bir durum anlaşmamızı ihlal etmez. Eminim etmez." Yalnızca Birgitte ona bir bakış fırlattı, ama kadın irkildi.

“Gidersek,” dedi Careane, Merilille hiç konuşmamış gibi, “Kandaşların hepsini yanımıza almalıyız. Dağılmalarına izin verirsek Işık bilir ne yaparlar ya da onları bir daha ne zaman yakalarız, özellikle de hepsi Yolculuk etmeyi öğrendikten sonra.” Saraydaki Aes Sedailer arasında yalnızca Elayne Yolculuk etmeyi biliyordu, ama kadının sesinde acılık yoktu. Çoğu gönderilmiş ya da birkaçı kaçmış olsa da, Kandaşların Beyaz Kule’de eğitim görmeye başlamış olması Careane için önemli gibiydi. Kandaşların, biri kaçak olan dört tanesinin kimliğini o belirlemişti. En azından onlar yabani değildi.

Ama Sareitha’nın ağzı gerildi. Kandaşların çoğunun kapıyol örebilmesi ona güç geliyordu ve Kandaşlar hakkında çok farklı fikirler besliyordu. Normalde, Elayne kendi görüşlerini açıkça ifade ettiği için itirazlarını kaş çatışlar ya da küçümser yüz buruşturmalarla sınırlıyordu, ama bu sabahın gerilimi dilini gevşetmiş gibiydi. “Gerçekten de onları yanımızda götürmeliyiz,” dedi keskin bir sesle, “yoksa gözümüzün önünden ayrılır ayrılmaz hepsi Aes Sedai olduğunu iddia etmeye başlayacak. Üç yüzden fazla sene önce Kule’den çıkarıldığını iddia eden bir kadın her şeyi iddia edebilir! Bana sorarsanız, diledikleri yere gitmelerine izin vermektense sıkı gözetim altında tutulması gerek, *özellikle de* Yolculuk edebilenlerin. Şimdiye dek senin gitmelerini söylediğin yerlere gidip geri dönmüş olabilirler, Elayne, ama bir gün gelecek, içlerinden biri dönmeyecek. Dediğimi unutma, içlerinden biri kaçınca, diğerleri de takip edecektir ve ellerimizde asla temizleyemeyeceğimiz bir pislik bulacağız.”

“Bir yere gitmemiz için sebep yok,” dedi Elayne kararlılıkla, Aes Sedailer kadar Askerlere de hitaben. Uzaktaki işaret ateşi hâlâ ilk sezdiği yerdeydi ve hareket etse de, Caemlyn’e doğru gelmesi olasılığı düşüktü, şehre gelmesi olasılığı daha da düşük, ama Aes Sedailerin kaçmayı planladığı söylentisi toplu kaçışa yol açabilir, güruhlar Aes Sedaileri korkutabilen şey gelmeden kaçmak üzere kapılara ulaşmaya çalışırken birbirlerini ezebilirlerdi. Bir şehri yağmalayan bir ordu o kadar insan öldürmezdi. Ve bu üçü, duvar halılarından başka işitecek kimse yokmuş gibi gevezelik ediyorlardı! Merilille’in bahanesi vardı, ama diğerlerinin yoktu. “Amyrlin Makamı’nın emrettiği gibi, burada kalacağız. Ta ki Amyrlin aksini emredene kadar. Kandaşlar Kule’ye geri kabul edilene kadar her tür nezaketi görecek ve çok iyi bildiğiniz gibi bu da Amyrlin’in emri. Ve Rüzgârbulanlara ders vermeye devam edecek, Aes Sedailer gibi yaşamayı sürdüreceksiniz. Bizim insanların korkuları ile başa çıkmamız,

onları yatıştırmamız gerekiyor; mantıksız dedikodular ve panik yaymamız değil.”

Eh, belki gerektiğinden biraz fazla sert olmuştu. Sareitha, azarlanmış çömez gibi, bakışlarını yere indirdi. Rüzgârbulanlar bahsi üzerine Merilille yine irkildi, ama bu beklenen bir şeydi zaten. Diğerleri ders veriyordu, ama Deniz Halkı Merilille’i kendi çömezlerinden biri gibi sıkı sıkı tutuyordu. Kadın onların dairelerinde uyuyordu ve normalde yanında iki üç Rüzgârbulan olmadan görülmüyordu, üstelik uysal uysal peşlerinden gidiyor oluyordu. Rüzgârbulanlar ondan uysallıktan başka şey kabul etmiyorlardı.

“Elbette, Elayne,” dedi Careane telaşla. “Elbette. Hiçbirimiz Amyrlin’e itaatsizlik etmeyi düşünmeyiz.” Duraksadı ve kollarına asılı yeşil saçaklı şalı düzeltti. Görünürde bu işe dalmış gibiydi. Merilille’e acıma dolu bir bakış fırlattı yalnızca. “Ama Deniz Halkı’ndan bahsetmişken, Vandene’e kendine düşen dersleri vermesini söyleyebilir misin?” Elayne hiçbir şey söylemeyince sesine, Aes Sedai olmayan birinde surat asma denebilecek bir tını geldi. “O iki kaçakla uğraşmakla fazla meşgul olduğunu söylüyor, ama bazı geceler ben uyuklamaya başlayana dek beni konuşturacak zamanı buluyor. O ikisi şimdiye dek öyle sindiler ki elbiseleri alev alsa bile ciyaklamazlar. Vandene’in ilgisine ihtiyaçları yok. O lanet yabanilere ders vermek konusunda üzerine düşeni yapabilir. Vandene’in de Aes Sedai gibi davranmaya başlaması gerek!” Düzeyine ve paylamasına aldırmadan, Elayne kötü kötü baktı ve ifadesini düzeltmesi biraz zaman aldı. Aes Sedaileri Rüzgârbulanlara ders vermeye zorlayan pazarlığı Elayne yapmıştı, ama şimdiye dek kendisi, daha önemli görevlerin onu beklediğini iddia ederek en fazla birkaç ders vermişti. Dahası, Deniz Halkı, Aes Sedai bile olsa kıyıbağlı bir öğretmeni parayla tutulmuş gibi görüyorlardı, hem de bir bulaşıkçıdan daha düşük biri olarak. İşten kaytarmaya çalışabilecek bir bulaşıkçıdan daha düşük biri olarak. Elayne hâlâ Nynaeve’in sırf o dersleri vermekten kaçınmak için gittiğini düşünüyordu. Kimse Merilille’in durumuna düşmek istemezdi kesinlikle, ama birkaç saat ders vermek bile yeterince kötüydü.

“Ah, hayır, Careane,” diye araya girdi Sareitha, hâlâ Elayne’le göz göze gelmekten kaçınarak. Merilille’le de. Onun fikrine göre, Gri Aes Sedai bu duruma kendi düşmüştü ve bu yüzden sonuçlarını hak etmişti, ama kadının yaralarına tuz basmamaya çalışıyordu. “Vandene kardeşi yüzünden üzüntülü ve Kirstian ile Zarya kafasını meşgul ediyor.” Diğer Kandaşlar

hakkında ne düşünürse düşünsün, Zarya'nın kaçak olduğunu kabulleniyordu, ki kabullenmesi gerekirdi zaten, çünkü Zarya Careane'in teşhis ettiklerinden biriydi ve Kirstian yalancıysa, kendi yalanı yeterince bedel ödetecekti. Kaçaklara iyi davranılmazdı. "Ben de onunla saatler harcadım ve Adeleas'tan başka hemen hiçbir şeyden bahsetmiyor. Sanki benim anılarımı da kendisininkilere katmak istiyordu. Bence ne kadar zamana ihtiyaç duyuyorsa o kadar zaman tanınmalı ona ve o ikisi Vandene'in çok yalnız kalmasını engelliyor." Elayne'e yan yan bakarak derin bir nefes aldı. "Yine de, Rüzgârbulanlara ders vermek kesinlikle... zorlu bir iş. Belki arada bir, bir iki saat ders vermek, sırf onu kızdırarak da olsa, üzüntüsünden sıyrılmasına yardım eder. Sence de öyle değil mi, Elayne? Yalnızca arada bir, bir iki saat."

"Vandene kardeşinin yasını dilediği ya da ihtiyaç duyduğu kadar tutacak," dedi Elayne sakin bir sesle. "Ve bu konuda daha fazla tartışma yaşanmayacak."

Careane derin derin içini çekti ve yine şalını düzeltti. Sareitha hafifçe iç geçirdi ve sol elinin işaret parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü çevirmeye başladı. Belki de Elayne'in ruh halini sezmişlerdi ya da belki yalnızca hiçbiri Rüzgârbulanlarla zaman geçirmeye can atmadığı içindi. Merilille'in her daim şaşkın ifadesi değişmedi, ama diğer yandan, Elayne onu koparamadığı sürece Deniz Halkı'na verdiği dersler gece gündüz sürüyordu ve Elayne ne kadar uğraşırsa uğraşsın Rüzgârbulanlar onu salıvermeye gittikçe daha az gönüllü oluyorlardı.

En azından üç kadına sert davranmaktan kaçınmayı başarıyordu. Aviendha yanındayken, kesinlikle çaba gerektiriyordu. Elayne, kardeşini kaybetse ne yapardı, hiç bilmiyordu. Vandene yalnızca kardeşinin yasını tutmuyordu, aynı zamanda Adeleas'ın katilini arıyordu ve katilin Merilille Ceandevin, Careane Fransi ya da Sareitha Tomares'ten biri olduğu kesindi. İçlerinden biri ya da daha kötüsü, birden fazlası. Mevcut haline bakarak Merilille'in bu işi yapması inanılmaz geliyordu, ama Aes Sedailerden herhangi birinin yapması da inanılmazdı. Birgitte'in işaret ettiği gibi, Trolloc Savaşları'nda karşısına çıkan Karanlıkdostlarının en kötüsü, yüksek sesler karşısında yerinde sıçrayan süt kuzusu bir delikanlıydı. Adam koca bir şehrin su depolarını zehirlemişti. Aviendha üçünün de sorgulanmasını öneriyordu. Bu fikir Birgitte'i dehşete düşürüyordu, ama Aviendha Aes Sedailer karşısında, eskisine göre çok daha az huşu duyuyordu. İtham

edilecek kanıt elde edilene dek görgü kurallarına uyulması gerekirdi. O zaman nezakete gerek kalmazdı.

“Ah,” dedi Sareitha, aniden neşelenerek. “İşte Yüzbaşı Mellar. Sen yokken yine kahramanlık yaptı, Elayne.”

Aviendha kemer bıçağının kabzasını kavradı ve Birgitte gerildi. Careane’in yüzü çok kıpırtısız, çok soğuk oldu. Merilille bile onaylamaz bir kibir ifadesi takındı. Doilan Mellar’dan hoşlanmadıklarını iki Aes Sedai de saklamıyordu.

Mellar, dar yüzüyle, yakışıklı değildi, düzgün hatlı bile değildi, ama fiziksel güç ifade eden, bir kılıç ustasının kıvrak zarafeti ile hareket ediyordu. Elayne’in korumalarının kumandanı olarak, üç altın rütbe düğümü taşıyordu ve onları parlak zırhının iki omzuna işletmişti. Cahil bir gözlemci adamın Birgitte’ten daha rütbeli olduğunu düşünebilirdi. Yakasındaki ve bileklerindeki bembeyaz danteller tüm Asker kadınlarınkinden iki kat kalın ve iki kat uzundu, ama adam, belki bir omzundaki altın düğümleri gizlediği için, kuşağı takmamıştı yine. Hayatta, Elayne’in korumalarına kumanda etmekten çok istediği şey olmadığını iddia ediyordu, ama sık sık paralı askerken katıldığı savaşları anlatıyordu. Adam asla kaybeden tarafta olmamış gibiydi ve genellikle zafer adamın savaş meydanında gösterdiği eşsiz çabaların sonucuydu. Yerlere kadar eğilerek süslü bir selam verirken beyaz tüylü şapkasını savurdu ve bir eliyle de kılıcını idare etti, sonra kolunu göğsüne çaprazlayarak Birgitte’e biraz daha az süslü bir reverans yaptı.

Elayne yüzüne bir gülümseme kondurdu. “Sareitha yine kahramanlık yaptığınızı söyledi, Yüzbaşı Mellar. Nasıl oldu?”

“Kraliçeye karşı görevimin gerektirdiğinden fazlası değil.” Adamın sesindeki tevazu tınısına rağmen, gülümsemesi olması gerekenden daha sıcaktı. Sarayın yarısı onu Elayne’in çocuğunun babası sanıyordu. Elayne’in bu söylentileri bastırmamış olması adamı umutlandırıyor gibiydi. Ama gülümsemesi kara gözlerine asla ulaşmıyordu. Onlar ölüm kadar soğuk kalıyordu. “Size karşı görevim bana zevk veriyor, Kraliçem.”

“Yüzbaşı Mellar dün yine emir almadan bir başka saldırıya kumanda etti,” dedi Birgitte, dikkatle sakin tuttuğu bir sesle. “Bu sefer çatışma neredeyse Far Madding Kapısı’na yayılacaktı. Kendisi geri dönene kadar o kapının açık tutulmasını emretmişti.” Elayne yüzünün sertleştiğini hissetti.

“Ah, hayır,” diye itiraz etti Sareitha. “Hiç de öyle olmadı. Lord Luan’ın adamlarından yüz asker gece şehre ulaşmaya çalıştı, ama çok geç yola

çıktılar ve gün doğumuna yakalandılar. Lord Nasin'in üç yüz kadar adamı da öyle. Yüzbaşı Mellar kapıları açıp kurtarma birliğini götürmese, duvarların dibinde lime lime edilirlerdi. Bu haliyle bile, ülkünüz için seksen kişiyi kurtarmayı başardı." Mellar, Birgitte'in eleştirilerini duymamış gibi gülümseyerek Aes Sedai'nin övgülerinin tadını çıkardı. Elbette, Careane ve Merilille'in onaylamaz bakışlarının da farkında değil gibiydi. Onaylamazlığı görmezden gelmeyi her zaman başarıyordu.

"Lord Luan'ın adamları olduğunu nereden anladın, Yüzbaşı?" diye sordu Elayne sessizce. Birgitte'in yüzünde, Mellar'ı uyarması gereken küçük bir gülümseme belirdi. Ama diğer yandan, adam onun Muhafız olduğuna inanmayanlar arasındaydı. İnansa bile, bağın neler sağladığını Muhafızlar ve Aes Sedailer dışında pek az kişi bilirdi. Mellar'ın yüzündeki ifade daha da kendini beğenmiş oldu.

"Sancaklara bakmadım, Kraliçem. Herkes sancak taşıyabilir. Dürbünümle bakarken Jurad Accan'ı tanıdım. Accan iliklerine dek Luan'ın adamıdır. Onu tanıyınca..." Dantellerini savurarak önemsemez bir jest yaptı. "Kalanlar biraz egzersizden farksızdı."

"Peki bu Jurad Accan Lord Luan'dan mesaj getirmiş mi? Norwelyn Evi'nin Trakand'ı destekleyeceğini onaylayan, imzalı ve mühürlü bir şey?"

"Yazılı bir şey yoktu, Kraliçem, ama dediğim gibi..."

"Lord Luan beni destekleyeceğini ilan etmedi, Yüzbaşı."

Mellar'ın gülümsemesi biraz soldu. Sözünün kesilmesine alışık değildi. "Ama Kraliçem, Leydi Dyelin Luan'ın şu anda sizin tarafınızı tuttuğu kesin sayılır dedi. Accan'ın gelmesi kanıt..."

"Oluşturmuyor, Yüzbaşı," dedi Elayne soğuk soğuk. "Belki Lord Luan zamanla benim tarafımı seçer Yüzbaşı, ama bunu ilan edene dek, bana izlenmesi gereken seksen adam vermiş oldun." Yüz adamdan sekseni. Kendi adamlarından kaçını kaybetmişti? Hem de bunu yaparken Caemlyn'i riske atmıştı, kavrulası adam! "Madem kişisel korumalarıma kumanda etme görevinden saldırılar yönetmeye zaman bulabiliyorsun, onların izlenmesini ayarlamak için de bulabilirsin. Duvarlardan kimse görevlendirilmeyecek. Accan Efendi ve diğerleri malikânelerden getirdiğim adamları çalıştırsın. Bu hepsini günün büyük kısmında meşgul eder ve sorun yaratmalarını engeller, ama zamanın kalanında onları duvarlardan nasıl uzak tutulacağını sana bırakıyorum. Ve onların hem duvarlardan, hem beladan uzak durmalarını bekliyorum, Yüzbaşı. Bu işle hemen ilgilenebilirsin."

Mellar sersem sersem bakakalmıştı. Elayne onu daha önce hiç azarlamamıştı ve adam bundan hoşlanmamıştı, özellikle de bunca şahidin önünde. Artık aşırı sıcak gülümsemeler yoktu. Adamın ağzı seğirdi ve gözlerinde öfkeli bir hararet büyüdü. Ama hızla eğilip, boğuk bir sesle, "Kraliçem nasıl emrederse," diye mırıldanmaktan ve sonra becerebildiğince zarafetle uzaklaşmaktan başka yapacak şeyi yoktu. Adam daha üç adım uzaklaşmadan, yoluna çıkan herkesi ezecekmiş gibi yürümeye başlamıştı. Elayne Rasoria'ya dikkat etmesini söylemek zorunda kalacaktı. Adam hıncını azarlandığını gören ve duyanlardan çıkarmaya çalışabilirdi. Merilille ve Careane aynı anda başlarını salladılar; onlar Mellar'ın uzun zaman önce haddinin bildirilmesini ve tercihen saraydan kovulmasını yeğlerdi.

"Yaptığı yanlış bile olsa," dedi Sareitha dikkatle, "ki ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Yüzbaşı Mellar kendi canını tehlikeye atarak seninkini kurtardı, Elayne, hem senin hem Leydi Dyelin'in canını. Bizlerin önünde onu utandırmanın gereği var mıydı gerçekten?"

"Borçlarımı ödemekten kaçındığımı asla düşünme, Sareitha." Elayne Aviendha'nın bir elini, Birgitte'in öteki elini kavradığını hissetti. İkisinin de elini hafifçe sıktı. Düşmanlarla çevrili olduğunuzda, yanınızda kardeşinizin ve dostunuzun olması iyi geliyordu. "Şimdi sıcak bir banyo yapacağım ve içinizden biri sırtımı sabunlamayı dilemiyorsa..."

Nazik bir kovalamayı sezebiliyorlardı, Yüzbaşı Mellar'dan daha büyük zarafetle ayrıldılar, Careane ve Sareitha Rüzgârbulanların bugün ders isteyip istemeyeceklerini tartışmaya başlamışlardı bile, Merilille ise Rüzgârbulanlardan kaçınmayı umarak aynı anda her yöne bakmaya çalışıyordu. Ama daha sonra neler konuşacaklardı? Elayne'in çocuğunun babasıyla kavgalı olduğunu mu? Adeleas'ı öldürdüklerini başarıyla sakladıklarını mı?

Ben borçlarımı her zaman öderim, diye düşündü Elayne, onların uzaklaşmasını izlerken. *Ve dostlarımın ödemesine de yardım ederim.*

12
Bir Pazarlık

Banyo bulmak zor değildi, ama Rasoria ve iki Asker kadın dairesini aramak üzere içeri girdiğinde Elayne'in, aynalı ayaklı şamdanların alevlerini titreten esintilerle dolu holde durup, dairesinin aslan oymalı kapılarına kaşlarını çatarak beklemesi gerekti. İçeride saklanan suikastçı olmadığından emin olduklarında Elayne içeri girdi ve beyaz saçlı Essande'nin, eğittiği iki sıkıcı genç kadın Naris ve Sephanie ile birlikte yatak odasında beklediğini gördü. Essande ince bir kadındı, sol göğsüne Elayne'in Altın Zambağı işlenmişti ve dikkatli hareketlerinin daha da vurguladığı büyük bir vakar taşıyordu, ama bunun bir kısmı yaştan ve itiraf etmeyi reddettiği ağrıyan eklemlerden kaynaklanıyordu. Naris ve Sephanie kardeştiler; taze yüzlü, sağlam yapılı, mahcup bakışlıydılar; üniformaları ile gurur dileniyorlar, koridorlarda temizlik yapmaktansa bu iş için seçilmiş oldukları için mutlu oluyorlardı, ama Essande karşısında da Elayne karşısında olduğu kadar huşu duyuyorlardı. Daha deneyimli hizmetçiler vardı, sarayda senelerce çalışmış kadınlar, ama ne yazık ki iş aramak için gelmiş kızlar daha güvenliydi.

Halılardan biri rulo yapılmış, gül renkli yer seramiklerine serilmiş havluların üzerine iki bakır küvet konmuştu ve Elayne'in gelişinin önden duyulduğunu kanıtlıyordu. Hizmetkârlar neler olduğunu öğrenmek konusunda, Kule'nin göz ve kulaklarının bile kıskanacağı bir yeteneğe sahipti. Şöminede yanan güzel bir ateş ve pencerelerdeki sağlam kepenkler sayesinde oda koridorlardan daha sıcaktı ve Essande Elayne'in odaya girmesini bekledi, sonra sıcak su getirecek adamları çağırması için Sephanie'yi gönderdi. Sıcak su, mutfaktan odaya kadar soğumasın diye çift duvarlı ve kapaklı kovalarla getirilecekti, ama suya gizlenmiş hançer

olmadığından emin olmak için Asker kadınlar tarafından kontrol edilirken biraz gecikebilirdi.

Aviendha ikinci küveti, Birgitte'i süzen Essande kadar kuşkulu bir ifade ile süzdü. Aviendha suya girerken hâlâ huzursuz oluyordu, Essande ise banyo yaparken gerekenden daha fazla seyirci bulunmasını hâlâ kabullenemiyordu, ama beyaz saçlı kadın zaman harcamadan Elayne'i ve Aviendha'yı giyinme odasına kışkışladı. Giyinme odasındaki geniş mermer şöminede yanan bir başka ateş odanın soğuğunu alıyordu. Binici elbisesini çıkarmasına Essande'nin yardım etmesi büyük rahatlıktı. Çabucak yapacağı banyodan daha fazlasının onu beklediğini biliyordu ve bir sonraki hedefine ne kadar erken gideceği hakkında endişelenirken rahat numarası yapıyordu. Başka numaralar ve başka endişeler de bekliyordu onu. Işık ona yardım etsin, ama artık evdeydi ve bu anlamlıydı. Batıda parlayan işaret ateşini unutacaktı neredeyse. Neredeyse. Eh, tam olarak değil aslında, ama o şey hakkında düşünmediği sürece endişelenmeyi bırakabiliyordu.

Soyundukları zaman –Aviendha Naris'in elini tokatlamış, kendi takılarını çıkarmıştı; Naris yokmuş ve giysiler bir şekilde kendi kendilerini çıkarıyormuş gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı– işlemeli ipek sabahlıklara sarınmışlar ve saçları beyaz havlularla toplanmıştı –Aviendha havluyu üç kez kendi kafasına sarmaya çalıştı ve ancak kendi yaptığı şey üçüncü kez boynuna yıkıldıktan sonra Naris'in yapmasına izin verdi; bir yandan da artık çok yumuşadığı, yakında çizmelerinin bağcıklarını da başkalarının bağlaması gerekeceği hakkında öyle homurdandı durdu ki Elayne kahkaha atmaya başladı ve Aviendha Naris'in yardım etmesi için başını arkaya atarken onun kahkahalarına katıldı–; her şey olup bittiğinde yatak odasına döndüler. Küvetler dolmuştu ve suya konulan gül yağı kokusu odayı sarmıştı. Suyu getiren adamlar gitmişti, elbette, Sephanie birinin sırtını ovalatmak istemesi ihtimaline karşı kol yenlerini kıvırmış, bekliyordu. Birgitte yatağın ayakucundaki turkuaz kakmalı sandığa oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Elayne Essande'nin açık yeşil, kırlangıç işlemeli sabahlığını çıkarmasına izin etti ve hemen küvete oturdu, boynuna dek aşırı sıcak olmaktan kıl payı kurtulan suya battı. Dizleri sudan çıkmıştı, ama bedeninin çoğu sıcak suyla sarılmıştı. Elayne içini çekti, bitkinliğinin akıp gittiğini, bir dermansızlık hissinin geldiğini hissetti. Uygarlığın en büyük armağanı sıcak su olmalıydı.

Diğer küvete bakmakta olan Aviendha, Naris lavanta rengi, geniş kollarına çiçekler işlenmiş sabahlığını çıkarmaya kalkıştığı zaman irkildi. Sonunda yüzünü buruşturarak izin verdi ve çekinerek suya girdi, ama yuvarlak sabun kalıbını Sephanie'nin elinden kaptı ve hararetle yıkanmaya başladı. Hararetle, ama küvetinin kenarından bir kaşık su sıçratmamaya dikkat ederek. Aieller hem yıkanmak için, hem de ter çadırlarında su kullanırdı, özellikle de Kıraç'ta yetişen şişman bir yapraktan elde ettikleri şampuanı durulamak için, ama kirli su saklanır, ekinleri sulamak için kullanılırdı. Elayne ona Caemlyn'in altındaki, yeraltı ırmaklarının beslediği iki büyük sarnıcı göstermişti. Her biri, uzak ucu kalın sütunlar ve gölgeler içinde kaybolacak kadar genişti, ama Kıraç'ın kuraklığı Aviendha'nın iliklerine işlemişti.

Essande'nin anlamlı bakışlarını görmezden gelen –*o* gerekenden iki kelime fazlasını etmiyordu ve banyoların konuşma zamanları olmadığını düşünüyordu– Birgitte onlar banyo yaparken konuştu, ama Naris ve Sephanie önünde söylediklerine dikkat ediyordu. İki kadının başka bir Ev'den maaş alıyor olması pek mümkün değildi, ama hizmetçiler neredeyse erkekler kadar dedikoducu olurlardı –neredeyse bir gelenekti bu. Bununla beraber, bazı dedikoduları beslemeye değerdi. Birgitte daha çok dün Tear'dan gelen iki büyük tüccar kervanından bahsetti. Arabalar tahıl ve tuzlu biftekle tıka basa doluydu. Illian'dan gelen bir başkası yağ, tuz ve tütsülenmiş balık getirmişti. İnsanlara şehre yiyecek akmaya devam ettiğini hatırlatmaya değerdi her zaman. Kışın pek az tüccar Andor yollarına koyulmaya cesaret ederdi ve edenler de yiyecek gibi ucuz şeyler taşımazdı, ama kapıyollar sayesinde, Arymilla dilediği kadar çok tüccarın yolunu kesse de, askerleri daha Caemlyn açlığın ilk sancılarını hissetmeden uzun zaman önce açlıktan ölmüş olurdu. Kapıyolların büyük kısmını açan Rüzgârbulanlar Yüksek Lord Darlin'in –hem de Tear'da Yenidendoğan Ejder'in Naibi unvanını kullanarak!– Tear Taşı'nda, Yenidendoğan Ejder'in Tear'dan tamamen çıkmasını isteyen asiller tarafından kuşatıldığını raporlamıştı, ama onlar bile zengin bir tahıl ticaretini durdurmaya çalışmazdı, özellikle de Rüzgârbulanlara eşlik eden Kandaşların Aes Sedai olduğunu düşündüklerinden. Aslında onları aldatmaya çalışmıyorlardı, ama Kule'den atılmadan önce Kabuledilmişlik sınavlarını geçmiş olan kadınlar için Büyük Yılan yüzükleri yapılmıştı ve bundan yanlış sonuçlar çıkaranlar varsa da, kimse onlara yalan söylemiyordu.

Elayne daha fazla beklerse suyun çok soğuyacağına karar verdi, bu yüzden Sephanie'nin elindeki gül kokulu sabunu aldı ve Naris'in uzun saplı bir fırçayla sırtını ovmasına izin verdi. Gawyn ya da Galad'dan haber olsa, Birgitte hemen söylerdi. Onlardan haber almayı Elayne kadar çok istiyordu ve bilse dilini tutamazdı. Gawyn'in geri döndüğü söylentisi, sokaklara ulaşmasını gerçekten istediği söylentilerden biriydi. Birgitte Kumandan General olarak görevlerini iyi yapıyordu ve ikna edilebilirse, Elayne onun unvanı korumasını istiyordu, ama Gawyn'in dönmesi iki kadının da birazcık rahatlamasına izin verecekti. Şehirdeki askerlerin çoğu paralı askerdi ve sayıları ancak kapıları korumaya ve Yeni Şehir'i çevreleyen kilometrelerce duvarda boy göstermeye yetiyordu, ama yine de otuz bölükten fazlası vardı ve her birinin kaçınılmaz olarak kibirli, öncelik takıntılı, incir çekirdeğini doldurmaz bir sebepten bir başka kumandan ile didişmeye hazır birer kumandanı vardı. Gawyn tüm yaşamı boyunca ordulara kumanda etmek için eğitim almıştı. Didişmelerle o ilgilenebilir, Elayne'in rahat rahat tahta geçmek için çalışmasına izin verirdi.

Bunun dışında, Elayne onun Beyaz Kule'den uzaklaşmasını istiyordu. Gönderdiği ulaklardan birinin ona ulaşmayı başardığını ve Gawyn'in bu zamana kadar ırmak aşağı epey yol katettiğini umuyordu. Egwene ordusuyla Tar Valon'u kuşatalı bir haftadan fazla olmuştu ve Gawyn Kule'yi savunmak için ettiği yeminle Egwene'e aşkı arasında kalırsa kaderin en zalim oyunu olurdu. Daha da kötüsü, kız kardeşine beslediği sevgi ve belki Egwene'e duyduğu aşk yüzünden o yemini bir kez bozmuştu bile ya da en azından çarpıtmıştı. Elaida Siuan'ın kaçmasına Gawyn'in yardım ettiğinden kuşkulanırsa, Gawyn'in Siuan'ın yerine onun Amyrlin Makamı'na çıkmasına yardım ederken edindiği prestij çiy damlası gibi buharlaşıp giderdi ve kadın bunu öğrendiğinde hâlâ Elaida'nın elinin atında olursa, kendini hücrede bulsa ve cellattan kaçınabilse şanslı sayılırdı. Elayne Gawyn'in Elaida'ya yardım etmeyi seçmesine kızmıyordu; başka karar verecek kadar bilgisi yoktu. Olanlar pek çok Aes Sedai'nin de kafasını karıştırmıştı. Pek çoğunun kafası hâlâ karışıktı. Aes Sedailerin görmediği bir şeyi görmesini Gawyn'den nasıl isteyebilirdi?

Galad'a gelince... Büyürken adamı bir türlü sevememişti, Galad ona kızıyor olmalıydı kuşkusuz, en çok da Gawyn'e kızıyor olmalıydı. Gawyn doğana kadar Galad kendisinin bir gün Kılıcın İlk Prensi olacağını düşünmüş olmalıydı. Onunla ilgili hatırladığı ilk şeyler, bir ağabeyden çok bir baba ya da amca gibi davranmaya başlamış olması, Gawyn'e ilk kılıç

derslerini vermesi ile ilgiliydi. Elayne, onun egzersiz kılıcıyla Gawyn'in kafasını yaracağından korktuğunu hatırlıyordu. Ama kılıç öğrenen bir çocukta beklenecek birkaç bereden fazlasını asla vermemişti. Galad neyin doğru olduğunu biliyordu ve kendisi dahil, neye kime mal olursa olsun doğru şeyi yapmaya hazırdı. Işık, onun ve Nynaeve'in Samara'dan kaçmasına yardım etmek için bir savaş başlatmıştı ve büyük ihtimalle riski en baştan biliyordu zaten! Galad Nynaeve'den hoşlanmıştı ya da bir süreliğine hoşlanmıştı –Beyazpelerin olduktan sonra duygularını koruduğunu hayal etmek zordu, Işık bilir neredeydi ve ne yapıyordu– ama gerçek şuydu ki, o savaşı kız kardeşini kurtarmak için çıkarmıştı. Elayne onun Işığın Evladı olduğu gerçeğine göz yumamazdı, ondan hoşlanamazdı, ama onun güvende ve iyi olduğunu umuyordu. Ayrıca, onun da Caemlyn'e döneceğini umuyordu. Onun gelişinin haberi de Gawyn'inki kadar iyi olurdu. Bu Elayne'i şaşırtıyordu, ama doğruydu.

"Sen yokken iki Aes Sedai daha geldi. Gümüş Kuğu'dalar." Birgitte, saraydaki tüm yataklar dolu olduğu için orada kalıyorlarmış gibi konuşmuştu. "İki Muhafızı olan bir Yeşil ve bir Muhafızı olan bir Gri. Ayrı ayrı geldiler. Aynı gün bir Sarı ve bir Kahverengi gittiler, bu yüzden hâlâ bir arada on Aes Sedai var. Sarı güneye, Far Madding'e doğru gitti. Kahverengi doğuya yöneldi."

Yapacak hiçbir işi olmadan, sabırla Aviendha'nın küvetinin yanında beklemekte olan Sephanie Elayne'in başının üzerinden kız kardeşine baktı ve sırıttı. Şehirdeki pek çok kişi gibi, onlar da Gümüş Kuğu'da kalan Aes Sedailerin Beyaz Kule'nin Elayne'i ve Trakand Evi'ni desteklediği anlamına geldiğini biliyorlardı. İki kızı şahin gibi izlemekte olan Essande başını salladı; aynı şeyi o da biliyordu. Sokak süpüren, çöplerden artık toplayan herkes Kule'nin kendi içinde bölündüğünü biliyordu, ama yine de isim ağırlık taşıyordu ve güç imajı asla solmamıştı. Beyaz Kule'nin hakkıyla Andor Kraliçesi olmuş kişileri desteklediğini herkes biliyordu. Aslında, çoğu Aes Sedai aynı zamanda Aes Sedai olan bir kraliçe görmeye can atıyordu, çünkü Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana geçen bin sene içinde ilk kez Aes Sedai olduğunu saklamayan biri kraliçe olacaktı, ama Arymilla'nın kampında, gözlerden uzak bekleyen bir Aes Sedai olduğunu öğrense şaşmazdı Elayne. Beyaz Kule, yarış bitene kadar asla tüm parasını tek ata yatırmazdı.

"Bu kadar fırçalamak yeter," dedi, sinirle fırçadan uzaklaşarak. İyi eğitilmiş kız fırçayı bir tabureye bıraktı ve ona büyük bir Illian süngeri

uzattı. Elayne süngeri kullanarak sabunları sıyırmaya başladı. O Aes Sedailerin ne anlama geldiğini bilmeyi diliyordu. Terliğine kaçmış kum tanesi gibiydiler, rahatsızlık vereceğini düşünemeyeceğiniz kadar küçük, ama ne kadar uzun kalırsa, o kadar büyükmüş gibi gelen bir kum tanesi. Gümüş Kuğu'daki Aes Sedailer, sırf orada bulunarak, büyük bir taşa dönüşüyorlardı.

Caemlyn'e geldiğinden beri o handa kalan Aes Sedailerin sayısı sık sık değişmişti, her hafta birkaç Aes Sedai gitmiş, yerlerine birkaçı gelmişti. Kuşatma hiçbir şeyi değiştirmemişti; Caemlyn'i kuşatan askerler, tıpkı Tear'daki asiller gibi, bir Aes Sedai'yi gitmek istediği yere gitmekten alıkoymaya kalkışmazdı. Şehirde bir süreliğine Kızıllar da kalmış, Siyah Kule'ye giden adamları sormuşlardı, ama ne kadar çok bilgi edinmişlerse, hoşnutsuzluklarını o kadar çok belli etmişlerdi ve Arymilla'nın duvarların arkasına belirdiği gün son iki Kızıl da gitmişti. Şehre giren her Aes Sedai dikkatle izleniyordu ve Kızılların hiçbiri Gümüş Kuğu'ya yaklaşmamıştı, bu yüzden oradaki Aes Sedailerin Elayne'i kaçırmak üzere Elaida tarafından gönderilmiş olması olası görünmüyordu. Bir sebepten, Afet'ten Fırtınalar Denizi'ne kadar küçük, dağınık Aes Sedai grupları olduğunu ve aralarında gidip gelen Aes Sedailerle bilgi topladıklarını, bilgi paylaştıklarını hayal ediyordu. Tuhaf bir düşünce. Aes Sedailer dünyayı izlemek için göz ve kulaklarını kullanırlardı ve Kule'yi tehdit eden bir tehlike olmadığı sürece öğrendiklerini nadiren paylaşırlardı. Büyük olasılıkla Kuğu'dakiler, taraf seçmeden Kule'nin sorunlarından uzak durarak, sonunda Amyrlin Makamı'na oturanın Egwene mi, Elaida mı olacağını görmeyi bekleyen Aes Sedailerdi. Bu yanlıştı –bir Aes Sedai, doğru tarafı mı seçtiği hakkında endişelenmeden, doğru olduğunu düşündüğü şeyi savunmalıydı!– ama bu Aes Sedailer bir başka sebepten Elayne'i huzursuz ediyordu.

Son zamanlarda, Kuğu'daki izleyicilerinden biri rahatsız edici bir isim işitmişti, kulak misafirlerinden korkuluyormuş gibi mırıldanılan ve hemen susturulan bir isim. Cadsuane. Pek de sıradan bir isim değil. Cadsuane Melaidhrin Rand Cairhien'deyken Rand'la yakın ilişki kurmuştu. Vandene kadından pek hoşlanmıyor, ona dikkafalı ve katır inatlı diyordu, ama Careane o ismi duyduğunda huşuyla bayılacaktı neredeyse. Cadsuane'i çevreleyen hikâyeler efsane mertebesine ulaşmış gibi görünüyordu. Tek başına Yenidendoğan Ejder'le başa çıkmaya çalışmak tam da Cadsuane Melaidhrin'in yapacağı bir şeydi. Elayne'in Rand ya da herhangi bir Aes

Sedai hakkında endişeleri olduğundan değil, ama Rand kadını kontrolden çıkacak kadar kızdırabilirdi –adam bazen kendi iyiliği için neyin gerektiğini anlamayacak kadar domuz kafalı oluyordu!– ama neden Caemlyn'deki bir Aes Sedai onun adını telaffuz etsindi? Ve neden bir başkası onu susturmuştu?

Beyaz Kule'nin yüzyıllar içinde ördüğü onca ağı düşünerek, sıcak banyo suyuna rağmen ürperdi. O ağlar öyle inceydi ki örme işini yapan Aes Sedailerden başka kimse göremezdi, öyle karmaşıktı ki aynı Aes Sedailerden başka kimse çözemezdi. Kule ağlar örüyordu, Ajahlar ağlar örüyordu, hatta Aes Sedailer bireysel olarak ağlar örüyordu. Bazen o entrikalar, tek bir el tarafından yönetiliyormuş gibi, birbirlerine karışıyordu. Başka zamanlarda, birbirlerini dağıtıyorlardı. Üç yüz senedir dünya bu şekilde biçimlendirilmişti. Şimdi Kule düzgünce üç parçaya ayrılmıştı, Egwene'i destekleyen bir parça, Elaida'yı destekleyen bir parça ve kenarda bekleyen bir parça. O sonuncular birbirleri ile bağlantı halindeyse ve bilgi değiş tokuşu –planlar?– yapıyorlarsa, bunun sonuçları...

Kapalı kapının boğduğu bir sesler kargaşası üzerine doğrulup oturdu. Naris ve Sephanie ciyakladılar ve yerlerinde sıçrayarak birbirlerine sarıldılar, iri iri açılmış gözlerle kapıya baktılar.

"Ne lanet dolaplar dönüyor?.." Birgitte hırlayarak sandığın üzerinden fırladı ve odadan çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı. Sesler yükseldi.

Asker kadınlar savaşıyormuş gibi sesler yoktu, yalnızca ciğerlerini patlatırcasına tartışıyorlardı ve bağdan daha çok, Birgitte'in *lanet* baş ağrısına ek olarak öfke ve kızgınlık geliyordu, ama Elayne küvetten çıktı ve Essande'nin sabahlığı giydirmesi için kollarını uzattı. Beyaz saçlı kadının ve belki Elayne'in sakinliği iki hizmetçiyi o kadar yatıştırdı ki, Essande onlardan yana baktığında kızardılar, ama Aviendha her yere sular saçarak küvetten fırladı ve üzerinden sular damlatarak giyinme odasına koştu. Elayne onun kemer bıçağı ile dönmesini beklemişti, ama bunun yerine bir elinde kehribar kaplumbağayı tutarak, *saidar* aydınlığına sarınmış halde döndü. Diğer eliyle Elayne'e kemer kesesinde duran *angreal*'i, saçlarına sarınmış eski fildişi kadın biblosunu uzattı. Kafasındaki havlu dışında, Aviendha'nın üzerinde ıslaklığından kaynaklanan ışıltı dışında hiçbir şey yoktu, Sephanie ona sabahlığını giydirmeye çalıştığında öfkeyle kovaladı onu. Hançerli ya da hançersiz, Aviendha hâlâ hançerle savaşacakmış ve hızlı hareket etmesi gerekebilirmiş gibi düşünüyordu.

“Bunu giyinme odasına geri koy,” dedi Elayne, fildişi *angreal*’i Essande’ye uzatarak. “Aviendha, gerçekten de buna gerek...”

Kapı aralandı ve Birgitte kaşlarını çatarak başını uzattı. Naris ve Sephanie yerlerinde sıçradılar, demek ki göründükleri kadar yatışmış değildiler.

“Zaida seni görmek istiyor,” diye hırladı Birgitte Elayne’e. “Beklemesi gerektiğini söyledim, ama...” Aniden ciyakladı ve sendeleyerek odaya daldı, iki adımdan sonra dengesini buldu ve onu ittiren kadınla yüzleşmek için döndü.

Catelar Klanı’nın Dalgahanımı kimseyi itmiş gibi görünmüyordu. Girift düğümlü kırmızı kuşağının uçları dizlerinin çevresinde sallanırken, sakin sakin odaya girdi. Arkasından iki Rüzgârbulan geldi, biri kapıyı Rasoria’nın öfkeli yüzüne kapattı. Üçü de, Birgitte’in topuklu botlarının üzerinde sallandığı kadar çok sallanıyorlardı. Zaida kısa boyluydu, sımsıkı kıvırcık saçlarında gri tutamlar vardı, ama esmer yüzü seneler içinde daha da güzelleşenlerdendi ve üzerine küçük madalyonlar dizilmiş, şişman küpelerini burun deliklerine bağlayan altın zincir onu daha da güzelleştiriyordu. Asıl önemlisi, buyurgan bir havası vardı. Kibirli değil, ama itaat göreceğinden eminmiş gibi. Rüzgârbulanlar, hâlâ Güç’le parlamakta olan Aviendha’yı süzdüler ve Chanelle’in köşeli yüzü gerildi, ama Shielyn’in “Aiel kızın” örmeye hazır olduğu mırıltısı dışında sessiz kaldılar ve beklediler. Shielyn’in kulaklarındaki sekiz küpe, onun bir Klan Dalgahanımı’nın Rüzgârbulanı olduğunu gösteriyordu ve Chanelle’in şeref zincirinde neredeyse Zaida’nınki kadar altın madalyon vardı. İkisi de yetke sahibi kadınlardı ve halleriyle hareketleri bunu açıkça ifade ediyordu, ama Zaida din Parede’nin daha yüksek konumda olduğunu bilmek için insanın Atha’an Miere’i tanıması gerekmiyordu.

“Botların yüzünden ayağın takıldı herhalde, Kumandan General,” diye mırıldandı kadın, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme ile. Dövmeli, esmer ellerinden biri göğsüne sarkan altın parfüm kutusu ile oynuyordu. “Hantal şeyler, o botlar.” O ve iki Rüzgârbulan kendisi gibi yalınayaktı. Atha’an Miere’in ayaklarının tabanı ayakkabı tabanları kadar kalındı ve kaba güvertelerde ya da soğuk yer seramiklerinin üzerinde rahatsız olmuyordu. Tuhaf bir biçimde, parlak renkli ipek brokar bluzlarına ve pantolonlarına rağmen, iki kadın da bellerinin altına kadar sarkan ve sayısız kolyelerini gizleyen geniş beyaz etoller takmışlardı.

“Banyo yapıyordum,” dedi Elayne gergin bir sesle. Sanki saçları toplanmış, sabahlığı üzerine yapışırken bunu anlayamazlarmış gibi. Essande kızgınlıktan *titriyordu* neredeyse, ki bu öfkeden kendini kaybetmiş olması gerektiğini gösteriyordu. Elayne de kendini kaybetmek üzere hissediyordu. “Siz gider gitmez banyoma devam edeceğim. Sizinle, banyom bittiği zaman görüşeceğim. Işık’ı memnun edecekse.” İşte! Dairesine dalacaklarsa, törenler eşliğinde geviş getirsinler bakalım!

“Işığın inayeti senin de üzerinde olsun, Elayne Sedai,” diye yanıt verdi Zaida rahatça. Tek kaşını kaldırarak Aviendha’ya baktı, ama bunun sebebi onun hâlâ *saidar*’la parlıyor olması değildi, çünkü Zaida yönlendiremiyordu ve çıplaklığı da değildi sebep. Çünkü Deniz Halkı bu konuda, en azından kıyıbağlı erkeklerin gözlerinden uzakta, oldukça kayıtsızdı. “Nazik bir hareket olurdu, ama beni seninle banyo yapmam için hiç davet etmedin, fakat bundan bahsetmeyeceğiz. Nesta din Reas İki Ay’ın, Seanchanlar tarafından öldürüldüğünü öğrendim. Kaybının yasını tutuyoruz.” Üç kadın beyaz etollerine dokundular ve parmak uçlarını dudaklarına götürdüler, ama törensel sözler Zaida’yı da Elayne kadar sabırsızlandırıyor gibiydi. Kadın sesini yükseltmeden ya da hızlanmadan, Deniz Halkı’ndan biri için şoke edici ölçüde ani ve doğrudan bir tavırla devam etti.

“Yeni bir Gemiler Hanımı seçmek için Atha’an Miere’in İlk On İkisi toplanmalı. Batıda olanlar, oyalanmamak gerektiğini gösteriyor.” Shielyn’in ağzı gerildi ve Chanelle bir kokuyu bastırmak ister gibi, delikli parfüm kutusunu kaldırdı. Kutudaki baharatlı parfüm odadaki gül kokusunu bastıracak kadar keskindi. Sezdiklerini Zaida’ya ne kadar açıklarlarsa açıklasınlar kadın huzursuzluk sergilemiyordu, tek sergilediği kararlılıktı. Bakışlarını Elayne’in yüzüne dikmişti. “Her ne gelecekse, hazır olmalıyız ve bunun için bir Gemiler Hanımı’na ihtiyacımız var. Beyaz Kule adına, yirmi öğretmen söz vermiştin. Yaslı Vandene’i ya da seni alamam, ama yanıma üç başka kişi alacağım. Kalanlar Beyaz Kule’nin borcu olacak ve en yakın zamanda ödenmesini bekleyeceğim. Kule’nin borcunu ödemek için gönüllü olup olmayacaklarını görmek için Gümüş Kuğu’daki Aes Sedailere birini yolladım, ama yanıtlarını bekleyemeyeceğim. Işık’ı memnun edecekse, bu gece Illian limanında diğer Dalgahanımları ile banyo yapacağım.”

Elayne kendi yüzünü ifadesiz tutmak için büyük çaba gösteriyordu. Kadın, Caemlyn’de başıboş gezen bütün Aes Sedaileri toplayıp götüreceğini mi *bildiriyordu?* Rüzgârbulanlardan tekini bile geride

bırakmayacakmış gibi geliyordu kulağa. Elayne’in yüreği büzüldü. Reanne geri dönene kadar, kapıyol örecek kadar güçlü yedi Kandaş vardı, ama onların ikisi bir at arabasının geçmesine yetecek kadar geniş kapıyol öremiyordu. Rüzgârbulanlar olmadan, Caemlyn için Tear ve Illian’dan erzak getirmek, en iyi ifadeyle, sorunlu olurdu. Gümüş Kuğu! Işık, Zaida kimi göndermiş olursa olsun, Elayne’in yaptığı pazarlığı açığa vuracaktı! O kargaşa açığa çıktığı için Egwene ona teşekkür etmeyecekti. Bu kadar kısa bir açıklama ile böylesine çok sorunun kucağına düşeceğini hiç düşünmemişti.

“Başınız sağ olsun. Atha’an Miere’in kaybı için üzüldüm,” dedi, hızlı düşünerek. “Nesta din Reas harika bir kadındı.” En azından güçlü bir kadındı ve çok güçlü bir kişiliği vardı. Elayne onunla görüştükten sonra, iç etekliği üzerinde kaldığı için memnun olmuştu. İç etekliklerden bahsetmişken, giyinmek için zaman harcayamazdı. Zaida beklemeyebilirdi. Sabahlığının kemerini sıktı. “Konuşmalıyız. Konuklarımız için şarap, benim için çay getirt, Essande. Açık çay,” diye nefes verdi, Birgitte’in bağından bir ihtiyat patlaması gelince. “Küçük oturma odasına. Bana katılır mısın, Dalgahanımı?”

Zaida’nın, zaten bunu beklermiş gibi başını sallamakla yetindiğini görünce şaşırdı. Bu Elayne’i, pazarlıkta Zaida’ya düşen kısım hakkında düşünmeye itti. Pazarlıklarda; aslında iki pazarlık vardı ve anahtar bu olabilirdi.

Kimse küçük oturma odasının yakında kullanılacağını düşünmemişti, bu yüzden Sephanie koşa koşa gelip geniş beyaz şömineye yığılmış meşe odunlarının altına yerleştirilmiş çıraları yaktığı zaman bile havadaki soğukluk kaybolmadı. Sephanie telaşla odadan çıktı. Kadınlar şöminenin önüne yarım daire halinde dizilmiş hafif oymalı sandalyelere dizilirken yağlı çıralarda alevler yükseldi, ızgaraların üzerindeki odunları tutuşturdu. Eh, Elayne ve Deniz Halkı kadınları diziliyordu, Elayne sabahlığın dizlerinin üzerine gelen kısmını dikkatle düzeltiyor, doğru düzgün giyinebilmesi için Zaida’nın bir saat gecikmiş olmasını diliyordu. Rüzgârbulanlar serinkanlılıkla, Dalgahanımı’nın bir sandalye seçmesini beklediler, sonra onun iki yanına oturdular. Birgitte ellerini kalçalarına dayadı, ayaklarını ayırdı ve gök gürültüsü gibi bir suratla yazı masasının önüne dikildi. Bağdan, Atha’an Miere’in boyunlarını sıkma arzusu geliyordu. Aviendha kayıtsızca dresuarlardan birine yaslandı ve Essande sabahlığını getirip anlamlı anlamlı uzattığında sabahlığını giydi, kollarını

göğsünde kavuşturarak aynı pozu takındı. *Saidar*'ı salıvermişti, ama kaplumbağa hâlâ elindeydi ve Elayne onun bir anda Güç'e sarınmaya hazır olduğunu tahmin ediyordu. Ama ne Aviendha'nın soğuk, yeşil gözleri, ne de Birgitte'in kaş çatışı Deniz Halkı üzerinde en ufak etki bırakmıştı. Onlar, kimse oydu ve kim olduklarını iyi biliyorlardı.

"*Atha'an Miere*'e yirmi öğretmen söz verdim," dedi Elayne, hafifçe vurgulayarak, Zaida *kendisine* söz verildiğini, *kendisinin* borcu tahsil edeceğini söylemişti, ama pazarlık Nesta din Reas'la yapılmıştı. Elbette, Zaida yeni Gemiler Hanımı olacağına inanıyor olabilirdi. "Amyrlin Makamı tarafından seçilecek, doğru düzgün öğretmenler. Atha'an Miere'in yaptıkları pazarlıkları eksiksizce yerine getirmekle gurur duyduklarını biliyorum. Kule de kendine düşeni yapacak. Ama Aes Sedailerin ders vermesi üzerinde anlaşıldığı zaman, bunun geçici olacağını biliyordunuz. Ve Gemiler Hanımı ile, bundan apayrı bir pazarlık yapıldı. Rüzgârbulanların Illian ve Tear'dan Caemlyn'e erzak getirilmesi için kapıyol örmesini kabul ederken sen de aynı şeyi söyledin. Kuşkusuz pazarlıkta size düşenin yerine getirilmesi dışında, kıyıbağlıların işlerine karışmak istemezsin. Ama eğer gidiyorsan, verdiğin yardım sona eriyor demektir ve bizim öğretmen sağlama gerekliliğimiz de bununla beraber sona erer. Korkarım Gümüş Kuğu'dan da öğretmen alamazsın. Atha'an Miere, Amyrlin Makamı öğretmen yollayana dek beklemek zorunda kalacak. Gemiler Hanımı ile yaptığımız pazarlık öyle gerektiriyor." Handan uzak durmalarını emredememesi yazıktı, ama bunun için çok geç olabilirdi zaten ve bunu açıklamak için bulabildiği her sebep kulağa boş geliyordu. Bir özü olmadığı için çürütülen her sav Zaida'yı daha fazla cesaretlendirirdi. Atha'an Miere korkunç pazarlık yapardı. Titiz, ama yine de korkunç. Çok ağır, çok dikkatli gitmek zorundaydı.

"Kız kardeşim seni kulağından yakaladı, Zaida din Parede," diye güldü Aviendha, kalçasına şaplak atarak. "Aslında, seni ayak bileklerinden astı." Bu, bir sebepten çok gülünç bulduğu bir Atha'an Miere ceza yöntemiydi.

Elayne sinir patlamasını bastırdı. Aviendha Deniz Halkı'nın burnunu sürtmek için fırsat kaçırmıyordu –Ebou Dar'dan kaçarken başlamıştı ve bir daha bırakmamıştı– ama şimdi zamanı değildi.

Chanelle, yüzündeki sükûnet öfkeye dönüşerek gerildi. Zayıf kadın Aviendha'nın burun sürtmesine birden çok kez maruz kalmıştı ve birinde, çok güçlü bir Aiel içkisi olan *oosquai* söz konusu olmuştu. Kadın *saidar*'ın parıltısına sarındı! Zaida bunu göremezdi, ama *oosquai* meselesini ve

Chanelle'in yatağına taşındığını, yol boyunca da kustuğunu biliyordu. Kadın elini emredercesine Rüzgârbulan'a doğru kaldırdı. Parıltı soldu ve Chanelle'in yüzü karardı. Utançtan da olabilirdi, öfkeden de.

"Her şey söylediğin gibi olabilir," dedi Zaida ve bu hakarete çok yakındı, özellikle de bir Aes Sedai'ye söylenmişse. "Her durumda, Merilille o pazarlığın parçası değildi. Caemlyn'e gelmeden uzun zaman önce öğretmenlerden biri olmayı kabul etti ve öğretmeye devam edebilsin diye benimle gelecek."

Elayne derin bir nefes aldı. Zaida'yı bundan vazgeçirmek için itiraz etmeye kalkışamazdı bile. Beyaz Kule'nin nüfuzunun büyük kısmı, Kule'nin tıpkı Deniz Halkı gibi, sözlerini titizlikle tutmasından kaynaklanırdı. Sözlerini tuttuğunun *bilinmesinden.* Ah, insanlar, bir Aes Sedai'nin sizin söz verdiğinizi sandığınız şeyi, söz verdiğinden emin olmak için dikkatle dinlemeniz gerektiğini söylerdi ve bu genellikle de doğru olurdu, ama söz bir kez açıkça anlaşıldıktan sonra, Işık adına edilmiş bir yeminden farksız olurdu. En azından Rüzgârbulanlar Merilille'in uzaklaşmasına izin vermezdi. Onu gözlerinin önünden ayırmıyorlardı. "Ona özellikle ihtiyacım olursa Merilille'i bana geri yollamanız gerekebilir." Vandene ve iki yardımcısı onun Kara Ajah'tan olduğuna dair kanıt bulursa. "Eğer bu olursa, yerine birini ayarlarım." Ama bunun kim olacağına dair en ufak fikri yoktu.

"Daha bir senelik hizmetini tamamlamasına var. Pazarlığa göre, en az bir sene olacak." Zaida, bir imtiyaz verirmiş gibi elini salladı. "Ama yerine gelecek kişinin o gitmeden yanımızda olması gerektiğini anladığın sürece, olur. Yerine biri gelmezse onu bırakmam."

"Sanırım bu iş görür," diye yanıt verdi Elayne. Görmek zorundaydı, çünkü başka seçeneği yoktu!

Zaida hafifçe gülümsedi ve sessizliğin uzamasına izin verdi. Chanelle kıpırdandı, ama kalkmak istiyor gibi değil, sabırsızlanıyor gibiydi. Dalgahanımı yerinden kıpırdamadı. Bir şey daha istediği, bir pazarlık daha yapmak istediği açıktı. İlk Elayne'in konuşmasını istediği de açıktı. Elayne diğer kadından daha uzun beklemeye hazırlandı. Şöminedeki alevler yükselmiş, çıtırdamaya başlamıştı, bacaya kıvılcımlar gönderiyor, odaya güzel bir sıcaklık yayıyordu, ama Elayne'in ıslak sabahlığı odadaki soğuğu alıyor, derisine aktarıyordu. Soğuğu görmezden gelmek iyiydi, güzeldi, ama hem üşüdüğünüzü, hem ıslak olduğunuzu nasıl görmezden gelebilirdiniz? Zaida'nın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi ve minik gülümsemesini

taklit etti. Essande geri döndü, halat işi tepsiler taşıyan Naris ile Sephanie de arkasından geldiler. Tepsilerden birinde aslan şeklinde gümüş bir çaydanlık ve ince yeşil Deniz Halkı porselenleri, diğerinde dövme gümüş kupalar ve baharat kokuları saçan yüksek boyunlu bir şarap sürahisi vardı. Elayne dışında herkes şarap aldı. Elayne'e şarap önerilmedi bile. Elayne çayının içine bakarak göğüs geçirdi. Fincanın dibini açıkça görebiliyordu. Çayı biraz daha açık yapsalar sudan farkı kalmayacaktı!

Bir an sonra Aviendha odayı aştı ve şarap kupasını dresuarlardan birinin üzerine bırakıp kendine bir fincan çay doldurdu. Elayne'e başını salladı ve gerçekten de açık çayı şaraba tercih ettiği fikrini duygudaşlıkla birleştiren bir gülümseme bahşetti. Elayne elinde olmadan gülümsedi ona. Birincil-kardeşler iyi şeyler kadar kötü şeyleri de paylaşıyordu. Birgitte kendi gümüş kupasının üzerinden sırıttı ve tek yudumda yarısını boşalttı. Bağ, Elayne'in hissettiği aksilik karşısında eğlenti taşıyordu. Ve hâlâ baş ağrısı vardı ve hiç azalmamıştı. Elayne şakağını ovaladı. Merilille'in, kadını gördüğü anda Şifa vermesi için ısrar etmeliydi. Konu Şifa olduğunda bazı Kandaşlar Merilille'i aşıyordu, ama sarayda lafı edilecek kadar Şifa bilen tek Aes Sedai Merilille'di.

"Bu kapıyolları açacak kadınlara çok ihtiyacın var," dedi Zaida aniden. Dolgun dudakları artık gülümsemiyordu. İlk konuşan kişi olmak hoşuna gitmemişti.

Elayne çay müsveddesini yudumladı ve sessiz kaldı.

"Bir iki Rüzgârbulanı burada bırakmam Işık'ı memnun edebilir," diye devam etti Zaida. "Belirli bir süre için."

Elayne düşünüyormuş gibi alnını kırıştırdı. O lanet kadınlara gerçekten *ihtiyacı* vardı, hem de bir ikiden fazlasına. "Karşılığında ne istiyorsun?" dedi sonunda.

"Erinin Nehri kıyısında, her kenarı bir buçuk kilometre boyunda bir toprak parçası. İyi toprak olacak ama. Bataklık değil. Sonsuza dek Atha'an Miere toprağı olacak. Andor'un değil bizim yasalarımıza tabi olacak," diye ekledi, bu sonradan aklına gelmiş, bahsetmeye bile gerek olmayan küçük bir meseleymiş gibi.

Elayne'in çayı boğazına kaçtı. Atha'an Miere denizden uzak kalmaktan, denizi göremeyecekleri bir yerde kalmaktan nefret ederdi. Ve Zaida en yakın tuzlu sudan bin altı yüz kilometre uzakta bir yerde toprak istiyordu, öyle mi? Hem de mutlak hâkimiyetlerine bırakılmasını istiyordu. Cairhienliler, Murandyliler, hatta Altaralılar Andor'dan parça koparmaya

çalışırken kan vermişti ve Andorlular onları uzak tutmak için kan dökmüştü. Yine de, her kenarı bir buçuk kilometre olan bir bölge küçük bir parçaydı ve Caemlyn'in erzaklarının gelmeye devam etmesi için küçük bir bedeldi. Zaida'nın bunu bilmesine izin vereceğinden değil. Ve eğer Deniz Halkı Andor'la doğrudan ticaret yapmaya başlarsa, o zaman Andor malları da Deniz Halkı'nın yelken açtığı her yere, ki bu her yer demekti, Deniz Halkı ambarlarından gidebilirdi. Kuşkusuz Zaida bunu biliyordu, ama Elayne'in aklına geldiğini de belli etmenin anlamı yoktu. Muhafız bağı ihtiyat uyarısı yapıyordu, ama Birgitte'in herkesten iyi bilmesi gerektiği gibi, cüret gerektiren zamanlar vardı.

"Bazen çay yanlış tarafa gidiyor." Yalan değildi, yalnızca kaçamaklı bir yanıttı. "Andor'un o büyüklükte bir parçası için iki Rüzgârbulan'dan daha fazlasını hak ediyorum. Atha'an Miere Rüzgârlar Çanağı'nın kullanılmasına yardım ettikleri için yirmi öğretmen ve daha fazlasını aldılar. Üstelik onlar ayrıldıkları zaman yerlerini yeni bir yirmi kişi alacak. Yanınızda yirmi bir Rüzgârbulan var. Andor'dan o büyüklükte toprak karşılığında, yirmi bir Rüzgârbulan'ın tamamını almam gerekir ve onlar ayrıldıklarında, yerlerini yeni bir yirmi bir kişi alacak. Ve bu Aes Sedailer Deniz Halkı'na ders verdiği sürece devam edecek." Kadının bunu, öneriyi reddediyormuş gibi algılamasına izin vermemek en iyisiydi. "Elbette, bu toprak parçasından Andor'a nakledilen mallardan olağan gümrük vergileri tahsil edilecek."

Zaida gümüş kupasını ağzına götürdü ve indirdiği zaman yüzünde minicik bir gülümseme vardı. "Andor'a giren mallardan alınacak, ama ırmaktan bizim topraklarımıza inen mallardan alınmayacak. Üç Rüzgârbulan bırakabilirim. Diyelim ki, yarım sene için. Ve savaşta kullanılmamaları gerek. Halkımın sizin için ölmesine izin veremem. Deniz Halkı aralarından bazılarını öldürdü diye Andorluların bize kızmasına da izin veremem."

"Onlardan yalnızca kapıyol yapmaları istenecek," dedi Elayne, "ama onları ben ne zaman istersem o zaman yapmalılar." Işık! Sanki Tek Güç'ü silah olarak kullanmayı düşünüyormuş gibi! Deniz Halkı bunu hiç tereddüt etmeden yapıyordu, ama Elayne Egwene'in talep ettiği gibi, Üç Yemin'i çoktan etmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. Dahası, duvarların dışındaki o kampları *saidar*'la yıkarsa ya da bir başkasının yıkmasına izin verirse, Andor'daki tek Ev bile onu desteklemezdi. "Benim tahta çıkacağım kesin olana kadar kalmalılar. Bu iş yarım sene de sürse,

daha uzun da," Taht o süreden çok daha kısa zamanda onun olmalıydı, ama yaşlı dadısı Lini'nin dediği gibi, sepetteki eriklerinizi sayardınız, ağaçtakileri değil. Ama taht onun olduğunda şehre erzak getirtmek için Rüzgârbulanlara ihtiyacı olmayacaktı ve aslında, onların gittiğini görmekten memnun olacaktı. "Ama üç yeterli değil. Senin Rüzgârbulanın olduğu için Shielyn'i yanında isteyeceksin. Kalan bende kalır."

Kadın başını iki yana sallarken Zaida'nın şeref zincirindeki madalyonlar nazikçe sallandı. "Talaan ve Metarra hâlâ çırak. Eğitimlerine dönmeleri gerek. Diğerlerinin de görevleri var. Tahtın güvene alınana kadar dördü sana ayrılabilir."

Buradan sonrası yalnızca pazarlık meselesiydi. Elayne çırakları alıkoymayı beklememişti aslında ve klan Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları da kalamazdı, bunu da beklemişti. Çoğu Dalgahanımı Rüzgârbulanlarını ve Kılıçustalarını yakın danışmanlar olarak kullanırdı ve Elayne Birgitte'ten ayrılmayı ne kadar isterse, onlar da danışmanlarından ayrılmayı o kadar isterdi. Zaida, büyük gemilerde hizmet gören Rüzgârbulanlar gibi başkalarını da hariç tutmaya çalıştı, ama bu oradaki Rüzgârbulanların büyük kısmını hariç tutmak olurdu ve Elayne reddetti, Zaida kendi teklifini yükseltmeyi reddettiği sürece taleplerini indirmeyi de reddetti. Kadın teklifini yavaş yavaş, gönülsüzce yükseltti. Ama Elayne'in beklediği kadar da yavaş değil. Dalgahanımı'nın bu pazarlığa, Elayne'in kapıyollar örebilen kadınlara ihtiyaç duyduğu kadar çok ihtiyaç duyduğu açıktı.

"Işık altında, anlaştık," dedi sonunda. Sağ elinin parmak uçlarını öptü ve eğilip Zaida'nın dudaklarına bastırdı. Etkilendiği açık olan Aviendha sırıttı. Birgitte'in yüzü ifadesizdi, ama bağ kadının Elayne'in bu pazarlıktan bu kadar iyi durumda çıkmasına inanamadığını söylüyordu.

"Işık altında, anlaştık," diye mırıldandı Zaida. Elayne'in dudaklarına bastırdığı parmakları sert ve nasırlıydı, halbuki kadın senelerdir halat çekmemiş olmalıydı. Pazarlık masasındaki on dört Rüzgârbulanından dokuzunu vermiş bir kadın için oldukça tatmin olmuş görünüyordu. Elayne, o dokuz kadından kaçının, gemileri Ebou Dar'da Seanchanlar tarafından yok edilmiş kadınlar olacağını merak etti. Atha'an Miere arasında gemi kaybetmek ciddi bir meseleydi ve kadınların evlerinden biraz daha uzak kalmak istemelerine yetecek sebepti. Fark etmez.

Chanelle surat asıyordu, dövmeli elleri kırmızı brokar pantolonunun dizlerinde gergin duruyordu, ama bir süre daha kıyıda kalması gerekecek

bir Deniz Halkı kadınından beklenecek kadar da asık suratlı değildi. Kalan Rüzgârbulanlara o kumanda edecekti ve Zaida'nın onun Elayne'in ve Birgitte'in yetkesi altında olmasını kabul etmesinden memnun kalmamıştı. Artık sarayın sahibiymiş gibi ortalarda dolaşan ve sağa sola talepler yağdıran Deniz Halkı olmayacaktı. Ama diğer yandan, Elayne Zaida'nın bu görüşmeye grubunun bir kısmını geride bırakacağını, Chanelle'in ise kalanlara kumanda edeceğini bilerek geldiklerini tahmin ediyordu. Bu da önemli değildi, Zaida'nın Gemiler Hanımı olmak yolunda nasıl bir avantaj kazanmayı umduğu da. Bu anlaşmada bazı avantajlar gördüğü cam kadar berraktı. Tek önemli olan Caemlyn'in aç kalmamasıydı. Bu, bir de... batıda yanmaya devam eden *lanet olası* işaret ateşi. Hayır, o bir kraliçe olacaktı, ay çarpmasına uğramış bir kız çocuğu değil. Tek önemli *olması gereken* Caemlyn ve Andor'du.

13
Yüksek Makamlar

Zaida ve iki Rüzgârbulan zarafetle ve görünürde telaşsızca, ama girdikleri zamankinden de az törenle, yalnızca Işık'ın Elayne'i aydınlatması ve güvende olmasını sağlaması dilekleri ile Elayne'in dairesinden ayrıldılar. Atha'an Miere açısından, tek kelime etmeden çekip gitmeye denkti. Elayne, Zaida gerçekten de bir sonraki Gemiler Hanımı olmayı istiyorsa, karşısında avantaj kazanmayı umduğu bir rakibi bulunduğuna karar verdi. Zaida'nın Atha'an Miere tahtına ya da Deniz Halkı ne isim veriyorsa ona ulaşması Andor'un çıkarına olabilirdi; pazarlık olsa da olmasa da, Zaida Andor'un ona yardım ettiğini her zaman hatırlayacaktı ve bu iyi olmalıydı. Ama başarısız olursa, Andor'un kimi kayırdığını rakibi de hatırlayacaktı. Yine de her şey olasılıklara bakıyordu. Şu anda burada olanlar bambaşka bir meseleydi.

"Kimsenin bir büyükelçiye kaba kuvvet kullanmasını beklemiyorum," dedi sessizce, kapı Deniz Halkı'nın arkasından kapandığı zaman, "ama gelecekte, dairemde mahremiyet bulmayı bekliyorum. Büyükelçilerin bile içeriye dalmasına izin verilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Rasoria odun gibi bir suratla başını salladı, ama yanaklarında parlayan kırmızılığa bakılırsa, Deniz Halkı'nın yanından geçmesine izin vermiş olmasına en az Birgitte kadar utanıyordu ve bağ... *kıvranıyordu...* öyle ki Elayne kendi yüzünün de keskin bir utançla kızarmaya başladığını hissetti. "Tam olarak yanlış yaptığınız söylenemez, ama bir daha olmasın." Işık, şimdi de ahmak gibi konuşuyordu! "Bundan bir daha bahsetmeyeceğiz," dedi gergin gergin. Ah, *kavrulası* Birgitte, *kavrulası* bağ! Zaida'yı durdurmak için gerçekten de kadınla güreşmeleri gerekecekti, ama diğer kadının baş ağrısına bir de iliklerine dek işleyen bir küçük düşmüşlük

eklemek, yaraya tuz basmaktan farksız oluyordu! Ve Aviendha'nın öyle... *yağcı yağcı* sırıtması gerekmiyordu. Birgitte'le onun bazen birbirlerinin duygularını yansıttığını kız kardeşinin ne zaman öğrendiğini bilmiyordu Elayne, ama Aviendha bütün bunları çok gülünç buluyordu. Kadının mizah anlayışı bazen çok kaba oluyordu.

"Bence siz ikiniz bir gün birbirinizi eriteceksiniz," dedi Aviendha kahkaha atarak. "Ama diğer yandan, sen o şakayı yaptın bir kere, Birgitte Trahelion." Birgitte ona kaşlarını çattı, bağda ani bir korku, utancı bastırdı ve yüzüne öyle masum bir ifade oturttu ki gözleri yüzünden düşüverecekmiş gibi göründü.

Sormamak daha iyi, diye karar verdi Elayne. Sorular sorduğun zaman, derdi Lini, istesen de istemesen de yanıtları dinlemek zorundasın. Elayne dinlemek istemiyordu, Rasoria botlarının önündeki yer seramiklerini dikkatle incelerken ve giriş odasındaki Asker kadınlar dinlemiyormuş gibi yapamazken değil. Onu tamamen yitirene kadar mahremiyetin ne kadar kıymetli olduğunu fark etmemişti. En azından hemen hemen tamamen. "Şimdi banyomu bitireceğim," dedi sakin sakin. Kan ve küller, Birgitte ona nasıl bir şaka yapmıştı? Onun... erimesine... sebep olan bir şey? Ne olduğunu hâlâ bilmiyorsa, büyük bir şey olmasa gerekti.

Ne yazık ki banyo suyu soğumuştu. En azından ılımıştı. İçine girip oturmak istediği bir şey değil. Biraz daha küvette oturmak harika olacaktı, ama küvetlerin kova kova boşaltılmasını ve daha fazla sıcak su getirilmesini beklemek pahasına değil. Artık döndüğünü tüm saray öğrenmiş olmalıydı ve Birinci Hizmetkâr ile Başkatip günlük raporlarını vermek için can atıyor olmalıydılar. Şehirde bulunduğu zamanlar günlük verdikleri raporları. Bir günlüğüne gittiği için iki kat hevesli olmalıydılar. Bir ülkeyi yöneteceksiniz, görev keyiften önce gelmeliydi. Ve daha tahtı elde etmeye çalışırken iki kat önemliydi bu.

Aviendha başındaki havluyu çözdü ve saçlarını savurup açtı. Bir daha suya girmek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu. Giyinme odasına yöneldi ve daha kapıya varmadan sabahlığını çıkardı. Elayne ve hizmetçiler girdiğinde giysilerinin çoğunu giymişti. Yalnızca birkaç homurtuyla Naris'in işi tamamlamasına izin verdi, ama zaten kalın yünlü eteğini giymekten başka yapacak şey kalmamıştı. Hizmetçinin eline tokat atarak, dizlerine dek gelen yumuşak çizmelerinin bağcıklarını kendisi bağladı.

Elayne için o kadar kolay değildi. Acil bir durum olmadığı sürece, elbise seçimini onunla tartışmadığı zaman Essande alınıyordu. Yakın hizmetkârlar karşısında hassas bir dengeyi gözetmek gerekiyordu. İstisnasız bir biçimde, kişisel hizmetkârınız bildiğini hiç sanmadığınız sırlarınızı bilirdi ve sizi en kötü hallerinizde görürdü; aksi, bitkin, yastığınıza kapanmış ağlarken, öfke ve surat asma nöbetleri içinde. Saygı iki yönlü olmalıydı, yoksa durumu idare etmek imkânsız olurdu. Bu yüzden, Elayne ince yünden, yüksek yakası ve kol yenleri yeşil işlemeli, siyah tilki kürkü kenarlı basit gri bir elbise seçtiğinde minderli sıralardan birine oturmuş, Naris'in saçlarını taramasına izin veriyordu. Karar vermekte güçlük çektiğinden değil; Essande inciler, safirler ve ateş damlaları ile süslü, her biri bir öncekinden de girift işlemeli ipek elbiseler çıkarıp duruyordu. Taht henüz onun olmasa da, Essande onu her gün, genel görüşmeye hazırlanan bir kraliçe gibi giydirmek istiyordu.

Her gün dilekçe vermek ve saygılarını sunmak için gelen tüccar heyetleri, özellikle de Andor'daki sorunların işlerini etkilemesini istemeyen dışarlıklılar varken bu anlamlıydı. Caemlyn'e her kim hâkim olmuşsa Andor'a da onun hâkim olduğunu söyleyen eski deyim asla tam olarak doğru olmamıştı, ama tüccarlara göre, Arymilla'nın ordusunun kapıların önüne gelmesi Elayne'in tahta çıkma olasılığını azaltmıştı. Duvarın iki yanına dizilmiş Evleri, tıpkı paralarını sayar gibi kolaylıkla sayabiliyorlardı. Artık Andorlu tüccarlar bile Kraliyet Sarayı'na gelmekten kaçınıyor, saraya gittikleri sanılmasın diye İç Şehir'den olabildiğince uzak duruyorlardı ve bankacılar başlarını sıkı sıkı kapatarak, armasız arabalarla geliyorlardı. Kimse Elayne'e kötü şans dilemiyordu, Elayne bunu biliyordu, kimse onu kızdırmak da istemiyordu, ama Arymilla'yı da kızdırmak istemiyorlardı, şimdi değil. Yine de, bankacılar geliyordu işte ve şimdiye dek tüccarların Arymilla'ya dilekçe verdiğini duymamıştı. Başarısız olduğunun ilk işareti bu olurdu.

Essande Sephanie'nin Elayne'e yardım etmesine izin verdiğinde, elbisesini giymek iki kat uzun sürdü. Kız tüm süreç boyunca derin derin nefes aldı, henüz başka birini giydirmeye alışık değildi ve Essande'nin gözlerinin önünde hata yapmaktan korkuyordu. Hanımının gözlerinin önünde hata yapmaktan korktuğundan daha fazla, diye tahmin ediyordu Elayne. Kuruntuları yüzünden gürbüz genç kadın beceriksizleşiyor, beceriksizleştiği için daha fazla titizleniyor, titizlendiği için hata yapmaktan daha fazla korkuyor, sonuç olarak kırılgan yaşlı kadından çok daha yavaş

davranıyordu. Ama sonunda Elayne kendini Aviendha'nın karşısına oturmuş, buklelerini Essande'nin taramasına izin verirken buldu. Essande'nin fikrine göre, kızlardan birinin Elayne'in iç etekliğini giydirmesine ya da düğmelerini iliklemesine izin vermek bir şeydi, onlardan birinin Elayne'in saçlarını dolaştırmasını göze almak bambaşka bir şey.

Ama daha tarak Elayne'in saçlarından iki düzine kez geçmeden Birgitte kapıda belirdi. Essande burnunu çekti ve Elayne arkasında kadının yüz buruşturduğunu gözlerinin önüne getirdi. Essande, gönülsüzce de olsa, Birgitte'in banyo esnasında orada bulunmasına göz yumuştu, ama giyinme odası kutsala yakındı.

Şaşırtıcı şekilde, Birgitte hizmetçinin onaylamazlığını, yatıştırıcı bir bakışa bile başvurmadan, göz ardı etti. Normalde Essande'yi Elayne'in istediğinden bir zerre daha fazla zorlamazdı. "Dyelin geri döndü, Elayne. Yalnız değil. Mantear, Haevin, Gilyard ve Northan Evlerinin Yüksek Makamlarını getirmiş." Bir sebepten, bağdan şaşkınlık ve sinir aktı.

Paylaştıkları baş ağrısı olsa da olmasa da, Elayne sevinçle yerinde sıçrayabilirdi. Essande tarağı saçlarına iyice geçirmiş olmasaydı sıçrardı da. Dört Ev! Dyelin'in bunu başaracağını hiç düşünmemişti. Ummuştu, bunun için dua etmişti, ama hiç beklememişti, özellikle de bir kısa hafta içinde. Aslında, Dyelin'in eli boş döneceğinden emindi. Dört yeni Ev sayesinde, Arymilla ile durumu eşitlemiş oluyordu. O aptal kadınla "durumu eşitlediğini" düşünmek canını sıkıyordu, ama doğrusu buydu. Mantear, Haevin, Gilyard ve Northan. Neden Candraed yoktu? Dyelin'in görüşmeye gittiği beşinci Ev oydu. Hayır. Dört yeni Evi vardı ve bir tanesinin yokluğunu dert etmeyecekti.

"Ben gelene dek onları resmi oturma odasında oyala, Birgitte." Zaida için küçük oturma odası yeterliydi –bu kusuru Dalgahanımı'nın fark etmemiş olmasını diliyordu– ama dört Yüksek Makam daha fazlasını gerektiriyordu. "Birinci Hizmetkâr'dan da daireler ayarlamasını iste." Daireler. Işık! Yer açmak için Atha'an Miere'in kullandığı dairelerden çıkarılması gerekecekti. Onlar gidene dek, iki kişi tarafından kullanılmayan yegâne yataklar üç kişi tarafından kullanılanlardı. "Essande, safirli yeşil ipek elbiseyi giyeceğim, sanırım. Saçlarıma da safirler tak. Büyük safirler."

Birgitte hâlâ şaşkın ve altüst olmuş hissediyordu. Neden? Kuşkusuz Zaida yüzünden *Dyelin*'i bekletmesi gerektiğini düşünmüyordu? Ah, Işık, şimdi de Birgitte'in şaşkın hissetmesine şaşıyordu; eğer bu şekilde kendi

kendini beslemesine izin verirse, sonunda ikisinin de başı dönecekti! Kapı kapanırken Essande, muzaffer denebilecek bir gülümsemeyle en yakın gardıroba yöneldi.

Naris'i ve tarağını kovalayan ve saçlarını bağlamak için koyu gri bir eşarbı katlamakta olan Aviendha'ya bakarken, Elayne kendi kendine gülümsedi. O kısır döngüden çıkmak için bir şeye ihtiyacı vardı. "Belki sen de bu seferlik ipekler ve mücevherler kullanmalısın, Aviendha," dedi, nazikçe sataşan bir sesle. "Dyelin aldırmaz, elbette, ama diğerleri Aiellere alışık değil. Bir ahır uşağını konuk ettiğimi düşünebilirler."

Şaka yapmak istemişti –giysiler konusunda devamlı birbirlerine takılıyorlardı ve Aviendha ne giyerse giysin Dyelin ona yan yan bakıyordu– ama kız kardeşi duvarın dibine dizilmiş gardıroplara kaşlarını çattı, sonra başını salladı ve eşarbı yanına, dolgu minderin üzerine bıraktı. "Sırf Yüksek Makamlar etkilensin diye. Bunu her zaman yapacağımı düşünme. Bu, sana yaptığım bir iyilik."

İyilik yapan biri için, Essande'nin çıkardığı giysileri büyük ilgiyle inceledi ve sonunda yeşil çizgili koyu mavi kadife bir elbise ve saçlarını toplayacak gümüş bir ağda karar kıldı. Onun için yapılmış bir elbiseydi, ama Caemlyn'e geldiğinden beri, içlerinde ölüm-kafası örümcekleri dolaşıyormuş gibi kaçınmıştı onlardan. Kol yenlerini okşarken, fikrini değiştirebilirmiş gibi duraksadı, ama sonunda Naris'in minik inci düğmeleri iliklemesine izin verdi. Elayne'in, elbiseye çok yakışacak zümrütler takması önerisini reddetti, gümüş kar tanesi kolyesini ve kalın fildişi bileziğini çıkarmadı, ama son anda kehribar kaplumbağayı omzuna iğneledi.

"Ne zaman gerekeceğini asla bilemezsin," dedi.

"Sağlama almak en iyisi," diye onayladı Elayne. "O renkler sana çok yakıştı. Doğruydu, ama Aviendha kızardı. Ne kadar iyi ok attığı veya ne kadar hızlı koşabildiği hakkındaki övgüleri hakkı sayıyordu, ama güzel olduğu fikrine alışmayı zor buluyordu. Bu, son zamanlara dek görmezden gelmeyi başardığı bir özelliğiydi.

Broşun bir *angreal* olduğunu bilmeyen Essande başını onaylamazlıkla iki yana salladı. Kehribar mavi kadifeye yakışmamıştı. Ya da belki, Aviendha'nın yeşil kadife kemerinin arkasına taktığı kemik kabzalı bıçak yüzündendi. Beyaz saçlı kadın, Elayne'in altın örgü kemerinden sarkan, kabzası ve topuzu safirlerle süslü, küçük bir hançer takmasını sağlamıştı. Her şey Essande'nin onayını almalıydı.

Aviendha yüksek yakalı kadifeler içinde giriş odasına geçtiği zaman Rasoria irkildi. Asker kadınlar onun üzerinde Aiel kıyafetlerinden başkasını görmemişti. Aviendha, ona gülmüşler gibi kaşlarını çattı ve kemer bıçağını sıkı sıkı kavradı, ama neyse ki duvarın dibindeki uzun dresuarın üzerinde duran kumaş örtülü tepsi dikkatini çekti. Onlar giyinirken Elayne'in öğle yemeği getirilmişti. Aviendha mavi çizgili kumaşı kenara çekerek Elayne'in ilgisini yemeklere çekmeye çalıştı, gülümseyerek kuru erik yahnisinin ne kadar tatlı olacağına işaret etti, tahıllı lapa içindeki domuz eti parçalarına bakarak nida etti. Parçadan çok kıymığa benziyorlardı. Rasoria boğazını temizledi ve dairenin büyük oturma odasında güzel bir ateş yandığını söyledi. Leydi Elayne'in tepsisini oraya taşımaktan mutlu olurdu. Herkes Elayne'in doğru düzgün yemek yediğinden emin olmaya çalışıyordu, "doğru düzgün"den her ne anlıyorlarsa, ama bu saçmalıktı. Tepsi bir süredir bekliyordu. Lapa, çanağı baş aşağı çevirse akmayacak kadar katılaşmış bir yığına dönüşmüştü!

Dört Ev'in Yüksek Makamı onu ziyarete gelmişti ve yeterince beklemişlerdi zaten. Bunu hatırlattı, ama açsalar ikisinin yiyebileceğini söyledi. Aslında, yemeleri konusunda ısrar edebileceğini ima etti. Bu Aviendha'nın ürpererek kumaşı tepsinin üzerine bırakması için yeterli oldu, Rasoria da daha fazla zaman harcamadı.

Buz gibi koridorda, resmi oturma odasına kısa bir mesafe yürüdü ve onlar dışında hareket eden tek şey koridordaki esintilerle kıpırdayan parlak renkli kış duvar halılarıydı, ama Asker kadınlar Elayne ile Aviendha'nın çevresinde bir halka oluşturdular ve Trollocların baskın yapmasını beklermiş gibi gözlerini açık tuttular. Elayne oturma odasına girmeden önce Rasoria'nın arama yapmasına gerek olmadığına zar zor ikna edebildi kadını. Asker kadınlar ona hizmet ediyor, ona itaat ediyorlardı, ama aynı zamanda onu hayatta tutacaklarına yemin etmişlerdi ve bu sonuncusu konusunda, Birgitte'in belli bir anda Muhafız mı, Kumandan General mi, yoksa abla mı olduğuna karar verirken olduğu kadar katır kafalı olabiliyorlardı. Zaida olayından hemen sonra, Rasoria muhtemelen içeride bekleyen lord ve leydilerden silahlarını teslim etmelerini isterdi! Lapa tehdidi de rol oynamış olabilirdi. Ama kısa bir tartışmadan sonra Elayne ve Aviendha yalnız başlarına, birlikte geniş kapıdan geçtiler. Ama Elayne'in tatmin duygulan sürekli olmadı.

Oturma odası genişti, düzinelerce kişiyi rahatça ağırlamak için düzenlenmişti. Kara duvar panelleri ile kaplı, yer seramiklerinin üzerine kat

kat halılar örtülmüş bir odaydı. İnce kırmızı damarlı beyaz mermerden yüksek şöminenin önüne at nalı şeklinde yüksek sırtları olan sandalyeler dizilmişti. Burada, önemli temsilciler tahtın önünde yapılan bir görüşmeden çok daha şerefli bir biçimde kabul edilebilirdi, çünkü daha samimi bir ortam vardı. Şöminedeki kütüklerde dans eden alevler henüz havadaki soğuğu alamamıştı, ama Elayne'in midesine yumruk yemiş gibi hissetmesinin sebebi bu değildi.

Onlar içeri girerken şöminede ellerini ısıtmakta olan Dyelin döndü. Gözlerinin kenarlarında ince çizgiler, altın rengi saçlarında gri tutamlar olan güçlü yüzlü bir kadındı. Saraya ulaştığında üzerini değiştirmek için oyalanmamıştı ve eteğinde birkaç yolculuk lekesi bulunan koyu gri binici elbisesi hâlâ üzerindeydi. Yalnızca başını eğerek ve dizlerini hafifçe kırarak selam verdi, ama kastı nezaketsizlik değildi. Dyelin, tıpkı Zaida gibi, kim olduğunu biliyordu –omzunda taşıdığı, Taravin'in Evi'nin Baykuş ve Meşesi biçiminde küçük, altın bir iğneden başka mücevheri yoktu ve bu Taravin Evi'nin Yüksek Makamı'nın daha fazlasına ihtiyaç duymadığını açıkça ilan ediyordu– ama Elayne'e sadakatini kanıtlarken neredeyse ölüyordu. "Leydi Elayne," dedi resmi bir biçimde, "sizi Mantear Evi'nin Yüksek Makamı Lord Perival ile tanıştırmak bana şeref veriyor."

Kendi boyundan büyük, yaldızlı ayaklar üzerinde duran dört dürbünlü bir kaleydoskoba bakmakta olan, sade mavi ceket giymiş, altın saçlı şirin bir oğlan irkilerek doğruldu. Elinde, Elayne'in içinde şarap olmadığını ya da en azından iyice sulandırılmış şarap olduğunu umduğu gümüş bir kadeh tutuyordu. Dresuarların üzerinde, sürahiler ve kadehlerle kaplı bir sürü tepsi vardı. Süslü çaydanlığın içinde su da olsa farksız olacağını biliyordu. "Memnun oldum, Leydi Elayne," dedi oğlan kızararak. Belindeki kılıcı idare ederken biraz beceriksizlik yapsa da, reveransı kabul edilebilirdi. Silah delikanlının üzerinde çok uzun kaçıyordu. "Mantear Evi Trakand Evi'nin arkasında duruyor." Elayne oğlanın selamına sersem sersem, düşünmeden eteklerini açarak karşılık verdi.

"Haevin Evi'nin Yüksek Makamı Leydi Catalyn," diye devam etti Dyelin.

"Elayne," diye mırıldandı yanındaki kara gözlü genç kadın, koyu yeşil bölünmüş eteğine dokunarak ve diz kırma olarak düşünülmüş olabilecek minicik bir eğilme ile, ama belki de yalnızca Dyelin'i taklit etmek istemişti. Ya da belki, elbisesinin yüksek yakasına taktığı, Haevin'in Mavi Ayısı biçimindeki iri, mineli broş çenesine batmasın diyeydi. Kadının saçları da

Mavi Ayı işlemeli gümüş bir ağla toplanmıştı ve aynı armayı taşıyan uzun bir yüzük takmıştı. Belki de Evi ile çok fazla gurur duyuyordu. Serin kibrine rağmen, yalnızca nezaket eseri kadın olarak nitelendirilebilirdi, yanaklarında hâlâ çocuksu bir tombulluk vardı. “Açık ki Haevin Trakand’ın arkasında, yoksa ben burada olmazdım.”

Dyelin’in ağzı hafifçe gerildi ve kıza, Catalyn’in görmediği, sert bir bakış fırlattı. “Gilyard Evi’nin Yüksek Makamı Lord Branlet.”

Dağınık siyah bukleleri olan, kol yenleri altın işlemeli yeşil ceket giymiş bir başka oğlan şarap kadehini, onunla birlikte görülmekten huzursuz olmuş gibi, telaşla dresuarın üzerine bıraktı. Mavi gözleri yüzüne göre çok iriydi ve eğilirken neredeyse kılıcına takılıp düşecekti. “Gilyard Evi’nin Trakand’ın arkasında olduğunu bildirmek bana zevk veriyor, Leydi Elayne.” Cümlenin yarısında sesi tizden basa dönüştü ve oğlan Perival’den de beter kızardı.

“Ve Northan Evi’nin Yüksek Makamı Lord Conail.”

Conail Northan gümüş kupasının üzerinden sırıttı. Uzun boylu ve zayıf bir delikanlıydı, kemikli bileklerini örtemeyecek kadar kısa kollu, gri bir ceket giymişti. Sevimli bir sırıtışı, neşeli kahverengi gözleri ve kartal gagasına benzeyen bir burnu vardı. “Tanıtılma sırası için çöp çektik ve ben kısa çöpü çektim. Northan Trakand’ın arkasında. Arymilla gibi bir budalanın tahta geçmesine izin veremeyiz.” Kılıcını rahatça idare etti ve en azından rüştünü ispat etmişti, ama on altısını geçeli çok aylar olduysa Elayne hem delikanlının aşağı katlanmış çizmelerini, hem de gümüş düğümlü mahmuzlarını yerdi.

Genç olmaları şaşırtıcı değildi, elbette, ama Elayne Conail’in yanında gri kafalı bir danışman, diğerlerinin omuzlarının üstünden bakan vasiler beklemişti. Odada, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüksek kemerli pencerelerin önünde duran Birgitte’ten başka kimse yoktu. Berrak camlardan içeri dolan parlak öğle güneşi, kadını bir hoşnutsuzluk siluetine dönüştürüyordu.

“Trakand hepinize hoş geldiniz diyor, ben de hepinize hoş geldiniz diyorum,” dedi Elayne, şaşkınlığını saklayarak. “Desteğinizi unutmayacağım. Trakand da unutmayacak.” Kuruntuları sesine yansımış olmalıydı, çünkü Catalyn dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri ışıldadı.

“Biliyor olman gerektiği gibi, vasi bulundurma yaşımı geçtim, Elayne,” dedi gergin bir sesle. “Amcam Lord Arendor Işıklar Bayramı’nda, ne kadar hazır olabileceksem o kadar hazır olduğumu, bir sene erken serbest

bırakılsam da olacağını söyledi. Doğrusu, sanırım hazır zamanı varken daha fazla avlanmak istedi. Avlanmayı her zaman sevmiştir ve oldukça yaşlandı." Bir kez daha, Dyelin'in kaş çatışını görmedi. Arendor Haevin ve Dyelin hemen hemen aynı yaşlardaydı.

"Benim de vasim yok," dedi Branlet kararsızca, Catalyn'inki kadar tiz bir sesle.

Dyelin ona duygudaş bir gülümseme bahşetti ve saçlarını alnından arkaya sıvazladı. Saçlar hemen yine delikanlının alnına düştü. "Mayv, hep yaptığı gibi, yalnız başına at biniyordu ve atı bir yer sincabı deliğine bastı," diye açıkladı sessizce. "Onu bulduklarında çok geç olmuştu. Yerini kimin alacağına dair biraz... tartışma... oldu."

"Üç aydır tartışıyorlar," diye mırıldandı Branlet. Bir an Perival'den de küçük göründü, ona yolu gösterecek biri olmadan yolunu bulmaya çalışan bir oğlan gibi. "Bunu kimseye söylememem gerekiyor, ama size söyleyebilirim. Siz Kraliçe olacaksınız."

Dyelin elini Perival'in omzuna koydu ve delikanlı sırtını dikleştirdi, ama yine de Dyelin'den kısaydı. "Lord Perival'le birlikte Lord Willin de gelecekti, ama seneler onu yatağa bağladı. Eninde sonunda hepimiz yaşlanıyoruz." Catalyn'e bir bakış daha fırlattı, ama kız şimdi dudaklarını büzerek Birgitte'i inceliyordu. "Willin size iyi dileklerini ve oğlu saydığı birini yolladığını söylememi istedi."

"Willim amcam Mantear'ın ve Andor'un şerefini el üstünde tutmamı söyledi," dedi Perival, ancak ciddi davranmaya çalışan bir çocuğun yapabileceği kadar özenli bir biçimde. "Deneyeceğim, Elayne, çok çalışacağım."

"Eminim başarılı olacaksındır," dedi Elayne, sesine en azından birazcık sıcaklık katmayı başararak. Hepsini dışarı kovalamak ve Dyelin'e çok anlamlı sorular sorumak istiyordu, ama o anda yapamazdı. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar hepsi güçlü Evlerin Yüksek Makamlarıydı ve yolculuk giysilerini değiştirmek üzere ayrılmadan önce onlara yiyecek ve içecek sunmalı, en azından biraz sohbet etmeliydi.

"O gerçekten de Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali mi?" diye sordu Catalyn, Birgitte Elayne'e hafifçe renklendirilmiş sıcak su dolu ince mavi porselenden bir fincan uzatırken. Kız Birgitte orada değilmiş gibi konuşmuştu. Birgitte ayrılmadan önce tek kaşını kaldırdı, ama Catalyn görmek istemediği şeyleri görmek konusunda deneyimli görünmüyordu.

Tombul elindeki şarap kupasından keskin ve tatlı baharat kokuları yükseliyordu. Elayne'in içtiği çay müsveddesinde bir damla bile bal yoktu.

"Evet, aynı zamanda benim Muhafızım," dedi Elayne. Nazikçe. Ne kadar hazır olabiliyorsa o kadar hazırmış! Muhtemelen kız bunu iltifat sanmıştı. Sırf kabalığı yüzünden bir temiz dayak yemeyi hak ediyordu, ama bir Yüksek Makam'ı dövemezdiniz. Onun desteğine ihtiyaç duyarken değil.

Catalyn'in bakışları Elayne'in ellerine döndü, ama Büyük Yılan yüzüğü ifadesindeki soğukluğu değiştirmedi. "Sana onu mu verdiler? Aes Sedai olduğunu duymamıştım. Beyaz Kule'nin seni eve gönderdiğini sanıyordum. Annen öldüğünde. Ya da belki, kulağımıza gelen, Kule'deki sorunlar yüzünden. Düşünsene, Aes Sedailer pazardaki çiftçi kadınlar gibi didişiyorlar. Ama kılıcı olmadan nasıl general *ya da* Muhafız olabilir? Her durumda, Evelle halam bir kadının kılıcı erkeklere bırakması gerektiğini söylüyor. Nalbandın varken kendi atını nallamazsın, değirmencin varken kendi tahılını öğütmezsin." Leydi Evelle'den bir alıntı, kuşkusuz.

Elayne, pek de derine gömülmemiş hakaretleri duymazdan gelerek yüzündeki ifadeyi korudu. "Bir generalin kılıcı ordusudur, Catalyn. Gareth Bryne kılıç kullanan bir generalin işini yanlış anladığını söyler." İsim de kızın üzerinde etki bırakmadı. Gareth Bryne'ın ismini Puslu Dağlar'daki madenci çocukları bile bilirdi!

Aviendha, kızla konuşma fırsatı bulmaya bayılmış gibi gülümseyerek Elayne'in yanında bitti. "Kılıçlar hiç işe yaramaz," dedi tatlı bir sesle. Tatlı bir sesle! Aviendha! Elayne kız kardeşinin duygularını gizlemeyi bu kadar iyi becerebileceğini hiç fark etmemişti. O da bir kupa baharatlı şarap almıştı. Kardeş sevgisiyle şekersiz çay içmeye devam etmesini beklemek çok olurdu. "Mızrak öğrenmelisin. Hançer ve yay da. Birgitte Trahelion yayıyla iki yüz adım uzaktan gözlerini vurabilir. Belki üç yüz adım uzaktan."

"Mızrak mı?" dedi Catalyn solgun bir sesle. Ve sonra, biraz daha inanmazlık dolu bir sesle, "*Gözlerim* mi?"

"Kız kardeşimle tanışmadın," dedi Elayne. "Aviendha, Leydi Catalyn Haevin. Catalyn, Dokuz Vadi Taardadlarından Aviendha." Belki tam tersini yapmalıydı, ama Aviendha gerçekten de kardeşiydi ve bir Yüksek Makam bile Kız-Veliaht'ın kız kardeşi ile tanıştırılmaya razı olmalıydı. "Aviendha Aiel'dir. Bilge olmak için çalışıyor."

Aptal kızın ağzı en baştan açıldı ve her cümle ile açılmaya devam etti, öyle ki sonunda balık gibi alık alık bakıyordu. Çok tatmin edici. Aviendha

Elayne’e daha küçük bir gülümseme bahşetti, yeşil gözleri şarap kupasının üzerinden onayla ışıldadı. Elayne yüzünü ifadesiz tuttu, ama içinden sırıtarak ona karşılık vermek geçiyordu.

Diğerleri çok daha kolay idare edilebiliyordu, çok daha az sinir bozucuydular. Perival ve Branlet, değil Kraliyet Sarayı’na, Caemlyn’e bile ilk kez geldikleri için utangaçtılar, biri soru sormadığı sürece iki çift laf etmiyorlardı. Conail Aviendha’nın Aiel olduğu iddiasının şaka olduğunu düşünüyordu ve bet sesiyle kahkaha atarken Aviendha’nın kemer bıçağını göğsüne yiyecekti neredeyse, ama neyse ki bunu da şaka sandı. Aviendha, her zamanki kıyafetleri üzerinde olsa, bir Bilge’ye benzemesine sebep olacak buz gibi bir hâkimiyet takındı; kadifeler içindeyken, hançerini nasıl yokluyor olursa olsun, bir saray leydisine benzemesine sebep oldu. Branlet yan yan Birgitte’i süzmeye devam etti. Elayne’in onun kadının topuklu botlarla yürümesini izlediğini fark etmesi biraz zaman aldı –o bol pantolon kalçalarına oldukça iyi oturuyordu aslında– ama içini çekmekle yetindi. Neyse ki Birgitte hiç fark etmedi ve bunu saklamaya çalışsa bağ sayesinde Elayne anlardı. Birgitte erkeklerin ona bakmasından hoşlanırdı. Yetişkin erkeklerin. Muhafızı Branlet’ın poposuna şaplak atarsa Elayne’in amacına hiç yardımcı olmazdı.

Daha çok, Reanne Corly’nin Aes Sedai olup olmadığını bilmek istiyorlardı. Dördü de daha önce Aes Sedai görmemişti, ama yönlendirebildiğine ve bir adımda onları ve silahlı adamlarını yüzlerce kilometre uzağa götürebildiğine göre kadının öyle olması gerektiğini düşünüyorlardı. Yalan söylemeden yanıt vermekten kaçınma egzersizi yapmak için iyi bir fırsattı ve kendi parmağındaki Büyük Yılan yüzüğü de yardımcı oldu. Yalan söylemek, o dördüyle ilişkilerini en baştan lekelerdi, ama gerçeği serbestçe anlatırken Arymilla’ya Aes Sedai yardımı aldığına dair söylentilerin gitmesini ummak imkânsız olurdu. Elbette, dördü de kaç silahlı adam getirdiklerini açıklamaya can atıyordu, toplamda üç binden biraz fazlaydılar ve yaklaşık yarısı özellikle duvarlarda faydalı olacak arbaletçiler ve baltalı kargı taşıyan askerlerdi. Bu, Dyelin uğradığında dört evin toparlanması için büyük bir güçtü, ama diğer yandan, bu zamanlarda hiçbir Ev Yüksek Makamının korumasız dolaşmasını istemezdi. Tahta kimin çıkacağı belirsizken adam kaçırmalar görülmemiş değildi. Conail gülerek belirtti bunu; her şeyi gülmeye değer görüyor gibiydi. Branlet başını salladı ve elini saçlarından geçirdi. Elayne, delikanlının geldiğinden

kaç hala, amca, teyze, dayı ve kuzenin haberdar olduğunu, öğrendiklerinde ne yapacaklarını merak etti.

“Dyelin birkaç gün daha beklemeye razı olsaydı,” dedi Catalyn, “bin iki yüz adamdan daha fazlasını getirebilirdim.” Üç cümle içinde üçüncü kez en büyük gücü kendisinin getirdiğine işaret ediyordu. “Haevin’e yeminli büyük Evlere haber yolladım.”

“Ben de Northan’a yeminli bütün Evlere,” diye ekledi Conail. Sırıtarak, elbette. “Northan, Haevin ya da Trakand –ya da Mantear– kadar çok kılıç çağıramıyor olabilir,” diye ekledi, Perival’e eğilerek, “ama Kartallar çağırdığında her kim gelecekse, Caemlyn’e gelecektir.”

“Kış vakti o kadar da çabuk gelemezler,” dedi Perival sessizce. Ve şaşırtıcı ama, kimse ona soru sormamıştı. “Ne yaparsak yapalım, şu anda elimizde olanlarla yetinmek zorunda olduğumuzu düşünüyorum.”

Conail kahkaha attı, delikanlının omzuna şaplak attı ve yüreklenmesini söyledi, çünkü yüreği olan her adam Leydi Elayne’i desteklemek üzere Caemlyn yoluna koyulmuştu, ama Elayne Perival’i dikkatle inceledi. Delikanlının mavi gözleri bir anlığına, kırpılmadan onunkilere dikildi, sonra utangaç utangaç yere döndü. Perival bir oğlan çocuğuydu, ama nasıl bir ortama geldiğini Conail ya da Catalyn’den daha iyi biliyordu. Catalyn bir kez daha kaç adam getirdiğini, Haevin Evi’nin kaç kişiyi çağırabileceğini anlatmaya başladı. Sanki odada, Aviendha dışında her Ev’in çağrısına tam olarak kaç kişinin yanıt vereceğini, kaçının eğitimli asker, kaçının geçmişte bir savaşta baltalı kargı ya da mızrak taşımış çiftçiler olacağını, gerekirse kaç köylünün askere alınabileceğini bilmeyen biri varmış gibi. En azından yaklaşık olarak bilebilirlerdi. Lord Willin genç Perival’i iyi yetiştirmişti. Şimdi Elayne adamın çabalarının boşa gitmemesi için uğraşması gerekiyordu.

Sonunda öpüşme zamanı geldi. Branlet saç diplerine dek kızardı, Elayne ona doğru eğildiğinde Perival mahcup mahcup gözlerini kırpıştırdı, Conail ise yanağını asla yıkamayacağına yemin etti. Catalyn karşılık olarak Elayne’in yanağına şaşırtıcı ölçüde tereddütlü bir öpücük kondurdu, sanki Elayne’in altında kalmaya razı olduğunu yeni anlamıştı, ama bir an sonra kendi kendine başını salladı, serinkanlı bir gurura sarındı. Dördü, Elayne’in Birinci Hizmetkâr’ın hazır etmeye zaman bulduğunu umduğu dairelerine götürülmek üzere hizmetçi ve uşaklara teslim edildikten sonra, Dyelin şarap kupasını doldurdu ve bitkin bitkin içini çekerek yüksek, oymalı sandalyelerden birine çöktü.

“Ben yaptım diye demiyorum, bir hafta için oldukça iyi iş çıkardım. Candraed’i hemen yolumdan uzaklaştırdım. Danine’in karar verebileceğini hiç düşünmemiştim ve haklı olduğumu anlamak için bir saat yeterli oldu, ama kadını gücendirmemek için üç saat kalmak zorunda kaldım. Yatağının hangi yanından ineceğine karar vermek için öğlene kadar yatıyor olmalı o kadın! Kalanlar, birazcık ikna ile mantıklı olanı görmeye hazırdı. Kafası çalışan hiç kimse tahta Arymilla’nın geçmesini istemez.”

Bir an, şarabına bakarak kaşlarını çattı, sonra gözlerini Elayne’e dikti. Elayne’in onaylayacağını düşünse de düşünmese de, aklından geçeni söylemekte hiç tereddüt etmezdi ve şimdi de aklından geçeni söylemeye niyetli olduğu açıktı. “Ne kadar dolaylı konuşmuş olursak olalım, bu Kandaşları Aes Sedai olarak kabul ettirmek hataydı belki de. Onlardan çok şey bekliyor olabiliriz ve bu hepimizi riske sokuyor. Bu sabah, görebildiğim bir sebep olmadan, Corly Hanım şehre yeni gelmiş kaz çobanı bir kız gibi ağzı açık bakakaldı. Bizi buraya getiren kapıyolu örerken neredeyse başarısız olacaktı sanırım. Bu harika olurdu işte, herkes havada belirecek mucizevi bir delik için dizilmiş bekliyor ve delik hiç belirmiyor. Işık bilir ne kadar süreyle Catalyn’in yanında kısılı kalacağımdan bahsetmiyorum bile. Nefretlik çocuk! Biri birkaç seneliğine ele alsa, iyi bir kafası var, ama zehirli Haevin dilinden çift doz almış.”

Elayne dişlerini sıktı. Haevinlerin ne kadar keskin dilli olabileceğini biliyordu. Aile bununla *gurur* duyuyordu! Catalyn’in duyduğu açıktı. Ve bugün, yönlendirebilen her kadını korkutabilecek bir şey olduğunu açıklamaktan bıkmıştı. Görmezden gelmeye çalıştığı şeyin hatırlatılmasından bıkmıştı. O *lanet* işaret ateşi hâlâ batıda yanıyordu; hem büyüklüğü, hem de süresi kesinlikle imkânsız olan bir işaret ateşi. O şey saatlerdir değişmemişti! Bu kadar uzun süre dinlenmeden yönlendiren *her kimse,* şimdiye dek bitkinlikten devrilivermiş *olmalıydı.* Ve Rand lanet olası al’Thor orada, o şeyin göbeğindeydi. Bundan emindi! Yaşıyordu, ama Elayne’e bunları yaşattığı için onu tokatlama isteğinden başka şey yaratmıyordu bu. Eh, *onun* yüzü burada değildi, ama...

Birgitte şarap kupasını bir dresuara öyle hızla çarptı ki her yere şarap saçıldı. Ceketinin kolundaki o lekeyi çıkarmak için çamaşırcı kadınlardan biri epey ter dökecekti. Dresuarın cilasını yenilemek için bir hizmetçi *saatlerce* çalışacaktı. “Çocuklar!” diye havladı. “Verdikleri kararlar yüzünden insanlar ölecek ve onlar lanet olası çocuklar, en kötüsü de Conail! Onu duydun, Dyelin. Arymilla’nın *şampiyonuna* Artur lanet olası

Şahinkanadı gibi meydan okumak istiyor! Şahinkanadı kimsenin lanet şampiyonu ile savaşmadı ve daha *Lord* Northan'dan küçükken lanet olası bir düelloya bu kadar büyük şeyler bağlamanın budalalık olduğunu biliyordu, ama Conail lanet kılıcıyla Elayne'in lanet tahtını kazanabileceğini sanıyor!"

"Birgitte Trahelion haklı," dedi Aviendha haşin bir sesle. Eteklerini kavramıştı. "Conail Northan gerçekten aptalın teki! Ama kim bu çocukların peşinden mızrak dansına gider? Onların önderlik etmesi nasıl istenebilir?"

Dyelin ikisine baktı ve ilk önce Aviendha'ya yanıt vermeyi tercih etti. Aviendha'nın giysilerine şaşırdığı açıktı. Ama diğer yandan, Aviendha'ya ve Elayne'in onu kardeş edinmesine, hatta her şeyden önce Elayne'in bir Aiel dostu olmasına da şaşırmıştı. Elayne'in o dostu görüşmelerine alması, kadının tahammül ettiği bir şeydi. Ama tahammül ettiğini de saklamıyordu. "Ben Taravin'in Yüksek Makamı olduğumda on beş yaşındaydım. Babam Altara Bataklıkları'nda bir çatışmada ölmüştü. İki küçük erkek kardeşim aynı sene, Murandyli sığır hırsızları ile savaşırken öldü. Danışmanlarımı dinledim, ama Taravin binicilerine nereye saldıracaklarını ben söyledim. Altaralılara ve Murandylilere hırsızlık yapacak başka yer aramaları gerektiğini öğrettik. Çocukların ne zaman büyüyeceğine zaman karar verir Aviendha ve bu zamanlarda, Yüksek Makam olan bir çocuk artık çocuk olamaz.

"Sana gelince, Leydi Birgitte," diye devam etti daha da kuru bir sesle. "Kullandığın dil, her zamanki gibi... iğneli." Birgitte'in Artur Şahinkanadı hakkında bu kadar bilgi sahibi olduğunu, hiçbir tarihçinin bilmediği şeyleri bildiğini nasıl iddia edebildiğini sormadı, ama onu tartarcasına süzdü. "Branlet ve Perival benim rehberliğimi kabul eder. Kız için harcayacağım zamana üzülsem de, Catalyn de öyle sanırım. Conail'e gelince, yenilmez ve ölümsüz olduğunu sanan ilk genç adam sayılmaz. Kumandan General olarak onu dizginleyemezsen, önünde yürümeyi denemeni tavsiye ederim. Pantolonunu nasıl süzdüğüne bakılırsa, senin gösterdiğin yere gidecektir."

Elayne içinde kabaran saf öfkeyi... üzerinden attı. Onun öfkesi değildi, tıpkı en baştakinin de Dyelin'e duyduğu öfke olmadığı gibi; Birgitte'in şarabı dökmesine de kızmamıştı. Hepsi Birgitte'indi. Rand'a tokat atmak da istemiyordu. Eh, istiyordu aslında, ama mesele bu değildi. Işık, Conail de mi Birgitte'e bakıyordu? "Onlar kendi Evlerinin Yüksek Makamları, Aviendha. Onlara daha azıymış gibi davransam, Evlerinden kimse bana teşekkür etmez; tam tersine. Onlar için at süren adamlar onları hayatta

tutmak için savaşacaktır, ama Perival, Branlet, Conail ve Catalyn için at süreceklerdir, benim için değil. Çünkü onlar Yüksek Makamlar.” Aviendha kaşlarını çattı ve şalına sarınırmış gibi kollarını kavuşturdu, ama başını salladı. Aniden ve gönülsüzce –Aieller arasında, senelerce deneyim edinmeden, Bilgelerin onayını almadan kimse o tür mevkilere çıkamazdı– ama yine de salladı.

“Birgitte, sen de onlara bir Kumandan General’in Yüksek Makamlara davranması gerektiği gibi davranacaksın. Saçlarına ak düşmesi onları akıllandıracak diye bir şey yok, üstelik onlarla başa çıkılmasını daha da zorlaştırır. Yine de kendi fikirleri olur ve senelerce deneyim fikirlerine ağırlık da verir, ne yapılması gerektiğini senden daha iyi bildiklerinden on kat daha emin olurlar büyük ihtimalle. Ya da benden.” Sesine keskinlik girmemesi için büyük çaba gösteriyordu ve kuşkusuz Birgitte çabayı hissediyordu. En azından, bağdan gelen öfke akışı aniden azaldı. Yalnızca bastırılmıştı, kaybolmamıştı –Birgitte erkeklerin ona bakmasından hoşlanırdı, en azından kendisi bakmasını istediği zaman, ama onların dikkatini çekmeye çalıştığının söylenmesinden hiç hoşlanmazdı– ama buna rağmen, ikisinin de duygularını başıboş bırakmasının tehlikeli olduğunu biliyordu.

Dyelin Birgitte’i inceleyerek şarabını yudumlamaya başlamıştı. Birgitte’in gizli kalmasını çılgınca istediği sırrı bilen bir avuç insan vardı ve Dyelin aralarında değildi, ama Birgitte yeterince dikkatsiz davranmıştı, orada bir dil sürçmesi, burada ağzından kaçan bir şey, öyle ki yaşlı kadın Birgitte’in mavi gözlerinin ardından bir gizem olduğundan emindi. O bilmeceyi çözse Işık bilir ne düşünürdü. Şimdi bile, iki kadın yağ ve su gibiydiler. Hangi yönün yukarısı olduğu üzerine bile tartışabilirlerdi ve her konuda tartışıyorlardı zaten. Bu sefer Dyelin kazandığından emin görünüyordu.

“Öyle olsa da, Dyelin,” diye devam etti Elayne, “danışmanlarını yanlarında getirmelerine daha memnun olurdum. Olan oldu, ama beni özellikle Branlet endişelendiriyor. Gilyard beni onu kaçırmakla suçlarsa, işler olduğundan daha kötüye gider, daha iyiye değil.”

Dyelin elini salladı. “Gilyardları iyi tanımıyorsun, değil mi? Kendi aralarında nasıl didiştiklerine bakarak, oğlanın yokluğunu yazdan önce fark etmeyebilirler ve fark etseler de, onun yaptıklarını kimse reddetmez. Hiçbiri onun hamisi olmak için tartışırken ona göz kulak olmayı unuttuklarını itiraf etmez. Ve ikinci olarak, önceden onlara danışılmadığını hiçbiri itiraf etmez.

Her durumda, Gilyard Marne'yi destekleyeceğine Zaida'yı desteklemeyi tercih eder ve Arawn ya da Sarand'dan daha fazla hoşlanmazlar."

"Umarım haklısındır, Dyelin, çünkü ortaya çıkabilecek öfkeli Gilyardlarla uğramak üzere seni görevlendiriyorum. Ve diğer üçüne danışmanlık yaparken, Conail'i de gözünün önünden ayırma ki tamamen kuş beyinli bir şey yapmasın."

Bütün konuşmalarına rağmen, ilk öneri Dyelin'in hafifçe irkilmesine sebep oldu. İkincisi üzerine içini çekti.

Bu Birgitte'i güldürdü. "Herhangi bir sorun yaşarsan, sana bir pantolon ve bot ödünç veririm ve delikanlı için sen yürürsün."

"Bazı kadınlar," diye mırıldandı Dyelin şarabının içine, "sırf parmaklarını bükerek balıkların oltaya gelmesini sağlayabilir, Leydi Birgitte. Diğerleri yemleri göl boyunca sürüklemek zorunda kalır." Aviendha buna güldü, ama Birgitte'in öfkesi bağda kabarmaya başladı.

Kapı açıldığında bir soğuk hava dalgası odaya doldu. Rasoria içeriye girdi ve selam durdu. "Birinci Hizmetkâr ve Başkâtip geldiler, Leydi Elayne," diye bildirdi. Odadaki havayı sezdiğinde, son sözlerde duraksadı.

Kör bir keçi bile sezebilirdi. Dyelin süthaneye girmiş kedi kadar kendinden memnun görünüyordu, Birgitte hem ona, hem Aviendha'ya kaş çatıyordu ve Aviendha Birgitte'in Birgitte Gümüşyay olduğunu hatırlamak için bu anı seçmişti ve bunun üzerine gözlerini yere dikmiş, bir Bilge'ye gülmüş gibi utanıyordu. Elayne zaman zaman tüm dostlarının o ve Aviendha kadar iyi anlaşabildiğini diliyordu, ama bir şekilde birbirlerinin sinirlerine dokunmayı başarıyorlardı ve Elayne gerçek insanlardan bundan daha fazlasını bekleyemeyeceğini tahmin ediyordu. Mükemmellik yalnızca kitaplar ve aşk hikâyeleri içindi.

"İçeri gönder," dedi Rasoria'ya. "Ve şehir saldırıya uğramadığı sürece bizi rahatsız etme. Önemli olmadığı sürece," diye değiştirdi. Hikâyelerde, bu tür emirler veren kadınlar felaketlere hazırlanan kadınlar olurdu. Bazen, eğer nereye bakacağınızı bilirseniz, hikâyelerden alınacak dersler vardı.

14
Bilgelerin Bildiği

Başkâtip Halwin Norry ve Birinci Hizmetkâr Reene Harfor birlikte içeri girdiler. Norry Efendi sarsak, deneyimsiz bir eğilme, Harfor Hanım ne çok derin, ne çok sığ bir reverans ile selam verdiler. Birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Harfor Hanım yuvarlak yüzlü, azametli ve vakurdu, saçlarını kafasının tepesinde düzgün bir topuzla toplamıştı. Norry Efendi ise uzun boylu ve sıskaydı, tıpkı bir su kuşuna benziyordu, kalan saçları beyaz tüyler gibi kulaklarının arkasında dikleşmişti. İkisinin de elinde belgelerle dolu, kabartmalı deri dosyalar vardı, ama Harfor Hanım resmi kırmızı önlüğünü kırıştırmamak için kendi dosyasını yan tarafında tutuyordu. O önlük, saat kaç olursa olsun, kadın kaç saattir ayakta olursa olsun asla kırışık görünmezdi. Norry Efendi ise, eski mürekkep lekelerini saklamaya çalışırmış gibi dosyasını göğsüne bastırmıştı. Tüniği epey lekeliydi ve bir tanesi Beyaz Aslan'ın kuyruğunun ucuna kocaman bir püskül ekliyordu. Selamlarını verdikten sonra, hemen birbirlerinden uzaklaştılar. İkisi de diğerini izlemiyormuş gibi yapıyordu.

Kapı Rasoria'nın arkasından kapanır kapanmaz Aviendha'nın çevresinde *saidar*'ın parıltısı belirdi. Odanın duvarlarına, gizlice dinlemeye karşı bir örgü yaptı. Aralarında söylenecekler, artık mümkün olduğunca güvenliydi ve biri Güç'le dinlemeye kalkarsa Aviendha anlardı. Bu tür örgülerde çok iyiydi.

"Harfor Hanım," dedi Elayne, "sen başlar mısın." Şarap ya da sandalye önermedi, elbette.. Kuralları bu şekilde ihlal ederse Norry Efendi tırnaklarına dek hayrete kapılırdı. Harfor Hanım ise alınabilirdi. Şimdi bile, Norry irkildi ve yan yan Reene'ye baktı ve kadının dudakları inceldi. Bir haftadır toplantı yapıyor olmalarına rağmen raporlarını diğerinin

duyabileceği bir yerde vermekten ne kadar hoşnutsuz oldukları elle tutulur bir duyguydu neredeyse. Kendi hükümranlık alanlarını kıskanıyorlardı. Birinci Hizmetkâr eskiden Norry Efendi'nin sayılabilecek bir alana girdiği için daha da fazla. Elbette, Kraliyet Sarayı'nı idare emek her zaman Birinci Hizmetkâr'ın sorumluluğu olmuştu ve kadının yeni görevlerinin yalnızca o sorumlulukların devamı olduğu söylenebilirdi. Ama bunu söyleyen Halwin Norry olmazdı. Yanan kütükler yüksek bir çatırtı ile şömineye yerleşti ve bacaya bir kıvılcım yağmuru yolladı.

"İkinci Kütüphaneci'nin bir... bir casus olduğundan eminim, Leydim," dedi Harfor Hanım sonunda, Norry görünmez olmuş gibi onu görmezden gelerek. Sarayda casus aradığını *kimsenin* öğrenmesine izin vermemişti, ama Başkâtip'in bilmesi onu her şeyden daha fazla rahatsız ediyor gibiydi. Adamın kadın üzerindeki tek yetkesi, ona da yetke denebilirse, saray hesaplarını ödemesinden kaynaklanıyordu ve adam asla tek bir masrafı bile sorgulamamıştı, ama bu kadarı bile Harfor Hanım'a fazla geliyordu. "Her üç dört günde bir Harnder Efendi Halka ve Ok adlı bir hanı ziyaret ediyor. Sözde, Millis Fendry adlı hancının yaptığı bira için, ama Fendry Hanım aynı zamanda güvercin besliyor ve Harnder Efendi'nin her ziyaretinde kadın kuzeye bir güvercin yolluyor. Dün, Gümüş Kuğu'da kalan üç Aes Sedai Halka ve Ok'u ziyaret etti. Halbuki han Kuğu'da kalanlardan çok daha fakir insanlara hizmet veriyor. Başlıklarını takarak gelip gittiler ve bir saatten daha uzun süre Fendry Efendi ile bir odaya kapandılar. Üçü de Kahverengi Ajah'tan. Korkarım Harnder Efendi'yi tutanın kim olduğunu anlatıyor bu."

"Kuaförler, uşaklar, aşçılar ve marangoz ustası, Norry Efendi'nin beş kâtibi ve bir kütüphaneci." Dyelin sandalyesinde arkasına yaslandı, bacaklarını çaprazladı ve ekşi ekşi kaş çattı. "Sonunda casus olduğunu öğrenmeyeceğimiz biri var mı, Harfor Hanım?" Norry huzursuzca boynunu uzattı; kâtiplerin casusluğunu kişisel bir hakaret kabul etmişti.

"O fıçının dibini bulacağımı umuyorum, Leydim," dedi Harfor Hanım kendinden memnun bir şekilde. Kadını ne casuslar, ne de güçlü Evlerin Yüksek Makamları rahatsız edebilirdi. Casuslar, tıpkı pireler ve sıçanlar gibi, saraydan temizlemeye kararlı olduğu haşarattı yalnızca –gerçi sıçanlar konusunda, son zamanlarda Aes Sedai yardımı kabul etmek zorunda kalmıştı–, güçlü asiller ise yağmur ya da kar gibi gerçeklerdi, geçip gidene kadar tahammül edilecek şeyler, ama rahatsız olunacak şeyler değil. "Satın

alınabilecek ancak belli sayıda insan vardır. Ve satın alacak parası olan ya da satın almak isteyen ancak belli sayıda insan.”

Elayne Harnder Efendi’yi gözlerinin önüne getirmeye çalıştı, ama aklına yalnızca göze çarpmayan, tombul, kelleşmeye başlamış, devamlı gözlerini kırpıştıran bir adam geldi. Adam annesine hizmet etmişti. Hatırladığı kadarıyla, ondan önce de Kraliçe Mordrellen’e. Aynı zamanda Kahverengi Ajah’a hizmet ediyor göründüğü gerçeği hakkında kimse yorum yapmadı. Dünyanın Omurgası ile Aryth Okyanusu arasındaki her hükümdarın sarayında Kule’nin gözleri ve kulakları bulunurdu. Yarım beyin taşıyan her hükümdar bunu beklerdi zaten. Kuşkusuz çok yakında Seanchanlar da Beyaz Kule’nin bakışları altında yaşamaya başlardı. Şimdiden yaşamaya başlamamışlarsa. Reene Kızıl Ajah’tan bir sürü casus bulmuştu, kuşkusuz Elaida’nın Caemlyn’de geçirdiği zamanların mirası, ama bir başka Ajah için casusluk yaptığını keşfettikleri ilk kişi bu kütüphaneciydi. Elaida, kendisi Kraliçe’nin danışmanı iken sarayda olan bitenleri diğer Ajahların öğrenmesinden hoşlanmazdı herhalde.

“Kahverengi Ajah’ın inanmasını istediğimiz sahte hikâyelerimizin olmaması yazık,” dedi hafif bir sesle. Kandaşları onların ve Kızılların bilmesi gerçekten yazıktı. En iyi durumda, sarayda yönlendirebilen büyük sayıda kadın olduğunu biliyor olmalıydılar. Onların kim olduğunu öğrenmeleri de fazla sürmezdi. Bu, yakın gelecekte epey sorun yaratacaktı, ama o güçlükler yine de gelecekteydi. Her zaman ileriye bakarak plan yap, derdi Lini, ama gelecek sene için çok fazla endişelenirsen yarına takılıp düşersin. “Harnder Efendi’yi izle ve arkadaşlarının kim olduğunu öğrenmeye çalış. Şimdilik bu yeterli olmalı.” Bazı casuslar kendi kulaklarına güvenirdi, ya dedikoduları ya da kapıları dinlerlerdi; diğerleri birkaç kadeh şarap ısmarlayarak dilleri gevşetirdi. Karşı casusluğun ilk adımı, adamın sattıklarını nasıl öğrendiğini bulmaktı.

Aviendha yüksek sesle hıhladı ve eteklerini yayarak halının üzerine oturacak oldu, ama sonra ne giydiğini hatırladı. Dyelin’e uyarırcasına bakarak gergin gergin bir sandalyenin kenarına tünedi. Çakmak çakmak gözleri ile, tam bir saray hanımefendisi timsaliydi. Yalnız, bir saray hanımefendisi başparmağı ile kemer bıçağının keskin kenarını yoklamazdı. Kendi haline bırakılsa, Aviendha bütün casusların boğazını, bıçağının altına getirilir getirilmez keserdi. Elayne ona keşfedilen her casusun düşmanın neye inanmasını istiyorlarsa ona inanmasını sağlayacak bir araç olduğunu kaç kez açıklamış olursa olsun, Aviendha’ya göre casusluk pis işti.

Her casus düşmanlar için çalıştığından değil. Birinci Hizmetkâr'ın keşfettiği casusların çoğu birden fazla kaynaktan para alıyordu ve onların arasında Murandy'nin Kralı Roedran, muhtelif Tear lord ve leydileri, bir avuç Cairhienli asil ve epey tüccar vardı. Ticaret üzerindeki etkileri için de olsa başka sebeplerden de, Caemlyn'de olan bitenler çok kişiyi ilgilendiriyordu. Bazen herkes başka herkesi gizli gizli gözetliyormuş gibi görünüyordu.

"Harfor Hanım," dedi Elayne, "Siyah Kule için casusluk yapan göz ve kulak bulamadın."

Siyah Kule'den bahsedildiğini duyan pek çok kişi gibi, Dyelin ürperdi ve şarabından büyük bir yudum aldı, ama Reene hafifçe yüzünü buruşturmakla yetindi. Gerçekleri değiştiremeyeceğine göre, onların yönlendirebilen erkekler olduğu gerçeğini görmezden gelmeye karar vermişti. Ona göre Siyah Kule... bir baş belasıydı. "Zamanları olmadı, Leydim. Onlara bir sene verirseniz, onlardan para alan uşaklar ve kütüphaneciler de bulursunuz."

"Öyle olur herhalde." Korkunç bir düşünce. "Bugün bizim için başka nelerin var?"

"Jon Skellit'le konuştum, Leydim. Bir kez taraf değiştiren bir adam, yine değiştirmeye eğilimli olur ve Skellit değiştirmiş." Berber olan Skellit Arawn Evi'nden para alıyordu, ki şimdilik bu onu Arymilla'nın adamı kılıyordu.

Birgitte küfrünü yarıda kesti –bir sebepten, Reene Harfor'un yanında diline dikkat etmeye çalışıyordu– ve acı bir sesle konuştu. "Onunla *konuştun* mu? Kimseye sormadan?"

Dyelin'in Birinci Hizmetkâr'dan çekincesi yoktu ve mırıldandı, "Fincanda ana sütü!" Elayne kadının küfrettiğini hiç duymamıştı. Norry Efendi gözlerini kırpıştırdı, neredeyse dosyasını düşürüyordu. Dyelin'e bakmama işine yoğunlaştı. Ama Birinci Hizmetkâr onun ve Birgitte'in sözlerini bitirmesini bekledi, sonra sakin sakin devam etti.

"Zamanı gelmiş gibiydi, Skellit için de öyle. Raporlarını teslim ettiği adamlardan biri şehirden ayrıldı ve henüz dönmedi. Diğeri ise bacağını kırmış anlaşılan. Yangın söndürülmüş sokaklar hep buzlu olur." Bunu öyle ılımlı bir biçimde söyledi ki, adamın düşüşünü bir şekilde onun ayarlamış olması olası göründü. Zorlu zamanlar, sizi en çok şaşırtacak insanlarda keşfedilmemiş beceriler ortaya çıkarırdı. "Skellit bir sonraki raporunu kamplara bizzat götürmeye razı. Bir kapıyol yapıldığını gördü ve dehşete

kapılmış gibi yapmasına gerek kalmayacak.” Kadının hayatı boyunca havadaki deliklerden tüccar arabaları çıkmasını izlediğini sanırdınız.

“Bu berberin lane... ah... şehirden çıktıktan sonra kaçmasını ne engelleyecek?” diye sordu Birgitte sinirle, ellerini arkasında kavuşturup şöminenin önünde ileri geri yürümeye başlayarak. Kalın altın rengi örgüsü diken diken olmalıydı. “Adam giderse Arawn bir başkasını tutar ve sen yeni casusu bulmak zorunda kalırsın. Işık, Arymilla gelir gelmez kapıyolları duymuş olmalı. Skellit de biliyor olmalı.” Onu sinirlendiren şey Skellit’in kaçması fikri değildi, yalnızca bu değil. Paralı askerler, askerleri durdurmak için kiralandıklarını sanıyorlardı, ama birkaç gümüş para karşılığında bir ya da ikisinin geceleri diledikleri yöndeki kapılardan çıkmalarına izin veriyorlardı. Onlara göre bir iki askerin kaçmasının zararı olmazdı. Bunun hatırlatılması Birgitte’in hoşuna gitmiyordu.

“Onu açgözlülük durduracaktır, Leydim,” diye yanıt verdi Harfor Hanım sakin sakin. “Leydi Naean’a ek olarak Leydi Elayne’den altın kazanma fikri adamı nefes nefese bırakmaya yetiyor. Doğru, Leydi Arymilla kapıyolları işitmiş olmalı, ama bu Skellit’in şahsen gitmesi için bir sebep daha demek.”

“Ya adamın açgözlülüğü bir üçüncü kez taraf değiştirmeye çalışmasına yetecek kadar büyükse?” dedi Dyelin. “Büyük... fesatlık yapabilir, Harfor Hanım.”

Reene’nin sesi biraz daha sertleşti. Haddini asla aşmazdı, ama *kim olursa olsun* dikkatsiz davrandığının düşünülmesinden hoşlanmazdı. “Leydi Naean onu en yakın kar yığınının altına gömdürür Leydim ve adamın bunun farkında olduğundan eminim. Kadın asla sabırlı biri olmadı. Sizin de bunun farkında olduğunuzdan eminim. Her durumda, kamplardan aldığımız haberler, en iyi tabiriyle, çok az ve adam bizim bilmek istediğimiz birkaç şeyi görebilir.”

“Skellit Arymilla, Elenia ve Naean’ın ne zaman, hangi kampta olacağını söyleyebilirse, ona altınını kendi ellerimle veririm,” dedi Elayne dikkatle. Elenia ve Naean Arymilla’ya yakın duruyorlardı ya da kadın onları yanından ayırmıyordu ve Arymilla Naean’dan çok daha az sabırlıydı, onun varlığı olmadan herhangi bir şeyin işlev göstereceğine inanmaya çok daha az razıydı. Her günün yarısını atını kamptan kampa sürerek harcıyordu ve öğrenilebildiği kadarıyla art arda iki gece aynı kampta asla uyumuyordu. “Kamplar hakkında, bilmek isteyebileceğim ancak bunu öğrenebilir.”

Reene başını eğdi. “Nasıl dilerseniz, Leydim. Ben ilgilenirim.” Norry’nin önünde açık konuşmamayı sık sık deniyordu, ama herhangi bir paylama işittiğine dair en ufak işaret vermedi. Elbette, Elayne kadını açık açık paylayabileceğinden emin değildi. Bunu yaparsa Harfor Hanım görevlerini gerektiği gibi yapmaya devam ederdi ve sırf onların varlıkları kendisini kızdırdığı için de olsa casus avcılığına da aynı şevkle devam ederdi, ama Elayne her gün bir düzine güçlükle karşılaşırdı, biriktikçe can sıkıntısına dönüşebilecek bir düzine küçük güçlük ve tekini bile Birinci Hizmetkâr’la ilişkilendiremezdi. *Dansın adımlarını hizmetkârlarımız kadar özenle takip etmeliyiz,* demişti annesi bir kez. *Yeni hizmetkârlar bulup durabilirsin ve tüm zamanını onları eğitmek için harcar, onlar öğrenene kadar sıkıntı çekersin, ama sonunda kendini başladığın yerde bulursun. Ya da tıpkı onların yaptığı gibi kuralları kabullenirsin ve zamanını hükmetmek için kullanırken rahat rahat yaşarsın.*

“Teşekkür ederim, Harfor Hanım,” dedi ve karşılığında bir başka kusursuz diz kırma gördü. Reene Harfor kendi değerini bilen biriydi. “Norry Efendi?”

Balıkçıla benzeyen adam irkildi ve Reene’ye kaş çatmayı bıraktı. Bazı açılardan, adam kapıyolları kendinin sayıyordu ve onlarla uğraşılmasını istemiyordu. “Evet, Leydim. Elbette.” Sesi tozlu ve tekdüze geliyordu. “Herhalde Leydi Birgitte Illian ve Tear’dan gelen tüccar kervanlarından bahsetmiştir size. Sanırım bu... mm... siz şehre döndüğünüzde her zaman yaptığı bir şey.” Bir anlığına gözleri paylarcasına Birgitte’e takıldı. Elayne Norry Efendi’ye bağırsa bile adam ona en ufak can sıkıntısı yaratmayı düşünmezdi, ama o da kendi kuralları altında yaşamıştı ve gelen arabaları, fıçıları ve sandıkları sayma fırsatını Birgitte’in çalmasına, ılımlı bir tavırla da olsa, kızıyordu. Adam rakamlara bayılıyordu. En azından, Elayne ılımlı bir tavırla kızdığını sanıyordu. Norry Efendi’de pek az hararet vardı.

“Öyle,” dedi ona, sesinde adamı utandırmayacak kadar minik bir özür tınısı ile. “Korkarım Deniz Halkı’ndan bazıları bizi bırakıyor. Bugünden sonra kapıyol açabilen kişi sayımız yarıya inecek.”

Adamın parmakları, içindeki belgeleri yoklarmış gibi, göğsüne bastırdığı deri dosyanın üzerinde gezindi. Elayne onun belgelerden birine danıştığını hiç görmemişti. “Ah. Ah. Biz... başa çıkarız, Leydim.” Halwin Norry her zaman başa çıkardı. “Devam etmem gerekirse, geçtiğimiz gün ve gece dokuz kundaklama olayı oldu. Her zamankinden biraz daha fazla. Üçü yiyecek depolarınaydı. Hiçbirinin başarılı olmadığını hemen ekleyeyim.”

Adam hemen ekliyor olabilirdi, ama bunu da aynı tekdüze sesle yapıyordu. “Söylememe izin verirseniz, sokaklarda devriye gezen Askerlerin etkisi oldu –saldırı ve hırsızlık sayısı senenin bu zamanına göre normal sayılandan yalnızca birazcık fazla– ama kundaklama olaylarını yöneten tek bir el olduğu açık görünüyor. On yedi bina yok edildi ve bir tanesi dışında hepsi terk edilmişti.” Adamın ağzı onaylamazlıkla inceldi; onun Caemlyn’i terk etmesi için bir kuşatmadan çok daha fazlası gerekirdi. “Ve benim fikrime göre, tüm yangınlar itfaiye arabalarını kundaklanan depolardan mümkün olduğunca uzağa çekmek içindi. Son haftalarda gördüğümüz her yangının belli bir düzene uyduğuna inanıyorum.”

“Birgitte?” dedi Elayne.

“Depoların yerini haritada işaretleyebilirim,” diye yanıt verdi Birgitte kuşkuyla, “ve en uzaktakilerin bulunduğu sokaklara fazladan devriye gönderirim, ama yine de bir sürü lane... ah... şeyi şansa bırakmış oluruz.” Harfor Hanım’a bakmadı, ama Elayne kadında hafif bir kızarma hissi olduğunu *sezdi.* “Bir kemer kesesine herkes bir çakmaktaşı ve çelik koyabilir ve biraz kuru samanla yangın başlatmak yalnızca bir dakika alır.”

“Elinden geleni yap,” dedi Elayne ona. Bir kundakçıyı iş başında yakalamak *tamamen* şansa bağlıydı ve kundakçının yüzünü saklayan başlık takmış birinden para aldığından daha fazlasını söylemesi için şanstan daha fazlası gerekirdi. O altının izini sürüp Arymilla, Elenia ya da Naean’a ulaşmak için ise Mat Cauthon’un şansı lazımdı. “Daha fazlası var mı, Norry Efendi?”

Adam uzun burnunu sıvazlayarak onunla göz göze gelmekten kaçındı. “Bir şey... ah... dikkatimi çekti,” dedi tereddütle. “Marne, Arawn ve Sarand kısa süre önce mülklerinin gelirini teminat göstererek büyük miktarda borç aldılar.” Harfor Hanım’ın kaşları, kadın onları kontrol altına alamadan, saçlarına dek tırmandı.

Fincanının içine bakan Elayne onun boşalmış olduğunu fark etti. Bankacılar ne teminat karşılığında, kime ne kadar para verdiklerini kimseye söylemezlerdi, ama adamın nereden bildiğini sormadı. Bu... utanç verici olurdu. İkisi için de. Kız kardeşi fincanı aldığında gülümsedi, sonra Aviendha onu doldurup geri döndüğünde yüzünü buruşturdu. Aviendha gözlerine dek suyla dolana kadar açık çay içmesi gerektiğini düşünür gibiydi! Keçi sütü daha iyiydi, ama çay yerine bulaşık suyunu tercih ederdi. Eh, *lanet* fincanı elinde tutabilirdi, ama onu içmek *zorunda* değildi.

“Paralı askerler,” diye hırladı Dyelin. Gözlerindeki ateş bir ayıyı bile korkutabilirdi. “Daha önce söyledim, yine söylerim; satın alınan kılıçların sorunu, her zaman satılık olmalarıdır.” Şehrin savunulması için asker kiralanmasına en baştan karşı çıkmıştı, ama gerçek şuydu ki onlar olmasa, Arymilla ordusunu dilediği kapıdan içeri sokabilirdi. Aksi halde, değil duvarları, her kapıyı gerektiği gibi koruyacak kadar bile adamları olmazdı.

Birgitte de paralı askerlere karşıydı, ama o Elayne’in mantığını, gönülsüzce de olsa, kabul etmişti. Yine de onlara güvenmiyordu, ama şimdi başını iki yana sallıyordu. Ateşin yakınındaki bir sandalyenin koluna oturmuş, mahmuzlu çizmesini oturma yerine dayamıştı. “Paralı askerler onurları için olmasa da ünleri için endişelenirler. Taraf değiştirmek bir şeydir; bir kapıya ihanet etmek ise tamamen ayrı şey. Bunu yapan bir birlik bir daha asla, hiçbir yerde iş bulamaz. Arymilla bir kumandanın hayatının geri kalanı boyunca lordlar gibi yaşamasına ve adamlarını da en azından bunu yapabileceklerine ikna etmesine yetecek kadar para önermeli.”

Norry boğazını temizledi. Bir şekilde bu bile kulağa tozlu geliyordu. “Aynı gelirleri teminat göstererek iki, hatta üç ayrı yerden borç almış olabilirler. Elbette, bankacılar henüz bunun... farkında değil.”

Birgitte küfretmeye başladı, sonra sustu. Dyelin şarabına öyle fena bakıyordu ki onu ekşitebilirdi. Aviendha Elayne’in elini kısaca sıktı ve bıraktı. Ateş kıvılcımlar sıçratarak çıtırdadı, bazı kıvılcımlar neredeyse halıya kadar geldi.

“Paralı asker birliklerinin izlenmesi gerekecek.” Elayne Birgitte’in konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. Diğer kadın ağzını açmamıştı, ama bağdan ciltler dolusu itiraz geliyordu. “Bir yerden adam bulmak zorundasın.” Işık! Şehrin dışındakiler kadar şehrin içindekilere karşı da nöbet tutuyor gibiydiler! “Çok adam gerekmemeli, ama tuhaf ya da gizli hareket etmeye başladıklarında bilmeliyiz, Birgitte. Bizi uyaran tek şey bu olabilir.”

“Birliklerden biri ihanet ederse ne yapacağımı düşünüyordum,” dedi Birgitte alayla. “İhanete uğrayacağını düşündüğün herhangi bir kapıya koşturacak adamım olmazsa bilmek yeterli olmaz. Ve şehirdeki askerlerin yarısı paralı asker. Kalanların yarısı, birkaç ay öncesine kadar emekli aylıkları ile geçinen yaşlı adamlar. Paralı askerlerin görev yerlerini düzensiz aralıklarla değiştireceğim. Yarın nerede olacaklarından emin olmazlarsa bir kapıya ihanet etmeleri o kadar kolay olmaz, ama bu yine de ihaneti imkânsız kılmıyor.” Birgitte general olmadığını söyleyerek ne kadar itiraz

ederse etsin, yaşayan on generalden daha fazla savaş ve kuşatma görmüştü ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyordu.

Elayne elindeki fincanda şarap olmasını dileyecekti neredeyse. Neredeyse. "Bankacıların senin bildiklerini öğrenmesi olasılığı var mı, Norry Efendi? Borçların vadesi gelmeden?" Öğrenirlerse, bazıları tahtta Arymilla'yı görmeyi tercih edeceklerine karar verebilirdi. O zaman kadın kendi borçlarını ödemek için ülkenin hazinesini boşaltabilirdi. Yapabilirdi de. Tüccarlar politikanın rüzgârlarına binerdi ve onların ne yöne estiklerine aldırmazlardı. Bankacıların ise olayları etkilemeye teşebbüs ettikleri olmuştu.

"Benim fikrime göre pek olası değil, Leydim. Doğru insanlara... mm... doğru soruları sormaları gerekir, ama bankacılar normalde birbirlerine karşı... mm... ağzı sıkı davranır. Evet, olası olmadığını düşünüyorum. Şimdilik."

Her durumda, yapılacak bir şey yoktu. Birgitte'e adam kaçıracak ve suikast yapacak yeni bir kaynak olduğunu bildirmek dışında. Yalnız, kadının yüzündeki sert ifadeye ve bağdan gelen ani haşinliğe bakarak, o bunun farkındaydı zaten. Artık korumaları yüz kadından aşağı çekme şansı yoktu. O da, eskiden vardıysa.

"Teşekkür ederim, Norry Efendi," dedi Elayne. "Her zamanki gibi iyi iş çıkardın. Bankacıların o soruları sorduğuna dair herhangi bir işaret olursa hemen bilgim olsun."

"Elbette, Leydim," diye mırıldandı adam, balık kovalayan bir balıkçıl gibi başını eğerek. "Leydim çok nazik."

Norry Reene için kapıyı tuttu, her zamankinden birazcık daha zarif bir biçimde ona eğildi, kadın adamın yanından süzülürcesine geçerken başını hafifçe eğerek karşılık verdi ona. İkisi odadan çıktıktan sonra Aviendha koruduğu örgüyü bırakmadı. Kapı kapanırken çıkardığı ses örgü tarafından yutuldu. Sonra Aviendha, "Biri dinlemeye çalıştı," dedi.

Elayne başını iki yana salladı. Kimin dinlemeye çalışabileceğini bilmenin yolu yoktu –bir Kara Aes Sedai mi? Meraklı bir Kandaş mı?– ama en azından kulak misafirliği çabası başarısızlığa uğramıştı. Aviendha'nın örgüsünü aşmanın imkânı yoktu, hatta Terkedilmişlerden biri bile yapamazdı bunu, ama biri başarmış olsa Aviendha hemen haber verirdi.

Dyelin Aviendha'nın sözlerini soğukkanlı bir biçimde karşılayamadı ve Deniz Halkı hakkında homurdanmaya başladı. Rüzgârbulanların yarısının gideceğini duyduğunda kılı kıpırdamamıştı, Reene ve Norry'nin yanında

değil, ama şimdi tüm hikâyeyi bilmeyi talep ediyordu. “Zaida’ya hiç güvenmedim zaten,” diye homurdandı, Elayne sözlerini bitirdiğinde. “Bu anlaşma ticaret açısından iyi görünüyor, herhalde, ama Rüzgârbulanlardan birine dinletmeye çalışmışsa hiç şaşırmazdım. Kadın, belki bir gün faydalı olur diye, her şeyi bilmek isteyen biri gibi göründü gözüme.” Dyelin’in tereddütlü biri olduğu söylenemezdi pek, ama şimdi, şarap kadehini avuçlarında yuvarlayarak duraksıyordu. “Bu... bu *işaret ateşinin...* bize zararı dokunmayacağından emin misin, Elayne?”

“Emin olabildiğimce eminim, Dyelin. Dünyayı yaracak olsa, sanırım şimdiye dek yapardı bunu.” Aviendha kahkaha attı, ama Dyelin fena soldu. Gerçekten! Bazen, sırf ağlamamak için de olsa, gülmeliydiniz.

“Norry ve Harfor Hanım gittiğine göre, biraz daha oyalanırsak,” dedi Birgitte, “biri nedenini merak etmeye başlayabilir.” Elini duvarlara doğru sallayarak göremediği örgüleri ima etti. Göremiyordu, ama hâlâ yerli yerinde olduklarını biliyordu. Birinci Hizmetkâr ve Başkâtip’le yapılan görüşmeler her zaman daha fazlasını gizliyordu.

O yan masalardan birinin üzerindeki iki altın rengi Deniz Halkı porselenini kaldırır ve kısa ceketinin içindeki katlanmış haritayı çıkarırken herkes onun çevresinde toplandı. O harita, Birgitte’in uyuduğu zamanlar dışında her zaman orada duruyordu. Uyurkense yastığının altında. Köşeleri kıvrılmasın diye boş şarap kadehleri ile tutturulan harita. Erinin Nehri’nden Altara ve Murandy arasındaki sınıra dek Andor’u gösteriyordu. Aslında, tüm Andor’u gösterdiği söylenebilirdi, çünkü daha batıda kalanlar nesillerdir Caemlyn’in yalnızca yarı kontrolünde olmuştu. Daha baştan bir harita ressamının şaheseri sayılmazdı ve kırışıklar pek çok detayı okunmaz kılıyordu, ama bölgeyi yeterince betimliyordu ve bütün köyler ve kasabalar, bütün yollar, köprüler ve geçitler işaretlenmişti. Elayne fincanını, dökülüp haritayı daha da fazla lekelemesin diye, ayrıca o sefil çay müsveddesinden kurtulmak için, haritadan bir kol boyu uzağa bıraktı.

“Sınırboyları hareket halinde,” dedi Birgitte, Caemlyn’in kuzeyindeki ormanlara, Andor’un en kuzey sınırındaki bir noktaya işaret ederek, “ama fazla mesafe kaydedemediler. Bu hızla, Caemlyn’e yaklaşmaları bir aydan fazla zaman alır.”

Dyelin gümüş kadehini döndürerek içindeki koyu renk şaraba baktı, sonra aniden başını kaldırdı. “Siz kuzeylilerin kara alışık olduğunu sanırdım, Leydi Birgitte.” Kadın şimdi bile sorgulamak zorundaydı ve bunu yapmamasını istemek Birgitte’in sırlar sakladığından on kat fazla emin

olması, onları öğrenmek konusunda yirmi kat kararlı davranması demek olacaktı.

Aviendha yaşlı kadına kaşlarını çattı –Birgitte karşısında huşu dolu olmadığı zamanlarda, bazen onun sırlarını haşinlikle koruyor oluyordu– ama Birgitte'in kendisi Dyelin'in gözlerine sakin sakin baktı ve bağdan herhangi bir dehşet izi gelmedi. Birgitte nereden geldiğini açıklayan yalan hakkında oldukça rahattı artık. "Uzun süredir Kandor'a dönmedim." Bu basit gerçekti, ama Dyelin'in hayal edebileceğinden çok daha uzun zaman olmuştu. O zamanlarda o ülkeye Kandor denmiyordu. "Ama biz neye alışık olursak olalım, iki yüz bin askerle ve Işık bilir ne kadar kamp takipçisi ile hareket etmek kışın ağır yolculuk etmek demektir. Daha da kötüsü, sınırın birkaç kilometre güneyindeki köyleri ziyaret etsinler diye Ocalin Hanım ile Fote Hanım'ı gönderdim." Sabeine Ocalin ve Julanya Fote Yolculuk edebilen Kandaşlardı. "Köylülerin Sınırboyluların kışı orada geçirmek için kamp kurduklarını bildirdiklerini raporladılar."

Elayne parmağı ile mesafelerin üzerinden geçerken cıkladı. Sınırboyları'ndan olmasa bile Sınırboylulardan haber almayı bekliyordu. O büyüklükte bir ordunun Andor'a girdiği haberi, kuru otlarda yangının yayılması gibi yayılıyor olmalıydı. Onca fersahı sırf Andor'u işgal etmeye çalışmak için yürüdüklerine ancak bir ahmak inanırdı, ama onların haberini duyan herkes niyetlerinin ne olduğu ve bu konuda ne yapılması gerektiği hakkında spekülasyon yapıyor olacaktı ve herkesin dilinde başka fikir bulunacaktı. En azından haber yayılmaya başladığında. Bu olduğunda, diğerlerinin karşısında Elayne'in bir avantajı vardı. Sınırboyluların Andor'a girmesini o ayarlamıştı ve gitmelerini de ayarlamaya başlamıştı.

Zor bir seçim olmamıştı. Onları durdurmak kanlı bir iş olurdu; o da, eğer bunu başarabilirse ve Sınırboyluların tek istediği Murandy'ye geçmeleri için bir yoldu. Yenidendoğan Ejder'i orada bulacaklarını düşünüyorlardı. Bu da Elayne'in işiydi. Rand'ı neden aradıklarını açıklamamışlardı ve Elayne de onlara gerçek yerini söyleyecek değildi, ordunun yanında bir düzine Aes Sedai varken ve bu gerçeği de ondan gizlemişlerken değil. Ama onların haberi Yüksek Makamlara ulaştığı zaman...

"İşe yaramalı," dedi yumuşak bir sesle. "Gerekirse Sınırboylulara dair söylentileri kendimiz başlatırız."

"İşe yaramalı," diye onayladı Dyelin, sonra daha karanlık bir sesle ekledi, "Bashere ve Bael adamlarını sıkı dizgin altında tuttukları sürece.

Sınırboylular, Aieller ve Ejder Alayı'nın birbirlerinden yalnızca birkaç kilometre uzakta olmaları kararsız bir karışım olacak. Ve Asha'manların delice bir şey yapmadığından nasıl emin olacağız, bilemiyorum." Burnunu çekerek bitirdi. Onun kitabında, bir erkeğin Asha'man olmayı seçmesi için deli olması gerekirdi. Aviendha başını salladı. Dyelin'e, Birgitte'e karşı çıktığı kadar karşı çıkıyordu, ama üzerinde anlaştıkları bir konu Asha'manlardı.

"Sınırboyluların Siyah Kule'den uzak duracağından emin olacağım," diye temin etti Elayne onları, bunu daha önce de yapmış olmasına rağmen. Bael ile Bashere'in güçlerini kontrol altında tutacağını Dyelin bile biliyordu –iki adam da gereksiz bir savaş istemiyordu ve Davram Bashere kendi vatandaşları ile kesinlikle savaşmazdı– ama Asha'manlar ve yapabilecekleri söz konusu olduğunda herkesin huzursuz olmaya hakkı vardı. Elayne parmağını Caemlyn'i gösteren altı uçlu yıldızdan birkaç kilometre öteye, Asha'manların el koyduğu araziye götürdü. Siyah Kule işaretlenmemişti, ama nerede olduğunu çok iyi biliyordu. En azından Lugard Yolu'ndan çok uzaktaydı. Asha'manları kızdırmadan Sınırboyluları güneye, Murandy'ye göndermek zor olmayacaktı.

Asha'manları kızdırmama fikri üzerine ağzı gerildi, ama bu konuda hemen yapılacak bir şey yoktu, bu yüzden kara ceketli adamları kafasının bir köşesine itti. Şimdi ele alamayacağı konular daha sonra ele alınmayı beklemek zorundaydı.

"Ya diğerleri?" Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Altı büyük Ev tarafsız kalmıştı –en azından onunla Arymilla arasında taraf seçmemişti. Dyelin sonunda hepsinin Elayne'in tarafını seçeceğini iddia ediyordu, ama şimdiye dek bunu yapacaklarına dair bir işaret vermemişlerdi. Sabeine ve Julanya o altı Ev'den haber arıyordu. İki kadın son yirmi seneyi çerçi olarak geçirmişti; zorlu yolculuklara, ahırlarda ya da ağaç altında uyumaya, insanların söyledikleri kadar söylemediklerini de dinlemeye alışıktılar. Keşif kolu olarak mükemmeldiler. Şehrin erzaklarının getirilmesi görevine kaydırılmaları büyük kayıp olurdu.

"Söylentiler Lord Luan'ın doğuda ve batıda bir düzine ayrı yerde olduğunu bildiriyor." Reene Harfor artık orada olmadığından Birgitte, Luan'ın yeri orada işaretliymiş gibi, kırışık haritaya kaşlarını çatarak, gerektiğinden çok daha *kötü* bir küfür salladı. "Her zaman ya bir sonraki ya da ondan sonraki köyde oluyor. Leydi Ellorien ve Lord Abelle tamamen ortadan kaybolmuş gibi, ki bir Yüksek Makam için oldukça zor iştir bu. En

azından, Ocalin Hanım ve Fote Hanım onlara dair tek bir fısıltı bile duyamadı. Pendar Evi ya da Traemane Evi'nin silahlı adamlarına dair de. Ne tek bir adam, ne tek bir at." İşte *bu* çok sıradışıydı. Biri büyük çaba harcıyordu.

"Abelle her zaman, dilediği zaman kayıplara karışabilen bir adam olmuştur," diye mırıldandı Dyelin, "seni her zaman hazırlıksız yakalayabilmiştir. Ellorien ise..." Parmaklarını dudaklarına sürterek içini çekti. "Kadın ortadan kaybolmayacak kadar gösterişçi. Abelle ya da Luan'ın yanında değilse. Ya da ikisinin birden yanında." Kendisi ne derse desin, bu fikir onu mutlu etmiyordu.

"Diğer 'dostlarımıza' gelince," dedi Birgitte, "Leydi Arathelle beş gün önce, buradan, Murandy'den çıktı." Haritada, Caemlyn'in üç yüz yirmi kilometre güneyinde bir yere hafifçe dokundu. "Dört gün önce Lord Pelivar bunun dokuz on kilometre batısından geçti. Leydi Aemlyn ise buradan, dokuz on kilometre daha uzaktan."

"Birlikte değil," dedi Dyelin, başını sallayarak. "Yanlarında Murandyli getirmişler mi? Hayır mı? Güzel. Kendi mülklerine gidiyor olabilirler, Elayne. Birbirlerinden biraz daha ayrılırlarsa emin olabiliriz." Onu en çok o üç Ev endişelendiriyordu.

"Eve gidiyor olabilirler," diye onayladı Birgitte, Dyelin'le aynı fikirde olduğu zaman hep olduğu gibi gönülsüzlükle. Girift örgüsünü omzunun üzerinden öne çekti ve tıpkı Nynaeve'in yaptığı gibi eliyle kavradı. "Kış vakti Murandy'yi geçmek adamları ve atları yormuş olmalı. Ama emin olabileceğimiz tek şey hareket halinde oldukları."

Aviendha hıhladı. Zarif kadife elbisesi yüzünden şaşırtıcı bir ses gibi gelmişti. "Her zaman düşmanının senin istemediğin şeyi yapacağını varsay. Onun en az ne yapmasını isteyeceğine karar ver ve planlarını bunun üzerine kur."

"Aemlyn, Arathelle ve Pelivar düşman değil," diye itiraz etti Dyelin zayıfça. Onların zamanla kime sadakat yemini edeceklerine inanırsa inansın, o üçü taht için Dyelin'i destekleyeceklerini ilan etmişti.

Elayne *zorla* tahta oturtulan kraliçe hiç duymamıştı –bu tür şeyler tarihçelere geçmezdi zaten– ama Aemlyn, Arathelle ve Pelivar denemeye razıydı, üstelik kendileri adına güç elde etmek için değil. Dyelin tahtı istemiyordu, ama tahta geçecek olsa edilgen bir hükümdar olmazdı. Basit gerçek şuydu ki, Morgase'in tahtta geçirdiği son sene art arda gelen beceriksizliklerle doluydu ve o sırada Terkedilmişlerden birinin tutsağı

olduğunu pek az kişi biliyor ya da buna inanıyordu. Bazı Evler tahta mutlaka Trakand Evi dışında birinin geçmesini istiyordu. Ya da istediklerini düşünüyorlardı.

“Yapmalarını isteyeceğimiz son şey ne?” dedi Elayne. “Mülklerine dağılırlarsa, o zaman en erken bahara dek olaylardan uzak kalırlar ve o zamana dek her şey kararlaştırılmış olur.” Işık izin verirse. “Ama Caemlyn’e doğru devam ederlerse?”

“Murandyliler olmadan Arymilla’ya meydan okuyacak kadar silahlı adamları olmaz.” Birgitte haritayı inceleyerek çenesini ovaladı. “Aiellerin ve Ejder Alayı’nın bu işe karışmayacağını şimdiye dek öğrenmemişlerse de yakında öğrenirler, ama dikkatli davranmak isteyeceklerdir. Hiçbiri zorunlu kalmadığı sürece kazanamayacakları bir savaş başlatacak kadar aptal görünmüyor. Bence doğu ya da güneydoğuda, olayları izleyebilecekleri ve belki etkileyebilecekleri bir yerde kamp kurarlar.”

Dyelin, artık soğumuş olması gereken şarabının son yudumunu içti, derin bir nefes verdi ve kadehini yine doldurmaya gitti. “Caemlyn’e gelirlerse,” dedi kurşun gibi bir sesle, “o zaman Luan, Abelle ya da Ellorien’in onlara katılmasını umuyorlar demektir. Belki üçünün birden.”

“O zaman, daimi düşmanlarımız olmalarına yol açmadan, planlarımız meyve vermeden önce Caemlyn’e ulaşmalarını nasıl engelleyeceğimizi konuşmalıyız.” Dyelin ne kadar donuk bir sesle konuşmuşsa, Elayne de o kadar kendinden emin ve kararlı bir biçimde konuşmaya çalıştı. “Ve buraya erken gelirlerse ne yapacağımızı planlamalıyız. Bu olursa Dyelin, onları ya beni ya Arymilla’yı seçeceklerine ikna etmelisin. Aksi halde, asla çözemeyeceğimiz bir kargaşanın içinde buluruz kendimizi ve Andor’un geri kalanını da peşimizde sürükleriz.”

Dyelin yumruk yemiş gibi homurdandı. Büyük Evler beş yüz sene önce, üç taht adayı arasında son bölündüğünde, bir kraliçe taç giymeden önce yedi sene açık savaş yaşanmıştı. O zamana dek baştaki adayların hepsi ölmüştü.

Elayne düşünmeden çay fincanını aldı ve yudumladı. Çay soğumuştu, ama bal tadı dilinde patladı. Bal! Hayretle Aviendha’ya baktı ve kız kardeşinin dudakları küçük bir gülümseme ile kıvrıldı. Birgitte ne olduğunu çok iyi bilmiyormuş gibi, sır paylaşırcasına bir gülümseme. Aralarındaki, tuhaf şekilde güçlendirilmiş bağ bile Elayne’in aldığı tadı almasını sağlamıyordu, ama çayı tattığında Elayne’in şaşkınlığını ve hoşnutluğunu hissetmiş olmalıydı. Yumruklarını kalçalarına dayayarak, kınayan bir ifade

takındı. Daha doğrusu, takınmaya çalıştı; her şeye rağmen yüzünde bir gülümseme belirmişti. Elayne aniden Birgitte'in baş ağrısının geçmiş olduğunu fark etti. Ne zaman geçtiğini bilmiyordu, ama artık olmadığı kesindi.

"En iyisini um ve en kötüsü için plan yap," dedi. "Bazen en iyisinin gerçekleştiği de olur."

Balın ya da üçünün sırıttığından başka bir şeyin farkında olmayan Dyelin yüksek sesle hıhladı. "Bazen de olmaz. Akıllıca planın *tam olarak* planlandığı gibi gerçekleşirse Aemlyn, Ellorien ya da diğerlerine ihtiyacımız kalmaz, Elayne, ama korkunç bir kumar olur bu. Yolunda gitmemesi için tek gereken..."

Soldaki kapı açıldı ve içeriye bir soğuk dalgası eşliğinde, buz gibi gözleri ve elma yanakları olan, omzunda altın asteğmen düğümü taşıyan bir kadın girdi. Girmeden önce kapıyı çalmış olabilirdi, ama çalmışsa da örgü sesi yutmuş olmalıydı. Tıpkı Rasoria gibi, Tzigan Sokorin de Elayne'in korumalarına katılmadan önce Boru Avcısı'ydı. Nöbetçiler değişmiş gibiydi. "Bilge Monaelle Leydi Elayne ile görüşmek istiyor," diye bildirdi Tzigan, dimdik durarak. "Karistovan Hanım da yanında."

Sumeko ertelenebilirdi, ama Monaelle ertelenemezdi. Arymilla'nın halkı Aes Sedailer gibi Aiellere de karışmazdı, ama bir Bilge'yi şehre ancak önemli bir şey getirmiş olabilirdi. Bunu Birgitte de biliyordu; hemen haritayı katlamaya başladı. Aviendha örgüyü bıraktı ve Kaynak'ı salıverdi.

"İçeri girmelerini iste," dedi Elayne.

Monaelle Tzigan'ı beklemedi, örgü kaybolur kaybolmaz odaya süzüldü. Göreceli sıcakta şalını omuzlarından dirseklerine indirirken sayısız altın ve fildişi bileziği şıkırdadı. Elayne Monaelle'in kaç yaşında olduğunu bilmiyordu –Bilgeler yaş konusunda Aes Sedailer kadar ağzı sıkı değildiler, ama onlar da belirsiz konuşuyorlardı– ama orta yaşlarına geliyor gibiydi. Beline kadar gelen sarı saçlarında kızıl ışıltılar vardı, ama tek bir gri tel yoktu. Bir Aiel için kısaydı –Elayne'den bile kısa–, ılımlı ve anaç bir yüzü vardı. Güç konusunda, Beyaz Kule'ye ancak kabul edilebilecek bir düzeydeydi, ama Bilgeler arasında gücün önemi yoktu ve onlar arasında Monaelle oldukça yüksek düzeydeydi. Elayne ve Aviendha için daha da önemli olan, birincil-kardeş olarak yeniden doğumlarında ebelik yapmış olmasıydı. Elayne Dyelin'in onaylamazca burun çekmesine aldırmadan kadına diz kırdı. Aviendha ellerini karnına bastırarak iki büklüm eğildi. Aiel

gelenekleri altında ebesine karşı görevlerine ek olarak, o henüz yalnızca çırak bir Bilge'ydi.

"Örgüyü bıraktığınıza göre mahremiyet ihtiyacınızın sona erdiğini varsayıyorum," dedi Monaelle. "Durumunu kontrol etme zamanı geldi, Elayne Trakand. Üç ay dolana dek ayda iki kez kontrolden geçmelisin." Neden Aviendha'ya kaşlarını çatıyordu? Ah, Işık, kadifeler!

"Ben de onun ne yapacağını görmek için geldim," diye ekledi Sumeko, Bilge'nin ardından içeri girerek. Sumeko etkileyici biriydi, güvenli bakışları olan tıknaz bir kadın. İyi kesimli, kırmızı kemerli sarı yünden bir elbise giymiş, düz siyah saçlarını gümüş taraklarla tutturmuştu. Elbisesinin yüksek yakasında kırmızı mineli gümüş bir halka iğne vardı. Bir asil kadın ya da başarılı bir tüccara benziyordu. Eskiden, en azından Aes Sedailerin yanında çekingen davranırdı, ama artık değil. Artık ne Aes Sedailerin, ne de Kraliçenin Askerleri'nin yanında çekingen davranıyordu. "Gidebilirsin," dedi Tzigan'a. "Bu iş seni ilgilendirmiyor." Asillerin yanında da. "Sen de gidebilirsin, Leydi Dyelin, sen de, Leydi Birgitte." Aviendha'yı, listeye onu da eklemeli mi diye düşünüyormuş gibi süzdü.

"Aviendha kalabilir," dedi Monaelle. "Bir sürü ders kaçırıyor ve eninde sonunda bu işi öğrenmeli." Sumeko Aviendha'yı onaylarcasına başını salladı, ama serin ve sabırsız bakışlarını Dyelin ve Birgitte'ten ayırmadı.

"Leydi Dyelin ve benim konuşacak şeylerimiz var," dedi Birgitte, katlanmış haritayı kırmızı ceketinin altına sokup kapıya yönelerek. "Düşündüklerimizi bu gece sana aktarırım, Elayne."

Dyelin ona keskin bir bakış fırlattı, neredeyse Sumeko'ya fırlattığı kadar keskin bir bakış, ama şarap kadehini tepsilerden birine bıraktı, Elayne'e diz kırdı, sonra Birgitte eğilip uzun uzun Monaelle'in kulağına bir şeyler mırıldanırken ve Bilge kısa yanıtlar verirken gözle görülür bir sabırsızlıkla, ama yine de sessizce bekledi. Ne fısıldaşıyorlardı? Muhtemelen keçi sütü hakkında.

Kapı Tzigan ve diğer iki kadının arkasından kapandıktan sonra Elayne biraz daha şarap getirtmeyi önerdi, çünkü sürahilerde kalanlar soğumuştu, ama Sumeko kısaca, Monaelle nazikçe ama dalgınlıkla reddetti. Bilge Aviendha'yı öyle bir yoğunlukla inceliyordu ki genç kadın kızarmaya, eteklerini kavrayarak bakışlarını kaçırmaya başlamıştı.

"Giysileri yüzünden Aviendha'ya kızmamalısın, Monaelle," dedi Elayne. "Onları giymesini ben istedim ve bana iyilik olsun diye giydi."

Monaelle yanıt vermeden önce dudaklarını büzerek düşündü. “Birincil-kardeşler birbirlerine iyilik yapmalılar,” dedi sonunda. “Halkına karşı görevini biliyorsun, Aviendha. Şimdiye dek zorlu bir işte iyi iş çıkardın. İki dünyada yaşamayı öğrenmelisin, bu yüzden o giysiler içinde rahat etmen uygun.” Aviendha gevşemeye başladı. Ta ki Monaelle sözlerine devam edene kadar. “Ama çok da rahat etmemelisin. Bundan sonra her üç günden ve geceden birini çadırlarımızda geçireceksin. Yarın benimle birlikte dönebilirsin. Bilge olmadan önce henüz öğrenecek çok şeyin var ve bir bağ olmanın yanı sıra bu da senin görevin.”

Elayne uzandı ve kardeşinin elini tuttu, Aviendha bir kez sıktıktan sonra bırakmaya çalıştı, ama Elayne bırakmadı. Kısa bir duraksamadan sonra Aviendha da onun elini tuttu. Tuhaf bir biçimde, Aviendha’nın yanında olması Elayne’in Rand’a duyduğu özlemi biraz gideriyordu; o yalnızca kardeşi değildi, Rand’ı seven bir kardeşti. Güçlerini paylaşabiliyorlar, ağlamak istedikleri zaman birbirlerini güldürebiliyorlar, gerektiğinde birlikte ağlayabiliyorlardı. Üç gecenin yalnızca biri demek, üç geceden birinde yalnız ağlamak demek olacaktı muhtemelen. Işık, Rand ne *yapıyordu?* Batıdaki o korkunç işaret ateşi hâlâ her zamanki kadar güçlü yanıyordu ve Elayne Rand’ın o ateşin yüreğinde olduğundan emindi. Onunla arasındaki bağda en ufak değişim yoktu, ama emindi işte.

Aniden Aviendha’nın elini ezercesine sıktığını fark etti. Aviendha da onunkini aynı şiddetle sıkıyordu. Aynı anda ellerini gevşettiler. Ama bırakmadılar.

“Erkekler başka yerdeyken bile sorun yaratıyorlar,” dedi Aviendha yumuşak sesle.

“Öyle,” diye onayladı Elayne.

Monaelle buna gülümsedi. Rand’la bağlarını ve Elayne’in bebeğinin babasını bilen pek az kişiden biriydi. Ama Kandaşların hiçbiri bilmiyordu.

“Bir erkeğin senin başına açabildiğince çok dert açtığını sanırdım, Elayne,” dedi Sumeko titizlikle. Kandaşların Kuralları çömez ve Kabuledilmişlerin kurallarına uyuyordu ve yalnızca çocuk doğurmayı değil, buna yol açabilecek her şeyi de yasaklıyordu ve Kandaşlar kuralları titizlikle takip ediyordu. Eskiden olsa, Aes Sedailerin kendi kurallarına uymadığını düşünmektense dillerini yutarlardı. Ama o zamandan bu yana çok şey değişmişti. “Yarın tahıl ve yağ getirebilmek için bugün Tear’a Yolculuk etmem gerekiyor ve geç oluyor, bu yüzden erkekler hakkında

konuşmayı bitirdiyseniz, Monaelle'in yapmak için geldiği işe bakmasına izin vermenizi öneririm."

Monaelle Elayne'i şöminenin önüne, hemen hemen yanmış kütüklerin sıcaklığının rahatsız edici olmaya çok yaklaştığı yere götürdü –annenin kendini çok sıcak tutması en iyisi, diye açıklamıştı–, sonra *saidar*'ın parıltısına sarındı ve Ruh, Ateş ve Toprak örmeye başladı. Aviendha da Sumeko kadar dikkatle izliyordu.

"Bu nedir?" diye sordu Elayne, örgü çevresine yerleşir, içine gömülürken. "Araştırma gibi mi?" Saraydaki bütün Aes Sedailer ona Araştırma uygulamışlardı, ama işe yarayabilecek kadar Şifa yeteneği yalnızca Merilille'de vardı. Buna rağmen ne onlar, ne de Sumeko Elayne'in hamile olduğundan daha fazlasını söylemişti. Elayne hafif bir karıncalanma, etinin içinde bir tür mırıltı hissetti.

"Aptallaşma, kızım," dedi Sumeko dalgın dalgın. Elayne tek kaşını kaldırdı, hatta Büyük Yılan yüzüğünü Sumeko'nun burnunun dibinde sallamayı düşündü, ama yuvarlak yüzlü kadın fark etmemiş gibiydi. Yüzüğü de fark etmeyebilirdi. Öne eğilmiş, Elayne'in bedeninin içindeki örgüyü görebilirmiş gibi bakıyordu. "Bilgeler Şifa'yı benden öğrendi. Ve Nynaeve'den, herhalde," dedi, bir an sonra. Ah, bunu işitse Nynaeve Havai Fişekçilerin fişekleri gibi patlardı. Ama diğer yandan, Sumeko uzun zaman önce Nynaeve'i geçmişti. "Basit şeklini de Aes Sedailerden öğrenmişler." Yırtılan çadır bezinin sesine benzeyen bir hıhlama Sumeko'nun "basit" şekil hakkında, Aes Sedailerin binlerce senedir bildiği tek Şifa yöntemi hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu. "Bu Bilgelere ait bir şey."

"Çocuğu Okşama deniyor," dedi Monaelle dalgın bir sesle. Dikkatinin büyük kısmı örgüye odaklanmıştı. Birinde ne hastalık olduğunu öğrenmek için yapılan basit Araştırma –bir düşününce, *gerçekten* basitti– şimdiye dek bitmiş olurdu, ama Monaelle akışları değiştirdi ve Elayne'in içindeki mırıltının tınısı değişerek daha da derine gömüldü. "Şifa'nın bir parçası, bir tür Şifa olabilir, ama biz bunu Üç Kat Topraklar'a gönderilmeden önce de biliyorduk. Akışların kullanılma tarzı kısmen Sumeko Karistovan'ın ve Nynaeve al'Meara'nın bize gösterdiklerine benziyor. Çocuğu Okşama'da, anne ve çocuğun sağlıklarını öğreniyorsun ve örgüyü değiştirerek ikisinin bazı sorunlarını giderebiliyorsun, ama çocuksuz bir kadın üzerinde işe yaramıyor. Ya da bir erkek üzerinde, elbette." Mırıltı yükseldi, öyle ki herkes duyabiliyor olmalıymış gibi gelmeye başladı. Elayne dişlerinin titrediğini sandı.

Önceki bir düşünce aklına geldi. “Yönlendirmek çocuğumu incitir mi? Ben yönlendirirsem, demek istiyorum,” dedi.

“Nefes almaktan daha fazla değil.” Monaelle sırıtarak örgüyü salıverdi. “İki çocuğun var. Kız mı, erkek mi olduklarını bilmek için çok erken, ama sağlıklılar. Sen de öyle.”

İki! Elayne ve Aviendha birbirlerine bakarak geniş geniş gülümsediler. Kız kardeşinin sevincini hissedebiliyordu neredeyse. İkizleri olacaktı. Rand’ın bebekleri. Bir oğlan ve bir kız ya da iki oğlan doğurmayı umuyordu. İkiz kız sahibi olmak taht açısından bir sürü güçlük çıkarırdı. Gül Tacı’nı, *herkesi* arkasına alarak kazanan olmamıştı.

Sumeko Elayne’e işaret ederek gırtlağından bir ses çıkardı ve Monaelle başını salladı. “Tıpkı benim yaptığım gibi yaparsan göreceksin.” Sumeko’nun Kaynak’a kucak açmasını ve örgüyü oluşturmasını izleyen Monaelle yine başını salladı ve tombul Kandaş örgünün Elayne’in içine gömülmesine izin verdi. Mırıltıyı hissettiğinde inledi. “Doğum hastalıkları hakkında endişelenmek gerekmeyecek,” diye devam etti Monaelle, “ama zaman zaman yönlendirmekte güçlük çektiğini göreceksin. İplikler yağlanmış gibi elinden kaçabilir ya da sis gibi solabilir, bu yüzden en basit örgüyü örmek ve tutmak için tekrar tekrar denemen gerekecek. Hamileliğin ilerledikçe bu da kötüleşecek ve sancılar başladığında, doğururken hiç yönlendiremeyeceksin, ama çocuklar doğduktan sonra her şey düzelecek. Yakında can sıkıntıların da başlayacak. Şimdiden başlamamışsa. Bir an ağlayacak, bir sonrakinde kızacaksın. Çocuğunun babası adımını dikkatli atarsa ve olabildiğince uzak durursa akıllılık etmiş olacak.”

“Bu sabah bir kez onu azarlamış zaten, duyduğuma göre,” diye mırıldandı Sumeko. Örgüyü salıverdi, doğruldu ve belindeki kırmızı kemeri düzeltti. “Bu olağanüstü, Monaelle. Bir örgünün yalnızca hamile bir kadın üzerinde kullanılabileceği hiç aklıma gelmezdi.”

Elayne’in ağzı gerildi, ama yalnızca, “Bu örgüye bakarak bütün bunları anlıyor musun, Monaelle?” dedi. İnsanların bebeklerin Doilan Mellar’ın olduğunu düşünmesi en iyisiydi. Rand al’Thor’un çocukları hedef olurdu; korku, avantaj ve nefret yüzünden izlenirlerdi, ama Mellar’ın çocuklarını kimse düşünmezdi, belki Mellar bile. *Gerçekten* de en iyisi buydu, o kadar.

Monaelle başını arkaya devirip öyle bir kahkaha attı ki şalıyla gözlerini silmek zorunda kaldı. “Bunu yedi çocuk doğurduğum ve üç kocam olduğu için biliyorum, Elayne Trakand. Yönlendirme yeteneği seni doğum

hastalıklarından koruyor, ama ödeyecek başka bedeller var. Gel, Aviendha, sen de denemelisin. Dikkatli ol. Tıpkı benim yaptığım gibi yap."

Aviendha hevesle Kaynak'a kucak açtı, ama bir iplik örmeden *saidar*'ı salıverdi ve başını kara panelli duvara çevirip baktı. Batıya doğru. Elayne, Monaelle ve Sumeko da öyle. Uzun zamandır yanmakta olan işaret ateşi sönüvermişti. Bir an, o alev alev yanan *saidar* oradaydı, bir sonrakinde hiç var olmamış gibi gitmişti.

Sumeko derin bir nefes alırken geniş göğsü kabardı. "Bugün ya harika bir şey ya da çok korkunç bir şey oldu, bana göre," dedi yumuşak sesle. "Ve sanırım hangisi olduğunu öğrenmeye korkuyorum."

"Harika," dedi Elayne. Her ne idiyse, bitmişti ve Rand yaşıyordu. Bu yeterince harikaydı. Monaelle sorgularcasına ona baktı. Bağı bildiğinden, kalanları çıkartabilirdi, ama düşünceli düşünceli kolyelerinden birini ellemekle yetindi. Her durumda, yakında Aviendha'nın ağzından koparırdı.

Kapı çalınınca hepsi yerinde sıçradı. En azından Monaelle dışında hepsi. Monaelle diğer kadınların sıçramasını görmemiş gibi yaparak, şalını düzeltmeye biraz fazla odaklandı, ki bu aralarındaki zıtlığı daha da çarpıcı kılıyordu. Sumeko utancını saklamak için öksürdü.

"Gel," dedi Elayne yüksek sesle. Örgü olmamasına rağmen kapıdan sesini duyurabilmek için yarı bağırması gerekiyordu.

Caseille, tüylü şapkası elinde, başını içeri uzattı, sonra içeri girdi ve kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Yakasındaki ve manşetlerindeki beyaz danteller temizdi, kuşağındaki danteller ve aslanlar parıldıyordu ve göğüs zırhı yeni cilalanmış gibi ışıldıyordu, ama geceki yolculuğundan sonra temizlenip hemen görevinin başına döndüğü açıktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Leydim, ama hemen bilmeniz gerektiğini düşündüm. Hâlâ burada olan Deniz Halkı deliye döndü. Çıraklarından biri kayıpmış, anlaşıldığı kadarıyla."

"Başka?" dedi Elayne. Kayıp bir çırak yeterince kötü olabilirdi, ama Caseille'in yüzünde bir şey ona daha fazlası olduğunu anlatıyordu.

"Asker kadın Azeri yaklaşık üç saat önce Merilille Sedai'nin saraydan ayrıldığını söyledi," dedi Caseille gönülsüzce. "Merilille ve pelerinli, başlıklı bir başka kadın. At ve yüklü bir katır almışlar. Yurith ikinci kadının ellerinin dövmeli olduğunu söyledi. Leydim, kimsenin aramak için sebebi..."

Elayne elini sallayıp susturdu onu. "Kimse yanlış bir şey yapmadı, Caseille. Kimse suçlanmayacak." En azından Askerler arasında. Tam da

turşu fıçısına düşmüşlerdi. Talaan ve Metarra, Rüzgârbulanların iki çırağı Güç'te çok ilerideydi ve Merilille ikisinden birini Aes Sedai olmaya çalışmaya ikna etmişse, kızı çömez defterine kaydedilebileceği bir yere götürmenin Rüzgârbulanlara ders verme sözünden kaçınmak için yeterli sebep olduğuna ikna etmiş olabilirdi kendini. Rüzgârbulanlar Merilille'i kaybettikleri için çok kızacaklardı zaten. Çırağı götürmesine daha da fazla. *Onlar* gözlerine ilişen herkesi suçlayacaktı, en çok da Elayne'i.

"Merilille konusunu herkes biliyor mu?" diye sordu.

"Henüz değil, Leydim, ama atları her kim eyerlemişse, katırı her kim yüklemişse, dillerini tutmayacaklardır. Ahır uşakları fazla dedikodu malzemesi bulamıyor." O zaman turşu fıçısından çok çayır yangınıydı ve ahırlara ulaşmadan söndürme olasılığı küçüktü.

"Umarım daha sonra birlikte yemek yeriz, Monaelle," dedi Elayne, "ama şu anda beni affetmelisin." Ebeye karşı görevi olsa da olmasa da, diğer kadının onayını beklemedi. Yangını söndürmeye çalışmak ahırların alev almasını engellemek için yeterli olabilirdi. Belki. "Caseille, Birgitte'e haber ver. Ona söyle, hemen kapılara Merilille'e karşı gözlerini açmaları emrini göndersin. Biliyorum; biliyorum; çoktan şehirden ayrılmış olabilir ve zaten kapıdaki nöbetçiler bir Aes Sedai'yi durdurmaz, ama onu geciktirebilirler ya da yanındaki kişiyi geri kaçıp şehirde saklanacak kadar korkutabilirler. Sumeko, Reanne'den Yolculuk edemeyen bütün Kandaşları şehri arama işiyle görevlendirmesini isteyebilir misin? Fazla umudum yok, ama Merilille yola çıkmak için günün çok ilerlediğini düşünmüş olabilir. Gümüş Kuğu dahil bütün hanlara bakın ve..."

Rand'ın bugün harika bir şey yaptığını umuyordu, ama kendisi bu konuda düşünmek için zaman harcayamazdı. Kazanılacak bir tahtı, öfkelerini ona yöneltmeden baş etmeyi umduğu Atha'an Miereler vardı. Kısacası, Caemlyn'e döndüğünden beri tüm diğer günler gibi bir gündü ve bu ellerinin yeterince dolu olduğu anlamına geliyordu.

15
Karanlık Toplanıyor

Akşam güneşi ağaç tepelerinde kan rengi bir toptu, kampa korkunç gölgeler düşürüyordu. Kamp geniş aralıklı at dizilerinden, kanvas örtülü arabalardan, yüksek tekerlekli yük arabalarından, her boy ve türden çadırlardan oluşuyordu ve arada kalan kar ezilip çamura dönmüştü. Elenia'nın at sırtında bulunmayı dileyeceği bir zaman ve yer değil. Büyük, siyah tencerelerden süzülen kaynayan biftek kokusu midesini altüst ediyordu. Soğuk hava nefesini puslandırıyor, soğuk bir gece vadediyordu ve rüzgâr en iyi kırmızı pelerininin altındaki kalın beyaz kürk astara aldırmadan kesip geçiyordu. Kar tilkisi kürkünün diğer kürklerden daha sıcak tutması gerekiyordu, ama ona hiç de sıcak tutuyormuş gibi gelmiyordu.

Eldivenli eliyle pelerini kapalı tutarak atını ağır ağır sürdü ve titrememek için çabaladı, ama başaramadı. Saatin kaç olduğuna bakılırsa, geceyi burada geçirmesi olası görünüyordu, ama şimdilik nerede uyuyacağına dair en ufak fikri yoktu. Kuşkusuz küçük asillerden birinin çadırında uyurdu, çadırın sahibi olan lord ya da leydi sürülmeye daha iyi bir isim bulmaya çalışarak kendine başka yer bulmaya gönderilirdi, ama Arymilla, yataklar ve başka her şey hakkında, Elenia'yı son ana kadar endişe içinde bırakmaktan hoşlanırdı. Bir kuşku giderilir giderilmez yerini bir başkası alıyordu. Açık ki kadın daimi belirsizliğin onu kıvrandıracağına, hatta belki onu memnun etmek için çabalamasını sağlayacağına inanıyordu. Bu Arymilla'nın yanlış hesapladığı tek şey değildi, ki o hesaplardan biri Elenia Sarand'ın tırnaklarının sökülmüş olduğuydu.

Eşlikçi olarak yalnızca dört adam vardı ve yalnızca ikisi pelerinlerinde Altın Yabandomuzu arması taşıyordu –bir de hizmetçisi, eyere yığılmış

yeşil yünden bir bohça gibi görünecek şekilde pelerininin altında büzülmüş olan Janny elbette– ve kampta, Sarand Evi'ne karşı bir sadakat kırıntısı taşıdığından emin olabileceği tek bir adam bile görememişti. Orada burada, çamaşırcıları ve terzileri ile birlikte kamp ateşinin çevresine büzülmüş birer adam grubu Anshar Evi'nin Kırmızı Tilki armasını taşıyordu ve ikili sıralar halinde dizilmiş, Baryn'in Kanatlı Çekici'ni taşıyan atlılar, miğferlerinin parmaklıklarının ardında sert yüzlerle, ağır yürüyüş hızında karşı yönden gelip yanından geçmişti. Uzun vadede, pek önemleri yoktu onların. Morgase tahta geçtiğinde ağır davrandıkları için Karind ve Lir epey zarar görmüştü. Bu sefer Anshar ve Baryn nerede, ne zaman avantaj görürlerse orada olacaklardı ve Arymilla'ya katıldıkları hızda onu terk edeceklerdi. Zamanı geldiğinde.

Çamurlu karların arasında bata çıka ilerleyen ya da o iğrenç tencerelerin içine umutla bakan adamların çoğu yeni askere alınmış, lordları ya da leydileri yola çıkarken toparlanmış çiftçiler ve köylülerdi, pek azı hırpani ceketlerinin ve yamalı pelerinlerinin üzerinde herhangi bir Ev arması taşıyordu. Sözde askerleri nalbant, okçu ve benzerlerinden ayırt etmek bile neredeyse imkânsızdı, çünkü hemen hemen hepsi beline bir tür kılıç ya da balta takmıştı. Işık, *kadınların* büyük kısmı da kısa kılıç denebilecek uzunlukta bıçaklar taşıyordu, ama askere alınmış bir çiftçinin karısını bir araba sürücüsünden ayırmanın da yolu yoktu. Hepsi aynı tür kalın yünlülere bürünmüştü ve aynı kaba ellere ve bitkin yüzlere sahipti. Her durumda, aslında fark etmezdi. Kış vakti kuşatmaya girişmek büyük bir hata olmuştu –şehirde kıtlık başlamadan uzun zaman önce silahlı adamlar aç kalacaktı– ama Elenia'ya bir fırsat veriyordu ve bir açıklık bulduğunuzda saldırırdınız. Buz gibi rüzgâra rağmen başlığını yüzünü açıkça gösterecek kadar arkaya iterek, ondan yana bakan her yıkanmamış hödüğe zarifçe başını salladı ve tenezzülü karşısında bazılarının şaşkınlıkla irkilmesini görmezden geldi.

Çoğu onun dost canlılığını hatırlayacaktı, eşlikçilerinin taşıdığı Altın Yabandomuzu armalarını hatırlayacaktı ve Elenia Sarand'ın onları fark ettiğini bilecekti. Böyle bir temelin üzerine kudret inşa edebilirdiniz. Bir kraliçenin yaptığı gibi, bir Yüksek Makam da insanlardan oluşmuş bir kulenin tepesinde dururdu. Evet, en diptekiler en adi kilden yapılmış tuğlalardı, ama o sıradan tuğlalar destek vermek yerine ufalanırsa kule yıkılırdı. Bu, Arymilla'nın unutmuş göründüğü bir şeydi. Eğer daha önce biliyorduysa. Elenia Arymilla'nın bir kâhya ya da kişisel hizmetkârından daha alçak biriyle konuştuğundan kuşkuluydu. Tedbirlice yapabileceğinden

emin olsa, kendisi yanından geçtiği her kamp ateşinde birkaç kelime konuşur, belki arada bir pis ellerden birini sıkar, önceden karşılaştığı insanları hatırlar ya da en azından hatırlıyormuş yapacak şekilde gerçekleri örtebilirdi. Kısaca ve basitçe ifade etmek gerekirse, Arymilla kraliçe olacak zekâdan yoksundu.

Kamp, çoğu kasabadan daha fazla yer kaplıyordu; bir kamptan çok, bir araya toplanmış yüz ayrı kampa benziyordu, bu yüzden Elenia kampın sınırlarını aşmaktan korkmadan dilediği gibi dolanabiliyordu, ama yine de dikkat etmeyi seçti. Nöbet tutan askerler, eğer eksiksiz birer aptal değillerse, nazik davranırlardı, ama kuşkusuz belli emirler almışlardı. Prensip olarak insanların denileni yapmasını onaylardı, ama utanç verici olaylardan kaçınmak en iyisi olacaktı. Özellikle de Arymilla'ya onun gitmeye çalıştığını düşündürecekse. Bir askerin pis çadırında uyumak zorunda kaldığı bir soğuk geceye tahammül etmişti zaten. Sığınak demeye bin şahit isteyen, haşarat ve kötü yamanmış deliklerle dolu bir çadır. Giysilerine yardım edecek ve battaniye müsveddelerinin altında biraz daha fazla sıcaklık verecek Janny'nin olmamasından bahsetmiyordu bile. Üstelik bütün bunlar, küçük bir kusur olarak algılanan bir şey içindi. Eh, aslında ufak da olsa bir kusurdu, ama Elenia Arymilla'nın bunu fark edecek kadar zeki olduğunu düşünmemişti. Işık, o... o bezelye beyinli sersemin yakınlarında adımını dikkatle atmak zorunda olduğunu düşünmek! Pelerinine daha sıkı sarınarak, sırf rüzgâr yüzünden ürpermiş gibi yaptı. Düşünecek daha iyi şeyler vardı. Daha önemli şeyler. Başına koyu renk bir eşarp sarmış, gözleri iri iri açılmış genç adama başını salladı ve adam Elenia dik dik bakmış gibi geriledi. Aptal köylü!

Birkaç kilometre ötede, Elayne denen o küçük kızın sıcacık Kraliyet Sarayı'nda rahat rahat oturduğunu, düzinelerce iyi eğitimli hizmetkâr tarafından bakıldığını ve saray aşçıları tarafından hazırlanmış akşam yemeğine inerken ne giyeceğinden başka hiçbir şey düşünmek zorunda olmadığını düşünmek canını sıkıyordu. Söylentilere göre kız, muhtemelen Askerlerin birinden hamile kalmıştı. Olabilirdi. Elayne hiçbir zaman, annesinden daha fazla edep duygusu taşımamıştı. Orada asıl beyin Dyelin'di, acınası hırs yoksunluğu sayılmazsa, keskin ve tehlikeli bir zihin. Muhtemelen bir de Aes Sedai danışmanı vardı. Bütün o saçma söylentiler arasında, en azından bir gerçek Aes Sedai olmalıydı.

Şehirden o kadar çok masal geliyordu ki gerçeği saçmalıktan ayırmak güçleşmişti –*havada* delik açan Deniz Halkı kadınları? Kesinlikle zırva!–

ama Beyaz Kule'nin tahta kendi aralarından birini oturtmakla ilgilendiği açıktı. Nasıl ilgilenmezlerdi ki? Buna rağmen, konu bu tür şeyler olduğunda Tar Valon pragmatik davranıyor gibiydi. Aslan Tahtı'na kim oturursa otursun, Kule'nin baştan beri tuttuğu kişinin o olduğu anlaşılırdı. Aes Sedailer açıkgözlülük eksikliğinden dolayı Andor'la bağlantılarını kaybetmeye gelemezlerdi, özellikle de Kule'nin kendisi bölünmüşken. Elenia, adı gibi emindi bundan. Aslında, Kule'nin durumuna dair işittiklerinin yarısı doğruysa, bir sonraki Andor Kraliçesi o bağlantıyı korumak karşılığında dilediğini talep edebileceğini görebilirdi. Her durumda, en erken yazdan önce kimse Gül Tacı'nı kafasına koyamayacaktı ve o zamana kadar çok şey değişebilirdi. Çok şey.

Kampta ikinci turunu atarken ileride, son ışıkların altında, dağınık kamp ateşlerinin arasında ağır ağır ilerleyen küçük bir binici grubu görerek kaşlarını çattı ve dizginleri hızla çekti. Kadınların pelerinlerinin derin başlıkları vardı, bir tanesi siyah kürk astarlı mavi ipekten sağlam bir pelerin giymişti, diğerinin pelerini sade gri yündendi, ama yanlarındaki dört silahlı adamın pelerinlerine işlenmiş büyük, gümüş Üç Anahtar kim olduklarını açıkça anlatıyordu. Naean Arawn yerine karşılaşmak isteyebileceği bir sürü başka insan düşünebiliyordu. Her durumda, Arymilla onsuz toplanmalarını tam olarak yasaklamamış olsa da –Elenia dişlerini gıcırdattığını hissetmekten çok işitti ve yüzünü ifadesiz kalmaya zorladı– şimdilik ısrar etmemek en akıllıcası olacakmış gibi görünüyordu. Özellikle de böyle bir görüşmeden avantaj elde etmek mümkün görünmüyorsa.

Ne yazık ki, o dönemeden Naean onu gördü. Kadın eşlikçileriyle çabucak konuştu ve silahlı adamları henüz eyerlerinde eğilirlerken, siyah iğdiş atının toynaklarından çamurlar saçan bir hızla Elenia'ya doğru ilerledi. Işık o aptalı *kavursun!* Diğer yandan, Naean'ı pervasızlığa iten her ne ise, bilmek iyi, bilmemek tehlikeli olabilirdi. Olabilirdi, ama öğrenmenin de kendi tehlikeleri vardı.

"Burada kal ve unutma, hiçbir şey görmedin," diye tersledi Elenia kendi minicik maiyetini ve yanıt beklemeden Şafak Rüzgârı'nın böğrünü tekmeledi. Her döndüğü yerde girift eğilmeler ve reveranslarla karşılanmaya ihtiyacı yoktu, gerektiğinden daha fazla değil ve hizmetkârları onun emirlerini yerine getirmeleri gerektiğini biliyordu. Asıl endişelenmesi gereken başka herkesti, hepsi kavrulsun! Uzun bacaklı doru at öne atıldığında pelerinini bırakmak zorunda kaldı ve pelerin Sarand Evi'nin kızıl bayrağı gibi arkasında dalgalandı. Pelerinini kontrol altına almayı

reddetti. Çiftçilerin ve Işık bilir başka kimlerin gözleri önünde çırpınacak değildi, bu yüzden rüzgâr binici elbisesini ustura gibi keserek sinirlenmek için bir başka sebep yarattı.

En azından Naean yavaşlayıp onu yarı yoldan biraz ötede, milleri çamurda yatan iki iyice yüklenmiş arabanın yanında karşılayacak kadar aklı başındaydı. En yakındaki ateş neredeyse yirmi adım uzaktaydı ve en yakın çadırlar daha da uzaktaydı, soğuğa karşı giriş kapakları sıkı sıkı bağlanmıştı. Ateşin başındaki adamlar alevlerin üzerinde buharları tüten büyük demir tencereye odaklanmışlardı ve tencereden gelen pis koku Elenia'yı kusturacak kadar yoğundu. En azından kokuyu taşıyan rüzgâr sözlerini adamların kulaklarından gizleyecekti. Ama önemli sözler olsa iyi olacaktı.

Siyah kürkleri içinde fildişi kadar solgun bir yüze sahip olan Naean, ağzının çevresindeki sert ifadeye ve mavi buz parçaları kadar soğuk gözlerine rağmen bazıları tarafından güzel bulunabilirdi. Dik sırtlı, sakin ifadeli bir kadındı ve olaylar ona hiç dokunmazmış gibi görünüyordu. Beyaz sisler çıkaran nefesi düzenliydi. "Bu gece nerede uyuyacağımızı biliyor musun, Elenia?" dedi serinkanlılıkla.

Elenia dik dik bakmaktan kendini almak için herhangi bir çabada bulunmadı. "İstediğin *bu* mu?" Aptalca bir soru için Arymilla'nın hoşnutsuzluğunu çekmeyi göze almak! Arymilla'nın hoşnutsuzluğunu çekme düşüncesi, Arymilla'nın hoşnutsuzluğunun kaçınılması gereken bir şey olması düşüncesi Elenia'nın hırlamasına sebep oldu. "Sen de benim bildiğim kadarını biliyorsun, Naean." Dizginleri çekiştirerek atını çevirirken Naean yine, sesinde bir korku tınısıyla konuştu.

"Bana aptalı oynama, Elenia. Ve bu tuzaktan kaçmak için kendi ayağını çiğnemeye en az benim kadar hazır olmadığını da söyleme. Şimdi, en azından uygarmış gibi yapabilir miyiz?"

Elenia Şafak Rüzgârı'nı diğer kadından yana döndürdü ve başlığının kürklü kenarlarından ona yan yan baktı. Bu şekilde, en yakındaki ateşin başına toplaşmış adamları da görebiliyordu. Orada herhangi bir Ev arması yoktu. Herhangi birine ait olabilirlerdi. Arada bir, ellerini koltuk altlarına sokmuş adamlardan biri iki atlı leydiye doğru bakıyordu, ama daha çok ısınmak için ateşe yaklaşmakla ilgileniyorlardı. Bu, bir de bifteğin ne zaman kaynayıp lapaya benzeyeceği ile. O tür insanlar her şeyi yiyebiliyor gibiydi.

“*Kaçabileceğini* mi düşünüyorsun?” diye sordu sessizce. Uygarlık iyiydi, güzeldi, ama burada, herkesin görebileceği bir yerde kesinlikle gerektiğinden daha fazla kalma pahasına değil. Ama Naean bir çıkış yolu görebiliyorsa... “Nasıl? Şimdiye dek Marne’yi desteklemek için imzaladığın yemin Andor’un yarısında öğrenilmiştir. Dahası, Arymilla’nın senin atına binip gitmene izin vereceğini düşünüyor olamazsın.” Naean irkildi ve Elenia gergin gergin gülümsemekten alamadı kendini. Kadın göründüğü kadar sakin değildi. Ama yine de sakin bir sesle konuşmayı başardı.

“Dün Jarid’i gördüm. Uzaktan bile, fırtına bulutu gibi görünüyordu. Hem atının, hem de kendinin boynunu kıracak bir hızda at sürüyordu. Kocanı tanıyorsam, seni bu işten şiddet kullanarak kurtarmanın bir yolunu planlamaya başlamıştır bile. Senin için Karanlık Varlık’ın gözüne tükürür.” Bu doğruydu; Jarid yapardı. “Benim de o planların bir parçası olmamın en iyisi olacağını sen de görebiliyorsundur eminim.”

“Kocam da senin imzaladığın yeminin aynısını imzaladı Naean ve o şerefli bir adamdır.” Kendine yaramayacak kadar şerefliydi, basit gerçek buydu, ama daha evlilik yeminlerini etmeden önce Elenia’nın istekleri onun rehberi olmuştu. Jarid yemini imzalamıştı, çünkü yemini Elenia yazmıştı ve imzalamasını söylemişti. O anda başka seçeneği olduğundan değil. Ve Elenia isteyecek kadar deli olsa, Jarid gönülsüzce de olsa yemininden dönerdi. Elbette, o anda ne istediğini kocasına iletmenin güçlüğü meselesi vardı bir de. Arymilla onu Elenia’nın bir buçuk kilometre yakınında bırakmamaya büyük özen gösteriyordu. Her şey elinin altındaydı –o koşullar altında olabildiğince– ama sırf adamı “şiddet kullanarak kurtarmaktan” alıkoymak için bile olsa, Jarid’e bildirmesi gerekiyordu. Karanlık Varlık’ın gözüne tükürmek? Jarid Elenia’ya yardım ettiğine inanırken ikisini birden mahvedebilirdi ve bunun yıkım anlamına geldiğini bile bile yapabilirdi.

Aniden içinde kabaran hayal kırıklığını ve öfkeyi yüzüne yansıtmamak için büyük çaba göstermesi gerekti, ama gerginliğini gülümseyerek sakladı. Her durumda gülümseyebilmekle övünürdü. Bu gülümsemede biraz şaşkınlık vardı. Ve biraz da küçümseme. “Ben hiçbir şey planlamıyorum Naean ve Jarid’in de planlamadığından eminim. Ama planlıyor olsaydım bile, seni neden dahil edeyim?”

“Çünkü ben o planlara dahil olmazsam,” dedi Naean açık açık, “o planlar Arymilla’nın kulağına gidebilir. Kadın kör bir aptal olabilir, ama nereye bakacağı söylenmişse görür. Ve kendini her geceyi *nişanlınla* bir

çadırda, onun silahlı adamları tarafından gözetim altında tutulurken geçiriyor bulabilirsin."

Elenia'nın gülümsemesi kayboldu, ama sesi buza dönerek aniden midesini dolduran buzdan topa uydu. "Ben senin yerinde olsam ağzımdan çıkanlara dikkat ederdim, yoksa Arymilla Tarabonlusundan yine seninle kedi beşiği oynamasını isteyebilir. Aslında, sanırım bu kadarını garanti edebilirim."

Naean'ın yüzü daha fazla solamaz gibi görünüyordu, ama soldu. Aslında eyerinde sallandı ve düşmekten kurtulmak için Elenia'nın koluna tutundu. Bir esinti pelerinini savurdu ve kadın onun dalgalanmasına izin verdi. Önceden soğuk olan gözleri şimdi iri iri açılmıştı. Kadın korkusunu saklamak için çaba göstermiyordu. Belki de saklayamayacak hale gelmişti. Nefes nefese, panik dolu bir sesle konuştu. "Sen ve Jarid bir şey planlıyorsunuz, biliyorum, Elenia. Biliyorum! Beni de yanınıza alın. O zaman Arymilla'dan kurtulur kurtulmaz Arawn Evi sana yemin eder." Ah, bunu önerdiğine göre *gerçekten* sarsılmıştı.

"Şimdiye dek çektiğinden daha fazla dikkat mi çekmek istiyorsun?" diye azarladı Elenia onu, kolunu kadının elinden kurtararak. Şafak Rüzgârı ve siyah iğdiş at binicilerinin ruh hallerini sezerek sinirli sinirli dans ettiler. Elenia doru atını dizginledi. Ateşin başındaki iki adam çabucak başlarını eğdiler. Kuşkusuz kararmaya başlamış havada tartışan iki asil kadın görmüşlerdi ve o öfkeyi kendi üstlerine çekmek istemiyorlardı. Evet; bu olmalıydı. Bazı hikâyeler taşıyabilirlerdi, ama üstlerinin tartışmalarına karışmamanın daha iyi olacağını biliyorlardı.

"Benim... kaçma planım yok; hem de hiç," dedi daha sessizce. Pelerinine sarınarak, sakin sakin başını çevirip arabaları ve en yakın çadırları inceledi. Naean yeterince korkuyorsa... Bir açıklık belirdiğinde... Kulak misafiri olacak kadar yakında kimse yoktu, ama yine de sesini yükseltmedi. "İşler değişebilir, elbette. Kim bilir? Eğer değişirse, sana şu sözü veriyorum. Işık altında ve yeniden doğum umudun adına, sensiz gitmeyeceğim." Naean'ın yüzünde şaşkın bir umut çiçek açtı. Şimdi de kanca. "Yani, eğer elimde kendi el yazınla yazılmış, mühürlü ve imzalı, Marne'ye olan desteğini kendi özgür iradenle çektiğini açık açık ifade eden ve taht için Arawn Evi'nin beni desteklediğine yemin eden bir mektup olursa. Işık altında ve yeniden doğum umudun adına. Daha azı yetmez."

Naean hızla başını kaldırdı ve diliyle dudaklarına dokundu. Gözleri, bir çıkış yolu, bir yardım ararcasına döndü. Atı kişnemeye ve dans etmeye

devam etti, ama kadın atının kaçmasını engelleyecek kadar ancak dizginledi onu ve bunu bile bilinçsizce yapmış gibiydi. Evet, korkuyordu. Ama Elenia'nın ne talep ettiğini anlamayacak kadar da değil. Andor tarihi o kadar çok örnekle doluydu ki anlamaması imkânsızdı. Hiçbir şey yazıya dökülmediği sürece bin ayrı olasılık vardı, ama böyle bir mektubun sırf varlığı bile gemi Naean'ın ağzına, dizginleri Elenia'nın ellerine verirdi. Elenia zorla yazdırdığını itiraf edecek kadar aptal olmadığı sürece, mektubun ilan edilmesi Naean'ın mahvolması demekti. İlandan sonra tutunmaya çalışabilirdi, ama Arawn evinden daha az iç düşmanlık taşıyan, bir yürek atımı kadar süre içinde birbirlerinin ayaklarını yerden kesebilecek kuzenler ve amcalarla daha az dolu bir evi bile paramparça ederdi. Nesillerdir Arawn'a bağlı olan küçük Evler başka birinin korumasını arardı. Daha erken olmasa bile birkaç sene içinde Naean küçük, itibarsız bir Ev'in kalıntılarının Yüksek Makamı olarak bulurdu kendini. Ah, evet; daha önce de olmuştu.

"Yeterince uzun süre birlikte görüldük." Elenia dizginleri topladı. "Çalınan çeneler istemiyorum. Belki Arymilla tahta geçmeden önce yalnız görülmek için bir fırsat daha buluruz." Ne pis bir düşünce! "Belki."

Diğer kadın, ciğerlerindeki bütün nefes sızıyormuş gibi nefes verdi, ama Elenia ne yavaşça, ne de fazla hızlı bir biçimde atını çevirmeye devam etti ve Naean telaşla, "Bekle!" diyene kadar da durmadı.

Elenia omzunun üzerinde bakarak bekledi. Tek kelime etmeden. Söylenmesi gereken, söylenmişti. Geriye yalnızca, kadının kendini Elenia'nın ellerine teslim edecek kadar çaresiz olup olmadığını görmek kalmıştı. Öyle olmalıydı. *Onun,* kendisi için çalışan bir Jarid'i yoktu. Aslında Arawn Evi'nde, Naean'ın kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunu söyleyen biri, Naean'ın açıkça ifade ettiği iradesine karşı çıktığı için hapsedilmiş bulurdu kendini. Elenia olmadan, kadın tutsak olarak yaşlanırdı. Ama mektubu yazarsa, başka türden bir tutsaklık olacaktı onunkisi. Mektubu yazarsa, Elenia onun tamamen özgürmüş gibi görünmesine izin verecekti. Görünüşe göre, kadın bunu görebilecek kadar zekiydi. Ya da belki Tarabonludan yeterince korkuyordu.

"En kısa sürede elinde olacak," dedi Naean sonunda, teslimiyetle.

"Görmeye can atıyorum," diye mırıldandı Elenia, hissettiği tatmini saklamaya fazla zahmet etmeden. *Ama fazla oyalanma,* diye ekleyecekti neredeyse, ama kendine hâkim oldu. Naean yenilmiş olabilirdi, ama eğer fazla dürterseniz yenilmiş bir düşman sizi sırtınızdan bıçaklayabilirdi.

Dahası, Naean onun tehdidinden ne kadar korkuyorsa, Elenia onun tehdidinden o kadar korkuyordu. Belki daha fazla. Ama Naean bunu bilmediği sürece, bıçağı keskin demekti.

Kendi silahlı adamlarının yanına dönerken Elenia'nın ruh hali daha neşeliydi. "Kurtarıcıları" Arymilla'nın silahlı adamları çıktığından beri olduğundan daha neşeli. Belki Dyelin onu Aringill'de hapsettiğinden beri olduğundan daha neşeli, ama oradayken umudunu hiç yitirmemişti. Hapishanesi valinin evi olmuştu ve dairesini Naean'la paylaşması gerekse de oldukça rahattı. Jarid'le görüşmek hiç sorun olmamıştı ve Aringill'deki Kraliçenin Askerleri'nde bazı gedikler açtığını düşünüyordu. Çoğu Cairhien'den yeni gelmiş askerlerdi ki gerçek sadakatlerinin kime olduğundan... emin değildiler.

Şimdi, bu Naean ile bu talihli karşılaşma moralini o kadar düzeltmişti ki Janny'ye gülümsedi ve Caemlyn'e girdiklerinde ona bir sürü yeni elbise almaya söz verdi. Bu tombul yanaklı kadını minnetle gülümsetti. Elenia özellikle iyi hissettiğinde hizmetçisine, her biri başarılı bir tüccara layık yeni elbiseler alırdı. Sadakat ve ağzı sıkılık elde etmek için bir yoldu bu ve Janny yirmi senedir hem sadık, hem ağzı sıkı olmuştu.

Güneş artık tepelerin üzerinde kırmızı bir çizgiden ibaretti ve bu gece nerede uyuyacağını öğrenmek için Arymilla'yı bulma zamanı gelmişti. Işık izin verse de fazla dumanlı olmayan sıcak bir çadırda düzgün bir yatak ve önceden düzgün bir yemek bulabilse. Şu anda daha fazlasını isteyemezdi. Ama bu bile canını sıkmadı. Yanlarından geçtikleri adam ve kadın gruplarına başını sallamakla kalmadı, bir de gülümsedi. Neredeyse el sallayacaktı. İşler, bir süredir olduğundan daha iyiye gidiyordu. Yalnızca tahtı isteyen rakiplerinden kurtulmakla kalmamış, onu bağlamış ve hizaya sokmuştu ya da öyle sayılırdı ve bu Karind ve Lir'i de kendi tarafına çekmek için yeterli olabilirdi –olurdu! Ve tahta Trakandlardan biri çıkmadığı sürece *herhangi birini* kabul edebilecek olanlar vardı. Örneğin Ellorien. Morgase kadını *kamçılatmıştı!* Ellorien bir daha hiçbir Trakand'ı desteklemeyecekti. Aemlyn, Arathelle ve Abelle de, kullanılabilecek kendi şikâyetleri ile, ayrı birer olasılıktı. Belki Pelivar ve Luan da. Elenia dokunaçlarını uzatmıştı. Ve Elayne denen hoppa kızın yaptığı gibi Caemlyn avantajını boşa harcamayacaktı. Tarihsel olarak, Caemlyn'i tutmak en az dört beş Ev'in desteğini kazanmak için yeterliydi.

Zamanlama anahtar olacaktı kesinlikle, yoksa bütün avantaj Arymilla'ya geçerdi, ama Elenia kendini Aslan Tahtı'na oturmuş, Yüksek Makamların sadakat yeminlerini kabul ederken görebiliyordu şimdiden. Hangi Yüksek Makamların yenileri ile değiştirileceğini şimdiden listelemişti. Ona karşı çıkan hiç kimsenin daha sonra ona sorun çıkarmasına izin vermeyecekti. Bir dizi talihsiz kaza bunu sağlardı. Onların yerini alacak kişileri kendisinin seçememesi yazık olacaktı, ama kazalar inanılmaz sıklıkta gerçekleşebiliyordu.

Aniden yanında beliren, tıknaz gri bir ata binmiş, gözleri solgun ışıkta ateşli görünen sıska bir adam mutlu hayallerine son verdi. Bir sebepten Nasin'in seyrek beyaz saçlarına yeşil köknar dalları takılmıştı. Adam ağaca tırmanmış gibi görünüyordu. Ve kırmızı ipek ceketine ve pelerinine o kadar çok parlak renkli çiçek işlenmişti ki, Illian halısı olarak kullanılabilirlerdi. Adam saçmalığın daniskasıydı. Aynı zamanda, Andor'daki en güçlü Ev'in Yüksek Makamı idi. Ve oldukça deliydi. "Elenia, hayatım," diye anırdı adam, tükürükler saçarak, "seni görmek gözlerime ne kadar tatlı geldi. Senin yanında bal bayat, güller kasvetli kalıyor."

Elenia bilinçli düşünmeye gerek kalmadan Şafak Rüzgârı'nı geriye, sağa dizginledi ve adamla arasına Janny'nin kahverengi kısrağını soktu. "Ben senin nişanlın *değilim,* Nasin," diye terslendi, bunu herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söylemek zorunda kaldığı için köpürerek. "Ben *evliyim,* seni ihtiyar aptal! Bekle!" diye ekledi, elini kaldırarak.

Emir sözü ve jest, ellerini kılıç kabzalarına götürmüş, dik dik Nasin'e bakan silahlı adamları içindi. Adamın peşinde, Caeren Evi'nin Kılıç ve Yıldız armasını taşıyan otuz kırk kişi vardı ve Yüksek Makamlarını tehdit edermiş görünen herkesi biçmekte tereddüt etmezlerdi. Bazıları kılıçlarını çekmeye başlamıştı bile. Elenia'ya zarar vermezlerdi, elbette. Onu bereleseler bile Nasin onları son adamlarına dek astırırdı. Işık, buna gülmeli mi, ağlamalı mı, bilemiyordu.

"Hâlâ Jarid denen o genç hödükten korkuyor musun?" diye sordu Nasin, atını onun peşinden yanaştırarak. "Seni durmadan rahatsız etmeye hakkı yok. Daha iyi olan kazandı ve o bunu kabullenmek zorunda. Onu düelloya davet edeceğim!" Gergin kırmızı eldiveninin altında kemikli olduğu anlaşılan bir eli, muhtemelen yirmi senedir çekmediği kılıcını yokladı. "Seni korkuttuğu için onu köpek gibi biçeceğim!"

Elenia Şafak Rüzgârı'nı beceriyle yönlendiriyordu, öyle ki Janny'nin çevresinde halka çiziyorlardı. Janny Nasin'e özürler mırıldanıyor, kısrağını

adamın yolundan çekmeye çalışırmış gibi yaparak özellikle adamın yoluna çıkarıyordu. Elenia satın alacağı elbiseye zihninde işlemeler ekledi. Ne kadar kaçık olursa olsun, Nasin göz açıp kapayana dek zarif bir aşkın tatlı sözlerinden, Elenia en aşağılık türden bir meyhane kadınıymış gibi sarkıntılık etmeye geçebilirdi. Elenia buna bir daha dayanamazdı, herkesin önünde değil. Halkalar çizerek yüzüne zorlama bir endişeli gülümseme kondurdu, ama aslında gülümsemek endişeden daha fazla çaba gerektiriyordu. Eğer bu yaşlı aptal Jarid'i onu öldürmeye zorlarsa, bu her şeyi mahvederdi! "Benim için erkeklerin dövüşmesine dayanamadığımı biliyorsun, Nasin." Sesi nefes nefese ve endişeliydi, ama kontrol altına almaya çalışmadı. Nefes nefese ve endişeli uygundu. "Eli kanlı bir erkeği nasıl sevebilirim?"

Aptal adam o uzun burnunun üzerinden öyle uzun süre kaş çattı ki Elenia çok mu ileri gittiğini merak etmeye başladı. Bahardaki bir tavşan kadar deliydi, ama her konuda değil. Her zaman değil. "Bu kadar... duyarlı olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda. Janny'nin çevresinden dolanma çabasına ara vermedi. Yıpranmış yüzü aydınlandı. "Ama biliyor olmalıydım. Bundan sonra hatırlayacağım. Jarid yaşayabilir. Seni rahatsız etmediği sürece." Aniden ilk defa Janny'yi fark etmiş göründü ve sinirle yüzünü buruşturarak yumruğunu kaldırdı. Tombul kadın kenara çekilmeden, gözle görülür bir biçimde yumruk yemeye hazırlandı ve Elenia dişlerini gıcırdattı. İpek işlemeler. Bir hizmetçiye kesinlikle yakışmazdı, ama Janny bunu hak etmişti.

"Lord Nasin, *her yerde* sizi arıyordum," diye haykırdı bir kadının dalkavuk sesi ve halka çizme işi sona erdi.

Arymilla alacakaranlıkta, maiyeti eşliğinde yaklaşırken Elenia rahat bir nefes aldı ve rahatlamış hissettiği için kabaran öfkesini bastırmak zorunda kaldı. Yakasında ve bileklerinde danteller bulunan aşırı işlemeli yeşil ipek elbise giymiş olan Arymilla, şişmana yakın tombullukta bir kadındı. Boş bir gülümsemesi, ilginç hiçbir şey olmadığı zaman bile sahte bir ilgiyle iri iri açılmış kahverengi gözleri vardı. Aradaki farkı kavrayacak beyni yoktu, onu ilgilendiren şeyler olması gerektiğini ancak anlayacak kadar kurnazdı ve kimsenin onları anlamadığını bilmesini istemiyordu. Tek endişesi kendi rahatı ve onu sağlayacak gelirdi ve tahtı istemesinin tek sebebi kraliyet hazinesinin bir Yüksek Makam'ın gelirinden daha fazla rahat sağlayabilecek olmasıydı. Maiyeti Nasin'inkinden büyüktü, ama ancak yarısı Evinin Dört Ay armasını taşıyan silahlı askerlerdi. Geri kalanlar

beleşçiler ve dalkavuklar, küçük Evlerin düşük lord ve leydileri, kudrete yakın durmak için Arymilla'nın bileğini yalamaya razı olanlardı. Kadın insanların ona yaltaklanmasına bayılıyordu. Naean da orada, kendi silahlı adamları ve hizmetkârı ile, grubun kıyısındaydı. Yine serinkanlı ve kendine hâkim görünmeyi başarıyordu. Ama o gülünç Tarabon peçelerinden biri ile dev bıyıklarını örtmüş olan zayıf Jaq Lounalt'tan epey uzak duruyordu. Adamın koni şeklindeki şapkası yüzünden pelerininin başlığı saçmalık ölçüsünde yüksekte duruyordu. Adam aynı zamanda, çok fazla gülümsüyordu. Birkaç halat kullanarak insanı yalvaracak duruma getirebilen birine benzemiyordu.

"Arymilla," dedi Nasin şaşkın bir sesle, sonra kaldırdığına şaşırmış gibi kendi yumruğuna kaş çattı. Elini eyer kaşına indirerek aptal kadına gülümsedi. "Arymilla, hayatım," dedi sıcak bir sesle. Elenia'ya sık sık yönelttiği türden bir sıcaklık değildi. Bir şekilde, Arymilla'nın kendi kızı, hem de en sevdiği kızı olduğuna en az yarı ikna olmuş gibi çıkıyordu. Elenia bir kez adamın Arymilla ile uzun uzun onun "annesini", otuz sene önce ölen son karısını andığını duymuştu. Arymilla sohbeti sürdürmeyi de başarıyordu, halbuki Elenia'nın bildiği kadarıyla Miedelle Caeren ile hiç tanışmamıştı.

Yine de, Arymilla'ya yönelttiği babacan gülümsemelere rağmen, adamın gözleri kadının arkasındaki gölgeli kalabalığı taradı ve kendi torunu ve vârisi olan Sylvase'i bulduğu zaman yüzü gevşedi. Sağlam yapılı, dingin bir genç kadın olan Sylvase gülümsemeden adamın gözlerine baktı, sonra koyu renk, kürk astarlı başlığını iyice öne çekti. Elenia onu gülümserken, kaş çatarken ya da herhangi bir duygu ifade ederken hiç görmemişti, o ineksi ifadesini asla bozmuyordu. Açık ki aynı zamanda inek beyinliydi. Arymilla Sylvase'i Elenia ya da Naean'dan daha fazla yakınında tutuyordu ve bunu yaptığı sürece Nasin'in unvanından vazgeçmesi olasılığı yoktu. Nasin deliydi kuşkusuz, ama sinsiydi de. "Umarım benim küçük Sylvase'ime iyi bakıyorsundur, Arymilla," diye mırıldandı. "Her yerde servet avcıları var ve sevgili kızımın güvende olmasını istiyorum."

"Elbette iyi bakıyorum," diye yanıt verdi Arymilla, besili kısrağını hiç bakmadan Elenia'nın yanından yürüterek. Sesi bal kadar tatlıydı ve mide bulandırıcı ölçüde sevgi doluydu. "Onu kendim kadar güvende tutacağımı biliyorum." O bol kafalı gülümseme ile gülümseyerek Nasin'in pelerinini omuzlarda düzeltmeye, sevdiği bir yaşlıya şal örtermiş gibi düzeltmeye başladı. "Senin için dışarısı çok soğuk. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum.

Sıcak bir çadır ve biraz sıcak, baharatlı şarap. Hizmetçime seve seve hazırlatırım. Arlene, Lord Nasin'e çadırına kadar eşlik et ve güzel bir baharatlı şarap hazırla."

Maiyetindeki ince bir kadın şiddetle irkildi, sonra yavaşça öne çıktı. Sade mavi pelerininin başlığını arkaya attığında güzel bir yüz ve titrek bir gülümseme ortaya çıktı. Aniden bütün o tükürük yalayıcılar ve kurbağa yiyiciler rüzgâra karşı pelerinlerini düzeltmeye, eldivenlerini sıkılaştırmaya, Arymilla'nın hizmetçisi dışında her yere bakmaya başladılar. Özellikle de kadınlar. Kolaylıkla içlerinden biri seçilmiş olabilirdi ve bunu biliyorlardı. Tuhaf bir biçimde, Sylvase bakışlarını kaçırmadı. Başlığının gölgelerinden yüzünü görmek imkânsızdı, ama başlığın önü ince kadını takip ederek döndü.

Nasin dişlerini göstere göstere sırıttı ve her zamankinden daha fazla keçiye benzedi. "Evet. Evet, baharatlı şarap iyi olur. Arlene'di, değil mi? Gel, Arlene, aferin sana. Çok üşümüyorsun, değil mi?" Adam pelerinin bir köşesini kızın omuzlarına örterken kız ciyakladı. Nasin kızı öyle yakına çekmişti ki kızın eyerinden eğilmesi gerekmişti. "Çadırımda ısınırsın, söz veriyorum." Nasin arkasına bile bakmadan yürüyüş hızında uzaklaştı, bir yandan da kolunun altındaki genç kadına bir şeyler fısıldıyor, gülüyordu. Silahlı adamları deri gıcırtıları ve çamura batan toynakların ıslak sesleri eşliğinde takip ettiler. İçlerinden biri, bir başkası gülünç bir şey söylemiş gibi kahkaha attı.

Elenia başını tiksintiyle iki yana salladı. Nasin'in dikkatini dağıtmak için önüne güzel bir kadın ittirmek bir şeydi –güzel olması bile gerekmiyordu; ihtiyar aptalın köşeye kıstırdığı her kadın tehlikedeydi– ama kendi hizmetçini kullanmak mide bulandırıcıydı. Ama Nasin'in kendisi kadar mide bulandırıcı değil. "Onu benden uzak tutmaya söz vermiştin, Arymilla," dedi alçak, gergin bir sesle. O zampara ihtiyar çatlak şimdilik Elenia'nın varlığını unutmuş olabilirdi, ama onu bir daha gördüğünde yine hatırlayacaktı. "Onu meşgul edeceğine söz vermiştin."

Arymilla'nın suratı asıldı. Aksi aksi binici eldivenlerini çekiştirdi. Kadın istediği şeyi alamamıştı. Ona göre bu büyük bir günahtı. "Hayranlarına karşı güvende olmak istiyorsan, başıboş dolaşmak yerine yanımdan ayrılmazsın. Erkekleri cezbediyorsan benim elimden ne gelir? Üstelik, seni kurtardım. Bunun için teşekkür duyamıyorum."

Elenia'nın dişlerini öyle sıktı ki çenesi ağrımaya başladı. Bu kadını kendi isteği ile destekliyormuş gibi yapmak bir şeyleri ısırmak istemesine

sebep oluyordu. Seçenekleri açıkça önüne serilmişti; ya Jarid'e yazacak ya da "nişanlısı" ile uzun bir balayına tahammül edecekti. Işık, Nasin'in onu pençelemesinden sonra adamın onu uzak malikânelerinden birine kapatacağından, sonra da onun varlığını unutup orada terk edeceğinden emin olmasa bu seçimi yapmayabilirdi. Ama Arymilla görüntüyü kurtarmakta ısrarcı olmuştu. Çok konuda ısrarcı olmuştu ve aralarından bazıları çekilmezdi. Ama çekmek zorundaydı. Şimdilik. Belki, her şey yoluna girdikten sonra, Lounalt Efendi birkaç günlüğüne Arymilla ile ilgilenirdi.

Bir yerlerden özür diler bir gülümseme buldu ve dikkatle onu izlemekte olan çizme yalayıcılardan biriymiş gibi boynunu eğmeye zorladı kendini. *Elenia* Arymilla için sürünüyorsa, kendilerinin de bunu yapmakta haklı olduğunu kanıtlıyordu. O gözleri hissetmek Elenia'nın içinde yıkanma dürtüsü uyandırıyordu. Bunu Naean'ın gözleri önünde yapmak ise çığlık atma dürtüsü. "Sana sahip olduğum tüm minneti sunuyorum, Arymilla." Eh, bu yalan değildi. Sahip olduğu tüm minnet, diğer kadını boğma arzusuna denkti. Ağır ağır boğmak. Ama sonraki sözleri söyleyebilmek için derin bir nefes alması gerekti. "Ağır davrandığım için beni affet lütfen." *Çok* acı bir sözcük. "Nasin dikkatimi fena dağıttı. Nasin'in davranışlarını öğrenirse Jarid'in nasıl tepki vereceğini biliyorsun." Son kısımda kendi sesine de keskin bir tını eklenmişti, ama aptal kadın kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı!

"Elbette affedildin, Elenia," diye güldü Arymilla, yüzü aydınlanarak. "İstemen yeterli. Jarid gerçekten çabuk kızıyor, değil mi? Ona mektup yazıp ne kadar mutlu olduğunu bildirmelisin. Mutlusun, değil mi? Sekreterime dikte edebilirsin. Parmaklarını mürekkeple lekelemeni hiç istemem, ya sen?"

"Kesinlikle mutluyum, Arymilla. Nasıl olmam ki?" Bu sefer gülümsemek için hiç çaba gerekmedi. Kadın ciddi ciddi akıllı olduğuna inanıyordu. Arymilla'nın sekreterini kullanmak gizli mürekkep kullanılması ihtimalini ortadan kaldırıyordu, ama Jarid'e ona danışmadan hiçbir şey yapmamasını açık açık söyleyebilirdi ve bu beyinsiz aptal yalnızca itaatkâr davrandığını sanırdı.

Arymilla kendini beğenmiş bir tatminle başını salladı ve dizginleri toparladı. Maiyeti de onu taklit etti. Kafasına bir tencere takıp ona şapka dese, tüm diğerleri de tencere takmaya başlardı. "Geç oluyor," dedi, "ve sabah erken yola çıkmak istiyorum. Aedelle Baryn'in aşçısı bizim için mükemmel bir yemek hazırladı. Sen ve Naean benimle at sürmelisiniz,

Elenia.” Onları şereflendiriyormuş gibi konuşmuştu ve onların da aynı şekilde davranmaktan başka seçenekleri yoktu. Kadının iki yanını aldılar. “Sylvase de, elbette. Gel, Sylvase.”

Nasin’in torunu kısrağını yaklaştırdı, ama Arymilla’nın yanına geçmedi. Biraz arkada, Arymilla’nın dalkavuklarının yanında takip etti. Onlar Arymilla ile at sürmeye davet edilmediğinden, hemen peşinden geliyorlardı. Kesik kesik, buz gibi rüzgârın pelerinlerini çekiştirmesine rağmen kadınların pek çoğu ve erkeklerin ikisi üçü kızla sohbet etmeye çalıştılar. Kız nadiren iki kelime laf ediyordu. Yine de, yakında yaltaklanacak Yüksek Makam olmadığından, bir Yüksek Makam vârisi iş görüyordu. Adamlardan biri onunla evlenmeyi umuyor da olabilirdi. Büyük olasılıkla bir ikisi koruma ya da en azından kadının kendi Evinden biri ile iletişim kurmaya çalışmayacağından emin olmak isteyen casuslar olarak görev yapıyordu. Bazıları bunu, kudrete kıyıdan bulaşmayı, heyecan verici bulurdu. Sylvase için Elenia’nın kendi planları vardı.

Başka herkes başlıklarının içinde sessiz kalacak kadar akla sahipken, Arymilla gevezelik edip duruyordu. Solmakta olan gün ışığı altında atlarını sürerken gevezelikleri Lir’in kız kardeşinin akşam yemeğinde neler sunacağı ile taç giyme töreni için planları arasında gelip gidiyordu. Elenia, uygun noktalarda onay mırıltıları çıkartacak kadar dinliyordu yalnızca. Aptal kadın ona karşı çıkanlara *yeminli* af çıkarmak istiyorsa, ona aptal olduğunu söylemek Elenia’ya düşmezdi. Kadını dinlemeden... *aptal aptal sırıtmak* da yeterince acı vericiydi. Sonra Arymilla’nın söylediği bir şey çekiç gibi çarptı kulağına.

“Sen ve Naean bir yatağı paylaşmaya bir şey demezsiniz, değil mi? Burada doğru düzgün çadır eksikliği çekiyoruz gibi.”

Kadın konuşmaya devam etti, ama bir anlığına Elenia tek kelime duymadı. Derisine kar doldurmuşlar gibi hissediyordu. Başını hafifçe çevirdi ve şok içindeki Naean ile göz göze geldi. Arymilla’nın tesadüfi karşılaşmalarını bilmesi imkânsızdı, henüz değil ve biliyor olsa bile, neden onlara birlikte komplo kuracak fırsatı tanıyacaktı ki? Bir tuzak mıydı? Ne söyleyeceklerini dinleyecek casuslar mı olacaktı? Naean’ın hizmetçisi mi yoksa... Yoksa Janny mi? Dünya fır fır dönüyordu sanki. Elenia’nın gözlerinin önünde siyah ve gümüş rengi benekler yüzüyordu. Bayılacağını sandı.

Aniden Arymilla’nın doğrudan ona hitap ettiğini ve gittikçe daha çok sabırsızlanan bir kaş çatışla yanıt beklediğini fark etti. Çılgınca hatırlamaya

çalıştı. Evet, bulmuştu. “Yaldızlı araba mı, Arymilla?” Ne saçma bir fikir. Tenekeci arabasına binse daha iyiydi! “Ah, harika! Ne muhteşem fikirlerin var!”

Arymilla’nın memnun gülüşü Elenia’ya rahat bir nefes aldırdı. Kadın *gerçekten* beyinsiz bir aptaldı. Belki gerçekten uygun çadır eksikliği çekiliyordu. Büyük olasılıkla artık iki kadının güvenli olduğunu düşünüyordu. Ehli. Elenia dişlerini göstererek güldü. Ama Tarabonlunun, bir saatliğine de olsa, kadını “eğlendirmesi” fikrini bir kenara bıraktı. Jarid o yemini imzalamışken, tahta giden tek bir açık yol vardı. Her şey ellerindeydi ve ilerlemeye hazırdı. Tek sorun, ilk önce Arymilla’nın mı, yoksa Nasin’in mi öleceği idi.

Gece Caemlyn’e, keskin rüzgârlarla daha da derinleşen sert bir soğukla birlikte çöktü. Orada burada bir üst pencereden dökülen ışık hâlâ uyanık insanlar olduğunu gösteriyordu, ama çoğu kepenk kapatılmıştı ve gökyüzünde, alçakta parlayan ay karanlığı vurgulamaktan başka işe yaramıyordu. Trafiğin lekelemediği, çatıları kaplayan ve binaların önüne yığılmış kar bile gölgeli griydi. Tepeden tırnağa koyu renk pelerinine sarınmış tek bir adam kaldırım taşlarının üzerinde kalmış donmuş çamurun üzerinde yürüyordu. Daved Hanlon ve Doilan Mellar isimlerine aynı rahatlıkla yanıt verirdi. Bir isim bir ceketten farksızdı ve adam ne zaman ihtiyaç duysa ceket değiştirebilirdi. Seneler içinde bir dizi isim eskitmişti zaten. Dilediği gibi olsa, Kraliyet Sarayı’nda ayaklarını kükreyen bir ateşe uzatmış, yanında bir sürahi dolusu brendi, dizlerinde istekli bir kadın olurdu, ama hizmet etmesi gereken, başkalarına ait dilekler vardı. En azından burada, Yeni Şehir’de zemin daha iyiydi. Dikkatsiz bir adım sonucu kendini yerde yatar bulacağı bu donmuş çamur iyi değildi, ama düşme olasılığı İç Şehir’in dik yamaçlarında olduğundan daha düşüktü. Dahası, bu gece karanlık ona uyuyordu.

Yola çıktığında sokaklarda az insan vardı ve karanlık koyulaştıkça sayıları daha da azalmıştı. Akıllı insanlar gece çöktükten sonra evlerinde kalırdı. Derin gölgelerin içinde bazı loş şekiller oyalanıyordu, ama Hanlon’ı kısaca inceledikten sonra yanlarına varmadan köşelerde kayboluyorlar ya da ara sokaklara çekilip, güneşin dokunmadığı karların içinde debelenirken küfürlerini boğmaya çalışıyorlardı. Hanlon iri yarı bir adam değildi ve ortalama boydan birazcık daha uzundu. Pelerini, kılıcını ve zırhını botlarına dek gizliyordu, ama yankesiciler zayıflık ya da tereddüt arardı ve Hanlon

açık bir özgüvenle hareket ediyor, sokak serserilerinden korkmadığını açıkça ifade ediyordu. Çelik eldivenli sağ elinde gizlediği uzun hançer de tavrına yardımcı oluyordu.

Yürürken devriye gezen Askerlere karşı gözünü açık tutuyordu, ama devriye görmeyi beklemiyordu. Askerler burada olsa kabadayılar ve serseriler başka yerde av arardı. Elbette, tek bir sözcükle meraklı Askerleri kendi yollarına gönderebilirdi, ama hiçbir türden tanık istemiyordu, neden saraydan bu kadar uzakta, yaya olduğu soruları ile karşılaşmak da istemiyordu. İki kalın pelerinli kadın ileride sokağı geçmeye başlayınca duraksadı, ama kadınlar ondan tarafa bakmadan geçip gittiler ve Hanlon rahat bir nefes aldı. Gecenin bu saatinde pek az kadın yanlarında kılıçlı ya da sopalı bir erkek olmadan sokağa çıkardı ve yüzlerini görmemiş olmasına rağmen, at pisliğine karşı bir avuç altınına, o iki kadının Aes Sedai olduğuna iddiaya girerdi. Ya da belki saraydaki yatakların çoğunu dolduran o tuhaf kadınlardan ikisi.

O kadınları düşününce kaşlarını çattı ve ısırganlar sürtülmüş gibi, kürek kemiklerinin arasında bir karıncalanma hissetti. Sarayda neler olup bitiyorsa, onu huzursuz etmeye yetiyordu. Deniz Halkı kadınları yeterince kötüydü ve bunun tek sebebi koridorlarda baştan çıkarıcı bir biçimde, salına salına yürümeleri ve sonra adama hançer çekmeleri değildi. Onların ve Aes Sedailerin birbirlerine aynı kutuya kapatılmış yabancı kediler gibi baktığını fark ettikten sonra içlerinden birinin poposunu ellemeyi aklına bile getirmez olmuştu. Ve ne kadar imkânsız görünürse görünsün, Deniz Halkı'nın daha iri kediler olduğu açıktı. Diğerleri, bir açıdan daha da kötüydü. Söylentiler ne derse desin, Hanlon Aes Sedailerin nasıl göründüğünü bilirdi ve o görünüşte kırışık yoktu. Ama o kadınların bazıları yönlendirebiliyordu ve Hanlon hepsinin bunu yapabildiği gibi rahatsız edici bir fikre kapılmıştı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Belki Deniz Halkı'nın tuhaf ve özel bir durumu vardı, ama konu, Falion'un verdiği isimle bu Kandaşlar olunca, yönlendirebilen ve Aes Sedai olmayan üç kadın aynı masaya otursa, daha bir sürahi şarabı bitiremeden Aes Sedailerin orada biteceğini ve yollarına gitmelerini ve bir daha birbirleri ile konuşmamalarını söyleyeceğini herkes biliyordu. Üstelik, dediklerini yaptıklarından da emin olurlardı. Bu kesindi. Ama o kadınlar, ki sayıları yüzden fazlaydı, sarayda kalıyor, özel toplantılar yapıyor, kimse kimseye kaş çatmadan Aes Sedailerin arasında dolanıyorlardı. En azından bugüne dek. Onların korkmuş tavuklar gibi birbirlerine sokulmalarına sebep olan her ne ise, Aes Sedaileri de aynı

ölçüde huzursuzlandırmıştı. Hanlon'a uymayacak kadar çok tuhaflık vardı. Aes Sedailer tuhaf tuhaf davranıyorsa, bir erkeğin kendi postunu kurtarmayı düşünmesinin zamanı gelmiş demekti.

Bir küfür sallayarak düşüncelerinden sıyrıldı. Bir erkeğin aynı zamanda gece gece postu korumayı düşünmesi de gerekiyordu ve konsantrasyonunu kaybederek bunu yapamazdı. En azından durmamış, hatta yavaşlamamıştı. Birkaç adım daha sonra dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi ve hançerinin keskin ucunu yokladı. Rüzgâr sokakta içini çekti ve dindi, çatılarda ıslık çaldı ve durdu ve aradaki kısa sessizliklerde saraydan ayrıldığından beri onu takip eden çizmelerin hafif hışırtısını duydu.

Bir sonraki sokak kavşağında aynı düzenli, telaşsız adımlarla sağa döndü, sonra aniden sırtını köşedeki ahırın önüne yasladı. Geniş ahır kapıları kapalıydı ve büyük olasılıkla içeriden sürgülenmişti, ama at ve at pisliği kokusu buz gibi havada asılıydı. Sokağın karşısındaki han da sıkı sıkı kapalıydı, pencereleri kepenklerle örtülmüş ve karanlıktı, rüzgârdan başka tek ses, karanlıkta seçemediği tabelanın gıcırtısıydı. Görmemesi gereken bir şeyi görecek kimse yoktu.

Birkaç saniye önceden uyarı aldı, onu uzun süre gözden kaybetmeme çabası ile çizme sesleri sıklaştı, sonra başlıklı bir baş ihtiyatla köşeden uzandı. Yeterli bir ihtiyatla değil, elbette, Hanlon'ın sol eli başlığın içine dalıp gırtlağa yapışırken sağ eli hançerle deneyimli bir hamle yaptı. Adamın ceketinin altında bir plaka zırh ya da zincir zırh bulmayı bekliyordu, ama hançer adamın göğüs kemiğinin altına rahatça iki buçuk santim saplandı. Bu hamlenin neden adamın ciğerlerini felç ettiğini, neden haykıramadan kendi kanında boğulmasına sebep olduğunu bilmiyordu, ama bunları yapacağını biliyordu. Yine de, bu gece bekleyecek zamanı yoktu. Şu anda görünürde Asker olmaması, daha uzun süre boyunca olmayacağı anlamına gelmiyordu. Hızlı bir darbe ile adamın kafasını ahırın taş duvarına vurarak kafasını kırdı, sonra hançeri kabzasına dek sapladı ve çeliğin adamın belkemiğine sürtündüğünü hissetti.

Kendi nefesleri düzenli kaldı –öldürmek, yalnızca arada bir yapılması gereken bir şeydi, heyecanlanacak bir şey değil– ama cesedi telaşla duvarın dibindeki karların üzerine yatırdı, yanında diz çöktü, hançeri ölü adamın koyu renk ceketine sildi ve diğer elini koltuk altına sokup çelik sırtlı eldivenini çıkardı. Başını çevirerek sokağın iki yanına baktı ve karanlıkta çabucak adamın yüzünü yokladı. Parmaklarına gelen kirli sakal *gerçekten de* bir adam olduğunu gösteriyordu. Erkek, kadın ya da çocuk fark etmezdi

onun için –aptallar çocukların görecek gözleri, gördüklerini anlatacak dilleri yokmuş gibi davranırdı– ama bir bıyık, iri bir burun, hafızasını canlandıracak ve bu adamın kim olduğunu anlatacak bir şey bulmayı umuyordu. Ölü adamın kolunu sıktığında kalın yün buldu; ne çok ince, ne çok kaba ve kuvvetli kolu bir kâtibe, araba sürücüsüne ya da bir uşağa ait olabilirdi. Kısacası, tıpkı ceket gibi, herhangi bir adama ait olabilirdi. Cesedi ararken adamın ceplerini karıştırdı, tahta bir tarak ve bir yumak sicim buldu. Bulduklarını kenara fırlattı. Eli adamın kemerinde durdu. Orada deri bir kın vardı ve boştu. Dünyadaki hiçbir insan, Hanlon hançerini ciğerine sapladıktan sonra bıçak çekemezdi. Elbette, gece yürürken adamın bıçağını elinde tutması için iyi sebep vardı, ama aklına ilk gelen sebep birini arkadan hançerlemek ya da gırtlağını kesmekti.

Ama kısa bir duraksama oldu. Spekülasyonlarla zaman harcamadan adamın kesesini iplerinin hemen altından kesti. Eline dökülen ve çabucak kendi cebine attığı paraların ağırlığı aralarında altın olmadığını, büyük olasılıkla gümüş bile olmadığını anlatıyordu, ama kesik bir kese ve para olmaması cesedi her kim bulursa onu sokak kabadayılarının kurbanı sanmasını sağlardı. Doğrularak eldivenini taktı ve hançerini sağladıktan birkaç dakika sonra bir kez daha çamur kaplı taşların üzerinde yürüyordu ve hançerini pelerinin altında, yanında tutuyor, ihtiyatla çevreyi gözlüyordu. Ölü adamdan bir sokak uzaklaşana kadar gevşemedi ve o zaman da fazla gevşediği söylenemezdi.

Cinayeti duyan çoğu insan, onlar için hazırladığı, hırsızlık için cinayet işlendiği hikâyesini kabullenecekti, ama adamı gönderen kişi değil. Saraydan ta buraya kadar takip etmesi, onu birinin gönderdiğini anlatıyordu, ama kim? Deniz Halkı’ndan biri onu hançerlemek istese, bunu kendisinin yapacağından oldukça emindi. Kandaşlar sırf varlıkları ile onu rahatsız ediyor olsa da, sessiz kalıyor ve dikkatli hareket ediyor gibiydiler. Evet, dikkat çekmekten kaçınan insanlar gece vakti kiralık katil tutacak türden insanlar olurdu, ama Hanlon’ın aralarından biri ile üç kelime ettiği olmamıştı ve içlerinden birini çimdiklemeye hiç çalışmamıştı. Aes Sedailer daha olası görünüyordu, ama onları kuşkulandıracak hiçbir şey yapmadığından emindi. Yine de, aralarından birinin onu ölü görmeyi istemek için özel bir sebebi olabilirdi. Aes Sedailer söz konusu olduğunda asla bilemezdiniz. Birgitte Trahelion gerçekten de masallardan çıkmış bir karakter, hatta belki gerçek Birgitte –eğer gerçek Birgitte diye biri olduysa– olduğunu düşünür görünen aptal bir kadındı, ama adamın onun konumuna

karşı tehdit oluşturduğunu düşünüyor olabilirdi. O pantolonun içinde koridorlarda salınan orospunun teki olabilirdi, ama soğuk bakışlı bir kadındı. Öyle biri gözünü bile kırpmadan birinin gırtlağının kesilmesini emredebilirdi. Ama onu en çok endişelendiren son olasılıktı. Kendi efendileri insanlara çok güvenen kişiler değildi, en güvenilir kişiler de değillerdi. Ve onu gecenin bir yarısı dışarıya çıkmaya zorlayan kişi, şu anda ona emir veren Leydi Shiaine Avarhin idi. Tesadüf eseri bir adamı elinde bıçakla peşinde bulmuştu. İnsanlar al’Thor hakkında ne derse desin, Hanlon tesadüfe inanmazdı.

Saraya dönme düşüncesi bir anda geldi ve geçti. Gizlenmiş altınları vardı; rüşvet vererek kapılardan geçebilirdi ya da o geçene kadar kapılardan birinin açık tutulmasını emredebilirdi. Ama bu, hayatının geri kalanını arkasını kollayarak geçirmek anlamına gelirdi ve ona bir kol boyu yaklaşan herkes onu öldürmek için gönderilmiş olabilirdi. Şu anki yaşam tarzından o kadar da farklı değil. Eninde sonunda birinin çorbasına zehir koyacağından ya da kaburgalarına bıçak saplayacağından emin olmak dışında. Dahası, en olası suçlu Birgitte denen o taş bakışlı fahişeydi. Ya da bir Aes Sedai. Ya da belki bir şekilde o Kandaşları kızdırmıştı. Yine de, dikkatli olmak her zaman işe yarardı. Hançerin kabzasındaki parmaklarını gerdi. Şu anda hayatı iyiydi, oldukça rahattı, bir sürü kadın Askerlerin Kumandanı karşısında hissettikleri hayranlık ya da korku sayesinde uysal davranıyordu, ama burada ve şu anda ölmektense kaçak hayatı sürmek her zaman tercih sebebiydi.

Değil doğru evi, doğru sokağı bulmak bile kolay olmadı –karanlık çöktüğü zaman bir dar sokak tüm diğerlerine benziyordu– ama Hanlon dikkat etti ve sonunda kendini zengin, ama gizliliği seven bir tüccarın yüksek, gölgeli evinin ön kapılarını döverken buldu. Yalnız, binanın kime ait olduğunu biliyordu. Avarhin küçük bir Ev’di, bazıları artık yok olduğunu söylüyordu, ama bir kız evlat kalmıştı ve Shiaine’in parası vardı.

Kapılardan biri açıldı ve ani aydınlığa karşı Hanlon elini kaldırdı. Sol elini; sağ eline ise hançerini gizlemişti ve hazır tutuyordu. Açtığı parmaklarının arasından gözlerini kısarak baktığında kapıdaki, bir hizmetçinin sade, koyu renk elbisesini giymiş kadını tanıdı. İçini kıl payı da olsa rahatlattığından değil.

“Bana bir öpücük ver, Falion,” dedi, içeri girerken. Alayla gülerek kadına uzandı. Sol eliyle, elbette.

Uzun yüzlü kadın Hanlon'ın elini kenara itti ve kapıyı kararlılıkla adamın arkasından kapattı. "Shaine yukarı katta, öne bakan oturma odasında. Bir ziyaretçi ile odaya kapandı," dedi sakin sakin, "ve aşçı yatak odasında. Evde başka kimse yok. Pelerinini askıya as. Geldiğini bildireceğim, ama beklemek zorunda kalabilirsin."

Hanlon alaylı gülümsemesini yüzünden sildi ve elini indirdi. Kadının yüzünden yaşının anlaşılmamasına rağmen en fazla eli yüzü düzgün denebilirdi ve soğuk bakışları ve soğuk tavırları hesaba katılırsa, bu bile gerçeği fazla esnetmek olabilirdi. Sarkıntılık etmeyi seçeceği türden bir kadın değildi, ama Seçilmişler tarafından cezalandırılıyor gibiydi ve Hanlon da cezanın bir parçasıydı, ki işleri değiştiriyordu bu. Bir ölçüde. Başka seçeneği olmayan bir kadını yatağa atmak onu hiç rahatsız etmemişti ve Falion'un başka seçeneği kesinlikle yoktu. Hizmetçi elbisesi basit gerçeği yansıtıyordu; tek başına dört ya da beş kadının içini görüyordu; hizmetçilik, bulaşıkçılık ve aşçı yamaklığı yapıyordu, zaman buldukça uyuyor, Shiaine kaşlarını çattığında yaltaklanıyordu. Çamaşır yıkamaktan ve yer silmekten elleri kabalaşmış, kızarmıştı. Ama cezasından sonra hayatta kalacatı ve Daved Hanlon'ın istediği son şey bir Aes Sedai'nin ona karşı kişisel hınç beslemesiydi. En azından o Aes Sedai'ye bir hançer saplama fırsatı bulamadan koşullar değişebileceği için. Ama kadınla bir anlaşmaya varmak kolay olmuştu. Pratik fikirlere sahip birine benziyordu. Tanık olacak başkaları varken, ne zaman kadın yakına gelse sarkıntılık ediyordu ve zaman olduğunda onu saçakların altındaki minik hizmetkâr odasına götürüyordu. Yatak örtülerini karıştırıyorlar, sonra soğuk odada dar yatağın üzerine oturup bilgi alışverişinde bulunuyorlardı. Gerçi, kadının hatırlatması üzerine, Shiaine kontrol etmeyi seçebilir diye, Hanlon kadının birkaç yerini berelemişti. Kadının, bunu kendisinin istediğini hatırlayacağını diliyordu.

"Diğerleri nerede?" dedi, pelerinini çıkarıp leopar oymalı pelerin askısına asarak. Botlarının yer seramikleri üzerinde çıkardığı ses giriş holünün yüksek tavanından yankılanıyordu. Güzel bir mekandı, boyalı kartonpiyer kornişleri vardı, hafifçe parlayana dek ovulmuş oymalı duvar panellerinin üzerine zengin duvar halıları asılmıştı, aynalı ayaklı şamdanlarında Kraliyet Sarayı'na yakışacak kadar çok yaldız vardı, ama dışarıdan daha sıcaksa Hanlon kavrulsundu. Falion adamın elindeki hançeri görünce tek kaşını kaldırdı ve Hanlon gergin bir gülümsemeyle hançeri kaldırdı. Onu kimsenin inanmayacağı kadar hızla çekebilirdi yine. Kılıcını

da öyle. “Geceleri sokaklar hırsız dolu.” Soğuğa rağmen eldivenlerini çıkardı ve kılıç kemerinin arkasına tıktı. Başka herhangi bir şey, tehlikede olduğunu düşündüğü fikrini uyandırırdı. Hem, işler kötüye giderse, plaka zırhı yeterli olmalıydı.

“Marillin’in nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi kadın omzunun üzerinden. Çoktan dönmüş, merdiveni tırmanmak için eteklerini topluyordu. “Gün batımından önce çıktı. Murellin piposu ile ahırlarda. Ben Shiaine’e geldiğini haber verdikten sonra konuşabiliriz.”

Hanlon onun merdiveni tırmanmasını izlerken homurdandı. Hanlon’ın arkasına almaktan hiç hoşlanmadığı iri yarı bir adam olan Murellin ne zaman piposunu içmek istese evin arkasındaki ahırlara gönderiliyordu, çünkü Shiaine adamın kullandığı kaba tütünün kokusundan hoşlanmıyordu ve adam genelde yanına bir kupa, hatta bir sürahi bira aldığından, yakında dönmezdi. Marillin onu daha fazla endişelendiriyordu. O da Aes Sedai’ydi, görünüşe göre Falion ya da Hanlon gibi o da Shiaine’in emri altındaydı, ama Flanlon Marillin ile herhangi bir anlaşma yapmamıştı. Tartışmamıştı da, ama Hanlon prensip olarak hiçbir Aes Sedai’ye güvenmezdi. Kara Ajah olsa da olmasa da. Kadın nereye gitmişti? Ne yapmak için gitmişti? İnsanın bilmediği şey onu öldürebilirdi ve Marillin Gemalphin Hanlon’ın bilmediği şeyler yapmak için çok fazla zaman harcıyordu. Hanlon, Caemlyn’de onun bilmediği çok şey olduğu sonucuna varıyordu. Yaşamak istiyorsa, öğrenme zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Falion gittikten sonra buz gibi giriş holünden çıkıp doğrudan evin arkasındaki mutfağa gitti. Tuğla duvarlı oda boştu elbette –aşçı, o geceliğine gönderildikten sonra burnunu bodrumdaki odasından çıkarmaması gerektiğini biliyordu– ve siyah demir soba ve fırınlar soğuktu, ama uzun şöminedeki küçük ateş, mutfağı evdeki ısınabilen birkaç odadan biri kılıyordu. En azından diğer odalarla karşılaştırıldığında. Shiaine, kendi rahatlığı söz konusu olmadığında, cimri bir kadındı. Burada ateş yanmasının sebebi, Shiaine’in gece baharatlı şarap ya da sıcak yumurtalı süt istemesi olasılığına karşıydı.

Hanlon Caemlyn’e geldiğinden beri bu eve yarım düzine kez gelmişti ve baharatların hangi dolapta olduğunu, şarap fıçısının mutfağın hangi odasında durduğunu biliyordu. Her zaman iyi şarap olurdu. Shiaine o konuda asla pintilik etmezdi. En azından kendi içeceği şarap konusunda. Falion döndüğünde Hanlon bal kavanozunu, zencefil ve karanfil tabaklarını almış, geniş mutfak masasının başına oturmuş, şarap dolu sürahiyi önüne

koymuş, ateşi dürtüklemekteydi. Shiaine “şimdi gel” diyebilirdi ve kastettiği “hemen” olabilirdi, ama bir adamın beklemesini istiyorsa, Hanlon ile görüşene dek gün ağarabilirdi. Bu ziyaretler Hanlon’ı hep uykusuz bırakıyordu, kavrulası kadın!

“Ziyaretçi kim?” diye sordu.

“Adam bana ismini söylemedi,” dedi Falion, koridor kapısını açıp bir sandalye dayayarak. Bu, azıcık sıcaklığın da kaybolmasına sebep oldu, ama Shiaine çağırırsa duymak istiyordu. Ya da belki diğer kadının gizlice dinlemeyeceğinden emin olmak istiyordu. “Zayıf, uzun boylu ve sert bir adam. Askere benziyor. Görünüşe göre önemli bir subay, belki bir asil. Aksanına bakılırsa Andorlu. Zeki ve ihtiyatlı görünüyor. Giysileri pahalı, ama oldukça sade ve yüzük ya da iğne takmamış.” Masaya kaşlarını çatarak döndü, koridor kapısının yanındaki açık dolaplara baktı ve Hanlon’ın kendisi için çıkardığı kalay kupaya bir ikincisini ekledi. İki kupa çıkarmak Hanlon’ın hiç aklına gelmemişti. Kendi şarabını hazırlamak zorunda kalması yeterince kötüydü. Aes Sedai olsa da olmasa da, Falion hizmetçiydi. Ama kadın masanın yanındaki sandalyelerin birine oturdu ve Hanlon’ın ona hizmet etmesini beklermiş gibi baharat tabaklarını ona doğru ittirdi.

“Bununla beraber, Shiaine’in dün iki ziyaretçisi oldu ve bu adamdan daha dikkatsizdiler,” diye devam etti. “Sabah gelen adamın eldivenlerinin manşetlerinde Sarand Evi’nin Altın Yabandomuzları vardı. Muhtemelen kimsenin küçük işlemeleri görmeyeceğini düşündü. Eğer düşündüyse. Her şeye tepeden bakan orta yaşlı, tombul ve sarı saçlı bir adamdı. Evde düzgün bir şarap bulduğuna şaşırmış gibi, şarabı övdü ve yeterli saygıyı göstermediğim için Shiaine’den beni dövdürmesini istedi.” Bunu bile soğuk, ölçülü bir sesle söylemişti. Sesine hararet geldiği tek zaman, Shiaine’in onu kamçıladığı zamandı. O zamanlarda kadının uluduğunu duymuştu Hanlon. “Caemlyn’e nadiren uğrayan bir kırsal bölge asili, ama üstlerinin nasıl davrandığını bildiğini sanıyor. Çenesindeki siğilden ve sol gözünün yanındaki küçük, yarım ay şeklindeki yara izinden tanıyabilirsin. Akşam gelen adam kısa ve esmerdi. Keskin bir burnu ve ihtiyatlı gözleri vardı. Görebildiğim kadarıyla yara izleri ya da işaretler yoktu, ama sol eline kare şeklinde lal taşı olan bir yüzük takmıştı. Az konuşuyordu ve işitebildiğim pek az şeye bakarak, pek az bilgi vermeye dikkat ediyordu, ama kabza topuzunda Marne Evi’nin Dört Ayı olan bir hançer taşıyordu.”

Hanlon kollarını kavuşturarak şöminenin yanına yaslandı ve içinden kaş çatmak geçmesine rağmen yüzünü ifadesiz tuttu. Hanlon planın Elayne'in tahta geçmesi olduğundan emindi, ama arkasından gelenler sırdı. Elayne ona bir kraliçe olarak vadedilmişti. Hanlon ona sahip olduğunda taç takıp takmaması, ekleyeceği baharat dışında hiç önemli değildi –o uzun bacaklı kızı ehlileştirmek, bir çiftçi kızı olsaydı çok zevk verecekti, özellikle kız bugün tüm diğer kadınların yanında onu fırçaladığı için!– ama Sarand ve Marne ile yapılan anlaşmalar, belki de Elayne'in taçsız öleceği anlamına geliyordu. Hanlon'ın bir kraliçeyi dizinde hoplatacağı vaatlerine rağmen, belki de seçilen bir anda, ölümü Shiaine'in istediği sonucu getireceği zaman onu öldürmek üzere oraya yerleştirilmişti. Ya da Shiaine'e emir veren Seçilmiş'in istediği sonucu. Adamın adı Moridin'di, bu eve gelmeye başlamadan önce Hanlon'ın hiç duymadığı bir isim. Bu onu rahatsız etmiyordu. Bir adamda kendine Seçilmiş diyecek cesaret varsa, Hanlon onu sorgulayacak kadar aptal değildi. Hanlon'ın bu işte bir hançerden daha fazlası olmaması olasılığıydı onu rahatsız eden. Hançer iş gördüğü sürece, bunu yaparken kırılmasının ne önemi olurdu? Çelik olmaktansa kabzayı tutan el olmak yeğdi.

"Altının el değiştirdiğini gördün mü?" diye sordu. "Herhangi bir şey duydun mu?"

"Olsa söylerdim," diye yanıt verdi kadın. "Ve anlaşmamıza göre, soru sorma sırası bende."

Hanlon sinirini beklenti dolu bir ifadenin arkasına gizlemeyi başardı. Aptal kadın hep saraydaki Aes Sedaileri, Kandaş denenleri ya da Deniz Halkı'nı soruyordu. Aptalca sorular. Kim kiminle arkadaştı, kim düşmanca davranıyordu. Kim gizli gizli konuşuyordu ve kimler birbirinden kaçınıyordu. Hanlon onların ne dediğini duymuştu. Sanki Hanlon'ın koridorlarda dolanıp onları izlemekten başka işi yokmuş gibi. Hanlon ona asla yalan söylememişti –hizmetçi olarak bu eve kapanmış olmasına rağmen kadının gerçeği öğrenmesi olasılığı çok büyüktü– ama ona çoktan söylemediği şeyler bulmak gittikçe güçleşiyordu ve kadın, Hanlon bilgi istiyorsa onun da bilgi vermesi gerektiği konusunda kararlıydı. Yine de, bugün Hanlon'ın verecek birkaç bilgi kırıntısı vardı: Deniz Halkı'nın bir kısmı gidiyordu ve günün büyük kısmında çoğu Deniz Halkı kadını sırtlarından aşağı buz bırakılmış gibi yerlerinde sıçrayıp durmuştu. Falion bununla yetinmek zorundaydı. Hanlon'ın bilmesi gereken şeyler önemliydi, lanet dedikodular değil.

Ama daha Falion soru soramadan dış kapı açıldı. Murellin öyle iriydi ki kapıyı dolduruyordu neredeyse, ama içeriye buz gibi hava girdi, esinti küçük ateşin alevlerinin dans etmesine ve bacaya kıvılcımlar yollamasına sebep oldu. Adam sonunda kapıyı kapattı. Soğuğu hissettiğine dair en ufak işaret vermiyordu, ama diğer yandan, kahverengi ceketi iki pelerin kalınlığında görünüyordu. Dahası, adam öküz iriliğinde olmakla kalmıyordu, aynı zamanda öküz zekâsına sahipti. Elindeki yüksek, ahşap kupayı güm diye masaya koydu, başparmaklarını geniş kemerine taktı ve Hanlon'ı kızgınlıkla süzdü. "Kadınımla mı uğraşıyorsun?" diye mırıldandı.

Hanlon irkildi. Murellin'den korktuğundan değil, hödük masanın diğer yanındaydı. Onu şaşırtan Aes Sedai'nin sandalyesinden fırlaması ve şarap sürahisini kapmasıydı. Kadın zencefil ve karanfil kattı, bir kaşık bal ekledi ve her şey bu şekilde karışabilirmiş gibi sürahiyi salladı, sonra eteğinin kıvrımını kullanarak ateşteki ocak süngüsünü aldı ve yeterince sıcak olup olmadığına bakmadan şarabın içine soktu. Murellin'den yana hiç bakmıyordu.

"Senin kadının mı?" dedi Hanlon dikkatle. Bu diğer adamı güldürdü.

"Öyle sayılır. Leydi senin kullanmadığın şeyi benim kullanabileceğime karar verdi. Her neyse, Fally ve ben geceleri birbirimizi ısıtıyoruz." Murellin sırıtmaya devam ederek masanın çevresinden dolanmaya başladı, ama bu sefer hedefi Falion'du. Koridorda bir bağırış yankılandı ve adam içini çekerek, sırıtmayı bırakarak durdu.

"Falion!" diye seslendi Shiaine uzaktan, keskin bir sesle. "Hanlon'ı hemen getir ve çabuk ol!" Falion sürahiyi masaya öyle şiddetle bıraktı ki kenarından şarap taştı. Daha Shiaine sözlerini bitirmeden kapıya yönelmişti. Kadın konuştuğunda Falion sıçrıyordu.

Hanlon da yerinden sıçradı, ama başka bir sebepten dolayı. Falion'a yetişerek, daha o merdivenin ilk basamağına adım attığında kolunu yakaladı. Arkasına çabucak fırlattığı bakış mutfak kapısının kapalı olduğunu gösterdi. "Bu da neydi?"

"Seni ilgilendirmez," dedi kadın sertçe. "Bana, adamı uyutacak bir şeyler bulabilir misin? Birasına ya da şarabına koyabileceğim bir şey? Tadı nasıl olursa olsun, her şeyi içiyor."

"Shiaine emirlerine itaat etmediğimi düşünüyorsa, bu kesinlikle beni ilgilendirir ve birazcık düşünebiliyorsan sen de öyle düşünürsün."

Kadın başını yana eğip, balık kadar soğuk bakışlarla, uzun burnunun tepesinden ona baktı. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Shiaine'i

ilgilendirdiği kadarıyla, sen buradayken ben hâlâ sana *aidim.* Görüyorsun, bazı şeyler değişti.” Aniden görünmez bir şey Hanlon’ın bileğini sıkı sıkı kavradı ve elini kol yeninden çıkardı. Başka bir şey gırtlağına yapıştı ve onu nefessiz bırakacak kadar sıktı. Hanlon boş yere sol eliyle hançerine uzanmaya çalıştı. Kadının sesi soğuk kaldı. “Bazı başka şeylerin de buna göre değişmesi gerektiğini düşündüm, ama Shiaine mantıklı düşünemiyor gibi. Büyük Efendi Moridin cezamın azaltılmasını dilediğinde söyleyeceğini belirtti. Beni ona Moridin *verdi.* Murellin bunu anladığımdan emin olmak için kullandığı bir şey. Kendisi aksini söyleyene kadar onun *köpeği* olduğumu anladığımdan emin olmak için kullandığı yol.” Aniden derin bir nefes aldı ve Hanlon’ın bileğindeki ve gırtlağındaki baskı azaldı. Nefes almak hiç bu kadar tatlı gelmemişti. “İstediğim şeyi bulabilir misin?” dedi, lanet Güç’te onu öldürmeye çalışmamış gibi sakin bir sesle. Ona dokunan şeyin Güç olduğu düşüncesi bile Hanlon’ın tüylerini diken diken ediyordu.

“Ben...” diye başladı boğuk bir sesle ve durup yutkundu, gırtlağını ovaladı. Celladın ipini boynunda hissetmişti. “Ben onu uyutacak bir şey getirebilirim sana. Hiç uyanmayacağı bir şekilde.” Güvenli olur olmaz, kaz gibi deşecekti bu kadını.

Kadın horgörüyle hıhladı. “Shiaine ilk benden kuşkulanır ve onun yapmaya karar verdiği bir şeye itiraz edene kadar kendi bileklerimi kessem daha iyi. Adamın bütün gece uyuması yeterli. Düşünme işini bana bırak, o zaman ikimizin durumu da daha iyi olur.” Elini oymalı tırabzan babasına koydu ve merdivenden yukarı baktı. “Gel. O hemen diyorsa hemen demektir.” Hanlon’ın kadını bıçak bekleyen kaz gibi aşamaması yazıktı.

Kadının ardından giderken çizmeleri basamaklara çarpıyor, giriş holüne takırtılar yolluyordu. Hanlon’ın aklına ziyaretçinin gittiğini duymadığı geldi. Evde onun bilmediği gizili bir çıkış yolu yoksa, yalnızca ön kapı, mutfak kapısı ve arkadaki, ancak mutfaktan geçilerek ulaşılabilen kapı vardı. Bu yüzden, bu askerle karşılaşacaktı anlaşılan. Belki de sürpriz olması gerekiyordu. Gizlice hançerini kınında gevşetti.

Beklendiği gibi, ön oturma odasının mavi damarlı mermerden geniş şöminesinde güzel bir ateş yanıyordu. Yağmalanmaya değer bir odaydı, yaldız kenarlı yan masaların üzerinde Deniz Halkı porseleninden vazolar, epey para edebilecek yer ve duvar halıları vardı. Yalnız, o halılardan biri artık beş para etmezdi. Odanın ortasında alçak, battaniyeyle kaplanmış bir

tümsek vardı ve halıyı lekeleyen o tümseğin altındaki adam değilse Hanlon tümseğin ucundan çıkan botları yerdi.

Shiaine'in kendisi oymalı bir koltuğa oturmuştu. Altın işlemeli mavi ipekler içinde, örülmüş altından süslü bir kemer takmış, ince boynunda kalın, ağır bir kolye taşıyan güzel bir kadındı. Parlak kahverengi saçları, girift dantelden bir ağla toplanmış olmasına rağmen omuzlarının altına kadar geliyordu. İlk bakışta narin biri gibi görünüyordu, ama yüzünde kurtları hatırlatan bir şey vardı ve gülümsemesi asla o iri kahverengi gözlere dokunmuyordu. Topuzuna ateş damlası kakılmış küçük hançeri dantel kenarlı bir mendille siliyordu. “Git Murellin'e söyle, daha sonra kurtulması gereken bir... bohça var, Falion,” dedi sakin sakin.

Falion'un yüzü cilalanmış mermer kadar pürüzsüz kaldı, ama koşarak odadan çıkmadan önceki diz kırmasında biraz daha az korku vardı.

Hanlon kadını ve hançeri göz ucu ile izleyerek üstü örtülü tümseğe gitti ve battaniyenin bir köşesini kaldırdı. Canlıyken sert olabilecek bir yüzden donuk mavi gözler bakıyordu. Ölüler her zaman daha yumuşak görünürdü. Görünüşe göre adam Falion'un düşündüğü kadar ihtiyatlı ya da zeki davranmamıştı. Hanlon battaniyeyi bıraktı ve doğruldu. “Katılmadığınız bir şey mi söyledi, Leydim?” dedi ılımlı bir sesle. “Kimdi o?”

“Katılmadığım çok şey söyledi.” Shiaine temiz olup olmadığından emin olmak için hançeri kaldırıp küçük çeliğini inceledi, sonra belindeki altın işlemeli kına soktu. “Söyle bana, Elayne'inki senin çocuğun mu?”

“Veledin babasının kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Hanlon alayla. “Niye, Leydim? Yumuşayacağımı mı düşündünüz? Benden hamile kaldığını iddia eden son kızı, kafası biraz serinlesin diye kuyuya soktum ve oradan çıkamayacağından emin oldum.” Yan masalardan birinin üzerinde uzun boyunlu bir şarap sürahisi ve iki oymalı gümüş kadeh duruyordu. “Bu güvenli mi?” diye sordu, kupaların içine bakarak. İkisinin de dibinde şarap vardı, ama bir tanesine küçük bir katkı maddesi eklemek ölü adamı kolay ava dönüştürmüş olabilirdi.

“Catrelle Mosenain, Maerone'den bir demir tüccarının kızı,” dedi kadın, bu herkesçe bilinen bir şeymiş gibi sakin sakin konuşarak ve Hanlon şaşkınlıktan irkilecekti neredeyse. “Onu kuyuya atmadan önce kafasını bir taşla yardın, kuşkusuz onu boğulmaktan kurtarmak için.” Değil taşı, o kadının adını nereden biliyor olabilirdi? İsmi kendisi bile hatırlamıyordu. “Hayır, yumuşayacağından kuşkuluyum, ama ben bilmeden Leydi Elayne'i öptüğünü düşünmekten nefret ederdim. Bundan kesinlikle nefret ederdim.”

Aniden elindeki kan lekeli mendile bakarak kaşlarını çattı ve zarifçe ayağa kalkıp şömineye yürüdü, mendili alevlerin içine attı. Orada durup ısındı ve adamdan yana bakmadı bile. “Seanchan kadınların bazılarının kaçmasını ayarlayabilir misin? Bu *sul’dam* denenlerle *damane* denenler bir arada kaçsa daha iyi,” yabancı sözcükleri söylerken biraz duraksadı, “ama ikisini birden yapamazsan, birkaç *sul’dam* iş görür. Diğerlerinden bazılarını serbest bırakacaklar.”

“Belki.” Kan ve lanet küller, bu gece kadının bir konudan diğerine atlaması Falion’unkinden bile beterdi. Kolay olmayacak, Leydim. Hepsi dikkatle korunuyor.”

“Kolay olup olmadığını sormadım,” dedi Shiaine, alevlere bakarak. “Yiyecek depolarındaki nöbetçileri başka yere kaydırabilir misin? O depolardan bazılarının yanması hoşuma giderdi. Başarısızlığa uğrayan teşebbüslerden bıkıp usandım.”

“Bunu yapamam,” diye mırıldandı Hanlon. “Daha sonra saklanmamı istemiyorsanız. Emirlere dair öyle kayıtlar tutuyorlar ki bir Cairhienliyi bile irkiltirdi. Zaten işe yaramazdı, o lanet kapıyollar her gün yeni arabalar getirirken değil.” Aslında, bunun için üzülmüyordu. Kullanılan yöntemler midesini bulandırıyordu kesinlikle, ama üzülmüyordu. Her durumda, Caemlyn’de açlık çekilecek son yerin saray olacağını düşünüyordu, ama kuşatmaların her iki yanında yaşamıştı ve bir daha çizmelerini kaynatıp çorba yapmaya niyeti yoktu. Ama Shiaine yangınları istiyordu.

“İstemediğim bir yanıt daha.” Kadın, ona değil şömineye bakmaya devam ederek başını iki yana salladı. “Ama belki o konuda bir şeyler yapılabilir. Gerçekte... Elayne’in ilgisinin... zevkini çıkarmaya ne kadar yakınsın?” dedi.

“Saraya ilk geldiğim günkünden daha yakın,” diye hırladı adam, kadının sırtına dik dik bakarak. Seçilmişlerin onun üzerine koyduğu kişileri gücendirmemeye çalışmıştı hep, ama kız onu uğraştırıyordu. O ince boynu dal gibi kırabilirdi! Elleri onun gırtlağına gitmesin diye kupalardan birini doldurmakla meşgul oldu ve içme niyeti taşımadan elinde tuttu. Sol elinde, elbette. Odada bir ölü adam olması, kadının iki ceset çıkarmayı planlamadığı anlamına gelmiyordu. “Ama yavaş gitmeliyim. Onu bir köşeye kıstırıp gıdıklayarak iç etekliğini çıkarttıramam, değil mi?”

“Olmaz, herhalde,” dedi Shiaine boğuk bir sesle. “Senin alışık olduğun türden kadınlardan sayılmaz.” Kadın *gülüyor* muydu? Kadını *eğlendiriyor*

muydu? Şarap kupasını elinden fırlatıp tilki suratlı kadını boğmamak için kendini zor tutuyordu.

Aniden kadın arkasına döndü ve hançerini kayıtsızca kınına sokarken Hanlon gözlerini kırpıştırdı. O lanet şeyi çektiğini hiç görmemişti! Düşünmeden şaraptan bir yudum aldı ve ne yaptığını fark ettiğinde boğulacaktı neredeyse.

“Caemlyn’in yağmalandığını görmeye ne dersin?” diye sordu kadın.

“Hoşuma gider. Arkamda iyi bir birlik ve kapılara kadar açık bir yol varsa.” Şarap güvenli olmak zorundaydı. İki kadeh, kadının da içtiği anlamına geliyordu ve ölü adamın kadehini seçmişse, içinde bir fareyi hasta edecek kadar zehir kalmamış olmalıydı. “İstediğiniz bu mu? Ben de herkes kadar emirlere uyuyorum.” Onlardan canlı kurtulacaksa ya da Seçilmişlerden gelmişse uyuyordu. Seçilmişlere itaatsizlik etmektense bir aptal olarak ölmek yeğdi. “Ama bazen ‘şuraya git ve şunu yap’tan fazlasını bilmek işe yarıyor. Caemlyn’de ne peşinde olduğunuzu söylerseniz, ona daha hızlı ulaşmanızı sağlayabilirim.”

“Elbette.” Kadın dişlerini göstere göstere gülümserken gözleri kahverengi taşlar kadar ifadesiz kaldı. “Ama ilk önce, neden eldiveninde taze kan var?”

Hanlon gülümsedi. “Şansı yaver gitmeyen bir yankesici, Leydim.” Belki adamı o göndermişti, belki göndermemişti, ama kesmeyi düşündüğü gırtlaklara onunkini ekledi. Marillin Gemalphin’i de ekleyebilirdi. Hem, olan bitenleri anlatabilecek tek kişi hayatta kalan tek kişi olurdu.

16
Pazarlıklar Meselesi

Sabah güneşi ufukta oturuyor, Tar Valon'un yakın tarafını gölgelere boğuyordu, ama her şeyi kaplamış olan kar ışıl ışıl ışıldıyordu. Şehrin kendisi, her biri kuleli ve sancaklı olan uzun, beyaz duvarlarının arkasında parlıyor gibiydi, ama şehrin yukarısındaki ırmak kıyısında, demir kırı atının sırtında oturmakta olan Egwene'e gerçekte olduğundan daha uzak geliyordu. Burada Erinin üç kilometreden daha genişti ve ırmağın genişlediği kısmın yaklaşık yarısı boyunca adanın iki yanından Alindrelle Erinin ve Osendrelle Erinin akıyordu, öyle ki Tar Valon kocaman bir gölün ortasında duruyormuş, gemilerin altından rahatça geçebileceği kadar yüksek, devasa köprülerine rağmen ulaşılmazmış gibi görünüyordu. Şehrin yüreğinden inanılmaz yüksekliklere tırmanan kalın, kemik beyazı Beyaz Kule'nin kendisi Egwene'in yüreğini yuva özlemi ile dolduruyordu. İki Nehir için değil, Kule için. Artık yuvası orasıydı. Gözüne bir duman bulutu takıldı; şehrin ötesindeki uzak kıyıdan yükselen solgun, siyah bir çizgi ve Egwene yüzünü buruşturdu. Daishar toynağını kara vurdu, ama boynunu okşayınca demir kırı at yatıştı. Binicisini yatıştırmak daha zordu. Yuva özlemi en küçük parçasıydı. Kalanlar ile karşılaştırıldığında, minicik bir parçası.

İçini çekerek dizginleri eyerin yüksek kaşına dayadı ve uzun pirinç zarflı dürbünü kaldırdı. Pelerini arkaya düştü, bir omzundan sıyrıldı, ama Egwene nefesini puslandıran soğuğu görmezden gelerek güneşe karşı dürbünün ucunu eldivenli eliyle perdeledi. Şehir duvarları gözünün önüne geldi. Irmak yukarı akan akıntılara doğru uzanan Kuzeylimanı'nın yüksek, kıvrımlı duvarlarına odaklandı. İnsanlar limanı saran surların üzerinde amaçlılıkla hareket ediyordu, ama bu mesafeden erkeklerle kadınları zar zor

ayırt edebiliyordu. Yine de, onunkinden daha güçlü dürbünü bulunan birinin çıkması olasılığına karşı, yedi çizgili etolü takmadığı ve yüzü başlığının derinliklerinde kaldığı için memnun oldu. İnsan yapımı limanın geniş ağzı, suyun bir iki metre yukarısına gerilmiş devasa, demir zincirle kapanmıştı. Limanın önünde balık avlayarak dalan kuşların minik noktalar halinde görünmesi zincirin büyüklüğünü gösteriyordu. Bir adım uzunluğundaki tek bir halkayı kaldırmak için iki adam gerekirdi. Bir kayık o engelin altından geçebilirdi, ama Beyaz Kule izin vermeden tek bir gemi geçemezdi. Elbette, zincir yalnızca düşmanları dışarıda tutmak içindi.

“Oradalar, Anne,” diye mırıldandı Lord Gareth ve Egwene dürbünü indirdi. Generali, sade kahverengi ceket üzerine sade plaka zırh giymiş, tıknaz bir adamdı. Hiçbir kıyafetinde, tek bir yaldız ya da işleme yoktu. Miğferinin parmaklıklarının ardındaki yüzü küt ve yıpranmıştı, geçen seneler ona tuhaf, rahatlatıcı türden bir sükûnet vermişti. Adamın önünde Kıyamet Çukuru açılsa, korkusunu boğacağını ve oraya gidip ne gerekiyorsa yapacağını bilmek için Gareth Bryne’ın yüzüne bakmanız yeterliydi. Ve başka adamlar da onu takip ederdi. Onu takip etmenin zafer yolunda yürümek olduğunu savaş meydanlarında kanıtlamıştı. Egwene’i takip eden iyi bir adam. Egwene’in gözleri, adamın ırmak yukarı işaret eden elini izledi.

Bir kıvrımı dolanan beş altı –hayır, yedi– ırmak teknesi Erinin’i yara yara görüş alanına girdi. Irmakta görülen türden gemilerle karşılaştırıldığında iri teknelerdi, biri üç direkliydi, üçgen şeklindeki yelkenleri gergin duruyordu, hıza katkıda bulunmak için uzun kürekleri mavi yeşil suları yarıyordu. Tekne ile ilgili her şey, kavurucu bir hız arzusu, Tar Valon’a *hemen* ulaşma arzusu ifade ediyordu! Burada ırmağın derinliği, gemilerin bazı yerlerde kıyıya bağırışların duyulabileceği kadar yaklaşmasına izin veriyordu, ama bu gemiler tek sıra halinde, dümencilerin rüzgârı kaybetmeden becerebildiğince ortada ilerliyordu. Direklere tutunmuş gemiciler karayı izliyordu, çamur şeridini değil.

Aslında, yay menzilinden çıkmadıkları sürece korkacak bir şeyleri yoktu. Doğru, Egwene atının sırtında oturduğu yerden o gemilerin her birini ateşe verebilirdi ya da basitçe gövdelerine delikler açıp batmalarına izin verebilirdi. Birkaç dakikada işlerini bitirirdi. Ama bunu yapmak, o gemilerdeki bazı insanların boğulması demek olurdu. Akıntılar güçlüydü, su buz gibiydi ve yüzebilenler için kıyıyla aralarındaki mesafe uzundu. Tek bir ölüm bile, Güç’ü silah olarak kullanmış olması anlamına gelirdi.

Şimdiden Üç Yemin'le bağlanmış gibi yaşamaya çalışıyordu ve Yeminler o gemileri ona ve diğer Aes Sedailere karşı koruyordu. Yemin Çubuğu üzerine yemin etmiş bir Aes Sedai o örgüleri öremezdi, belki onları oluşturamazdı bile. Ta ki gemilerin onun için yakın tehlike oluşturduğuna ikna olana dek. Ama görünüşe göre buna gemilerin ne kaptanları, ne de mürettebatları inanıyordu.

Irmak tekneleri yaklaştıkça, mesafe yüzünden iyice zayıflamış bağırışlar duyuldu. Direklerdeki gözetçiler ona ve Gareth'a işaret ediyordu ve onları bir Aes Sedai ile Muhafızı sandıkları hemen belli oldu. Ya da en azından, kaptanlar öyle olmadıkları olasılığını göze almaya gönülsüzdü. Bir an sonra, kayıklar hızlandı. Yalnızca birazcık, ama kürekçiler o kadarını bile başarmak için çabalıyorlardı. Öndeki geminin kıç güvertesindeki, muhtemelen kaptan olan kadın, daha fazla çaba talep edermiş gibi kollarını salladı ve bir avuç adam güverte boyunca ileri geri koşmaya, yelkenlerin açısını değiştirmek için bir halatı sıkılaştırıp bir başkasını gevşetmeye başladılar. O güvertelerde gemicilerden başka adamlar vardı ve o adamların çoğu küpeşteye doluşmuşlardı, bazıları kendi dürbünlerini kaldırıp bakıyordu. Bazıları, limanın güvenliğine ulaşmadan önce aşmaları gereken mesafeyi ölçüyor gibi görünüyordu.

Egwene, her geminin tam tepesinde bir alev, bir ışık patlaması ve belki yüksek bir patlama sesi örmeyi düşündü. Bu gemide, azıcık beyni olan herkesin burada onları ne hızın, ne de mesafenin kurtaracağını, güvenliklerini sağlayan tek şeyin Üç Yemin olduğunu fark etmesini sağlardı. Aes Sedailer *sayesinde* güvende olduklarını bilmek *zorundaydılar.* Egwene uzun bir nefes vererek başını iki yana salladı ve kendi kendini payladı. O basit örgü şehrin de dikkatini çekerdi, tek bir Aes Sedai'nin belirmesinden çok daha fazla, kesinlikle. Aes Sedailer sık sık ırmak kıyısına gelip Tar Valon'a ve Kule'ye bakıyordu. Alevlerine verilen tek tepki bir tür karşı gösteri olsa bile, bir kez başlayınca, o türden bir yarışmayı durdurmak güç olurdu. Bir kez başlayınca, işler kontrolden çıkabilirdi. Şimdi bile bunun için çok fazla fırsat vardı, bu son beş günde daha da fazla.

"Geldiğimizden beri liman şefi aynı anda sekiz dokuz gemiden daha fazlasını içeri bırakmadı," dedi Gareth, ilk gemi onlarla aynı hizaya gelirken, "ama kaptanlar zamanlama üzerinde çalışmış gibi. Yakında yeni bir grup belirir ve tam Kule Askerleri bu adamların askere yazılmaya geldiğinden emin olduğunda şehre ulaşır. Jimar Chubain gemilerine adam sokmama karşı dikkatli olacak kadar iyi tanıyor beni. Askerleri köprü

kulelerinden çok limanlara yığdı ve öğrenebildiğim kadarıyla başka yerlerde de çok fazla asker yok. Ama bu durum değişecek. Gemi akışı ilk ışıklarla başlıyor ve gece çökene kadar devam ediyor. Güneylimanı'nda da buradaki ile aynı. Bu grup çoğu gemi kadar çok asker taşımıyor gibi. Planlanan gün gelene kadar her plan çok akıllıca görünür, Anne, ama ondan sonra ya koşullara uyum sağlarsın ya da ezilirsin."

Egwene kızgın bir ses çıkardı. O yedi gemide iki yüzden fazla yolcu olmalıydı. Birkaçı tüccar ya da bir tür masum yolcu olabilirdi, ama alçak güneş miğferlerden, plaka zırhlardan, deri yeleklere dikilmiş çelik disklerden yansıyordu. Her gün kaç gemi dolusu asker geliyordu? Sayı ne olursa olsun, Yüksek Kumandan Chubain'in birliklerine yazılmak için akın akın insan geliyordu. "Neden erkekler ölmek ya da öldürmek için koşa koşa gelirler her zaman?" diye mırıldandı sinirle.

Lord Gareth sakin sakin baktı ona. Burnunda beyaz bir çizgi olan iri, doru iğdiş atının sırtında heykel gibi oturuyordu. Zaman zaman Egwene Siuan'ın nasıl hissettiğini birazcık anlayabildiğini düşünüyordu. Zaman zaman, sırf adamı şaşkın görmek için, onu şaşırtmak için ne kadar çaba gerekirse gereksin değeceğini düşünüyordu.

Ne yazık ki kendi sorusunun yanıtını, tıpkı adamın bildiği gibi iyi biliyordu. En azından askere giden erkekler açısından. Ah, doğru olduğuna inandıkları bir ülküyü desteklemek ya da savunmak için koşanlar vardı ve kendileri neye inanıyor olursa olsun bazıları macera arıyordu, ama basit gerçek şuydu ki, bir mızrak ya da kargı taşırken, bir erkek bir başkasının sabanının arkasından yürüdüğü günlerin iki katı kadar para kazanıyordu ve süvarilere katılmayı başarırsa aldığı para bundan yarım kat fazla oluyordu. Arbaletçiler ve okçular ise arada bir yerde kalıyordu. Bir başkası için çalışan adam bir gün kendi çiftliğine ya da dükkânına sahip olmayı ya da oğullarının büyüteceği bir başlangıç yapmayı hayal edebilirdi, ama beş on sene askerlik yaptıktan sonra, rahat rahat yaşamasını sağlayacak kadar parayla eve dönen adamlara dair binlerce hikâye dinlemiş olmalıydı; yükselip general, hatta lord olan sıradan insanların hikâyelerini. Fakir bir adam için, demişti Gareth sözünü sakınmadan, bir kargının ucuna bakmak bir başkasının saban atının arkasına bakmaktan daha iyi olabilir. Kargıyla ölmesi ün ya da servet kazanmasından çok daha olası olduğu halde. Acı bir bakış açısıydı, ama Egwene gemilerdeki adamların çoğunun da işi böyle gördüğünü tahmin ediyordu. Ama diğer yandan, kendi ordusunu da bu şekilde toplamıştı. Amyrlin Makamı'nı gasbeden kadının indirilmesini

isteyen her adama karşılık, Elaida’nın kim olduğunu kesin olarak bilen her adama karşılık, sırf parası için gelen, yüz olmasa bile on adam vardı. Gemideki adamlardan bazıları, liman duvarlarındaki askerlere silahlı olmadıklarını göstermek için ellerini kaldırıyorlardı.

“Hayır,” dedi Egwene ve Lord Gareth içini çekti. Sesi sakin kaldı, ama konuştuğu zaman sözleri hiç de rahatlatıcı değildi.

“Anne, liman açık kaldığı sürece Tar Valon bizden daha iyi beslenecek ve açlıktan zayıflamak yerine Kule Askerleri gittikçe irileşecek ve güçlenecek. Ben ne dilersem dileyeyim Elaida’nın Chubain’i üzerimize hemen salacağından kuşkuluyum. Beklediğiniz her gün eninde sonunda ödeyeceğimiz kasap faturasını daha da kabartıyor. Daha en baştan, işin sonunda saldırıya geçeceğini söyledim ve bu değişmedi, ama başka her şey değişti. Aes Sedailer beni ve adamlarımı şimdi duvarların içine alsa, Tar Valon’u ele geçirebilirim. Temiz bir iş olmaz. Asla olmadı. Ama sizin için şehri alabilirim. Ve gecikirsek olacağından daha az insan ölür.”

Egwene’in midesinde bir düğüm oluştu, öyle buruldu ki zor nefes alabiliyordu. Gevşemek için dikkatle, adım adım çömez egzersizlerini yaptı. Kıyı ırmağı sınırlıyor, kontrol altına almadan rehberlik ediyordu. Üzerine, içine bir sükûnet yerleşti.

Çok fazla insan kapıyolların faydasını görmeye başlamıştı ve bir açıdan en kötüsü Gareth’tı. Adamın işi savaştı ve bu konuda çok iyiydi. Bir kapıyolun bir seferde epey adamı nakledebileceğini görür görmez, bunun anlamını da görmüştü. Mavna üzerinde olmayan her tür kuşatma mancınığının menzili dışında kalan, en büyük mancınığın bile üzerinde iz bırakmayacağı şekilde Güç’le işlenmiş Tar Valon’un büyük duvarları, Yolculuk edebilen bir ordunun karşısında kâğıttan farksızdı. Ama Gareth Bryne öğrenmiş olsa da olmasa da, başka adamlar bu fikri kullanırdı. Asha’manlar çoktan kullanmaya başlamıştı, anlaşılan. Savaş her zaman çirkin olmuştu, ama daha da çirkinleşecekti.

“Hayır,” diye tekrarladı. “Bu iş bitmeden önce insanların öleceğini biliyorum.” Işık ona yardım etsin, sırf gözlerini kapattığı zaman ölmelerini görebiliyordu. Ama o yanlış kararlar verirse daha fazlası ölecekti, hem de yalnızca burada değil. “Ama ben Beyaz Kule’yi canlı tutmalıyım –Tarmon Gai’don’a karşı– ki dünya ile Asha’manlar arasında durabilsin –ve bu iş, Tar Valon sokaklarında Aes Sedailerin birbirlerini öldürmesine varırsa Kule ölür.” Bu bir kez olmuştu zaten. İkinci bir kez olmasına izin verilemezdi.

“Beyaz Kule ölürse, umut da ölür. Bunu sana bir daha söylemem gerekmemeli.”

Daishar kişnedi ve başını arkaya attı, Egwene’in sinirini sezmiş gibi atıldı, ama Egwene onu sertçe dizginledi ve dürbünü eyerinden sarkan işlenmiş deriden çantasına koydu. Kuzeylimanı’nı tıkayan kalın zincir alçalmaya başladığında dalgıç kuşlar balık avlamayı bıraktılar ve havaya fırladılar. İlk gemi limanın ağzına varmadan zincir yüzeyin epey altına batacaktı. Egwene aynı yoldan Tar Valon’a geleli ne kadar zaman olmuştu? Hatırlanmayacak kadar eski geliyordu. Geçmiş bir Çağ gibi. Kıyıya inen ve Çömezler Sorumlusu tarafından karşılanan kişi bir başka kadındı.

Gareth yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. Ama asla pes etmiyordu, değil mi? “Beyaz Kule’yi canlı tutmanız gerek, Anne, ama benim işim onu size vermek. Benim bilmediğim şeyler değişmemişse. Ne anlama geldiğini bilmesem bile Aes Sedailerin fısıldaştıklarını ve omuzlarının üzerinden arkaya baktıklarını görebiliyorum. Kule’yi hâlâ istiyorsanız, iş saldırıya varacak demektir. Geç olmasındansa yakında olması yeğdir.”

Bulutlar güneşi örtmüş gibi, aniden sabah daha da karardı sanki. Egwene ne yaparsa yapsın, ölüler sobalık odun gibi yığılacaktı, ama Beyaz Kule’yi canlı tutmak zorundaydı. Zorunluydu. Başka iyi seçenek yoksa, en az yanlış görüneni seçmek zorundaydınız.

“Burayı yeterince gördüm,” dedi sessizce. Şehrin ötesindeki ince duman bulutuna son bir kez baktı ve Daishar’ı ırmağın yüz adım berisindeki ağaçlığa çevirdi. Eşlikçileri her daim yeşil meşinyapraklar ve kışın çıplak bıraktığı kayın ve huş ağaçları arasında onu bekliyordu.

Kaynamış deriden göğüs zırhları ya da metal disklerle kaplı ceketler içinde iki yüz hafif süvari ırmak kıyısında belirse kesinlikle dikkat çekerdi, ama Gareth ince mızraklar ve kısa at yayları taşıyan o adamların gerekli olduğuna ikna etmişti onu. Uzak kıyıdan yükselen o dumanların yanan arabalardan ve erzaklardan geldiği kesindi. İğne yaraları, ama o iğne yaraları her gece geliyordu, bazen bir tane, bazen iki üç tane, öyle ki herkes sabah kalktığında ilk iş duman arıyordu. Saldırganları avlamak şimdiye dek imkânsız çıkmıştı. Takipçilerin çevresinde ani kar fırtınaları; şiddetli, buz gibi gece rüzgârları çıkıyor ya da izler aniden siliniyordu ve son nal izinin arkasındaki kar yeni yağmış gibi pürüzsüz görünüyordu. Örgülerin kalıntıları, Aes Sedai yardımı aldıklarını açıkça gösteriyordu ve Elaida’nın nehrin bu yanında da adamlarının ve belki Aes Sedailerinin tesadüfen

bulunmasının hiçbir anlamı yoktu. Elaida’yı, Egwene al’Vere’i ele geçirmekten daha fazla memnun edecek pek az şey vardı.

Egwene’in bütün eşlikçileri bu kadar değildi, elbette. Bu sabah, Vakanüvisi Sheriam dışında altı Aes Sedai ile daha yola çıkmıştı. Muhafızı olanlar onları da getirmişti, bu yüzden arkalarında, esintiye kapıldığında mide bulandırıcı şekilde dalgalanan ve bunun dışındaki zamanlarda binicilerin ve atların ağaç gövdeleri arasında kısmen kaybolmasını sağlayan renk değiştiren pelerinleri içinde sekiz adam bekliyordu. Tehlikelerin farkında olan –en azından saldırganların oluşturdukları tehlikelerin–, Aes Sedailerin kırılacak ölçüde gergin olduğunun farkında olan Muhafızlar çevredeki ağaçlığı, orada süvariler yokmuş gibi izliyordu. En büyük endişeleri kendi Aes Sedaileri idi ve onların güvenliğini kimseye emanet edemezlerdi. Kara sakallı, kısa boylu olmayan ama çok geniş olduğu için tıknaz görünen Sarin Nisao’nun o kadar yakınında duruyordu ki ufak tefek Sarı’ya tepeden bakıyordu. Jori de Morvrin’e tepeden bakmayı başarıyordu, halbuki kadından daha kısa boyluydu. Sarin kadar geniş, ama bir Cairhienli için bile çok kısa. Myrelle’in üç Muhafızı, ona ait olduğunu ilan etmeye cüret edebildiği üç Muhafızı kadının çevresine öyle toplanmışlardı ki adamların atlarından birini ittirmeden Myrelle atını kıpırdatamazdı. Anaiya’nın Muhafızı Setagana, kadın ne kadar gösterişsizse o kadar ince, esmer ve yakışıklıydı ve kadını tek başına sarmayı başarıyordu neredeyse. Belirgin burnu ve yaralı yüzüyle Tervail aynısını Beonin için yapıyordu. Carlinya’nın Muhafızı yoktu, ki bir Beyaz için sıradışı değildi bu, ama adamları kürk astarlı başlığının derinliklerinden, bir Muhafız bulmayı düşünürmüş gibi izliyordu.

Çok da uzun olmayan bir süre önce, Egwene o altı kadını gördüğünde duraksardı. Onlar ve Sheriam, muhtelif sebeplerden dolayı, ona sadakat yemini etmişti ve bu gerçeğin bilinmesini ne onlar, ne de Egwene istiyordu. Herkes onu bir kukladan ibaret sanırken, Kule Salonu’nun dilediği gibi kullandığı ve kimsenin kulak asmadığı bir çocuk Amyrlin sanırken, Egwene onlar aracılığıyla olayları etkileyebildiğince etkiliyordu. Egwene Salon’u Elaida’ya savaş açmaya, Kule’den kaçtıkları ilk günden beri yaptıkları şeyi sonunda kabullenmeye zorladığında bu yanılsama kaybolmuştu, ama bu Salon’un ve Ajahların onun şimdi ne yapacağı hakkında endişelenmelerine ve her ne yapmayı planlıyorsa önce onlardan onay almasını temin etmeye çalışmalarına sebep olmuştu. Egwene bir danışma kurulu önerilerini kabul ettiğinde Temsilciler çok şaşırmıştı. Kurul her Ajah’tan birer Aes Sedai’den

oluşuyordu ve bilgelikleri ve deneyimleri ile ona danışmanlık yapıyorlardı. Ya da belki savaş ilanı konusundaki başarısının Egwene'i sarhoş ettiğini düşünüyorlardı. Egwene elbette Morvrin, Anaiya ve diğerlerine seçilen Aes Sedailerin kendileri olmasını sağlamalarını söylemişti ve onlar da kendi Ajahları içinde bunu sağlayacak prestije, kıl payı da olsa sahiptiler hâlâ. Egwene haftalardır, her zaman uymasa bile tavsiyelerini dinliyordu, ama artık gizli toplantılar ayarlamaya ya da gizli mesajlar iletmeye gerek yoktu.

Bununla beraber, Egwene Kule'ye bakarken gruba bir kişi daha eklenmiş gibiydi.

Pelerininin dışına mavi, dar etolü takmış olan Sheriam eyerinde büyük resmiyetle eğildi. Alev saçlı kadın zaman zaman inanılmaz ölçüde resmi olabiliyordu. "Anne, Temsilci Delana sizinle görüşmek istiyor," dedi, Egwene tıknaz Gri Aes Sedai'nin orada, neredeyse Sheriam'ın kara ayaklı atı kadar koyu renk, benekli atının üzerinde oturduğunu görmüyormuş gibi. "Konunun önemli olduğunu söylüyor." Sesindeki hafif sertlik, Delana'nın konunun ne olduğunu ona söylemediğini anlatıyordu. Sheriam bundan hoşlanmamış olmalıydı. Konumunu kıskançlıkla korurdu.

"Yalnız, eğer izin verirseniz, Anne," dedi Delana, koyu renk başlığını arkaya itip neredeyse gümüş rengi olan saçlarını ortaya sererek. Sesi bir kadın için kalındı, ama konuşacak önemli bir konusu olan birinin telaşını yansıtmıyordu.

Kadının varlığı şaşırtıcıydı. Kule Salonu'nda, Temsilciler belli bir konunun Elaida'ya açtıkları savaşla ilgili olup olup olmadığı üzerine didişirlerken, Delana Egwene'i sık sık desteklemişti. Konu savaşla ilgiliyse, Salon Egwene'in emirlerine, büyük konsensüsle varılmış bir kararmış gibi uymak zorundaydı ve savaşı destekleyen Temsilciler bile bu küçük gerçekten pek hoşlanmıyordu ve sonuç olarak sonsuz didişmeler çıkıyordu. Elaida'nın indirilmesini istiyorlardı, ama kendi hallerine bırakılsalar Salon tartışmaktan başka şey yapmazdı. Ama, doğruyu söylemek gerekirse, Delana'nın desteği her zaman faydalı olmuyordu. Bir gün, konsensüs arayan bir Gri timsali oluyordu ve bir sonrakinde savlarında o kadar inatçı oluyordu ki işitme mesafesindeki her Temsilci kadının sinirlerine dokunuyordu. Başka açılardan da, güvercinlerin arasına kedi salan biri olduğu bilinirdi. Şimdiye dek üç kez, Salon'un Elaida'nın Kara Ajah olduğunu resmen ilan etmesini talep etmişti. Bu, kaçınılmaz olarak, tedirgin bir sessizlik yaratıyordu ve sonra biri toplantının sona ermesini talep ediyordu. Kara Ajah'tan açık açık bahsetmeye pek az kişi gönüllüydü.

Delana, dokuz yüz seksen yedi çömez için nereden doğru düzgün elbise bulacaklarından, Aes Sedailer arasında Elaida'nın gizli destekçileri olup olmadığına, ki bu konu pek çok Aes Sedai'nin tüylerini diken diken ediyordu, her şeyi tartışabilirdi. Geriye, neden bu kadar erken saatte, yalnız başına atına atlayıp buraya geldiği sorusu kalıyordu. Şimdiye dek Egwene'e, yanında bir ya da üç Temsilci olmadan yaklaşmamıştı. Delana'nın açık mavi gözleri, pürüzsüz Aes Sedai yüzü kadar ifadesizdi.

"At sürerken konuşuruz," dedi Egwene ona. "Biraz mahremiyet istiyoruz," diye ekledi, Sheriam ağzını açınca. "Diğerleri ile birlikte geriden takip et, lütfen." Vakanüvis'in yeşil gözleri, öfke olabilecek bir ifade ile gerildi. Etkili bir Vakanüvis'ti ve işine hevesle sarılmıştı, bütün umutlarını Egwene'e bağlamıştı ve Egwene'in yaptığı görüşmelerden hariç tutulmaktan hoşlanmadığını açıkça ifade etmişti. Kızgın ya da değil, yalnızca küçük bir duraksamadan sonra başını kabullenme ile eğdi. Sheriam zaman zaman emirleri kimin verdiğini şaşırabiliyordu, ama şu anda biliyordu.

Erinin Nehri'nden uzaklaştıkça arazi yükseldi, tepelere dönüşmedi, ama batıda görünen yüksek zirveye doğru yükselmeye devam etti. Zirve o kadar devasaydı ki dağ sözcüğünü alaya alır gibiydi. Ejderdağı Dünyanın Omurgası'nda bile olsa, her şeye tepeden bakardı; Tar Valon çevresindeki göreceli olarak düz arazide, beyaz zirvesi gökyüzüne ulaşıyor gibiydi, özellikle de çentik çentik tepesinden, şimdi olduğu gibi, ince bir duman yükselirken. O yükseklikte ince bir duman, yakından bakıldığında bambaşka görünebilirdi. Ejderdağı'nın yarısında ağaçlar sona eriyordu ve zirveye ulaşmayı, hatta zirveye yaklaşmayı kimse başaramamıştı, ama yamaçlarda bunu deneyenlerin kemiklerinin saçılı olduğu söyleniyordu. Neden herhangi biri o dağa tırmanmayı denesin, kimse açıklayamıyordu. Bazen dağın akşamları düşürdüğü uzun gölge ta şehre kadar uzanıyordu. Bölgede yaşayan insanlar Ejderdağı'nın gökyüzüne hâkim olmasına alışıktı, tıpkı Beyaz Kule'nin şehir duvarlarının üzerinde yükselmesine ve kilometrelerce öteden bile görülebilmesine alışık oldukları gibi. İkisi de, her zaman orada olan, her zaman orada olacak, değişmez özelliklerdi, ama insanların yaşamlarını dolduran şey dağlar ya da Aes Sedailer değil, ekinler ve zanaatlarıydı.

Saz ya da arduvaz damlı on on iki taş evden oluşan minik mezralarda ve yüz nüfuslu köylerde, karın içinde oynayan ya da kuyulardan kova kova su taşıyan çocuklar durup, karla kaplı olmadığında yol yerine geçen toprak

patikada ilerleyen askerlere baktılar. Askerler sancak taşımıyordu, ama birkaç askerin pelerinine ya da ceket kollarına Tar Valon Alevi işlenmişti ve Muhafızların tuhaf pelerinleri kadınların en azından birkaçının Aes Sedai olduğunu anlatıyordu. Şehrin bu kadar yakınında bile, son zamanlara dek Aes Sedai görmek olağan değildi ve hâlâ çocukların gözlerini ışıldatacak şeylerdi. Ama diğer yandan, çocuklar için asker görmek bile harikaydı. Tar Valon'u besleyen çiftlikler arazinin büyük kısmını kaplamıştı, yaygın evlerin ve taş ya da tuğladan yapılmış yüksek ahırların çevresini taş duvarlarla çevrilmiş tarlalar almıştı. Aralarında ağaçlıklar ve koruluklar görülüyordu. Çiftlikte yaşayan çocuklar kısa bir mesafe için, karın içinde tavşan gibi sıçrayarak, askerlerin yanında koşuyordu. Kış işleri büyüklerini içeride tutuyordu, ama soğuğa karşı sarıp sarmalanıp dışarı çıkanlar da askerlere, Muhafızlara ve Aes Sedailere pek dikkat etmiyordu. Yakında bahar gelecekti ve tarlalar sürülecek, ekim başlayacaktı ve Aes Sedailerin yaptıkları bunu etkilemeyecekti. Işık izin verirse, etkilemezdi.

Saldırı beklemiyorlarsa nöbetçi koymaya gerek yoktu. Lord Gareth güçlü bir ileri kol çıkarmıştı, yanlarda ve geride de askerleri vardı. Kendisi askerlere birlikte, Sheriam ve "kurulun" hemen peşinden giden Muhafızları izliyordu. Hepsi birden Egwene'in çevresinde geniş, yamuk bir halka oluşturuyorlardı. Çevresine dikkatle bakmadığında, Egwene Delana ile yalnız başına, kırlarda at sürdüğünü hayal edebiliyordu. Ya da öteye bakmadığında. Gri Temsilci'nin konuşması için ısrar etmek yerine, Egwene yanından geçtikleri çiftlikleri İki Nehir'dekiler ile karşılaştırdı. Kampa kadar epey yol vardı ve örgünün görülebileceği bir yerde kapıyol örmeleri yasaktı; Delana'nın söyleyeceklerini dinlemek için epey zaman vardı.

Belki de, İki Nehir'in artık onun yuvası olmadığını fark etmesiydi, çiftlikleri incelemesine sebep olan. Gerçeği kabullenmek ihanet sayılmazdı, ama İki Nehir'i hatırlamak zorundaydı. Nereden geldiğinizi unutursanız kim olduğunuzu unuturdunuz ve bazen Emond Meydanı'ndan gelen hancı kızı Egwene'e yabancı geliyordu. Emond Meydanı'ndakilerle karşılaştırıldığında o çiftliklerin her biri tuhaf geliyordu, ama nedenini tam olarak çıkartamıyordu. Evlerin şekilleri farklıydı, raflar farklı açılarla eğiliyordu. Ve çatılara yığılmış karın altından seçebildiği yerlerde, evlerin damlarında sazdan çok arduvaz vardı. Elbette, İki Nehir'de de artık sazdan çok taş ve tuğla kullanılıyordu. *Tel'aran'rhiod*'da görmüştü. Değişim ağır ağır geliyordu, asla fark etmiyordunuz. Ya da rahatsız edici ölçüde hızlı

geliyordu, ama her durumda, geliyordu. Siz aynı kaldığını düşünseniz, aynı kaldığını umsanız bile, hiçbir şey aynı kalmıyordu.

"Bazıları onunla Muhafız bağı kuracağını düşünüyor," dedi Delana aniden, alçak sesle. Öylesine gevezelik ediyor da olabilirdi. Bütün dikkatini, pelerininin başlığını yeşil eldivenli elleriyle düzeltmeye vermiş gibiydi. Öyle iyi at sürüyor, kısrağının hareketlerine öyle çabasızca uyum sağlıyordu ki, hayvanın farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. "Bazıları bunu çoktan yapmış olabileceğini düşünüyor. Bir süredir benim de Muhafızım olmadı, ama sırf Muhafızının yakında olduğunu bilmek bile insanın içini rahatlatıyor. Doğru adamı seçersen."

Egwene tek kaşını kaldırdı –kadına ağzı bir karış açık bakmadığı için gurur duyuyordu; beklediği *son* konu buydu– ve Delana ekledi, "Lord Gareth. Seninle çok zaman geçiriyor. Normalinden oldukça yaşlı, ama Yeşiller ilk Muhafızları olarak daha deneyimli bir erkeği seçerler genellikle. Senin bir Ajah'ın olmadığını biliyorum, ama seni sık sık bir Yeşil olarak düşünmüşümdür. Adamla bağ kurarsan Siuan rahatlar mı, yoksa kızar mı acaba? Bazen birini, bazen diğerini düşünüyorum. İlişkileri, eğer buna ilişki denebilirse, çok tuhaf, ama Siuan hiç de utanıyormuş gibi görünmüyor."

"Bunu Siuan'ın kendisine sormalısın." Egwene'in gülümsemesinde biraz keskinlik vardı. Sesinde de öyle. Gareth Bryne'ın neden ona sadakatini sunduğunu tam olarak anlamıyordu, ama Kule Salonu'nun zamanını köy kadınları gibi dedikodu etmekten başka işler için kullanması gerekirdi. "Dilediğin herkese kimseyle bağ kurmadığımı söyleyebilirsin, Delana. Lord Gareth, senin deyişinle, benimle zaman geçiriyor, çünkü ben Amyrlin'im ve o da benim generalim. Konuşacağın kişilere bunu da hatırlatabilirsin." Demek Delana onu bir Yeşil olarak düşünüyordu, öyle mi? Seçeceği Ajah o olurdu, ama aslında tek bir Muhafız istiyordu. Ama Gawyn ya Tar Valon'un içindeydi ya da Caemlyn yolundaydı ve her durumda, Egwene onu yakın zamanda eline geçiremeyecekti. Gerekmediği halde Daishar'ın boynunu okşadı ve gülümsemesinin öfkeye dönüşmemesi için çaba gösterdi. Bir süreliğine de olsa, başka şeylerle birlikte Salon'u da unutmak hoş olmuştu. Salon, kendisi Amyrlin'ken Siuan'ın neden genellikle dişi ağrıyan bir ayı gibi göründüğünü anlamasını sağlıyordu.

"Yaygın bir sohbet konusu olduğunu söyleyemem," diye mırıldandı Delana. "Şimdiye dek. Yine de, bir Muhafız'la bağ kurup kurmayacağın ve o kişinin kim olduğu konusu insanların ilgisini çekiyor. Gareth Bryne'ın akıllıca bir seçim sayıldığından kuşkuluyum." Eyerinde dönüp arkalarına

baktı. Lord Gareth'a baktığını düşündü Egwene, ama Temsilci önüne döndüğünde çok alçak sesle, "Sheriam da Vakanüvisin olarak doğru seçim değil, elbette, ama Ajahların o grubun kalanını seni izlemekle görevlendirdiğini bilmelisin." Benekli gri kısrağı Daishar'dan daha kısaydı, bu yüzden Egwene'e aşağıdan bakmak zorunda kalıyordu, ki bunu belli etmeden yapmaya çalışıyordu. O parlak mavi gözler aniden çok keskin olmuştu. "Elaida'ya savaş ilanı kararını nasıl geçirdiğine bakarak, Siuan'ın sana... fazla iyi... danışmanlık ettiğini düşünenler oldu. Ama değişen koşullar Siuan'ı hâlâ kızdırıyor, değil mi? Artık çoğu kişi asıl suçlunun Sheriam olduğunu düşünüyor. Her durumda, yeni bir sürpriz yapmaya karar verirsen, Ajahlar önceden haberleri olsun istiyor."

"Uyarın için teşekkür ederim," dedi Egwene nazikçe. Suçlu? Salon'a onların kuklası olmayacağını kanıtlamıştı, ama çoğu Temsilci Egwene'i birinin kuklası olarak düşünmekte ısrar ediyordu. En azından kimse kurul hakkındaki gerçekten kuşkulanmamıştı. Kimsenin kuşkulanmayacağını umuyordu.

"Dikkatli olman için bir sebep daha var," diye devam etti Delana. Gözlerindeki yoğunluk sesinin kayıtsızlığını yalanlıyordu. Bu, Egwene'in düşünmesini istediğinden çok daha önemliydi. "İçlerinden birinin vereceği herhangi bir tavsiyenin Ajah başlarından geleceğinden emin olabilirsin ve bildiğin gibi, bir Ajah başı ile o Ajah'ın Temsilcileri her zaman hemfikir olmuyor. O tavsiyeleri çok dikkatli dinlemek Salon'la aranı bozabilir. Her karar savaşla ilgili değildir, bunu unutma, ama o kararların bazılarının senin istediğin gibi çıkmasını istersin kuşkusuz."

"Bir Amyrlin karar vermeden önce her iki tarafı dinlemeli," diye yanıt verdi Egwene, "ama bana tavsiyede bulunduklarında uyarını hatırlarım, Kızım." Delana onu aptal mı sanıyordu? Ya da belki kadın onu kızdırmaya çalışıyordu. Öfke, bazen geri alınması zor olan acele kararlara ve düşüncesiz sözlere yol açardı. Delana'nın neyi hedeflediğini hayal edemiyordu, ama Temsilciler onu bir şekilde yönlendiremediklerinde, başka yollar denerlerdi. Amyrlin Makamlığına terfi ettiğinden beri yönlendirilmekten kaçınmak konusunda epey deneyim edinmişti. Derin, düzenli nefesler çekerek sükûnetin dengesini aradı ve buldu. Son zamanlarda bu konuda da çok deneyim edinmişti.

Gri Aes Sedai başlığının kenarından, son derece sakin bir yüzle baktı. Ama açık mavi gözleri *çok* keskindi şimdi, tıpkı burgu gibi. "Elaida ile pazarlık konusunda ne düşündüklerini soruşturabilirsin, Anne."

Egwene gülümseyecekti neredeyse. Duraksama çok belirgindi. Delana'nın, çoğu çömezden de genç bir kadın tarafından Kızım diye hitap edilmekten hoşlanmadığı açıktı. Değil en yeniler, Kule'ye gelenlerin çoğundan daha genç. Ama diğer yandan, Delana'nın kendisi de Temsilci olmak için çok gençti. Ve öfkesine, hancının kızı kadar iyi hâkim olamıyordu. "Peki bunu neden soracakmışım?"

"Çünkü son birkaç gün içinde konu Salon'da açıldı. Bir öneri olarak değil, ama çok sessizce Varilin, Takima ve Magla tarafından bahsedildi. Ve Faiselle ile Saroiya onların ne dedikleri ile ilgilenmiş görünüyordu."

Sakin ya da değil, Egwene'in içinde aniden bir öfke kurtçuğu kıvrandı ve onu bastırmak hiç kolay olmadı. O beş kadın Kule bölünmeden önce Temsilci'ydi, ama daha da önemlisi, Salon'a hâkim olmak için çabalayan iki ana hizip arasında bölünmüşlerdi. Aslında, Romanda ya da Lelaine'i takip etmek konusunda bölünmüşlerdi, ama o ikisi, ikisinin birden boğulacağı anlamına gelse bile yine de birbirlerine karşı çıkarlardı. Aynı zamanda, takipçilerini sıkı denetim altında tutuyorlardı.

Olayların diğerlerinde paniğe yol açtığına inanabilirdi, ama Romanda ve Lelaine'de değil. Yarım haftadır Elaida ya da Kule'yi ele geçirme konuları, o inanılmaz ölçüde güçlü ve uzun Güç patlamasının yanında solmuştu. Hemen herkes patlamanın sebebini bilmek istiyordu ve hemen herkes öğrenmeye korkuyordu. Egwene küçük bir grubun patlamanın gerçekleştiği yere Yolculuk etmesinin güvenli olacağına Salon'u daha dün ikna edebilmişti –tam olarak nerede gerçekleştiğini bulabilmeleri için patlamanın anısı bile yeterliydi– ve çoğu Aes Sedai, Akarrin ve diğerleri dönene dek nefeslerini tutmuş gibiydiler. Her Ajah bir temsilci katmak istemişti, ama öne çıkan tek Aes Sedai Akarrin olmuştu.

Ama ne Lelaine, ne de Romanda endişeli görünüyordu. Güç patlaması ne kadar şiddetli ve uzun görünürse görünsün, çok uzaklardaydı ve görülebildiği kadarıyla herhangi bir zarara yol açmamıştı; Terkedilmişlerin işiyse, ki öyleymiş gibi görünüyordu, herhangi bir şey öğrenme olasılığı yok denecek ölçüde küçüktü ve buna karşı herhangi bir şey yapabilmeleri olasılığı daha da küçüktü. Tam önlerinde önemli bir görev onları beklerken olanaksızlıklar için zaman ve çaba harcamak mantıksızdı. Böyle diyorlar ve aynı fikirde oldukları için dişlerini gıcırdatıyorlardı. Ama Elaida'nın etol ve asadan mahrum bırakılması konusunda hemfikirdiler. Bu konuda Romanda da Lelaine kadar şevkliydi ve Elaida'nın eskiden Mavilerden olan bir Amyrlin'i yerinden etmesi Lelaine'i kızdırmışsa, Elaida'nın Mavi Ajah'ı

dağıtması emri neredeyse kudurtmuştu onu. Pazarlıktan bahsedilmesine izin veriyorlarsa... Mantıklı gelmiyordu.

Egwene'in istediği son şey Delana ya da bir başkasının Sheriam ile diğerlerinin Egwene'i izleyen bir dizi çoban köpeğinden daha fazlası olduğundan kuşkulanmasıydı, ama onları keskin komutlarla çağırdı. Saklanması gereken sırları saklayacak kadar akıllıydılar, çünkü işlerin yarısı ortaya çıkacak olsa Ajahları derilerini yüzerdi. Telaş etmeden öne çıktılar ve Aes Sedai dinginliği ve sabrı timsali olan yüzlerle, bir grup halinde arkasında at sürdüler. Sonra Egwene Delana'dan söylediklerini tekrarlamasını istedi. Baştaki gizlilik talebine rağmen Gri Aes Sedai baştan savma bir itirazdan sonra itaat etti. Sükûnet ve sabrın sonu oldu bu.

"Bu delilik," dedi Sheriam, daha kimse ağzını açamadan. Sesi öfkeli, belki biraz korkmuştu. Eh korkması doğaldı. Yalıtılması gerekenler listesinde adı vardı. "Hiçbiri pazarlığın mümkün olduğuna inanıyor olamaz."

"Ben de sanmıyorum," diye araya girdi Anaiya kuru bir sesle. Sade yüzü bir Mavi Aes Sedai'ye değil bir çiftçi karısına ait olmalıydı. Başkalarının önünde, iyi yünlülerden dikilmiş sade elbiseler giyiyordu, ama doru iğdiş atını Delana kadar iyi idare ediyordu. Anaiya'nın sükûnetini pek az şey bozabilirdi. Elbette, pazarlıktan bahseden Temsilciler arasında Mavi yoktu. Anaiya askere benzemiyordu, ama Maviler için bu, tek karış toprak verilmeyecek bir savaşın kendisiydi. "Elaida durumu oldukça açık ifade etti."

"Elaida mantıksız davranıyor," dedi Carlinya. Başını arkaya attığında başlığı omuzlarına düştü ve kadının kısa, siyah bukleleri sallandı. Carlinya sinirle başlığı başına taktı. Kadın nadiren duygularını belli ederdi, ama solgun yanakları neredeyse Sheriam'ınkiler kadar kızarmıştı ve sesi hararetliydi. "Hepimizin sürüne sürüne geri döneceğimizi düşünüyor olamaz. Saroiya Elaida'nın daha azına razı olacağını nasıl düşünür?"

"Ama Elaida'nın talep ettiği sürünmemizdi, gerçekten," diye mırıldandı Morvrin ekşi ekşi. Her zamanki dingin yüzünde de ekşi bir ifade vardı ve tombul elleri dizginleri sıkı sıkı kavramıştı. Atlar geçerken yakındaki huş ağaçlarından kalkan saksağanlara öyle fena kaş çatmıştı ki, kuşlar gökyüzünden düşüvermeli gibi görünüyordu. "Takima bazen kendi sesini işitmekten çok hoşlanıyor. Kendi sesini işitmek içinse konuşmak *zorunda*."

"Faiselle de öyle," dedi Myrelle karanlık karanlık, asıl suçlu Delana'ymış gibi dik dik ona bakarak. Zeytin tenli kadın, Yeşiller arasında

bile, öfkeli biri olmakla bilinirdi. “Ondan bu tür konuşmalar duymayı hiç beklemezdim. Daha önce hiç aptallık etmemişti.”

“Magla’nın böyle bir şey kastettiğine inanamam,” diye ısrar etti Nisao, sırayla her birine bakarak. “Mümkün değil. Her şeyden önce, bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Romanda Magla’yı öyle bir avucuna aldı ki Romanda hapşırdığında Magla ciyaklıyor. Ve Romanda’nın karar veremediği tek konu Elaida sürgüne yollanmadan önce sopalanmasının mı, sopalanmamasının mı daha iyi olacağı.”

Delana’nın yüzündeki ifade öyle ılımlıydı ki, kendinden memnun bir gülümsemeyi saklıyor olmalıydı. Açık ki tam da almayı umduğu tepkiydi bu. “Romanda Saroiya ile Varilin’i de aynı şekilde kontrol altında tutuyor. Takima ve Faiselle Lelaine’den izin almadan adım bile atamıyor, ama yine de söylediler işte. Ama bana göre danışmanlarınız çoğu Aes Sedai ile aynı hislere sahip, Anne.” Eldivenlerini düzelterek yan yan Egwene’e baktı. “Eğer kararlı davranırsanız, bu sorunu daha çiçek açmadan koparabilirsiniz. İhtiyacınız olan desteği Ajahlardan alacaksınız gibi görünüyor. Salon’da, benim desteğimi de alacaksınız, elbette. Durdurmak için, benimkini ve daha fazlasını.” Bunu başarmak için Egwene’in desteğe ihtiyacı varmış gibi. Belki de Delana kendini beğendirmeye çalışıyordu. Ya da belki tek endişesi Egwene’in desteğiymiş gibi görünmeye çalışıyordu.

Beonin pelerinine sarınarak, kahverengi kısrağının kulaklarının arasından bakarak, sessizlik içinde at sürüyordu, ama aniden başını iki yana salladı. Normalde, kadının iri, mavi gri gözleri şaşkın görünürdü, ama şimdi, Aes Sedailerin birinden diğerine bakarken, ki buna Egwene de dahildi, öfkeyle alev alevdiler. “Neden pazarlık söz konusu olmasın?” Sheriam şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı ve Morvrin kaşlarını çatarak ağzını açtı, ama Beonin sinirini Delana’ya yönelterek, her zamankinden güçlü bir Tarabon aksanı ile devam etti. “Sen ve ben Gri’yiz. Biz pazarlık ederiz, arabuluculuk yaparız. Elaida son derece zorlu koşullar öne sürerek başladı, ama pazarlıkların başında böyle olur zaten. Ama biz, sırf konuşarak Beyaz Kule’yi birleştirebiliriz ve herkesin güvenliğini sağlayabiliriz.”

“Biz aynı zamanda yargılarız,” diye terslendi Delana, “ve Elaida yargılandı.” Bu tam olarak doğru değildi, ama Beonin’in patlaması herkesten çok onu şaşırtmış gibiydi. Kadının sesinden ekşilik damlıyordu. “Belki sen sopalanmak için pazarlık etmeye razı olursun. Ben olmam ve senin buna razı olacak pek az kişi bulacağını düşünüyorum.”

“Durum değişti,” diye ısrar etti Beonin. Elini, neredeyse yakarırcasına Egwene’e uzattı. “Elaida, Yenidendoğan Ejder öyle ya da böyle avucunda olmasa onunla ilgili bildirisini yayınlayamazdı. O *saidar* patlaması bir uyarıydı. Terkedilmişler harekete geçmiş olmalı ve Beyaz Kule...”

“Yeter,” diye araya girdi Egwene. “Elaida ile pazarlıkları başlatmaya gönüllü müsün? Hâlâ Kule’de olan Temsilciler ile?” diye değiştirdi. Elaida asla konuşmazdı.

“Evet,” dedi Beonin hararetle. “İşler, herkesi tatmin edecek şekilde ayarlanabilir. Ayarlanabileceğini biliyorum.”

“O zaman sana izin veriyorum.”

Beonin dışında herkes bir ağızda, birbirlerini dinlemeden konuşmaya, onu vazgeçirmeye çalışmaya, ona bunun delilik olduğunu söylemeye çalışmaya başladılar. Anaiya da Sheriam kadar yüksek sesle bağırıyor, bir yandan da vurgulu jestler yapıyordu. Delana’nın gözleri, dehşete varan bir ifade ile irileşmişti. Gözcülerden bazıları yanından geçtikleri çiftlikler kadar Aes Sedaileri de izlemeye başladılar ve o anda Aes Sedailerinin sinirli olduğunu anlamak için bağlarına hiç ihtiyaç duymayan Muhafızlar arasında bir kıpırdanma başladı, ama adamlar yerlerinden ayrılmadılar. Aes Sedailer seslerini yükselttiklerinde bilge adamlar burunlarını sokmazdı.

Egwene bağrışmaları ve sallanan kolları görmezden geldi. Bu mücadeleyi bitirip Beyaz Kule’yi bir kılmak için aklına gelen her olasılığı düşünmüştü. Siuan ile saatlerce konuşmuştu ve Elaida’yı yerinden etmek için en çok sebebi olan kişiydi o. Kule’yi kurtaracaksa, Egwene Elaida’ya teslim olabilir, kadının Amyrlin Makamı’na yasal olarak gelip gelmediğini unutabilirdi. Fikrini söylediğinde Siuan felç geçirecekti neredeyse, ama gönülsüzce de olsa, Kule’yi korumanın her şeyden daha önce geldiğini kabul etmişti. Beonin’in yüzünde öyle güzel bir gülümseme belirmişti ki onu yok etmek suçmuş gibi geliyordu.

Egwene diğerlerinin üzerinden duyurmak için sesini yükseltti. “Varilin ve Delana’nın ismini söylediği diğerleri ile görüşeceksin ve Beyaz Kule’yle görüşmeyi ayarlayacaksın. Kabul edeceğim koşullar şunlar: Elaida istifa edecek ve sürgüne gidecek.” Çünkü Elaida ona isyan eden Aes Sedaileri asla geri kabul etmezdi. Bir Amyrlin bir Ajah’ın nasıl yönetileceği konusunda yetki sahibi değildi, ama Elaida Kule’den kaçan Aes Sedailerin artık hiçbir Ajah’a ait olmadıklarını ilan etmişti. Ona göre, doğrudan onun kontrolü altında cezalarını çektikten sonra Ajahlarına geri kabul edilmek için yalvarmalılardı. Elaida Kule’yi yeniden birleştirmez, şimdikinden de

kötü bir biçimde dağıtırdı. “Kabul edeceğim yegâne koşullar bunlar, Beonin. *Yegâne* koşullar. Beni anlıyor musun?”

Beonin’in gözleri devrildi, Morvrin onu yakalamasa atından düşecekti. Morvrin kendi kendine mırıldanarak Gri Aes Sedai’yi dik tuttu ve yüzüne pek de hafif olmayan tokatlar attı. Başka herkes, onu daha önce hiç görmemiş gibi Egwene’e bakıyordu. Daha söylediği ilk sözcükten itibaren böyle bir şeyi planlamakta olması gereken Delana bile. Beonin bayılınca durmuşlardı ve çevrelerindeki askerler Lord Gareth’ın bağırdığı emirler üzerine dizginleri çektiler. Bazıları Aes Sedailere bakıyordu. Miğferlerinin yüz parmaklıklarına rağmen endişeleri açıktı.

“Kampa dönme zamanı,” dedi Egwene. Sakin sakin. Yapılması gereken yapılmıştı. Belki teslim olması Kule’yi iyileştirirdi, ama o buna inanamıyordu. Ve planının başarılı olması için bir başka yol bulamazsa, artık iş Aes Sedailerin Tar Valon sokaklarında yüzleşmesine varmıştı. “Yapılacak işlerimiz var,” dedi, dizginleri toparlayarak, “ve fazla zamanımız kalmadı.” Yeterli olması için dua ediyordu.

17
Sırlar

Delana zehirli tohumunu ektiğinden emin olunca, kampa birlikte dönerken görülmemelerinin en iyisi olacağını mırıldandı ve uzaklaştı, kısrağını karın içinde hızla eşkin gitmeye zorladı ve kalanları atların toynaklarının çıkardığı çıtırtılar dışında huzursuz bir sessizlik içinde at sürmeye bıraktı. Muhafızlar arkada mesafelerini korudular ve eşlikçi askerler dikkatlerini çevredeki çiftliklere ve ağaçlıklara çevirdiler, Egwene'in görebildiği kadarıyla artık Aes Sedailere bakmıyorlardı bile. Ama erkekler çenelerini ne zaman kapalı tutmaları gerektiğini asla bilmezdi. Bir erkeğe daha sessiz olmasını söylemek, daha fazla dedikodu yapmasına sebep olurdu ancak, yalnızca güvenebileceği yakın dostlarının yanında konuşurdu elbette; sanki onlar da dedikoduları dinleyen herkese aktarmayacakmış gibi. Muhafızlar farklı olabilirdi –Aes Sedailerin Muhafız sahibi olanları her zaman onların farklı olduğu konusunda ısrar ederdi– ama kuşkusuz askerler Aes Sedailerin tartıştığından bahsedecekti ve Delana'nın kulağında bir pire ile gönderildiğini anlatacaklardı. Kadın bunu çok iyi planlamıştı. O tohumun filizlenmesine izin verilirse, yangınotundan ya da boğanotundan daha hızlı büyürdü, ama Gri Aes Sedai kendini suçlanmaktan güzelce kurtarmıştı. Gerçek, eninde sonunda ortaya çıkardı her zaman, ama o sona kadar gerçeğin çevresine o kadar çok söylenti, spekülasyon ve yalan dolanmış olurdu ki çoğu insan gerçeğe asla inanmazdı.

"Bunu daha önce duyanınız olup olmadığını sormama gerek yoktur herhalde." Egwene bunu kayıtsızca, çevre kırları inceliyormuş gibi yaparak sormuştu, ama herkes büyük kızgınlıkla reddedince memnun oldu. Beonin de ağzını oynatarak ve dik dik Morvrin'e bakarak reddetmişti. Egwene onlara cesaret edebildiğince güveniyordu –kelimesi kelimesine uyacaklarını

düşünmeden ona sadakat yemini etmiş olamazlardı; Kara Ajah değillerse, ki Egwene'in ihtiyatının en büyük sebebi devamlı kafasını kurcalayan bu olasılıktı– ama sadakat yeminleri bile, en sadık insanların sizin çıkarınızı gözettikleri inancı ile olası en kötü şeyi yapmalarına yetecek kadar boşluk bırakıyordu. Ve zorla yemin ettirilmiş insanlar yemindeki boşlukları bulmakta becerikli oluyorlardı.

"Gerçek soru şu," diye devam etti Egwene, "Delana ne peşinde?" Açıklamasına gerek yoktu, her biri Evler Oyunu'nda deneyimli olan bu insanlara değil. Delana'nın tek istediği, kendi ismi karışmadan Elaida ile pazarlık edilmesini engellemekse, Egwene ile dilediği zaman, yalnız başına konuşabilirdi. Temsilcilerin Amyrlin'in çalışma odasına gelmek için bahane bulmaları gerekmiyordu. Ya da Halima'yı kullanabilirdi. Kadın Delana'nın sekreteri olmasına rağmen çoğu gece Egwene'in çadırında, bir şiltede uyuyordu. Egwene baş ağrılarından mustaripti ve bazı geceler yalnızca Halima'nın masajları sayesinde uyuyabilecek kadar geçiyorlardı. Aynı şekilde, imzasız bir not kullanarak Salon'dan pazarlıkları yasaklayan bir emir çıkmasını sağlayabilirdi. En alıngan Temsilci bile, savaşı sona erdirmekten bahsetmenin savaştan bahsetmek olacağını kabul ederdi. Ama açık ki Delana Sheriam ve diğerlerinin de bilmesini istemişti. Hikâye aktarıcılığı, bir başka hedefe yöneltilmiş bir oktu.

"Ajah başları ve Temsilciler arasında çekişme," dedi Carlinya, kar kadar serin bir sesle. "Belki Ajahlar arasında çekişme." Kayıtsızca pelerinini düzeltti. Pelerini beyaz üzerine beyaz iplikle işlenmiş, gür bir siyah kürkle astarlanmıştı. Kadın bir makara ipliğin fiyatını tartışıyordu sanki. "Bunu neden isteyeceğini bilemiyorum, ama sonuç bu olacak. Biz çok dikkat etmezsek. Delana bizim dikkatli olacağımızı ya da dikkatli olmak için sebebimiz olacağını bilemezdi, bu yüzden mantıksal olarak amacı ya biri ya diğeri."

"İnsanın aklına gelen ilk yanıt her zaman doğru yanıt değildir, Carlinya," dedi Morvrin. "Delana'nın eylemlerini senin kadar dikkatli düşündüğünden emin olmak imkânsız. Senin düşündüğün şekilde düşündüğünden de emin olamayız." Tıknaz Kahverengi mantıktan çok sağduyuya inanırdı ya da inandığını söylerdi, ama aslında ikisinin bir karışımını kullanıyor gibiydi, ki bu kadını çok sağlam kafalı yapıyordu, aynı zamanda kolay ve hızlı yanıtlara kuşkuyla bakıyordu. Kötü bir düşünce yapısı değildi. "Delana, onun için önemli olan bir konuda Temsilcilerin bazılarının fikrini değiştirmeye çalışıyor olabilir. Belki Elaida'nın Kara

Ajah ilan edilmesi için uğraşıyordur. Sonuç ne olursa olsun, hedefi bizim tahmin etmediğimiz bir şey olabilir. Temsilciler başka herkes kadar küçük amaçlar peşinde koşuyor olabilir. İsmini verdiği kişilerden birine, kendisinin çömez olduğu ve söz konusu kişinin ona öğretmenlik ettiği günlerden kalma bir hınç besliyor olabilir, bilemeyiz. Daha fazla bilgi edinene dek nedeni üzerinde durmak yerine sonuçları üzerine yoğunlaşmak çok daha iyi." Sesi de geniş yüzü kadar dingindi, ama Carlinya'nın serinkanlı hâkimiyeti bir anlığına soğuk bir horgörü yansıttı. Kadının mantıklılığı insan zaaflarına pek az ayrıcalık tanıyordu. Ya da herhangi birinin onun söylediklerine karşı çıkmasına.

Anaiya kahkaha attı ve sesindeki neredeyse anaç eğlenti yüzünden doru atı birkaç adım dans etti. Kadın onu dizginledi. Köydeki diğer kadınların gülünçlüklerine gülen anaç bir çiftçi kadın. Bazı Aes Sedailer bile Anaiya'yı dikkate almama aptallığını ediyordu. "Surat asma, Carlinya. Muhtemelen haklısın. Hayır, Morvrin, muhtemelen haklı. Her durumda, Delana'nın çekişme umutlarını yok edebileceğimize inanıyorum." Bu kulağa pek eğlenti dolu gelmemişti. Hiçbir Mavi, Elaida'yı indirme hedefini engelleyebilecek bir şeyi eğlenceli bulmazdı.

Myrelle başını şiddetle sallayarak onayladı, sonra Nisao konuşunca şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı: "Bunu durdurmayı göze alabilir misiniz, Anne?" Ufak tefek Sarı sık sık sesini yükseltmezdi. "Delana'nın yapmaya çalıştığı şeyden bahsetmiyorum. Onun ne olduğu konusunda bir karara varabilirsek," diye ekledi çabucak, yine ağzını açmış olan Morvrin'e elini sallayarak. Diğer kadınların yanında Nisao çocuk gibi kalıyordu, ama jesti buyurgandı. Ne de olsa bir Sarı'ydı ve bunun verdiği kendinden eminliğe sahipti. Nisao çoğu durumda, kimsenin karşısında geri adım atmak istemezdi. "Kule Salonu'ndaki Temsilciler ile görüşme konusunda, demek istiyorum."

Bir anlığına herkes ağızları bir karış ona baktı, Beonin bile.

"Peki buna neden izin vermek isteyelim?" dedi Anaiya sonunda, tehlikeli bir sesle. "Bunca yolu Elaida ile *konuşmak* için gelmedik." Şimdi, arkasına satır saklamış ve her an kullanabilecek bir çiftçi kadına benzemişti.

Nisao başını kaldırıp ona baktı ve önemsemezce burnunu çekti. "İstediğimizi söylemedim. Durdurmaya cüret edip edemeyeceğimizi sordum."

"Ben aradaki farkı göremiyorum." Sheriam'ın sesi buz gibiydi ve yüzü solmuştu. Öfkeden, diye düşündü Egwene, ama korku da olabilirdi.

“O zaman biraz düşün. Belki görürsün,” dedi Nisao kuru kuru. Tıpkı bir bıçağın kabzası kadar kuru ve aynı zamanda bıçak kadar keskin bir sesle konuşmuştu. “Şu anda, pazarlık bahsi beş Temsilci ile sınırlı ve çok sessiz tutulması planlanıyor, ama öyle kalacak mı? Görüşme önerisinin haberi bir kez yayılınca ve reddedilince, ümitsizliğin yayılması ne kadar sürer? Hayır, önce beni dinleyin! Her birimiz adaletsizliğe karşı haklı bir öfke ile yola çıktık, ama burada oturmuş, Tar Valon’un duvarlarını seyrediyoruz ve iki sene de bekleyebiliriz yirmi sene de, kimse bilemiyor. Hiçbir şey yapmadan ne kadar çok oturursak o kadar çok Aes Sedai Elaida’nın suçları için bahane uydurmaya başlayacak. Bedeli ne olursa olsun Kule’yi bizim bir kılmamız gerektiğini düşünmeye o kadar çok başlayacaklar. Aes Sedailerin teker teker Elaida’nın tarafına geçmeye başlamasını mı beklemek istiyorsunuz? Ben, kendi adıma, yanımda sırf Mavi Ajah ve sizler ile kadına meydan okuma düşüncesinden pek hoşlanmıyorum. Pazarlık yaparsak, en azından herkes *bir şeyler* yapıldığını görecek.”

“Kimse Elaida’nın tarafına geçmiyor,” diye itiraz etti Anaiya, eyerinde kıpırdanarak, ama endişeyle alnını kırıştırmıştı ve böyle bir durumu gözlerinin önüne getirebiliyormuş gibi görünüyordu. Kule bütün Aes Sedaileri geri çağırıyordu. Büyük olasılıkla Kara Aes Sedailer bile Kule’nin bir kez daha bütün olmasını istiyordu. Ve Kule işte oradaydı, birkaç kilometre uzakta, ama ulaşılmaz geliyordu.

“Zaman kazanmak için konuşalım, Anne,” dedi Morvrin gönülsüzce ve kimse sesine onun kadar gönülsüzlük katamazdı. Düşünceli düşünceli kaş çatmıştı ve pek de memnun görünmüyordu. “Birkaç hafta daha. Ondan sonra Lord Gareth limanları tıkamak için ihtiyaç duyduğu gemileri bulmuş olur. Bu her şeyi lehimize çevirir. Yiyecek getirmenin ve aç ağızları göndermenin yolu olmadan, şehir bir ay içinde kıtlık çekmeye başlar.”

Egwene bir çabayla yüzündeki ifadesizliği korudu. Limanı tıkayacak gemi bulma umudu yoktu, ama bunu hiçbiri bilmiyordu. Ama Gareth, daha Murandy’den ayrılmadan bunu açıkça ifade etmişti. Başta, Erinin boyunca ilerlerken gemi satın almayı ve Tar Valon’a varana kadar onları kullanarak erzak getirtmeyi, sonra da limanın ağzında batırmayı ummuştu. Tar Valon’a ulaşmak için kapıyol kullanmak bunu pek çok açıdan imkânsız kılmıştı. Ordu geldikten sonra yelken açan ilk gemiler kuşatma haberini taşımıştı, kuzeyde ve güneyde, Gareth’ın binici gönderdiği her yerde, gemi kaptanları işlerini kıyıda, kayıklarla, ırmaktan çok uzak yerlerde sürdürüyorlardı. Hiçbir kaptan gemisinin ele geçirilmesi riskini göze almıyordu. Gareth

yalnızca Egwene'e rapor veriyordu, adamın subayları da yalnızca ona, ama birkaç askerle konuşsa her Aes Sedai öğrenebilirdi.

Neyse ki Muhafız arayan Aes Sedailer bile nadiren askerlerle konuşuyordu. Askerler genellikle, yalnızca bir dereden yürüyerek geçmek zorunda kaldıklarında kazayla banyo yapan, hırsız, cahil insanlar olarak görülüyordu. Bir Aes Sedai'nin, zorunlu kalmadığı sürece birlikte zaman geçirmek isteyeceği türden insanlar değil. Bu, sır saklamayı kolaylaştırmıştı ve bazı soruların saklanması önemliydi. Buna bazen, sözde sizin tarafınızda olanlardan saklanması gereken sırlar da dahildi. Egwene bu şekilde düşünmediği zamanları hatırlayabiliyordu, ama hancının kızının, geride bırakmak zorunda kaldığı özelliklerinden biriydi bu. Bu bir başka dünyaydı, Emond Meydanı'ndan farklı kurallarla işliyordu. Emond Meydanı'nda yanlış adım atmak, Kadın Kurulu'nun huzuruna çağrılmak demekti. Burada yanlış adım atmak ise ölüm ya da daha kötüsü demekti, hem de yalnızca Egwene için değil.

"Kule'de kalan Temsilciler konuşmaya gönüllü olmalı," diye araya girdi Carlinya, içini çekerek. "Kuşatma ne kadar uzarsa Lord Gareth'ın aradığı gemiler bulma olasılığının o kadar fazla olacağını biliyor olmalılar. Ama teslim olmaya niyetimiz olmadığını fark ettikten sonra konuşmaya ne kadar devam ederler, bilmiyorum."

"Elaida teslim olmamız konusunda ısrar edecektir," diye mırıldandı Myrelle, ama itiraz ediyor gibi görünmüyordu, yalnızca kendi kendine konuşuyordu. Sheriam ürperdi, soğuğun ona dokunmasına izin vermiş gibi pelerinine sarındı.

Yalnızca Beonin mutlu görünüyordu, eyerinde hevesle dimdik oturmuştu ve başlığının içinde koyu bal rengi saçları geniş gülümsemesini çerçeveliyordu. Ama savında ısrar etmedi. Kadın pazarlıkta iyiydi, herkes öyle diyordu ve ne zaman beklemesi gerektiğini biliyordu.

"Başlayabilirsiniz, dedim," dedi Egwene. Bir oyalamacadan daha fazlasını kastettiğinden değil, ama Üç Yemin'e uyarak yaşayacaksanız, o zaman söylediklerinizin arkasında dururdunuz. Egwene Yemin Çubuğu'nu elinde tutmak için sabırsızlanıyordu. O zaman işi çok daha kolaylaşacaktı. "Yalnız, söylediklerinize çok dikkat edin. Burada hepimizin kanatları çıktığını düşünmüyorlarsa, Yolculuğu yeniden keşfettiğimizi tahmin ediyor olmalılar, ama biri doğrulayana kadar emin olamazlar. Bu, Kule'de casuslarımız olduğu sırrını ne kadar iyi koruyorsak o kadar iyi korunan bir sır olmalı."

Myrelle ve Anaiya bunun üzerine irkildiler, Carlinya ise korkmuş gibi çevresine bakındı, ama biri bağırmadığı sürece ne Muhafızlar, ne de askerler duyabilecek kadar yakındaydı. Morvrin yüzüne daha da ekşi bir ifade oturtmakla yetindi. Nisao bile biraz hasta görünüyordu, halbuki Kule'ye, sözde Elaida'nın çağrısına uyarak gizlice Aes Sedai gönderme kararında hiç rolü olmamıştı. Salon Kule'de, Elaida'ya ellerinden geldiğince zarar vermeye çalışan on Aes Sedai olduğunu duysa memnun olabilirdi. Bu çaba şimdiye dek meyve vermiş olmasa bile, Temsilciler arasında Kara Ajah olması olasılığına karşı bu konunun gizli tutulmuş olduğunu fark ederlerse Temsilciler kesinlikle *mutsuz* olurlardı. Sheriam ve diğerleri bunu açıklayana kadar Egwene'e ettikleri yemini açıklamayı tercih ederlerdi. Onlar için de sonuç çok farklı olmazdı. Salon henüz kimsenin sopalanmasını emretmemişti, ama savaşın Egwene'in kontrolünde olmasının çoğu Temsilcinin canını nasıl sıktığına bakarak, hoşnutsuzluklarını kuvvetle ifade ederken bir yandan da hâlâ biraz yetke sahibi olduklarını gösterme şansına sıçramaları hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Görünüşe göre bu karara karşı çıkan tek kişi Beonin'di –en azından diğerlerinin kararı yine de uygulayacaklarını anlayana kadar– ama o da titrek bir nefes aldı ve gözlerinin çevresine gergin bir ifade geldi. Onun durumunda, nasıl bir iş üstlendiğini aniden fark etmiş olması da rol oynamış olabilir. Kule'de konuşmaya gönüllü olacak birini bulmak bile zorlu bir iş çıkabilirdi. Tar Valon'un içindeki göz ve kulaklar Kule'nin içinde olan olaylar hakkında söylentiler aktarabilirlerdi ancak; Kule'nin kendisinden gelen haberler birkaç kırıntıdan ibaretti ve uyanık dünyadan gelip geçici yansımalar yakalamak için *Tel'aran'rhiod*'a giren Aes Sedailerden geliyordu, ama o kırıntıların her biri Elaida'nın ferman ve kaprislerle hüküm sürdüğünü ve Salon'un bile ona karşı çıkmaya cesaret edemediğini anlatıyordu. Beonin'in yüzü grileşti, öyle ki Nisao'dan daha hasta görünmeye başladı. Anaiya ve diğerleri ölüm kadar kasvetli görünüyordu.

Egwene'in içinde bir karamsarlık yükseldi. O kadınlar, Elaida'ya karşı çıkanlar arasındaki en güçlü kadınlardı, ayak sürüyen ve her zaman eyleme geçmektense konuşmak isteyen Beonin bile. Eh, Griler yeterince konuşulursa her şeyin çözülebileceğine inanmaları ile tanınırdı. Bir ara bunu bir Trolloc ya da yankesici üzerinde denemeliydiler ve ne kadar işe yaradığını görmeliydiler! Sheriam ve diğerleri olmasa, Elaida'ya karşı direniş daha toparlanmadan dağılırdı. Onlara rağmen dağılmasına ramak kalmıştı. Ama Elaida Kule'de her zamankinden daha sağlamca yerleşmiş

durumdaydı ve yaşadıkları, yaptıkları her şeye rağmen Anaiya bile her şeyin dağılıp felaketle sonuçlanacağını düşünür gibiydi.

Hayır! Egwene derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve eyerinde dik oturdu. Salon onu terfi ettirirken ne elde ettiğini düşünmüş olursa olsun yasal Amyrlin *oydu* ve Kule'yi bir kılma umudu besleyecekse Elaida'ya karşı isyanı canlı tutmalıydı. Bu pazarlık ediyormuş gibi görünmeyi gerektiriyorsa, Aes Sedailerin bir şey hedeflermiş gibi görünürken aslında bambaşka bir amaç güttükleri ilk sefer olmayacaktı. İsyanı canlı tutup Elaida'yı indirmek için ne gerekirse yapacaktı. Ne gerekirse.

"Görüşmeleri becerebildiğince uzat," dedi Beonin'e. "Saklanması gereken sırları sakladığın sürece her konudan konuşabilirsin, ama hiçbir şey kabul etme ve onları konuşturmaya devam et." Eyerinde sallanan Gri Aes Sedai gerçekten de Anaiya'dan daha hasta görünüyordu. Kusmak üzere gibiydi.

Güneş zirveye olan yolunu yarıladığında kamp görüş alanına girdi ve hafif zırhlı süvariler ayrılıp ırmağa yöneldiler, Egwene ile Aes Sedaileri son bir buçuk kilometreyi Muhafızları ile aşmaya bıraktılar. Lord Gareth onunla bir kez daha konuşmak istiyormuş gibi duraksadı, ama sonunda doru atını süvarilerin peşinden doğuya çevirdi ve askerler uzun bir ağaçlığın ötesinde gözden kaybolurken Bryne onlara yetişmek için atını tırıs kaldırdı. Başkalarının duyabileceği yerde itiraz etmez, onunla tartışmazdı ve Beonin ile diğerlerinin tam da başkalarının düşündüğü şeyler olduklarını düşünüyordu, yani Ajah bekçi köpekleri. Egwene adamdan sır sakladığı için biraz üzülüyordu, ama bir sırrı ne kadar az insan bilirse, onun sır olarak kalması o kadar olası olurdu.

Boy boy, çeşit çeşit, renk renk ve bol yamalı çadırlardan oluşan yaygın kamp geniş ağaçlıklarla çevrili çayırın büyük kısmını kaplıyordu ve Tar Valon ile Ejderdağı'nın tam ortasındaydı. At halatları ve her çeşit yük ve binek arabası ile çevrilmişti. Ağaç çizgisinin birkaç kilometre ötesinde, pek çok yerde baca dumanları yükseliyordu, ama yerli çiftçiler yumurta, süt ve tereyağı satmak amacı dışında uzak duruyorlardı. Yalnızca, kaza geçirmiş gibi Şifa aramaya geliyordu bazen. Egwene'in buraya kadar getirdiği ordudan iz yoktu. Gareth güçlerini ırmak boyuna yoğunlaştırmıştı, bir kısmı iki kıyıdaki köprü kasabalarını işgal etmişti ve kalanlar da kendisinin yedek kamp dediği yerlerdeydi. Yüksek Kumandan Chubain hakkında yanılmışsa ve şehirdeki kuvvetler saldırıya geçerse, o yedek kamplardaki askerler hemen imdada yetişebilecekti. Her zaman varsayımlarının yanlış çıkması

olasılığını düşün, demişti Gareth Egwene'e. Onun askerlerini nasıl yerleştirdiğine kimse itiraz etmemişti, elbette, en azından genel yerleşime. Pek çok Aes Sedai detaylarda kusur arıyordu, ama Tar Valon'u kuşatmak için köprü kasabalarını tutmak tek yoldu. En azından karadan kuşatmak için. Ve pek çok Aes Sedai askerlerin gözlerinin önünde olmamasına memnun olmuştu.

Egwene ve diğerleri yaklaşırken kamptan renk değiştiren pelerinler içinde üç Muhafız çıktı. İçlerinden biri çok uzun, biri çok kısaydı, öyle ki boy sırasına geçmiş gibi görünüyorlardı. Egwene ve Aes Sedailere eğildiler, arkadaki Muhafızlara baş sallayarak selam verdiler. Ne kadar tehlikeli olduklarını kimseye kanıtlamak zorunda hissetmeyecek kadar özgüvenli olan ve bu tavırlarıyla tehlikeli havalarını daha da vurgulayan adamların tehlikeli havasını taşıyorlardı. Aes Sedailer arasındaki eski bir deyimdeki gibi, rahat rahat duran bir Muhafız ve tepede dinlenen bir aslan. Deyimin kalanı seneler içinde kaybolmuştu, ama aslında daha fazlasını söylemeye gerek yoktu. Bu koşullar altında, Aes Sedailerle dolu bir kampta bile, Aes Sedailer güvenliklerinden tam olarak emin değildiler. Muhafızlar her yönde, tıpkı etrafı kolaçan eden aslanlar gibi, kilometrelerce ötelerde devriye geziyorlardı.

Anaiya ve diğerleri –Sheriam dışında herkes– arabaların ötesindeki ilk çadır sırasına geldiklerinde dağıldılar. Her biri kendi Ajah başını arayacak, sözde Egwene'in Lord Gareth'la çıktığı ırmak gezisini raporlayacaktı ve daha da önemlisi, o Ajah başlarına bazı Temsilcilerin Elaida ile pazarlıktan bahsettiğini ve Egwene'in kararlı davrandığını aktaracaktı. Egwene o kadınların kim olduğunu bilse her şey daha kolay olabilirdi, ama sadakat yeminleri bile bu kadarını öğrenmesini sağlayamıyordu. Egwene fikri öne sürdüğünde Myrelle dilini yutacaktı neredeyse. Eğitim almadan bir işe koşulmak, o işi öğrenmenin en iyi yolu sayılmazdı ve Egwene Amyrlin olmak hakkında daha okyanuslar dolusu bilgi edinmesi gerektiğini biliyordu. Okyanuslar dolusu bilgi ve aynı anda işini de yapmalıydı.

"Beni affederseniz, Anne," dedi Sheriam, sona kalan Beonin de yüzünde yara izi olan Muhafızı ile birlikte çadırların arasında gözden kaybolduğunda, "belge dolu bir yazı masam var." Sesindeki hevessizlik anlaşılabilir bir şeydi. Vakanüvis etolü yanında, incelenmesi gereken raporlardan ve hazırlanması gereken belgelerden oluşan ve gittikçe büyüyen kâğıt yığınları da getirirdi. İşin kalanı için, ki mevcut durumda bu kampı işler halde tutmaktı, hissettiği hevese rağmen Sheriam yeni bir belge yığını

ile karşı karşıya kaldığında hâlâ Çömezler Sorumlusu olduğunu dilerken işitilmişti.

Yine de, Egwene izin verir vermez siyah ayaklı benekli atını tırıs kaldırdı ve kaba ceketler giymiş, başlarına atkılar dolamış, sırtlarında kocaman sepetler taşıyan adamlardan oluşan bir grubu dağıttı. Adamlardan biri, sokak yerine geçen yarı donmuş çamurun üzerine sırtüstü düştü. Sheriam'ın Muhafızı, şakakları kırlaşmış ince bir Cairhienli olan Arinvar adamın ayağa kalkabildiğinden emin olana dek bekledi, sonra koyu doru atını Sheriam'ın peşinden topukladı ve adamı küfürleri ile baş başa bıraktı. O küfürlerin büyük kısmı adamın arkadaşlarının kahkahalarına yöneltilmiş gibiydi. Bir Aes Sedai bir yere gitmek istediğinde size yoldan çekilmek düşeceğini herkes bilirdi.

Adamın sepetinden yola dökülenler Egwene'in gözüne ilişti ve ürpermesine sebep oldu. Buğday biti ile kaplanmış kocaman bir un yığınıydı. Öyle fena durumdaydı ki un kadar kıvıl kıvıl siyah buğday biti var gibiydi. Adamlar bozulan unu atık yığına taşıyor olmalıydı. Bozulmuş malzemeleri ayıklamaya çalışmanın faydası yoktu –ancak açlıktan ölmek üzere olan biri yerdi onları– ama her gün çok fazla un ve tahıl atılıyordu. Aynı şekilde, tuzlanmış domuz ve sığır eti fıçılarının yarısı kokuştuğu için açılmıştı ve onları gömmekten başka yapılacak şey yoktu. En azından kamp hayatı konusunda deneyimli olan hizmetkârlar ve işçiler için yeni bir şey değildi bu. Her zamankinden biraz daha kötüydü, ama işitilmemiş olduğu söylenemezdi. Buğday bitleri her zaman görülebilirdi ve daha fazla kâr yapmaya çalışan tüccarlar iyi etin yanında biraz da bozuk et satarlardı her zaman. Ama Aes Sedailer arasında büyük endişelere yol açıyordu. Her et fıçısı, her tahıl, un ya da kepek çuvalı satın alınır alınmaz Koruma örgüsü altına alınıyordu ve Koruma örgüsü altına alınan bir şey, örgü çözülene kadar değişemezdi. Ama yine de et bozuluyor, böcekler çoğalıyordu. Sanki *saidar*'ın kendisi soluyordu. Bir Aes Sedai'yi bu konuda konuşturana dek Kara Ajah hakkında şakalar yapmasını sağlayabilirdiniz.

Gülen adamlardan biri Egwene'in onları izlediğini fark etti ve çamurla kaplanmış olan adamı dürtükledi. Adam dilini düzeltti, ama çok da fazla değil. Hatta, düşüşü onun suçuymuş gibi dik dik Egwene'e baktı. Başlığı yüzünü yarı gizlerken ve Amyrlin etolü katlanmış halde kemer kesesinde dururken, adam onu Kabuledilmişlerden biri saymış olabilirdi. Kabuledilmişlerin hepsi gerektiği gibi giydirilmiş değildi. Ya da belki bir ziyaretçi sanmıştı. Kadınlar sık sık kampa geliyordu ve ipeklere bürünmüş

de olsalar lime lime yünlülere de, kamptan çıkana kadar insanların içinde yüzlerini gizliyorlardı. Hem, bir yabancıya ya da bir Kabuledilmiş'e yüz ekşitmek, bir Aes Sedai'ye yüz buruşturmaktan çok daha güvenliydi kesinlikle. Görünürdeki herkesin diz kırıyor ya da eğiliyor olmaması tuhaf gelmişti.

İlk ışıklardan bu yana eyerindeydi ve uzun, sıcak bir banyo söz konusu olmasa da –kampın sekiz yüz metre batısında kazılmış olan kuyulardan su taşınması gerekirdi, ki en titiz ve bencil Aes Sedailer dışında herkesi kendini sınırlamaya zorluyordu bu– yine de ayaklarını yere basmak hoşuna gidecekti. Daha da iyisi, onları bir tabureye kaldırırdı. Dahası, soğuğun size dokunmasına izin vermemek, ellerinizi sıcak bir mangalda ısıtmakla aynı şey değildi. Egwene'in kendi yazı masası da belgelerle dolu olmalıydı. Dün gece Sheriam'dan arabaların durumu ve at yemi stoku hakkında rapor vermesini istemişti. Kuru ve sıkıcı raporlar olacaktı, ama Egwene her gün farklı yerleri kontrol ediyordu, böylece en azından insanların ona söylediklerinin gerçek mi, yoksa dilek mi olduğunu anlayabiliyordu. Bir de, her zaman göz ve kulakların raporları vardı. Leane ve Siuan'ın raporları ile karşılaştırıldığında, Ajahların Amyrlin Makamı'na aktarmaya karar verdikleri raporlar büyüleyici geliyordu. Çelişkiler olduğundan değil, ama Ajahların kendilerine saklamaya karar verdikleri bilgiler ilginç manzaralar oluşturabiliyordu. Hem rahat etme arzusu, hem de görev duygusu onu çalışma odasına çekiyordu –aslında bir başka çadırdı, ama herkes ona Amyrlin'in çalışma odası diyordu– ama her şey onu karşılamak için telaşla hazırlanmadan çevresine bakınabilmek için bir fırsattı bu. Yüzünü daha iyi gizleyebilmek için başlığını biraz daha öne çekerek, Daishar'ın böğrünü hafifçe tekmeledi.

Pek az atlı vardı, çoğunu Muhafızlar oluşturuyordu, ama birkaç seyis de trafiğe kendi katkılarını yapıyorlar, ayak bileğine kadar gelen çamurun içinde atları tırısa olabildiğince yakın bir hızla çekerek götürüyorlardı, ama hiçbiri Egwene'in atını tanımadı. Sokaklar hemen hemen boş olmasına rağmen, biçilmiş kütüklerin üzerine tutturulmuş kaba tahtalardan ibaret olan yürüyüş yolları insanların ağırlığı altında hafifçe eğiliyordu. Kadın kalabalıklarının arasında, ucuz kekteki kuru üzümler gibi kalan bir avuç erkek herkesten iki kat hızlı yürüyordu. Muhafızlar dışındaki erkekler Aes Sedailerin çevresindeki işlerini olabildiğince çabuk bitiriyorlardı. Kadınların hemen hepsinin yüzleri gizlenmişti, başlıklarındaki açıklıklardan nefeslerinin sisleri görünüyordu, ama pelerinleri sade de olsa işlemeli ya da

kürk astarlı da, Aes Sedaileri ziyaretçilerden ayırmak kolaydı. Bir Aes Sedai'nin önünde kalabalıklar aralanıyordu. Başka herkesin diğerlerinden kaçınarak yürümesi gerekiyordu. Bu soğuk sabahta ortalıkta çok Aes Sedai olduğundan değil. Çoğu rahat rahat çadırlarında oturuyor olmalıydı. İkişerli üçerli gruplar halinde kitap okuyor, mektup yazıyor, ziyaretçileri getirdikleri bilgileri almak için sorguluyor olmalıydılar. O bilgiler, değil başkaları, Ajahlarının kalanı ile paylaşılabilirdi de paylaşılmayabilirdi de.

Dünya Aes Sedaileri yüksek, sağlam, tek bir yapı olarak görüyordu; en azından Kule'deki bölünme öğrenilene kadar öyleydi, ama saf gerçek şuydu ki, Ajahlar yalnızca görünüşte birdi, tek gerçek buluşma noktaları Salon'du ve Aes Sedailerin kendisi bir münzeviler topluluğundan başka bir şey değildi, kesinlikle gerekli olmadığı sürece üç laf ettikleri yegâne kişiler kendi dostlarıydı. Ya da bir plan için bir araya geldikleri diğer Aes Sedailer. Kule hakkında başka ne değişmiş olursa olsun, Egwene bunun asla değişeceğini düşünmüyordu. Aes Sedailer Aes Sedai'den başka bir şey olmuşlar ya da olabilirler gibi davranmanın anlamı yoktu. Güçlü akıntıları dipten giden, yatağını algılanması imkânsız bir ağırlıkla değiştiren, devamlı ilerleyen büyük bir ırmaktı onlar. Egwene o ırmağa telaşla birkaç baraj dikmiş, orada burada akıntıyı kendi amaçlarına göre değiştirmişti, ama onların kalıcı olmayacağını biliyordu. Eninde sonunda o derin akıntılar diktiği barajları yıkacaktı. Ancak yeterince dayanmaları için dua edebiliyordu. Dua ediyordu ve onları becerebildiğince sağlamlaştırıyordu.

Zaman zaman, beyaz pelerininin başlığındaki yedi renk çizgisi ile bir Kabuledilmiş kalabalıkta beliriyordu, ama şimdiye dek çoğu süssüz beyaz yünlüler içinde çömezlerdi. Kamptaki yirmi bir Kabuledilmiş içinde yalnızca birkaçı çizgili pelerin sahibiydi ve onlar da çizgili giysilerini ders verirken ya da Aes Sedailere hizmet ederken kullanıyorlardı, ama her çömezin, yalnızca bir yedek elbisesi olsa bile devamlı beyaz elbise giymesi için büyük çaba gösterilmişti. Kabuledilmişler kaçınılmaz olarak, Aes Sedailerin kuğu süzülmelerini taklit etmeye çalışıyorlardı ve bir ikisi yerdeki engebelere rağmen bunu yapmayı başarıyorlardı neredeyse, ama çömezler işleri peşinde ya da altı yedi kişilik gruplar halinde sınıflarına koştururken, tıpkı erkekler gibi hızla hareket ediyorlardı.

Aes Sedailer uzun zamandır eğitim verecek bu kadar çok çömez görmemişlerdi, Trolloc Savaşlarından bu yana değil. O zamanlar Aes Sedailerin sayısı da daha fazlaydı ve kendilerini yaklaşık bin öğrenci ile baş başa bulmak büyük kargaşa yaratmıştı. En azından bu şekilde, "aileler"

halinde organize olana dek. İsim pek resmi sayılmazdı, ama dileyen her kadını almak fikrinden hoşlanmayan Aes Sedailer tarafından bile kullanılıyordu. Artık her çömez ne zaman, nerede olması gerektiğini biliyordu ve her Aes Sedai en azından bunu öğrenebiliyordu. Kaçak sayısının azaldığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu Aes Sedaileri her zaman endişelendirmişti ve bu kadınlar arasında yüzlercesi şala terfi edebilecek yetenekteydi. Hiçbir Aes Sedai o kadınlardan birini kaybetmek istemiyordu, daha doğrusu, kendileri gönderme kararı vermeden hiçbirini kaybetmek istemiyorlardı. Eğitimin beklediklerinden zorlu olacağını ve Aes Sedai şalına ulaşmanın daha uzun süreceğini fark eden kadınlar yine de kaçıyordu zaman zaman, ama ailelerin çömezleri takip etme işini kolaylaştırmasının yanı sıra, burada verildiği isimle beş altı kuzen sahibi olan kadınlar için kaçmak o kadar cazip görünmüyordu.

Kule Salonu görevi gören geniş, kare şeklindeki tenteye biraz kala Egwene Daishar'ı bir yan sokağa çevirdi. Açık kahverengi kanvastan tentenin önündeki yürüyüş yolu boştu –Salon işi olmayan insanların yaklaştığı bir yer değildi– ama Salon'un işlerini halka sergilemek için sebep olmadığı zaman bol yamalı yan perdeler kapalı duruyordu, bu yüzden Salon'dan kimin çıkacağını bilmek imkânsızdı. Her Temsilci Daishar'ı tanırdı ve bazı Temsilcilerden kaçınmayı tercih ederdi. Lelaine ve Romanda, örneğin. İki kadın birbirlerine karşı çıkarken içgüdü eseri Egwene'in yetkesine de direniyordu. Ya da pazarlıktan bahseden kadınlardan biri. *Onların* sırf moralleri canlı tutma umudu beslediklerini ummak çok fazla olurdu, yoksa bu işi fısıldayarak yapmazlardı zaten. Ama birilerinin kulaklarını yumruklamayı ne kadar sık isterse istesin görgü kurallarına uymaya devam etmek gerekirdi. Yine de, Egwene'in fark etmediği biri hakir görüldüğünü düşünemezdi.

Hemen ilerideki yüksek kanvas duvarın arkasında, kampın iki Yolculuk alanından birinin içinde hafif, gümüş rengi bir ışık çaktı ve bir an sonra kapakların birinin arkasından iki Aes Sedai çıktı. Ne Phaedrine ne de Shemari kendi başına kapıyol örecek kadar güçlüydü, ama zincir kurmuşken içinden geçebilecekleri bir tane başarabildiklerini düşünüyordu Egwene. Derin bir sohbet içinde kafa kafaya vermişlerdi ve tuhaftır, pelerinlerinin iğnelerini takıyorlardı. Yanlarından geçerken Egwene yüzünü aksi yöne çevirdi. İki Kahverengi de çömezken ona ders vermişti ve Egwene'in Amyrlin olması Phaedrine'i hâlâ şaşırtıyor gibiydi. Bir balıkçık kadar ince bir kadındı ve Egwene'in yardıma ihtiyaç duyup duymadığını

sormak için çamurların içinde yürüyebilecek biriydi. Canlı, kare yüzlü bir kadın olan Shemari bir kütüphaneciden çok Yeşillerden birine benziyordu ve her zaman görgü kurallarına titizlikle uyardı. Hatta uymaktan fazlasını yapardı. Bir çömeze yakışabilecek derin reveransları, yüzünü ne kadar ifadesiz tutarsa tutsun bir alay izi taşırdı ve bunun tek sebebi Egwene'i yüz adım uzakta gördüğünde diz kırması değildi.

Egwene iki kadının nereden döndüğünü merak etti. Belki bir binanın içinden gelmişlerdi ya da en azından kamptan daha sıcak bir yerden. Kimse Aes Sedailerin geliş gidişlerini takip etmezdi, elbette, kendi Ajahları bile. Gelenekler herkes için geçerliydi ve gelenekler bir Aes Sedai'nin neyi nerede yaptığını doğrudan sorgulamayı yasaklıyordu. Büyük olasılıkla Phaedrine ve Shemari göz ve kulaklarından bazıları ile yüz yüze görüşmeye gitmişti. Ya da belki bir kütüphanedeki kitaba bakmaya. Ne de olsa Kahverengi'ydiler. Ama Egwene Nisao'nun, Aes Sedailerin gizlice Elaida'ya gitmesi hakkındaki yorumunu düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Şehre gitmek için bir kayıkçı tutmak mümkündü. Düzinelerce minik su kapısı her dileyenin girmesini sağlıyordu, ama kapıyol kullandığınızda atınızı ırmağa sürüp kayık sorarken görülme riskine girmeniz gerekmiyordu. O örgüyü bilen tek bir Aes Sedai'nin Kule'ye dönmesi en büyük avantajlarını yok ederdi. Ve bunu durdurmanın yolu yoktu. Elaida'ya direnişi canlı tutmak dışında. Aes Sedaileri bu işi hızla bitirebileceklerine inandırmak dışında. Keşke hızla bitirmenin bir yolu olsaydı gerçekten.

Yolculuk alanının biraz ötesinde Egwene dizginleri çekti ve Salon'dan da yamalı görünen uzun, çadır bezinden duvara kaşlarını çattı. Bir Aes Sedai kuğu gibi süzülerek yürüyüş yolunda yaklaştı –sade, koyu mavi pelerin takmış, başlığıyla yüzünü gizlemişti, ama çömezler ve diğerleri kadının yolundan kaçışıyordu ve bunu, örneğin bir tüccar için asla yapmazlardı– ve çadırın önünde duraksadı, uzun uzun baktıktan sonra içeri girmek için giriş kapağını kenara itti. Kadının gönülsüzlüğü, bağıra çağıra ilan etmiş gibi açıktı. Egwene oraya hiç girmemişti. Hafif de olsa, içeride yönlendirilen *saidar*'ı hissedebiliyordu. Gereken miktar şaşırtıcı ölçüde azdı. Ama Amyrlin'in kısa bir ziyareti fazla dikkat çekmemeliydi. Neyi harekete geçirdiğini görmeyi çok istiyordu.

Ama çadırın önünde atından indiğinde küçük bir güçlük keşfetti. Daishar'ı bağlayacak yer yoktu. Her zaman Amyrlin'in üzengisini tutmak ve atı alıp götürmek için koşturan birileri olurdu, ama Egwene iğdiş atının

dizginlerini tutarak orada durdu ve çömez grupları ona bir bakış fırlatarak ve ziyaretçilerden biri sanarak yanından geçip gittiler. Bu zamana dek her çömez Kabuledilmişleri tanımayı öğrenmişti, ama pek azı Amyrlin Makamı'nı yakından görmüştü. Aes Sedai olduğunu anlatan, yaşı belirsiz yüze bile sahip değildi. Hüzünlü bir kahkahayla eldivenli elini kemer kesesine götürdü. Etol onlara kim olduğunu söylerdi ve sonra içlerinden birine atını birkaç dakikalığına tutmasını emredebilirdi. En azından bunu kötü bir şaka sanmazlarsa. Emond Meydanı'ndan gelen çömezlerin bazıları, Egwene'in başı belaya girmesin diye etolü boynundan çekmeye çalışmışlardı. Hayır, bu artık geçmişte kalmıştı ve halledilmişti.

Aniden giriş kapakları açıldı ve Leane dışarı çıktı. Bir yandan da koyu yeşil pelerinini balık şeklinde gümüş bir iğne ile tutturuyordu. Pelerin ipekti ve zengin gümüş ve altın işlemeleri vardı. Binici elbisesinin korsesi de işlemeliydi. Kırmızı eldivenlerinin sırtları da. Leane Yeşil Ajah'a katıldığından beri giysilerine büyük özen gösterir olmuştu. Egwene'i görünce gözleri hafifçe irileşti, ama bakır tenli yüzü hemen ifadesizliğini kazandı yine. Bir bakışta durumu kavradı ve elini uzatıp yalnız görünen bir çömezi durdurdu. Çömezler sınıflarına aileleri ile giderdi. "Adın nedir, çocuğum?" Leane'de çok şey değişmişti, ama işbilir tavırları aynı kalmıştı. En azından kendisinin onu değiştirmek istediği zamanlar dışında, Leane'in sesine bir dermansızlık geldiğinde çoğu erkek hamura dönüyordu, ama kadın bu yeteneğini asla kadınlar üzerinde israf etmiyordu. "Bir Aes Sedai'nin işini mi görüyorsun?"

Orta yaşlarına yaklaşmış, tek bir tarlada çalışmadığını gösteren kusursuz tene sahip açık renk gözlü bir kadın olan çömezin ağzı açık kaldı. Sonra kendine geldi ve beyaz eteklerini eldivenli elleriyle açarak çalışılmış, kusursuz bir reverans yaptı. Çoğu erkek kadar uzun boylu, ama söğüt gibi, zarif ve güzel olan Leane'de de yaşı belirsizlik yoktu, ama onunki kampta en çok tanınan iki yüzden birisiydi. Çömezler huşu içinde ona işaret ediyorlardı: eskiden Vakanüvis olan, yalıtılan ve Şifa gören, bu yüzden önceki kadar olmasa bile yine yönlendirebilen bir kadın. Ve sonra Ajah değiştiren bir kadın! Beyaz giymiş en yeni kadın bile bunun hiç olmadığını öğrenmişti, ama ne yazık ki Leane'in durumu irfanın bir parçası olmaya başlamıştı. Hızlı giderse kendini kavurarak ve Tek Güç'ü sonsuza dek kaybederek şal kazanma umudunu yitireceğini söyleyemiyorsanız çömezlerin yavaş gitmesini sağlamakta zorlanıyordunuz.

“Letice Murow, Aes Sedai,” dedi kadın saygıyla, peltek Murandy aksanı ile. Daha fazlasını söylemek, belki bir unvan belirtmek ister gibi görünüyordu, ama Kule’ye katıldığınızda aldığınız ilk derslerden biri, eskiden kim olursanız olun onu geride bıraktığınız idi. Bazıları için zor bir dersti, özellikle de unvan sahibi olanlar için. “Kız kardeşimi ziyaret edeceğim. Murandy’den ayrıldığımızdan beri onu bir dakikalığına bile görmedim.” Akrabalar her zaman farklı çömez ailelerine yerleştiriliyordu, çömez defterine girmeden önce birbirlerini tanıyan kadınlar da öyle. Bu, yeni dostlar edinmeyi cesaretlendiriyordu ve biri diğerinden daha hızlı öğrendiğinde ya da daha fazla potansiyel taşıdığı anlaşıldığında ortaya çıkan gerilimleri engelliyordu. “Akşama kadar onun da dersi yok ve...”

“Kız kardeşin biraz daha beklemek zorunda, çocuğum,” diye araya girdi Leane. “Amyrlin’in atını tut.”

Letice irkildi ve sonunda etolünü çıkarmayı başarmış olan Egwene’e bakakaldı. Egwene Daishar’ın dizginlerini kadına teslim ederek başlığını indirdi ve uzun, dar kumaş parçasını omuzlarına yerleştirdi. Kesesinde tüy kadar hafif gelen etol boynunda ağırlık yapıyordu. Siuan bazen etolü takmış olan her kadını, görev ve sorumluluğunu hatırlatan birer andaç olarak, etolün uçlarından asılıyormuş gibi hissedebildiğini söylerdi ve Egwene bunun her sözcüğüne inanıyordu. Murandyli ağzı, Leane’i gördüğü zamankinden daha fena açık kaldı ve diz kırmayı hatırlaması daha uzun sürdü. Kuşkusuz Amyrlin’in genç olduğunu duymuştu, ama ne kadar genç olabileceği hakkında düşünmemiş gibiydi.

“Teşekkür ederim, çocuğum,” dedi Egwene rahatça. Kendisinden on yaş büyük kadınlara çocuğum diye hitap etmeyi tuhaf bulduğu zamanlar olmuştu. Zamanla her şey değişiyordu. “Uzun sürmez. Leane, birini gönderip Daishar için bir seyis buldurabilir misin? Sonunda eyerden indiğime göre bir süre binmesen daha iyi. Letice’nin kız kardeşini görmesine de izin verilmeli.”

“Kendim hallederim, Anne.”

Leane rahatça diz kırdı ve aralarında bu tesadüfi karşılaşmadan daha fazlası olduğuna dair en ufak işaret vermeden uzaklaştı. Egwene ona Anaiya ve Sheriam’dan daha fazla güveniyordu. Leane’den kesinlikle sır saklamıyordu, Siuan’dan sakladığından daha fazla değil. Ama dostlukları, saklanması gereken bir başka sırdı. Her şeyden önce Leane’in, Kule’de olmasa bile Tar Valon’da göz ve kulakları vardı ve onların raporları yalnız ve yalnız Egwene’e geliyordu. Ayrıca, Leane düşürülmüş konumuna bu

kadar iyi uyum sağlayabildiği için bol bol övgü alıyordu ve her Aes Sedai'nin korkulu rüyası olan yalıtılmanın tersine çevrilebildiğinin canlı kanıtı olduğu için bile olsa, her Aes Sedai ona kucak açıyordu. Ona kucak açıyorlardı ve artık daha *düşük* olduğu için, kamptaki Aes Sedailerin en az yarısından daha düşük konumda olduğu için, Amyrlin'in bilmesini istemeyecekleri konuları onun önünde tartışabiliyorlardı. Bu yüzden Leane uzaklaştıktan sonra Egwene bir daha ondan yana bakmadı. Bunun yerine, Letice'ye gülümsedi –kadın kızardı ve yine diz kırdı–, sonra eldivenlerini çıkarıp kemerinin arkasına takarak çadıra girdi.

İçeride, duvarların dibinde, alçak ahşap sandıkların arasında sekiz aynalı ayaklı şamdan duruyordu. İçlerinden biri biraz yaldızla süslenmişti ve kalanlar boyalı demirdendi, lambalar arasında aynı sayıda kolu olan iki tanesi bile yoktu, ama dışarısı kadar aydınlık olmasa epey ışık veriyorlardı. Yedi ayrı çiftlik evinden gelmiş gibi görünen çeşit çeşit masalar yere serilmiş kanvas kumaşın üzerine dizilmişti ve en uzaktaki üç masanın yanındaki sıralar pelerinlerini katlayıp yanlarına koymuş yarım düzine çömez tarafından işgal edilmişti. Kadınların her biri Güç'ün parıltısına sarınmıştı. Çömezler Sorumlusu Tiana endişe içinde yanlarında duruyor, masalar arasında dolanıyordu ve şaşırtıcı şekilde, Murandy'den bulunmuş çömezlerden biri olan Sharina Melloy da aynısını yapıyordu.

Eh, Sharina'nın dolandığı söylenemezdi pek, o sakin sakin izliyordu yalnızca ve belki de onu orada bulmak şaşırtıcı olmamalıydı. Kır düşmüş saçlarını ensesinde sıkı bir topuz halinde toplamış vakur bir nine olan Sharina çok büyük ailesini sıkı bir disiplinle yönetiyordu ve tüm diğer çömezleri torunları ya da küçük yeğenleri olan kabul etmiş gibiydi. Onları minik aileler halinde organize eden oydu. Çömezlerin çırpınıp durmasından bıkarak, tamamen kendi başına yapmıştı bunu. Çoğu Aes Sedai, bu hatırlatıldığında epey geriliyordu, ama sınıfları organize etmeyi ve izlemeyi ne kadar kolaylaştırdığını gördüklerinde bu düzeni hepsi çabucak kabul etmişti. Tiana çömezlerin işlerini o kadar dikkatle inceliyordu ki Sharina'nın varlığını görmezden gelmeye çalıştığı açıkça belli oluyordu. Kısa boylu, zayıf bir kadındı. İri kahverengi gözleri ve bir gamzesi vardı. Yaşı belirsiz yüzüne rağmen genç görünüyordu, özellikle de ondan daha uzun boylu olan çömezin kırışık yanaklarının ve geniş kalçalarının yanında.

Girişe en yakın masada yönlendiren iki Aes Sedai Kairen ve Ashmanaille'di ve onların da iki seyircisi vardı: Kahverengilerin Temsilcilerinden Janya Frende ve Sarıların Temsilcilerinden Salita Toranes.

Aes Sedailerin ve çömezlerin hepsi aynı işi yapıyordu. Her kadının önünde, sıkı örülmüş Toprak, Ateş ve Hava iplikçikleri küçük bir çanak, kupa ya da öyle bir şeyi sarmıştı. Eşyaların hepsini, Aes Sedailerin neden demirden yapılmış bu tür şeyler istediğini çok merak eden kamp demircileri tarafından yapılmıştı. Her birinin gümüş kadar ince yapılmasının talep edilmesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Belli bir biçimde örülmüş, Toprak ve Ateş'ten oluşan ikinci bir örgü her ağı aşıp nesneye dokunuyordu ve nesne yavaş yavaş beyaza dönüşüyordu. Masaların her birinde, çok çok yavaş bir biçimde.

Örgü becerisi deneyimle artıyordu, ama Beş Güç arasında Toprak'ta güçlü olmak anahtardı ve kampta, örgülerin işe yaramasını sağlayacak kadar yeteneği olan, Egwene'den başka dokuz Aes Sedai vardı yalnızca – ayrıca iki Kabuledilmiş ve yaklaşık iki düzine çömez vardı. Ama Aes Sedailer arasında pek azı buna zaman ayırmak istiyordu. Olduğundan da uzun boylu görünmesine sebep olacak kadar ince biri olan Ashmanaille önündeki basit metal kupanın iki yanında parmaklarıyla masayı dövüyordu ve beyazlık kupanın üstüne doğru ağır ağır ilerlerken sabırsızlıkla kaşlarını çatıyordu. Kairen'in mavi gözleri öyle soğuktu ki üzerinde çalıştığı yüksek kadehi sırf bakışlarıyla parçalayabilirmiş gibi görünüyordu. O kadehin dibinde ince bir beyaz halka vardı yalnızca. Egwene'in içeri girerken gördüğü kadın Kairen olmalıydı.

Ama herkes bu kadar hevesten yoksun değildi. Açık bronz rengi ipek elbise giymiş, kahverengi saçaklı şalını kollarına sarkıtmış ince bir kadın olan Janya Kairen ve Ashmanaille'in yaptıklarını, aynısını yapabilmeyi dileyen birinin şevki ile izliyordu. Janya her şeyi bilmek, yapılan her şeyi ve neden öyle yapıldığını bilmek isteyen biriydi. *Ter'angreal* yapmayı öğrenemediği zaman büyük hayal kırıklığına uğramıştı –şimdiye dek Elayne'den başka üç Aes Sedai daha başarabilmişti ve başarıları istikrarlı değildi– ve sınandığı zaman Toprak kullanımında gereken beceriyi gösterememiş olmasına rağmen öğrenmek için büyük çaba harcamıştı.

Egwene'i ilk fark eden Salita oldu. Yuvarlak yüzlü, neredeyse kömür kadar kara bir kadındı. Egwene'i sakin sakin süzdü ve santimi santimine kusursuz bir şekilde diz kırarken şalının sarı saçakları hafifçe sallandı. Salidar'da büyüyen Salita rahatsız edici bir düzenin parçasıydı: çok fazla Temsilci konumları için çok gençtiler. Salita yalnızca otuz beş senedir Aes Sedai'ydi ve şalı en az yüz sene takmadan bir kadına temsilcilik unvanının verilmesi nadirdi. En azından Siuan bir düzen görüyordu ve rahatsız edici

buluyordu, ama sebebini açıklayamıyordu. Anlayamadığı düzenler Siuan'ı hep rahatsız ederdi. Yine de, Salita Elaida'ya savaş açma lehine oy vermişti ve Salon'da Egwene'i sık sık desteklemişti. Ama her zaman değil, bu konuda da değil. "Anne," dedi serin bir sesle.

Janya'nın başı hızla kalktı, kadın gülümsedi. O da savaş lehine oy vermişti, Mavilerden olan Lelaine ve Lyrelle dışında bunu yapan, Kule bölünmeden önce Temsilci olan tek kadın. Ve Egwene'e verdiği destek istisnasız olmasa da, burada onu destekliyordu. Her zamanki gibi, sözcükler ağzından çağlarcasına çıktı. "Bunu asla aşamayacağım, Anne. Hayret verici. Siz kimsenin düşünemediği bir yol bulduktan sonra, artık şaşırmamamız gerektiğini biliyorum –bazen âdetlerimize kendimizi fazla kaptırdığımızı, nelerin olabileceği ve olamayacağı konusunda fazla emin olduğumuzu düşünüyorum– ama *cuendillar* yapmayı çözmek!.." Nefes almak için duraksadı ve Salita hemen araya girdi. Soğuk bir sesle.

"Ben hâlâ yanlış olduğunu söylüyorum," dedi kararlılıkla. "Keşfinizin harika bir şey olduğunu kabul ediyorum, Anne, ama Aes Sedailer bu şeyleri... satmak için... yapmamalı." Salita satmak sözcüğüne, Tear'daki malikânesinin gelirini, nereden geldiğine hiç aldırmadan kabul eden bir kadının yükleyebileceği kadar küçümseme yüklemişti. Bu tavır sıradışı değildi, ama çoğu Aes Sedai Kule'nin verdiği cömert senelik harçlıkla geçiniyordu. Ya da Kule bölünmeden önce öyleydi. "Üstüne üstlük," diye devam etti, "bu işe zorlanan Aes Sedailerin yaklaşık yarısı Sarı. Her gün şikâyet dinliyorum. En azından biz zamanımızı harcayacak... süs eşyası... yapmaktan daha önemli işlerimiz var." Bu bir Gri olan Ashmanaille'den ve Mavi olan Kairen'den sert ve soğuk bakışlar çekti, ama Salita onları görmezden geldi. Diğer Ajahların kendi Ajahlarının eklentisinden başka bir şey olmadığını düşünen Sarılardan biriydi ve aslında faydalı bir amacı olan tek Ajah oydu gerçekten.

"Çömezler de bu karmaşıklıkta örgüler yapıyor olmamalı," diye ekledi Tiana, yanlarına gelerek. Çömezler Sorumlusu Temsilcilerle ya da Amyrlin'le konuşmaktan asla çekinmiyordu ve yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Bunun gamzesini belirginleştirdiğinden ve surat asıyormuş gibi görünmesine sebep olduğundan haberi yoktu. "Gerçekten olağanüstü bir keşif ve ben ticarete karşı değilim, ama bu kızların bazıları bir ateş topunun rengini değiştirmeyi bile zar zor beceriyor. Onların bu tür örgülerle uğraşmasına izin vermek, idare edemeyecekleri şeylere atlamalarını

engellemeyi daha da güçleştirecek. Işık biliyor ya, şimdiden zor zaten. Kendilerini yaralayabilirler bile.”

“Çok saçma,” diye nida etti Janya, ince elini fikri süpürüp atmak istercesine sallayarak. “Seçilen her kız aynı anda üç ateş topu yapabiliyor ve bu iş birazcık daha fazla Güç gerektiriyor. Bir Aes Sedai’nin denetimi altında oldukları sürece hiç tehlikeli değil ve daima denetim altındalar. Çizelgeyi gördüm. Dahası, bir günde bizim yaptıklarımız ordunun bir haftalık maaşını, hatta daha fazlasını getirecek, ama Aes Sedailer tek başlarına o kadar üretim yapamaz.” Hafifçe gözlerini kıstı ve aniden görmeden Tiana’ya bakıyormuş gibi göründü. Söz seli hiç yavaşlamadı, ama kadın en azından yarı yarıya kendi kendine konuşurmuş gibiydi. “Satarken çok dikkat etmemiz gerekecek. Deniz Halkı’nın *cuendillar*’a karşı doymak bilmez bir iştahı var ve raporlara bakarak Illian ve Tear’da hâlâ bir sürü gemileri var –asiller de *cuendillar*’a aç– ama büyük iştahların bile sınırları vardır. Her şeyi bir anda pazara çıkarmanın mı, yoksa yavaş yavaş satmanın mı daha iyi olacağına hâlâ karar veremedim. *Cuendillar* fiyatı eninde sonunda düşmeye başlayacaktır.” Aniden gözlerini kırpıştırdı ve başını yana eğerek ilk önce Tiana’ya, sonra Salita’ya baktı, “Ne anlatmaya çalıştığımı anlıyorsunuz, değil mi?”

Salita kaşlarını çattı ve şalını omuzlarına aldı. Tiana çileden çıkarak ellerini havaya fırlattı. Egwene sükûnetini korudu. Bu sefer sözde keşiflerinden biri için övülmesi onu utandırmamıştı. Yolculuk dışında hemen her şeyin aksine, bu gerçekten de onun keşfiydi, ama aslında kaçmadan önce nasıl yapılacağını Moghedien ima etmişti. Kadın herhangi bir şey yapmayı bilmiyordu –en azından, Egwene ne kadar baskı yaparsa yapsın bildiğini itiraf etmemişti ve Egwene *çok* baskı yapmıştı– ama Moghedien çok hırslı bir kadındı ve Efsaneler Çağı’nda bile *cuendillar*’lar değerli bir lükstü. Moghedien’in bildiklerine dayanarak Egwene kalanları çözmüştü. Her durumda, kim, ne kadar karşı çıkarsa çıksın, para ihtiyacı yüzünden *cuendillar* üretimi sürecekti. Ama Egwene’i ilgilendirdiği kadarıyla, satışa ne kadar geç çıkarlarsa o kadar iyiydi.

Sharina çadırın arka tarafında ellerini yüksek sesle çırpınca herkesin başı o yöne döndü. Kairen ve Ashmanaille de döndü. Mavi örgüleri salıverdi ve kadehin masanın üzerinde metalik bir tangırtıyla sıçramasına sebep oldu. Bu, can sıkıntısının işaretiydi. Kaldığı noktayı bulmak zor olsa da, işleme baştan başlayabilirdi ve bazı Aes Sedailer her gün çadırda geçirmek zorunda kaldıkları bir saati doldurmak için her fırsatı

kullanıyordu. Bir nesneyi bitirene kadar ya da bir saat çalışmak zorundaydılar, hangisi önce biterse. Bu sözde onları becerilerini arttırmaya zorlamak içindi, ama şimdiye dek pek azı ilerleme kaydetmişti.

“Bodewhin, Nicola, bir sonraki sınıfınıza,” diye emretti Sharina. Yüksek sesle konuşmamıştı, ama sesinde öyle bir güç vardı ki, değil çadırdaki sessizliği, bir şamatayı bile kesebilirdi. “Ellerinizi ve yüzlerinizi yıkamaya yetecek kadar zamanınız ancak var. Acele edin. Kötü rapor almak istemezsiniz.”

Bode –Bodewhin– gereken şevkle hareket etti, *saidar*’ı salıverdi, yarı bitmiş *cuendillar* bileziği, bir başkasının bitirmesi için duvarın dibindeki sandıklardan birine koydu, sonra pelerinini toparladı. Tombul yanaklı ve güzel bir kızdı, saçlarını uzun, siyah bir örgü halinde toplamıştı, ama Egwene kızın Kadın Kurulu’ndan izin aldığından kuşkuluydu. Ama diğer yandan, artık o dünyayı arkasında bırakmıştı. Çadırdan çıkarken eldivenlerini takan Bode gözlerini yerden kaldırmadı ve Egwene’den yana bakmadı. Açık ki, eğer birlikte büyümüşlerse neden bir çömezin her dilediğinde uğrayıp Amyrlin Makamı ile gevezelik edemediğini anlamıyordu.

Egwene Bode ve diğerlerinden bazıları ile sohbet etmeye bayılırdı, ama bir Amyrlin’in de öğrenmesi gereken dersler vardı. Bir Amyrlin’in pek çok görevi ve pek az dostu olurdu ve gözdesi bulunmazdı. Dahası, birini kayırıyormuş gibi görünmek bile İki Nehirli kızların dikkat çekmesine sebep olurdu ve diğer çömezlerin arasındaki yaşamlarını zorlaştırırdı. *Salon önünde benim için de pek faydalı olmazdı,* diye düşündü kuru kuru. Ama İki Nehirli kızların anlamasını diliyordu.

Sharina’nın ismini söylediği diğer çömez sırasından ayrılmadı, yönlendirmeyi de bırakmadı. Nicola’nın Sharina’ya dikilen kara gözleri çakmak çakmak oldu. “Gerçekten çalışmama izin verilse bu işte en iyisi olurdum,” diye homurdandı surat asarak. “Gittikçe iyileşiyorum; bundan eminim. Kehanet Yetim var, biliyorsun.” Sanki birinin diğeri ile ilgisi varmış gibi. “Tiana Sedai, biraz daha kalabileceğimi söyleyin ona. Bir sonraki dersime kadar bu çanağı bitirebilirim ve birazcık geciksem de Adine Sedai’nin aldırmayacağından eminim.” Ders saati yakınsa, çanağı bitirmek için oyalanırsa epey gecikirdi; bir saatin sonunda çanağın yalnızca yarısı beyaza dönmüştü.

Tiana ağzını açtı, ama daha o tek kelime edemeden Sharina bir parmağını kaldırdı, bir an sonra da İkincisini. Bunun belli bir anlamı vardı

anlaşılan, çünkü Nicola’nın yüzü soldu ve örgüleri hemen salıverdi, öyle çabuk ayağa fırladı ki sırasını salladı ve o sırayı paylaşan diğer iki çömezden kaş çatışlar kazandı. Ama çömezler hemen başlarını işlerine eğdiler ve Nicola koşa koşa gidip yarısı bitmiş çanağı sandığa tıktı, sonra pelerinini kaptı. Egwene şaşkınlık içinde, o ana dek görmediği, kısa kahverengi ceket ve bol pantolon giymiş bir kadının masaların arkasında, yerde oturduğu yerden fırladığını gördü. Areina mavi gözlerinde hançer gibi bir bakışla gördüğü herkese kaşlarını çattı ve Nicola’nın peşinden çadırdan fırladı. İki kadın aynı hoşnutsuzluk ve tatminsizlik ifadelerini paylaşıyordu. İkisini birlikte görmek Egwene’i huzursuz etti.

“Çömezlerin arkadaşlarının izlemeleri için buraya kabul edildiğini bilmiyordum,” dedi. “Nicola hâlâ sorun çıkarıyor mu?” Nicola ve Areina ona şantaj yapmaya çalışmışlardı, Myrelle ile Nisao da öyle, ama bahsettiği sorun bu değildi. O da bir başka sırdı.

“Kızın erkek seyislerden biriyle değil Areina ile arkadaşlık etmesi daha iyi,” dedi Tiana burnunu çekerek. “İkisi hamile kaldı, biliyorsunuz ve on tanesi de her an kalabilir. Ama kızın daha fazla arkadaşa ihtiyacı var. Arkadaş edinmek düzelmesini sağlar.”

İki beyaz elbiseli çömez daha çadıra daldığında sustu. İki kız Aes Sedaileri tam önlerinde bulunca ciyaklayarak durdular. Çabucak diz kırdıktan sonra, Tiana’nın jesti üzerine çadırın arka tarafına koşturdular ve pelerinlerini katlayıp sıraya koydular. Sandıklardan kısmen beyazlamış bir kadeh ile hemen hemen tamamen beyaz bir kupa çıkardılar.

Sharina onların işe koyulduğunu gördü, sonra kendi pelerinini aldı ve omuzlarına dolayıp Aes Sedailere yaklaştı. “Bana izin verirseniz, Tiana Sedai,” dedi, dengi olan birinin karşısında yapacağına çok yakın bir diz kırma ile, “bugün öğle yemeğine yardım etmem söylendi ve aşçıları kızdırmak istemem.” Kara gözleri kısa bir an için Egwene’e takıldı ve kadın kendi kendine başını salladı.

“Git, o zaman,” dedi Tiana keskin bir sesle. “Geç kaldığın için sopa yediğini işitmek istemem.”

Sharina kılını kıpırdatmadan, ne acele ederek ne de ağırdan alarak Tiana’ya, Temsilcilere ve Egwene’e yine diz kırdı –delici gözlerle, ama kızdırıcı olmayacak kadar kısa bir süre için bir bakış daha fırlattı. Çadır kapağı kadının arkasından kapandığı zaman Tiana çileden çıkmışlıkla pofladı.

“Nicola bazılarından daha az sorun çıkarıyor,” dedi karanlık karanlık ve Janya başını iki yana salladı.

“Sharina sorun çıkarmıyor, Tiana.” Her zamanki kadar hızlı, ama sessizce konuşuyordu, ki sesi çadırın arkasına kadar gitmesin. Aes Sedailer arasındaki anlaşmazlıklar çömezlerin önünde asla sergilenmezdi. Özellikle de anlaşmazlık bir çömezden kaynaklanıyorsa. “Kuralları tüm Kabuledilmişlerden daha iyi biliyor ve asla haddini aşmıyor. En kirli işten de kaçınmıyor ve bir çömez yardıma ihtiyaç duyduğunda el veren ilk kişi o oluyor. Sharina’nın kişiliği böyle. Işık, bir *çömezin* seni sindirmesine izin veremezsin.”

Tiana gerildi ve ağzını öfkeyle açtı, ama Janya gemi azıya bir kez almışsa araya laf sokmak kolay iş değildi. “Diğer yandan Nicola bir sürü sorun çıkarıyor, Anne,” diye devam etti Kahverengi. “Kızda Kehanet Yetisi olduğunu öğrendiğimizden beri, ona sorarsanız, günde iki üç kez Kehanet’te bulunuyormuş. Daha doğrusu, Areina’ya sorarsanız. Nicola Kehanet’te bulunduğu zaman ne dediğini hatırlayamadığını herkesin bilmesini sağlayacak kadar akıllı, ama Areina her zaman yanında oluyor ve her zaman hatırlıyor gibi. Ve Nicola’nın Kehanetlerini yorumlamasına yardım ediyor. Bazıları kampta, yarım beyni ve saf bir doğası olan herkesin aklına gelebilecek türden –Seanchanlarla ya da Asha’manlarla savaşlar, hapse atılmış bir Amyrlin, Yenidendoğan Ejder’in dokuz ayrı imkânsız şey yapması, Tarmon Gai’don ya da bulanan bir mide olabilecek görüntüler– ve kalanların hepsi de Nicola’nın derslerinde daha hızlı ilerlemesine izin verilmesi gerektiğini ima eder gibi. Kız bu konuda her zaman çok açgözlü. Artık diğer çömezlerin bile ona inanmadığını düşünüyorum.”

“Aynı zamanda, her şeye burnunu sokuyor,” diye araya girdi Salita, Janya ara verir vermez, “o ve seyis, ikisi de.” Yüzü pürüzsüz ve sakin kaldı, dikkatini şalını düzeltmeye vermiş gibiydi, ama belki Kahverengi’nin yine konuşmaya başlayacağından korkarak, sözleri biraz hızlı hızlı söylemişti. “Aes Sedaileri gizlice dinledikleri için ikisi de sopa yedi ve ben Nicola’yı Yolculuk alanlarından birine bakmaya çalışırken yakaladım. Yalnızca bir kapıyolun açılmasını görmek istediğini söyledi, ama bence örgüyü öğrenmeye çalışıyordu. Sabırsızlığı anlarım, ama aldatmacaya hoşgörü gösterilemez. Ben artık Nicola’nın şala terfi edeceğine inanmıyordum ve dürüst olmam gerekirse, bir an önce gönderilmesinin daha mı iyi olacağını merak etmeye başladım. Çömez defteri herkese açık olabilir,” diye bitirdi,

ifadesiz bir yüzle Egwene'e bakarak, "ama standartlarımızı iyice düşürmemiz de gerekmiyor."

Tiana dik dik bakarak inatla dudaklarını büzdü ve gamzesini bir kez daha vurguladı. Şalı otuz seneden fazla zamandır takmakta olduğunu unutup onu bir çömez olarak düşünecektiniz neredeyse. "Ben Çömezler Sorumlusu olduğum sürece, bir kızı gönderip göndermeme kararı bana ait," dedi hararetle, "ve ben Nicola'nın potansiyeline sahip bir kızı kaybetmeyi düşünmüyorum." Nicola bir gün Güç'te çok ileri olacaktı. "Ya da Sharina'nın," diye ekledi yüzünü buruşturarak ve sinirle eteklerini sıvazlayarak. Sharina'nın potansiyeli de olağanüstüydü –Nynaeve dışında, hafızalardaki herkesten daha ileriydi– ve Nynaeve'inkinden bile fazlaydı. Bazıları kadının mümkün olduğu kadar güçlü olacağını düşünüyordu, ama bu yalnızca spekülasyondu. "Nicola sizi rahatsız ediyorsa onunla ilgilenirim, Anne."

"Yalnızca merak ettim," dedi Egwene dikkatle, genç kadının ve arkadaşının dikkatle gözlenmesi önerisini kendine saklayarak. Nicola hakkında konuşmak istemiyordu. Kendini yalan söylemek ile açıklamaya cesaret edemeyeceği konuları açıklamak arasında seçim yapmak zorunda bulabilirdi. Siuan'ın iki sessiz ölüm ayarlamasına izin vermemesi yazık olmuştu.

Düşünce üzerine başını şokla kaldırdı. Emond Meydanı'ndan bu kadar mı uzaklaşmıştı? Eninde sonunda adamların savaşta ölmesini emredeceğini biliyordu ve ihtiyaç yeterince büyük olursa birinin ölümünü de emredebileceğini düşünüyordu. Bir ölüm binlerce ölümü, hatta yüzlercesini önleyebilecekse, onu emretmek daha doğru olmaz mıydı? Ama Nicola ile Areina'nın tek tehlikesi Egwene al'Vere'i rahatsız edebilecek sırları açıklamaları riskiydi. Ah, Myrelle ve diğerleri dayakla kurtulsa şanslı sayılırdı ve bunu kesinlikle rahatsız edici bir durumdan fazlası olarak görürlerdi, ama ne kadar büyük bir rahatsızlık olursa olsun, cinayet için yeterli sebep değildi.

Egwene aniden kaşlarını çatmakta olduğunu fark etti. Tiana ve iki Temsilci onu izliyordu, Janya merakını bir dinginlik maskesi ardında saklamaya zahmet etmiyordu. Egwene durumu toparlamak için kaş çatışını Kairen ve Ashmanaille'in çalışmakta oldukları masaya çevirdi. Ashmanaille'in kupasındaki beyazlık biraz daha yükselmişti, ama o kısa süre içinde Kairen ona yetişmişti. Aslında, yetişmekten daha fazlasını yapmıştı, çünkü onun kadehi kupadan iki kat yüksekti.

“Becerin gittikçe gelişiyor, Kairen,” dedi Egwene takdirle.

Mavi Aes Sedai başını kaldırıp ona baktı ve derin bir nefes aldı. O buz gibi mavi gözlerin çevresindeki oval yüzü serinkanlı bir sükûnet timsaline dönüştü. “Fazla beceri gerekmiyor, Anne. Tek gereken örgüyü hazırlamak ve beklemek.” Son sözcükte ekşi bir tını vardı. Aynı zamanda, Anne sözcüğünden önce hafif bir duraksama olmuştu. Kairen, çok önemli bir görev için Salidar’dan gönderilmiş, ama görevinin darmadağın olduğunu görmüştü. Kendi hatası değildi gerçi. Murandy’de onların yanına dönmüş, geride bıraktığı her şeyi tepetaklak bulmuştu ve çömez olarak hatırladığı bir kızın Amyrlin etolünü taktığını görmüştü. Son zamanlarda Kairen vaktinin çoğunu Lelaine’le geçiriyordu.

“*Bazı* konularda gelişiyor,” dedi Janya, Mavi Aes Sedai’ye anlamlı anlamlı kaş çatarak. Janya, Egwene’i terfi ettirirlerken ellerinde bir kukla olduğundan, Salon’daki tüm diğer Temsilciler kadar emindi, ama etolü Egwene’in taktığını ve herkesten saygı görmeyi hak ettiğini kabullenmiş gibiydi. “Elbette, kendini işine vermezse, değil size, Anne, Leane’e bile yetişeceğinden kuşkuluyum. Aslında, genç Bodewhin ona yetişebilir. Ben olsam bir çömez tarafından geçilmeyi istemezdim, ama bu şekilde hissetmeyen bazıları vardır herhalde.” Kairen’in yanakları kızardı ve gözleri kadehe döndü.

Tiana burnunu çekti. “Bodewhin iyi bir kız, ama kendini işine vermek yerine zamanını diğer çömezlerle kıkırdaşmak ve oyun oynamak için harcıyor. Eğer Sha...” Keskin bir nefes çekti. “Eğer göz kulak olunmazsa. Dün o ve Althyn Conly, sırf ne olacağını görmek için, aynı anda iki nesne üzerinde çalışmayı denedi ve nesneler birbirine karışıp kocaman bir yumruya dönüştü. Yarısı demir, yarısı *cuendillar*’dan, belli bir açıyla birleşmiş kupalar isteyen birini bulamazsanız satılamaz. Işık bilir kızların başına ne gelebilirdi. Zarar görmediler, ama bir sonraki sefere ne olacağını kim bilebilir?”

“Bir sonraki sefer olmayacağından emin ol,” dedi Egwene dalgın dalgın, dikkatini Kairen’in kupasına vererek. Beyazlık çizgisi düzenli olarak yükseliyordu. Leane bu örgüyü yaptığında, siyah demir beyaz *cuendillar*’a, demir süte batırılıyormuş gibi hızla dönüşüyordu. Egwene’in kendisi göz açıp kapayana dek yapabiliyordu ve bir anda siyah beyaza dönüşüyordu. Ya Kairen ya Leane olacaktı, ama Leane bile yeterince hızlı değildi. Kairen’in gelişmek için zamana ihtiyacı vardı. Günler mi? Haftalar mı? Her ne gerekirse, çünkü daha azı felaket olurdu. Hem işe karışan

kadınlar için, hem de Tar Valon sokaklarında, hatta belki Kule’de savaşırken ölecek olan erkekler için. Egwene aniden Beonin’in önerisini onayladığı için memnun oldu. Kairen’e neden daha sıkı çalışması gerektiğini açıklamak kadını daha fazla çaba göstermeye teşvik edebilirdi, ama bu, dünyaya sergileme zamanı gelene dek saklanması gereken bir başka sırdı.

18
Siuan'la Sohbet

Egwene çadırdan çıktığında Daishar çoktan götürülmüştü elbette, ama başlığının açıklığından sarkan yedi çizgili etol kalabalıkta yol açmak konusunda Aes Sedai yüzünden daha iyi iş çıkardı. Egwene bir reverans dalgasının ortasında ilerliyor, zaman zaman bir Muhafız ya da Aes Sedai çadırlarında işi olan bir zanaatkâr eğiliyordu. Bazı çömezler Amyrlin etolünü görünce ciyaklıyordu ve aileler telaşla yoldan çekiliyor, sokağın çamurunda derin reveranslar yapıyorlardı. İki Nehirli kadınların bazılarının cezalandırılmasını emretmek zorunda kaldığından bu yana, çömezler arasında Amyrlin'in Sereille Bagand kadar sert olduğu ve çayır yangını gibi harlanabilen öfkesinden kaçınmanın en iyisi olacağı söylentisi yayılmıştı. Çoğu Sereille'in kim olduğunu bilecek kadar tarih bildiğinden değil, ama kadının ismi yüzlerce senedir Kule'de demir elli sertlik konusunda örnek teşkil etmişti ve Kabuledilmişler çömezlerin bu tür lafları ezberlediğinden emin oluyordu. Egwene'in başlığının yüzünü saklaması iyi bir şeydi. Bir çömezin korkmuş tavşan gibi yolundan sıçradığı onuncu kezden sonra, dişlerini öyle fena gıcırdatıyordu ki yüzünü görmeleri demir çiğnemek ve çivi tükürmek konusundaki ününü sağlamlaştırırdı. Birkaç yüz sene sonra Kabuledilmişlerin çömezleri korkutmak için Sereille'in ismi yerine onun ismini kullanacakları gibi korkunç bir his vardı içinde. Elbette, ilk önce Beyaz Kule'yi güvene almak gibi küçük bir mesele vardı. Küçük sinir kaynakları beklemek zorundaydı. Demir çiğnemeden de çivi tükürebileceğini düşünüyordu.

Amyrlin'in çalışma odasının çevresinde kalabalık iyice seyrelerek kayboldu. Amyrlin'in çalışma odası aslında yamalı kahverengi duvarları olan, sivri tepeli kanvastan bir çadırdı. Salon gibi, orada işiniz yoksa ya da

çağrılmamışsanız kaçınmanızın en iyisi olacağı bir yerdi. Kimse Kule Salonu'na ya da Amyrlin'in çalışma odasına davet almazdı. Her ikisi için de alınacak en basit davet bir çağrı olurdu ve bu gerçekten o sade çadırı bir sığınağa çeviriyordu. Giriş kapaklarının arasından geçti ve bir rahatlama duygusu ile pelerinini çıkardı. Dışarıdaki soğuktan sonra, içerideki bir çift mangal çadıra harika bir sıcaklık veriyordu ve pek az duman çıkarıyorlardı. Közlere serpilmiş kuru otlardan hafif, tatlı bir koku yükseliyordu.

"O aptal kızların davranışlarına bakarak sanırsın ki ben..." diye başladı hırlayarak ve aniden sustu.

Siuan'ı yazı masasının yanında, iyi fakat basit kesimli, sade mavi yünlüler içinde görmek onu şaşırtmamıştı. Kadın geniş, işlenmiş deriden bir dosyayı göğsüne bastırmıştı. Çoğu Aes Sedai, tıpkı Delana gibi, Siuan'ın protokol konusunda Egwene'e ders verdiğini ve işlerini gördüğünü ve her ikisini de istemeye istemeye yaptığını düşünüyordu, ama her zaman çadıra ilk giren o oluyordu; şimdiye dek fark edilmemiş bir gerçek. Demir çiğneyen Amyrlin Siuan'dı, ama bunu eskiden biliyor olmayan kimse artık inanmazdı. Çömezler Leane kadar ona da işaret ediyorlardı, ama Aes Sedailerin söylediği kişi olduğundan kuşku duydukları belli oluyordu. Güzel olmasa bile şirindi, narin bir ağzı ve omuzlarına dek gelen parlak siyah saçları vardı. Siuan Leane'den bile genç görünüyordu, Egwene'den yalnızca birkaç yaş büyük gösteriyordu. Kollarına astığı mavi saçaklı şal olmasa Kabuledilmişlerden biri sanılabilirdi. İşte bu yüzden, utanç verici yanlış anlamalardan kaçınmak için şalsız dolaşmıyordu. Ama ne gözlerindeki bakış, ne de mizacı değişmişti ve o burgu gibi gözler varlığı şaşırtıcı olan kadına dikilmişti.

Halima'yı her zaman hoşnutlukla karşılıyordu, elbette, ama Egwene onu çadırın bir duvarı boyunca yığılmış parlak renkli minderlerin üzerine uzanmış, başını da eline dayamış bulmayı beklemiyordu. Siuan şirinken, hem erkeklerin hem de kadınların ona gülümsemesini sağlayacak türden bir genç kadınken –en azından genç görünen– Halima büyüleyiciydi. Kusursuz yüzünde iyi yeşil gözleri, dolgun ve sıkı bir göğsü vardı. Erkeklerin yutkunmasına, kadınların kaşlarını çatmasına sebep olacak türden bir kadın. Egwene kaşlarını çattığından ya da Halima'nın sırf varlığı ile erkekleri cezbetmesini kıskanan kadınların taşıdığı hikâyelere inandığından değil. Kadının nasıl göründüğü kendi elinde değildi ki. Ama Delana'nın sekreteri olarak görevi açık bir hayırseverlik meselesi olsa da –eğitimsiz bir köylü kadın olan Halima mektupları küçük bir çocuğun beceriksizliği ile

yazıyordu– Delana genelde onu gün boyunca, uyduruk işlerle meşgul ediyordu. Kadın yatma zamanı gelmeden nadiren dönüyordu ve o zaman da Egwene'in başının ağrıdığını duyduğu için gelmiş oluyordu. Nisao, yeni Şifa yöntemlerini kullanmasına rağmen o baş ağrıları için hiçbir şey yapamıyordu, ama Egwene ağrıdan inliyor olsa bile Halima'nın masajları harikalar yaratıyordu.

“Ona bu sabah ziyaretçiler için zamanınız olmayacağını söyledim, Anne,” dedi Siuan keskin bir sesle, minderlerin üzerindeki kadına dik dik bakarak boş eliyle Egwene'in pelerinini alırken, “ama ağzımı açmak yerine kendi kendime kedi beşiği oynasam da olurdu.” Pelerini köylü tarzında pelerin askısına asarken horgörüyle hıhladı. “Belki pantolon giysem ve bıyık uzatsam beni dinlerdi.” Siuan Halima'nın yakışıklı zanaatkârlar ve askerler arasındaki maceralarına dair söylentilerin her birine inanıyordu.

Tuhaf bir biçimde, ünü Halima'nın hoşuna gider gibiydi. Hatta zevk alıyordu sanki. Alçak, boğuk bir sesle kahkaha attı ve kedi gibi minderlerin üzerinde gerindi. Alçak kesimli korseleri beğenmek gibi talihsiz bir zevki vardı, ki bu havada inanılır gibi değildi ve mavi çizgili yeşil ipek elbisesinden fırlayacaktı neredeyse. İpek, bir sekreter için alışılmış bir tarz değildi, ama Delana'nın hayırseverliği ya da belki Halima'ya olan borcu büyüktü.

“Bu sabah endişeli görünüyorsunuz, Anne,” diye mırıldandı yeşil gözlü kadın, “at geziniz için, beni uyandırmamaya çalışarak, çok erken çıktınız. Konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm. Endişeleriniz hakkında daha çok konuşsanız bu kadar başınız ağrımaz. En azından benimle konuşabileceğinizi biliyorsunuz.” Horgörüyle burnundan aşağı bakmakta olan Siuan'ı süzerek bir puslu kahkaha daha attı. “Hem, bazılarının aksine sizden bir şey istemediğimi de biliyorsunuz.” Siuan yine hıhladı ve dosyayı taş mürekkep şişesi ile kum kavanozunun arasına yerleştirmekle meşgul oldu. Hatta kalem dayanağı ile oynadı.

Egwene bir çabayla iç çekmekten alıkoydu kendini. Zar zor. Halima Egwene'in çadırında bir şilteden daha fazlasını istememişti, tek amacı Egwene'in baş ağrıları başladığında yanında olabilmekti ve orada uyumak Delana'ya verdiği hizmetler konusunda güçlük yaratmış olmalıydı. Dahası, Egwene kadının ayakları yere basan, açıksözlü tavrını beğeniyordu. Halima ile konuşmak ve bir süreliğine de olsa Amyrlin Makamı olduğunu unutmak çok kolaydı, Siuan'ın yanında hissedemediği bir rahatlama veriyordu. Aes Sedai ve Amyrlin olarak tanınmak için çok fazla mücadele vermişti ve bu

tanınma oldukça kararsızdı. Amyrlin *olmak* konusunda her kusur, bir sonrakini, bir sonrakini ve ondan sonrakini daha kolaylaştıracaktı, ta ki oyun oynayan bir çocuk yerine konmaya başlayana dek. Bu, parmaklarının Egwene'in baş ağrıları için yapabildiği işten apayrı sebeplerden dolayı Halima'yı bir lüks kılıyordu. Ama kamptaki tüm diğer kadınların Siuan'ın görüşlerini paylaştığını görerek kızıyordu. Olası tek istisna Delana'ydı. Gri Aes Sedai, ne iyilik borçlu olursa olsun, hafifetek birini çalıştırmayacak kadar erdemli bir kadına benziyordu. Her durumda, kadın erkekleri kovalasa da, hatta yere yatırsa da, şu anda konu bu değildi.

"Korkarım işim var, Halima," dedi, eldivenlerini çıkararak. Çoğu gün, dağlarca işi vardı. Sheriam'ın raporları henüz masada görünmüyordu, elbette, ama onları da yakında gönderir, yanlarına Egwene'in ilgisini hak eden birkaç dilekçe eklerdi. Yalnızca birkaç tane; şikâyetlerin telafisi için on on iki başvuru; Egwene her biri için Amyrlin olarak karar vermek zorundaydı. Vakayı incelemeden, sorular sormadan adil bir karara varamıyordunuz. "Belki benimle akşam yemeği yersin." İşini zamanında bitirip de orada, çalışma masasında yemek yemek zorunda kalmazsa. Öğle yemeği vakti de yaklaşıyordu. "O zaman konuşuruz."

Halima aniden doğrulup oturdu, gözleri çakmak çakmak olmuş, dolgun dudaklarını birbirine bastırmıştı, ama kaş çatışı belirdiği gibi silindi. Gözleri ise için için yanmaya devam etti. Kedi olsa, sırtını kamburlaştırmış, kuyruğunu şişe fırçası gibi kabartmış olurdu. Kat kat halıların üzerinde zarifçe doğruldu ve elbisesinin kalçalarına denk gelen kısmını sıvazladı. "Pekâlâ, o zaman. Madem kalmamı istemediğinizden eminsiniz."

Olağanüstü bir zamanlama ile, Egwene'in gözlerinde küt bir zonklama başladı, kör edici bir baş ağrısının aşina işaretiydi bu, ama Egwene yine de başını iki yana salladı ve işi olduğunu tekrarladı. Halima bir an daha oyalandı, ağzı yine gerildi, eteklerindeki elleri yumruk oldu, sonra kürk astarı ipek pelerinini askıdan kaptı ve pelerinini omuzlarına dolamaya zahmet etmeden uzun adımlarla çadırdan çıktı. Soğukta bu şekilde dolaşarak kendine zarar verebilirdi.

"O balıkkarısı mizacı, kadının başını eninde sonunda belaya sokacak," diye mırıldandı Siuan, giriş kapaklarının sallanması sona erdiğinde. Halima'nın peşinden kaşlarını çatarak şalını omuzlarına aldı. "Kadın senin yanında dilini tutuyor, ama beni fırçalamaktan sakınmıyor. Beni ya da başka herkesi. Delana'ya çığlık çığlığa bağırırken duyulmuş. Bir sekreterin

işverenine, hem de bir Aes Sedai'ye bağırdığı nerede duyulmuş? Bir Temsilci'ye! Delana ona neden tahammül ediyor, hiç anlamıyorum."

"Bu Delana'yı ilgilendirir, kuşkusuz." Bir başka Aes Sedai'nin eylemlerini sorgulamak da, işine karışmak gibi yasaktı. Yasayla değil, yalnızca geleneklerle yasaklanmıştı, ama bazı gelenekler yasalar kadar güçlüydü. Kuşkusuz bunu *Siuan'a* hatırlatması gerekmiyordu.

Egwene şakaklarını ovalayarak dikkatle yazı masasının arkasındaki sandalyeye oturdu, ama sandalye yine de sallandı. Bir arabaya yüklenmek için katlanmak üzere tasarlanmıştı, bacaklarının katlanmamaları gereken zamanlarda katlanmak gibi bir alışkanlığı vardı ve muhtelif girişimlerden sonra marangozların hiçbiri onu onarmayı becerememişti. Masa da katlanabiliyordu, ama daha sağlam duruyordu. Egwene Murandy'de yeni bir sandalye edinme fırsatını kullanmış olmayı diliyordu, ama zaten bir sandalyesi varken satın alınması gereken o kadar çok şey ve o kadar az para vardı ki! En azından iki ayaklı şamdan ve bir masa lambası almıştı, üçü de sade, kırmızı boyalı demirdendi, ama kabarcıksız, iyi aynaları vardı. İyi aydınlatma baş ağrılarına yardımcı olmuyordu, ama birkaç donyağı mumunun ve bir lambanın ışığında okumaya çalışmaktan iyiydi.

Siuan sesinde bir paylama tınısı işittiyse bile yavaşlamadı. "Öfkeli bir mizaçtan daha fazlası var. Bir iki kez kadının bana vurmaya çalışmak üzere olduğunu düşündüm. Sanırım bunu yapmayacak sağduyuya sahip, ama herkes Aes Sedai değil. Bir şekilde bir tekerlekçinin kolunu kırmayı başardığına inanıyorum. Adam düştüğünü söylüyor, ama bana yalan söylüyormuş gibi geldi. Gözleri kayıyordu ve ağzı seğiriyordu. Bir kadının dirseğini geriye kıvırdığını itiraf etmek istemez, değil mi?"

"Bırak artık, Siuan," dedi Egwene bitkinlik içinde. "Muhtemelen adam sarkıntılık etmiştir." Öyle olmalıydı. Her durumda, Halima'nın bir erkeğin kolunu nasıl kırmış olabileceğini anlamıyordu. Kadını nasıl tarif ederseniz edin, kaslı olmak özelliklerinden biri değildi.

Siuan'ın masanın üzerine koyduğu kabartmalı dosyayı açmak yerine ellerini onun iki yanına koydu. Bu, ellerinin başına gitmesini önlüyordu. Belki acıyı görmezden gelirse bu sefer geçerdi. Dahası, bu kez onun Siuan'la paylaşmak istediği bilgiler vardı. "Temsilcilerin bazıları Elaida ile pazarlık yapmaktan bahsediyor gibi," diye başladı.

Siuan ifadesiz bir yüzle masanın önündeki iki üç bacaklı, dingildek tabureden birinin üzerinde dengesini kurdu ve yalnızca parmakları hareket ederek, hafifçe eteklerini sıvazlayarak, Egwene sözlerini bitirene dek

dikkatle dinledi. Sonra yumruklarını sıktı ve onun için bile sert gelen bir dizi küfür sıraladı. Hepsinin bir haftalık balık bağırsağı yutarak boğulması dileği ile bitirdi ve ondan sonra gittikçe hızlandı. O genç, güzel yüzden çıkmaları küfürleri daha da kötü kılıyordu.

“İlerlemesine izin vermen doğrudur, herhalde,” diye mırıldandı, sövgüleri tükendiği zaman. “Artık başladığına göre söylentiler yayılacak. Böylece sen bundan faydalanabilirsin. Beonin seçimi beni şaşırtmamalı, sanırım. Beonin hırslı biri, ama Sheriam ve diğerleri onu biraz yüreklendirmese koşa koşa Elaida’ya döneceğini düşünmüşümdür hep.” Siuan hızlanarak, sözlerine ağırlık vermek istercesine gözlerini Egwene’e dikti. “Keşke Varilin ve diğerleri de beni şaşırtsaydı, Anne. Maviler sayılmazsa, Elaida’nın darbesinden sonra beş Ajah’tan altı Temsilci Kule’den kaçtı,” darbe sözcüğünü söylerken ağzı hafifçe çarpılmıştı, “ve burada o beş Ajah’tan yalnızca birer kişi var. Dün gece *Tel’aran’rhiod*’daydım, Kule’de...”

“Umarım dikkatli davranmışsındır,” dedi Egwene keskin bir sesle. Siuan bazen dikkatli sözcüğünün anlamını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Sahip oldukları birkaç düş *ter’angreal*’ini kullanmak için hevesle sıra bekleyen bir sürü Aes Sedai vardı ve çoğu Kule’yi ziyaret etmek istiyordu. Siuan’ın o *ter’angreal*’lerden birini kullanması yasak olmasa da, yasağa çok yakındı. Salon ona tek bir gece kullanma izni vermeden sonsuza dek bekleyebilirdi. Kule’nin bölünmesinin suçunu Siuan’a atan Aes Sedailer dışında –bu yüzden Leane kadar sıcak bir biçimde karşılanmamıştı ve kimse onu pohpohlamıyordu– düş *ter’angreal*’lerini kullanmayı bilen birkaç kişiden biriyken kullandığı sert eğitim yöntemlerini hatırlayan çok fazla insan vardı. Siuan ahmaklara tahammül göstermiyordu ve *Tel’aran’rhiod*’a girdiği ilk birkaç seferde herkes ahmakça davranıyordu, bu yüzden artık Siuan Düşler Dünyası’nı ziyaret etmek istediğinde Leane’in sırasını ödünç alıyordu ve bir başka Aes Sedai onu orada görürse ‘yasağa çok yakın’ açık bir yasağa dönüşebilirdi. Daha da kötüsü, kimin *ter’angreal*’ini ona ödünç verdiği araştırılabilir ve Leane’in maskesi düşebilirdi.

“*Tel’aran’rhiod*’da,” dedi Siuan önemsemez bir jestle, “her köşe başında farklı elbise içinde farklı bir kadın oluyorum.” Bunu işitmek güzeldi, ama kasıtlı bir harekettense kontrol eksikliğine daha çok benziyordu. Siuan’ın kendi yeteneklerine olan inancı bazen yeteneklerinden daha büyük oluyordu. “Mesele şu, dün gece Temsilcilerin listesinin bir

kısmını gördüm ve şarap listesine dönüşmeden önce isimlerin çoğunu okumayı başardım.” Bu *Tel’aran’rhiod*’da olağan bir şeydi, uyanık dünyada kalıcı bir şeyin yansıması değilse hiçbir şey aynı kalmıyordu. “Grilerden Andaya Forae, Yeşillerden Rina Hafden, Kahverengilerden Juilaine Madome terfi almış. Hiçbiri yetmiş seneden daha uzun süre şal takmış değil. Elaida da bizimle aynı sorunu yaşıyor, Anne.”

“Anlıyorum,” dedi Egwene yavaşça. Başının yanını ovmakta olduğunu fark etti. Gözlerinin arkasındaki zonklama sürüyordu. Daha da kötüleşecekti. Hep kötüleşirdi. Gece çöktüğünde, Halima’yı gönderdiğine pişman olacaktı. Elini kararlılıkla indirerek önündeki deri dosyayı bir santim sola kaydırdı, sonra eski yerine getirdi. “Ya diğerleri? Altı Temsilci’nin yerini doldurmaları gerekiyordu.”

“Beyazlardan Ferane Neheran terfi almış,” diye itiraf etti Siuan, “Sarılardan da Suana Dragand. İkisi de daha önce Salon’daydı. Listenin yalnızca bir parçası, hepsini okuyamadım.” Sırtı dikleşti, çenesini inatla çıkardı. “Zamanından önce terfi ettirilmiş bir iki kişi de yeterince sıradışı olurdu –sık olmasa da mümkün– ama toplam on bir kişi ediyor –belki on iki, ama on biri kesin–; bizde ve Kule’de toplam on bir. Ben bu kadar büyük tesadüflere inanmam. Balık tüccarlarının hepsi aynı fiyatı veriyorsa, dün gece aynı handa içki içtikleri üzerine iddiaya girebilirsin.”

“Beni daha fazla ikna etmene gerek yok, Siuan.” Egwene içini çekerek arkasına yaslandı ve bunu yaptığında hep katlanan sandalye bacağını düşünmeden yakaladı. Tuhaf bir şeyler olduğu açıktı, ama ne anlama geliyordu? Ve *her* Ajah’ın Temsilci seçimini kim etkilemiş olabilirdi? En azından Mavi dışında her Ajah’ın; onlar bir yeni Temsilci seçmişti, ama Moria yüz seneden daha fazla zamandır Aes Sedai’ydi. Kızıllar da etkilenmemiş olabilirdi; Kızıl Temsilcilerde bir değişiklik olmuşsa, ne değişiklikler olduğunu kimse bilmiyordu. Bunun arkasında Karalar olabilirdi, ama fazla genç Temsilcilerin hepsi Kara değilse ne çıkarları olabilirdi? Her durumda, bu imkânsız görünüyordu; Kara Ajah’ın o kadar nüfuzu olsa, Salon uzun zaman önce tamamen Karanlıkdostlarından oluşurdu. Ama bir düzen vardı ve tesadüflerle açıklanamıyordu, o zaman işin yüreğinde *birileri* olmalıydı. Sırf olasılıkları ve olanaksızlıkları düşünmek bile gözlerinin ardındaki donuk ağrıyı biraz daha keskinleştiriyordu.

“Eğer bunun tesadüf olduğu anlaşılırsa, Siuan, bir bilmece gördüğüne bile pişman olacaksın.” Sözlerindeki acılığı almak için, bunu söylerken

biraz gülümsedi. Bir Amyrlin kullandığı sözlere dikkat etmeliydi. “Beni bir bilmece olduğuna ikna ettiğine göre, onu çözmek istersin. Sorumlusu kim ve ne peşinde? Bunu bilene dek hiçbir şey bilmiyoruz sayılır.”

“Tek istediğin bu mu?” dedi Siuan kuru kuru. “Akşam yemeğinden önce mi istersin, sonra mı?”

“Daha sonrası iş görür, herhalde,” diye terslendi Egwene, sonra diğer kadının yüzündeki hayret ifadesini görünce derin bir nefes aldı. Baş ağrısını Siuan’dan çıkarmanın anlamı yoktu. Bir Amyrlin’in sözlerinin gücü ve bazen sonuçları olurdu; bunu hatırlamak zorundaydı. “Mümkün olduğunca kısa sürede öğrenmen iyi olur ama,” dedi, daha ılımlı bir sesle. “Elinden geldiğince çabuk davranacağını biliyorum.”

Paylanmış olsa da olmasa da, Siuan Egwene’in patlamasının kendi istihzasından kaynaklandığını anlamış gibiydi. Genç görünüşüne rağmen yüzlerdeki ifadeleri okumak konusunda yılların deneyimine sahipti. “Gidip Halima’yı bulayım mı?” dedi, kalkacak gibi yaparak. Kadının ismini ekşi bir sesle söylememesi ne kadar endişelendiğini gösteriyordu. “Bir dakika bile sürmez.”

“Her ağrıya teslim olursam hiçbir işi tamamlayamam,” dedi Egwene, dosyayı açarak. “Şimdi, bugün benim için nelerin var?” Ama başını ovalamamak için ellerini kâğıtlardan ayırmadı.

Her sabah, Siuan’ın işlerinden biri Ajahların göz ve kulak ağlarından gelen ve paylaşmaya razı oldukları, Aes Sedailerin bireysel olarak kendi Ajahlarına aktardıkları ve Ajahların Egwene’e aktarmaya karar verdikleri bilgileri getirmekti. Tuhaf bir eleme süreciydi, ama yine de, Siuan’ın ekledikleri ile birlikte, dünyanın durumu hakkında iyi bir fikir veriyordu. Siuan Amyrlin’ken kendine ait olan casuslarını korumayı başarmıştı. Bunu, Salon’un tüm çabalarına rağmen kim olduklarını kimseye açıklamayarak yapmıştı. Sonuçta kimse o göz ve kulakların Amyrlin’e ait olduğunu ve raporlarını Egwene’e vermeleri gerektiğini inkâr edemezdi. Ah, bu konuda homurdanmayı bırakmamışlardı, ama gerçekleri kimse yadsıyamıyordu.

Her zamanki gibi, ilk rapor ne Ajahlardan, ne de Siuan’dandı; zarif, akıcı bir el yazısı ile ince kâğıtlara Leane tarafından yazılmıştı. Egwene nedenini tam olarak anlayamıyordu, ama Leane’in yazdığı hiçbir şeyin bir kadın tarafından yazıldığından kuşku edemezdiniz. Egwene o sayfaları okudukça, teker teker lambanın alevine tuttu ve kâğıtların parmaklarına gelene dek yanmasına izin verdi, sonra külleri ufaladı. Onun ve Leane

insanların içinde birbirlerine yabancı gibi davranırken kadının raporlarından birinin yanlış ellere geçmesine izin vermek olmazdı.

Leane'in Tar Valon'un içinde göz ve kulakları olduğunu pek az Aes Sedai biliyordu. Orada casusları olan tek Aes Sedai o olabilirdi. Sokakta olanları dikkatle izlerken ayaklarınızın dibinde olanları görmezden gelmek insan zaaflarından biriydi ve Işık biliyordu ya, Aes Sedailerin herkes kadar çok zaafı vardı. Ne yazık ki, Leane'in aktaracak pek az haberi vardı.

Şehirdeki casusları, hava karardıktan sonra son derece tehlikeli olan, gün ışığından da o kadar güvenli olmayan pis sokaklardan şikâyet ediyordu. Eskiden Tar Valon'da suç işlenmezdi, ama artık Kule Askerleri sokakları bırakmış, limanları ve köprü kulelerini koruyordu. Gümrük vergilerini tahsil etmek ve erzak satın almak dışında, ki bunların ikisi de aracılar tarafından yapılıyordu, Beyaz Kule kendini şehirden tamamen yalıtmış görünüyordu. Halkın Kule'ye girmesine izin veren büyük kapılar kapalı ve sürgülü kalıyordu, daha önce olmasa bile kuşatma başladığından beri kimse Kule'nin dışında, Aes Sedai olduğunu belli eden birini görmemişti. Bütün bunlar, Leane'in daha önceki raporlarını doğruluyordu. Ama son sayfa Egwene'in kaşlarının kalkmasına sebep oldu. Sokaklardaki söylentiler, Gareth Bryne'ın şehre girmek için gizli bir yol bulduğunu ve her an tüm ordusu ile birlikte duvarların içinde belirebileceğini söylüyordu.

"Biri kapıyolları kastettiklerine dair tek sözcük söylese Leane aktarırdı," dedi Siuan çabucak, Egwene'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde. O raporların hepsini okumuştu elbette, Egwene'in hangi sayfayı elinde tuttuğunu görüyordu. Siuan sallanan taburenin üzerinde kıpırdanırken neredeyse halıya devrilecekti, tabureye o kadar az dikkat ediyordu. Ama bu kadını hiç yavaşlatmadı. "Gareth'ın ağzından hiçbir şey kaçırmadığından da emin olabilirsin," diye devam etti, dengesini kurarken. "Askerlerinden herhangi biri kaçıp şehre gideceğinden değil, ama ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyor. Yalnız, en olanaksız zamanda saldırmak gibi bir ünü var. İmkânsız olanı o kadar sık yapmış ki insanlar artık ondan bunu bekliyor. O kadar."

Egwene gülümsemesini saklayarak Lord Gareth'tan bahseden sayfayı aleve tuttu ve kıvrılıp kararmasını izledi. Birkaç ay önce olsa, Siuan adamı övmek yerine ekşi bir yorum yapardı. Adam Gareth değil, "Gareth lanet olası Bryne" olurdu. Adamın çamaşırlarını yıkamayı ve çizmelerini cilalamayı özlüyor olamazdı, ama Egwene adamın Aes Sedai kampına geldiği nadir zamanlarda Siuan'ın ona nasıl baktığını görmüştü. Bakıyor,

ama adam ona bir bakış fırlatacak olsa koşa koşa kaçıyordu. Siuan! Kaçıyor! Siuan Aes Sedai olalı yirmi, Amyrlin olalı ondan fazla sene geçmişti, ama aşkla başa çıkmak hakkında bildikleri ancak bir ördeğin koyun kırkmak hakkında bildikleri kadardı.

Egwene külleri ufalar, ellerini çırparken gülümsemesi soldu. Siuan hakkında konuşmaya hakkı yoktu. O da âşıktı, ama Gawyn'in nerelerde olduğunu, öğrenirse ne yapacağını hiç bilmiyordu. Gawyn'in Andor'a karşı bir görevi vardı, Egwene'in de Kule'ye karşı. Ve bu uçurumu aşmanın tek yolu olan bağ kurmak Gawyn'in ölümüne yol açabilirdi. Gitmesine izin vermek, onu tamamen unutmak en iyisiydi. Kendi ismini unutmak kadar kolaydı ancak. Ve onunla bağ *kuracaktı*. Bunu biliyordu. Elbette, adamın nerede olduğunu bilmezken, onu ele geçiremeden onunla bağ kurmak imkânsızdı, bu yüzden kısır döngüye girmişti. Erkekler... *baş belasıydı!*

Durup parmaklarını şakaklarına bastırarak –zonklayan ağrıyı gidermeye yaramadı– Gawyn'i aklından çıkardı. Çıkarabildiğince. Bir Muhafız sahibi olmanın neye benzediğine dair fikir edindiğini düşünüyordu; kafasının arkasında her zaman Gawyn'le ilgili bir şey vardı. Ve en uygunsuz zamanlarda bilinçüstüne çıkıyordu. Eldeki işe odaklanarak bir sonraki sayfayı aldı.

Göz ve kulakları ilgilendirdiği kadarıyla dünyanın büyük kısmı kaybolmuştu. Seanchanların elindeki topraklardan pek az haber geliyordu ve gelenler de Seanchanların Gölgedölü kullandıklarına dair kanıt olarak hayvanlarının ayrıntılı tariflerini verenler, *damane* olarak tasmalanmasının gerekip gerekmediğini belirlemek için kadınların sınandığına dair korkunç hikâyeler anlatanlar ve moral bozucu... kabullenme... hikâyelerinden ibaretti. Seanchanlar tüm diğerlerinden daha kötü hükümdarlar değillerdi anlaşılan ve bazılarından daha iyiydiler –yönlendirebilen bir kadın olmadığınız sürece– ve Seanchanların yaşamlarını sürdürmelerine izin verecekleri belli olduğunda pek çok insan direnmeyi düşünmez olmuştu. Arad Doman da aynı ölçüde kötüydü, söylentiden başka şey gelmiyordu oradan, raporları yazan Aes Sedailer bu kadarını kabul ediyordu, ama ülkenin ne durumda olduğu görülsün diye yine de aktarılıyordu. Kral Alsalam ölmüştü. Hayır, yönlendirmeye başlayıp delirmişti. Büyük Kumandan Rodel Ituralde de ölmüştü veya tahtı ele geçirmişti ya da Saldaea'yı istila ediyordu. Tüccarlar Konseyi'nin tamamı ölmüştü ya da ülkeden kaçmıştı ya da bir sonraki kralın kim olacağı üzerine iç savaş başlatmışlardı. Bu söylentilerin herhangi biri doğru olabilirdi. Ya da hiçbiri

olmayabilirdi. Ajahlar her şeyi görmeye alışıktı, ama artık dünyanın üçte biri yoğun bir sisin içindeydi ve yalnızca küçük boşluklar vardı. En azından, daha açık gördükleri şeyler vardıysa bile, hiçbir Ajah gördüklerini aktarmaya tenezzül etmiyordu.

Bir sorun da, Ajahların farklı şeylere büyük önem atfetmeleri ve başka her şeyi büyük ölçüde görmezden gelmeleriydi. Örneğin Yeşiller özellikle Yeni Braem yakınlarında, Afet'e karşı nöbet bekliyor olmaları gereken yerlerden yüzlerce fersah uzaktaki Sınırboyu orduları ile ilgileniyordu. Sanki hemen, şu an bir şey yapılmalıymış gibi, raporları yalnız ve yalnız Sınırboylulardan bahsediyordu. Herhangi bir öneride bulunduklarından, hatta ima ettiklerinden değil, ama sayfayı dolduran sıkışık, telaşlı el yazısından hüsran sızıyordu.

Egwene bu durum hakkındaki gerçeği Elayne'den öğrenmişti, ama şimdilik Yeşillerin diş gıcırdatmaya devam etmesinden memnundu, çünkü Siuan neden onların işleri düzeltmek için koşa koşa gitmediklerini açıklamıştı. Yeni Braem'deki casusuna göre, Sınırboyluların yanında elli yüz, hatta belki iki yüz Aes Sedai vardı. Aes Sedai sayısı belirsiz olabilirdi ve fena halde abartıldığı kesindi, ama Yeşiller varlıklarından haberdar olmalıydı, ama Egwene'e aktardıkları raporlarda onlardan hiç bahsetmiyorlardı. Hiçbir Ajah raporlarında o Aes Sedailerden bahsetmemişti. Ama sonuçta, iki yüz Aes Sedai ile iki Aes Sedai arasında büyük fark yoktu. O Aes Sedailerin kim olduğunu ve neden orada olduğunu kimse kesin olarak bilmiyordu, ama Yeşillerin burunlarını sokmaları o Aes Sedailerin işlerine karışmak olarak görülürdü. Aes Sedailer arasındaki bir savaşa karışmaları, ama geleneklere uyarak bir başka Aes Sedai'nin işlerine karışmaktan kaçınmaları tuhaf geliyordu, ama neyse ki yapıyorlardı bunu.

"En azından Caemlyn'e birini göndermeyi önermiyorlar." Egwene gözlerini kırpıştırdı. Sıkışık el yazısını takip etmeye çalışmaktan gözlerinin arkasından ağrı keskinleşmişti.

Siuan horgörüyle hıhladı. "Neden önerecekler ki? Onların bildiği kadarıyla Elayne Merilille ve Vandene'in ona rehberlik etmesine izin veriyor, bu yüzden Aes Sedai kraliçelerini tahta çıkaracaklarından eminler. Hem de bir Yeşil'i. Dahası, Asha'manlar Caemlyn'den uzak durduğu sürece, kimse onları harekete geçirmeyi istemiyor. Mevcut durumda, çıplak ellerimizle sudan ısırgan denizanası çıkarmayı denesek daha iyi olur ve bunu Yeşiller bile biliyor. Her durumda, Yeşil ya da değil, bazı Aes Sedailerin Caemlyn'e uğramasını engellemeyecektir. Göz ve kulaklardan

birini görmek için sessiz bir ziyaret. Ya da bir elbise diktirmek, bir eyer satın almak ya da Işık bilir başka ne için."

"Yeşiller *bile* mi?" dedi Egwene aksi aksi. Herkes Kahverengilerin şöyle, Beyazların böyle olduğunu düşünürdü, aslında öyle olmadığı açıkça ortada olsa bile, ama bazen Yeşillerin, hepsi aynı kadınmış gibi genellendiğini işitmek Egwene'in canını sıkıyordu. Belki gerçekten de kendini bir Yeşil'miş ya da eskiden Yeşil'miş gibi düşünüyordu, ki aptalcaydı bu. Amyrlin her Ajah'tan ve hiçbir Ajah'tandı –o yedi çizginin simgelediği gerçeği kendi kendine hatırlatmak için omuzlarındaki etolü düzeltti– ve o hiçbir Ajah'a ait olmamıştı zaten. Ama kendisi ile Yeşil Ajahlar arasında bir –sevgi değil; bu çok güçlü bir sözcüktü– *aynılık* duygusu seziyordu. "Haber alınmayan kaç Aes Sedai var, Siuan? En zayıfları bile, zincir kurdukları zaman diledikleri yere Yolculuk edebilirler ve ben onların nereye gittiklerini bilmek isterim."

Siuan bir an düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Yaklaşık yirmi, sanırım," dedi sonunda. "Belki biraz daha az. Sayı her gün değişiyor. Kimse takip etmiyor aslında. Hiçbir Aes Sedai durup sayılmayı beklemiyor." Öne eğildi ve sallanan sandalyeler tabureyi sarstığında bu sefer dikkatle dengesini korudu. "Şimdiye dek her şeyi çok iyi idare ettin, Anne, ama sürekli olamaz. Eninde sonunda Salon Caemlyn'de neler olup bittiğini öğrenecek. Seanchan tutsaklar meselesini gizli tutmayı kabul edebilirler –bu Vandene'in ya da Merilille'in işi olarak görülecektir– ama Caemlyn'de Deniz Halkı olduğunu biliyorlar zaten ve onlarla yapılan anlaşmayı da eninde sonunda öğreneceklerdir. Ve onlar hakkındaki planlarını olmasa bile Kandaşların kendisini." Siuan hafifçe olsa da yine hıhladı. Aes Sedailerin emekli olduğunda Kandaş'a dönüşmesi fikri hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Bu fikri diğer Aes Sedailerin nasıl karşılayacağını tahmin bile edemiyordu. "Göz ve kulaklarım henüz bu konu hakkında en ufak koku yakalayamadı, ama bir başkasınınki yakalayacaktır, o kadarı kesin. Daha fazla oyalanamazsın, yoksa kendimizi bir gümüşdiken sürüsünün içinde yüzerken buluruz."

"Bugünlerden birinde," diye mırıldandı Egwene, "bahsettiğin bu gümüşdikenin neye benzediğini görmem gerekecek." Diğer kadın ağzını açtığında elini kaldırdı. "Bir gün. Deniz Halkı ile yapılan anlaşma sorun çıkaracak," diye itiraf etti, "ama Ajahlar ipuçları işittiklerinde, ne duyduklarını hemen anlamayacak. Caemlyn'de Deniz Halkı'na ders veren Aes Sedailer? Duyulmamış bir şey, ama kim tüm geleneklere karşı çıkıp

sorular soracak ya da burnunu sokacak? Bir sürü homurdanma olacağından eminim, belki Salon'da bazı sorular da sorulur, ama bir pazarlık yapıldığı tamamen ortaya çıkmadan ben Kandaşlar hakkındaki planımı sunmuş olurum."

"*Bu* onların dişlerini bilemeyecek mi sanıyorsun?" Siuan şalını düzeltirken inanmaz yüz ifadesini saklamaya zahmet bile etmedi. Aslında, inanmazlıkla kaşlarını çattı.

"Tartışma yaratacaktır," dedi Egwene sağduyuyla. Durumu oldukça hafife alan bir ifadeydi. Aslında, her şey öğrenildiğinde fırtına yaratacaktı. Büyük olasılıkla, Aes Sedailer arasında ayaklanmaya en yakın şeyi yaratacaktı. Ama daha fazla olmasa bile bin senedir Kule'nin nüfusu azalıyordu ve Egwene buna bir son vermeyi planlamıştı. "Ama yavaş gitmeyi düşünüyorum. Aes Sedailer yaşları hakkında konuşmaya gönülsüz olabilirler, Siuan, ama Yemin Çubuğu üzerine yemin etmenin ömrümüzü en az yarı yarıya kısalttığını yakında anlarlar. Kimse gerekenden daha önce ölmek *istemez.*"

"Gerçekten altı yüz yaşında Kandaş olduğuna inanırlarsa," dedi Siuan hınçla ve Egwene kızgınlıkla içini çekti. Bu, diğer kadının emin olamadığı bir başka konuydu: Kandaşların uzun ömürlülük iddiaları. Egwene Siuan'ın tavsiyelerine değer veriyordu, yalnızca Egwene'in işitmek istediği şeyleri söylememesine değer veriyordu, ama kadın bazen Romanda ve Lelaine kadar ayak sürüyordu sanki.

"Gerekirse, Siuan," dedi sinirle, "Aes Sedailerin aralarındaki en yaşlılarından en az yüz yaş büyük bir kadınla konuşmasına izin veririm. Onları yabani ya da yalancı sayıp dikkate almamaya çalışabilirler, ama Reanne Corly ne zaman Kule'de olduğunu kanıtlayabiliyor. Diğerleri de öyle. Şansımız varsa, daha Atha'an Miere ile yapılan anlaşmayı öğrenmeden Aes Sedaileri emekli olduklarında Üç Yemin'den dönüp Kandaşlara katılmaya ikna edebilirim. Ve *her* Aes Sedai'nin Yeminlerden dönebileceğini kabul ettiklerinde, Deniz Halkı'nın gitmesine izin vermeye ikna olmaları zor olmasa gerek. Dahası, o anlaşmanın kalanı o kadar önemli değil. Senin hep dediğin gibi, Salon'dan herhangi bir karar geçirmek için beceri ve ustalık gerekiyor, ama şans kesinlikle şart. Eh, ben olabildiğimce becerikli ve ustalıklı olacağım ve şansa gelince, bu sefer benden yana gibi görünüyor."

Siuan yüzünü buruşturdu, oflayıp pufladı, ama sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Şans ve doğru zamanlama ile Egwene'in bu işi

becerebileceğini bile kabul etti. Kandaşlar ya da Atha'an Miere ile yapılan anlaşma konusunda ikna olduğundan değil, ama Egwene'in önerdiği şeyin eşi benzeri görülmemişti, bu yüzden Salon başlarına ne geldiğini fark etmeden büyük kısmı geçebilirdi. Egwene bu kadarına razıydı, Salon'a ne sunulursa sunulsun, hemen hemen her zaman konsensüs bulmayı güçleştirecek kadar çok Temsilci karşı çıkardı ve Salon'da en az küçük konsensüs, genellikle büyük konsensüse ulaşılmadan hiçbir şey yapılmazdı. Egwene'e öyle geliyordu ki, Salon'la ilgili her işinde, onları yapmak istemedikleri bir şeye ikna etmesi gerekiyordu. Bu konunun da farklı olması için sebep yoktu.

Yeşiller Sınırboyları'na odaklanırken, Griler şu anda güneye odaklanıyordu. Illian ve Tear'da büyük sayıda Deniz Halkı yabanisi olduğuna dair raporlar bütün Ajahları büyülüyordu. Eğer doğruysa ilgi çekici buluyorlardı bunu, ama doğru olabileceğinden şiddetle şüphe ediyorlardı, yoksa Aes Sedailer bunu çok önceden öğrenirlerdi. Hem, böyle bir şey nasıl gizlenebilirdi? Yalnızca yüzeyde gördüklerini kabullendiklerinden ve asla derine bakmadıklarından kimse bahsetmiyordu. Ama Illian üzerindeki sürekli Seanchan tehdidi ve yeni Tear Taşı kuşatması Grileri büyülüyordu. Savaşlar ve savaş tehditleri Grileri hep büyülerdi, çünkü onlar çekişmeleri sona erdirmeye adamışları kendilerini. Ve nüfuz alanlarını yaymaya, elbette; ne zaman Griler bir savaşı anlaşmayla bitirseler, tüm Aes Sedailerin, ama hepsinden önce Grilerin nüfuzunu arttırırlardı. Bununla beraber, Seanchanlar en azından Aes Sedailer açısından etki alanının ötesinde görünüyordu ve sınır ötesi Seanchan seferleri, Yenidendoğan Ejder adına Illian Naibi olan Lord Gregorin'in topladığı ve sayıları gittikçe artan güçler hakkındaki sert sözlerinden, Grilerin kösteklenmelerinden kaynaklanan öfkeleri anlaşılabiliyordu. Yenidendoğan Ejder unvanı tek başına epey endişe yaratıyordu. Tear'da da Yenidendoğan Ejder'in bir Naibi vardı, Yüksek Lord Darlin Sisnera. Adam Taş'ta, Rand'ı kabullenmeyi reddeden asiller tarafından kuşatılmıştı. Tuhaf bir kuşatmaydı bu. Taş'ın kendi rıhtımları vardı ve Darlin'in düşmanları şehrin kalanını ellerinde tutsalar bile Taş'a erzak gelmesini engelleyemiyorlardı ve zaten oturup beklemek onlara yetiyor gibiydi. Ya da belki şimdi ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Yalnızca Aieller saldırı yoluyla Taş'ı ele geçirmeyi başarmışlardı ve kıtlık yaratarak Taş'a girebilen olmamıştı. Griler Tear'dan umutluydu.

Sayfanın dibine ulaştığında Egwene hızla başını kaldırdı, telaşla sayfayı bıraktı ve bir sonrakini aldı. Grilerin umutları vardı. Görünüşe göre, bir Gri Aes Sedai Taş'tan çıkarken görülmüştü ve Yüksek Lord Tedosian ve Yüksek Leydi Estanda ile görüşmeye giderken takip edilmişti. Taş'ı kuşatanlar arasında en önde gelen asiller o ikisiydi. "Merana," diye nefes verdi. "Merana Ambrey olduğunu söylüyorlar, Siuan." Farkında olmadan şakağını ovaladı.. Gözlerinin ardındaki ağrı biraz artmıştı.

"Kadın bir işe yarayabilir." Siuan ayağa kalktı ve halıların üzerinden geçip çadır duvarının dibindeki küçük masaya yollandı. Masanın üzerindeki tepside iki sürahi ve birbirine benzemeyen kupalar duruyordu. Gümüş sürahide baharatlı şarap vardı, mavi sırlı çömlek sürahide ise çay. İkisi de, ilk ışıklarla, Amyrlin'in gelmesi ihtimaline karşı konmuştu ve ikisi de soğuyalı çok olmuştu. Kimse Egwene'in ırmağa at gezisi yapmasını beklememişti. "Tedosian ve diğerleri kadının gerçekte kimin için çalıştığını fark etmediği sürece." Siuan çömlek sürahinin yanını ellerken şalı bir omzundan sıyrıldı. Kadın kısa bir süre için *saidar* ışığına sarındı ve Ateş yönlendirerek sürahinin içindeki şeyi ısıttı. "Kadının Yenidendoğan Ejder'e ait olduğunu öğrenirlerse pazarlıklarda ona güvenmezler." Cilalı kalay kupayı çayla doldurdu, kaşık kaşık bal ekledi, iyice karıştırdı ve kupayı Egwene'e getirdi. "Bu ağrına iyi gelebilir. Chesa'nın bulduğu bir tür bitki karışımı, ama bal tadını biraz hafifletiyor."

Egwene ihtiyatla bir yudum aldı ve ürpererek kupayı indirdi. Bala rağmen tadı bu kadar keskinse, balsız nasıl olacağını hayal etmek istemiyordu. Baş ağrısı çekmek daha iyi olabilirdi. "Bunu nasıl bu kadar sakin karşılayabiliyorsun, Siuan? Merana'nın Tear'da ortaya çıkması ihtiyacımız olan ilk gerçek kanıt olabilir. Bunu kabullenene kadar senin Temsilcilerinin tesadüf olduğunu kabullenebilirim."

Başta, Ajahlardan ve Siuan'ın göz ve kulaklarından gelen söylentiler vardı yalnızca. Cairhien'de Aes Sedailer vardı ve Yenidendoğan Ejder oradayken Güneş Sarayı'na serbestçe girip çıkabiliyorlardı. Sonra söylentiler boğuk, huzursuz ve tereddütlü olmuştu. Cairhien'deki göz ve kulaklar bunu söylemek istemiyordu. Casusların anlattıklarını kimse tekrarlamak istemiyordu. Cairhien'de Aes Sedailer vardı ve Yenidendoğan Ejder'in emirlerine itaat ediyor gibi görünüyorlardı. Sızan isimler daha da kötüydü. O kadınların bazıları Salidar'daydı, Elaida'ya direnen ilk kişiler arasındaydılar; diğerleri ise Elaida'ya sadık olduğu bilinen kadınlardı.

Egwene’in bildiği kadarıyla kimse sesli olarak İçtepi’den bahsetmemişti, ama düşündükleri bu olmalıydı.

“Rüzgâr istediğin yönde esmezken saçlarını çekiştirmenin faydası yok,” diye yanıt verdi Siuan, yine tabureye oturarak. Bacak bacak üzerine atacak oldu, ama tabure eğilince ayaklarını telaşla yere bastı. Kendi kendine mırıldanarak ve omuzlarını kaldırarak şalını düzeltti. Ve tabure yine sallanınca dengesini bulmak zorunda kaldı. “Esen rüzgârdan faydalanmak için yelkenlerin yönünü değiştirmen gerek. Serinkanlı kafayla düşün, o zaman kıyıya varabilirsin. Ama düşüncesiz davranırsan boğulursun.” Bazen Siuan hâlâ balıkçı teknelerinde çalışıyormuş gibi konuşabiliyordu. “O şeyin işe yaraması için bir yudumdan daha fazlasına ihtiyacın var, bana göre, Anne.”

Egwene yüzünü buruşturarak kupayı biraz daha öteye ittirdi. Dilinde kalan tat baş ağrısı kadar kötüydü. “Siuan, bundan faydalanmanın bir yolunu görüyorsan bana söylesen keşke. Ben Rand’ın Aes Sedailere Zorlama uygulamış olabileceği gerçeğini *kullanmayı* düşünmek bile istemiyorum. Bunu yapması olasılığını düşünmek istemiyorum.” Böylesine iğrenç bir örgüyü biliyor olması olasılığını da, o örgüyü herhangi biri üzerinde kullanmış olabileceği olasılığını da. Egwene biliyordu – Moghedien’den küçük bir armağan daha– ve nasıl yapıldığını unutabilmeyi diliyordu.

“Her durumda, kullanmaktan çok etkilerini hesaplama meselesi var. Sonunda Rand’la ilgilenmemiz ve belki ona bir ders vermemiz gerekecek, ama Aes Sedailerin şimdi onun peşine düşmesini istemezsin. Üstelik, Cairhien’den gelen bu hikâyeler herkesin ihtiyatlı davranmasına sebep oluyor.” Siuan’ın sesi yeterince sakindi, ama kıpırdanmasına bakarak, içten içe tedirgin olduğu açıktı. Bir Aes Sedai’nin *büyük* sakinlikle konuşabileceği bir konu değildi. “Aynı zamanda, herkes iyice bir düşündüğünde, onun Elaida’ya teslim olduğu hikâyelerini saçma gösterdiğini fark edecekler. Elaida onu izleyecek Aes Sedailer göndermiş olabilir, ama onlar Elaida’yı indirmek isteyen Aes Sedailer kabul etmezdi. Bunu fark etmek, Elaida’nın ona tasma takmış olabileceğini düşünmeye başlayanları biraz cesaretlendirir. İnsanların ona teslim olmayı düşünmesi için bir sebebin ortadan kalkması demek.”

“Ya Cadsuane?” dedi Egwene. Cairhien’den gelen onca isim arasında, Aes Sedaileri en çok şoke eden bu isim olmuştu. Cadsuane Melaidhrin bir efsaneydi ve efsanenin tasvipkâr versiyonları kadar, pek hoş olmayan

versiyonları da vardı. Bazı Aes Sedailer bunun bir hata olduğundan emindi; Cadsuane çoktan ölmüş olmalıydı. Diğerleri onun ölü olduğunu diliyor gibiydi. “Rand ortadan kaybolduktan sonra onun Cairhien’de kaldığından emin misin?”

“İsmini duyar duymaz göz ve kulaklarımın onu izlediğinden emin oldum,” dedi Siuan, artık hiç de sakin olmayan bir sesle. “Onun Karanlıkdostu olduğunu bilmiyorum, yalnızca şüpheleniyorum, ama Rand ortadan kaybolduktan bir hafta sonra onun Güneş Sarayı’nda olduğunu garanti ederim.”

Egwene gözlerini sıkı sıkı yumarak avuçlarını göz kapaklarına bastırdı. Bu kafasında zonklayan iğne uçlarını pek etkilemedi. Belki Rand’ın yanında bir Kara Aes Sedai vardı, belki o kişi yanından ayrılmıştı. Belki Aes Sedailer üzerinde İçtepi kullanmıştı. Herhangi biri üzerinde kullanılması yeterince kötüydü, ama Aes Sedailer üzerinde kullanılması daha kötü, daha korkunç geliyordu. Aes Sedailer üzerinde kullanılmasına cüret edilen şeyin kendilerini savunamayacak kişiler üzerinde kullanılması on kat, yüz kat daha olasıydı. Eninde sonunda, bir şekilde Rand’la ilgilenmeleri gerekecekti. Egwene Rand’la büyümüştü, ama bunun onu etkilemesine izin veremezdi. O artık Yenidendoğan Ejder’di, dünyanın umudu ve aynı zamanda belki dünyanın karşı karşıya kaldığı en büyük tehdit. Belki? Seanchanlar Yenidendoğan Ejder kadar büyük hasar yaratamazlardı. Ve Egwene onun Aes Sedailer üzerinde Zorlama *kullanmış* olması olasılığını kullanacaktı. Amyrlin Makamı gerçekten de hancının kızından çok farklı bir kadındı.

Sözde çay dolu kalay kupaya kaşlarını çatarak onu kaldırdı ve boğulur gibi sesler çıkarıp tükürerek, kendini o pis kokulu şeyi içmeye zorladı. Belki çayın tadı baş ağrısını aklından çıkarmasını sağlardı en azından.

Kupayı tahta masanın üzerine keskin bir metal tıngırtısı ile koyarken Anaiya çadıra girdi. Dudakları bükülmüştü ve sade yüzü bir kaş çatışla kırışmıştı.

“Akarrin ve diğerleri döndü, Anne,” dedi. “Moria raporlarını dinlemek için Salon’u toplantıya çağırdığını bildirmemi istedi.”

“Escaralde ve Malind de döndü,” diye bildirdi Morvrin, Myrelle ile birlikte Anaiya’nın arkasından girerek. Yeşil Aes Sedai, öyle bir şey mümkünse, bir dingin öfke timsali gibi görünüyordu, zeytin tenli yüzü pürüzsüz, gözleri kara közler gibiydi, ama Morvrin’in kaş çatışının yanında Anaiya’nınki memnun kalıyordu. “Tüm Temsilcileri bulmak için çömezler

ve Kabuledilmişler yolluyorlar,” dedi Kahverengi. “Akarrin’in ne bulduğuna dair en ufak fısıltı yakalayamadık, ama sanırım Escaralde ve diğerleri buldukları şeyi Salon’u bir şeye zorlamak için kullanmayı düşünüyorlar.”

Egwene kalay kupanın dibinde yüzen kara çay kalıntılarına bakarak içini çekti. Onun da orada olması gerekiyordu ve şimdi Temsilcilerin karşısına bir baş ağrısı *ve* ağzındaki o korkunç tatla çıkacaktı. Belki Salon’a yapacakları karşılığında bir kefaret olarak görebilirdi bunu.

19
Sürprizler

Geleneklere göre Salon toplanmadan önce Amyrlin'e haber verilirdi, ama toplantıya başlamadan önce onun gelmesini beklemeleri gerektiğini söyleyen hiçbir şey yoktu, yani zaman dar olabilirdi. Egwene'in içinden ayağa fırlamak, Moria ve diğer ikisi ne sürpriz hazırlamışlarsa ortaya sermeden doğrudan geniş çadıra gitmek geliyordu. Salon'daki sürprizler nadiren iyi sürprizler olurdu. Geç haber aldığınız sürprizler daha da kötüydü. Yine de, Amyrlin'in salona girmesini düzenleyen, gelenekler olmasa bile bir protokol vardı, bu yüzden olduğu yerde kaldı ve Siuan'ı Sheriam'ı getirmeye yolladı. Böylece, Salon'a girişi gerektiği gibi Vakanüvis tarafından ilan edilebilecekti. Siuan ona Temsilcileri onun varlığına dair uyarmak için olduğunu söylemişti –Amyrlin'in haberi olmadan tartışmak istedikleri konular olabilirdi– ve pek de şaka yapıyormuş gibi konuşmamıştı.

Her durumda, içeri girecek durum olmadan Salon'a gitmesinin bir anlamı yoktu. Sabırsızlığını bastırarak başını ellerine dayadı ve Ajah raporlarını biraz daha okumaya çalışırken şakaklarını ovaladı. O pis "çay" tadına rağmen ya da belki onun sayesinde, her göz kırptığında sayfadaki sözcükler ışıldıyordu ve Anaiya ile diğer ikisinin varlığı da durumu düzeltmiyordu.

Siuan gider gitmez Anaiya pelerinini arkaya attı, Siuan'ın kalktığı tabureye oturdu –bacakları aynı boyda olsa da olmasa da, tabure onun altında sallanmıyor gibiydi– ve Moria ile diğerlerinin ne peşinde olduğu konusunda spekülasyon yapmaya başladı. Havai bir kadın değildi, bu yüzden mevcut koşullar altında fikirleri oldukça sınırlıydı. Sınırlı, ama daha az altüst edici değil.

“Korkmuş insanlar aptalca şeyler yapar, Anne, Aes Sedailer bile,” diye mırıldandı, ellerini dizlerine dayayarak, “ama en azından Moria’nın Elaida konusunda kararlı olacağından emin olabilirsiniz; en azından uzun vadede, Siuan makamdan indirildikten sonra ölen her Aes Sedai’nin sorumluluğunu Elaida’nın sırtına yüklüyor. Moria, Elaida cellada gitmeden önce kadının her ölüm için ayrıca sopalanmasını istiyor. Sert bir kadın, bazı açılardan Lelaine’den daha sert. Her durumda, daha zorlu. Lelaine’in ayak diremesine sebep olacak konularda hiçbir şüpheye kapılmaz. En kısa zamanda şehre saldırmak konusunda ısrar edecektir, korkarım. Terkedilmişler böyle açık açık, böylesine büyük ölçekte hareket ediyorsa, yaralı ama bütün bir Kule bölünmüş bir Kule’ye yeğdir. En azından, Moria böyle görecek, korkarım. Hem, biz Aes Sedailerin Aes Sedaileri öldürmesinden kaçınmayı ne kadar istersek isteyelim, bu ilk olmayacak. Kule çok uzun süredir yaşıyor ve pek çok yara alıp iyileşti. Bunu da iyileştirebiliriz.”

Anaiya’nın sesi de yüzüne uyuyordu; sıcak, sabırlı ve rahatlatıcı, ama o yorumlar tahtaya sürtülen tırnakların sesi gibi geliyordu. Işık, Anaiya yalnızca Moria’nın yapmasından korktuğu şeyleri sayıyordu, ama aynı duyguları taşıyormuş gibi konuşuyordu. Temkinli, soğukkanlı biriydi ve asla dikkatsiz konuşmazdı. Anaiya saldırı fikrini destekliyorsa, daha kaç kişi destekliyor olabilirdi?

Her zamanki gibi, Myrelle’in sözleri hiç de sınırlı değildi. Onu tanımlamak için en uygun sözcükler değişken ve hararetli olurdu. Sabır denen şey kadını burnundan ısırsa bile Myrelle yine de tanımazdı. Çadırın izin verdiğince ileri geri adımlıyor, koyu yeşil eteklerini savuruyor, bazen dönmeden önce duvarın dibine yığılmış olan parlak renkli minderlerden birini tekmeliyordu. “Moria saldırı konusunda ısrar edecek kadar korkmuşsa, korkudan aklını yitirmiş demektir. Tek başına ayakta duramayacak kadar yaralanmış bir Kule ne Terkedilmişlere, ne de başkalarına meydan okuyabilir. Sizi ilgilendirmesi gereken kişi Malind. Kadın Tarmon Gai’don’un her an tepemize çökebileceğini hatırlatıp duruyor. Hissettiğimiz şeyin Son Savaş’ın açılış darbeleri olabileceğini söylediğini duydum. Ve bir sonraki darbenin burada olabileceğini. Gölge vurmak için Tar Valon’dan daha iyi hedef bulabilir mi? Malind zor seçimler yapmaktan ya da gerektiği zaman geri çekilmekten hiç korkmamıştır. Tarmon Gai’don’a kadar en azından bir kısmımızın hayatta kalmasını sağlayacağına inanırsa hem Tar Valon’u, hem Kule’yi hemen terk eder. Kuşatmayı kaldırmayı, Terkedilmişlerin bulamayacağı bir yere kaçmamızı

ve karşı saldırı için hazırlanmamızı önerir. Soruyu Salon’a hemen yöneltirse, büyük konsensüsü bile arkasına alabilir.” Bu düşünce sayfanın Egwene’in gözleri önünde daha fena dans etmesine sebep oluyordu.

Yuvarlak yüzünde merhametsiz bir ifade olan Morvrin yumruklarını geniş kalçalarına dayadı ve her öneriyi sert bir yanıtla karşıladı. “Terkedilmişler olduklarından emin olmamıza yetecek kadar bilgimiz yok,” ve, “Kadının kendisi söyleyene kadar bilemezsin.” “Belki öyleydi, belki değildi,” ve, “Varsayım kanıt değildir.” Kadının güneşi bizzat görene dek sabahın geldiğine inanmadığı söylenirdi. Sert sesi saçmalık kaldırmıyordu, özellikle de düşünmeden karara varıldığında. Egwene’in baş ağrısına bu da iyi gelmiyordu. Önerilere karşı değildi aslında, yalnızca zihnini açık tutuyordu. Açık bir zihin, asıl meseleye gelindiğinde, iki yöne de gidebilirdi.

Egwene yüksek bir şaklama ile, kabartmalı dosyayı raporların üzerine kapattı. Tadındaki iğrenç tat ve kafasındaki keskin zonklama yüzünden – bitmek bilmez tartışmalardan bahsetmeye bile gerek yoktu!– okuyamıyordu zaten. Üç Aes Sedai şaşkın şaşkın ona baktılar. Egwene kontrolün onda olduğunu uzun zaman önce açıkça ifade etmişti, ama öfkeli görünmemeye çalıştı. Sadakat yemini etmiş de olsalar etmemiş de, öfkesini belli eden genç bir kadının surat astığı kolaylıkla söylenebilir, kolaylıkla duymazdan gelinebilirdi. Bu onu daha da öfkelendiriyordu ve başını daha fena ağrıtıyordu ve...

“Yeterince bekledim,” dedi, sakin bir sesle konuşmak için çaba harcayarak. Baş ağrısı yüzünden sesi hafifçe keskin çıktı. Belki Sheriam onunla Salon’da buluşması gerektiğini düşünmüştü.

Pelerinini aldı ve omuzlarına atarken soğuk havaya çıktı. Morvrin ve diğer ikisi bir anlık duraksamadan sonra peşine takıldı. Salon’a kadar ona eşlik ederlerken, biraz maiyete benziyorlardı, ama onu izliyor olmaları *gerekiyordu* ve Egwene Morvrin’in bile Akarrin’in raporunu dinlemeye, Moria ile diğerlerinin bundan nasıl faydalanmayı düşündüğünü görmeye hevesli olduğunu tahmin ediyordu.

Başa çıkılması çok güç bir şey olmayacağını umuyordu Egwene; Anaiya ve Myrelle’in düşündüğü gibi çıkmamalıydı. Gerekirse Savaş Kanunu’nu uygulamaya çalışırdı, ama bunu başarsa bile, fermanlarla hükmetmenin bazı dezavantajları vardı. İnsanlar bir konuda size itaat etmek *zorunda* kalınca, diğer konularda itaat etmemenin yolunu her zaman buluyorlardı ve itaat etmeye ne kadar zorlanırlarsa, diğer konularda o kadar

çok boşluk buluyorlardı. Kaçınamadığınız doğal bir dengeydi bu. Daha da kötüsü, konuştuğunda insanların sıçramasının ne kadar alışkanlık yaratıcı bir şey olduğunu öğrenmişti Egwene. Her şeyin doğal hali buymuş gibi hissetmeye başlıyordunuz ve sonra, sıçramadıkları zaman, dengeniz bozuluyordu. Dahası, kafası zonklarken –artık yalnızca ağrımıyor, *gerçekten* zonkluyordu, ama belki eskisi kadar keskin değildi–, baş ağrısı yüzünden, ona yan bakan herkesi terslemeye hazırdı ve insanlar bunu yutmak zorunda olsa bile, mideleri mutlaka ekşiyordu.

Güneş tam tepede duruyordu, beyaz bulutlar saçılmış mavi gökyüzünde altın bir top, ama sıcaklık vermiyor, yalnızca solgun gölgeler düşürüyor, pürüzsüz kalmış karlara bir ışıltı veriyordu. Hava ırmak kıyısındaki kadar soğuk geliyordu. Egwene soğuğu duymazdan geldi, soğuğun ona dokunmasına izin vermeyi reddetti, ama herkesin nefesi yüzünün önünde beyaz beyaz puslanırken ancak ölüler soğuğun farkında olmazdı. Öğle yemeği zamanıydı, ama aynı anda bu kadar çömezi beslemek imkânsızdı, bu yüzden Egwene ve eşlikçileri yine de yollarından sıçrayan ve sokakta diz kırmaya başlayan beyaz elbiseli kadınların arasında ilerliyordu. Egwene öyle hızlı yürüyordu ki daha çömezler eteklerini açamadan geçmiş oluyorlardı.

Çok uzak değildi, sokaklarda yalnızca dört çamurlu yerden geçmek zorunda kaldılar. Altından atla geçilebilecek kadar yüksek tahta köprülerden bahsedilmişti, ama köprüler kampa, kimsenin istemediği bir kalıcılık havası verirdi. Onlardan bahseden Aes Sedailer bile inşa edilmeleri için ısrar etmemişti. Dizlerinize dek çamura bulanmak istemiyorsanız geriye ağır ağır yürümek, eteklerinizi ve pelerininizi yükseğe kaldırmak kalıyordu. En azından Salon’a yaklaştıkça kalan kalabalıklar da kayboldu. Salon her zamanki gibi ya da hemen hemen her zamanki gibi ıssızdı.

Nisao ve Carlinya, yamalı yan perdeleri olan geniş kanvas çadırın önünde beklemeye başlamıştı bile. Ufak tefek Sarı dişleri ile alt dudağını çiğniyor, endişe içinde Egwene’i süzüyordu. Carlinya bir sükûnet timsaliydi, serinkanlı bakışlarla ellerini bel hizasında kavuşturmuştu. Yalnız, pelerinini unutmuştu ve açık renk eteğinin alt tarafındaki kıvamlı işlemeler çamur lekeleri ile kaplıydı ve siyah, kısa bukleleri fena halde taranmaya ihtiyaç duyuyordu. İki kadın reverans yaptılar ve Egwene’in biraz arkasında, Anaiya ile diğer ikisine katıldılar. Hepsi birden alçak seslerle mırıldanmaya başladılar, Egwene’in istemeden kulak misafiri olduğu kısımlar havadan ya da ne kadar beklemek zorunda kalacaklarından

bahsediyordu. Bu, Egwene ile yakından ilişkilendirilmemeleri gereken bir yerdi.

Beonin koşarak geldi. Telaşlı nefesleri puslanmıştı. Kayarak durdu, Egwene'e baktı ve diğerlerine katıldı. Mavi gri gözlerdeki gergin ifade öncekinden de belirgindi. Belki bunun pazarlıkları etkileyeceğini düşünüyordu. Ama kadın görüşmelerin aldatmaca olacağını, zaman kazanmak için bir taktik olduğunu *biliyordu.* Egwene nefeslerini kontrol altına aldı ve çömez egzersizlerini yaptı, ama hiçbiri başındaki ağrıyı dindirmedi. Hiç dindirmezdi.

Her yönde, çadırların arasında Sheriam'dan işaret yoktu, ama çadırın dışındaki yürüyüş yolunda yalnız oldukları söylenemezdi. Akarrin ve onunla birlikte giden, beş Ajah'ın her birinden birer Aes Sedai girişin diğer yanında, grup halinde bekliyordu. Çoğu dalgın dalgın Egwene'e diz kırdı, ama mesafelerini korudular. Belki de Salon'un önünde konuşana dek kimseye bir şey söylememeleri konusunda uyarılmışlardı. Egwene oracıkta rapor vermelerini emredebilirdi, elbette. Onlar da Amyrlin'e rapor verebilirlerdi. Büyük olasılıkla verirlerdi. Diğer yandan, Amyrlin'in Ajahlarla ilişkileri her zaman hassastı, ki genellikle buna terfi almadan önceki Ajahı da dahildi. Neredeyse Salon'la ilişkileri kadar hassas. Egwene kendini gülümsemeye ve zarafetle başını eğmeye zorladı. O gülümsemenin ardında dişlerini gıcırdatıyorsa da, eh, ağzını kapalı tutmasını sağlıyordu.

Bütün Aes Sedailer onun varlığından haberdar değildi. Sade kahverengi yünlüler ve şaşırtıcı ölçüde girift yeşil işlemeli pelerin içinde ince bir kadın olan Akarrin gözlerini boşluğa dikmiş, zaman zaman kendi kendine baş sallıyordu. Görünüşe göre içeride söyleyeceklerini çalışıyordu. Akarrin Güç'te çok ileri değildi, Siuan'dan biraz daha güçlüydü, ama diğer altısı içindeki tek kişi, sarı çizgili binici elbisesi ve sarı kenarlı pelerin içindeki Therva onun kadar güçlüydü. Bu, o tuhaf *saidar* patlamasının Aes Sedaileri ne kadar korkuttuğunu gösteren rahatsız edici bir ölçüttü. Bu kadınlara verilen görevi üstlenmek için en güçlüler öne çıkmalıydı, ama Akarrin dışında kalanların heves yoksunluğu aşikârdı. Yoldaşları hâlâ hevessiz görünüyordu. Shana, devamlı şaşkın görünen gözlerine rağmen, normalde son derece ketum bir kadındı, ama şimdi o gözler endişeden yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Kadın ağır perdelerle örtülmüş Salon girişine bakıyor, ellerini oynatmadan duramıyormuş gibi pelerini ile uğraşıyordu. Tıknaz bir Arafelli Mavi olan Reiko gözlerini yere dikmişti, ama uzun siyah saçlarındaki gümüş çanlar, kadın başını başlığının içinde iki

yana sallıyormuş gibi, hafifçe çınlıyordu. Yalnızca Therva'nın uzun burunlu yüzünde mutlak dinginlik ifadesi vardı, tamamen sakin ve sarsılmaz, ama bu da tek başına kötü bir işaretti. Sarı Aes Sedai doğası gereği heyecanlıydı. Ne görmüş olabilirlerdi? Moria ve diğer iki Temsilci ne peşindeydi?

Egwene sabırsızlığını kontrol altına aldı; Salon'un henüz toplantıya başlamadığı açıktı. Toplanıyorlardı, ama pek çok Temsilci onun yanından geçip büyük çadıra giriyordu ve hiçbiri acele etmiyordu. Salita konuşacakmış gibi duraksadı, ama sonra diz kırdı, omuzlarındaki sarı saçaklı şalı düzeltti ve içeri daldı. Kwamesa keskin burnunun üzerinden Egwene'e bakarak diz kırdı ve burnunun üzerinden Anaiya ile diğerlerini kısaca inceledi, ama Gri Aes Sedai zaten herkese burnunun üzerinden bakardı. Uzun boylu değildi, ama öyle görünmeye çalışıyordu. Yüzü bir kibir maskesi, iri kahverengi gözleri kar kadar soğuk olan Berana durup Egwene'e soğuk bir reverans yaptı ve Akarrin'e kaşlarını çattı. Uzun bir an sonra, belki Akarrin'in onun farkında bile olmadığını görünce, gerekmediği halde gümüş işlemeli beyaz eteklerini sıvazladı, kollarındaki şalı beyaz saçakları belli bir şekilde sarkacak şekilde düzeltti ve tesadüfen o yöne gidiyormuş gibi, süzülürcesine girişe yöneldi. Üçü de Siuan'ın çok genç olduğuna işaret ettiği Temsilcilerdendi. Malind ve Escaralde de öyle. Ama Moria yüz otuz senedir Aes Sedai'ydi. Işık, Siuan her şeyde komplo arıyordu!

Tam Egwene başının ağrıdan olmasa bile can sıkıntısından patlayacağını düşünmeye başladığında aniden Sheriam belirdi. Pelerinini ve eteklerini kaldırarak sokaktaki kirli karların arasından koşarcasına geliyordu. "Çok özür dilerim, Anne," dedi nefes nefese, üzerine sıçrattığı çamuru temizlemek için çabucak yönlendirerek. Kadın eteklerini silkelediğinde çamur kuru bir toz olarak yere düştü. "Ben... ben Salon'un toplandığını duydum ve beni arayacağınızı biliyordum, bu yüzden becerebildiğimce hızlı geldim. Çok özür dilerim." Demek Siuan hâlâ Sheriam'ı arıyordu.

"Artık buradasın," dedi Egwene sertçe. Kadın diğerlerinin, Anaiya ve diğerleri bir kenara Akarrin ve yol arkadaşlarının önünde özür dilediğine göre gerçekten altüst olmuş olmalıydı. İnsanlar aksini bilse de, sizi göründüğünüz gibi kabul etme eğilimi gösterirdi ve Vakanüvis özür dilerken ve ellerini ovuştururken görülmemeliydi. Kuşkusuz Sheriam bunu biliyordu. "İçeri gir ve geldiğimi bildir."

Sheriam derin bir nefes alarak pelerininin başlığını arkaya attı, dar mavi etolünü düzeltti ve giriş kapaklarından içeri daldı. Sesi törensel kalıplarla

çınladı. "O geliyor, o geliyor..."

Egwene onun, "...Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı," diye bitirmesini beklemeden içeri girdi, çadırın duvarlarının dibine dizilmiş mangal halkasının ve ayaklı şamdanların yanından geçti. Ayaklı şamdanlar iyi ışık veriyordu ve bugün lavanta kokuları saçan mangallar tüm mekânı ısıtıyordu. Sıcağı hissedebilecekken kimse soğuğu görmezden gelmek istemiyordu.

Çadırdaki düzenleme kadim kurallara uygundu; Beyaz Kule'de, Kule Salonu denen büyük, yuvarlak odada toplanmadıkları gerçeğine göre hafifçe değiştirilmişti. Uzak uçta, Ajahların yedi renginde çizgiler taşıyan bir kumaşla örtülmüş, kutuya benzer bir platformun üzerinde basit, ama iyice cilalanmış bir sıra duruyordu. O ve Egwene'in boynundaki etol kampta, Kızıl Ajah'ın temsil edildiği tek yerlerdi. Bazı Maviler kızıl rengin kaldırılmasını istemişti, çünkü anlaşıldığı kadarıyla Elaida Amyrlin Makamı adı verilen tahtı mavi renk olmadan yeniden boyatmıştı ve mavi renk taşımayan bir etol dokutmuştu, ama Egwene direnmişti. Eğer o *tüm* Ajahlardan ve hiçbirinden olacaksa, o zaman tüm Ajahlardan olacaktı. Yere serilen kat kat halıların üzerinde, girişten itibaren, Ajah renklerinde kutuların tepesinde, iki sıra dizisi üçerli gruplar halinde uzanıyordu. Eh, altı Ajah renginde. Gelenekler gereği, en yaşlı iki Temsilci Amyrlin Makamı'na en yakın yerlerde oturabilirdi ve oradaki sıraları Sarılar ve Maviler almıştı. Bundan sonra, oturma düzeni kimin ilk önce gelip oraya oturduğuna bağlıydı ve ilk gelen Ajahının yerini belirliyordu.

Yalnızca dokuz Temsilci vardı, yasal açıdan Salon'un toplantıya başlaması için çok az, ama oturma düzenindeki bir tuhaflık hemen Egwene'in dikkatini çekti. Romanda'nın yerini almış olması şaşırtıcı değildi, onunla Salita arasında boş bir sıra vardı. Lelaine ve Moria Mavilere ayrılmış sıraların iki ucuna yerleşmişti. Saçlarını ensesinde sıkı bir topuz halinde toplamış olan Romanda en yaşlı Temsilci'ydi ve Salon toplandığı zaman ilk yerini alan kişi hemen hemen her zaman o olurdu. Parlak siyah saçlarına rağmen ondan sonra en yaşlı Temsilci olan Lelaine, böylesine küçük bir konuda bile diğer kadının onun önüne geçmesine gelemiyormuş gibiydi. Kutuları –Salon toplantıya çağrılana dek duvarların dibine yığılıyorlardı– düzenleyen adamlar biraz önce arka taraftan çıkmış olmalıydılar, çünkü sırasına çoktan oturmuş olan Kwamesa görünürdeki tek Gri'ydi ve kendi sırasına çıkmakta olan Berana da tek Beyaz'dı. Ama kartal gözlü, yuvarlak yüzlü bir Kandorlu olan, içerideki tek Yeşil Malind

onlardan daha önce girmişti anlaşılan ve tuhaf bir biçimde Yeşilleri çadırın girişine yakın oturtmayı tercih etmişti. Normalde, Amyrlin Makamı'na yakın olmak tercih edilmeliydi. Ve onun tam karşısında, Escaralde kahverengi kumaş kaplı kutuların önünde durmuş, Takima ile sessizce tartışıyordu. Nisao kadar kısa boylu olan Takima sessiz, kuşa benzeyen bir kadındı, ama dilediğinde çok dikbaşlı olabiliyordu ve yumruklarını kalçalarına dayamışken öfke krizine kapılmış, daha iri görünmek için tüm tüylerini kabartmış bir serçeye benziyordu. Berana'ya fırlattığı bakışlara bakılırsa, onu altüst eden şey oturma düzeniydi. Bu toplantıda düzeni değiştirmek için çok geçti, elbette, ama her durumda, Escaralde yaptığı seçim yüzünden onunla kavga etmeyi beklermiş gibi Takima'nın tepesine dikilmişti. Escaralde'nin bunu nasıl yapabildiği Egwene'i şaşırtıyordu. Gerçekten de tepesine dikilmişti. Kadın Nisao'dan bile birkaç santim kısaydı. Sırf irade gücü sayesinde olmalıydı. Escaralde haklı olduğunu düşünüyorsa asla geri adım atmazdı. Ve her zaman haklı olduğunu düşünürdü. Moria gerçekten de hemen Tar Valon'a saldırmak istiyorsa ve Malind gerçekten de geri çekilmek istiyorsa, Escaralde ne istiyordu?

Temsilcilerin önceden uyarı almak istemeleri hakkında Siuan'ın söylediği onca şeye rağmen, Egwene'in girişi büyük heyecan yaratmadı. Malind ve diğerlerinin Salon'u Akarrin'in raporunu dinlemek üzere toplantıya çağırmasını sebebi her neyse, sırf Temsilcilerin dinlemesini gerektirecek kadar hassas bulmamışlardı, bu yüzden Ajah Temsilcilerinin sıralarının arkasında, dörderli, beşerli gruplar halinde Aes Sedailer duruyordu. Egwene kendi sırasına gitmek için halıların üzerinde yürürken ona diz kırdılar. Temsilcilerin kendileri onu izlemekle yetindiler ya da belki başlarını kısaca eğdiler. Lelaine onu serinkanlılıkla süzdü, sonra dönüp hafifçe Moria'ya kaş çattı. Moria sade mavi yünlüler içinde, oldukça sıradan görünüşlü bir kadındı. Aslında, o kadar sıradandı ki ilk bakışta yüzündeki yaşı belirsizliği fark edemeyebilirdiniz. Kadın kendi düşüncelerine dalmış, dümdüz önüne bakarak oturuyordu. Romanda, başını hafifçe eğenler arasındaydı. Salon'un içindeyken, Amyrlin Makamı yine Amyrlin Makamı'ydı, ama dışarıdakine göre biraz daha az öyleydi. Salon'un içindeyken, Temsilciler güçlerini hissediyorlardı. Bir açıdan, Salon'un içindeyken Amyrlin'in denkler arasında önde gelen olduğu söylenebilirdi. Eh, belki bundan biraz fazlasıydı, ama çok da fazla değil. Siuan, Temsilcilerin onun dengi olduğu için başarısız olan Amyrlinlerin sayısının, farkın olduğundan daha fazla olduğuna inandığı için başarısız

olan Amyrlinlerin sayısına eşit olduğunu söylemişti. Her iki yanında vahşi mastifler bulunan dar bir duvarın tepesinde koşmaktan farksızdı. Dikkatle dengenizi korurdunuz ve köpeklerden çok ayaklarınıza bakardınız. Ama köpeklerin her zaman farkında olurdunuz.

Egwene çizgili kutuya tırmanırken pelerininin iğnesini açtı ve oturmadan önce sıranın üzerine serdi. Sıralar sertti ve bazı Temsilciler toplantının uzun süreceğini düşündüklerinde minder getiriyorlardı. Egwene bunu yapmamayı tercih ediyordu. Söylev vermenin yasaklanması, en az bir iki kadının yorumlarını uzun uzun açıklamalarını engellemiyordu ve sert bir oturak en kötü söylevler süresince uyanık kalmasını sağlıyordu. Sheriam Egwene'in solunda, Vakanüvis'in yerine geçti ve beklemekten başka yapılacak şey kalmadı. Belki de minder *getirmeliydi.*

Diğer sıralar yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Aledrin ve Saroiya Berana'ya katıldı. Aledrin öyle tombuldu ki diğer ikisi ince görünüyordu. Elbette, Saroiya'nın eteklerinde uzanan dikey beyaz işlemeler de aynı etkiyi yaratıyordu. Aledrin'in geniş beyaz kol yenleri ve elbisesinin önünde uzanan kar beyazı panel de ters etki yaratıyordu. Kadınların birbirlerine bakarak başlarını iki yana sallamalarına ve Mavilere, Kahverengilere ve Yeşillere bakışlar fırlatmalarına bakılırsa, iki kadın da diğerlerinin onları neyin beklediğini bilip bilmediğini öğrenmeye çalışıyor gibiydi. Kızıl saçlı, leylek gibi, çoğu erkekten daha uzun boylu bir kadın olan Varilin Kwamesa'nın yanına oturmuştu. Varilin şalını huzursuzca, tekrar tekrar düzeltirken Moria'ya, Escaralde'ye, Malind'e bakışlar fırlatıyordu. Sarı saçaklı şalını geniş omuzlarına sıkı sıkı dolamış olan Magla ve yoğun yeşil işlemelerle kaplı ipeklere bürünmüş, kare yüzlü bir Domanlı olan Faiselle içeri yeni giriyorlar, eteklerinin sürtünmesine aldırmadan birbirlerini görmezden geliyorlardı. Magla Romanda'nın, Faiselle Lelaine'in tarafındaydı ve iki taraf birbirine karışmıyordu. Diğer Aes Sedailer de gelmeye başlamışlardı, Magla ve Faiselle'in ardından içeri giren altı kadının içinde Nisao ile Myrelle de vardı. Morvrin Takima ile Escaralde'nin ardından Kahverengiler arasındaki yerini almıştı bile. Beonin Varilin ve Kwamesa'nın arkasında, Grilerin yanında ayakta duruyordu. Bu hızda giderse, fazla zaman geçmeden kamptaki Aes Sedailerin yarısı içeri doluşacaktı.

Magla daha Sarıların sıralarına doğru yürürken Romanda ayağa kalktı. "Sayımız on biri geçti, bu yüzden başlasak olur." Sesi şaşırtıcı ölçüde tizdi. Romanda'nın şarkı söylediğini hayal edebilseniz, kadının güzel bir sesi

olduğunu düşünebilirdiniz. Yüzü her zaman birilerini azarlamaya hazırmış gibi görünüyordu, en azından hafifçe onaylamaz bir ifade takınırdı. “Bunu resmi bir toplantı yapmamıza gerek olduğunu sanmıyorum,” diye ekledi, Kwamesa ayağa kalkınca. “Neden bir toplantı yapılsın, anlamıyorum zaten, ama madem yapılacak, bir an önce yapalım da bitsin. Bazılarımızın ilgilenmesi gereken daha önemli işleri var. Eminim sizin de vardır, Anne.”

Bu sonuncusunu, başını iyice eğerek, belki biraz *fazla* saygılı bir sesle söylemişti. İstihza denebilecek kadar da fazla değil. Kadın kendini tehlikeye atmayacak kadar zekiydi; aptallar nadiren Temsilcilik kazanırdı ya da o konumu uzun zaman koruyabilirdi ve Romanda seksen senedir Salon’daydı. Bu, Temsilci olarak ikinci dönemiydi. Egwene de serin bakışlarla başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Ona hitap edildiğinin ve ses tonunun farkında olduğunu anlatan bir hareket. Çok dikkatli bir denge.

Kwamesa ağzı açık, çevresine bakınmaktaydı. Mevcut en genç Temsilci olarak Salon’un resmi oturumunu açacak sözleri söylemesinin gerekip gerekmediğinden emin değil gibiydi. Romanda’nın yeri ona epey nüfuz ve biraz da yetke vermişti, ama diğerleri bu konuda onunkine üstün gelebilirdi. Bazı Temsilciler kaşlarını çatarak sıraların üzerinde kıpırdandılar, ama kimse konuşmadı.

Lyrelle süzülürcesine çadıra girdi. Mavilerin sıralarına doğru süzüldü. Bir Cairhienli kadın için uzun boyluydu, ki onu başka ülkelerde orta boylu kılıyordu. Mavi çizgili, korsesi kırmızı ve altın işlemeli ipek elbisesi içinde zarif bir kadındı ve akıcı hareketlerle yürüyordu. Bazıları kadının çömez olarak Kule’ye gelmeden önce dansçı olduğunu söylüyordu. Onunla karşılaştırıldığında, kadının hemen peşinden içeri giren tilki suratlı Yeşil Samalin erkek gibi yürüyordu, ama Murandyli kadında hantallıktan eser yoktu. Kwamesa’yı ayakta görünce ikisi de şaşırmış göründü ve kendi sıralarına seğirttiler. Her durumda, Varilin Kwamesa’nın kol yenini çekiştirmeye başladı ve Arafelli kadın sonunda oturdu. Kwamesa’nın yüzü serin bir sükûnet maskesiydi, ama hoşnutsuzluk hissi saçmayı başarıyordu. Kwamesa törensel davranışlara büyük önem verirdi.

“Belki de resmi bir oturum için sebep vardır.” Romanda’nınkinden sonra Lelaine’in sesi alçak geliyordu. Dünya kadar zamanı varmış gibi şalını düzelterek zarifçe, büyük dikkatle ve Egwene’e bakmadan ayağa kalktı. Güzel bir kadın olan Lelaine yine de bedenleşmiş vakardı. “Anlaşıldığı kadarıyla Elaida ile görüşme yapılmasına izin verilmiş,” dedi soğuk soğuk. “Savaş Kanunu altında, bu konuda bize danışılmasına gerek

olmadığını anlıyorum, elbette, ama aynı zamanda bunu bir oturumda tartışmamız gerektiğine inanıyorum, özellikle de Elaida hâkimiyetini korursa çoğumuz yalıtılma olasılığı ile yüz yüze kalacağımız için."

Siuan ve Leane yalıtıldıktan sonra Şifa gördüğünden beri "yalıtılma" sözcüğü eskisi kadar korkutucu gelmiyordu, ama sıraların arkasına doluşmuş, izlemekte olan Aes Sedailerden mırıltılar yükseldi. Pazarlık haberi Egwene'in düşündüğü kadar hızlı yayılmamıştı anlaşılan. Aes Sedailerin heyecanlı mı, yoksa dehşet içinde mi olduğu anlaşılmıyordu, ama şaşırdıkları açıktı. Bazı Temsilciler de öyle. Lelaine konuşurken içeri giren Janya olduğu yerde kalakaldı, öyle ki arkasından giren bir grup Aes Sedai kadına çarptı. Janya Mavi'ye bakakaldı, sonra Egwene'e daha uzun, daha sert bir bakış fırlattı. Ağzındaki ifadenin nasıl sertleştiğine bakarak haberi Romanda'nın da duymadığı açıktı. Aşırı genç Temsilcilerin yüzlerindeki ifadeler, Berana'nın buz gibi sükûneti ile Samalin'in hayreti, Salita'nın açık şoku arasında değişiyordu. Sheriam da bir anlığına ayakta sallandı. Egwene kadının tüm Salon'un önünde kusmayacağını umdu.

Ama daha ilginç olanı, Delana'nın pazarlıklardan bahsettiğini söylediği kişilerin tepkileriydi. Varilin kıpırdamadan oturdu ve eteklerini incelerken gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi, ama Magla tereddütle dudaklarını yalıyor, göz ucu ile Romanda'ya bakışlar fırlatıyordu. Saroiya gözlerini kapatmıştı ve dudakları dua ediyormuş gibi kıpırdanıyordu. Faiselle ve Takima, birbirinin neredeyse tıpatıp eşi kaş çatışlarla Egwene'e bakıyordu. Sonra iki kadın birbirlerini fark ettiler, irkildiler ve hemen öyle bir azametli dinginlik takındılar ki birbirleri ile alay ediyormuş gibi göründüler. Çok tuhaftı. Kuşkusuz Beonin şimdiye dek Egwene'in söylediklerini onlara aktarmış olmalıydı, ama Varilin dışındakilerin hepsi altüst olmuş görünüyordu. Pazarlıklarla savaşın sonunu getirebileceklerini düşünmüş olamazlardı. Bu Salon'da Temsilci olan bütün kadınlar, sırf orada oldukları için yalıtılma ve idam riski ile karşı karşıyaydı. Elaida'yı indirme dışında geri dönmenin bir yolu vardıysa da, aylar önce, bu Salon seçildiğinde yok olmuştu. Artık geri dönüş yoktu.

Lelaine sözlerinin yarattığı etkiden tatmin olmuş görünüyordu –aslında, süthaneye girmiş kedi kadar kendinden memnundu– ama o daha sırasına yerleşemeden Moria ayağa fırladı. Bu bütün dikkatleri çekti ve birkaç mırıltı yarattı. Kimse Moria'nın özellikle zarif olduğunu söyleyemezdi, ama Illianlı, ayağa sıçrayan türden bir kadın değildi. "Bunun tartışılması gerekiyor," dedi, "ama daha sonra. Bu Salon aynı soruyu soran üç Temsilci

tarafından toplantıya çağrıldı. Tüm diğerlerinden önce bu soru tartışılmalı. Akarrin ve grubu ne buldu? Raporlarını Salon'un huzurunda vermek üzere içeri alınmalarını istiyorum."

Lelaine diğer Mavi'ye kaşlarını çattı ve bu konuda en iyileri bile alt edebilirdi, gözleri burgu kadar keskindi, ama Kule Kanunu bu sefer açıktı ve herkes tarafından iyi biliniyordu. Diğer konularda öyle olduğu söylenemezdi. Sheriam titrek bir sesle, Kwamesa'dan sonra en genç Temsilci olan Aledrin'den gidip Akarrin ile diğerlerini Salon'un huzuruna getirmesini istedi. Egwene bu oturum biter bitmez alev saçlı kadınla konuşmasının en iyisi olacağına karar verdi. Sheriam bu şekilde devam ederse, yakında Vakanüvis olarak faydasız olacaktı.

Delana bir Aes Sedai grubunun ortasında çadıra daldı. İçeri giren son Temsilci'ydi ve o sırasına oturduğunda tombul Beyaz Temsilci altı Aes Sedai ile birlikte girerek onları Egwene'in önüne getirdi. Pelerinlerini dışarıdaki yürüyüş yolunda bırakmış olmalıydılar, çünkü hepsi pelerinsizdi. Delana, kararsız bir kaş çatışla onlara baktı. Buraya koşa koşa gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı.

Görünüşe göre Aledrin, bu oturum resmi olsa da olmasa da, en azından kendisinin gereken formaliteleri yerine getirmesi gerektiğini hissetmişti. "Kule Salonu'nun huzuruna, gördüklerinizi aktarabilmeniz için çağrıldığınız," dedi güçlü bir Tarabon aksanı ile. Koyu altın rengi saçları ve kahverengi gözleri Tarabon'da sıradışı değildi, ama omuzlarına gelen saçlarını boncuklarla süsleyerek örmek yerine beyaz dantel ağla toplamıştı. "Gördüklerinizi kaçınmadan ve gizlemeden anlatmanızı, tüm soruları eksiksizce yanıtlamanızı ve hiçbir detayı atlamamanızı talep ediyorum. Işık altında, yeniden doğumunuz ve kurtuluşunuz umudu adına bunu yapacağınızı söyleyin ya da sonuçlarına katlanın." Salon töreninin bu kısmını düzenleyen kadim Aes Sedailer Üç Yemin'de ne kadar boşluk olduğunun farkındaydılar. Orada atlanan küçük bir parça, burada biraz belirsizlik sayesinde tüm söyledikleriniz tepetaklak olabilirdi ve siz yalnızca gerçeği söylemiş olurdunuz.

Akarrin yüksek sesle ve biraz sabırsızca güvence verdi, diğer beşi muhtelif resmiyet ve çekingenlik dereceleri ile konuştu. Pek çok Aes Sedai, Salon önünde tanıklık etmeye çağrılmadan yaşamışlardı. Aledrin sonuncusu da tüm sözleri tekrarlayana kadar bekledi, sonra kendi sırasına döndü.

"Bize gördüklerinizi anlat, Akarrin," dedi Moria, Beyaz Temsilci sırtını döner dönmez. Aledrin gözle görülür bir biçimde gerildi ve yerine

oturduğunda yüzü kesinlikle ifadesizdi, ama yanakları pençe pençe kızarmıştı. Moria beklemeliydi. Çok kaygılı olmalıydı.

Geleneklere göre –yasalardan çok gelenekler ve âdetler vardı ve Işık biliyordu ya, herkesin bildiğinden daha fazla yasa vardı ve yüzyıllar içinde birbiri ile çelişen yasalar oluşmuştu, ama Aes Sedaileri Kule kanunu kadar gelenekler ve âdetler de yönetiyordu, hatta belki daha fazla yönetiyordu– Akarrin yanıtını Amyrlin Makamı'na hitaben vermeliydi.

"Gördüğümüz, Anne, yerde kabaca yuvarlak bir çukurdu," dedi, her sözcüğü vurgulamak için başını sallayarak. Herkesin açıkça anladığından emin olmak için kullandığı sözleri dikkatle seçmiş gibiydi. "Başta, yarım küre şeklinde, kusursuz bir yuvarlak olabilirdi, ama bazı yerlerde kenarlar yıkılmıştı. Çukurun genişliği yaklaşık olarak dört buçuk kilometre ve derinliği yaklaşık iki buçuk kilometre." Biri yüksek sesle inledi ve Akarrin, biri sözünü kesmeye çalışmış gibi kaşlarını çattı. Ama durmadan devam etti. "Derinliğinden emin olamadık. Dibi su ve buzla kaplanmış. Zaman içinde bir göle dönüşebileceğini tahmin ediyoruz. Her durumda, fazla güçlük çekmeden tam konumumuzu belirleyebildik. Çukurun eskiden Shadar Logoth denen şehrin tam üzerinde olduğunu söyleyebiliriz." Sustu ve uzun bir an boyunca duyulan tek ses huzursuzluk içinde kıpırdanan Aes Sedailerin eteklerinin hışırtısıydı.

Egwene'in içinden de kıpırdanmak geliyordu. Işık, o büyüklükte bir çukur Tar Valon'un yarısını kaplardı! "Bu... çukurun... nasıl ortaya çıktığına dair herhangi bir fikrin var mı, Akarrin?" diye sordu sonunda. Sesinin titrememesi ile gurur duyuyordu. Sheriam titriyordu! Egwene kimsenin fark etmediğini umdu. Bir Vakanüvis'in eylemleri Amyrlin'e yansırdı. Vakanüvis korku sergiliyorsa, pek çok Aes Sedai Egwene'in korktuğunu düşünürdü. Bu, herhangi birinin düşünmesini istemediği bir şeydi.

"Her birimiz, kalıntıları okuma becerimiz yüzünden seçildik, Anne. Aslında, bunu çoğundan daha iyi yaptığımız için." Demek ki daha güçlü birileri ilgilenmediği için seçilmemişlerdi. Bunda öğrenilmesi gereken bir ders vardı. Aes Sedailerin yaptıkları göründüğü kadar basit olmayabilirdi. Egwene çoktan öğrendiğini sandığı dersleri tekrar tekrar öğrenme ihtiyacı duymayı bırakabilmeyi diledi. "Bu konuda aramızda en iyisi Nisain," diye devam etti Akarrin. "İzninizle, Anne, onun yanıt vermesine izin vereceğim."

Nisain koyu renk yün eteğini sinirli sinirli sıvazladı ve boğazını temizledi. Güçlü çenesi, şaşırtıcı ölçüde mavi gözleri olan leylek gibi bir

Gri'ydi, kanun ve anlaşmalar konusunda küçük bir ün sahibiydi, ama Salon'un önünde konuşmanın onu huzursuzlandırdığı açıktı. Toplanmış tüm Temsilcileri görmek istemeyen birinin havası ile doğrudan Egwene'e bakıyordu. "Orada kullanılan *saidar* miktarına bakarak, kar kadar kalın kalıntılar bulmamız bizi şaşırtmadı, Anne." Hafifçe peltek konuşmasında epey Murandyli havası vardı. "Üzerinden bu kadar çok zaman geçmesine rağmen, ne örüldüğüne dair bir fikrim olmalıydı. Eğer örülen şeye aşina olsaydım, ama değilim. Örgüyü takip edebiliyorum Anne ve hiç mantıklı gelmiyor. Hiç. Aslında, o kadar yabancı ki..." Yine boğazını temizleyerek yutkundu. "Bir kadın tarafından örülmemiş olabilir. Terkedilmişler tarafından örüldüğünü düşündük, elbette, bu yüzden yankı testi yaptık. Hepimiz." Yarı dönerek arkadaşlarını işaret etti, sonra çabucak geri döndü. Dikkatle öne eğilmiş olan Temsilcilerden çok Egwene'e bakmayı tercih ediyordu kesinlikle. "Toprağın dört buçuk kilometrelik bir kısmını yok etmek dışında ne yaptığını bilemiyorum, nasıl yapıldığını da, ama kesinlikle *saidin* de kullanılmış. Yankı o kadar güçlüydü ki kokusunu bile alabilmeliydik. *Saidar*'dan çok *saidin* kullanılmış olmalı. Çok daha fazla. Bir tepeye karşılık Ejderdağı gibi. Söyleyebileceklerim bundan ibaret, Anne." Aes Sedailer tuttukları nefesleri bırakırken çadırda bir ses dalgalandı. En yüksek sesle nefes veren Sheriam gibiydi, ama belki yalnızca en yakında o olduğu içindi.

Egwene yüzünü ifadesiz kalmaya zorladı. Terkedilmişler ve Tar Valon'un yarısını parçalayabilecek bir örgü. Malind gerçekten kaçma önerisinde bulunursa, Aes Sedaileri kalıp bununla yüzleşmeye ikna edebilir miydi? Tar Valon'u, Kule'yi ve Işık bilir kaç on bin canı terk edebilir miydi? "Başka sorusu olan var mı?" diye sordu.

"Benim var," dedi Romanda kuru bir sesle. *Onun* sükûneti kıl payı bozulmamıştı. "Ama bu Aes Sedailere değil. Eğer kimsenin onlara soracak sorusu yoksa, eminim Salon'un onları izlemesinden kurtulmak istiyorlardır."

Bunu önermek ona düşmezdi pek, ama düşse de düşmese de, Egwene üzerinde durmadı. Kimsenin Akarrin'e ya da arkadaşlarına sorusu olmadığı anlaşıldı ve Romanda çabaları için onlara şaşırtıcı ölçüde sıcak bir tavırla teşekkür etti. Yine, tam olarak ona düşmeyen bir davranış.

"Sorun kime?" diye sordu Egwene, Akarrin ve diğer beşi dağılıp ayaklı şamdanların ve mangalların arasında toplaşmış Aes Sedailere katıldığında. Romanda'nın dediği gibi, Salon'un gözlerinden kurtulmaya can atıyorlardı,

ama çalışmalarının sonuçlarını işitmeyi de istiyorlardı. Egwene aksi bir sesle konuşmamak için büyük çaba harcıyordu. Romanda fark etmemiş gibi yaptı. Ya da belki fark etmedi.

“Moria’ya,” dedi. “Baştan beri Terkedilmişler olduğunu tahmin etmiştik. Her ne olmuşsa, güçlü ve uzakta olduğunu biliyorduk. Aslında tek öğrendiğimiz Shadar Logoth’un yok olduğu ve bu konuda söyleyebileceğim tek şey Gölge’nin o lağım çukuru olmadan dünyanın çok daha iyi bir yer olduğu.” Kaşlarını çatarak bakışlarını Mavi Temsilci’ye dikti. O bakışlar pek çok Aes Sedai’nin çömez gibi kıvranmasına sebep olurdu. “Sorum şu: Bizim için değişen bir şey var mı?”

“Olmalı,” diye yanıt verdi Moria, diğer kadının bakışlarına sakinlikle karşılık vererek. Salon’da Romanda kadar uzun süre görev yapmış olmayabilirdi, ama en azından Temsilcilerin denk olduğu varsayılırdı. “Terkedilmişlerin üzerimize gelmesi olasılığına karşı uzun zamandır hazırlık yapıyoruz. Mümkün olursa zincir kurmayı ya da oluşturulmaya başlanmış ve on üç sayısını bulmamış bir tanesine katılmayı bütün Aes Sedailer biliyor. Herkes zincirlere dahil edilecek, en yeni çömezler bile.” Lelaine başını kaldırıp keskin gözlerle baktı ona, ama Moria’yı paylamayı ne kadar çok isterse istesin, aynı Ajah’tandılar. En azından ortak cephe görüntüsü sunmalıydılar. Ama ağzını kapalı tutma çabası ile, Lelaine’in dudakları inceldi.

Romanda’nın o tür endişeleri yoktu. “Buradaki herkesin zaten bildiği bir şeyi açıklaman gerekiyor mu? O ayarlamaları *yapan* biziz. Belki unutmuşsundur?” Bu sefer sesi bıçak gibiydi. Salon’da açık öfke gösterileri yasaktı, ama kışkırtmacalar değil.

Ama Moria iğneyi hissetmişse bile, şalını düzeltmek dışında işaret vermedi. “En baştan açıklamalıyım, çünkü daha ötesini düşünmedik. Malind, zincirlerimiz Akarrin ve Nisain’in tarif ettikleri şeyin karşısında durabilir mi?”

Haşin bakışlarına rağmen Malind’in dolgun dudakları her zaman gülümsemeye hazır görünürdü, ama ayağa kalkarken oldukça sertti. Kadın, sözcüklerini vurgulamak ister gibi her Temsilci’ye teker teker baktı, “Duramaz. En güçlü Aes Sedailerin her zaman aynı halkada olmasını ayarlasak bile –ve bu, eğer bir anda zincir kuracaklarsa, birlikte yaşamaları, yemeleri ve uyumaları gerektiği anlamına gelir– o zaman bile, bir kediye meydan okuyan farelerden farksız oluruz. Yeterli sayıda fare iri ve aç bir kediyi bile alt edebilir, ama önce pek çok fare ölür. Ama yeterince fare

ölürse, Beyaz Kule de ölür.” Yine, titrek bir esinti gibi, iç çekişler dalgalandı çadırda.

Egwene yüzünü sakin tutmayı başardı, ama eteklerini kavramış olan yumruklarını gevşetmek için çaba gerekti. Hangisini önereceklerdi, saldırıyı mı, kaçmayı mı? Işık, onlara nasıl karşı çıkabilirdi?

Aynı Ajah’tan olsa da olmasa da, Lelaine gerilime daha fazla dayanamadı. “Ne öneriyorsun, Morla?” diye payladı kadını. “Kule’yi bugün yine birleştirebilsek bile, bu gerçekleri değiştirmeyecek.”

Moria, diğer Mavi tam da söylemesini umduğu şeyi söylemiş gibi hafifçe gülümsedi. “Ama gerçekleri değiştirmeliyiz. Şu anda gerçek, en güçlü zincirlerimizin bile çok zayıf olduğu. *Angreal* ya da *sa’angreal*’imiz yok, bu yüzden onları dikkate almasak da olur. Zaten, Kule’de bile, çok fark yaratacak bir şey olduğundan kuşkuluyum. O zaman, zincirlerimizi nasıl daha güçlü kılacağız? Shadar Logoth’ta olanlarla yüzleşecek ve durduracak kadar güçlü olduğunu umduğumuz zincirler nasıl kuracağız? Escaralde, bu konuda sen ne diyeceksin?”

Şaşıran Egwene öne eğildi. Birlikte çalışıyorlardı. Ama ne amaç için?

Salon’u toplantıya çağıran üç Temsilci’nin ayakta olduğunu fark eden tek kişi o değildi. Ayakta kalarak, Moria ve Malind açık bir bildiride bulunmuşlardı. Escaralde bir kraliçe gibi doğruldu, ama ufak tefek Kahverengi kendisi, Malind ve Moria arasında dolaşan bakışların, düşünceli kaş çatışların ve aşırı kıpırtısız yüzlerin oldukça farkındaydı. Konuşmadan önce şalını iki kez düzeltti. İnce, ama güçlü bir sesle, bir sınıfa ders verircesine konuştu.

“Kadim edebiyat oldukça açık, ama korkarım pek az incelenmiş. Okuyucudan çok toz topluyor. Kule’nin ilk senelerinde toplanan yazılar, Efsaneler Çağı’nda zincirlerin on üç Aes Sedai ile sınırlı olmadığını açıkça ifade ediyor. Kesin işleyişi –kesin dengesi, demeliyim– bilinmiyor, ama çözmek çok zor olmasa gerek. Kule kütüphanesinde geçirmesi gereken zamanı geçirmeyenler için söylemeliyim ki, zinciri büyütmenin *yolu*...” İlk defa duraksadı ve gözle görülür bir biçimde kendini devam etmeye zorladı. “...yolu yönlendirebilen erkekleri dahil etmekten geçiyor.”

Faiselle ayağa fırladı. “Ne öneriyorsun sen?” diye sordu ve onun desteğini göstermek üzere ayağa kalktığının düşünülmesi ihtimaline karşı yerine oturuverdi.

“Salon’un boşaltılmasını talep ediyorum!” dedi Magla, ayağa kalkarak. Moria gibi o da Illianlıydı ve heyecandan aksanı daha da kuvvetlenmişti.

“Bu, kapalı oturum yapan Salon’dan başkasının izleyebileceği bir konu değil.” O da sözlerini bitirir bitirmez yerine oturdu ve geniş omuzlarını kamburlaştırarak, etekleri üzerindeki ellerini açıp kapatarak, dik dik bakarak bekledi.

“Korkarım bunun için çok geç.” dedi Moria yüksek sesle. Sıraların arkasında heyecanlı heyecanlı konuşmakta olan Aes Sedailerin mırıltısının üzerinden duyulmak için yüksek sesle konuşması gerekmişti. Çadırın içi dev bir kovan gibi uğulduyordu. “Söylenen söylendi ve çok fazla Aes Sedai tarafından işitildi. Artık sözlerin gizli tutulması için çok geç.” Kadın derin bir nefes alırken göğsü kabardı, sonra sesini biraz daha yükseltti. “Salon’a, Siyah Kule ile bir anlaşma yapmamızı öneriyorum, böylece gerekirse zincirlerimize erkekleri de dahil edebiliriz.” Cümlenin sonu biraz boğuk çıkmıştı ve buna şaşmamak gerekirdi. Pek az Aes Sedai o ismi duygusuzca, açık nefret olmasa bile en azından tiksinti duymadan söyleyebilirdi. Öneri uğultuyu bıçak gibi kesti –ve üç yürek atımı kadar süre için mutlak sessizlik yarattı.

“Bu delilik!” Sheriam’ın çığlığı sessizliği birden çok şekilde yok etti. Vakanüvis Salon’daki tartışmalara katılmazdı. Amyrlin olmadan Salon’a giremezdi bile. Yüzü kıpkırmızı olan Sheriam, belki kaçınılmaz azarla yüzleşmeye, belki kendini savunmaya hazırlanarak sırtını dikleştirdi. Ama Salon’un aklında, onu paylamaktan başka şeyler vardı.

Temsilciler, sırf söyleyeceklerini söylemelerine yetecek süre için ayağa fırlayıp, zaman zaman birbirlerinin seslerini bastırarak konuşmaya, bağırmaya başladılar.

“Buna delice demek bile az gelir!” diye bağırdı Faiselle. Aynı anda Varilin haykırdı, “Yönlendirebilen erkeklerle nasıl *ittifak* kurabiliriz?”

“Bu sözde Asha’manlar lekeli!” diye seslendi Saroiya, övündükleri Beyaz Ajah dinginliğinden eser olmadan. Şalı üzerinde sıktığı yumrukları öyle titriyordu ki uzun, kar beyazı saçaklar sallanıyordu. “Karanlık Varlık’ın dokunuşu ile lekelenmişler!”

“Böyle bir şeyi önermek bile Beyaz Kule’nin temsil ettiği her şeye karşı çıkmak demek,” dedi Takima kabaca. Kendine Aes Sedai diyen her kadın, uzun zaman önce mezara gitmiş her kadın bizi hor görür!”

Magla, saklamaya çalışmadığı bir öfke ile yumruğunu sallayacak kadar ileri gitti. “Bunu ancak bir Karanlıkdostu önerebilir! Ancak bir Karanlıkdostu!” Morla bu suçlama üzerine soldu, sonra öfkeyle kıpkırmızı kesildi.

Egwene bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordu. Siyah Kule Rand'ın yaratımıydı ve Son Savaş'ı kazanma umudu olacaksa, belki gerekliydi, ama Asha'manlar *gerçekten de* yönlendirebilen erkeklerdi, üç bin senedir korkuyla karşılanan bir şey ve Gölge'nin lekelediği *saidin*'i yönlendiriyorlardı. Rand'ın kendisi de yönlendirebilen bir erkekti, ama o olmadan, Gölge Tarmon Gai'don'u kazanırdı. Böylesine soğukkanlılıkla düşünebildiği için Işık yardım etsindi ona, ama acı gerçek buydu. Bu konuda ne düşünüyor olursa olsun, işler o anda kontrolden çıkmak üzereydi. Escaralde ve Faiselle ciğerlerini patlatırcasına bağırarak birbirlerine hakaret ediyorlardı. Açık açık! Salon'da! Saroiya Beyaz Ajah serinkanlılığını tamamen bir kenara kaldırmış, Malind'e haykırıyordu ve Malind de ona haykırıyordu ve iki kadın da birbirlerini dinlemiyordu. Kadınların bir diğerinin ne dediğini duyması mucize olurdu ve duyamamaları nimetti belki de. Şaşırtıcı şekilde, baştan beri ne Romanda, ne de Lelaine ağızlarını açmışlardı. Gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Büyük olasılıkla ikisi de, sırf karşı çıkabilmek için, diğerinin duruşunu çözmeye çalışıyordu. Magla sırasından indi ve yumruklaşmaya can atan birinin öfkeli bakışları ile Moria'ya yaklaştı. Atışmaya değil, yumruklaşmaya. Magla kendi yumruklarını yanlarında sıkmıştı. Sarmaşık işlemeli şalı halıların üzerine kaydı, ama fark edilmedi.

Egwene ayağa kalkarak Kaynak'a kucak açtı. Önceden belirlemiş bazı işlevler dışında Salon'da yönlendirmek yasaktı –Salon tarihinin karanlık günlerini hatırlatan bir başka gelenek– ama o basit Hava ve Ateş örgüleri yaptı. "Salon'un huzuruna bir öneri sunuldu," dedi ve *saidar*'ı salıverdi. Bu, eskisi kadar güç gelmiyordu. Kolay değil, kolaya yaklaşmıyor bile, ama zor da değil. Güç'ün tatlılığının anısı kalıyor, bir dahaki sefere kadar ona yetiyordu.

Örgüyle yükselmiş sözcükleri çadırın içinde gök gürültüsü gibi patladı. Aes Sedailer irkilerek ve kulaklarını örterek büzüldüler. Takip eden sessizlik inanılmaz ölçüde derindi. Magla ağzı bir karış açık, hayretle ona bakakaldı, sonra Mavilerin sıralarının az ötesinde durduğunu fark edip irkildi. Telaşla yumruklarını açtı, durup şalını kaptı ve kendi sırasına seğirtti. Sheriam açık açık ağlayarak duruyordu. Kuşkusuz sesi o kadar da yüksek değildi.

"Salon'un huzuruna bir öneri sunuldu," diye tekrarladı Egwene sessizliğin içinde. O Güç'le yükseltilmiş gümbürtüden sonra, sesi kendi kulaklarında bile yankılandı. Belki düşündüğünden daha yüksek olmuştu,

gerçekten. O örgü, yamalı kanvastan olsa bile, duvarların içinde kullanılmak için düşünülmemişti. “Siyah Kule ile ittifak konusunda sen ne diyorsun, Moria?” Sözlerini bitirir bitirmez oturdu. Kendisi bu konuda ne düşünüyordu? Onun için ne güçlükler çıkartacaktı? Nasıl avantaja çevrilebilirdi? Gerçekten de, Işık ona yardım etsindi. Aklına gelen ilk iki şey buydu. Sheriam’ın gözlerini kurulamasını ve sırtını dikleştirmesini diliyordu. O Amyrlin Makamı’ydı ve bir süt çocuğuna değil bir Vakanüvis’e ihtiyacı vardı.

Düzen sağlanması için birkaç dakika gerekti. Temsilciler gereksiz yere giysilerini düzelttiler, eteklerini sıvazladılar, birbirlerine bakmaktan kaçındılar ve sıraların arkasına toplaşmış, izlemekte olan Aes Sedailere hiç bakmadılar. Bazı Temsilcilerin yüzleri, öfkeyle hiç ilgisi olmayan bir biçimde kızarmıştı. Temsilciler kırkma zamanı çiftlik işçileri gibi birbirlerine bağırmazdı. *Özellikle* de başka Aes Sedailerin önünde.

“Önümüzde iki aşılmaz görünen güçlük var gibi,” dedi Moria sonunda. Sesi bir kez daha kontrollü ve serin olmuştu, ama yanakları hâlâ kırmızıydı. “Terkedilmişler bir silah keşfetmiş –keşfetmiş ya da bulmuş; daha önce ellerinde olsa kullanırlardı kuşkusuz–; karşısında direnemeyeceğimiz bir silah. Boy ölçüşemeyeceğimiz bir silah, neden boy ölçüşmek isteyeceğimizi ancak Işık bilebilir, ama en önemlisi, durduramayacağımız ve canlı kurtulamayacağımız bir silah. Aynı zamanda... Asha’manlar... yabani ot gibi çoğaldı. Güvenilir raporlara göre sayıları yaşayan tüm Aes Sedailerin sayısını bulmuş. Bu sayı şişirilmiş olsa bile, çok abartıldığını düşünmeye de cesaret edemeyiz. Ve her gün daha fazlası geliyor. Gözler ve kulaklar, aksine inanmamıza izin vermeyecek kadar tutarlı. Bu adamları yakalayıp ehlileştirmeliyiz, elbette, ama Yenidendoğan Ejder yüzünden onları görmezden geldik. Daha sonra halledilmek üzere erteledik. Acı gerçek şu ki, onları yakalamaya çalışmak için çok geç. Sayıları çok fazla. Belki ne yaptıklarını ilk öğrendiğimizde de fazlaydı.

“Bu adamları ehlileştiremiyorsak, o zaman bir şekilde kontrol altına almalıyız. Siyah Kule ile yapılacak bir anlaşma ile –*ittifak* çok güçlü bir kelime olur–, dikkatle dile getirilmiş bir anlaşma ile, dünyayı onlardan koruma yolunda ilk adımları atmış oluruz. Aynı zamanda, onları zincirlerimize dahil ederiz.” Morla parmağını uyarırcasına kaldırarak bakışlarını sıralarda gezdirdi, ama sesi soğuk ve kontrollü kaldı. Ve kararlı. “Akışları her zaman bir Aes Sedai’nin karıştıracağını açıkça ifade etmeliyiz –zincir kurmuş bir halkayı bir erkeğin kontrol etmesini *önermiyorum!*– ama

zincirde erkekler varken, onları genişletebiliriz. Işığın takdisiyle, belki zincirleri bu Terkedilmişler silahına karşı çıkabilecek kadar genişletebiliriz. Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Ama bu kuşlar aslında aslan ve o taşı atmazsak; içlerinden biri bizi mutlaka öldürecek. Bu kadar basit.”

Sessizlik çöktü. En azından Sheriam dışında. Egwene’den birkaç adım uzakta, sırtını kamburlaştırmış, omuzları sarsılarak ağlıyordu ve hâlâ kendini toplayamamıştı.

Sonra Romanda derin derin göğüs geçirdi. “Belki zincirleri Terkedilmişlere karşı direnecek kadar genişletebiliriz,” dedi sessizce. Bir açıdan, bu sözlerine bağırsa olacağından daha fazla ağırlık verdi. “Belki Asha’manları kontrol altına alabiliriz. Her iki durumda da ‘belki’ çok zayıf bir sözcük.”

“Eğer boğulmak üzereysen,” diye yanıt verdi Moria, aynı ölçüde alçak bir sesle, “yanından geçen dala tutunursun. Ağırlığını kaldıracağından, onu yakalayana kadar emin olamasan bile. Su henüz başımızın üzerinde kapanmadı, Romanda, ama boğuluyoruz. Gerçekten boğuluyoruz.”

Yine, Sheriam’ın hıçkırıkları dışında sessizlik çöktü. Kadın tüm kontrolünü kayıp mı etmişti? Ama diğer yandan, Temsilciler arasında memnun bir ifadesi olan yoktu; Moria, Malind ya da Escaralde’de bile. Önlerinde hiç de hoş bir manzara yoktu. Delana’nın yüzü oldukça yeşermişti. Sheriam’dan önce o kusabilirmiş gibi görünüyordu.

Egwene bir kez daha ayağa kalktı, gereken soruyu sorup oturdu. Düşünülemez olan önerildiğinde, törensel davranışlara uymak gerekirdi. Belki her zamankinden daha fazla. “Bu önerinin aleyhine kim konuşacak?”

Bu konuda konuşacak Temsilci yokluğu çekilmiyordu, ama herkes protokolü izleyecek kadar kendine gelmişti. Pek çok Temsilci aynı anda hareketlendi, ama ayağa ilk kalkan Magla oldu ve diğerleri sabırsızlıklarım belli etmeden yerlerine oturdular. Magla’nın ardından Faiselle, onun ardından Varilin konuştu. Sonra Saroiya ve son olarak Takima kalktı. Her biri uzun uzun konuştu, Varilin ve Saroiya yasak söylevleri vermeye çok yaklaştı ve her biri becerebildiğince tumturaklı konuştu. Gerektiğinde tumturaklı konuşmayı beceremeyen kimse Temsilciliğe gelemezdi. Buna rağmen, bir süre sonra, farklı sözlerle kendi söylediklerini ve önceden konuşanları tekrarlamaya başladıkları anlaşıldı.

Terkedilmişler ve silahlarından hiç bahsedilmedi. Siyah Kule Temsilcileri ilgilendiren bir konuydu; hem Siyah Kule, hem Asha’manlar. Siyah Kule yeryüzünde bir afetti, dünya için Son Savaş kadar tehditkâr bir

şey. İsmin kendisi Gölge ile bağlantı ima ediyordu, Beyaz Kule'nin suratına aşk edilmiş bir tokat olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu sözde Asha'manlar –kimse ismi 'sözde' sözcüğünü eklemeden, alaylı bir ses tonu kullanmadan telaffuz etmiyordu; Kadim Lisan'da anlamı 'koruyucular' idi ve adamlar koruyucu olmaya daha uzak olamazlardı– *yönlendirebilen* erkeklerdi! Güç'ün eril yarısı onları önce öldürmezse, delirmeye yazgılı adamlar. Tek Güç kullanan deliler. Magla'dan Takima'ya, her biri onlara her tür dehşeti atfetti. Üç bin senedir dünyanın dehşeti olan, ondan önce Dünyayı Kıran erkekler. Dünyayı bu tür adamlar *yok etmişti;* Efsaneler Çağı'nı bitirmiş, dünyanın yüzünü çoraklaştırmışlardı. İşte bunlarla *ittifak* kurmaları öneriliyordu. Bunu yaparlarsa, her ulus onları düşman ilan edecekti ve haklı da olacaklardı. Bütün Aes Sedailer onları hor görecekti ve haklı da olacaklardı. Olamazdı. *Olmamalıydı*.

Takima sonunda, şalını kollarında dikkatle düzelterek oturduğunda, yüzünde küçük ama oldukça tatmin dolu bir gülümseme vardı. Birlikte Asha'manları Terkedilmişlerden ve Son Savaş'tan daha korkunç göstermeyi başarmışlardı. Belki Karanlık Varlık'a denk bir şey gibi.

Törensel soruları Egwene başlattığı için, bitirmek de ona düşüyordu. Ayağa kalkıp, "Siyah Kule ile anlaşma yapılmasını onaylamak üzere kim ayağa kalkıyor?" dedi ve oturdu. Daha önce çadırda sessizlik olduğunu düşünmüştü. Sheriam sonunda gözyaşlarına hâkim oldu, ama yanakları hâlâ ıslak ıslak parlıyordu. Yutkunması, bu soruyu takip eden sessizlikte bağırış gibi geldi.

Soru Egwene'in ağzından çıkar çıkmaz Janya ayağa kalkınca Takima'nın gülümsemesi çarpıldı. "Boğulurken ince bir dal bile hiç dal olmamasına yeğdir," dedi Janya. "Suya gömülene kadar şansa umut bağlamaktansa çabalarım, daha iyi." Konuşmaması gereken zamanlarda konuşmak gibi bir huyu vardı.

Malind'in yanında Samalin ayağa kalktı ve aniden Salita, Betana ve Aledrin birlikte doğruldular, Kwamesa bir an sonra takip etti. Dokuz Temsilci ayaktaydı ve saniyeler uzarken o şekilde kaldı. Egwene dudağını ısırdığını fark etti ve kimsenin fark etmediğini umarak hemen vazgeçti. Dişlerinin bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyordu. Kan çıkarmadığını umuyordu. Ona bakan olduğundan değil, herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Romanda oturmuş, Salita'ya kaşlarını çatıyordu. Salita gri bir yüzle, dudakları titreyerek dümdüz önüne bakıyordu. Tearlı Aes Sedai korkusunu saklayamıyor olabilirdi, ama onu alt edebiliyordu. Romanda yavaşça başını

salladı ve sonra ayağa kalkarak Egwene'i şoke etti. O da gelenekleri ihlal etmeye karar verdi. "Bazen," dedi, doğrudan Lelaine'e bakarak, "yapmamayı tercih edeceğimiz şeyler yapmalıyız."

Lelaine gri saçlı Sarı'nın bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. Yüzü porselenden yapılmıştı sanki. Çenesi yavaşça kalktı. Ve aniden ayağa kalktı, sabırsızlıkla Lyrelle'e baktı. Lyrelle bir an ağzı bir karış açık ona baktıktan sonra ayağa kalktı.

Herkes bakakaldı. Kimse ses çıkarmıyordu. Olmuştu.

En azından, hemen hemen olmuş sayılırdı. Egwene Sheriam'ın dikkatini çekmeye çalışarak boğazını temizledi. Sıra Vakanüvis'teydi, ama Sheriam durmuş, parmaklarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını siliyor, kaç Temsilci kalktığını sayarak ve yanlış saydığını umarak gözlerini sıralarda gezdiriyordu. Egwene boğazını daha yüksek sesle temizledi ve yeşil gözü kadın irkildi, dönüp ona baktı. O zaman bile, görevini hatırlaması için bir sonsuzluk geçmesi gerekti sanki.

"Küçük konsensüse varıldı," diye bildirdi titrek bir sesle, "şeyle... Siyah Kule ile... anlaşma aranacak." Derin derin nefes alarak sırtını dikleştirdi ve sesi güçlendi. Artık aşina zemindeydi. "Birlik adına, büyük konsensüs talep ediyorum."

Bu güçlü bir çağrıydı. Küçük konsensüsle kararlaştırılabilecek konularda bile, her zaman büyük konsensüs tercih edilir, ona ulaşmak için çaba harcanırdı. Büyük konsensüse varmak için saatlerce, günlerce tartışmak gerekebilirdi, ama tüm Temsilciler hemfikir olana ya da bir anlaşmaya varılamayacağı kuyu suyu kadar berrak hale gelene kadar çabalar sona ermezdi. Güçlü bir çağrı; her Aes Sedai'yi zorlayan bir çağrı. Delana iradesi haricinde çekiştirilen bir kukla gibi kalktı ve kararsızca çevresine bakındı.

"Bunu onaylayamam," dedi Takima, görgü kurallarını ihlal ederek. "Kim ne derse desin, ne kadar tartışırsak tartışalım, onaylayamam ve onaylamayacağım! O-nay-la-ma-ya-ca-ğım!"

Başka kimse kalkmadı. Ah, Faiselle sırasında kıpırdandı, kalkacakmış gibi yaptı, şalını düzeltti, yine kıpırdandı. Bundan daha fazlasını yapan olmadı. Saroiya dehşet dolu bir ifade ile yumruğunu ısırıyordu. Varilin'in yüzünde gözlerinin arasına çekiç yemiş bir kadının ifadesi vardı. Magla sırasının uçlarını kavradı, kendini yerinde tuttu ve gözlerini kasvetle önündeki halılara dikti. Romanda'nın ensesine diktiği öfkeli bakışın farkında olduğu açıktı, ama tek tepkisi omuzlarını kaldırmak oldu.

Takima’nın tepkisi arayışın sonu olmalıydı. Biri onaylamayacağını açık açık ifade ettikten sonra büyük konsensüs aramanın anlamı yoktu. Ama kendisinin de görgü kurallarını ve protokolü ihlal etme zamanı geldiğine karar verdi. “Bu mesele için sandalyesini bırakması gerektiğine inanan var mı?” diye sordu yüksek, berrak bir sesle.

Çadırın içi inlemelerle doldu, ama Egwene nefesini tutmuştu. Bu onları parçalayabilirdi, ama sonuç bu olacaksa, şimdi açığa çıkması daha iyiydi. Saroiya çılgınca ona baktı, ama kimse kıpırdamadı.

“O zaman buna göre ilerleyeceğiz,” dedi Egwene. “Dikkatle. Siyah Kule’ye kimin yaklaşacağını, ne söyleyeceklerini tam olarak planlamak zaman alacak.” Birkaç önlem almasının zamanı gelmişti. Işık, bununla başa çıkmak için çok çabalaması gerekecekti. “İlk önce, bizim... elçilik heyetimiz... için önerisi olan var mı?”

20
Gecenin İçinde

Oturum bitmeden uzun zaman önce, katlayıp altına koyduğu pelerine rağmen sert tahta sıra yüzünden Egwene'in poposu epey uyuşmuştu. Sonsuz tartışmalar dinledikten sonra, kulaklarının da uyuşmuş olmasını diliyordu. Ayakta durmak zorunda olan Sheriam, sandalyeye oturmayı dilermiş gibi kıpırdanmaya başlamıştı. Ya da belki halılar da iş görürdü. Egwene gidebilir, hem kendini hem de Sheriam'ı kurtarabilirdi. Amyrlin'in kalması şart değildi ve en iyi durumda, yorumları nazikçe dinleniyordu. Ondan sonra Salon kendi yönünü seçip o yönde hızla ilerliyordu. Bu konunun savaşla ilgisi yoktu ve gemi azıya almışken, Salon Egwene'in dizginleri ele almasına izin vermeyecekti. Dilediği an çıkabilirdi –gereken protokol için tartışmalar kısaca bölünürdü– ama bunu yaparsa, sabah ilk iş eline detaylı olarak oluşturulmuş, Temsilcilerin çoktan uygulamaya başladığı bir plan tutuşturulacağından ve okuyana dek onu neyin beklediğini tahmin bile edemeyeceğinden korkuyordu. En azından, başlangıçta korkusu buydu.

Kimlerin uzun uzun konuştuğu şaşırtıcı değildi, artık değil. Magla, Saroiya, Takima, Faiselle ve Varilin, bir başka Temsilci konuşmaya başladığında her biri gözle görülür bir endişeye kapılıyordu. Ah, Salon'un kararını, en azından görünüşte kabul etmişlerdi. Bu konuda, konumlarından vazgeçmek dışında yapacak hiçbir şeyleri yoktu; Salon, gerekirse konsensüse varmak için çabalamaya ne kadar razı olursa olsun, herhangi bir konsensüs türüyle bir eylem planına karar verildikten sonra, *herkesin* o planı izlemesi ya da en azından engellememesi beklenirdi. Kötü tarafı buydu. Engelden tam olarak ne anlıyorlardı? Beş Aes Sedai'nin hiçbiri kendi Ajahından bir Temsilci'nin söylediklerine karşı çıkmıyordu, elbette,

ama Temsilci sırasına oturur oturmaz diğer dördü ayağa fırlıyordu. Eğer konuşan Temsilci Mavilerdense, beşi birden ayağa fırlıyordu. Ve kim konuşursa konuşsun, bir önceki konuşmacının önerilerinin neden kesinlikle yanlış olduğunu, hatta belki felaket reçetesi olduğunu ikna edici bir biçimde açıklıyordu. Egwene'in görebildiği kadarıyla gerçek bir çatışma işareti olduğundan değil. Birbirlerini de başka herkes kadar dikkatle gözlüyorlar, birbirlerine en az diğerleri kadar fena kaş çatıyorlardı ve savlarını açıklamak için başka kimseye güvenmedikleri açıkça belli oluyordu.

Her durumda, önerilenler birbirine hiç uymuyordu. Siyah Kule'ye kaç Aes Sedai gönderileceği, her Ajah'tan kaçar kişi seçileceği, o Aes Sedailerin ne zaman gönderileceği, ne talep edecekleri, neleri kabul etmeleri ve neleri tamamen reddetmeleri gerektiği konusunda Temsilciler ihtilaf içindeydi. Bu kadar hassas bir konuda, herhangi bir hata felaketle sonuçlanabilirdi. Üstüne üstlük, Sarılar dışındaki her Ajah kendini heyetin önderliği için tek uygun grup olarak görüyordu. Kwamesa hedefin bir tür anlaşma pazarlığı yapmak olduğunu, Escaralde böylesine görülmemiş bir görev için tarihi bilgi gerektiğini iddia ediyordu. Berana böyle bir anlaşmanın mutlak mantıksallık içinde yapılması gerektiğine bile işaret etti; Asha'manlarla uğraşmak tutkuları alevlendirecekti kuşkusuz ve soğuk mantık dışında her şey oracıkta felaketle sonuçlanırdı. Aslında, kadın bu konuda epey hararetli konuşmuştu. Romanda gruba bir Sarı'nın önderlik etmesini istedi, ama Şifa'ya çok gerek olmayacakmış gibi göründüğünden, başka herkesin kendi Ajahının özel ilgi alanlarının etkisi altında kalacağı ve yaptıkları işin özünü unutacakları konusunda inatla ısrar etmekle yetindi.

Aynı Ajah'tan Temsilciler birbirlerini, yalnızca açık açık karşı çıkmayarak destekliyorlardı ve Siyah Kule'ye bir heyet göndermeyi kabul ettikleri gerçeğinin ötesinde birlikte durmaya razı olan iki Ajah bile yoktu. Buna bir elçilik heyeti denip denmemesi bile tartışmalıydı, en başta lehine konuşanlar sonunda karşı çıkar olmuştu. Fikir, Moria'yı hayrete düşürmüş gibiydi.

Daimi tartışma ve karşı savlar öne sürme atmosferini yorucu bulan tek kişi Egwene değildi. Öyle detaya girilmişti ki geriye hiçbir şey kalmamıştı ve her şeye baştan başlanması gerekiyordu. Sıraların arkasındaki Aes Sedailer yavaş yavaş azaldılar. Yerlerini başkaları aldı ve sonra birkaç saat sonra onlar da gittiler. Sheriam törensel "Işık'la gidin" sözlerini söylediğinde gece çökmüştü ve Egwene ile Temsilciler dışında yalnızca birkaç düzine kişi kalmıştı, çoğu ıslak yatak örtüleri gibi merdaneden

geçmiş gibi yerinde çökmüştü. Ve herhangi bir şeye karar vermeden önce daha fazla konuşulması gerektiği dışında hiçbir şeye karar verilememişti.

Dışarıda, solgun yarım ay ışıl ışıl yıldızlar saçılmış kadife siyahı bir gökyüzünde asılı duruyordu ve havada acı bir soğuk vardı. Egwene, nefesi karanlıkta solgun puslar halinde kıvrılarak Salon'dan uzaklaşırken, arkasında dağılan ve bazıları tartışmaya devam eden Temsilcileri dinleyerek gülümsedi. Romanda ve Lelaine birlikte yürüyordu, ama Sarı'nın berrak, tiz sesi bağırmaya tehlikeli ölçüde yakındı ve Mavi'ninki de çok uzak değildi. Birlikte olmaya zorlandıkları zaman tartışırlardı genellikle, ama Egwene ilk kez onların kendi istekleri ile birlikte olduğunu görüyordu. Sheriam gönülsüzce, Egwene'in sabah istediği, arabaların onarım durumu ve hayvan yemi düzeyi hakkındaki raporu getirmeyi önerdi, ama Egwene onu yatağına yolladığında yorgun bakışlı kadın rahatladığını saklamadı. Çabucak diz kırdı ve pelerinine sarınarak gecenin içine daldı. Çadırların çoğu, ay ışığı altında karanlık ve gölgeli duruyordu. Gece çöktükten sonra pek az Aes Sedai uyanık kalırdı. Lamba yağı ve mum bol değildi.

Şimdilik, gecikme Egwene'e uyuyordu, ama gülümsemesinin tek sebebi bu değildi. O tartışmanın içinde bir yerde, baş ağrısı tamamen geçmişti. Bu gece uyumakta güçlük çekmeyecekti. Halima durumu hep düzeltiyordu, ama Halima'nın masajlarından sonra hep kötü düşler görüyordu. Eh, düşlerinin pek azı aydınlıktı, ama o türden olanlar diğerlerinden de karanlıktı ve tuhaf bir biçimde, karanlık ve rahatsız oldukları dışında hiçbir şey hatırlamıyordu onlardan. Kuşkusuz Halima'nın parmaklarının erişemediği, ağrı kalıntılarından kaynaklanıyorlardı, ama ikincisi kendi başına rahatsız ediciydi. Egwene her düşünü hatırlamayı öğrenmişti. Her düşünü hatırlamak zorundaydı. Yine de, bu gece baş ağrısı olmadığından, hatırlamakta güçlük çekmemeliydi ve yapması gereken şeyler arasında düş görmek en basitiydi.

Salon ve çalışma odası gibi, çadır da kendi tahta yürüyüş yollarının arasında yalnız duruyordu ve Amyrlin'e biraz mahremiyet sağlamak için en yakındaki çadırlar bir düzine boy uzağa kurulmuştu. En azından, mesafe bu şekilde açıklanıyordu. Doğru olabilirdi de. Egwene al'Vere artık alakasız değildi. Çadır geniş değildi, bir yanı dört adımdan biraz kısaydı ve duvar dibine yığılmış dört pirinç destekli giysi sandığı, iki karyola, minik yuvarlak bir sehpa, bronz bir mangal, bir lavabo sehpası, bir boy aynası ve kamptaki pek az gerçek sandalyeden biri ile tıka basa dolmuştu. Pek az sade oyması olan basit bir sandalyeydi, çok fazla yer kaplıyordu, ama rahattı ve

ayaklarını altına alıp okumak istediğinde büyük lükstü. Zevk için okumaya zaman ayırabildiği zaman. İkinci karyola Halima'nınkiydi ve kadını orada, onu beklerken bulamayınca şaşırdı. Ama çadır boş değildi.

"Kahvaltıda ekmekten başka bir şey yemediniz, Anne," dedi Chesa, Egwene giriş kapaklarından içeri dalarken, hafifçe suçlayıcı bir sesle. Sade gri elbise içinde tombul bir kadın olan hizmetçi çadırın taburesinde oturmuş, bir yağ lambasının ışığında çorap yamıyordu. Güzel bir kadındı, saçlarına kır düşmemişti, ama bazen yalnızca Salidar'dan bu yana değil, ezelden beri Egwene'e hizmet ediyormuş gibi geliyordu. Eski bir hizmetkâr gibi serbest davrandığı kesindi ve buna paylama hakkı da dahildi. "Öğrenebildiğim kadarıyla öğlen hiçbir şey yememişsiniz," diye devam etti, topukta yamadığı yere bakmak için kar beyazı ipek çorabı ışığa kaldırarak, "ve en az bir saat önce akşam yemeğiniz masada soğudu. Kimse bana sormadı, ama sorsalar, baş ağrılarınızın yemek yememekten kaynaklandığım söylerdim. Fazla sıskasınız."

Bunun üzerine çorabı dikiş sepetinin üzerine bıraktı ve kalkıp Egwene'in pelerinini aldı. Ve Egwene'in buz gibi olduğunu söyleyerek nida etti. Ona göre, baş ağrılarının bir sebebi de buydu. Aes Sedailer dondurucu soğuğu ve kavurucu sıcağı görmezden gelerek dolanıp duruyorlardı, ama siz bunu yapsanız da yapmasanız da vücudunuz biliyordu. Sıcacık örtünmek en iyisiydi. Kırmızının en sıcak kumaş olduğunu herkes bilirdi. Yemek yemek de işe yarardı. Boş bir mide her zaman titreme yapardı. Onu hiç titrerken görmemiştiniz, değil mi?

"Teşekkür ederim, anne," dedi Egwene hafif bir sesle ve karşılığında kısa, yumuşak bir kahkaha kazandı. Onca serbest davranışına rağmen, Chesa kurallara öyle bağlıydı ki onun yanında Aledrin gevşek kalıyordu. Harfi harfine olmasa bile, kuralların özüne bağlıydı. "Çayın sayesinde bu gece başım ağrımıyor." Belki çay sayesindeydi. Tadı ne kadar kötü olursa olsun, bir çare olarak, yarım günden fazla süren bir Salon toplantısına katılmaktan daha kötü olamazdı. "Ve gerçekten pek aç değilim. Bir parça ekmek yeterli olur."

Elbette, iş o kadar basit değildi. Hanım ile hizmetçisi arasındaki ilişki asla basit olmazdı. Dip dibe yaşıyordunuz ve o sizin en kötü hallerinizi, tüm kusurlarınızı ve zaaflarınızı biliyordu. Hizmetçinize karşı mahremiyet diye bir şey yoktu. Egwene'in soyunmasına yardım ederken Chesa mırıldandı, homurdandı ve sonunda, sabahlığına sarındığında –kırmızı ipektendi, kenarları köpük köpük Murandy danteli ile çevrilmiş, üzerine yaz çiçekleri

işlenmişti; Anaiya'nın armağanıydı– Egwene kadının küçük yuvarlak masanın üzerindeki tepsiyi örten keten örtüyü kaldırmasına izin verdi.

Çanaktaki mercimek çorbası katılaşmıştı, ama birazcık yönlendirerek bunu çözdü ve ilk kaşıkta Egwene biraz iştahı olduğunu anladı. Her kırıntıyı yedi; mavi damarlı beyaz peyniri, büzülmüş zeytinleri, iki parça kabuklu kahverengi ekmeği, ama ikisinden de buğday bitleri temizlemesi gerekti. Hemen uyumak istemediği için yalnızca bir kupa baharatlı şarap içti ve onun da yeniden ısıtılması gerekmişti, bu yüzden hafifçe acıydı, ama Chesa tepsiyi tamamen temizlemiş gibi onayla gülümsedi. Zeytin çekirdekleri ve ekmek kırıntıları dışında tamamen boşalmış tepsiye baktığında, Egwene gerçekten de temizlemiş olduğunu gördü.

Dar yatağına girip, iki yumuşak yün battaniye ve bir kaz tüyü yorganı çenesine kadar çektiğinde, Chesa yemek tepsisini aldı, ama çadırın girişinde bir an durdu. "Geri gelmemi istiyor musunuz, Anne? Yine başınız ağrırsa... Eh, o kadın kendine bir arkadaş bulmuş anlaşılan, yoksa şu anda burada olurdu." "O kadın" sözlerinde açık küçümseme vardı. "Size bir çaydanlık daha çay demleyebilirim. Baş ağrıları için harika olduğunu söyleyen bir çerçiden aldım. Eklem ağrılarına ve mide rahatsızlıklarına da iyi geliyormuş."

"Onun gerçekten de bir hafifetek olduğunu mu düşünüyorsun, Chesa?" diye mırıldandı Egwene. Örtülerin altında ısınmış, üzerine uyku çökmüştü. Uyumak istiyordu, ama henüz değil. Baş ağrısı, eklem ağrısı ve mide rahatsızlıkları? Bunu duysa Nynaeve gülmekten yerlere yatardı. Belki de baş ağrısının geçmesine sebep olan şey Temsilcilerin gevezelikleriydi. "Halima flört ediyor gerçekten, sanırım, ama flört etmekten fazlasını yaptığından kuşkuluyum."

Chesa bir an dudaklarını büzerek sessiz kaldı. "Kadın beni... huzursuz ediyor, Anne," dedi sonunda. "Halima'da doğru olmayan bir şeyler var. Burada olduğu her seferinde hissediyorum. Birinin gizlice arkamdan yaklaşması ya da bir erkeğin banyo yapmamı izlediğini fark etmem gibi ya da..." Kahkaha attı, ama tedirgin bir sesti. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Yalnız, doğru gelmiyor."

Egwene içini çekti ve örtülerin daha da derinlerine sokuldu. "İyi geceler, Chesa." Kısaca yönlendirerek lambayı söndürdü ve çadırı zifiri karanlığa boğdu. "Sen bu gece kendi yatağında uyu." Halima gelip, kendi yatağında birini bulursa kızardı. Kadın *gerçekten* bir adamın kolunu kırmış mıydı? Adam bir şekilde onu kışkırtmış *olmalıydı.*

Bu gece düşler istiyordu, rahat düşler –en azından hatırlayabildiği düşler; düşlerinin pek azı insanların rahat diyebileceği türden oluyordu– ama ilk önce başka türden bir düşe girmek zorundaydı ve bunun için uyumaya ihtiyaç duymayalı epey zaman olmuştu. Salon'un dikkatle koruduğu *ter'angreal*'lere de ihtiyacı yoktu. Hafif transa girmek, buna karar vermekten daha zor değildi, özellikle de bu kadar yorgunken ve...

...bedensizce, sonsuz karanlıkta süzülüyordu. Sonsuz bir ışıklar denizi, en berrak gecede ışıldayan minik iğne uçlarından daha keskin, daha fazla minik noktalarla çevrilmişti. Onlar dünyadaki diğer insanların düşleriydi, var olan ya da olabilen tüm dünyalardaki, kavramaya bile başlayamayacağı kadar yabancı dünyalardaki herkesin düşü; hepsi burada, *Tel'aran'rhiod* ile uyanık dünya arasındaki minik aralıkta, gerçeklik ile düşler arasındaki sonsuz uzamda görülebiliyordu. O düşlerin bazılarını ilk bakışta tanıyordu. Hepsi aynı görünüyordu, ama Egwene kendi kardeşlerinin yüzleri kadar iyi tanıyordu onları. Bazılarından kaçındı. Rand'ın düşleri her zaman korunuyordu ve içeriye bakmaya çalışsa Rand'ın anlayacağından korkuyordu. Kalkan onun bir şey görmesini engellerdi zaten. Düşlerine bakarak nerede olduğunu anlayamaması yazıktı; burada iki ışık noktası yan yana olabilirdi ve düş görenlerin arasında bin beş yüz kilometre bulunabilirdi. Gawyn'in düşleri onu çekiştirdi ve Egwene kaçtı. Onun düşlerinin ayrı tehlikeleri vardı ve Egwene'in bir parçasının onlara dalmak istemesinden ibaret değildi. Nynaeve'in düşlerini görünce duraksadı ve aptal kadının içine Işık korkusu salma arzusu duydu, ama Nynaeve şimdiye dek onu görmezden gelmeyi başarmıştı ve Egwene onu iradesi dışında *Tel'aran'rhiod*'a çekecek kadar düşmeyecekti. Bu, Terkedilmişlerin yaptığı türden bir şeydi. Ama gerçekten baştan çıkarıcı bir düşünceydi.

Hareket etmeden hareket ederek belli bir düşgöreni aradı. En azından iki tanesinden birini; ikisi de iş görürdü. Işıklar çevresinde dönüyor gibiydi, öyle hızlı geçip gidiyorlardı ki Egwene hareketsizce yıldızlı denizde süzülürken ışık çizgilerine dönüşüyorlardı. Egwene aradığı kişilerden en azından bir tanesinin uykuda olduğunu umdu. Işık biliyordu ya, herkesin uykuda olabileceği kadar geç bir saatti. Uyanık dünyadaki bedeninin belli belirsiz farkındaydı, esnediğini ve örtülerin altındaki bacaklarını kıvırdığını hissetti.

Sonra aradığı ışık noktasını gördü. Ona doğru atıldığında nokta büyüdü, gökyüzünde bir yıldızdan dolunaya, sonra görüş alanını dolduran, nefes alan bir canlı gibi zonklayan, ışıl ışıl bir duvara dönüştü. Ona dokunmadı,

elbette; bu hareket, bu düşgören için bile bir sürü güçlük yaratırdı. Dahası, kazayla bir başkasının düşüne girmek utanç verici olurdu. Düşle arasında kalan kıl payı mesafede iradesi ile uzanarak, bağırıyormuş gibi işitilmemek için ihtiyatla konuştu. Bedeni, ağzı yoktu, ama yine de konuştu.

ELAYNE, BENİM, EGWENE. BENİMLE HER ZAMANKİ YERDE BULUŞ. O bilmeden kulak misafiri olan herhangi biri olduğunu sanmıyordu, ama gereksiz risklere girmenin de anlamı yoktu.

İğne ucu söndü. Elayne uyanmıştı. Ama hatırlayacak, sesin bir düşün parçası olmadığını bilecekti.

Elayne hareket etti... yana. Ya da belki yarısında duraksadığı bir adımı tamamlamak gibiydi. Her ikisi gibi geliyordu. Hareket etti ve...

...küçük bir odada duruyordu. Oda, yaralı tahta bir masa ve üç dik sırtlı sandalye dışında boştu. İki pencereden dışarıda karanlık bir gece olduğu görünüyordu, ama tuhaf bir aydınlık vardı; ay ışığı, lamba ışığı ve güneş ışığından daha farklı bir aydınlık. Herhangi bir yerden geliyor gibi görünmüyordu; vardı işte. Ama o hüzünlü, zavallı küçük odayı açıkça görmeye yetiyordu da artıyordu bile. Tozlu duvar panelleri böcek yeniğiydi ve pencerelerdeki kırık camlar karın içeri süzülmesine, dal ve kuru yaprak yığınlarının üzerine düşmesine izin veriyordu. En azından, zaman zaman yerde kar görülüyordu, bazen de dal ve yapraklar. Masa ve sandalyeler oldukları yerde kalıyorlardı, ama Egwene ne zaman başka yana baksa, dal ve yapraklar rüzgâra tutulmuş gibi farklı yerlere gidiyordu. Egwene bakarken bile yer değiştiriyorlardı, bir an orada, bir an burada oluyorlardı. Bu artık, görünmeyen gözlerin izlediği duygusundan daha tuhaf gelmiyordu. Aslında ikisi de gerçek değildi, yalnızca *Tel'aran'rhiod*'da böyleydiler. Tamamen birbirine karışmış bir gerçeklik ve düş karışımı.

Düşler Dünyası'nda her yer boşluk hissi verirdi, ama bu odada ancak uyanık dünyada terk edilmiş bir yerden kaynaklanabilecek derin bir boşluk hissi vardı. Birkaç ay önce bu küçük oda Amyrlin'in çalışma odasıydı. Küçük Kule denilen bir handaydı ve onu çevreleyen ormandan kurtarılmış olan Salidar köyü hareketliydi, Elaida'ya karşı direnişin yüreğiydi. Şimdi, dışarı çıkacak olsa, zahmetle temizlenmiş sokakların ortasında, karların içinde fidanlar büyüdüğünü görürdü. Aes Sedailer hâlâ Salidar'a Yolculuk ediyor, güvercinlikleri ziyaret ediyordu. Hepsi, göz ve kulaklarından birinin gönderdiği bir güvercinin başka ellere düşmesinden korkuyordu, ama bu yalnızca uyanık dünyadaydı. Burada güvercinliklere gitmek, güvercinlerin mucize eseri size gönderilmesini dilemek kadar faydasız olurdu. Evcil

hayvanların Düşler Dünyası'nda yansıması olmuyor gibiydi ve burada yapılan hiçbir şey uyanık dünyaya dokunamazdı. Düş *ter'angreal*'lerine ulaşabilen Aes Sedailerin ziyaret edecek, Altara'da terk edilmiş bir köyden daha iyi yerleri vardı ve buraya düşte gelmek için de başka kimsenin sebebi yoktu. Bu dünyada, Egwene'in kimsenin onu hazırlıksız yakalamayacağından emin olduğu yerlerden biriydi. Diğer yerlerin çoğunda gizlice dinleyenler çıkmıştı. Ya da iliklere işleyen bir hüzün taşıdığı anlaşılmıştı. Egwene o ayrıldıktan sonra İki Nehir'e neler olduğunu görmekten nefret ediyordu.

Elayne'in belirmesini beklerken sabırsızlığını bastırmaya çalıştı. Elayne düşgezgini değildi; bir *ter'angreal* kullanması gerekiyordu. Ve Aviendha'ya nereye gideceğini söylemek istemişti, kuşkusuz. Yine de, dakikalar uzadıkça Egwene kendini sinirle odayı adımlarken buldu. Burada zaman farklı akıyordu. *Tel'aran'rhiod*'da bir saat uyanık dünyada dakikalar olabilirdi, tam tersi de olabilirdi. Elayne rüzgâr gibi hareket ediyor olabilirdi. Egwene giysilerini kontrol etti. Korsesi girift yeşil işlemelerle kaplı, bölünmüş eteklerinde geniş bantlar olan gri binici elbisesi vardı üzerinde –aklında Yeşil Ajah mı vardı?– saçları basit bir gümüş ağla toplanmıştı. Elbette, Amyrlin'in uzun dar etolü boynundaydı. Etolü yok etti, ama bir an sonra geri dönmesine izin verdi. Onu bilinçli olarak düşünmek değil, geri dönmesine izin vermek meselesiydi. Artık düşüncelerinde etol onun bir parçasıydı ve Elayne ile Amyrlin olarak konuşması gerekiyordu.

Ama odanın içinde bir anda var olan kadın Elayne değil Aviendha'ydı ve şaşırtıcı şekilde, bileklerinde ve yakasında beyaz danteller olan gümüş işlemeli mavi ipek elbise içindeydi. Taktığı kalın, fildişi oyma bilezik o elbisenin üzerinde, en az deri bir sicimin ucunda boynundan sarkan, rengârenk benekli, tuhaf bir biçimde kıvrılmış taş bir yüzük olan düş *ter'angreal*'i kadar yersiz kaçıyordu.

"Elayne nerede?" diye sordu Egwene endişeyle. "O iyi mi?"

Aiel kadın kendini fark edince şaşkın şaşkın irkildi ve elbise yerine aniden koyu renk bol etek, beyaz bluz, omuzlarına doladığı koyu renk şal ve beline kadar gelen saçlarını arkada tutmak üzere şakaklarına doladığı koyu renk katlanmış mendil belirdi. Egwene kadının saçlarının gerçektekinden daha uzun olduğunu tahmin ediyordu. Düşler Dünyası'nda her şey değişkendi. Boynunda, Egwene'in çok uzun gibi gelen bir zaman önce hediye ettiği, Kandorluların kar taneleri dediği girift işlemeli karmaşık disklerden oluşan bir kolye belirdi. "Bunu çalıştıramadı," dedi Aviendha.

Kolyenin üzerinde, deri siciminde asılı kalan kıvrık yüzüğe dokunurken bileğindeki fildişi bilezik kaydı. “Akışlar kayıp gidiyordu. Bebekler yüzünden.” Aniden sırıttı. Zümrüt gözleri neredeyse parlıyordu. “Bazen harika bir öfke krizine kapılıyor. Yüzüğü yere fırlattı ve üzerinde tepindi.”

Egwene burnunu çekti. Bebekler? Demek birden çoktular. Tuhaf bir biçimde, Aviendha Elayne’in hamile olmasını kayıtsız karşılıyordu, ama Egwene onun da Rand’a âşık olduğundan emindi. Aieller, en hafif tabiriyle, tuhaftı. Ama Egwene Elayne’den bunu beklemezdi! Ve Rand’dan! Kimse babanın o olduğunu söylememişti ve Egwene de böyle bir şeyi soramazdı, ama saymayı biliyordu ve Elayne’in bir başka erkekle yatacağından *çok* şüphe ederdi. Üzerinde koyu renk, kalın, sağlam yünlüler ve Aviendha’nınkinden daha kalın bir şal olduğunu fark etti. İyi İki Nehir giysileri. Bir kadının Kadın Kurulu’nun toplantısına katılırken giyeceği türden. Örneğin, aptal bir kadın hamile kaldığı ve evlenme işareti vermediği zaman giyeceği türden. Derin bir nefes alarak gevşedi ve yeşil işlemeli binici elbisesi geri geldi. Dünyanın kalanı İki Nehir gibi değildi. Işık, bunu bilecek kadar yaşamıştı. Bundan hoşlanmak zorunda değildi, ama bu gerçekle yaşamak zorundaydı.

“O ve... bebekler... iyi madem.” Işık, kaç tane vardı? Birden fazlası güçlük çıkarırdı. Hayır; sormayacaktı. Elayne’in yanında Caemlyn’in en iyi ebesi vardı kuşkusuz. Konuyu hemen değiştirmek en iyisi olacaktı. “Rand’dan haber aldınız mı? Ya da Nynaeve’den? Rand’la bu şekilde kaçıp gittikten sonra, ona edecek iki çift lafım var.”

“İkisinden de haber almadık,” diye yanıt verdi Aviendha, Amyrlin’in bakışlarından kaçınırken şalını herhangi bir Aes Sedai kadar dikkatle düzelterek. Sesi çok mu dikkatliydi?

Egwene kendi kendine kızarak cıkladı. Gerçekten de her yerde komplolar görmeye, her şeyden kuşkulanmaya başlıyordu. Rand bir yere gidip saklanmıştı, o kadar. Nynaeve Aes Sedai’ydi, dilediğini yapardı. Amyrlin emrettiğinde bile, Aes Sedailer yine de diledikleri gibi yapmanın yolunu bulurlardı. Ama Amyrlin onu ele geçirdiği zaman yine de Nynaeve al’Meara’ya haddini bildirecekti. Rand’a gelince... “Korkarım sorun senden tarafa geliyor,” dedi.

Masada güzel, gümüş bir çaydanlık belirdi. Çekiç işi gümüş tepsinin üzerinde iki narin, ince porselen fincan vardı. Çaydanlığın ağzından ince bir duman yükseliyordu. Çayı fincanların içinde yaratabilirdi, ama fincanı doldurmak birine çay sunmanın bir parçasıymış gibi geliyordu, düştekinden

daha fazla gerçekliği olmayan hayali çay olsa bile. Değil yaptıklarınız, *Tel'aran'rhiod*'da bulduklarınızı içmeye çalışarak susuzluktan ölebilirdiniz, ama bu çayın tadı, yapraklar yeni bir fıçıdan alınmış ve içine tam olarak doğru miktarda bal konulmuş gibiydi. Sandalyelerden birine oturarak çayını yudumladı ve Salon'da ne olduğunu, neden olduğunu açıkladı.

İlk sözcüklerden sonra Aviendha fincanı yudumlamadan parmak uçlarında tuttu ve gözünü kırpmadan Egwene'i izledi. Koyu renk eteği ve beyaz bluzu *cadin'sor*'a, gölgelere karışan gri ve kahverengi ceket ve pantolona dönüştü. Uzun saçları aniden kısaldı; *shoufa*'nın, göğsüne sarkan kara peçenin, altında kaldı. Mızrağın Kızlarının takı takmamasına rağmen fildişi bilezik uyumsuz bir biçimde, hâlâ bileğinden sarkıyordu.

"Bütün bunlar hissettiğimiz Tek Güç yüzünden," diye mırıldandı yarı kendi kendine, Egwene sözlerini bitirdiği zaman. "Gölgeruhluların bir silahı olduğunu düşündükleri için." Gerçeği ifade etmenin tuhaf bir yoluydu.

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu Egwene, meraklanarak. "Bilgelerden biri bir şey mi söyledi?" Aes Sedailerin her şeyi bildiğine inandığı günlerin üzerinden çok zaman geçmişti ve bazen Bilgeler en vurdumduymaz Aes Sedai'yi bile şaşırtacak bilgi parçacıkları sergiliyordu.

Aviendha kaşlarını çattı ve giysileri etek, bluz ve şala dönüştü, bir an sonra mavi ipek ve danteller geri döndü, yalnız bu sefer hem Kandor kolyesi, hem fildişi bilezik vardı. Düş yüzüğü siciminde kaldı, elbette. Omuzlarında bir şal belirdi. Oda buz gibi soğuktu, ama o ince açık mavi dantelden şal sıcaklık verebilecekmiş gibi görünmüyordu. "Bilgeler senin Aes Sedailer kadar kararsız. Ama korktuklarını sanmıyorum. Yaşam bir düştür ve eninde sonunda herkes uyanır. Biz Yaprakkurutanla mızrak dansı yapıyoruz," Karanlık Varlık'a ağaçsız Kıraç'ta verdikleri bu isim Egwene'e her zaman tuhaf geliyordu, "ama kimse dansa hayatta kalacağından ya da kazanacağından emin olarak girmez. Bilgelerin Asha'manlarla ittifak yapmayı düşüneceklerini sanmıyorum. Bu akıllıca mı?" diye ekledi ihtiyatla. "Söylediklerine bakarak, bunu isteyip istemediğinden emin olamıyorum."

"Başka seçenek göremiyorum," dedi Egwene gönülsüzce. "O çukur dört buçuk *kilometre* genişliğinde. Görebildiğim kadarıyla sahip olduğumuz tek şans bu."

Aviendha çayının içine baktı. "Ya Gölgeruhluların silahı yoksa?"

Egwene aniden diğer kadının ne yaptığını fark etti. Doğru giysileri giyse de giymese de, Aviendha Bilge olmak için eğitim görüyordu, Bilge

oluyordu. Büyük olasılıkla şalın sebebi buydu. Egwene'in bir parçası gülümsemek istedi. İlk tanıdığı öfkeli bir Mızrağın Kızı değişiyordu. Bir başka parçası, Bilgelerin her zaman Aes Sedailerle aynı hedefi amaçlamadığını hatırlıyordu. Aes Sedailerin büyük değer verdiği şeyler bazen Bilgeler için hiç anlam ifade etmiyordu. Aviendha'yı yalnızca bir arkadaş olarak değil bir Bilge olarak düşünmek onu hüzünlendirdi. Bir Bilge Beyaz Kule için neyin iyi olduğunu değil, Aieller için neyin iyi olduğunu görürdü. Yine de, iyi bir soruydu.

"Eninde sonunda Siyah Kule ile ilgilenmemiz gerekecek Aviendha ve Moria haklıydı; çok fazla Asha'man var, hepsini ehlileştirmeyi düşünemeyiz. O da, onları Son Savaş'tan önce ehlileştirmeyi düşünebilirsek. Belki bir düş bana başka yol gösterir, ama şimdiye kadar göstermedi." Düşlerinin hiçbiri ona faydalı *bir şey* göstermemişti. Eh, tam olarak değil. "Bu bize en azından, onlarla başa çıkmak için bir yolun başlangıcını veriyor. Her durumda, gerçekleşecek. Temsilciler bir anlaşmaya varmayı denemek zorunda oldukları dışında herhangi bir konuda hemfikir olabilirlerse. Bu yüzden, bu gerçekle yaşamalıyız. Uzun vadede en iyisi olabilir."

Aviendha çay fincanının içine gülümsedi. Eğlenti dolu bir gülümseme değil; bir sebepten rahatlamış görünüyordu. Ama sesi ciddiydi. "Siz Aes Sedailer erkekleri her zaman aptal sanıyorsunuz. Genellikle değildirler. En azından sizin düşündüğünüzden daha sıklıkla değildirler. O Asha'manlara dikkat et. Mazrim Taim hiç aptal sayılmaz ve ben onun çok tehlikeli bir adam olduğunu düşünüyorum."

"Salon bunun farkında," dedi Egwene kuru kuru. Adamın tehlikeli olduğunun kesinlikle farkındaydılar. Diğeri ise, işaret etmeye değer bir nokta olabilirdi. "Bunu neden tartışıyoruz bilmiyorum. Benim kontrolümden çıktı. Önemli olan şu ki, Aes Sedailer eninde sonunda Siyah Kule'nin Caemlyn'den uzak durmak için sebep olmadığında karar verecekler. En azından onlarla konuşacaksak. Gelecek hafta ya da yarın, sırf Elayne'e bakmak ya da kuşatmanın nasıl gittiğini görmek için uğrayan Aes Sedailer bulacaksınız. Bizim karar vermemiz gereken, gizli kalmasını istediğimiz şeyleri nasıl gizli tutacağımız. Benim birkaç önerim var, senin de olduğunu umuyorum."

Kraliyet Sarayı'nda yabancı Aes Sedailer belirmesi fikri Aviendha'yı öyle heyecanlandırdı ki konuşurlarken mavi ipeklerden *cadin'sor*'a, sonra yün etek ve *algode* bluza, sonra yine eski haline döndü, ama kendisi hiç

farkında değil gibiydi. Yüzü, bir Aes Sedai'ye yakışacak kadar ifadesiz kaldı. Ziyarete gelen Aes Sedailerin Kandaşları, tutsak *sul'dam* ve *damane*'leri keşfetmesinden, Deniz Halkı ile yapılan anlaşmayı öğrenmesinden korkması gerekmiyordu elbette, ama büyük olasılıkla bunun Elayne üzerindeki etkilerinden çekiniyordu.

Deniz Halkı bahsi üzerine yalnızca *cadin'sor* değil, sandalyenin yanında, üç kısa Aiel mızrağı ile birlikte boğa derisinden bir kalkan belirdi. Egwene Rüzgârbulanlar ile ilgili özel bir sorun mu olduğunu sormayı düşündü –olağan olmayan bir sorun yani– ama dilini tuttu. Aviendha bahsetmiyorsa, o zaman onun ve Elayne'in kendi başlarına halletmek istedikleri bir meseleydi. Kuşkusuz Egwene'in bilmesi gereken bir şey olsa söylerdi. Söyler miydi?

Egwene içini çekerek fincanı masaya bıraktı ve parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Fincan hemen gözden kayboldu. Kuşku artık gerçekten de iliklerine işlemişti. Ve onsuz uzun zaman hayatta kalacağını sanmıyordu. En azından arkadaşının yanında her zaman kuşkuyla hareket etmesi gerekmiyordu.

"Yorgunsun," dedi Aviendha, bir kez daha beyaz bluz, koyu renk etek ve şala bürünerek. Keskin yeşil gözleri olan endişeli bir Bilge'ye benzemişti. "İyi uyuyor musun?"

"İyi uyuyorum," diye yalan söyledi Egwene, gülümsemeyi başararak. Baş ağrılarından bahsetmeden de Aviendha ve Elayne'in yeterince sorunu vardı zaten. "Şu anda aklıma başka şey gelmiyor," dedi, ayağa kalkarak. "Ya senin? O zaman işimiz bitti," diye devam etti, diğer kadın başını iki yana sallayınca. "Elayne'e söyle, kendine iyi baksın. Sen de ona iyi bak. Bebeklerine de."

"Bakarım," dedi Aviendha, mavi ipeklere bürünerek. "Ama sen de kendine iyi bakmalısın. Bence kendini çok yoruyorsun. İyi uyu ve uyan," dedi nazikçe ve yok oldu. Aieller böyle iyi geceler derdi.

Egwene arkadaşının kaybolduğu noktaya bakarak kaşlarını çattı. Kendini çok yormuyordu. Yalnızca gerektiği kadar. Kendi bedenine döndü ve derin uykuda olduğunu gördü.

Bu, *onun* uyuduğu anlamına gelmiyordu ya da tam olarak değil. Bedeni ağır ağır, derin derin nefes alarak uyuyordu, ama Egwene'in kendisi yalnızca düşlerin gelmesine izin verecek kadar daldı uykuya. Uyanıp düşleri hatırlayana dek bekleyebilirdi, sonra onları giysi sandıklarından birinin dibinde, bahara dek çıkarılmayacak ince keten iç eteklikların altında

sakladığı küçük, deri ciltli defterine yazardı. Ama düşleri gelirken gözlemek zaman kazandırıyordu. Ne anlama geldiklerini çözmesine yardım edebileceğini düşünüyordu. En azından, sıradan rüyalar olmayanların.

O türden olanlardan çok vardı, genellikle Gawyn ile ilgiliydi. Uzun boylu, yakışıklı adam onu kollarına alıyor, onunla dans ediyor, onunla aşk yapıyordu. Eskiden, düşlerinde olsa bile, onunla sevişme düşüncesinden utanıyordu. Uyanıkken düşündüğünde utanıyordu. Artık bu aptalca, çok çocuksu geliyordu. Egwene bir gün, bir şekilde onunla Muhafız bağı *kuracaktı* ve onunla evlenecek, o merhamet dilenene dek sevişecekti onunla. Bunu düşündüğünde uykusunda bile kıkırdıyordu. Diğer rüyalar o kadar hoş değildi. Yoğun bir ağaçlığın ortasında, beline kadar gelen karların içinde, ormanın kıyısına ulaşması gerektiğini bilerek yürüyordu. Ama ileride ağaçların sonunu görse bile, göz açıp kapayana dek uzaklaşıyor, onu bata çıka yürümeye devam etmek zorunda bırakıyordu. Ya da kocaman bir değirmen taşını yokuş yukarı itiyordu, ama tepeye gelmek üzereyken kayıyor, düşüyor, değirmentaşının dibe kadar yuvarlanmasını izliyordu ve her şeye en baştan başlıyordu, yalnız her seferinde tepe daha da yüksek oluyordu. Düşler hakkında, özel bir anlamları olmasa bile neden kaynaklandıklarını bilecek kadar bilgisi vardı. Yorgun olduğu, önünde bitmez tükenmez bir iş beklediği gerçeği dışında anlamsızlardı en azından. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Yorucu düşler içinde bedeninin irkildiğini hissediyor, onları yatıştırmaya, gevşemelerini sağlamaya çalışıyordu. Bu tür yarım uyku hiç yoktan pek az iyiydi ve bütün geceyi yatağında kıvranarak geçirdiğinde daha kötü oluyordu. Çabaları birazcık işe yarıyordu. En azından çamurlu bir yolda Aes Sedailerle tıka basa dolu bir arabayı çekmeye çalıştığı rüyada yalnızca birazcık kıpırdandı.

Arada başka düşler geliyordu.

Mat köy çayırında durmuş, bowling oynuyordu. Saz damlı evler, düşlerde hep olduğu gibi, belirsizdi –bazen damlar arduvaz oluyordu; bazen evler taş, bazen ahşap gibi görünüyordu– ama Mat açık seçik görülebiliyordu. Salidar'a girerken üzerinde olan güzel, yeşil ceketi giymiş, o geniş siperlikli şapkayı takmıştı. Görünürde başka insan yoktu. Mat topu elleri arasında ovalayarak kısaca koştu ve kayıtsızca pürüzsüz çimenlerin üzerinde yuvarladı. Dokuz kuka devrildi, tekmelenmiş gibi dağıldı. Mat döndü ve yeni bir top aldı, kukalar yine dik oldu. Hayır, yeni bir kuka takımı vardı. Eskileri hâlâ devrildikleri yerde yatıyorlardı. Mat topu yine, aylakça el altından yuvarladı. Ve Egwene çığlık atmak istedi. Kukalar tahta

parçalarından yapılmamıştı. Orada durmuş, topun kendilerine doğru yuvarlanmasını izleyen adamlardı. Top onları havaya fırlatana kadar hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Mat yeni bir top almak için döndü ve daha fazla kuka, daha fazla adam belirdi, ölmüş gibi yerde yatan adamların arasında düzenli sıralar halinde beklediler. Hayır, yerdekiler gerçekten ölmüştü. Mat aldırışsızca topu yuvarladı.

Gerçek bir düştü; düş solmadan uzun süre önce biliyordu Egwene. Gelecekten küçük bir yansıma, neye karşı dikkatli olunması gerektiği konusunda bir uyarı. Gerçek düşlerde kesinlikler değil, her zaman olasılıklar vardı –Egwene bunu kendine sık sık hatırlatmak zorunda kalıyordu; Düşgörmek Kehanet değildi– ama bu korkunç bir olasılıktı. O insan kukaların her biri binlerce adamı temsil ediyordu. Bundan emindi. Ve bir Havai Fişekçi de rol oynuyordu. Mat bir kez bir Havai Fişekçi ile karşılaşmıştı, ama o uzun zaman önceydi. Bu daha yeni bir şeydi. Havai Fişekçiler dağılmış, lonca evleri yok olmuştu. Hatta biri, Elayne ve Nynaeve'in bir süre birlikte yolculuk ettiği bir sirkte çalışıyordu. Mat her yerde Havai Fişekçi bulabilirdi. Yine de, yalnızca olası bir gelecekti. Kasvetli, kanlı, ama yalnızca olası. Ama en az iki kere görmüştü bu düşü. Tam olarak aynı düşü değil, ama her zaman aynı anlama geliyordu. Bu gerçekleşmesini daha olası mı kılıyordu? Öğrenmek için Bilgelere sorabilirdi, ama bunu yapmaya gittikçe daha gönülsüz oluyordu. Sorduğu her soru onlara bir şeyleri açıklıyordu ve onların hedefleri Egwene'inki ile aynı değildi. Bilgeler Aiellerden kurtarabilecekleri kadarını kurtarmak için Beyaz Kule'nin un ufak olmasına izin verirlerdi. Egwene'in düşünmesi gereken bir halktan ve ulustan daha fazlası vardı.

Daha fazla düşler.

Yüksek bir uçurumun yüzündeki dar, kayalık yolda zahmetle tırmanıyordu. Çevresini bulutlar almıştı, aşağıdaki yeri ve yukarıdaki zirveyi gözlerden gizliyordu, ama Egwene ikisinin de çok uzaklarda olduğunu biliyordu. Adımlarını çok dikkatli atması gerekiyordu. Patika, bir omzunu uçurum duvarına bastırarak ayakta durmasına ancak yetecek genişlikte, çatlak bir çıkıntıydı; yanlış atılmış bir adım sonucunda onu kenardan aşağı fırlatabilecek, yumruk büyüklüğünde taşlar saçılmış bir çıkıntı. Değirmentaşları yuvarlama ve araba çekme düşlerine çok benziyormuş gibi görünüyordu, ama Egwene bunun gerçek bir düş olduğunu biliyordu.

Aniden, çıkıntı ufalanan taşların sesi eşliğinde ayaklarının altında çöktü ve Egwene çılgınca uçurum yamacını yakalamaya çalıştı, parmakları tutunacak yer bulmak için çılgınca tırmaladı. Parmak uçları minik bir çatlak buldu ve düşüşü kollarını zorlayan bir sarsıntı ile durdu. Ayakları bulutların arasına sarkarak düşen taşların uçuruma çarpmasını dinledi, ta ki taşlar yere düşmeden ses solup gidene kadar. Belli belirsiz, sol tarafındaki kırık çıkıntının farkındaydı. Üç metre uzaktaydı ve oraya ulaşabilmesi şansı açısından bir buçuk kilometre uzakta da olabilirdi. Diğer yönde, sisler patikadan kalanları gizliyordu, ama Egwene o taraftakinin daha da uzakta olduğunu düşünüyordu. Kollarında güç kalmamıştı. Kendini yukarı çekemiyordu, düşene kadar orada asılı kalacaktı. Çatlağın kenarı parmaklarının altında bıçak kadar keskindi.

Aniden bir kadın belirdi, yamacın dik yanından, bulutların arasından indi, merdivende yürürcesine beceriyle hareket ediyordu. Sırtına kayışla bağlanmış bir kılıç vardı. Yüzü değişiyordu, asla belirgin olmuyordu, ama kılıç taş kadar sağlam görünüyordu. Kadın Egwene'in hizasına geldi ve bir elini uzattı. "Tepeye birlikte ulaşabiliriz," dedi tanıdık, peltek bir aksanla.

Egwene düşü, bir engereği iteceği gibi itti. Bedeninin kıvrandığını hissetti, uykusunda inlediğini duydu, ama bir an için hiçbir şey yapamadı. Daha önce de Seanchanları düşünde görmüştü, bir şekilde onunla ilişkili bir Seanchan kadını, ama bu Seanchan onu *kurtaracaktı*. Hayır! Ona tasma takmış, onu *damane* yapmışlardı. Bir Seanchan tarafından kurtarılmaktansa ölürdü, daha iyi! Uyuyan bedenini sakinleştirebilmesi için çok uzun zaman geçti. Ya da belki yalnızca çok uzun gelmişti. Bir Seanchan olmaz; bu asla olmaz!

Düşler yavaşça geri döndü.

Bulutlarla sarılmış bir başka uçurumdaki patikayı tırmanıyordu, ama bu pürüzsüz beyaz taş döşeli geniş bir çıkıntıydı ve ayakaltında taşlar yoktu. Uçurumun kendisi tebeşir beyazıydı ve cilalanmış gibi pürüzsüzdü. Bulutlara rağmen, beyaz taşlar neredeyse parlıyordu. Egwene çabucak tırmandı ve biraz sonra çıkıntının sarmallar çizerek tırmandığını fark etti. Uçurum aslında bir kuleydi. Bu düşünce aklına gelir gelmez onun tepesinde buldu kendini, sislere boğulmuş düz, cilalı bir diskin üzerindeydi. Ama tam olarak düz değildi. O çemberin ortasında küçük, beyaz bir kaide vardı ve üzerinde berrak camdan bir yağ lambası duruyordu. O lambanın alevi parlak ve düzgündü, titremiyordu. Aynı zamanda, beyazdı.

Aniden sisten iki kuş, gece karası iki kuzgun fırladı. Kulenin tepesinde süzülerek lambaya çarptılar ve hiç durmadan uçup gittiler. Lamba döndü, sallandı, kaidenin üzerinde dans etti, yağ damlaları saçtı. O damlaların bazıları daha havadayken alev aldı ve kayboldu. Diğerleri kısa kaidenin çevresine düştü, her biri minik, titrek, beyaz bir alevle yanmaya başladı. Ve lamba düşmenin sınırında sallanmaya devam etti.

Egwene karanlıkta sarsılarak uyandı. Biliyordu. İlk kez, düşün ne anlama geldiğini kesin olarak biliyordu. Ama neden bir Seanchan kadının onu kurtardığını gördükten hemen sonra Seanchanların Beyaz Kule'ye saldırdığını görmüştü? Bir saldırı Aes Sedaileri özlerine dek sarsar, Kule'nin kendisini tehdit ederdi. Elbette, yalnızca bir olasılıktı. Ama gerçek düşlerde görülen olaylar başka şeylerden daha olasıydı.

Sakin sakin düşündüğünü sanıyordu, ama kanvas giriş kapakları kabaca hışırdadığında neredeyse Gerçek Kaynak'a kucak açıyordu. Kendini toplamak için telaşla çömez egzersizlerini yaptı, pürüzsüz suyun üzerinde akan su, yüksek otların arasında esen rüzgâr. Işık, *gerçekten* korkmuştu. Sakinleşmek için iki egzersiz gerekti. Kimin geldiğini sormak için ağzını açtı.

"Uyuyor musunuz?" diye mırıldandı Halima alçak sesle. Gergin, neredeyse heyecanlı gibiydi. "Eh, ben de güzel bir uyku çekmeye bir şey demezdim."

Kadının karanlıkta yatmak üzere soyunmasını dinlerken Egwene kıpırdamadan yattı. Uyanık olduğunu belli ederse, kadın onunla konuşabilirdi ve şu anda bu utanç verici olurdu. Halima'nın, bütün gece için olmasa bile, kendine arkadaş bulduğundan oldukça emindi. Halima dilediğini yapabilirdi, elbette, ama Egwene yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Uyanmamış olmayı dileyerek, kendini bir kez uykuya dalarken buldu ve bu sefer yarı uykuluyken durmaya çalışmadı. Gelen düşleri hatırlayacaktı ve biraz gerçek uykuya ihtiyacı vardı.

Chesa sabah erkenden, hava aydınlandığında kahvaltı tepsisi ile geldi ve Egwene'in giyinmesine yardım etti. Aslında, erkendi, ama pek aydınlık değildi. Yalnızca azıcık gün ışığı vardı ve herhangi bir şey görmek için lamba ışığı gerekiyordu. Mangaldaki közler gece sönmüştü elbette ve havada asılı duran soğuk gri bir his veriyordu. Bugün biraz daha kar yağabilirdi. Halima ipek iç etekliğini ve elbisesini giydi ve Chesa Egwene'in sırtındaki düğmeleri iliklerken Halima gülerek kendisinin de hizmetçi sahibi olmayı ne kadar dilediğini söyleyerek şaka yaptı. Tombul

kadın, yüzünde sert bir ifade ile Halima'yı tamamen görmezden geldi. Egwene hiçbir şey söylemedi. Bunu büyük kararlılıkla yaptı. Halima onun hizmetkârı değildi. Kadın için standartlar belirlemeye hakkı yoktu.

Chesa minik düğmelerin sonuncusunu bitirip Egwene'in kolunu okşadığında Nisao içeri daldı ve yeni bir soğuk hava dalgasını da yanında getirdi. Kapaklar kapanmadan önce Egwene dışarının hâlâ gri olduğunu gördü. Kesinlikle kar yağacaktı.

"Anne ile yalnız konuşmalıyım," dedi Nisao, karı şimdiden hissedebiliyormuş gibi pelerinine sarınarak. Ufak tefek kadın için bu kadar kararlı bir ses sıradışıydı.

Egwene Chesa'ya başını salladı, Chesa diz kırdı, "Kahvaltınızı soğutmayın," diye uyardı ve çadırdan çıktı.

Halima Nisao ve Egwene'i süzerek duraksadı, sonra pelerinini karyolasının ayakucundaki düzensiz yığının üzerinden aldı. "Herhalde Delana'nın bana verecek işi vardır," dedi, sinirli bir sesle.

O dışarı çıkarken Nisao kadının sırtına kaşlarını çattı, ama herhangi bir şey söylemeden *saidar*'a kucak açtı ve çevrelerine gizlice dinleyebileceklere karşı bir örgü yaptı. İzin istemeden. "Anaiya ve Muhafızı ölmüş," dedi. "Dün gece kömür çuvalları getiren bazı işçiler, biri çırpınıyormuş gibi sesler duymuşlar ve şaşırtıcı ama, ne olduğunu görmek için koşmuşlar. Anaiya ile Setagana'yı karların üzerinde ölü yatarken bulmuşlar."

Egwene sandalyesine yavaşça oturdu. Sandalye o anda o kadar da rahat gelmedi. Anaiya, ölmüş. Kadının gülümsemesi dışında güzelliği yoktu, ama gülümsediği zaman çevresindeki her şeyi ısıtırdı. Giysilerinde dantel kullanmayı seven sade yüzlü bir kadın. Egwene Setagana için de üzülmesi gerektiğini biliyordu, ama adam bir Muhafız'dı. Anaiya'nın ölürken o kurtulsa bile, büyük olasılıkla fazla yaşamazdı. "Nasıl?" diye sordu. Nisao sırf Anaiya'nın öldüğünü söylemek için o örgüyü yapmazdı.

Nisao'nun yüzü gerildi ve örgüye rağmen, birinin giriş kapaklarının oradan dinlemesinden korkuyormuş gibi omzunun üzerinden arkaya baktı. "İşçiler kötü konservelenmiş mantar yediklerini düşünmüş. Bazı çiftçiler satmak için topladıkları mantarlara dikkat etmiyor ve yanlış türden mantar insanın ciğerlerini felç edip gırtlağını şişirebiliyor, bu yüzden nefes almaya çabalayarak ölüyorlar." Egwene sabırsızlıkla başını salladı. "Herkes bunu kabullenmeye razı gibiydi," diye devam etti Nisao, ama acele etmedi. Pelerininin kenarlarındaki ellerini büküp gererek, gönülsüzce sonuca vardı.

“Herhangi bir yara yoktu. Zehirli mantar satan açgözlü bir çiftçiden başka bir sebep düşünmek için sebep yoktu. Ama...” İçini çekti, yine omzunun üzerinden arkaya baktı ve sesini alçalttı. “Sanırım bugün Salon’daki Siyah Kule konuşmaları yüzünden. Yankı için test yaptım. *Saidin*’le öldürülmüşler.” Yüzü tiksintiyle buruştu. “Sanırım biri başlarının çevresine katı Hava akışları örmüş ve boğulmaya bırakmış.” Ürpererek pelerinine daha sıkı sarındı.

Egwene’in içinden de ürpermek geçiyordu. Ürpermemesine şaşırdı. Anaiya, ölmüş. Boğulmuş. İz bırakmamayı uman biri tarafından kullanılan, bilinçli bir biçimde zalim bir öldürme yolu. “Kimseye söyledin mi?”

“Elbette hayır,” dedi Nisao kızgınlıkla. “Doğrudan size geldim. En azından, uyanık olduğunuzu anlar anlamaz.”

“Yazık. Neden geciktiğini açıklamak zorunda kalacaksın. Bunu gizleyemeyiz.” Eh, Amyrlinler, Beyaz Kule’nin iyiliği için sır saklardı. “Aramızda yönlendirebilen bir erkek varsa, o zaman Aes Sedailer dikkatli olmalı.” İşçilerin ya da askerlerin arasında yönlendirebilen bir erkeğin saklanması mümkün görünmüyordu, ama birinin tek bir Aes Sedai’yi ve Muhafızını öldürmek için gelmesi daha az olasıydı. Bu, bir başka soru getiriyordu akla. “Neden Anaiya? Yalnızca yanlış zamanda, yanlış yerde miydi, Nisao? Nerede öldüler?”

“Kampın güney yanındaki arabaların yanında. Neden gecenin o vaktinde orada olduklarını bilmiyorum. Anaiya tuvalete gitmiş, Setagana ise onun orada bile korunması gerektiğini düşünmüş değilse.”

“O zaman, benim için öğreneceksin, Nisao. Başka herkes uyurken Anaiya ve Setagana ne yapıyordu? Neden öldürüldüler? Bunu gizli tutacaksın. Bana sebepleri verebilene dek, ikimiz dışında kimse bir sebep aradığını bilmeyecek.”

Nisao’nun ağzı açılıp kapandı. “Madem zorunluyum, zorunluyumdur,” diye mırıldandı yarı kendi kendine. Kadın derin sırlar saklamak için pek uygun biri değildi ve bunu o da biliyordu. Saklamaya çalıştığı son sır onu doğrudan Egwene’e sadakat yemini etmeye götürmüştü. “Bu, Siyah Kule ile anlaşma yapılması hakkındaki konuşmalara son verecek mi?”

“Bundan kuşkuluyum,” dedi Egwene bitkin bitkin. Işık, nasıl şimdiden bitkin olabilirdi? Daha güneş tamamen doğmamıştı bile. “Her durumda, bence bizi bir başka uzun gün bekliyor.” Ve bugün hakkında besleyebildiği tek umut, başı ağrımadan bir gece geçirmesini daha sağlayabileceği idi.

21
Bir İşaret

Alviarin kapıyoldan geçti, onun arkasında parlak mavi beyaz, solmaya yüz tutmuş bir çizgi halinde kapanmasına izin verdi ve ayaklarının kaldırdığı toz yüzünden hemen hapşırdı. Hemen ardından bir başka hapşırıkla sarsıldı, üçüncüsü gözlerini yaşarttı. Yalnızca önünde süzülen küre ile aydınlanan, Kule Kütüphanesi'nin üç kat aşağısındaki kayalık zemine oyulmuş, kaba duvarlı depo, yüzyıllarca birikmiş toz dışında boştu. Doğrudan Kule'deki dairesine dönmeyi tercih ederdi, ama içeriye girip odayı temizleyen bir hizmetçiyle karşılaşma riski vardı, sonra cesetten kurtulması ve hizmetçinin en son dairesinde görüldüğünü kimsenin hatırlamadığını umması gerekirdi. Gizli kal ve en ufak şüphe izi bile uyandırma, diye emretmişti Mesaana. Beyaz Kule kurulalı beri Kara Ajah'ın dokunulmadan koridorlarında yürüdüğü düşünülünce, fazla çekingen bir uyarı gibi görünüyordu, ama Terkedilmişlerden biri emir verdiği zaman, ancak bir aptal itaatsizlik ederdi. En azından, öğrenilmesi olasılığı varken.

Alviarin sinirle yönlendirerek havadaki tozu inmeye zorladı, öyle kuvvetle yere yapıştırdı ki taş zemin sarsılmış olmalıydı. Tüm tozu yayılmış bırakmak yerine bir köşeye süpürmüş olsaydı her seferinde aynı şeye tahammül etmesi gerekmeyecekti. Senelerdir kimse Kütüphane bodrumlarında bu kadar uzağa gelmemişti; odanın temiz olduğunu kimse hatırlamazdı. Ama kimsenin yapmadığı şeyi yapan biri her zaman bulunurdu. Bunu kendisi de sık sık yapıyordu ve aptalca bir hata yüzünden yakalanmaya niyeti yoktu. Yine de, ayakkabılarına yapışmış, eteğinin ve pelerininin ucuna bulaşmış kırmızımsı çamuru çıkarırken kendi kendine homurdandı: Çamurun Deniz Halkı adalarının en büyüğü olan

Tremalking'den geldiğini fark eden biri çıkması olası görünmüyordu, ama biri onun nerede bu kadar çamurlandığını merak edebilirdi. Kule arazisi, küreklerle temizlendiği ve toprağın donup sertleştiği yerler dışında tamamen karlarla örtülü olmalıydı. Kendi kendine homurdanmaya devam ederek, kaba tahta kapıyı ittirirken gıcırdayan paslı menteşelerin sesini boğmak için yine yönlendirdi. Örgüyü yapıp saklamanın bir yolu vardı, bu yüzden her seferinde o gıcırtıyı yumuşatması gerekmiyordu –olduğundan emindi– ama Mesaana o yolu ona öğretmeyi reddetmişti.

Sinirinin asıl kaynağı Mesaana idi. Seçilmiş dilediklerini öğretiyordu, daha fazlasını değil, harikalar ima ediyor, sonra onları kendine saklıyordu. Ve Mesaana onu ayak işlerine koşuyordu. Alviarin Yüce Konsey'in başında oturuyordu ve tüm Kara Aes Sedailerin isimlerini ezbere biliyordu, Mesaana'nın iddia edemeyeceği bir şey. Kadın emirlerini kimin yerine getirdiği ile pek az ilgileniyordu. Harfi harfine yerine getirildikleri sürece. Onların bizzat Alviarin tarafından yapılmasını istiyordu sık sık. Onu, sırf onlar da Yüce Efendi'ye hizmet ettikleri için kendilerini Alviarin'in dengi gören kadın ve erkeklerle iş yapmaya zorluyordu. Dostların çok fazlası kendilerini Aes Sedailere denk, hatta daha üstün görüyorlardı. Daha da kötüsü, Mesaana içlerinden birini cezalandırarak diğerlerine ders vermesini yasaklamıştı. İğrenç küçük kemirgenler, hiçbiri yönlendiremiyordu ve sırf aralarından bazıları bir başka Seçilmiş'e hizmet ediyor olabilir diye Alviarin onlara nazik davranmak zorunda kalıyordu! Mesaana'nın kesin olarak bilmediği açıktı. O Seçilmişlerden biriydi ve kararsızlığı yüzünden Alviarin'in sokaktaki toza gülümsemek zorunda kalmasına yol açıyordu.

Aydınlatma için önünde süzülen solgun ışık topu eşliğinde, Alviarin kaba taştan koridorda yürüdü ve tozun dokunulmamış görünmesi için Hava'dan yapılmış tüy gibi dokunuşlarla arkasında bıraktığı tozu düzeltti. Bir yandan da, Mesaana'ya söylemek istediği bazı sözleri aklından geçiriyordu. Hiçbirini söylemeyecekti elbette ve bu sinirini daha da biliyordu. Seçilmişlerden birini, en ılımlı sözlerle bile olsa, eleştirmek, acıya, belki ölüme giden kısa bir yol olurdu. Aslında, ikisi birden. Seçilmişlerin karşısında hayatta kalmanın tek yolu yaltaklanmak ve itaat etmekti ve birincisi de ikincisi kadar önemliydi. Ölümsüzlük ödülü birazcık yaltaklanmaya değerdi. Ölümsüzlük edindiğinde, dilediği kadar güç elde edecekti, tüm Amyrlinlerin kullandığından daha fazla güç. Ama ilk önce, hayatta kalmak gerekiyordu.

Yukarı giden ilk rampanın tepesine geldiğinde izlerini saklamaya zahmet etmez oldu. Burada o kadar çok toz yoktu ve olan da el arabalarının, yere sürtülen ayakların izlerini taşıyordu; fazladan bir çift ayak izi dikkat çekmezdi. Ama yine de çabuk çabuk yürüyordu. Normalde, sonsuza dek yaşama fikri, Mesaana sayesinde şimdi Elaida aracılığı ile olduğu kadar güç kullanma fikri onu neşelendirirdi. Eh, hemen hemen o kadar; Mesaana'yı Elaida'nın itaatkâr haline getirme fikri fazla hırslıydı, ama yine de kadınla, kendi yükselişini garanti edecek bağlar kurabilirdi. Bugün, aklı neredeyse bir aydır Kule'den uzakta olduğu gerçeğine dönüp duruyordu. Mesaana onun yokluğunda Elaida'yı kontrol altında tutmaya zahmet etmiş olamazdı, ama yolunda gitmeyen herhangi bir şey olursa Seçilmiş suçu Alviarin'e atacaktı. Elbette, son seferden sonra Elaida gerektiği gibi sinmişti. Kadın Çömezler Sorumlusu'ndan özel cezalar alma zorunluğundan azat edilmesi için *yalvarmıştı*. Elbette hizadan çıkmayacak kadar sinmişti. Elbette. Alviarin Elaida'yı kararlılıkla aklından çıkardı, ama adımlarını yavaşlatmadı.

İkinci bir rampa onu en yüksekteki bodrum kata çıkardı. Orada parlayan küreyi yok etti ve *saidar*'ı salıverdi. Buradaki gölgeler, bu katta düzgünce giydirilmiş taş duvarlar boyunca, demir desteklerine dizilmiş lambaların düşürdüğü, neredeyse birbirine dokunan solgun ışık halkaları ile benek benekti. Taşa çarpan pençelerinin hafif sesleri ile koşturup kaçan bir sıçan dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. Bu Alviarin'i güldürecekti neredeyse. Neredeyse. Yüce Efendi'nin gözleri artık Kule'yi izliyordu, ama koruyucu örgülerin işe yaramadığını kimse fark etmemiş gibiydi. Alviarin Mesaana'nın yaptığı bir şey olduğunu sanmıyordu; örgüler artık gerektiği gibi işe yaramıyordu, o kadar. Aralarında... boşluklar vardı. Alviarin hayvanın onu görüp görmediğine ya da gördüklerini raporlayıp raporlamadığına hiç aldırmıyordu, ama yine de çabucak dar, dairevi merdivene daldı. Bu katta insanlar vardı ve sıçanlar gibi insanlara da güvenilmezdi.

Belki, diye düşündü tırmanırken, o inanılmaz Güç patlaması konusunda Mesaana'yı sorgulayabilirdi... hassas davrandığı sürece. Kendisi bahsederse Seçilmiş bir şeyler sakladığını düşünürdü. Bütün dünyadaki, yönlendirebilen tüm kadınlar ne olduğunu merak ediyor olmalıydı. O mekânı ziyaret ettiğini düşündürecek hiçbir şeyi ağzından kaçırmamaya dikkat etmesi gerekecekti. Patlama kaybolduktan uzun zaman sonra gitmişti elbette –o şeyin içine girecek kadar aptal değildi!– ama Mesaana

Alviarin'in, kendine hiç zaman ayırmadan, verdiği *işleri* yapması gerektiğini düşünür gibiydi. Kadın gerçekten de Alviarin'in ilgilenmesi gereken kendi işleri olmadığını sanıyor olabilir miydi? Hiç yokmuş gibi davranması en iyisi olacaktı. En azından, şu anda öyleydi.

Merdivenlerin tepesindeki gölgelerin içinde, küçük sade bir kapının önünde, pelerinini koluna alırken kendine hâkim olmak için durdu. Kapının bu yanı kabaydı. Mesaana Seçilmişlerden biriydi, ama yine de insandı. Mesaana hatalar yapmıştı. Ve *Alviarin* hata yaparsa bir anda öldürürdü onu. Yaltaklan, itaat et ve yaşa. Ve her zaman ihtiyatlı ol. Bunu, Seçilmişlerden biri ile karşılaşmadan uzun zaman önce biliyordu. Kemer kesesinden beyaz Vakanüvis etolünü çıkardı, boynuna geçirdi ve kapıyı dikkatle aralayıp dinledi. Beklediği gibi, sessizlik vardı. Dokuzuncu Depo'ya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. İç tarafta, kapı daha az sade değildi, ama hafifçe parlayana dek cilalanmıştı.

Kule Kütüphanesi on iki depoya bölünmüştü, en azından dünyanın bildiği kadarıyla öyleydi ve Dokuzuncusu en küçüğüydü, muhtelif aritmetik çeşitleri hakkında metinlere ayrılmıştı, ama yine de geniş bir odaydı, tavanı uzun, yassı oval bir kubbeydi, sıra sıra yüksek, tahta raflarla kaplıydı ve her biri yedi renkli yer seramiklerinin dört adım üzerinde dar yürüyüş yolları ile çevriliydi. Rafların arasında yüksek merdivenler duruyordu, kolaylıkla kaydırılabilmeleri için hem yerde, hem yürüyüş yollarına basan kısımda tekerlekliydiler. Pirinç, aynalı ayaklı şamdanların kaideleri o kadar ağırdı ki hareket ettirmek için üç dört adam gerekirdi. Kütüphane'de yangın daimi bir endişe kaynağıydı. Ayaklı lambaların her biri parlak bir aydınlık veriyordu, bir kitap ya da kutusu içinde bir müsvedde bulmak isteyen her Aes Sedai'nin yolunu aydınlatmaya hazırdılar, ama yerlerine konulmayı bekleyen üç büyük, deri ciltli kitabı taşıyan katlı el arabası hâlâ bir koridorun ortasında, Alviarin buradan son geçtiğinde durduğu yerde duruyordu. Neden değişik aritmetik çeşitlerine ihtiyaç duyulsun ya da neden onlar hakkında bu kadar çok kitap yazılsın, hiç anlamıyordu ve Kule dünyadaki en büyük, her konuda kitap içeren bir koleksiyona sahip olmakla övünse de, çoğu Aes Sedai Alviarin ile hemfikir görünüyordu. Dokuzuncu Depo'da başka Aes Sedai gördüğü hiç olmamıştı, giriş olarak burayı kullanmasının sebebi buydu. Davetkâr bir biçimde açık duran geniş, kemerli kapıda durup, ötedeki koridorun boş olduğundan emin olacak kadar dinledi, sonra dışarı çıktı. Oradaki kitaplara ilgi beslemeye başlaması tuhaf bulunurdu.

Yer seramiklerinin Ajah renklerini tekrarlayacak şekilde serildiği ana koridorlarda seğirtirken, Kule'de şu anda ne kadar az Aes Sedai kaldığı hesaba katılsa da, Kütüphane'nin her zamankinden daha sessiz olduğu kesindi. Kütüphanecilerden ibaret olsa da, her zaman bir iki Aes Sedai görürdü –bazı Kahverengiler, Kule'deki dairelerine ek olarak Kütüphane'nin üst katlarındaki odaları kullanıyordu– ama koridor duvarlarına oyulmuş, süslü giysileri olan insanlar ve üç metre boyunda tuhaf hayvanlar betimleyen oymalar Kütüphane'nin tek sakinleriydi sanki. Esintiler on adım yukarıda asılı duran girift oymalı lamba halkalarının zincirlerinin ucunda sallanırken hafifçe gıcırdamasına sebep oluyordu. Alviarin'in ayak sesleri sıradışı bir biçimde yüksek geliyor, tonozlu tavanda yumuşak bir biçimde yankılanıyordu.

"Yardım edebilir miyim?" dedi bir kadın sesi arkasından, yavaşça.

Şaşıran Alviarin hızla dönerken pelerinini düşürecekti neredeyse. Kendine hâkim oldu. "Yalnızca Kütüphane'den geçmek istemiştim, Zemaille," dedi ve hemen bir sinir sancısı hissetti. Bir kütüphaneciye açıklama yapacak kadar tedirginse, Mesaana'ya rapor vermeden önce gerçekten kendine hâkim olması gerekiyordu. Sırf kadının nasıl irkileceğini görmek için Zemaille'ye Tremalking'de olanları anlatmak istiyordu neredeyse.

Kahverengi Aes Sedai'nin esmer yüzündeki ılımlı ifade değişmedi, ama okunmaz bir duygu tınısı sesini değiştirdi. Uzun boylu ve çok zayıf olan Zemaille her zaman ketum ve mesafeli bir maske ile dolaşırdı, ama Alviarin kadının göründüğü kadar utangaç ve hoş olmadığını tahmin ediyordu. "Bu oldukça anlaşılabilir bir şey. Kütüphane huzurlu bir yer ve hepimiz için hüzünlü zamanlar yaşıyoruz. Senin için daha da hüzünlü, elbette."

"Elbette," diye tekrarladı Alviarin düşünmeden. Hüzünlü zamanlar? Özellikle onun için? Kadını, sorgulayıp sonra da kurtulabileceği uzak bir köşeye çekmeyi düşündü, ama sonra Zemaille'den daha da esmer bir Kahverengi'nin onları koridorun ötesinden izlediğini fark etti. Aiden ve Zemaille Güç'te zayıftı, ama ikisini birden alt etmek zordu. O da, mümkünse. Neden ikisi birden burada, zemin kattaydı? İkisi nadiren görülürdü, üst katlardaki, üçüncü bir Deniz Halkı Aes Sedaisi olan Nyelin ile paylaştıkları odalar ile gizli kayıtların tutulduğu On Üçüncü Depo arasında gidip gelirlerdi. Üçü de orada çalışıyordu, gönüllü olarak, boyunlarına dek işlerine dalmışlardı. Yürümeye devam etti ve kendi

kendine sebepsiz yere tedirgin olduğunu söyledi, ama bu kürek kemiklerinin arasındaki karıncalanmayı gidermedi.

Ön girişte bekleyen kütüphaneci olmaması o karıncalanmayı arttırdı. *Her* girişte, mutlaka kütüphaneciler bekler, onlar bilmeden kütüphaneden bir kâğıt parçası bile çıkmadığından emin olurlardı. Alviarin daha önüne gelmeden yönlendirerek yüksek, oymalı kapı kanatlarından birini açtı ve geniş mermer basamakları hızla inerken kanadı bronz menteşelerinin üzerinde açık bıraktı. Yüksek, beyaz Kule'ye giden, iki yanına meşeler dizilmiş geniş, taş yol kürenip temizlenmişti, ama öyle olmasaydı bile Alviarin Güç kullanarak önündeki karları eritirdi ve bırakırdı kim ne düşünürse düşünsün. Mesaana, Yolculuk örgüsünü ya da Alviarin'in onu bildiğini herkesin öğrenmesi riskini billur berraklığında açıklamıştı, yoksa o noktaya Yolculuk ederdi. Kule görüş alanında, ağaçların arasından yükselir, solgun sabah ışığında parıldarken, Alviarin bir adımda kendini orada bulabilirdi. Bunun yerine, koşma dürtüsüyle savaştı.

Kule'nin geniş, yüksek koridorlarını boş bulduğuna şaşırmadı. Göğüslerinde beyaz Tar Valon Alevi taşıyan birkaç hizmetkâr koşturup geçerken eğildiler ve diz kırdılar, ama yaldızlı ayaklı şamdanların alevlerini titreten ve kar beyazı duvarlara asılmış parlak renkli duvar halılarını dalgalandıran esintilerden daha faydalı, daha önemli değildiler. Bugünlerde Aes Sedailer mümkün olduğunca Ajah kısımlarında kalıyordu elbette ve Alviarin kendi yüreğinin üyelerinden biri ile karşılaşmadığı sürece, Kara Ajah'tan olduğunu bildiği bir Aes Sedai görmesi bile işe yaramayacaktı. Onları tanıyordu, ama onlar onu tanımıyordu. Dahası, zorunlu olmadığı sürece kimliğini kimseye açıklayacak değildi. Belki o, Mesaana'nın bahsettiği, Efsaneler Çağı'ndan kalma harika aletlerden biri, kadın onu ortaya çıkarırsa, bir gün herhangi bir Aes Sedai'yi hemen sorgulamasını sağlardı, ama şimdilik yastıkların üzerine ya da gizli noktalara bırakılan şifreli emirler kullanılıyordu. Eskiden anında yanıt olarak görülen şeyler artık iyice gecikmiş gibi geliyordu. Tıknaz, kel kafalı bir hizmetkâr adam eğilirken işitilir bir biçimde yutkundu ve Alviarin yüzündeki ifadeyi düzeltti. Buz gibi uzaklığı ile, her zaman soğuk ve pürüzsüz ifadesini koruması ile övünürdü. Her durumda, Kule'de kaşlarını çata çata yürümesi onu hiçbir yere götürmezdi.

Kule'de, nerede bulacağını çok iyi bildiğinden emin olduğu bir kişi vardı, kadının ne düşündüğünden korkmadan yanıtlar talep edebileceği bir kişi. Orada bile biraz ihtiyat gerekiyordu elbette –dikkatsiz sorular

yanıtların değerinden çok daha fazlasını ortaya sererdi– ama Elaida ona her şeyi anlatırdı. İçini çekerek tırmanmaya başladı.

Mesaana ona Efsaneler Çağı'nda kullanılan, görmeyi çok istediği bir başka mucizeden, "asansör" denen şeyden bahsetmişti. Uçan makineler çok daha azametli gelmişti, elbette, ama insanı bir kattan diğerine götürüveren mekanik bir alet hayal etmek çok daha kolaydı. Beyaz Kule'den kat kat yüksek binaların gerçekten var olmuş olabileceğinden de o kadar emin değildi –tüm dünyada, Tear Taşı bile Kule ile boy ölçüşemezdi– ama "asansörleri" bilmek bile tek başına, sarmal koridorlardan ve dik merdivenlerden tırmanmayı zahmetli gösteriyordu.

Üç kat yukarıdaki Amyrlin'in çalışma odasında durdu, ama beklediği gibi iki oda da boştu, çıplak yazı masaları parlayana dek cilalanmıştı. Odaların kendileri boş görünüyordu; duvar halıları, süsler yoktu; masalar, sandalyeler ve yakılmamış ayaklı şamdanlar dışında hiçbir şey yoktu. Elaida artık Kule'nin en tepesindeki dairesinden nadiren çıkıyordu. Eskiden bu kabul edilebilir geliyordu, çünkü kadını Kule'nin kalanından daha da fazla yalıtıyordu. Pek az Aes Sedai o tırmanışı gönüllü olarak yapıyordu. Ama bugün, Alviarin seksen boya yakın yüksekliği tırmandığında, Elaida'yı aşağıya geri taşınmaya zorlamayı ciddi ciddi düşünüyordu.

Elaida'nın bekleme odası boştu, elbette, ama yazı masasının üzerinde duran kâğıt dolu bir dosya birinin orada bulunduğunu anlatıyordu. Ama belgelerin ne içerdiğini görmek ve Elaida'nın bu yüzden cezalandırılmasının gerekip gerekmediğine karar vermek bekleyebilirdi. Alviarin pelerinini yazı masasının üzerine fırlattı ve üzerine Tar Valon Alevi oyulmuş, yaldızlanmayı bekleyen kapıyı itip açtı, dairenin içine girdi.

Elaida'yı yalın oymalı ve yaldızlı yazı masasının arkasında görünce hissettiği rahatlama dalgası şaşırtıcıydı. Yedi çizgili –hayır, artık altı çizgili– etol kadının boynundaydı ve arkasındaki yüksek sandalye sırtına, kadının başının üzerine gelecek şekilde, altın üzerine ay taşları ile Tar Valon Alevi işlenmişti. Alviarin aklını kurcalayıp duran, kadının aptalca bir kaza eseri ölmüş olabileceği endişesinin yüzeye çıkmasına o ana kadar izin vermemişti. Bu Zemaille'nin yorumunu açıklardı. Asilere ve yüzleşmeleri gereken başka her şeye rağmen yeni bir Amyrlin seçmek aylar alırdı, ama Vakanüvis olarak Alviarin'in günleri sayılı olurdu. Ama onu hissettiği rahatlamadan daha fazla şaşırtan, Salon'daki Temsilcilerin yarısının saçaklı şalları içinde, yazı masasının önünde duruyor olmasıydı. Elaida Alviarin olmadan bu tür heyet görüşmeleri yapmaması gerektiğini *biliyordu.*

Duvarın dibindeki kocaman, yaldızlı saat –bayağılık ölçüsünde süslü parça– ikiyi çaldı ve küçük mineli Aes Sedai figürleri saatin önünde açılan minik kapılardan çıktı. Alviarin Temsilcilere Amyrlin ile yalnız görüşmesi gerektiğini söylemek için ağzını açtı. Fazla itiraz etmeden giderlerdi. Bir Vakanüvis'in onların çıkmasını emredecek yetkesi yoktu, ama Temsilciler, böyle bir şeyin nasıl olabileceğini tahmin edemeseler de, Alviarin'in yetkesinin etolünün getirdiğinden daha öteye gittiğini biliyorlardı.

"Alviarin," dedi Elaida şaşkın bir sesle, daha o tek kelime edemeden. Elaida'nın yüzündeki sertlik, neredeyse zevk denebilecek bir ifade ile yumuşadı. Dudakları gülümsemeye çok yakın bir şekilde kıvrıldı. Bir süredir Elaida'nın gülümsemek için sebebi olmuyordu. "Şurada dur ve ben seninle ilgilenecek zaman bulana dek sessiz ol," dedi, elini azametle odanın köşesine doğru sallayarak. Temsilciler kıpırdandılar ve şallarını düzelttiler. Şişman bir kadın olan Suana Alviarin'e gergin bir bakış fırlattı ve bir erkek kadar uzun boylu ve köşeli olan Shevan ifadesizce doğrudan yüzüne baktı, ama diğerleri onunla göz göze gelmekten kaçındılar.

Sersemleyen Alviarin, ağzı bir karış açık, parlak desenli ipek halının üzerinde kalakaldı. Elaida'nınki basit bir isyan olamazdı –kadın delirmiş olmalıydı!– ama Yüce Efendi aşkına, ne olmuştu da ona bu cesareti vermişti? Ne?

Elaida yüksek bir şaklama ile elini masaya indirdi, darbe lakeli kutulardan birini sarstı. "Sana git köşede dur dediğimde, kızım," dedi alçak, tehlikeli bir sesle, "itaat etmeni beklerim." Gözleri ışıldıyordu. "Yoksa bu Aes Sedailer senin 'özel' cezana tanık olsun diye Çömezler Sorumlusu'nu mu çağırtayım?"

Alviarin'in yüzü, kısmen küçük düşmüşlük, kısmen öfkeyle kıpkırmızı oldu. Herhangi birinin, hem de yüzüne karşı, bu tür şeyler söylediğini *işitmek!* İçinde korku da kabardı, midesini asitle doldurdu. Alviarin'in birkaç sözü üzerine Elaida Aes Sedaileri bir kez değil, iki kez felakete ve tutsaklığa göndermekle suçlanabilirdi. Cairhien'deki olaylara dair söylentiler dolanmaya başlamıştı bile; bulanık söylentiler, ama her geçen gün daha da berraklaşan söylentiler. Ve bunun üzerine, Elaida'nın yönlendirebilen yüzlerce erkeği alt etmek için elli Aes Sedai gönderdiği öğrenilirse, orduları ile birlikte Murandy'de kışlayan asi Aes Sedailerin varlığı bile Amyrlin etolünü ve kellesini kadının omuzlarında tutmaya yetmezdi. Bunu yapmaya cüret edemezdi. Eğer... Eğer Alviarin'i Kara Ajah olmakla suçlayıp itibarını düşürmezse. Bu ona biraz zaman kazandırabilirdi.

Yalnızca biraz, kuşkusuz, Dumai Kuyuları ve Siyah Kule hakkındaki gerçekler öğrenildikten sonra, ama Elaida samana tutunmaya bile hazır olabilirdi. Hayır, mümkün değildi, mümkün *olamazdı.* Kaçmak kesinlikle söz konusu değildi. Her şeyden önce, Elaida suçlamalarda bulunmaya hazırsa, kaçmak onları doğrulamaktan başka işe yaramazdı. İkinci olarak, kaçarsa Mesaana onu bulur, öldürürdü. Kurşundan ayaklar üzerinde gidip tövbekâr bir çömez gibi köşeye dikilirken aklından bunlar geçiyordu. Her ne olmuşsa, kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Her zaman kurtulmanın yolu olurdu. Dinlerken öğrenebilirdi. Karanlık Efendi duaları dinlese dua ederdi.

Elaida bir an onu inceledi, sonra tatminle başını salladı. Ama kadının gözleri hâlâ duygularla parlıyordu. Masasının üzerinde üç lake kutudan birinin kapağını kaldırıp kaplumbağa şeklinde, küçük, eskilikten kararmış bir biblo aldı ve parmakları arasında okşadı. O kutudaki nesneleri ellemek, sinirlerini yatıştırmak için hep yaptığı bir şeydi. “Şimdi,” dedi. “Bana neden görüşmelere katılmam gerektiğini açıklıyordun.”

“İzin istemiyorduk, Anne,” dedi Suana keskin bir sesle, çenesini çıkartarak. Çok fazla çenesi vardı ve üstüne üstlük bir de kare şeklindeydi. O çeneyi herkese çıkartacak kadar da kibirliydi. “Böyle bir kararı verme hakkı Salon’a aittir. Sarı Ajah arasında karar lehinde güçlü hisler var.” Bu, onun güçlü hislere sahip olduğu anlamına geliyordu. Kadın Sarı Ajah’ın başıydı. Birinci Dokumacı’ydı, Kara Ajah tüm Ajah sırlarını bildiği için Alviarin’in bildiği bir şey ve Suana’nın görüşüne göre onun fikirleri Ajah fikirleriydi.

Oradaki diğer Sarı olan Doesine yan yan Suana’ya baktı, ama konuşmadı. Solgun, oğlan çocuğu kadar ince bir kadın olan Doesine aslında orada olmak istemiyormuş gibi görünüyordu; kulağından yakalanıp bir yere sürüklenmiş şirin, asık suratlı bir oğlan. Temsilciler Ajah başlarının kol bükmesine genelde direnirlerdi, ama Suana’nın başka bir yol bulmuş olması da mümkündü.

“Pek çok Beyaz görüşmeleri destekliyor,” dedi Ferane, dalgın dalgın tombul parmaklarının birindeki mürekkep lekesine kaşlarını çatarak. “Mevcut şartlar arasında yapılacak en mantıklı şey bu olur.” Kadın Beyaz Ajah’ın başı, Birinci Mantıkçı’ydı, ama kendi görüşlerini tüm Ajah’ın görüşleri olarak kabul etmesi daha az olasıydı. Biraz daha az olası. Ferane sık sık Kahverengilerin en kötüleri kadar dalgın görünürdü –yuvarlak yüzünü çevreleyen uzun siyah saçları fırçalanmak istiyordu ve şalının saçaklarının bir kısmı dikkatsizce sabah çayına daldırılmış gibi

görünüyordu– ama bir savın mantığındaki en ufak çatlağı yakalayabilirdi. Oraya tek başına gelse de olurdu, çünkü diğer Beyaz Temsilcilerin yardımına ihtiyaç duyduğuna inanmıyordu.

Elaida yüksek sandalyesinde arkasına yaslanarak kaplumbağayı daha hızlı okşamaya başladı ve Andaya çabucak konuştu. Kollarındaki gri saçaklı şalı düzeltmeye dalmış gibi yapıyor, Elaida'ya bakmaktan kaçınıyordu.

"Mesele şu ki, Anne, bu sorunu barış içinde bitirmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi, huzursuz olduğunda hep güçlenen Tarabon aksanı ile. Elaida'nın yanında genellikle çekingen davranan kadın, destek beklercesine Yukiri'ye baktı, ama ufak tefek, zayıf kadın başını hafifçe yana çevirdi. Yukiri böylesine ufak tefek biri için olağanüstü bir inada sahipti; Doesine'in aksine, kol bükmeye boyun eğmezdi. O zaman, burada olmak istemiyorsa neden buradaydı? Andaya yalnız olduğunu fark ederek çabuk çabuk devam etti. "Tar Valon sokaklarda savaşmaya kadar varmamalı. Ya da Kule'de; özellikle de Kule'de, bir daha olmaz. Şimdiye dek asiler oturup şehri izlemekle yetindiler gibi, ama bu daha fazla süremez. Yolculuğu tekrar keşfetmişteler Anne ve ordularını yüzlerce fersah uzaktan buraya getirmek için kullanmışlar. Onlar ordularını Tar Valon'un içine getirmeye karar vermeden görüşmelere başlamalıyız, yoksa kazansak bile her şey kaybedilmiş olur."

Alviarin yumruklarını eteğinin kıvrımlarının içinde sıkarak sertçe yutkundu. Gözleri yuvalarından fırlayacak sanıyordu. Asiler Yolculuk yapmayı mı biliyorlardı? Şimdiden Tar Valon'a varmışlar mıydı? Ve bu ahmaklar *konuşmak* mı istiyorlardı? Dikkatle yapılmış planların, dikkatle ayarlanmış işlerin yaz güneşi altında buharlaşan sis gibi yok olup gittiğini görebiliyordu. Belki, çok dua ederse Karanlık Efendi dinlerdi.

Elaida'nın kaş çatışı azalmadı, ama fildişi kaplumbağayı dikkatle bıraktı ve sesi normale çok yakın çıktı. Alviarin'in onu dizginlemesinden önceki eski normaline. Sözcüklerin yumuşaklığının ötesinde çelikten bir özle. "Kahverengi ve Yeşil Ajahlar görüşmeleri destekliyor mu?"

"Kahverengiler," diye başladı Shevan, sonra dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü ve söylemeyi düşündüğü şeyleri gözle görülür bir biçimde değiştirdi. Son derece kendine hâkim görünüyordu, ama farkında olmadan uzun başparmaklarını kemikli işaret parmaklarına sürtüyordu. "Kahverengiler tarihteki örnekler konusunda açık bilgilere sahip. Gizli tarihçeleri hepiniz okudunuz ya da okumuş olmalıydınız. Kule ne zaman

kendi içinde bölünse, dünyanın üzerine felaket çöktü. Son Savaş yaklaşırken, içinde Siyah Kule'yi barındıran bir dünyada, gereğinden bir gün fazla bile bölünmüş kalmayı göze alamayız."

Elaida'nın yüzü daha fazla kararamaz gibi görünüyordu, ama Siyah Kule'den bahsedilince karardı. "Ya Yeşiller?" Sesi hâlâ kontrollüydü.

Tüm Yeşil Ajah Temsilcileri oradaydı, ki bu kendi Ajahları içinde büyük destek sahibi ya da Yeşillerin başının büyük baskısı altında olduklarını gösteriyordu. Kıdemli Temsilci olarak Talene Elaida'ya yanıt vermeliydi –Yeşiller her konuda hiyerarşilerine bağlı kalırlardı– ama uzun boylu, altın saçlı kadın bir sebepten Yukiri'ye baktı, sonra aynı ölçüde tuhaf bir biçimde Doesine'e baktı, bakışlarını halıya indirdi ve yeşil ipek eteğini çekiştirerek durdu. Rina, yukarı kalkık burnunu şaşkın şaşkın kırıştırarak hafifçe kaşlarını çattı, ama şalı elli seneden az zamandır takıyordu, bu yüzden yanıt vermek Rubinde'ye kaldı. Sağlam yapılı bir kadın olan Rubinde Talene'in yanında kısa ve tıknaz kalıyordu ve safir rengi gözlerine rağmen neredeyse çirkindi.

"Shevan'la aynı savları savunma talimatı aldım," dedi, Rina'nın ona fırlattığı şaşkın bakışı görmezden gelerek. Açık ki Yeşillerin "Kumandan Generali" Adelorna baskı uygulamıştı ve açık ki herkesin önünde açıklamak istemese de Rubinde aynı fikirde değildi. "Tarmon Gai'don yaklaşıyor, Siyah Kule neredeyse aynı ölçüde büyük bir tehdit ve Yenidendoğan Ejder ölmemişse bile kayıp. Artık bölünmüş kalmayı göze alamayız. Eğer Andaya asileri Kule'ye dönmeye ikna edebilecekse, o zaman denemesine izin vermeliyiz."

"Anlıyorum," dedi Elaida dümdüz bir sesle. Ama tuhaf bir biçimde, rengi yerine geldi, hatta ağzı bir gülümseme ile kıvrılır gibi oldu. "O zaman, elinizden geliyorsa, dönmelerine ikna edin onları, elbette. Ama fermanım hâlâ geçerli. Mavi Ajah artık yok ve Egwene al'Vere denen o çocuğu takip eden herkes, *herhangi bir* Ajah'a kabul edilmeden önce benim gözetimim altında ceza görecek. Beyaz Kule'yi, Tarmon Gai'don'da kullanılacak bir silah olarak birleştireceğim."

Ferane ve Suana itiraz etmek için ağızlarını açtılar, ama Elaida elini kaldırarak engelledi onları. "Ben konuştum, kızlarım. Şimdi çıkın. Ve... görüşmelerinizle... ilgilenin."

Temsilcilerin, açık meydan okuma dışında yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Salon'un hakları mahfuzdu, ama Salon nadiren Amyrlin Makamı'nın yetkesini çok fazla ihlal etmeye cesaret edebilirdi. Salon Amyrlin'e karşı

birleşmiş değilse ve bu Salon herhangi bir konuda birleşmekten çok uzaktı. Alviarin bunu bizzat güvenceye almıştı. Hep birlikte çıktılar, Ferane ile Suana dimdik sırtlarla ve gergin dudaklarla, Andaya neredeyse koştururcasına. Hiçbiri Alviarin'den yana bakmadı.

Alviarin, kapının son çıkan kadının üzerinden kapanmasını zor bekledi. "Bu gerçekten de hiçbir şeyi değiştirmez, Elaida, kuşkusuz bunu görüyorsundur. Açık açık düşünebilmelisin, anlık bir sapkınlığa takılıp düşmemelisin." Saçmaladığını biliyordu, ama durmak elinden gelmiyordu. "Dumai Kuyuları'ndaki felaket, Siyah Kule'deki kesin felaket, bunlar seni makamından edebilir hâlâ. Asa ve etole tutunmak için bana ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var, Elaida. Sen..." Dili her şeyi açığa vurmadan önce dişlerini kenetledi. Hâlâ bir çıkış yolu olmalıydı.

"Geri dönmene şaşırdım," dedi Elaida, ayağa kalkıp kırmızı çizgili eteğini düzelterek. Bir Kızıl gibi giyinmekten hiç vazgeçmemişti. Tuhaf bir biçimde, masanın çevresinden dolanırken gülümsüyordu. Gülümsermiş gibi yapmıyordu, dudaklarını kıvırarak eksiksizce gülümsüyordu. "Asiler geldiğinden beri şehirde bir yerde saklanıyor musun? Burada olduklarını öğrenir öğrenmez bir gemiye atlamışsındır diyordum. Yolculuğu yeniden keşfedecekleri kimin aklına gelirdi? Bunu öğrendiğimizde neler yapabileceğimizi bir düşün." Gülümseyerek, süzülürcesine halıların üzerinde ilerledi.

"Şimdi, bakalım. Senden korkacak neyim var? Cairhien'den gelen hikâyeler Kule'de konuşuluyor, ama Aes Sedailer gerçekten de al'Thor denen oğlana itaat ediyor olsa da, ki buna inanmayı güç buluyorum, herkes Coiren'i suçluyor. Al'Thor'u buraya getirme sorumluluğu Coiren'deydi. Aes Sedailerin zihinlerinde Coiren yargılanmış ve mahkûm edilmiş sayılır." Elaida Alviarin'in önüne dikilerek onu köşeye kıstırdı. O gülümseme gözlerine hiç dokunmuyordu. Gülümsedi ve gözleri ışıldadı. Alviarin o gözlere bakmaktan alamıyordu kendini. "Son hafta içinde, 'Siyah Kule' hakkında da çok şey duyduk." İsmi söylerken Elaida'nın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Senin tahmin ettiğinden daha fazla adam var gibi. Ama herkes saldırmadan önce Toveine'in bu kadarını öğrenecek sağduyuyu göstermiş olması gerektiğini düşünüyor. Bu konuda epey tartışma yaşandı. Buraya yenilmiş halde sürüne sürüne gelirse, suç onun sırtına yüklenecek. Bu yüzden tehditlerin..."

Alviarin sendeleyerek duvara çarptı, gözlerinin önünde uçuşan beneklere karşı gözlerini kırpıştırdı, ancak ondan sonra diğer kadının ona

tokat atmış olduğunu anladı. Yanağı şimdiden şişmiş gibi geliyordu. Elaida *saidar*'ın parıltısına sarınmıştı ve daha Alviarin kılını kıpırdatamadan üzerine bir kalkan çökmüş, onu Güç'ten kesmişti. Ama Elaida Güç kullanmayı düşünmüyordu. Yumruğunu kaldırdı. Gülümseyerek.

Kadın yavaşça derin bir nefes aldı ve elini indirdi. Ama kalkanı kaldırmadı. "Gerçekten de onu kullanacak mıydın?" diye sordu, neredeyse ılımlı bir sesle.

Alviarin'in eli kemer bıçağının kabzasından kaçtı. Onu refleks eseri kavramıştı, ama Elaida Güç tutmuyor olsa bile, birlikte olduklarını bilen bunca Temsilci varken onu öldürmek, intihar etmekten farksız olurdu. Yine de, Elaida horgörüyle burnunu çekince yüzü kıpkırmızı oldu.

"İhanet suçundan boynunu celladın baltasına uzattığını görmeye can atıyorum, Alviarin, ama ihtiyacım olan kanıtı elde edene kadar yapabileceğin birkaç şey var yine de. Silviana'nın kaç kere gelip bana özel ceza vermesini sağladığını hatırlıyor musun? Umarım hatırlıyorsundur, çünkü benim acı çektiğim her güne karşılık on gün acı çekeceksin. Ve, ah, evet." İrkilerek Vakanüvis etolünü Alviarin'in boynundan çekti. "Asiler geldiğinde kimse seni bulamadığından, Salon'dan seni Vakanüvislikten azletmesini istedim. Tüm Salon'dan değil, elbette. Orada hâlâ birazcık nüfuzun olabilir. Ama o gün toplantıya katılanların konsensüse ulaşması şaşırtıcı ölçüde kolay oldu. Bir Vakanüvis Amyrlininin yanında olmalı, kendi başına gezintiye çıkmış değil. Bir daha düşününce, aslında nüfuzun falan kalmamış olabilir, çünkü baştan beri şehirde saklandığın anlaşıldı. Yoksa geri dönüp felaket bulduğunda yıkıntılardan bir şeyler kurtarabileceğini mi sandım?

"Fark etmez. Tar Valon'dan ayrılan ilk gemiye atlasan senin için daha iyi olabilirdi. Ama itiraf etmeliyim, senin köyden köye koşturmanı, yüzünü bir başka Aes Sedai'ye gösteremeyecek kadar utanmanı hayal etmek, seni acı çekerken görmenin zevkinin yanında soluk kalıyor. Şimdi gözümün önünden kaybol, yoksa Silviana'nın kamçısı yerine sopa yemenin yeğ olduğuna karar vereceğim." Beyaz etolü yere fırlatarak sırtını döndü. *Saidar*'ı salıverip, Alviarin yokmuş gibi sandalyesine süzüldü.

Alviarin çıkmadı, kaçtı, Karanlıktazılarının nefesi ensesindeymiş gibi koştu. *İhanet* sözcüğünü duyduktan sonra doğru düzgün düşünememişti. Kafasında yankılanan sözcük ulumak istemesine sebep oluyordu. İhanetin tek bir anlamı olabilirdi. Elaida biliyordu ve kanıt arıyordu. Karanlık Efendi merhamet etsin. Ama hiç etmezdi. Merhamet, güçlü olmaktan korkanlar

içindi. Alviarin korkmuyordu. O dehşetle tıka basa dolmuş bir tulumdan farksızdı.

Kule boyunca koştu ve koridorlarda hizmetkâr vardıysa bile o görmedi. Korku gözlerini, önündeki yoldan başka her şeye kör etmişti. Altıncı kata, dairesine kadar koştu. En azından orası şimdilik onundu. Kule'nin önündeki büyük meydana bakan balkonları olan daire Vakanüvis unvanını taşıyan kişiye verilirdi. Şimdilik, hâlâ bir dairesinin olması yeterliydi. Ve yaşam şansının olması.

Mobilyalar hâlâ, bu odayı kullanan bir önceki kadının bıraktığı parçalardan oluşuyordu. Sedef ve kehribar kakmalı, solgun çizgili ahşaptan yapılmıştı hepsi. Yatak odasında, gardıroplardan birini açtı ve dizleri üzerine çökerek elbiseleri ittirdi, arka tarafta küçük bir sandık buldu. Bir yanı iki elden daha kısa olan kutu senelerdir ona aitti. Kutunun üzerindeki oyma girifttti, ama beceriksizce yapılmıştı; yetenekten çok hırs sahibi bir oymacının uyguladığı dizi dizi değişik düğümler. Kutuyu masaya taşırken elleri titriyordu. Onu bıraktı ve yapış yapış olmuş ellerini elbisesine sildi. Kutuyu açmanın hilesi, parmaklarını becerebildiğince açarak aynı anda, birbirine benzemeyen dört düğüme bastırmaktı. Kapak hafifçe kalktı ve Alviarin kapağı açarak en kıymetli varlığını ortaya çıkardı. Bir hizmetkâr kutuyu sallarsa takırdamasın diye kahverengi kumaşa sarılıp küçük bir bohça yapılmıştı. Çoğu Kule hizmetkârı hırsızlık yapma riskine girmezdi, ama çoğu demek hepsi demek değildi.

Alviarin bir an pakete bakmakla yetindi. En kıymetli varlığı, Efsaneler Çağı'ndan kalmış bir şey, ama şimdiye dek onu kullanmaya hiç cesaret edememişti. Yalnızca en kötü acil durumlarda, demişti Mesaana, en çaresiz anda, ama bundan daha büyük çaresizlik olur muydu? Mesaana o şeyin kırılmadan çekiç darbeleri alabileceğini söylemişti, ama yine de ince üfleme camdan yapılmış bir parçayı açarmış gibi dikkatle açtı kumaşı. Ortaya bir *ter'angreal* çıktı; işaret parmağından daha uzun olmayan, parlak kırmızı bir çubuk. Çubuk, üzerine işlenmiş, iç içe geçen birkaç kıvrımlı çizgi dışında pürüzsüzdü. Kaynak'a kucak açarak o desene, kıvrımların birleştiği iki yere, kıl kadar ince Ateş ve Toprak akışları ile dokundu. Efsaneler Çağı'nda olsa buna gerek kalmazdı, ama "akışları bekletme" denen şey artık bilinmiyordu. Yönlendiremeyen hemen herkesin *ter'angreal* kullanabildiği bir dünyayı aklı almıyordu. Buna neden izin verilmişti?

Başparmağı ile çubuğun bir ucuna sertçe bastırarak –Tek Güç tek başına yeterli değildi– bütün ağırlığıyla oturdu ve sandalyenin alçak sırtına

yaslanıp elindeki şeye baktı. Olmuştu. Şimdi boş hissediyordu, engin bir boşluktaydı ve korkular karanlıkta devasa yarasalar gibi çırpınıyordu.

Ter'angreal'i yeniden sarmak yerine kemer kesesine tıktı ve kutuyu gardıroba geri tıktıktan sonra yine oturdu. Güvende olduğundan emin olana dek çubuğu üzerinde taşımaya kararlıydı. Ama diğer yandan, ellerini dizlerinin arasında kenetleyip ileri geri sallanarak beklemekten başka şey gelmiyordu elinden. Ne sallanmayı bırakabiliyor, ne de dişlerinin arasından kaçan alçak inlemeleri durdurabiliyordu. Kule'nin kuruluşundan bu yana Kara Ajah'tan olmakla suçlanmış Aes Sedai çıkmamıştı. Ah, bazı Aes Sedailerden kuşkulanılmıştı ve zaman zaman o kuşkuların daha ileri gitmesi engellensin diye Aes Sedailer ölmüştü, ama resmi suçlamalar yapılmasına vardığı hiç olmamıştı. Elaida celladın baltasından açık açık bahsedebildiğine göre, suçlama yapmaya hazır olmalıydı. Çok yakın. Kuşkular fazla büyüdüğü zaman Kara Aes Sedailer de kaybolmuştu. Kara Ajah, ne pahasına olursa olsun gizli kalırdı. Alviarin inlemeyi bırakabilmeyi diledi.

Aniden odadaki ışık soldu, odayı sarmallar çizen alacakaranlık gölgelerine boğdu. Kepenklerdeki güneş ışığı camların ötesine geçemiyordu sanki. Alviarin diz üstü çöktü, gözlerini yere dikti. Korkularını akıtma arzusu ile titriyordu, ama Seçilmişlerin karşısında formalitelere uymak gerekirdi. "Hizmet etmek için yaşıyorum, Büyük Hanımefendi," dedi ve daha fazla konuşmadı. Acıyla haykırarak değil bir saat, tek bir dakikayı bile harcayamazdı. Ellerini, titremesinler diye kenetlemişti.

"Ciddi acil durum nedir, çocuğum?" Bu bir kadın sesiydi, ama kristal çınlamalarından oluşan bir ses. Hoşnutsuz çınlamalar. Yalnızca hoşnutsuz. Öfkeli çınlamalar, oracıkta ölmek demek olurdu. "Vakanüvis etolünü geri almak için kılımı kıpırdatacağımı sanıyorsan, fena halde yanılmışsın. Hâlâ dilediklerimi yapabilirsin, birazcık fazla çaba göstermen yeterli. Ve Çömezler Sorumlusu'nun uygulayacağı cezaları benden küçük bir ceza olarak düşünebilirsin. Elaida'yı fazla zorlamaman konusunda uyarmıştım seni."

Alviarin itirazlarını yuttu. Elaida zorlanmadan eğilecek bir kadın değildi. Mesaana bunu biliyor olmalıydı. Ama Seçilmişlerin huzurunda itirazlar tehlikeli olabilirdi. Seçilmişlerin huzurunda pek çok şey tehlikeli olabilirdi. Her durumda, Silviana'nın kamçısı, celladın baltası ile karşılaştırıldığında önemsiz bir şeydi.

“Elaida biliyor, Büyük Hanımefendi,” diye nefes verdi, bakışlarını kaldırarak. Önünde ışık ve gölgeden oluşmuş, ışık ve gölge ile donanmış, durmaksızın yer değiştiren çıplak siyah ve beyazlara bürünmüş bir kadın duruyordu. Dumandan bir yüzde gümüş gözler kaşlarını çattı, gümüş dudaklar gergin bir çizgiye dönüştü. Yalnızca bir Yanılsama’ydı ve Alviarin’in becerebileceğinden daha iyi yapılmamıştı. Mesaana Doman halısı üzerinde süzülürken bir an girift bronz bantlar halinde işlenmiş yeşil ipek etek göründü. Ama Alviarin, tıpkı kadın gelirken ve odayı gölgelere boğarken kullandığı örgüleri göremediği gibi, Yanılsama’yı oluşturan örgüleri de göremiyordu. Mesaana’nın yönlendirdiğini hiç hissedemiyordu! O iki sırrı öğrenme hırsı genelde içini parçalıyordu, ama bugün fark etmedi bile. “Kara Ajah olduğumu biliyor, Büyük Hanımefendi. Beni öğrendiyse, belki birine araştırma yaptırtıyordur. Düzinelercemiz risk altında olabilir. Hatta belki hepimiz.” Alacağınız tepkiden emin olmak istiyorsanız tehdidi mümkün olduğunca büyük göstermekte fayda vardı. Dediği doğru bile olabilirdi.

Ama Mesaana’nın tepkisi, gümüşsü elini önemsemezce sallamak oldu. Yüzü, kömürden de kara gözler çevresinde ay gibi parlıyordu. “Bu saçma. Elaida bir gün Kara Ajah’ın var olduğuna, ertesi gün olmadığına inanıyor. Kendini birazcık acı çekmekten korumaya çalışıyorsun, o kadar. Belki birazcık daha fazlası hata yaptığını anlamanı sağlar.” Mesaana elini kaldırırken Alviarin yalvarmaya başladı. Havada oluşan örgüyü çok iyi hatırlıyordu. Kadının anlamasını sağlamalıydı!

Aniden odadaki gölge sarsıldı. Karanlık gece yarısı rengi kümeler halinde yoğunlaşırken her şey yana kaydı sanki. Ve sonra karanlık kayboldu. Şaşıran Alviarin kendini mavi gözlü, etten ve kandan, bronz işlemeli yeşil elbise giymiş bir kadına ellerini uzatırken buldu. Orta yaşlarına henüz gelmemiş görünen, baştan çıkarıcı ölçüde tanıdık bir kadın. Karşılaştığı hiçbir Seçilmiş yaşı belirsizlik işareti göstermese de, Mesaana’nın Aes Sedailerden biri kılığına girerek Kule’de dolaştığını biliyordu, ama bu yüze bir isim bulamıyordu. Ve bir şey daha fark etti. O yüz korkuyordu. Saklıyordu, ama korkuyordu.

“Kadın çok işime yaradı,” dedi Mesaana, hiç de korkuyormuş gibi görünmeden, Alviarin’in tanır gibi olduğu bir sesle, “ve şimdi onu öldürmem gerekecek.”

“Sen her zaman... fazla müsrif oldun,” diye yanıt verdi, ayak altında ufalanan çürük kemik sesine benzeyen sert bir ses.

Bir yılanın pulları gibi üst üste binen katmanlardan oluşan kıvrak siyah zırh giymiş uzun boylu bir adamın pencerelerden birinin önünde durduğunu fark edince Alviarin şoktan devrilecek gibi oldu. Ama bu bir adam değildi. O kansız yüzde göz yoktu, gözlerin olması gerektiği yerde pürüzsüz, ölüm beyazı deri vardı yalnızca. Karanlık Efendi'ye hizmet ederken daha önce de Myrddraallerle karşılaşmıştı, hatta o gözsüz bakışların insanın içine saldığı dehşete boyun eğmeden onların bakışlarını karşılayabiliyordu, ama bu Myrddraal yerde geri geri sürünmesine, sırtı bir masanın bacağına çarpana kadar gerilemesine sebep oldu. Sinsiler iki yağmur damlası kadar benzerlerdi birbirlerine; uzun boylu, ince ve tıpatıp aynıydılar, ama bu Myrddraal bir baş uzundu ve saçtığı korku Alviarin'in iliklerine işliyordu. Düşünmeden Kaynak'a uzandı. Ve çığlık atacaktı neredeyse. Kaynak yoktu! Ona kalkan konmamıştı; orada kucak açacak hiçbir şey yoktu, o kadar! Myrddraal ona baktı ve gülümsedi. Sinsiler asla gülümsemezdi. Asla, Artık hızlı hızlı, kesik kesik nefes alıyordu.

"O faydalı olabilir," diye gıcırdadı Myrddraal. "Kara Ajah'ın yok edilmesini istemiyorum."

"Sen kimsin ki Seçilmişlerden birine karşı çıkıyorsun?" diye sordu Mesaana horgörüyle, sonra dudaklarını yalayarak yaratmaya çalıştığı etkiyi yok etti.

"Gölgenin Eli yalnızca bir isim mi sence?" Myrddraal'in sesi artık gıcırdamıyordu. Boştu, hayal edilemez mesafelerdeki mağaralardan gürler gibiydi. Yaratık konuşurken irileşti, öyle ki başı iki boy yukarıdaki tavana sürtündü. "Çağrıldın ve gelmedin. Elim uzaklara erişir, Mesaana."

Seçilmiş, gözle görülür bir biçimde titreyerek, belki yalvarmak için ağzını açtı, ama aniden kadının çevresinde siyah ateş fışkırdı ve giysileri toza dönüp dökülürken Mesaana çığlık attı. Siyah alevden dilimler kollarını yanlarına sabitledi, bacaklarına dolandı ve ağzında için için yanan kara bir top belirerek çenelerini açmaya zorladı. Mesaana çırılçıplak, çaresizlik içinde kıvrandı orada. Devrilen gözlerindeki ifade Alviarin'in altını kirletmek istemesine sebep oldu.

"Seçilmişlerden birinin neden cezalandırılması gerektiğini bilmek ister misin?" Ses yine kemik gıcırtısına benzemişti. Myrddraal bir sinsi için fazla uzun boylu görünüyordu yalnızca, ama Alviarin aldanmadı. "İzlemek ister misin?" diye sordu yaratık.

Alviarin yüzüstü yere kapanmalı, canını bağışlaması için yaratığa yalvarmalıydı, ama hareket edemiyordu. Gözlerini o gözsüz bakışlardan

kaçıramıyordu. “Hayır, Yüce Efendi,” demeyi başardı, toz kadar kuru bir ağızla. Biliyordu. Olamazdı, ama biliyordu. Yanaklarından gözyaşları yuvarlandığını fark etti.

Myrddraal yine gülümsedi. “Çok şey bilmek istediği için çok kişi zirvelerden yuvarlanmıştır.”

Yaratık ona doğru aktı –hayır, yaratık değil– Myrddraal derisine bürünmüş Yüce Efendi ona doğru aktı. Bacaklar üzerinde yürüyordu, ama hareket tarzını anlatmak için başka sözcük yoktu. Solgun, siyahlara bürünmüş şekil ona doğru eğildi ve parmağı Alviarin’in alnına dokunurken Alviarin çığlık atmak istedi. Ses çıkarmayı başarsa atardı da. Ciğerleri havasız kalmış çuvallar gibiydi. Dokunuş kor kızıl demir gibi yaktı. Belli belirsiz, neden kendi etinin çıkardığı yanık kokusunu almadığını merak etti. Yüce Efendi doğruldu ve kavurucu acı azaldı, yok oldu. Ama Alviarin’in dehşeti azalmadı.

“Seni kendimin olarak işaretledim,” diye gıcırdadı Yüce Efendi. “Mesaana artık sana zarar veremez. Ben izin vermediğim sürece. Buradaki yaratıklarımı kimin tehdit ettiğini bulacaksın ve bana teslim edeceksin.” Alviarin’e sırtını döndü ve bedenindeki kara zırh düştü. Basitçe kaybolup gitmek yerine bir çatırtıyla halı kaplı seramik zemine düştüğünde Alviarin şaşırdı. Yüce Efendi siyahlara bürünmüştü ve ipekten mi, deriden mi, yoksa başka bir şeyden mi olduğunu çıkartamıyordu. Karanlık odadaki ışığı soğutuyordu sanki. Mesaana bağlarının içinde kıvranmaya, ağzındaki tıkacın arkasından tiz bir sesle haykırmaya başladı. “Bir sonraki saati görmek istiyorsan şimdi git,” dedi Yüce Efendi. Mesaana’nın sesi çaresiz bir çığlığa dönüştü.

Alviarin dairesinden nasıl çıktığını bilmiyordu –bacakları su gibi gelirken nasıl dik durabildiğini anlamıyordu– ama kendini eteklerini dizlerine dek çekmiş, becerebildiğince hızla koşarken buldu. Aniden önünde geniş bir merdiven belirdi ve doğrudan havaya sıçrayacakken zor durdu. Titreyerek duvarın dibine çöktü ve kıvrılarak alçalan beyaz mermer basamaklara baktı. Merdivenden düşen bedeninin nasıl kırılacağını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Ağrıyan gırtlağından perişan, boğuk soluklar alarak titreyen elini alnına götürdü. Tıpkı onun az daha merdivenden yuvarlanacağı gibi, birbiri ardına düşünceler yuvarlanıyordu. Yüce Efendi onun kendinin olarak işaretlemişti. Parmakları pürüzsüz, yarasız derisinin üzerinde gezindi. Bilgiye her zaman büyük değer vermişti –bilgi güç getirirdi– ama geride bıraktığı odada neler

olduğunu bilmek istemiyordu. Herhangi bir şey olduğunu bilmediğini diliyordu. Yüce Efendi onu işaretlemişti, ama bunu bildiği için Mesaana onu öldürmenin bir yolunu bulacaktı. Yüce Efendi onu işaretlemiş, ona bir emir vermişti. Kara Ajah'ı kimin avladığını öğrenirse hayatta kalabilirdi. Bir çabayla sırtını dikleştirdi, avuçları ile çabucak yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Bakışlarını önündeki merdivenden koparamıyordu. Elaida ondan kuşkulanıyordu kuşkusuz, ama bundan daha fazlası yoksa, Alviarin bir av ayarlayabilirdi. Yok edilmesi gereken bir tehdit olarak Elaida'yı içeren bir av olması yeterliydi. Yüce Efendi'ye teslim edilecek. Parmakları yine alnına gitti. Kara Ajah emri altındaydı. Pürüzsüz, yarasız deri. Talene oradaydı, Elaida'nın odasında. Neden Yukiri ve Doesine'e o şekilde bakmıştı? Talene Kara'ydı, ama Alviarin'in Kara olduğunu bilmiyordu, elbette. İşaret aynada görülür müydü acaba? Diğerlerinin görebileceği bir şey mi vardı? Elaida'nın sözde avcıları için bir entrika bulması gerekiyorsa, Talene başlangıç noktası olabilirdi. Yürekten yüreğe taşınarak Talene'e ulaşacak bir mesajın rotasını hayal etmeye çalıştı, ama merdivene bakmaktan, kendi bedenini sıçraya sıçraya ta dibe kadar düşer ve yolda kırılırken görmekten kendini alamıyordu. Yüce Efendi onu işaretlemişti.

22
Tek Yanıt

İnce, ufak tefek Kabuledilmiş çıkıntılı gümüş tepsiyi bir yan masaya bırakıp kek tabaklarının kapaklarını açarken Pevara sabırsızlıkla bekledi. Ciddi yüzlü, kısa boylu bir kadın olan Pedra oyalanmıyordu, sabahı bir Temsilci için bir şeyler taşıyarak geçirdiği için kızgın da davranmıyordu, yalnızca dikkatli ve titiz davranıyordu. Bunlar, cesaretlendirilmesi gereken faydalı özelliklerdi. Yine de, Kabuledilmiş şarabı doldurup doldurmaması gerektiğini sorduğunda Pevara sertçe, “Kendimiz yaparız, çocuğum. Sen gidip giriş odasında bekleyebilirsin,” dedi. Genç kadına neredeyse çalışmalarına geri dönmesini söyleyecekti.

Pedra, bir Temsilci tarafından terslenen Kabuledilmişlerin genelde gösterdiği telaşa dair herhangi bir işaret vermeden, çizgili beyaz eteğini açarak zarifçe diz kırdı. Kabuledilmişler genelde bir Temsilci’nin aksiliğini, şala uygun görülüp görülmediğine dair bir fikir olarak kabul ederdi. Söz konusu Temsilci’nin başka derdi yokmuş gibi.

Pevara kapının Pedra’nın arkasından kapanmasını ve sürgünün tıkırdamasını bekledi, sonra onayla başını salladı. “Bu kadın yakında Aes Sedai olur,” dedi. Bir kadının şala ulaşması tatmin ediciydi, özellikle de kadın başta potansiyel sahibi görünmemişse. Bugünlerde küçük zevklerden başkası yok gibiydi.

“Ama bizimkilerden biri değil, bence,” dedi Pevara’nın şaşırtıcı konuğu, şöminenin üzerindeki dalga oymalı rafa dizilmiş, Pevara’nın ölmüş ailesini betimleyen minyatürleri incelediği yerden dönerek. “Erkekler konusunda kararsız. Sanırım onu huzursuz ediyorlar.”

Tarna erkekler ya da başka herhangi bir şey konusunda hiç huzursuz olmamıştı kuşkusuz, en azından yirmi sene önce şalı kazandığından beri

değil. Pevara çok tedirgin bir çömez hatırlıyordu, ama sarı saçlı kadının mavi gözleri şimdi taş kadar sağlamdı. Ve kış vakti taşlar kadar sıcak. Buna rağmen, o soğuk ve gururlu yüzde bu sabah huzursuz görünmesine sebep olan bir şey vardı, ağzındaki ifadede bir şey. Pevara Tarna Feir'i neyin huzursuz edebileceğini hayal edemiyordu.

Ama asıl soru, kadının neden onu görmeye geldiğiydi. Onun herhangi bir Temsilci'ye, özellikle de bir Kızıl'a kişisel bir ziyarette bulunması görgü kurallarını ihlal ediyordu neredeyse. Tarna Kızılların kısmındaki dairesini hâlâ kullanıyordu, ama yeni unvanını koruduğu sürece, koyu gri elbisesindeki kırmızı işlemelere rağmen, artık Kızıl Ajah'ın bir parçası değildi. Yeni dairesine taşınmakta gecikmesi, kadını tanımayan kişiler tarafından, bir hassaslık gösterisi olarak alınabilirdi.

Seaine onu Kara Ajah avına çektiğinden beri sıradan olmayan her şey Pevara'yı ihtiyatlı davranmaya itiyordu. Hem, Elaida Tarna'ya güvenirdi, tıpkı Galina'ya güvendiği gibi; Elaida'nın güvendiği *herkese* karşı çok ihtiyatlı olmakta fayda vardı. Sırf Galina'yı düşünmek –Işık kadını sonsuza dek yaksın!– bile Pevara'nın dişlerini gıcırdatıyordu, ama ikinci bir bağlantı daha vardı. Tarna çömezken Galina ona özel ilgi göstermişti. Doğru, Galina Kızıllara katılabileceğini düşündüğü her çömeze ve Kabuledilmiş'e de özel ilgi göstermişti, ama ihtiyat için bir başka sebep daha demekti.

Pevara düşüncelerini yüzüne yansıttığından değil, elbette. Bunu yapmayacak kadar uzun süredir Aes Sedai'ydi. Gülümseyerek tepsideki, tatlı baharat kokuları saçmakta olan uzun boyunlu sürahiye uzandı. “Terfini kutlamak için şarap alır mısın, Tarna?”

Ellerinde gümüş kadehlerle, sarmal oymalarla süslenmiş sandalyelere yerleştiler. Koltuklar Kandor'da modası yüz sene önce geçmiş bir tarzdaydı, ama Pevara bu tarzı seviyordu. Zamanın kaprislerine göre mobilyalarını ya da başka bir şeyi değiştirmek için sebep göremiyordu. Sandalyeler, ilk yapıldıkları zamandan bu yana işine yaramışlardı ve yeni minderler eklenip rahat kılınmışlardı. Bununla beraber, Tarna sandalyenin ucuna ilişmiş, gergin gergin oturuyordu. Ona uyuşuk diyen kimse çıkmamıştı, ama şu anda huzursuz olduğu açıktı.

“Tebrikin uygun olacağından emin değilim,” dedi, boynundaki dar, kırmızı etolü elleyerek. Gören birinin renge kırmızı demesi gerekliliği dışında renk tonu belirlenmemişti ve kadın neredeyse parıl parıl parlayan bir ton seçmişti. “Elaida ısrar etti ve ben reddedemedim. Kule'den ayrıldığımdan beri hem içeride, hem de dışarıda çok şey değişti. Alviarin

herkesin Vakanüvis'e karşı... dikkatli... davranmasına sebep oldu. Sonunda döndüğünde onun sopalanmasını isteyenler çıkacaktır, bana göre. Ve Elaida..." Durup şarabını yudumladı, ama kadehi indirdiğinden farklı bir konuya geçti. "Sana sıradışı dendiğini sık sık duydum. Hatta eskiden bir Muhafızın olmasını diliyormuşsun."

"Bana sıradışıdan çok daha kötüsü söylendi," dedi, Pevara kuru kuru. Kadın Elaida'yla ilgili ne söyleyecekti? Dilediği gibi olsa, Vakanüvis etolünü reddedecekmiş gibi konuşmuştu. Tuhaf. Tarna utangaç ya da ürkek biri değildi. En iyisi sessizlikti. Özellikle de Muhafızlar konusunda. *Bu* genel dedikodu konusu olmuşsa, Pevara çok fazla konuşuyor demekti. Dahası, yeterince uzun süre sessiz kalırsa, diğer kadın boşluğu doldurmak için konuşurdu. Sessiz kalarak çok şey öğrenebilirdiniz. Şarabını ağır ağır yudumladı. İçinde, onun sevmediği kadar çok bal vardı ve zencefil yetersizdi.

Tarna gerginliğini koruyarak kalktı, şömineye gitti ve durup beyaz lakeli ayakları üzerinde duran minyatürlere baktı. Fildişi ovallerden birine dokunmak için elini kaldırdı ve Pevara elinde olmadan omuzlarının gerildiğini hissetti. En küçük erkek kardeşi Georg öldüğünde, o resimlerdeki herkes Karanlıkdostlarının ayaklanmasında öldüğünde, yalnızca on iki yaşındaydı. Fildişi minyatürlerini yaptıracak kadar parası olan bir aile değillerdi, ama eline para geçince Pevara, anılarını kayda geçirebilecek bir ressam bulmuştu. Güzel bir çocuktu Georg, yaşına göre uzun boyluydu ve kesinlikte korkusuzdu. Olaydan uzun zaman sonra, Pevara küçük kardeşinin nasıl öldüğünü öğrenmişti. Elinde bir bıçakla babalarının cesedinin yanında dikilerek ve güruhu annelerinden uzak tutmaya çalışarak. Üzerinde seneler geçmişti. Bu zamana kadar çoktan ölmüş olurlardı zaten, çocuklarının çocuklarının çocukları da ölmüş olurdu. Ama bazı nefretler hiç ölmüyordu.

"Yenidendoğan Ejder *ta'veren*'miş, ben öyle duydum," dedi Tarna sonunda, Georg'un resmine bakmaya devam ederek. "Sence her yerde olasılıkları değiştiriyor mudur? Yoksa geleceği biz, bir adımdan sonra bir başkasını atarak ve kendimizi hiç beklemediğimiz bir yerde bularak, kendimiz mi değiştiriyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Pevara, dilediğinden biraz daha sert bir sesle. Diğer kadının erkek kardeşinin resmine dikkatle bakarken yönlendirebilen bir erkekten bahsetmesi hoşuna gitmemişti. O erkek Yenidendoğan Ejder bile olsa. Tarna'ya dönüp yüzüne bakmasını

söylememek için dudağını ısırdı. Bir insanın sırtını, yüzünü okuyabildiğiniz gibi okuyamazdınız.

“Salidar’da büyük güçlük beklememiştim. Büyük başarı da beklememiştim, ama bulduğum...” Başını iki yana mı sallamıştı, yoksa yalnızca minyatüre bakarken başının açısını mı değiştirmişti? Yavaş yavaş konuşuyordu, ama hatırlanan bir telaş izi de vardı. “Köyün bir gün dışında bir güvercin bakıcısı bıraktım, ama ona ulaşmam yarım günden daha az aldı. Kuşları raporumun kopyalarıyla salıverdikten sonra öyle hızlı ilerledim ki bana ayak uyduramadığı için kadını işten çıkarmak zorunda kaldım. Kaç at değiştirdiğimi bilmiyorum. Bazen hayvan öyle bitkin düşmüş oluyordu ki, fazladan gümüşle ödeme yapmama rağmen bir seyisin at değiştirmesi için yüzüğümü göstermem gerekiyordu. Ve bu kadar hızlı ilerlediğim için Murandy’de bir köye... asker bulmaya gelmiş bir grup... oradayken vardım. Salidar’da gördüklerim Kule için duyduğum korkuyla ödümü patlatmış olmasa, atımı Ebou Dar’a sürer, Illian’a giden, sonra ırmak yukarı çıkan bir gemiye binerdim, ama kuzeye değil güneye gitme fikri, gemi bekleme fikri beni ok gibi Tar Valon’a yolladı. Bu yüzden o köye gittim ve onları gördüm.”

“Kimi, Tarna?”

“Asha’manları.” Kadın o zaman döndü. Gözleri hâlâ mavi buz parçaları gibiydi, ama gergindi. Kadehi, sıcaklığının içine işlemesini istermiş gibi, iki elinde tutuyordu. “O zamana kadar ne olduklarını bilmiyordum elbette ve açık açık Yenidendoğan Ejder’i izleyecek adamlar arıyorlardı. Konuşmadan önce dinlemek daha akıllıca olacakmış gibi geldi. İyi ki öyle yapmışım. Altı kişiydiler, Pevara, kara ceketli altı adam. İkisinin yakasında gümüş kılıçlar vardı ve aldıkları adamları, yönlendirmeyi öğrenmeyi isteyip istemeyeceklerine dair yokluyorlardı. Açık açık öyle demiyorlardı. Şimşekleri kullanmak, adını vermişlerdi. Şimşekleri kullanmak ve gök gürültüsüne binmek. Ama konuştukları aptallar için olmasa bile, benim için açıktı.”

“Evet; sessiz kalman çok iyi olmuş,” dedi Pevara sessizce. “Yönlendirebilen altı adam yalnız başına bir Aes Sedai için tehlikeliden daha beter olur. Göz ve kulaklarımız bu asker arayan gruplar hakkında söylentilerle dolup taşıyor –Saldaea’dan Tear’a, her yerde görülüyorlar– ama kimse onların nasıl durdurulacağını bilemiyor. Bunun için çok geç olmamışsa.” Neredeyse dilini ısıracaktı yine. Konuşmanın derdi buydu. Bazen istediğinizden daha fazlasını söylüyordunuz.

Tuhaf bir biçimde, bu yorum Tarna'nın gerginliğini biraz giderdi. Yerine oturdu, arkasına yaslandı, ama duruşunda hâlâ biraz ihtiyat vardı. Sözcüklerini dikkatle seçiyor, zaman zaman susup şarabı dudaklarına dokunduruyordu, ama Pevara kadının şarabı içmediğini gördü. "Kuzeye gelirken, ırmak teknesinde düşünmek için çok zamanım oldu. Aptal kaptan bizi karaya oturtup direğini kırdığı ve geminin gövdesini deldiği için daha da fazla. Kıyıya çıktıktan sonra, bir başka gemiyi durdurmaya çalışarak günler harcadım. Bir at bulduktan sonra daha fazla günler. Sonunda, bir köye gönderdikleri o altı adam beni ikna etti. Ah, çevre bölgeye de bakmışlardır, ama nüfusu kalabalık bir yer değildi. Ben... ben çok geç olduğuna inanıyorum."

"Elaida onların ehlileştirilebileceğini düşünüyor," dedi Pevara yorumsuzca. Şimdiden kendini çok fazla teşhir etmişti zaten.

"Tek bir küçük köye altı adam gönderebilirlerken ve Yolculuk edebilirlerken mi? Benim görebildiğim kadarıyla tek bir yanıt var. Biz..." Tarna parlak kırmızı etolü elleyerek derin bir nefes aldı, ama bu seferki zaman kazanmak için değil, pişmanlıkla gibiydi. "Kızıl Aes Sedailer onları Muhafız olarak almalı, Pevara."

Bu o kadar şaşırtıcıydı ki Pevara gözlerini kırpıştırdı. Birazcık daha az özkontrolü olsa ağzı açık kalırdı. "Sen ciddi misin?"

O buz gibi mavi gözler bakışlarına karşılık verdi. En kötü kısmı geçmişti –düşünülemeyen dile getirilmişti– ve Tarna yine taştan bir kadına dönüşmüştü. "Bu şaka yapılacak mesele değil. Tek diğer seçenek, onların başıboş dolaşmalarına izin vermek. Başka kim yapabilir ki? Kızıl Aes Sedailer bu tür adamlarla yüzleşmeye, gerekli risklere girmeye alışık. Başkası ürker. Her Aes Sedai birden fazla Muhafız almak zorunda kalacak, ama Yeşiller bununla başa çıkabiliyor gibi. Ama bunu onlara önerecek olsak, Yeşiller bayılırdı bence. Biz... Kızıl Aes Sedailer... gerekeni yapmalıyız."

"Bu konuyu Elaida'ya açtın mı?" diye sordu Pevara ve Tarna başını sabırsızlıkla iki yana salladı.

"Elaida senin dediğine inanıyor. O..." Sarı saçlı kadın şarabına kaşlarını çattıktan sonra devam etti. "Elaida genellikle neye inanmak istiyorsa ona inanıyor ve ne görmek istiyorsa onu görüyor. Geri döndüğüm ilk gün Asha'manlar konusunu açmaya çalıştım. Bağ kurmayı önermek için değil; ona değil. Aptal değilim. Ona Asha'manlardan bahsetmemi yasakladı. Ama sen... sıradışısın."

“Peki, bağ kurulduktan *sonra* ehlileştirilebileceklerine inanıyor musun? Bu bağı tutan Aes Sedai’ye ne yapar, hiç fikrim yok ve doğrusu, öğrenmek de istemiyorum.” Pevara, zaman kazanmaya çalışan kişinin kendisi olduğunu fark etti. Bu görüşme başlarken nereye gideceğini bilemiyordu, ama buraya varmayacağına dair sahip olduğu her şeye iddiaya girebilirdi.

“Bu son olabilir ve imkânsız olduğu anlaşılabilir,” diye yanıt verdi diğer kadın serinkanlılıkla. Kadın *gerçekten* taştandı. “Her durumda, bu Asha’manlarla başa çıkmak için başka yol göremiyorum. Kızıl Aes Sedailer onlarla Muhafız bağı kurmalı. Bir yol varsa, ilk kabul edenlerden biri olurum, ama yapılmak *zorunda*.”

Orada oturup sakin sakin şarabını yudumladı ve Pevara uzun süre ona hayretle bakmaktan başka şey yapamadı. Tarna’nın söylediği hiçbir şey Kara Ajah olmadığını kanıtlamıyordu, ama bunu kanıtlayamayan her Aes Sedai’ye güvensiz yaklaşamazdı. Eh, konu Kara Ajah olunca yapabilirdi ve yapmıştı da, ama ilgilenmesi gereken başka meseleler de vardı. O bir Temsilci’ydi, basit bir av köpeği değil. Beyaz Kule’yi düşünmesi gerekiyordu. Ve Kule’den uzaktaki Aes Sedaileri. Ve geleceği.

Parmaklarını işlemeli kemer kesesine daldırarak, ince bir silindir halinde rulo yapılmış küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Ateşten harflerle parlaması gerekirmiş gibi geliyordu. Şimdiye dek Kule’de, orada yazılı olanları bilen iki kadından biriydi. Onu çıkardıktan sonra bile, Tarna’ya uzatmadan önce duraksadı. “Bu Cairhien’deki ajanlarımızdan birinden gelmiş, ama Toveine Gazal tarafından gönderilmiş.” Toveine’den bahsedilince Tarna’nın gözleri Pevara’nın yüzüne kaydı, sonra okumaya daldı. Bitirdikten ve elindeki kâğıt parçasını yine rulo yaptıktan sonra ifadesi değişmedi. “Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi ifadesiz bir sesle. “Yalnızca önerime aciliyet kazandırır.”

“Tam tersine,” diye içini çekti Pevara. “Bu her şeyi değiştirir. Tüm dünyayı değiştirir.”

23
Süsler

Odadaki hava dışarıdakine göre, kırmızıya boyalı kepenklerdeki camları buğulandıracak kadar ılıktı ve cam aynı zamanda kabarcıklıydı, ama Cadsuane durmuş, dışarıdaki kasvetli manzarayı açık seçik görebiliyormuş gibi bakıyordu. Her durumda, yeterinden iyi görüyordu zaten. Sarınmış, şapkalar takmış birkaç bahtsız insan vardı ve erkekler ile kadınları ayıran tek şey şekilsiz etekler ve bol pantolonlardı. Malikâneyi çeviren çamurlu tarlalarda bata çıka yürüyor, zaman zaman eğilip bir avuç toprağı yokluyorlardı. Toprağı sürüp gübrelemelerine çok kalmamıştı, ama baharın gelişine ancak onların denetimi işaret ederdi. Tarlaların ötesinde, orman solgun gri sabah göğüne yaslanmış koyu renk, çıplak dallardan ibaretti. İyi bir kar örtüsü manzarayı çok daha az kasvetli kılardı, ama burada kar yağışı hafifti ve nadirdi, bir yağışın izleri bir sonrakine kadar nadiren kalıyordu. Yine de, Cadsuane amaçları için, Dünyanın Omurgası'nın hızlı at koşusuyla bir gün batısında olan bu yerden daha iyi yerler düşünebiliyordu. Tear sınırlarının içine bakmak kimin aklına gelirdi. Ama oğlanı burada kalmaya ikna etmek fazla mı kolay olmuştu? İçini çekerek pencereye sırtını döndü ve saçlarındaki süslerin, küçük ayların, yıldızların, kuşların ve balıkların sallandığını hissetti. Son zamanlarda onları sık sık fark ediyordu. Fark etmek? Pof! Son zamanlarda onları çıkarmadan uyumayı düşünür olmuştu.

Oturma odası genişti, ama tıpkı malikânenin kendisi gibi, süslü değildi, kornişleri oymalı ahşaptandı ve kırmızıya boyanmıştı. Mobilyalar parlak renkliydi, ama hiç yaldız izi yoktu, sade taştan iki şömine iyi yapılmıştı, ocak ayaklığı görünüşünden çok faydası düşünülerek, sağlam metalden imal edilmişti. Şöminelerdeki ateşler, Cadsuane'in ısrarı üzerine küçüktü, yarı tükenmiş odunların üzerinde küçük alevler oynaşıyordu, ama ellerini

ısıtmak için bu kadarı yeterliydi ve onun tek istediği buydu. Kendi haline bırakılsa, Algarin onu alev alev bir sıcaklıkla çevirirdi ve ne kadar az hizmetkâra sahip olursa olsun, onu hizmete boğardı. Küçük bir Toprağın Lordu olan adam zengin sayılmazdı, ama benzer şartlar altında çoğu adamın yapacağının aksine, borçlarını eksiksizce ve istekle ödüyordu.

Koridora açılan oymasız kapı gıcırdayarak açıldı –Algarin'in hizmetkârlarının çoğu kendisi kadar yaşlıydı ve her şeyin tozunu alsalar, her şeyi düzenli tutsalar, lambaların yağı hiç tükenmese ve fitilleri daima kesilmiş olsa da, malikânedeki menteşeler düzenli yağlanmıyor gibiydi– ve Verin içeri girdi. Üzerinde hâlâ, yolculuk için giydiği sade kahverengi yünden bölünmüş etek vardı ve pelerinini kolunda taşıyor, kır düşmüş saçlarını sıvazlayarak düzeltmeye çalışıyordu. Ufak tefek, tıknaz Aes Sedai'nin kare yüzünde sinirli bir ifade vardı ve başını iki yana sallıyordu. "Eh, Deniz Halkı Tear'a nakledildi, Cadsuane. Taş'ın yakınına gitmedim, ama Yüksek Lord Astoril'in ağrıyan eklemlerinden şikâyet etmeyi bırakıp Darlin ile birlikte içeri kapandığını duydum. Astoril'in, hem de Darlin'in lehine harekete geçeceği kimin aklına gelirdi? Sokaklar silahlı adamlarla dolu, çoğu sarhoş oluyor ve Atha'an Miere ile kavga edemediklerinde birbirlerine sataşıyorlar. Şehirde, başka yerlerde görülenlerin toplamı kadar Deniz Halkı var. Harine hayretler içinde. Bir tekne kiralamayı başarır başarmaz hemen gemilere gitti. Gemiler Hanımı ilan edilmek ve her şeyi yoluna koymak beklentisi içinde. Nesta din Reas'ın öldüğünden kuşku yok."

Cadsuane şişman, küçük kadının gevezeliğine devam etmesine izin verdi. Verin göründüğü kadar dalgın bir kadın değildi. Bazı Kahverengiler kendi ayaklarını bile fark etmeyip takılabilirlerdi gerçekten, ama Verin sözde bir dalgınlık pelerinine bürünenlerdendi. Cadsuane'in o pelerini gerçek sandığını düşünür gibiydi, ama vurgulanması gereken bir nokta varsa vurgulardı. Aktarmamayı seçtikleri de manidar olabilirdi. Cadsuane diğer Aes Sedai'den, dilediği kadar emin değildi. Belirsizlik hayatın bir gerçeğiydi, ama emin olamadığı, hoşuna gitmeyecek kadar çok şey vardı.

Ne yazık ki Min kapıyı dinliyor olmalıydı ve o genç kadın hiç sabırlı sayılmazdı. "Harine'e öyle olmayacağını söylemiştim," diye itiraz etti Min, odaya dalarak. "Ona Rand'la yaptığı pazarlık yüzünden cezalandırılacağını söyledim. Ancak ondan sonra Gemiler Hanımı olacak ve bu on gün sonra mı, yoksa on sene sonra mı olacak, bilemiyorum." İnce ve güzel bir kadındı, kırmızı topuklu botları içinde uzun boyluydu, siyah bukleleri

omuzlarına geliyordu. Min'in alçak, kadınsı bir sesi vardı, ama kırmızı oğlan ceketi ve mavi pantolon giymişti. Ceketin klapalarına ve kol yenlerine rengârenk çiçekler işlenmişti, ama yine de ceket ve pantolondular işte.

"İçeri girebilirsin, Min," dedi Cadsuane sessizce. Normalde insanların doğrulmalarına ve dikkat etmelerine sebep olan bir sesti. En azından onu tanıyan insanların. Min'in yanakları pençe pençe kızardı. "Dalgahanımı yapacaklarını senin görülerinden öğrendi zaten, korkarım. Ama telaşına bakılırsa, belki bir başkasının halelerini okudun ve gördüklerini bana anlatmak istiyorsun, galiba?" Kızın tuhaf yeteneği geçmişte faydalı olmuştu ve yine olacağı kuşkusuzdu. Belki. Cadsuane'in anladığı kadarıyla, Min insanların çevresinde süzülen imgeler ve halelerde gördükleri hakkında yalan söylemiyordu, ama her zaman açıksözlü de davranmıyordu. Özellikle de Cadsuane'in bilmeyi tüm diğerlerinden daha çok istediği bir insan hakkında olanları.

Yanakları kızarsa da kızarmasa da, Min inatla çenesini kaldırdı. Shadar Logoth'tan bu yana değişmişti ya da belki değişim daha erken başlamıştı, ama her durumda, değişim iyiye değildi. "Rand gidip onu görmeni istiyor. Bu yüzden aksilenmemen için rica etmemi söyledi."

Cadsuane ona bakmakla yetindi ve sessizliğin uzamasına izin verdi. Aksilenmek? Kesinlikle daha iyiye değil. "Ona söyle, zaman bulduğumda geleceğim," dedi sonunda. "Kapıyı arkandan iyice kapat, Min." Genç kadın bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, ama en azından söylemeyecek sağduyuyu gösterdi. Saçma botlarına rağmen geçer not alabilecek bir şekilde diz kırdı ve kapıyı arkasından iyice kapattı. Aslında, çarparak kapatmasına ramak kalmıştı.

Verin başını yine iki yana salladı ve yalnızca birazcık eğlenti dolu gelen bir kahkaha attı. "Genç adama âşık Cadsuane ve yüreğini onun cebine tıkmış. Sen ne dersen de, ne yaparsan yap, kendi kafasından önce onu takip eder. Bence delikanlının onun yanında öleceğinden korkuyor ve bunun bir kadını dayanmaya ne kadar kararlı kıldığını biliyorsun."

Cadsuane'in dudakları gerildi. Verin erkeklerle bu tür ilişkiler hakkında ondan daha bilgiliydi –bazı Yeşillerin aksine kendi Muhafızları ile oynaşmaya hiç inanmamıştı ve başka erkekler hiçbir zaman söz konusu olmamıştı– ama Kahverengi farkında olmadan gerçeğe çok yaklaşmıştı. En azından, Cadsuane diğer Aes Sedai'nin Min'in al'Thor denen oğlanla bağ kurduğunu bildiğini sanmıyordu. Kendisi ise, yalnızca kız dikkatsiz bir

anında ağzından kaçırdığı için biliyordu. Kabukta ilk minik çatlağı açtıktan sonra, en sıkı kapanmış midye bile sonunda etini teslim ederdi. Bazen, beklenmedik bir inci de çıkardı içinden. Evet, Min delikanlıya âşık olsa da olmasa da onu hayatta tutmak isteyecekti, ama Cadsuane'den daha fazla değil.

Verin pelerinini bir sandalyenin yüksek sırtına astıktan sonra en yakındaki şömineye gitti ve ellerini ısıtmak için alçak alevlere uzattı. Verin'in süzülerek yürüdüğünü söyleyemezdiniz, ama kadın cüssesinin düşündürdüğünden daha zarifti. Kadının ne kadarı aldatmacaydı acaba? Her Aes Sedai zaman içinde muhtelif maskelerin arkasına gizlenirdi. Bir süre sonra alışkanlık halini alırdı. "Ben hâlâ Tear'daki durumun barış içinde çözülebileceğine inanıyorum," dedi, ateşe bakarak. Kendi kendine konuşur gibiydi. Ya da Cadsuane'in buna inanmasını ister gibi. "Hearne ve Simaan oldukça çaresizler, diğer Yüksek Lordların Illian'dan dönüp onları şehirde kıstıracağından korkuyorlar. Diğer alternatifler düşünülünce, Darlin'i kabullenmeye razı olabilirler. Estanda daha sağlam malzemeden yapılmış, ama onun için bir avantaj olduğuna dair ikna edilebilirse..."

"Sana onlara yaklaşmamanı söylemiştim," diye sözünü kesti Cadsuane sertçe.

Tıknaz kadın şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Yaklaşmadım. Sokaklar dedikodularla dolu ve ben dedikoduları bir araya getirip biraz gerçek elemeyi biliyorum. Alanna ve Rafela'yı gördüm, ama onlar beni görmeden el arabasıyla etli börek satan bir adamın arkasına saklandım. Beni görmediklerinden eminim." Duraksadı. Cadsuane'in neden Aes Sedailerden de kaçınmasını söylediğini açıklamasını bekliyordu kuşkusuz.

"Benim şimdi oğlanın yanına gitmem gerek, Verin," dedi Cadsuane, açıklamak yerine. Birine danışmanlık yapmayı kabul etmekte sorun buydu. Dilediğiniz tüm koşulları kabul ettirmiş olsanız bile –en azından çoğunu– yine de, o çağırdığında eninde sonunda gitmeniz gerekiyordu. Eninde sonunda. Ama bu, Verin'in meraklılığından kaçınmak için bir sebep veriyordu ona. Yanıt basitti. Her sorunu tek başınıza çözmeye çalışırsanız, sonunda hiçbirini çözemezdiniz. Ve bazı sorunların nasıl çözüldüğü uzun vadede önemli değildi. Ama yanıt vermemesi Verin'i düşünecek bir bilmece ile baş başa bırakacak, pençelerinin biraz yağlanmasını sağlayacaktı. Cadsuane birinden emin olamadığında, diğerlerinin de ondan emin olamamasını isterdi.

Verin pelerinini aldı ve onunla birlikte odadan çıktı. Diğer kadın ona eşlik etmeyi mi düşünüyordu? Ama oturma odasından çıktıklarında, hızlı hızlı koridorda yürümekte olan Nesime ile karşılaştılar. Kadın aniden durdu. Cadsuane'i görmezden gelmeyi ancak bir avuç kadın başarabilmişti, ama Nesune oldukça inanılır bir iş çıkarıyordu. Kadının hemen hemen siyah gözleri Verin'e dikilmişti.

"Demek döndün, öyle mi?" En iyi Kahverengilerin bile aşikâr olanı ifade etmek gibi bir alışkanlıkları vardı. "Boğulmuş Topraklar'daki hayvanlar üzerine bir tez yazmıştın, hatırladığım kadarıyla." Bu, Verin'in böyle bir tez yazdığından emin olduğu anlamına geliyordu; Nesune gördüğü her şeyi hatırlardı –faydalı bir beceri, bir de Cadsuane onu nasıl kullanacağından emin olsa. "Lord Algarin bana, Boğulmuş Topraklar'dan geldiğini iddia ettiği iri bir yılanın derisini gösterdi, ama ben onun aynısını..." Uzun boylu kadın onu kolundan tutup sürüklemeye başladığında Verin omzunun üzerinden çaresizlik içinde Cadsuane'e baktı, ama daha koridorda üç adım atamadan bu aptal yılan üzerine derin bir tartışmaya dalmıştı.

Olağanüstü bir manzaraydı, aynı zamanda bir açıdan rahatsız edici bir manzara. Nesune Elaida'ya sadıktı ya da eskiden öyleydi. Verin ise Elaida'nın indirilmesini isteyenlerdendi. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi arkadaşça, yılanlar hakkında konuşuyorlardı. İkisinin de al'Thor denen oğlana sadakat yemini etmiş olması, delikanlının *ta'veren*'liğine bağlanabilirdi. Bir *ta'veren* farkında olmadan Desen'i kendi çevresinde bükerdi, ama o yemin Amyrlin Makamı'nda kimin oturması gerektiği konusundaki zıtlıklarını görmezden gelmelerine yeter miydi? Yoksa yakında bir *ta'veren* olmasından mı etkilenmişlerdi? Cadsuane bunu bilmeyi çok isterdi. Süslerinden hiçbiri onu *ta'veren*'lere karşı korumuyordu. Elbette, balıklardan iki tanesinin ve bir ayın ne yaptığını bilmiyordu, ama bunu yapmaları olası görünmüyordu. Verin ve Nesune'nin Kahverengi olması gibi basit bir açıklaması olabilirdi. Kahverengiler bir konuyu incelemeye başladıklarında başka her şeyi unutabilirlerdi. Yılanlar. Pof! Başını iki yana salladığında küçük süsler sallandı, sonra sırtını uzaklaşan iki Kahverengi'ye döndü. Oğlan ne istiyordu? Gerekli olsa da olmasa da, Cadsuane danışman olmaktan hiç hoşlanmamıştı.

Koridorlardaki esintiler duvarlardaki birkaç duvar halısını dalgalandırıyordu. Tüm duvar halıları eski tarzda dokunmuştu ve defalarca indirilip tekrar asılmaktan yıpranmışlardı. Malikâne büyük olarak

yapılmamış, bir çiftlik evi gibi zamanla yayılmıştı, ailenin serveti ve nüfusu arttıkça eklemeler yapılmıştı. Pendaloan Evi hiçbir zaman zengin olmamıştı, ama kalabalık olduğu zamanlar yaşamıştı. Yıpranmış, eski moda duvar halılarından daha fazlasında sonuçlar görülebiliyordu. Kornişler parlak kırmızı, mavi ve sarılara boyanmıştı, ama koridorların genişlikleri ve yükseklikleri değişiyordu ve bazen hafifçe çarpık açılarda birleşiyorlardı. Eskiden tarlalara bakan pencereler şimdi birkaç bank dışında çıplak avlulara bakıyordu ve yalnızca aydınlık sağlamak için açılmıştı. Bazen bir yerden ötekine gitmek için avlulara bakan çatılı bir sütunlu yürüyüş yolundan başka yol bulunmuyordu. Sütunların çoğu tahtadan yapılmıştı, ama oymalı olmadıkları yerlerde de canlı renklere boyanmışlardı.

Şişman, yeşil sütunları olan o yürüyüş yollarından birinde iki Aes Sedai birlikte durmuş, aşağıdaki avlunun hareketliliğini izliyorlardı. En azından, Cadsuane yürüyüş yoluna açılan kapıyı açtığında birlikteydiler. Beldeine onun dışarı çıktığını gördü, gerildi, beş seneden az süredir kullandığı yeşil saçaklı şalını çekiştirdi. Çıkık elmacık kemikleri ve hafifçe çekik kahverengi gözleriyle güzel bir kadındı, henüz yaşı belirsizliğe ulaşmamıştı ve Min'den genç görünüyordu, özellikle de Cadsuane'e buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra zıt yönde uzaklaşırken.

Yanındaki Aes Sedai, Merise, onun ardından eğlenti ile gülümsedi ve kendi yeşil saçaklı şalını hafifçe düzeltti. Uzun boylu ve genelde oldukça ciddi bir kadındı, saçlarını solgun yüzünden arkaya doğru taramıştı ve Merise sık sık gülümseyen bir kadın değildi. "Beldeine hâlâ bir Muhafızı olmadığı için endişelenmeye başlıyor," dedi Tarabon aksanıyla, Cadsuane yanına geldiğinde, ama mavi gözlerini avludan ayırmadı. "Asha'manları düşünüyor gibi. Bir tane bulabilirse. Ona Daigian'la konuşmasını söyledim. Kendisine yardımcı olmasa bile Daigian'a olacaktır."

Yanlarındaki Muhafızların hepsi taş döşeli avluya toplanmıştı. Soğuğa rağmen gömlekle duruyorlardı, çoğu boyanmış banklara oturmuş, aralarından iki tanesinin egzersiz kılıçlarıyla çalışmasını izliyordu. Merise'in üç Muhafızından biri olan Jahar yakışıklı, güneşten kararmış bir genç adamdı. İki uzun örgüsünün uçlarına bağlanmış gümüş çanlar saldırısının öfkesi ile çınlıyordu. Adam saldırıya geçmiş bir karamızrak gibi hareket ediyordu. Tek nefes esinti yoktu, ama Cadsuane'in saçlarındaki sekiz uçlu yıldız, altından bir pusula gibi yükseldi. Elinde olsa, titrediğini açıkça hissedebilirdi. Ama diğer yandan, Jahar'ın Asha'man olduğunu biliyordu zaten ve yıldız onu işaret etmez, yalnızca yakında yönlendirebilen

bir erkeğin olduğunu anlatırdı. Cadsuane'in öğrendiklerine bakarak, yönlendirebilen ne kadar çok erkek olursa, yıldız o kadar çok titriyordu. Jahar'ın rakibi, çok uzun boylu, geniş omuzlu, taş yüzlü ve omuzlarına kadar gelen saçlarını örülmüş deriden bir bantla arkada tutan adam oradaki ikinci Asha'man değildi, ama kendi tarzında ölümcül biriydi. Lan hızlı hareket edermiş gibi görünmüyordu, o... akıyordu. Bağlanmış çıtalardan oluşan kılıcı her zaman Jahar'ınkini savuşturuyordu, her zaman genç adamı hizadan çıkaracak şekilde hareket ediyordu.

Lan'in tahta kılıcı aniden yankılı bir sesle Jahar'ın yan tarafına çarptı. Çelikle indirilse öldürücü bir darbe olurdu. Genç adam darbenin gücüyle irkilmeyi bitirmeden Lan geriye akıp, uzun kılıcı ellerinde, hazır duruş aldı. Merise'in diğer Muhafızı Nethan ayağa kalktı. Şakakları kırlaşmış, ince, Lan'den bir el kısa olsa da uzun boylu bir adamdı. Jahar elini ona doğru salladı, egzersiz kılıcını kaldırdı ve yüksek sesle bir deneme daha talep etti.

"Daigian hâlâ dayanıyor mu?" diye sordu Cadsuane.

"Beklediğimden daha iyi," diye itiraf etti Merise. "Odasına çok fazla kapanıyor, ama yalnızken ağlıyor." Bakışları kılıç çarpıştırırken dans eden adamlardan Verin'in tıknaz, gri saçlı Muhafızı Tomas'ın tepesi kelleşmiş, kalan saçları beyazlamış, yaşlı bir adamla birlikle oturduğu yere kaydı. "Damer Şifasını onun üzerinde denemek istedi, ama Daigian reddetti. Daha önce bir Muhafızı olmamış olabilir, ama ölen bir Muhafız'ın ardından yas tutmanın onu hatırlamanın bir parçası olduğunu biliyor. Corele'in buna izin vermesine şaştım."

Tarabonlu Aes Sedai başını iki yana sallayarak dönüp Jahar'ı izlemeye devam etti. Diğer Aes Sedailerin Muhafızları onu ilgilendirmiyordu, en azından kendininkiler kadar değil. "Asha'manlar da Muhafızlar gibi yas tutuyor. Jahar ve Damer'ın yalnızca diğerlerini taklit ediyor olabileceklerini düşünmüştüm, ama onların Daigian'ın genç Eben'inin anısına içmelerini izledim. Adını hiç söylemediler, ama onun için dolu bir şarap kupası ayırmışlardı. Bassane ve Nethan herhangi bir gün ölebileceklerini biliyorlar ve bunu kabulleniyorlar. Jahar ölme *beklentisi* içinde; her gün bunu bekliyor. Ona göre, her saat kesin sonuncusu."

Cadsuane kendini diğer kadına bakmaktan zor aldı. Merise sık sık bu kadar detaya girmezdi. Diğer kadının yüzü pürüzsüz, tavırları rahattı, ama bir şey onu altüst etmişti. "Onunla zincir kurma çalışması yaptığını biliyorum," dedi dikkatle, avluya bakarak. Bir başka Aes Sedai'yle Muhafızı hakkında konuşurken dikkatli olmak gerekirdi. Kaşlarını çatarak

avluya bakmasının bir sebebi buydu. “Al’Thor denen oğlanın Shadar Logoth’ta başarılı olup olmadığına karar verdin mi? Gerçekten de Kaynak’ın eril yarısını temizleyebildi mi?”

Corele de Damer’la zincir kurma çalışmaları yapıyordu, ama Sarı Aes Sedai Damer’ın *saidin*’le yaptığını *saidar*’la yapmak için gösterdiği boşuna çabalara öyle odaklanmıştı ki Karanlık Varlık’ın lekesi gırtlağından aşağı kayıyor olsa bile farkına varmazdı. Kendisinin şalı elli sene geç kazanmamış olması yazıktı, yoksa o da adamlardan biri ile bağ kurmuş olurdu ve sormasına gerek kalmazdı. Ama elli sene geç şal kazanmak demek, daha Cadsuane Beyaz Kule’ye gitmeden Norla’nın Kara Tepeler’deki küçük evinde ölmüş olması demekti. Bu tarihi epey değiştirirdi. Her şeyden önce, Cadsuane’in mevcut konumuna yaklaşmayı bile başaramaması anlamına gelirdi. Bu yüzden, dikkatle sordu ve bekledi.

Merise uzun süre sessiz ve kıpırtısız kaldı, sonra içini çekti. “Bilmiyorum, Cadsuane. *Saidar,* akıntıları bildiğin ve seni taşımalarına izin verdiğin sürece seni dilediğin yere götürecek sakin bir okyanustur. *Saidin* ise... Yanan taştan bir çığ. Yıkılan buzdan dağlar. Jahar’a ilk zincir kurduğum zamana göre daha temiz bir *his* veriyor, ama o kaosta her şey saklanabilir. Her şey.”

Cadsuane başını salladı. Başka yanıt beklediğinden emin değildi. Daha basit meselelere yanıt bulamazken, dünyadaki en önemli iki sorudan birine neden kesin bir yanıt bulabilecekti ki? Avluda, Lan’in tahta kılıcı durdu, ama bu sefer bir çatırtıyla değil, Jahar’ın gırtlağına ancak dokunuyordu. İri adam yine geriye akıp bekleme duruşu aldı. Nethan yine ayağa kalktı ve Jahar yine onu geri yolladı, öfkeyle kılıcını sallayarak hazırlandı. Merise’in üçüncü Muhafızı, Cairhienli olmasına rağmen Jahar kadar esmer, kısa boylu, geniş bir adam olan Bassane kahkaha attı ve aşırı hırslı adamların kendi kılıçlarına takılıp düşmesi hakkında kaba bir yorum yaptı. Tomas ve Damer bakışarak başlarını iki yana salladılar; o yaşta adamlar başkalarına sataşmayı uzun zaman önce bırakmış olurlardı. Tahtaya çarpan tahta şakırtıları yine başladı.

Diğer dört Muhafız avluda, Lan ile Jahar’ın tek izleyicileri değildi. Siyah saçlarını uzun bir örgü halinde toplamış ince bir kız kırmızı bir banktan endişe içinde izliyordu. Cadsuane kaş çatışını ona yöneltmişti. Çocuk Aes Sedai kabul edilmek için Büyük Yılan yüzüğünü insanların burunları dibinde sallamak zorunda kalıyordu. Sırf teknik olarak olsa da, Aes Sedai’ydi gerçekten. Bunun tek sebebi Nynaeve’in küçük bir kızın

suratına sahip olması değildi; Beldeine hâlâ aynı ölçüde genç görünüyordu. Nynaeve, ayağa fırlamak üzereymiş gibi, bankın üzerinde sıçrıyordu. Zaman zaman ağzı, sessizce cesaret sözleri bağırıyormuş gibi oynuyordu ve bazen Lan'e kılıcını nasıl kullanması gerektiğini gösteriyormuş gibi ellerini kıvırıyordu. Havai bir kız, tutkularla dolu, beyni olduğunu nadiren belli eden bir kız. Bir erkek uğruna yüreğini ve kafasını kuyudan aşağı fırlatan tek kişi Min değildi. Ölü Malkierlilerin geleneklerine göre, Nynaeve'in alnına boyayla konulmuş kırmızı nokta Nynaeve'in Lan'le evli olduğunu gösteriyordu. Halbuki Sarılar nadiren Muhafızları ile evlenirdi. Aslında, pek az Aes Sedai yapardı bunu. Ve elbette, ikisi nasıl davranırsa davransın Lan Nynaeve'in Muhafızı değildi. Adamın kime ait olduğu, ikisinin de gece gizli gizli dolaşan hırsızlar gibi kaçındıkları bir konuydu.

Nynaeve'in takıları daha ilginç, daha rahatsız ediciydi; uzun altın bir kolye ve ince altın bir kemer, onlarla uyumlu bilezikler ve yüzükler, onlara takılmış gösterişli kırmızı, yeşil ve mavi mücevherler kızın sarı çizgili elbisesi ile zıtlık oluşturuyordu. Bir de sol eline taktığı o tuhaf parça vardı, düz zincirlerle altın bir bileziğe bağlanmış altın yüzükler. Sonuncusu bir *angreal*'di, Cadsuane'in saç süslerinden daha güçlü bir *angreal.* Diğerleri de Cadsuane'in kendi takılarına benziyordu, *ter'angreal*'diler ve muhtemelen aynı zamanda, Dünyanın Kırılışı esnasında, bir Aes Sedai'ye el kaldırabilecek çok kişi, özellikle de yönlendirebilen erkekler varken yapılmışlardı. Onlara da Aes Sedai denildiğini düşünmek tuhaf geliyordu. Cadsuane denen bir erkekle karşılaşmak gibiydi.

Soru –sabahı sorularla doluydu ve daha güneş zirvesine olan yolu yarılamamıştı bile– şuydu ki, kız o takıları al'Thor denen oğlan yüzünden mi takmıştı, yoksa Asha'manlar yüzünden mi? Yoksa Cadsuane Melaidhrin yüzünden mi? Nynaeve kendi köyünden gelen genç adama olan sadakatini göstermişti, aynı zamanda ona karşı ihtiyatlı davrandığını da göstermişti. Kullanmayı seçtiği zaman, beyin vardı o kızda. Ama bu soru yanıtlanana kadar, kıza güvenmek fazla tehlikeli olurdu. Sorun şuydu ki, bugünlerde tehlikeli görünmeyen pek az şey vardı.

"Jahar gittikçe güçleniyor," dedi Merise aniden.

Cadsuane bir an için diğer Yeşil'e bakarak kaşlarını çattı. Güçleniyor muydu? Genç adamın gömleği ıslak ıslak sırtına yapışmıştı, Lan ise daha terlememiş gibiydi. Sonra anladı. Merise Güç'ü kastediyordu. Ama Cadsuane tek kaşını sorgularcasına kaldırmakla yetindi. Şokunun yüzüne en

son ne zaman yansıdığını hatırlamıyordu. Seneler önce, Kara Tepeler'de, şimdi taktığı süsleri kazanmaya başladığında olabilirdi.

"Başta, Asha'manların eğitim tarzının, zorlanmanın ona tüm gücünü kazandırdığını düşündüm," dedi Merise, egzersiz kılıçları ile çalışan iki adama kaşlarını çatarak. Hayır; Jahar'a kaşlarını çatıyordu. Gözlerinde yalnızca hafif bir kırışma vardı, ama kadın kaş çatışlarını onu görüp hoşnutsuzluğunu anlayabilecek olanlara saklardı. "Shadar Logoth'ta, hayal gördüğümü sandım. Üç dört gün önce, yanıldığıma dair ikna olmuş sayılırdım. Şimdi, haklı olduğumdan eminim. Erkekler böyle kesik kesik güç kazanıyorsa, sonunda ne kadar güçlü olacağını bilmek imkânsız."

Açık endişesini dile getirmedi, elbette: Jahar Merise'ten daha güçlü olabilirdi. Böyle bir şeyi söylemek, pek çok açıdan düşünülemez bir şeydi ve Merise düşünülemeyeni yapmaya biraz alışmış olsa da –yönlendirebilen bir erkekle bağ kurma fikri çok Aes Sedai'yi bayıltırdı– onları asla rahat rahat dile getiremiyordu. Cadsuane bunu yapabilirdi, ama sesini tarafsız tuttu. Işık, dikkatli davranmaktan nefret ediyordu. En azından bunun gerekli olmasından nefret ediyordu.

"O memnun görünüyor, Merise." Merise'in Muhafızları her zaman memnun görünürdü; kadın onları iyi idare ediyordu.

"O öfke içinde..." Diğer kadın, bağ aracılığı ile hissettiği duygular bohçasına dokunurmuş gibi, kafasının yanına dokundu. *Gerçekten* altüst olmuştu! "Öfke değil. Hayal kırıklığı." Yeşil işlemeli kemer kesesine uzanarak küçük, mineli bir iğne çıkardı: bacakları ve aslan yelesi olan bir yılana benzeyen; kıvrımlı, kırmızı ve altın rengi bir iğne. "Al'Thor denen delikanlının bunu nereden bulduğunu bilmiyorum, ama Jahar'a verdi. Görünüşe göre, bir Asha'man için şala terfi etmek gibi bir şeymiş. Onu Jahar'dan almak zorunda kaldım, elbette; Jahar hâlâ benim yapabileceğini söylediğim şeyleri kabullenmeyi öğrenmesi gereken aşamada. Ama bu şey yüzünden öyle heyecanlı ki... Ona geri mi vermeliyim? Bir açıdan, yine benim elimden almış olur."

Cadsuane'in kaşları, daha o onları kontrol edemeden kalkmaya başladı. Merise kendi *Muhafızlarından* biri hakkında ondan tavsiye mi istiyordu? Elbette, adamı bir denemesini söyleyen Cadsuane olmuştu, ama bu mahremiyet... Düşünülemez miydi? Pof! "Ne karar verirsen ver doğru olacağından eminim."

Nynaeve'e son bir bakış fırlattıktan sonra uzun boylu kadını mineli iğneyi okşamak ve avluya kaşlarını çatmak üzere yalnız bıraktı. Lan Jahar'ı

bir kez daha yenmişti, ama genç adam yine hazırlanıyor, bir karşılaşma daha talep ediyordu. Merise neye karar verirse versin, şimdiden hoşlanmadığı bir şey öğrenmişti. Aes Sedai ile Muhafızlar arasındaki sınırlar her zaman, bağlantılar kadar berrak olmuştu; Aes Sedai emrederdi ve Muhafızlar itaat ederdi. Ama onca insan arasında Merise bir yaka iğnesi için dırdır ediyordu –Muhafızlarını sert bir elle yöneten Merise–; demek ki, en azından yönlendirebilen Muhafızlar ile, yeni sınırlar belirlenmeliydi. Bağ kurmanın onları durdurması olası görünmüyordu artık; Beldeine bunun kanıtıydı. Aslında insanlar asla değişmiyordu, ama dünya rahatsız edici ölçüde düzenli bir biçimde değişiyordu. Bu gerçekle yaşamayı öğrenmek zorundaydınız ya da en azından o gerçeğin içinde canlı kalmayı. Zaman zaman, şansınız varsa, değişimlerin yönünü etkileyebilirdiniz, ama bir tanesini durdursanız bile bir başkasını harekete geçirmiş olurdunuz.

Beklediği gibi, al'Thor denen oğlanın kapısı korunuyordu. Alivia oradaydı elbette, kapının bir yanındaki banka oturmuş, ellerini sabırla kucağında kavuşturmuştu. Sarı saçlı Cairhienli kadın kendini oğlanın koruyucusu atamıştı. Alivia oğlanın onu *damane* yakasından kurtardığını düşünüyordu, ama aslında bundan daha fazlası vardı. Her şeyden önce, Min kadından hoşlanmıyordu ve sıradan bir kıskançlık değildi bu. Alivia erkeklerin ve kadınların birlikte ne yaptığını biliyormuş gibi görünmüyordu. Ama kadınla oğlan arasında bir bağlantı vardı; kadında kararlılık, oğlanda, inanması zor ama, umut taşıyan bakışmalarında ortaya çıkan bir bağlantı. Cadsuane neler döndüğünü öğrenene kadar, onları ayıracak bir şey yapmayı düşünmüyordu. Alivia'nın sert, mavi gözleri Cadsuane'e saygılı bir ihtiyatla bakıyordu, ama bir düşman görmüyordu. Alivia al'Thor denen oğlanın düşmanı olarak gördüğü kişilere fazla tahammül göstermiyordu.

Nöbet bekleyen diğer kadın Alivia ile aynı boydaydı, ama ikisi birbirlerinden daha farklı olamazlardı ve bunun tek sebebi Elza'nın gözlerinin kahverengi olması ve kadının Aes Sedailerin pürüzsüz, yaşı belirsiz görünüşüne sahip olması, buna karşın Alivia'nın gözlerinin kenarlarında ince çizgiler bulunması ve saçlarına kır düşmüş olması değildi. Elza Cadsuane'i görür görmez ayağa fırladı, kapının önüne geçti ve şalına sıkı sıkı sarındı. "Yalnız değil," dedi, buz gibi bir sesle.

"Yoluma çıkmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Cadsuane, aynı ölçüde soğuk bir sesle. Andorlu Yeşil yana çekilmeliydi. Elza Güç'te yeterince aşağıda duruyordu, tereddüt etmeden yana kaymalı, emir bile

beklememeliydi, ama kadın ayaklarını yere sağlamca bastı ve bakışları daha da hararet kazandı.

Tam bir ikilemdi. Malikânedeki beş Aes Sedai daha oğlana sadakat yemini etmişti ve Elaida'ya sadık olanlar Cadsuane'e, oğlan hakkındaki niyetlerinden şüphe edermiş gibi bakmıştı. Bu insanın aklına, Verin'in neden bunu yapmadığı sorusunu getiriyordu, elbette. Ama yalnızca Elza Cadsuane'i ondan uzak tutmaya çalışıyordu. Kadının tavrından kıskançlık akıyordu ve bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ona danışmanlık yapmak için kendisinin daha uygun olduğunu düşünüyor olamazdı ve Elza'nın oğlanı, bir erkek ya da Muhafız olarak arzuladığına dair herhangi bir işaret olsa, Min sinirden hırlıyor olurdu. Kızın içgüdüleri o konuda keskindi. Dişlerini gıcırdatan türden bir kadın olsa dişlerini gıcırdatıldı Cadsuane.

Tam Elza'nın yana çekilmesini emretmesi gerekeceğini düşündüğü noktada Alivia öne eğildi. "Onu o istetti, Elza," dedi peltek aksanı ile. "Onu burada tutarsak kızar. Ona değil bize kızar. Onu içeri al."

Elza göz ucu ile Seanchan kadına baktı ve dudakları horgörüyle kıvrıldı. Alivia Güç'te ondan çok daha ileriydi –Alivia Cadsuane'den de ileriydi– ama kadın bir yabaniydi ve Elza'ya göre bir yalancıydı. Siyah saçlı kadın, değil Alivia'nın hikâyesinin kalanını, onun *damane* olduğu gerçeğini bile kabul edemez gibiydi. Yine de, Elza Cadsuane'e bir bakış fırlattı, sonra arkasındaki kapıya baktı ve şalını düzeltti. Oğlanı kızdırmak istemediği açıktı. Kendisine değil.

"Seni görmeye hazır olup olmadığına bakacağım," dedi, neredeyse surat asarak. "Onu burada beklet," diye ekledi Alivia'ya hitaben, daha keskin bir sesle. Sonra dönüp kapıyı hafifçe çaldı. Diğer yandan bir erkek sesi yanıt verdi ve Elza kapıyı aralayıp içeri süzüldü, sonra kapıyı arkasından kapattı.

"Onu affet," dedi Alivia, aynı sinir bozucu ölçüde yavaş ve yumuşak Seanchan aksanı ile. "Sanırım yalnızca yeminini fazla ciddiye alıyor. Birine hizmet etmeye alışık değil."

"Aes Sedailer sözlerini tutar," diye yanıt verdi Cadsuane kuru kuru. Kadın, kendi aksanı bir Cairhienlininki kadar hızlı ve sertmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu! "Buna zorunluyuz."

"Sanırım öylesiniz. Sırf bilmen için, ben de sözlerini tutarım. Ona borçluyum, benden ne isterse vermeliyim."

Büyüleyici bir yorum ve açılıştı, ama daha Cadsuane bundan faydalanamadan Elza dışarı çıktı. Arkasından, beyaz sakalını düzgün bir sivri uç oluşturacak şekilde biçimlendirmiş olan Algarin geldi. Adam,

yüzündeki kırışıkları derinleştiren bir gülümseme ile Cadsuane’e eğildi. Sade ceketi koyu renk yündendi, adamın gençliğinde yapılmıştı ve şimdi üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Başındaki saçları seyrelmişti. Adamın neden al’Thor denen oğlanı görmeye geldiğini öğrenme şansı yoktu.

“Seninle şimdi görüşecek,” dedi Elza keskin bir sesle.

Cadsuane dişlerini gıcırdatacaktı neredeyse. Alivia’nın beklemesi gerekecekti. Algarin’in de.

Cadsuane içeri girdiğinde oğlan ayaktaydı. Neredeyse Lan kadar uzun boylu ve geniş omuzluydu. Kolları altın iplikle işlenmiş, dik yakalı siyah ceket giymişti. Fazladan işlemeleri olmakla beraber, Asha’man ceketlerine Cadsuane’in memnun etmeyecek kadar çok benziyordu, ama Cadsuane sesini çıkarmadı. Oğlan nazikçe eğildi, onu şöminenin önündeki püsküllü minderli sandalyeye oturmaya davet etti ve şarap alıp almayacağını sordu. Yan masanın üzerinde, iki şarap kadehinin yanında duran sürahi soğumuştu, ama yenisini getirtebilirdi. Cadsuane oğlanı nazik davranmaya zorlamak için çok çalışmıştı; oğlan dilediği ceketi giyebilirdi. Ona rehberlik edilmesi gereken daha önemli meseleler vardı. Ya da gerekirse dürtüklenmesi ya da sürüklenmesi gereken. Cadsuane giysileri hakkında konuşarak zaman harcayacak değildi.

Başını nazikçe eğerek şarabı reddetti. Bir şarap kadehi çok fazla fırsat verirdi –bir an düşünmek istediğinizde yudumlamak; bakışlarınızı saklamak istediğinizde içine bakmak– ama bu genç adamın her an izlenmesi gerekiyordu. Gözleri bir Aes Sedai’ninki kadar az şey yansıtıyordu. O koyu kızıl saçlar ve mavi gri gözlerle Aiel sanılabilirdi, ama pek az Aiel’in o kadar soğuk gözleri olurdu. Oğlanın gözlerinin yanında, Cadsuane’in daha önce baktığı sabah göğü ılık kalırdı. Shadar Logoth’ta olduğundan daha soğuk. Ne yazık ki, aynı zamanda daha sert. Bir de... bitkin görünüyorlardı.

“Algarin’in yönlendirebilen bir erkek kardeşi var,” dedi oğlan, Cadsuane’in karşısındaki sandalyeye dönerek. Dönüşünün yarısında sendeledi. Bir kahkaha havlayarak sandalyenin koluna tutundu ve kendi çizmelerine takılmış gibi yaptı, ama aslında takılmamıştı. Ve *saidin*’i kavramamıştı –Cadsuane bunu yaparken sendelediğini görmüştü–, yoksa saçlarındaki minik süsler onu uyarırdı. Corele, Shadar Logoth’un etkisini üzerinden atmak için biraz uyumasının yeterli olacağını söylemişti. Işık, oğlanı hayatta tutmak zorundaydı, yoksa her şey boşa gidecekti.

“Biliyorum,” dedi. Ve Algarin ona her şeyi anlatıyor olabileceğinden, ekledi, “Emarin’i yakalayan ve Tar Valon’a götüren bendim,” Bazılarına

göre, Algarin'in minnetini çekecek tuhaf bir şey, ama adamın küçük erkek kardeşi ehlileştirildikten ve Cadsuane'in bunu atlatmasına yardımcı olmasından sonra on seneden fazla yaşamıştı. Kardeşleri birbirlerine yakındı.

Oğlan sandalyesine yerleşirken kaşları seğirdi. Bilmiyordu. “Algarin sınanmak istiyor,” dedi.

Cadsuane dingin ve sakin bir biçimde onun bakışlarını karşıladı ve dilini tuttu. Algarin'in çocuklarından hayatta kalanlar evlenmişti. Belki bu toprak parçasını vârislerine bırakmaya hazırdı. Her durumda, yönlendirebilen bir adam eksik, bir adam fazla olması artık önemli değildi. Karşısında oturan, ona bakmakta olan oğlan olmadığı sürece.

Bir an sonra oğlanın çenesi, hafif bir baş sallama ile oynadı. Cadsuane'i sınıyor muydu? “Aptallık ettiğinde sana söylemeyeceğimden korkmana hiç gerek yok, evlat.” Çoğu insan, Cadsuane'in sivri dilini kullandığı bir görüşmeden sonra bunu hatırlardı. Bu genç adam zaman zaman hatırlatılmaya ihtiyaç duyuyordu. Oğlan homurdandı. Kahkaha olabilirdi. Hüzünlü de olabilirdi. Cadsuane kendi kendine, oğlanın Cadsuane'den ona bir şey öğretmesini istediğini hatırlattı, ama neyi öğretmesini istediğini bilmiyor gibiydi. Fark etmez. Cadsuane'in bir listesi vardı zaten ve daha o listeye yeni başlamıştı.

Oğlanın yüzünde ancak taş oyma kadar ifade vardı, ama ayağa fırladı ve şömine ile kapı arasında ileri geri yürümeye başladı. Yumruklarını arkasında sıkmıştı. “Alivia ile Seanchanlar hakkında konuştum,” dedi. “Ordularına bir sebepten Her Daim Muzaffer Ordu adını vermişler. Kaybettikleri savaş olmamış. Çatışmalar, evet, ama asla savaş değil. Bir çatışmayı kaybettikleri zaman oturur, neyi yanlış yaptıklarını, düşmanın neyi doğru yaptığını incelerlermiş. Sonra, kazanmak için neyi değiştirmeleri gerekiyorsa değiştirirlermiş.”

“Akıllıca bir yol,” dedi Cadsuane, sel gibi gelen sözler bittiği zaman. Açık ki oğlan bir yorum bekliyordu. “Aynısını yapan adamlar biliyorum. Davram Bashere, örneğin. Gareth Bryne, Rodel Ituralde, Agelmar Jagad. Hatta, hayattayken Pedron Niall. Hepsi büyük kumandanlar olarak görülüyordu.”

“Evet,” dedi oğlan adımlamaya devam ederek. Cadsuane'e bakmadı, belki onu görmüyordu, ama işitiyordu. Aynı zamanda dinlediğini de umuyordu Cadsuane. “Beş adam, hepsi büyük kumandanlar. Seanchanların

hepsi yapıyor bunu. Bin senedir sürdürüyorlarmış. Değiştirmeleri gereken şeyi değiştiriyorlar, asla pes etmiyorlarmış."

"Onların *alt edilememesi* olasılığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Cadsuane sakin sakin. Gerçekleri öğrenene kadar sükûnet her zaman işe yarardı, genellikle daha sonra da.

Oğlan gergin bir duruş ve buzdan bakışlarla ona döndü. "Eninde sonunda onları yenerim," dedi, sesini nazik tutmaya çalışarak. Bu kadarı övgüye değerdi. Cadsuane, koyduğu kurallar ihlal edildiği için ceza verebileceğini ve vereceğini ne kadar az kanıtlarsa o kadar iyiydi. "Ama..." Koridorda süren bir tartışmanın sesleri kapıyı aşıp duyulunca oğlan hırlayarak sustu.

Bir an sonra kapı hızla açıldı ve Elza geri geri odaya girdi. Hâlâ yüksek sesle tartışıyor, kollarını açarak iki Aes Sedai'yi durdurmaya çalışıyordu. Solgun yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan Erian diğer Yeşil'i kaba güç kullanarak ittiriyordu. Erian'ın yanında sıradan görünmesine sebep olacak kadar güzel bir kadın olan Sarene, bir Beyaz'dan bekleneceği gibi, daha serinkanlı bir ifadeye sahipti, ama çileden çıkmış bir biçimde başını iki yana sallıyordu. Öyle ki ince örgülerindeki rengârenk boncuklar şıkırdıyordu. Sarene öfkeli bir mizaca sahipti, ama genellikle sıkı kontrol altında tutardı onu.

"Bartol ve Rashan geliyor," diye bildirdi Erian yüksek sesle, heyecanı yüzünden yoğunlaşmış Illian aksanı ile. Onlar, Cairhien'de bıraktığı iki Muhafızıydı. "Onları ben çağırtmadım, ama biri onlarla birlikte Yolculuk etmiş. Bir saat önce, aniden daha yakında hissettim onları ve şu anda daha da yakındalar. Şu anda bize doğru geliyorlar."

"Benim Vitalien de yaklaşıyor," dedi Sarene. "Sanırım birkaç saat içinde burada olur."

Elza kollarını indirdi, ama sırtının gerginliğine bakarak, hâlâ iki Aes Sedai'ye dik dik bakmaktaydı. "Benim Fearil de kısa süre sonra burada olur," diye mırıldandı. Elza'nın tek Muhafızı oydu; evli oldukları söyleniyordu ve evlenen Yeşiller nadiren ikinci bir Muhafız alırdı. Cadsuane, diğerleri konuşmasa onun konuşup konuşmayacağını merak etti.

"Bu kadar erken beklememiştim," dedi oğlan yumuşak sesle. Yumuşak, ama sesinde bir çelik tınısı da vardı. "Ama olayların beni bekleyeceğini düşünmemeliydim, değil mi, Cadsuane?"

"Olaylar kimseyi beklemez," dedi Cadsuane, ayağa kalkarak. Erian, onu yeni fark etmiş gibi irkildi, halbuki Cadsuane yüzünün oğlanınki kadar

ifadesiz olduğundan emindi. Belki aynı zamanda, aynı ölçüde taşsı. O Muhafızları Cairhien’den getiren her ne ise, yanlarında her kim Yolculuk etmişse, başlı başına sorun olabilirdi, ama Cadsuane oğlandan bir yanıt daha aldığını düşünüyordu ve bu konuda ona nasıl danışmanlık yapacağını büyük dikkatle düşünmesi gerekiyordu. Bazen, yanıtlar sorulardan daha dikenli olabilirdi.

24
Güçlenen Bir Fırtına

Akşam güneşi Rand'ın yatak odasına yatık ışınlarını yolluyor olmalıydı, ama dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu ve alacakaranlığı uzak tutmak için tüm lambalar yakılmıştı. Ejderduvarı'ndan yuvarlanıp gelen ve neredeyse kar yağdıracak kadar derin bir soğuk getiren şiddetli bir fırtınaydı. Evi döven yağmur damlaları yarı donmuştu ve şöminede yanan kütüklere rağmen odada bir soğuk asılıydı.

Rand yatağının üzerine uzanmış, çizmeli ayaklarını örtünün üzerinde üst üste dayamış, sayvana bakıyor, düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. Dışarıdaki fırtınayı duymazdan gelebilirdi, ama koltuğuna sokulan Min bambaşka bir meseleydi. Min onun dikkatini dağıtmaya çalışmıyordu; çalışmadan başarıyordu bunu. Rand onunla ne yapacaktı? Elayne ve Aviendha'yla da. Caemlyn'den bu kadar uzakta, o ikisi kafasının içinde belirsiz farkındalıklardı. En azından hâlâ Caemlyn'de olduklarını varsayıyordu. Konu o ikisi olunca, varsaymak tehlikeli olabilirdi. Şu anda onlar hakkında, genel bir yön duygusu ve hâlâ yaşadıkları bilgisinden başka şey yoktu elinde. Ama Min'in bedeni yan tarafına sıkı sıkı yaslanmıştı ve bağ onu kafasının içinde, bedeniyle olduğu kadar canlı bir biçimde hissetmesini sağlıyordu. Min'i, Elayne ve Aviendha'yı güvende tutmak için çok mu geçti acaba?

Herhangi birini güvende tutabileceğini düşündüren nedir? diye fısıldadı Lews Therin kafasının içinde. Ölü deli artık eski bir dosttu. *Hepimiz öleceğiz. Onları öldüren kişinin sen olmayacağını umman yeterli.* Kucak açtığı bir dost değil, yalnızca bir türlü kurtulamadığı bir dost. Artık Min, Elayne ya da Aviendha'yı öldürmekten, delirmekten korktuğundan daha fazla korkmuyordu. En azından, kafasının içinde ölü bir adam ve zaman

zaman tanıyacak gibi olduğu puslu bir yüz varken, şimdi olduğundan daha fazla delirmekten daha fazla değil. Cadsuane'e sormaya cesaret edebilir miydi?

Kimseye güvenme, diye mırıldandı Lews Therin, sonra alaylı bir kahkaha attı. *Ben dahil.*

Min herhangi bir uyarı vermeden kaburgalarını öyle fena yumrukladı ki Rand homurdandı. "Melankoliye kapılıyorsun, koyun çobanı," diye hırladı. "Yine benim için endişeleniyorsan, yemin ederim ben..." Min'in pek çok değişik hırlaması vardı ve her biri bağdan gelen ayrı bir duyguya tekabül ediyordu. Şu anda ondan aldığı, biraz endişe taşıyan hafif sinir vardı. Bazen Rand'ın kafasını koparmamak için kendini zor tutuyormuş gibi, keskin bir his vardı. Min'in kafasındaki eğlenti ile Rand'a neredeyse kahkaha attıracak ya da çok uzun zamandır kahkaha atmaya ne kadar yaklaşabiliyorsa o kadar yaklaştırabilecek bir hırlama vardı. Bir de, bağ olmasa bile kanını ısıtabilen gırtlaktan gelen bir hırlama vardı.

"Hiç gelemem," dedi Min uyarırcasına, Rand onun arkasında duran elini çekemeden. Min yuvarlanıp ayağa kalktı ve paylarcasına bakarak işlemeli ceketini çekiştirip düzeltti. Rand'la bağ kurduğundan beri onun kafasından geçenleri okumak konusunda daha iyi olmuştu ve önceden de yeterince iyiydi. "Onlar hakkında ne yapacaksın, Rand? Cadsuane ne yapacak?" Pencerelerde, neredeyse lambaları sönük gösterecek kadar parlak bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü camları sarstı.

"Şimdiye dek kadının ne yapacağını önceden tahmin edemedim, Min. Bugün neden farklı olsun?"

Rand bacaklarını yandan sarkıtıp, Min'e dönük olarak doğrulup otururken kalın tüy şilte çöktü. Rand düşünmeden elini yan tarafındaki eski yaralara bastıracaktı neredeyse, sonra kendine hâkim oldu ve jestini değiştirerek ceketinin düğmelerini ilikledi. Yarı iyileşmiş, asla tam olarak iyileşmeyen o iki üst üste binmiş yara Shadar Logoth'tan bu yana acı veriyordu. Ya da belki yalnızca Rand onların nasıl zonkladıklarının daha fazla farkındaydı. Yaraların sıcaklığı, avucundan daha küçük bir yere sıkışmış fırın harareti gibiydi. Shadar Logoth yok olduğuna göre, en azından birinin iyileşeceğini umuyordu. Belki henüz bir fark sezecek kadar zaman geçmemişti yalnızca. Min'in yumrukladığı yer orası değildi –kız, Rand'ın geri kalanına olmasa bile yaralarına her zaman nazik davranıyordu– ama Rand acıyı ondan sakladığını düşünüyordu. Ona

endişelenecek yeni bir şey vermenin anlamı yoktu. Kızın gözlerindeki, kafasındaki endişe Cadsuane hakkında olmalıydı. Ya da diğerleri hakkında.

Malikâne ve dış binaları kalabalıktı şimdi. Eninde sonunda birilerinin Cairhien'de bırakılan Muhafızları kullanmaya çalışması kaçınılmaz görünmüştü; Aes Sedaileri Yenidendoğan Ejder'i bulmaya gideceklerini ilan etmemişti, ama sır olarak da saklamamışlardı. Buna rağmen, Rand onlarla gelen kişiyi hiç beklememişti. Davram Bashere ve yüz Saldaealı hafif süvarisi, mahvolan eyerler hakkında homurdanarak, rüzgârla süpürülen yağmurda atlarından inmişti. Bir sebepten, sağanağa karşı kendilerini korumamış olan yarım düzineden fazla Asha'man vardı yanlarında. Bashere'le at sürüyorlardı, ama iki ayrı grup olarak gelmişlerdi sanki, aralarında her zaman birazcık mesafe ve güçlü bir ihtiyat kokusu oluyordu. Ve Asha'manlardan bir Logain Ablar'dı. Logain! Yakasına Kılıç ve Ejder iğnesi takmış bir Asha'man! Hem Bashere, hem de Logain onunla konuşmak istemişti, ama başkalarının önünde değil; özellikle de birbirlerinin önünde değil. Ama beklenmedik olsalar da olmasalar da, en şaşırtıcı ziyaretçi onlar değildi. Sekiz Aes Sedai'nin Cadsuane'in dostları olduklarını düşünmüştü, ama kadının onların çoğunu gördüğünde şaşırdığına yemin edebilirdi. Daha da tuhafı, bir tanesi dışında hepsi Asha'manlarla birlikte görünüyordu! Tutsak değil, kesinlikle koruma da değil, ama Logain Bashere varken açıklamak istememişti ve Bashere de Logain'e kendisinden önce Rand'la yalnız konuşma fırsatı tanımak istememişti. Şimdi üstlerini başlarını kurutuyor, odalarına yerleşiyor, Rand'ı düşüncelerini düzene koymak üzere yalnız bırakıyorlardı. Min yakındayken ne kadar düzene koyabilirse. Cadsuane ne yapacaktı? Eh, Rand ondan tavsiye istemeye çalışmıştı. Ama olaylar ikisinin de önüne geçmişti. Cadsuane ne düşünürse düşünsün karar verilmişti. Yine pencerelerde bir şimşek parladı. Şimşek Cadsuane gibiydi. Ne zaman çakacağını asla bilemiyordunuz.

Alivia onun işini bitirebilirdi, diye mırıldandı Lews Therin. *Ölmemize yardım edecek; sen söylersen bizim için Cadsuane'i ortadan kaldırır.*

Onu öldürmek istemiyorum, diye düşündü Rand, ölü adama hitaben. *Onun ölmesini göze alamam.* Lews Therin bunu onun kadar iyi biliyordu, ama adam yine de kendi kendine homurdandı. Shadar Logoth'tan bu yana, bazen birazcık daha az deli gibi geliyordu. Ya da belki Rand birazcık daha fazla deliydi. Hem, kafasının içindeki ölü bir adamla konuşmayı olağan sayıyordu ve bu pek aklı başında bir seçim sayılmazdı.

“*Bir şey* yapmak zorundasın,” diye mırıldandı Min, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Logain’in halesinde her zamankinden güçlü bir zafer ifadesi var. Belki hâlâ gerçek Yenidendoğan Ejder olduğunu düşünüyordur. Lord Davram’ın çevresinde gördüğüm imgelerde ise... karanlık... bir şey var. Senin aleyhine dönerse ya da ölürse... askerlerden birinin Lord Dobraine’in ölebileceğini söylediğini duydum. Onlardan tekini kaybetmek bile bir darbe olur. Üçünü birden kaybedersen, bunun etkisini üzerinden atman bir seneni alabilir.”

“Görmüşsen, olacaktır. Ben elimden geleni yapmalıyım, Min, elimden gelmeyen için endişelenemem.” Kız ona, kadınların bol bol kullandığı, Rand tartışma başlatmaya çalışıyormuş gibi bir ifade ile baktı.

Kapıdan bir tıkırtı gelince Rand başını çevirdi ve Min duruşunu değiştirdi. Rand onun kol yenindeki hançerlerden birini dışarı kaydırdığını ve bileğinin arkasında sakladığını düşündü. Kadın üzerinde Thom Merrilin’den daha fazla bıçak taşıyordu. Ya da Mat’ten. Kafasının içinde renkler döndü, neredeyse tanıdık bir imgeye... ne? At arabasının sırasında oturan bir adam mı? En azından, bazen düşüncelerinde beliren yüz değildi ve yüze eşlik eden baş dönmesi olmadan, sahne bir anda tamamen silindi.

“Gir,” diye seslendi ayağa kalkarak.

Elza içeri girdiğinde zarif bir reverans ile koyu yeşil eteğini açtı. Gözleri ışıl ışıldı. Hoş görünüşlü bir kadındı ve bir kedi kadar serinkanlı ve kendinden memnundu. Min’i görmezden geldi. Rand’a yemin etmiş onca Aes Sedai içinde, en hevesli olanı Elza idi. Aslında, tek hevesli olanı. Diğerlerinin yemin etmek için kendi sebepleri, kendi açıklamaları vardı elbette ve Verin ile Dumai Kuyuları’nda onu bulmaya gelen Aes Sedailerin bir *ta’veren*’in karşısında başka seçenekleri yoktu, ama Elza serinkanlı görünüşüne rağmen, Rand’ın Tarmon Gai’don’a kadar yaşadığını görme tutkusuyla için için yanıyordu. “Ogier geldiği zaman bildirmemi istedin,” dedi, gözlerini yerden kaldırmadan.

“Loial!” diye bağırdı Min neşeyle. Hançeri kol yenine tıktı ve koşarak Elza’nın yanından geçti. Kadın hançeri görünce gözlerini kırpıştırdı. “Benimle görüşmeden odana gitmene izin verdiği için Rand’ı öldürebilirdim!” Bağ içten olmadığını söylüyordu. Tam olarak değil.

“Teşekkür ederim,” dedi Rand Elza’ya, oturma odasından gelen neşeli sesleri, Min’in hafif kahkahalarını ve Loial’in yeryüzü kahkaha atıyormuş gibi sarsıcı Ogier neşesini dinleyerek. Gökyüzünde gök gürültüsü yuvarlandı.

Belki de Aes Sedai'nin tutkusu, Rand'ın Loial'e ne dediğini bilme arzusuna kadar uzanıyordu, çünkü kadının dudakları gerildi ve bir an duraksadıktan sonra diz kırdı, hızla yatak odasından çıktı. Neşe gürültülerindeki kısa kesinti kadının oturma odasından geçtiğini, yeniden başlaması ise odadan çıktığını ilan etti. Rand ancak ondan sonra Güç'ü kavradı. Bunu yaparken kimsenin onu görmemesine dikkat ediyordu.

İçine, güneşten de sıcak bir ateş aktı, aynı zamanda o kadar soğuktu ki yanında bir tipi bahar gibi kalırdı, dışarıda esen fırtınayı cüceleştiren, bir dikkatsizlik anında onu kavurmakla tehdit eden bir öfke kasırgası. *Saidin*'i kavramak bir hayatta kalma savaşıydı. Ama kornişlerdeki yeşiller aniden daha yeşil, ceketinin siyahı daha siyah, işlemelerdeki altın daha parlak oldu. Sarmaşık oymalı yatak direklerindeki ahşabın harelerini görebiliyor, seneler önce zanaatçının zımparaladığı yerde kalan hafif izleri seçebiliyordu. *Saidin*, onsuzken yarı kör ve uyuşukmuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Hissettikleri kısmen böyleydi.

Temiz, diye fısıldadı Lews Therin. *Bir kez daha arı ve temiz.*

Öyleydi. Kırılış'tan bu yana Güç'ün eril yarısını kirleten leke gitmişti. Ama bu Rand'ın içinde yükselen mide bulantısını, iki büklüm olup midesini yere boşaltma dürtüsünü engellemedi. Bir anlığına oda döndü sanki ve dik durabilmek için en yakın yatak direğine elini yaslamak zorunda kaldı. Leke gitmişken, neden hâlâ bu bulantıyı hissettiğini bilmiyordu. Lews Therin ya bilmiyordu ya söylemiyordu. Ama, elinden gelirse, *saidin*'i kavrarken onu görmelerine izin vermemesinin sebebi buydu. Elza onu Son Savaş'a ulaştırma arzusuyla kavruluyor olabilirdi, ama onun düştüğünü görmek isteyen çok kişi vardı ve yalnızca Karanlıkdostlarından oluşmuyorlardı.

O zayıflık anında ölü adam *saidin*'e uzandı. Rand onun açgözlülükle tırmaladığını hissedebiliyordu. Onu itip uzaklaştırmak eskisinden daha mı zor olmuştu? Bazı açılardan, Shadar Logoth'tan bu yana Lews Therin'in onun bir parçası olduğu hissi kuvvetlenmişti. Fark etmezdi. Ölmeden önce nereye kadar delirebilirdi ki? O zamana kadar dayanması yeterliydi. Derin bir nefes alarak, midesinde kalan bulantı izlerini görmezden geldi ve gök gürültüsü çatırtıları arasında oturma odasına yürüdü.

Min odanın ortasında durmuş, Loial'in ellerinden birini iki eline almış, başını kaldırmış ona gülümsüyordu. Loial'in elini tutmak için iki elini kullanması gerekiyordu ve yine de o eli saramıyordu. Ogier'in başı badanalı tavandan otuz santim aşağıdaydı. Koyu mavi yünlü kumaştan yeni bir ceket giymişti ve ceketin etekleri dizine kadar gelen çizmelerin üzerinde

açılıyordu, ama bu sefer cepleri kitapların köşeli şekilleri ile şişmemişti. Rand'ı görüne çay fincanı büyüklüğünde gözler aydınlandı ve Ogier'in geniş ağzında beliren sırıtış yüzünü ikiye böldü. Dağınık saçlarından yükselen tüylü kulaklar keyifle titredi.

"Lord Algarin'in Ogier misafir odaları var, Rand," diye gürledi, bas davullar gibi bir sesle. "Hayal edebiliyor musun? Hem de altı tane! Elbette, bir süredir kullanılmıyorlar, ama her hafta havalandırıyorlarmış, bu yüzden hiç rutubet yok ve yatak örtüleri iyi ketenden. Yine insan boyu bir yatakta iki büklüm yatacağımı sanmıştım. Hmmm. Burada çok kalmayacağız, değil mi?" Uzun kulakları birazcık sarktı, sonra huzursuzlukla seğirmeye başladı. "Kalmamamız gerektiğini düşünüyorum. Demek istediğim, gerçek bir yatakta yatmaya alışabilirim ve seninle kalacaksam bu hiç iyi olmaz. Yani... Eh, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Rand yumuşak sesle. Ogier'in kuruntularına gülebilirdi. Gülmeliydi. Yalnız, son zamanlarda kahkaha atmak içinden gelmiyordu. Odaya, kulak misafirlerine karşı bir ağ dokudu ve *saidin*'i salıvermek için bağladı. Son mide bulantısı izleri de hemen solmaya başladı. Genelde, çaba göstererek mide bulantılarını kontrol altında tutabiliyordu, ama gerekmediği sürece zorlamanın anlamı yoktu. "Kitapların ıslandı mı?" Buraya geldiğinde Loial'in ilk endişesi, kitaplarını kontrol etmekti.

Aniden aklına, yaptığı işi ağ dokumak olarak düşündüğü geldi. Lews Therin böyle ifade ederdi. Bu tür şeyler çok sık oluyordu, diğer adamın tabirleri kafasına süzülüyordu ve diğer adamın anıları onunkilere karışıyordu. O Rand al'Thor'du, Lews Therin Telamon değil. Bir koruma örmüştü ve örgüyü düğümlemişti, ağ dokuyup bağlamamıştı. Ama biri de aklına diğeri kadar kolaylıkla geliyordu.

"*Manechesli Willim'in Makaleleri* kitabım nemlendi," dedi Loial tiksintiyle, salam kalınlığında parmağı ile üst dudağını ovalayarak. Tıraş olurken dikkatsiz mi davranmıştı, yoksa geniş burnunun altındaki şey bıraktığı bıyık mıydı? "Sayfalar lekelenebilir. O kadar dikkatsiz davranmamalıydım, söz konusu olan bir kitapken değil. Not aldığım defter de biraz ıslanmış. Ama mürekkep dağılmamış. Her şey hâlâ okunabilir durumda, ama aslında bir çanta yaptırıp..." Yavaşça alnı kırıştı, kaşlarının uzun uçları yanaklarına doğru sarktı. "Yorgun görünüyorsun, Rand. Yorgun görünüyor, Min."

“Çok çalışıyordu, ama şimdi dinleniyor,” dedi Min savunurcasına ve Rand gülümsedi. Birazcık. Min, dostlarına karşı bile savunurdu Rand’ı. “Dinleniyorsun, koyun çobanı,” diye ekledi, Loial’in dev elini bırakıp yumruklarını kalçalarına dayayarak. “Otur ve dinlen. Ah, otursana, Loial. Sana bakmak için başımı kaldırmaya devam edersem boynum tutulacak.”

Loial, gırtlağında boğulmuş bir boğa böğürmesine benzeyen bir sesle gülerek dik sırtlı sandalyeleri kuşkuyla süzdü. Onunla karşılaştırıldığında, çocuklar için yapılmış gibi görünüyorlardı. “Koyun çobanı. Ona koyun çobanı demeni duymak ne kadar güzel, bilemezsin, Min.” Dikkatle oturdu. Sade oymalı sandalye ağırlığı altında gıcırdadı ve Loial’in dizleri önünde dikildi. “Özür dilerim, Rand, ama gülünç gerçekten. Son aylarda fazla gülmedim.” Sandalye dayanıyordu. Loial, koridor kapısına çabucak bir bakış fırlatarak, çok da yüksek olmayan bir sesle ekledi, “Karldin mizahtan pek anlamıyor.”

“Rahat rahat konuşabilirsin,” dedi Rand ona. “Bir... bir örgünün ardında güvendeyiz.” Neredeyse kalkan diyecekti, ki aynı şey değildi bu. Yalnız, Rand aynı şey olduğunu biliyordu.

Oturamayacak kadar bitkin hissediyordu, tıpkı çoğu gece uyuyamayacak kadar bitkin hissettiği gibi –bitkinlikten kemikleri ağrıyordu–; bu yüzden gidip şöminenin önünde dikildi. Bacadan esen rüzgâr odunların üzerindeki alevleri dans ettiriyor, zaman zaman odaya küçük bir duman bulutu yolluyordu, ama gök gürültüsü uzaklaşmış gibiydi. Belki fırtına diniyordu. Ellerini arkasında kenetleyerek ateşe sırtını döndü, “İhtiyarlar ne dedi, Loial?”

Loial hemen yanıt vermek yerine, cesaretlendirme ya da destek ararmış gibi Min’e baktı. Mavi sandalyenin kenarına tünemiş, bacak bacak üstüne atmış olan Min Ogier’e gülümsedi ve başını salladı. Loial, derin mağaralarda esen rüzgâr gibi iç çekti. “Karldin ve ben her *yurdu* ziyaret ettik, Rand. Shangtai Yurdu dışındaki hepsini, elbette. Oraya gidemedim, ama gittiğimiz her yerde mesaj bıraktım ve Daiting Shangtai’den uzak değildir. Biri mesajı oraya götürecektir. Büyük Kütük Shangtai’de toplanıyor ve bu kalabalıkları çekecektir. Siz insanlar Yüzyıl Savaşları’nda savaştığınızdan beri, bin senedir ilk kez Büyük Kütük çağrısı yapıldı ve Shangtai’in sırasıydı. Çok önemli bir şeyi konuşacaklar, ama neden çağrı yapıldığını kimse bana söylemedi. Sakal uzatana kadar sana hiçbir Kütük hakkında bilgi vermezler,” diye mırıldandı, geniş çenesindeki yeni çıkmaya başlamış sakalları yoklayarak. Görünüşe göre, bu eksikliği gidermeyi

düşünüyordu, ama bunu yapabileceği kesin değildi, Loial doksan yaşını aşmıştı, ama bir Ogier için hâlâ çocuktu.

"İhtiyarlar?" diye sordu Rand sabırla. Loial ya da herhangi bir Ogier karşısında sabırlı olmalıydınız. Zamanı insanlar gibi görmüyorlardı – insanlar arasında, bin seneden sonra kimin *sırasının* geldiğini kim düşünürdü?– ve fırsat verilse Loial uzun uzun konuşurdu. Gerçekten uzun uzun.

Loial'in kulakları seyirdi ve Min'e bir bakış daha fırlattı, karşılığında yeni bir cesaret verici gülümseme aldı. "Eh, dediğim gibi, Shangtai dışında tüm *yurtları* ziyaret ettim. Karldin içlerine girmedi. Bir dakikalığına Kaynak'tan kesilmektense her gece bir çalının altında uyumayı tercih ediyordu." Rand tek kelime etmedi, ama Loial dizlerine koyduğu ellerini kaldırdı. "Asıl konuya varıyorum, Rand. Gerçekten. Elimden geleni yaptım, ama yeterli olduğundan emin değilim. Sınırboyları'ndaki *yurt* bana evime dönmemi ve işleri daha yaşlı ve bilge kafalara bırakmamı söyledi. Gölge Kıyısı dağlarındaki Shadoon ve Mardoon da öyle. Diğer *yurtlar* Yolkapılarını korumayı kabul ettiler. Tehlike olduğuna gerçekten inandıklarını sanmıyorum, ama kabul ettiler, bu yüzden dikkatle koruyacaklarından emin olabilirsin. Birinin mesajı Shangtai'ye götüreceğinden de eminim. Shangtai'deki İhtiyarlar *yurdun* hemen dışında bir Yolkapısı olmasından hiçbir zaman memnun olmadılar. İhtiyar Haman'ın onun tehlikeli olduğunu söylediğini yüz kez duymuşumdur. Orayı gözlemeyi kabul edeceklerini biliyorum."

Rand yavaşça başını salladı. Ogierler asla yalan söylemezdi ya da en azından yalan söylemeye kalkan pek azı öyle başarısız olurdu ki asla ikinci defa denemezlerdi. Bir Ogier'in sözü, bir başkasının yemini kadar ciddiye alınırdı. Kapıyollar dikkatle korunacaktı. Sınırboyları'ndakiler ve Amadicia'nın ve Tarabon'un güneyindeki dağlarda bulunanlar dışında. Kapıdan kapıya giderek insan Dünyanın Omurgası'ndan Aryth Okyanusu'na, Sınırboyları'ndan Fırtınalar Denizi'ne kadar, bir şekilde zamanın dışında ya da yanı başında olan tuhaf bir dünyada yolculuk edebilirdi. Yollar'da iki gün yürümek, hangi yolu seçtiğinize bağlı olarak, sizi yüz elli ya da sekiz yüz kilometre öteye taşırdı. Eğer tehlikelerini göze alıyorsanız. Yollar'da kolaylıkla ölebilirdiniz ya da daha kötüsü olabilirdi. Yollar uzun zaman önce kararmış, yozlaşmıştı. Ama Trolloclar buna aldırmıyordu, en azından onları güden Myrddraaller varken. Ve dokuz Yolkapısı korumasız kalacaktı, herhangi biri açılıp on binlerce Trolloc

kusabilirdi. *Yurtların* işbirliği olmadan onları korumak imkânsız olabilirdi. Pek çok insan Ogierlerin var olduğuna inanmıyordu ve inanan pek az kişi de onlara bulaşmak istemiyordu. Belki Asha'manlar onlarla ilişkiye geçerdi. Eğer güvenebileceği kadarını bulabilirse.

Aniden yorgun olan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Loial yıpranmış ve sıska görünüyordu. Ceketi kırışmıştı ve üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Bir Ogier'in *yurdundan* çok uzun süre uzak kalması tehlikeliydi ve Loial evini terk edeli beş sene olmuştu. Belki son birkaç aydaki o kısa ziyaretler yeterli olmamıştı. "Belki artık eve dönmelisin, Loial. Shangtai Yurdu buradan yalnızca birkaç gün uzakta."

Loial dimdik otururken sandalyesi korkutucu bir biçimde gıcırdadı. Kulakları da dehşetle dikilmişti. "Annem orada olacak, Rand. O ünlü bir Konuşmacı'dır. Büyük Kütük'ü asla kaçırmaz."

"Ta İki Nehir'den oraya gitmiş olamaz," dedi Rand ona. Loial'in annesi aynı zamanda ünlü bir yürüyüşçüydü, ama bir Ogier için bile sınırlar vardı.

"Sen annemi tanımazsın," diye mırıldandı Loial, karanlık karanlık gümleyen bir davul gibi. "Erith de yanındadır. Oradadır."

Min, gözlerinde tehlikeli bir ışıkla Ogier'e doğru eğildi. "Erith hakkında nasıl konuştuğuna bakarak, onunla evlenmek istediğini biliyorum, o zaman neden ondan kaçıyorsun?"

Rand şöminenin önünden Min'i inceledi. Evlilik. Aviendha Rand'ın onunla ve aynı zamanda Aiel gelenekleri uyarınca Elayne ve Min'le evleneceğini varsayıyordu. Ne kadar tuhaf gelirse gelsin, Elayne de aynı fikirde gibiydi. Rand öyle sanıyordu. Min ne düşünüyordu? Hiç söylememişti. Rand o üç kadının onunla bağ kurmasına izin vermemeliydi. Öldüğü zaman bağ onları acıya boğacaktı.

Loial'in kulakları şimdi ihtiyatla titriyordu. Ogierlerin kötü yalancılar olmalarının bir sebebi o kulaklardı. Ogier, aralarında iri olan Min'miş gibi, yatıştırıcı jestler yaptı. "Eh, istiyorum, Min. Elbette istiyorum. Erith hem çok güzel, hem de algıları kuvvetli. Ben şeyi açıklarken ne kadar dikkatli dinlediğini sana?.. Elbette anlattım. Karşıma çıkan herkese anlatıyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Ama henüz değil. Siz, insanlar gibi değiliz, Min. Sen Rand'ın istediği her şeyi yapıyorsun. Erith benim yerleşip evde kalmamı bekleyecek. Eğer *yurttan* birkaç günden daha fazla uzak kalmaları anlamına gelecekse, Ogier kadınları kocalarının hiçbir yere gitmesine, hiçbir şey yapmasına izin vermez. Benim bitirilecek bir kitabım var. Rand'ın yaptığı her şeyi görmezsem bunu nasıl yapacağım? Eminim ben

Cairhien’den ayrıldığımdan beri bir sürü şey yapmıştır ve eminim onları asla doğru düzgün kayda geçiremeyeceğim. Erith beni anlamayacaktır. Min? Min, bana kızdın mı?”

“Sana kızdığımı düşündüren nedir?” diye sordu Min soğuk soğuk.

Loial derin bir göğüs geçirdi. Rahatladığı o kadar açıktı ki Rand bakakaldı. Işık, Ogier gerçekten de Min’in kızmadığını kastettiğini düşünmüştü! Rand konu kadınlar, hatta Min olduğunda bile –özellikle Min olduğunda– karanlıkta el yordamı ile ilerlediğini biliyordu, ama Loial Erith’le evlenmeden önce bildiklerinden çok daha fazlasını öğrense iyi olacaktı. Aksi halde, Erith hasta bir keçi gibi derisini yüzerdi onun. Min Erith’in işini onun adına yapmadan önce Loial’i odadan çıkarması en iyisi olacaktı. Rand boğazını temizledi.

“Bu gece düşün, Loial,” dedi. “Belki sabaha fikrini değiştirirsin.” İçinde bir parça, Loial’in fikrini değiştireceğini umuyordu. Ogier evinden ayrılalı çok olmuştu. Ama içinde bir başka parça... Alivia’nın Seanchanlar hakkında söyledikleri doğruysa, Loial’i kullanabilirdi. Bazen kendi kendini tiksindiriyordu. “Her durumda, Bashere’le hemen konuşmam gerek. Logain’le de.” İsmi söylerken ağzı gerildi. Logain’in Asha’man siyahları içinde ne işi vardı?

Loial ayağa kalkmadı. Yüzündeki ifade daha da endişeli oldu, kulakları arkaya yattı ve kaşları sarktı. “Rand, sana söylemem gereken bir şey var. Bizimle gelen Aes Sedailer hakkında.”

O sözlerine devam ederken pencerelerin dışında şimşekler çaktı ve gök gürültüsü öncekinden de şiddetle patladı. Bazı fırtınalarda, sessizlik yalnızda en kötüsünün yaklaştığını haber verirdi.

Sana fırsatın varken onları öldürmen gerektiğini söylemiştim, diye kahkaha attı Lews Therin. *Söylemiştim.*

“Bağ kurduklarından *emin misin,* Samitsu?” diye sordu Cadsuane sertçe. Ve malikânenin çatısının üzerinde patlayan gök gürültüsünün üzerinden duyulabilecek kadar yüksek sesle. Gök gürültüsü ve şimşek ruh haline uyuyordu. İçinden hırlamak geliyordu. Sakin sakin oturup sıcak zencefilli çay yudumlaması için eğitimini ve deneyimini sonuna kadar kullanması gerekiyordu. Çok uzun zamandır duygularının hâkim olmasına izin vermiyordu, ama bir şeyleri ısırmak istiyordu. Ya da birini.

Samitsu’nun elinde de çay dolu porselen bir fincan vardı, ama o daha tek damla içememişti ve Cadsuane’in gösterdiği sandalyeyi görmezden

gelmişti. İnce Aes Sedai soldaki şöminedeki alevleri izlediği yerden döndü ve başını iki yana sallarken siyah saçlarındaki çanlar çınladı. Saçlarını doğru düzgün kurutmaya zahmet etmemişti ve saçları ıslak ıslak sırtına sarkıyordu. Ela gözleri huzursuzdu. “Bir Aes Sedai’ye sorabileceğim bir soru değil, Cadsuane, değil mi? Hem, bana söylemeyecekleri kesin. Kim söylerdi ki? Başta, belki Merise ve Corele gibi yaptıklarını sandım. Ve zavallı Daigian gibi.” Yüzünde duygudaşlıkla kısaca irkildi. Kaybı yüzünden Daigian’ı kemiren büyük acıyı biliyordu. İlk Muhafızını kaybetmiş her Aes Sedai çok iyi bilirdi. “Ama Toveine ve Gabrelle’in Logain’le olduğu açık. Sanırım Gabrelle onunla yatıyor. Bir bağ kurulmuşsa, kuran erkeklerdi.”

“Tepetaklak.” diye mırıldandı Cadsuane çayına. Bazıları tepetaklağın adil bir oyun olduğunu söylerdi, ama Cadsuane adil oynamaya hiç inanmamıştı. Ya savaşırdınız ya savaşmazdınız ve konu asla oyun değildi. Adalet, güven içinde bir yanda bekleyen ve başkaları kan dökerken konuşan insanlar içindi. Ne yazık ki, olayları dengelemenin bir yolunu bulmaya çalışmanın ötesinde, yapabileceği pek az şey vardı. Denge, adalet gibi değildi. Bu iş köpek mamasına dönüyordu. “Toveine ve diğerleri ile yüzleşmeden önce beni birazcık da olsa uyardığın için memnunum, ama yarın ilk iş Cairhien’e dönmeni istiyorum.”

“Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, Cadsuane,” dedi Samitsu acı acı. “Emir verdiğim insanların yarısı, emrimin doğru olup olmadığını kontrol etmek için Sashalle’e gitti, diğer yarısı da onun tersini söylediğini söyledi yüzüme. Lord Bashere Sashalle’i Muhafızları serbest bırakmaya ikna etti –adamın onları nereden öğrendiğine dair en ufak fikrim yok– ve Sorilea’yı da ikna etti ve benim bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sorilea, ben konumumdan feragat etmişim gibi davranıyordu! Anlamıyor ve beni aptal olarak gördüğünü açıkça ifade etti. Sashalle’in eldivenlerini taşımamı beklemiyorsan, geri dönmemin hiçbir anlamı yok.”

“Onu izlemeni bekliyorum, Samitsu. Daha fazlasını değil. Ben ya da Bilgelerden biri elimizde sopayla onları izlemezken bu Ejderyeminli Aes Sedailerin ne yaptığını bilmek istiyorum. Sen her zaman gözlem yeteneği kuvvetli biri oldun.” Sabır en güçlü özelliği olmamıştı her zaman, ama Samitsu söz konusu olunca gerekiyordu. Sarı Aes Sedai *gerçekten* iyi bir gözlemciydi, zekiydi ve çoğu zaman iradeliydi, yaşayanlar arasında Şifa yeteneği en yüksek olan kişi olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu –en azından Damer Flinn ortaya çıkana kadar– ama en hayret verici özgüven

krizlerini yaşayabiliyordu. Samitsu üzerinde sopa asla işe yaramazdı, ama sırtının okşanması yarardı ve işe yarayan yöntemi kullanmamak aptalca olurdu. Cadsuane ona ne kadar zeki olduğunu, Şifa yeteneğinin ne kadar büyük olduğunu –Samitsu için bu her zaman gerekliydi; ölü bir adama Şifa veremediği için depresyona girebilirdi–, ne kadar akıllı olduğunu hatırlattığında, Arafelli Aes Sedai kendine hâkim olmaya başladı. Ve özgüven kazanmaya.

"Ben bilmeden Sashalle çoraplarını bile değiştiremeyecek, emin olabilirsin," dedi sertçe. Aslında, Cadsuane de daha azını beklemiyordu. "Ama sormama izin verirsen," Samitsu kazandığı özgüvenle, nezakete ancak bu kadar yaklaşmıştı; özgüveninin tükendiği zamanlar dışında solan bir çiçek değildi kadın, "neden burada, Tear'ın uzak ucundasın? Genç al'Thor ne yapacak? Ya da ona ne yaptıracaksın mı demeliyim?"

"Çok tehlikeli bir şey yapmayı düşünüyor," diye yanıt verdi Cadsuane. Pencerelerin dışında şimşek çaktı, gece kadar karanlık bir gökyüzünde keskin, gümüş ışıktan kollar aktı. Cadsuane onun ne yapmayı düşündüğünü çok iyi biliyordu. Yalnız, durdurmalı mı, durdurmamalı mı, onu bilmiyordu.

"Sona ermeli!" diye gürledi Rand ve gökyüzündeki gürlemeler sesini yankıladı. Bu görüşmeden önce ceketini çıkarmış, kollarını sıyırarak önkollarına kızıl altın renklerde dolanmış, altın rengi yeleleri ellerinin sırtına yaslanan Ejderleri ortaya sermişti. Önündeki adamın Yenidendoğan Ejder'in karşısında olduğunu her bakışında hatırlamasını istiyordu. Ama Lews Therin'in telkinlerine uyup lanet Logain Ablar'ı boğmamak için yumruklarını sıkmıştı. "Beyaz Kule ile savaş istemiyorum ve siz lanet Asha'manlar Beyaz Kule ile aramda savaş açılmasına sebep olmayacaksınız! Anlaşıldı mı?"

Ellerini kılıcının uzun kabzasına dayamış olan Logain irkilmedi. Rand'dan kısa olsa da, yine de iri yarı bir adamdı ve sakin bakışlarında fırçalanıp hesap sorulduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Siyah ceketinin yüksek yakasındaki gümüş kılıç ve kızıl altın Ejder lamba ışığında parlıyordu ve ceketin kendisi yeni ütülenmiş gibi görünüyordu. "Onları salıvermemizi mi söylüyorsun?" diye sordu sakin sakin. "Aes Sedailer yakaladıkları Asha'manları salıverecek mi?"

"Hayır!" dedi Rand sertçe. Ve ekşi ekşi. "Olan oldu." Narishma'yı salıvermesini önerdiğinde Merise öyle şoke olmuştu ki, ondan bir köpek yavrusunu yol kenarına bırakmasını istediğini sanırdınız. Flinn'in de

Corele'den ayrılmamak için, kadının edeceği kadar mücadele edeceğini tahmin ediyordu; o ikisi arasında bağdan daha fazlası olduğundan hemen hemen emindi. Eh, bir Aes Sedai yönlendirebilen bir erkekle bağ kurabiliyorsa, güzel bir kadının yaşlı, aksak bir adamla ilişki kuramayacağını kim söyleyebilirdi? "Ama yarattığın kargaşayı anlıyorsun, değil mi? Şu anda, Elaida'nın istediği yönlendirebilen tek erkek benim ve o da yalnızca Son Savaş bitene kadar. Bunu öğrendiği zaman, hepinizi ölü görme arzusu iki katına çıkacak ve bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacak. Diğerinin nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, ama Egwene her zaman iyi bir pazarlıkçı oldu. Sizin bağ kurduğunuz Aes Sedailerin sayısına varana kadar Aes Sedailerin Asha'manlarla bağ kurmaya devam etmelerine izin vermek zorunda kalabilirim. O da, ayarlamayı başarır başarmaz hepinizin ölmesi gerektiğine kadar vermezlerse. Olan oldu, ama daha fazlası olamaz!"

Her sözcükle Logain biraz daha gerildi, ama bakışlarını Rand'dan ayırmadı. Oturma odasındaki diğerlerini görmezden geldiği, bir koçun üzerindeki dikenler kadar açıktı. Min bu görüşmeye katılmak istememişti ve okumaya gitmişti; Rand Herid Fel'in kitaplarını anlamıyordu, ama Min onları büyüleyici buluyordu. Ama Loial'in kalması için ısrar etmişti ve Ogier şöminedeki alevleri inceliyormuş gibi yapıyordu. Fırtınanın sesinin koruması altında fark edilmeden çıkıp çıkamayacağını merak edercesine, kulakları seğirerek kapıya baktığı zamanlar dışında. Ogier'in yanında Davram Bashere olduğundan da kısa görünüyordu; kara çekik gözleri, gaga burnu, ağzının çevresinde aşağıya kıvrılan gür bıyıkları olan saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam. Kılıcı da üzerindeydi; Logain'inkinden daha kısa ve kıvrık bir kılıç. Bashere başka şeylerden çok şarap kadehinin içine bakarak zaman öldürüyordu, ama ne zaman bakışları Logain'e takılsa, farkında olmadan başparmağını kılıç kabzasının üzerinde dolaştırıyordu. Rand farkında olmadığını düşünüyordu.

"Emri Taim verdi," dedi Logain, başkalarının önünde yaptıklarını açıklamak zorunda kaldığı için soğuk ve rahatsız bir tavırla. Evin yakınında aniden çakan şimşek bir anlığına adamın yüzüne dehşet verici gölgeler düşürdü; kasvetli bir karanlık maskesi. "Senden geldiğini varsaydım." Gözleri hafifçe Davram'a doğru kaydı ve ağzı gerildi. "Taim, insanların senin emirlerin olduğunu düşündüğü emirlerle çok şey yapıyor," diye devam etti gönülsüzce, "ama onun kendi planları var. Flinn, Narishma ve Manfor kaçaklar listesinde. Yanında tuttuğun bütün Asha'manlar da öyle.

Ve yanından ayırmadığı, özel olarak eğittiği yirmi otuz kişilik bir ekibi var. Ben dışında. Ejder iğnesi takan bütün adamlar o gruba dahil ve cüret edebilse Ejder iğnesini bana vermezdi. Ne yapmış olursan ol, Taim Siyah Kule'yi Beyaz Kule'den daha fena bölmeden önce dikkatini oraya versen iyi olacak. Bunu yaparsa, Kule'nin büyük kısmının sana değil ona sadık olduğunu göreceksin. Onu tanıyorlar. Çoğu seni görmemiş bile."

Rand sinirle kol yenlerini indirdi ve bir sandalyeye çöktü. Ne yaptığı Logain için önemli değildi. Adam *saidin*'in temiz olduğunu biliyordu, ama temizleme işini Rand ya da başka bir insanın yaptığına inanmıyordu. Yaratıcı'nın üç bin senelik acıdan sonra merhametli elini uzattığını mı düşünüyordu? Yaratıcı dünyayı yaratmıştı ve insan ırkını onunla ne yapacaklarsa yapmak üzere yalnız bırakmıştı; dünyayı cennete de çevirebilirlerdi, Kıyamet Çukuru'na da, onlara kalmıştı. Yaratıcı pek çok dünya yaratmıştı, her birinin çiçeklenmesini ya da ölmesini izliyordu ve ötede sonsuz dünyalar yaratmaya devam etmişti. Bir bahçıvan, dökülen her çiçek için ağlamazdı.

Bir anlığına, bunların Lews Therin'in yansımaları olduğunu düşündü. Hatırladığı kadarıyla kendisi Yaratıcı ya da başka bir şey hakkında böyle atıp tutmazdı. Ama Lews Therin'in, bir başkasını dinleyen bir adam edasıyla, onayla baş salladığını *hissedebiliyordu.* Yine de, Lews Therin'den önce düşüneceği türden bir şey değildi. Aralarında ne kadar mesafe kalmıştı?

"Taim beklemek zorunda," dedi bitkin bitkin. Taim ne kadar bekleyebilirdi? Lews Therin'in adamı öldürme feryatlarını duyamayınca şaşırdı. Bunun daha rahat hissetmesini sağlamış olmasını diledi. "Logain'in güven içinde yanıma gelmesini sağlamak için mi geldin yalnızca, Bashere, yoksa bana birinin Dobraine'i hançerlediğini mi söyleyeceksin? Yoksa bana da verecek acil bir işin mi var?"

Rand'ın kullandığı ses tonu üzerine Bashere tek kaşını kaldırdı ve Logain'e bakarken çenesi gerildi, ama bir an sonra öyle şiddetle hıhladı ki gür bıyıkları sallandı. "İki adam çadırımı yağmaladı," dedi, şarap kadehini duvarın dibindeki oymalı mavi masaya bırakarak, "biri, öyle olmadığını bilmesem benim yazdığıma yemin edebileceğim bir not taşıyordu. Bazı nesnelerin alınıp götürülmesini emreden bir not. Loial Dobraine'i hançerleyen adamda da benzer bir not olduğunu ve görünüşe göre Dobraine tarafından yazıldığını söyledi. Biraz düşünen kör bir adam bile ne peşinde olduklarını görebilir. Dobraine ve ben, senin adına mühürleri

saklayabilecek, en olası adaylarız. Üç mührün var ve üç tanesinin kırıldığını söylüyorsun. Belki Gölge sonuncusunun nerede olduğunu biliyordur."

Saldaealı konuşurken Loial, dimdik kulaklarla şömineden dönmüştü. Patladı, "Bu iş ciddi, Rand. Biri Karanlık Varlık'ın zindanının tüm mühürlerini kırarsa ya da belki bir iki tanesini daha kırarsa, Karanlık Varlık serbest kalabilir. Sen bile Karanlık Varlık'la yüzleşemezsin! Demek istediğim, Kehanetler bunu yapacağını söylüyor, ama bu yalnızca bir tabir olmalı." Logain bile endişeli görünüyordu, Rand'ı Karanlık Varlık'la karşılaştırıyormuş gibi süzüyordu onu.

Rand, bitkinliğini belli etmemeye çalışarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir yanda Karanlık Varlık'ın zindanının mühürleri, diğer yanda Taim'in Asha'manları bölmesi. Yedinci mühür çoktan kırılmış olabilir miydi? Gölge Son Savaş'ın açılış hamlelerini mi yapıyordu? "Bana bir kez bir şey söylemiştin, Bashere. Düşmanın sana iki hedef gösteriyorsa..."

"Üçüncüye saldır," diye bitirdi Bashere hemen ve Rand başını salladı. Çoktan karar vermişti zaten. Gök gürültüsü camları öyle sarstı ki kepenkler sallandı. Fırtına şiddetleniyordu.

"Aynı anda hem Gölge, hem de Seanchanlarla savaşamam. Üçünüzü, Seanchanlarla ateşkes ayarlamanız için gönderiyorum."

Bashere ve Logain sersem bir sessizliğe gömüldüler. Sonra, birbirlerini dinlemeden itiraz etmeye başladılar. Loial bayılmak üzere görünüyordu.

Fearil, Elza Cairhien'den ayrıldığından beri olanları raporlarken kadın kıpırdanıp duruyordu. Onu sinirlendiren adamın haşin sesi değildi. Şimşekten nefret ederdi; tıpkı kulak misafirlerine karşı odaya ördüğü koruma gibi, pencerelerde çakan şiddetli şimşeklere karşı da bir koruma örebilmeyi diliyordu. Kimse onun mahremiyet arzusunu tuhaf bulmazdı, çünkü son yirmi senesini herkesi sarı saçlı adamla evli olduğuna ikna etmeye çalışarak geçirmişti. Sesine rağmen, Fearil bir kadının evlenmeyi isteyeceği bir adama benziyordu; uzun boylu, zayıf ve oldukça şirindi. Ağzındaki sert ifade yüzünü daha da güzelleştiriyordu. Elbette, durup düşünürlerse, bazıları Elza'nın birden fazla Muhafızı olmamasını tuhaf bulabilirdi. Doğru niteliklere sahip adam bulmak kolay değildi, ama belki aramaya başlamalıydı. Şimşek pencereleri yine aydınlattı.

"Evet, evet, yeterli," dedi sonunda. "Doğru şeyi yapmışsın, Fearil. Aes Sedaisini bulmayı reddeden tek kişi sen olsaydın tuhaf kaçardı." Bağdan bir rahatlama duygusu geldi. Elza emirlerine uyulması konusunda katıydı ve

adam Elza'nın onu öldüremeyeceğini bilse de –en azından öldürmeyeceğini– ceza verirken, acıyı hissetmemek için bağı maskelemesi yeterli oluyordu. Bu, bir de adamın çığlıklarını boğacak bir örgü. Elza çığlıklardan, şimşekler kadar nefret ediyordu.

"Yanımda olman daha iyi," diye devam etti Elza. Aiel vahşilerinin Fera'yı ellerinde tutmaları yazıktı, ama Beyaz'a güvenmeden önce neden yemin ettiğine dair onu sorgulaması gerekecekti. Fera ile ortak noktaları olduğunu Cairhien yolculuğuna kadar öğrenememişti. Kadının yanında Elza'nın yüreğinden biri olmaması gerçekten yazıktı, ama Cairhien'e yalnızca o gönderilmişti ve Fearil'in onun verdiği emirleri sorgulamaması gibi, Elza da aldığı emirleri sorgulamazdı. "Sanırım yakında birkaç kişi ölmek zorunda." Elza hangilerinin öleceğine karar verir vermez, Fearil başını eğdi ve bağdan bir zevk duygusu geldi. Adam cinayet işlemeyi seviyordu. "Bu arada, Yenidendoğan Ejder'i tehdit eden herkesi öldüreceksin. Herkesi." Kendisi vahşilerin elinde tutsakken her şeyi açıkça anlamıştı. Yenidendoğan Ejder Tarmon Gai'don'a kadar yaşayacaktı, yoksa Yüce Efendi onu orada nasıl yenebilirdi?

25
Ne Zaman Mücevher Takmalı

Perrin çadırın zeminine serilmiş çiçekli halıların üzerinde sabırsızlıkla ileri geri yürüyor, Faile diktirdiğinden beri nadiren giydiği koyu yeşil ipek ceketin içinde rahatsız rahatsız omuzlarını kaldırıyordu. Faile girift gümüş işlemelerin omuzlarına yakıştığını söylemişti, ama geniş deri kemeri ve ona asılmış baltası, ikisi de birbirinden sadeydi, yalnızca olduğundan fazlası gibi görünmeye çalışan bir aptal olduğunu gösteriyordu. Zaman zaman eldivenlerini çekiştirip düzeltiyor ya da sandalyenin arkasında, giyilmeye hazır bir biçimde asılı duran kürk astarlı pelerinine dik dik bakıyordu. İki kez kol yeninden bir kâğıt parçası çıkarmış, adımlamaya devam ederken açıp Malden'i gösteren çizime bakmıştı. Faile'in tutulduğu kasaba orasıydı.

Jondyn, Get ve Hu Malden'in kaçan sakinlerine yetişmişlerdi, ama elde ettikleri tek faydalı şey bu haritaydı ve Maldenlilerden birini bu haritayı onlara verecek kadar durdurmaları bile zor olmuştu. Savaşacak kadar güçlü olanlar ölmüştü ya da Shaidolar için *gai'shain* beyazı gitmişti; hayatta kalıp kaçanlar yaşlılar, çok küçük, hasta ya da sakat olanlardı. Jondyn'e göre, birinin onları dönüp Shaidolarla savaşmaya zorlaması düşüncesi kuzeye, Andor'a ve güvenliğe doğru adımlarını sıklaştırmalarına sebep olmuştu. Harita tam bir bilmeceydi; labirent gibi sokakları, leydinin kalesi, kuzeydoğu köşesinde büyük bir sarnıcı vardı. Olasılıklarla baştan çıkarıyordu Perrin'i. Ama ancak haritada görünmeyen daha büyük bir bilmeceye çözüm bulabilirse olasılık sayılabilirlerdi: duvarlı kasabayı çeviren dev Shaido kitlesi; yönlendirebilen dört yüz beş yüz Shaido Bilgesinden bahsetmiyordu bile. Bu yüzden haritayı kol yenine geri soktu ve adımlamaya devam etti.

Kırmızı çizgili çadırın kendisi harita kadar canını sıkıyordu; mobilyalar, depolanmak üzere katlanabilen yaldız kenarlı sandalyeler, katlanır türden olmayan mozaik tablalı masa, boy aynası, aynalı lavabo sehpası, hatta dış duvarın önünde sıra halinde duran pirinç destekli sandıklar da öyle. Dışarısı ancak aydınlanmıştı ve on iki lambanın tamamı yakılmış, aynalar ışıl ışıldı. Gecenin dondurucu soğuğunu uzak tutan mangallarda hâlâ birkaç köz vardı. Hatta Faile'in, sıra sıra kuşlar ve çiçeklerle dokunmuş iki ipek halısı bile çıkarılmış, çatı direklerine asılmıştı. Perrin Lamgwin'in sakalını düzeltmesine, yanaklarını ve boynunu tıraş etmesine izin veriyordu; yıkanmış, temiz giysiler giymişti. Faile her an at gezisinden dönebilirmiş gibi hazırlatmıştı çadırı. Bütün bunlar, ona bakan birinin lanet bir lord görmesi, ona bakıp güven hissetmesi içindi. Ve her biri ona Faile'in at gezisine çıkmış olmadığını hatırlatıyordu. Eldivenlerinden birini çıkardı, ceket cebini yokladı ve parmaklarını oraya tıkılmış ham deriden sicimin üzerinde dolaştırdı. Otuz iki düğüm olmuştu. Bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu, ama bazen içinde Faile bulunmayan yatakta bütün gece uyanık yatıyor, o düğümleri sayıyordu. Bir şekilde, Faile ile arasında bir bağlantı olmuşlardı. Her durumda, uyanık kalmak kâbus görmekten daha iyiydi.

"Oturmazsan öyle yorulacaksın ki Neald'ın yardımına rağmen So Limanı'na gidemeyeceksin," dedi Berelain, biraz eğlenti tınısı ile. "Seni izlemek bile beni yoruyor."

Perrin ona dik dik bakmamayı başardı. Koyu mavi ipek binici elbisesi giymiş, boynuna ateş damlaları kakılmış geniş, altın bir kolye takmış, kaşlarının üzerinde kanat açmış altın şahin desenli ince Mayene tacını taşıyan Mayene Başı katlanır sandalyelerden birinde, kendi kırmızı pelerininin üzerinde oturmuş, kırmızı ellerini kucağında kavuşturmuştu. Bir Aes Sedai kadar kendine hâkim görünüyordu ve... sabırlı kokuyordu. Kadının neden Perrin dikenlere takılmış şişman bir kuzuymuş ve kendisi de onu yemeyi düşünüyormuş gibi kokmayı bıraktığını anlamıyordu, ama bunun için kadına minnettar hissediyordu neredeyse. Faile'e duyduğu özlem hakkında konuşabileceği birinin olması güzeldi. Berelain dinliyor, duygudaşlık kokuyordu.

"Gaul ve Kızlar bazı tutsakları getirirse... getirdiğinde burada olmak istiyorum." Duraksama kadar dil sürçmesi için de yüzünü buruşturdu. Kuşku duyuyormuş gibi çıkmıştı ağzından. Eninde sonunda Shaidolardan birkaçını yakalayacaklardı, ama görünüşe göre kolay iş değildi. Tutsak

almak, alınan tutsaklar buraya getirilemediği sürece işe yaramıyordu ve Shaidolar ancak diğer Aiellerle karşılaştırıldığında dikkatsiz bulunabilirdi. Sulin bunu ona açıklarken sabırlı davranmıştı. “Arganda neden oyalanıyor?” diye hırladı.

Ghealdanlının ismi onu sonunda çağırmış gibi, Arganda giriş kapaklarını itip girdi. Yüzü taş gibiydi ve gözleri yuvalarına çökmüştü. Perrin kadar az uyuyormuş gibi görünüyordu. Kısa boylu adam gümüşsü plaka zırhını takmıştı, ama miğferi yoktu. Bu sabah tıraş olmamıştı da, çenesi yeni çıkmış gri sakallarla kaplıydı. Çelik eldivenli ellerinin birinden sarkan şişman deri kese, adam onu masanın üzerindeki diğer iki kesenin yanına bırakırken çıngırdadı. “Kraliçe’nin kasasından,” dedi adam ekşi ekşi. Son on gündür, ekşi olmayan hiçbir şey söylememişti. “Payımızı karşılamaya yeter de artar bile. Kilidi kırıp sandığı korumak üzere üç adam görevlendirmek zorunda kaldım. Kilit kırılmışken, en iyisi için bile baştan çıkarıcı.”

“Güzel, güzel,” dedi Perrin, çok sabırsız konuşmamaya çalışarak. Arganda kraliçesinin sandığını korumak için yüz adam da görevlendirse umurunda değildi. Üç kese arasında en küçüğü Perrin’inkiydi ve bu kadarını toplamak için bulabildiği her altın ve gümüş parçasını almıştı. Pelerini omuzlarına atarak keseleri aldı ve adamın yanından geçip gri sabaha çıktı.

Tiksinti içinde, kampın daha kalıcı bir hava kazandığını gördü, ama kasıtlı bir şey değildi ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. İki Nehirli adamların çoğu artık, Perrin’inki gibi kırmızı çizgili olmayan, kahverengi yamalı kanvastan çadırların altında uyuyordu, ama her biri sekiz on adamı barındıracak kadar genişti. Her birinin ucunda farklı bir silah bulunan kargılar çadırların önlerine yığılmıştı. Diğer adamlar, çalıdan sığınaklarını bırakıp her daim yeşil ağaçların dallarından ördükleri küçük, sağlam barakalarda uyumaya başlamışlardı. Çadırlar ve barakalar, en iyi durumda, eğri büğrü sıralar oluşturuyorlardı, Ghealdanlıların ve Mayenelilerin oluşturduğu kusursuz sıralara hiç benzemiyorlardı, ama karın ezilip altındaki çıplak, donmuş toprağın ortaya çıkarıldığı patikaları ve yolları ile bir köye benziyordu yine de. Her ateşin çevresi düzgün, taştan bir halka ile çevrilmişti. Soğuğa karşı pelerinlerine sarınmış, başlıklarını takmış adamlar gruplar halinde ateşlerin başlarında toplaşmış, kahvaltılarını bekliyorlardı.

Perrin'i bu sabah harekete geçiren, o kara demir tencerelerde kaynayan şeylerdi. Avlanan bunca adam varken, çevredeki hayvanlar azalmıştı ve başka her şey tükeniyordu. Öğütüp yulafa katmak üzere sincapların meşe palamudu stoklarını aramaya başlayacak kadar düşmüşlerdi ve kışın bu kadar geç bir vaktinde, buldukları da en iyi durumda bayat ve kuru oluyordu. Ekşi karışım mideleri bir şekilde dolduruyordu, ama yutabilmek için gerçekten aç olmalıydınız. Perrin'in görebildiği yüzlerin çoğu tencereleri hevesle izliyordu. Arabaların sonuncusu, kampın çevresine yaptıkları, sivri kazıklardan duvardaki aralıktan geçiyordu. Cairhienli sürücüler kulaklarına dek sarınmış, oturaklarına kara yünden çuvallar gibi oturmuşlardı. Arabalardaki her şey kampın ortasına yığılmıştı. Boşalan arabalar, önlerindeki arabaların bıraktığı tekerlek izlerinden geçtikçe sarsılıyorlar, tek sıra halinde kampı çevreleyen ormanda kayboluyorlardı.

Perrin'in peşinde Berelain ve Arganda ile belirmesi bir kıpırdama yarattı, ama aç İki Nehirliler yerlerinden kıpırdamadılar. Ah, birkaçı ondan yana ihtiyatla başlarını salladılar –bir iki aptal kabaca eğildiler bile!– ama Berelain yakınlardayken çoğu hâlâ ona bakmamaya çalışıyordu. Ahmaklar. Taş beyinli ahmaklar! Ama başka pek çok insan vardı; kırmızı çizgili çadırın biraz ötesinde, diğer çadırların arasındaki yollarda toplanmışlardı. Gri ceketli, zırhsız bir Mayene askeri Berelain'in beyaz kısrağını çekerek, koşarak yaklaştı, eğildi ve üzengiyi tutmak için eğildi. Annoura, Berelain'in atı ne kadar beyazsa o kadar siyah olan zarif kısrağına binmişti bile. Pelerininin başlığından göğsüne kadar sarkan ince, boncuklu örgülere sahip Aes Sedai, sözde danışmanlık ettiği kadının farkına bile varmadı neredeyse. Dimdik bir sırtla, sabit bakışlarla alçak Aiel çadırlarına doğru bakıyordu. Orada, duman deliklerinden dalgalanarak yükselen ince dumanlardan başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Ama kırmızı miğferli, plaka zırhlı ve göz yamalı, tek gözü kör Gallenne onun ilgisizliğini telafi ediyordu. Berelain belirir belirmez adam bir emir bağırdı ve elli Kanatlı Asker uzun, kırmızı flamalı, çelik uçlu mızraklarını yanlarında dimdik tutarak heykeller kadar kıpırtısız kaldılar. Berelain atına bindiğinde Gallenne bir başka emir bağırdı ve askerler öyle hızla atlarına bindiler ki aynı anda hareket ediyormuş gibi göründüler.

Arganda Aiel çadırlarına bakarak kaşlarını çattı, Mayenelilere bakarak kaşlarını çattı, sonra uzun adımlarla aynı sayıda Ghealdanlı mızraklı askerin ışıl ışıl zırhlar ve koni şeklinde yeşil miğferler içinde bekledikleri yere yürüdü. Onlara kumanda ediyor olabilecek bir adama alçak sesle bir şeyler

söyledi. Kireyin adlı ince adamın gümüşlenmiş miğferinin yüz parmaklarından görünen kibirli bakışlarına bakarak, asil doğumlu biri olduğunu tahmin ediyordu Perrin. Arganda kısa boylu bir adamdı, bu yüzden Kireyin onu dinlerken eğilmek zorunda kaldı ve bu zorunluluk adamın yüzündeki ifadeyi daha da soğuttu. Kireyin'in arkasındaki adamlardan biri, yeşil flamalı mızrak yerine altı uçlu Ghealdan'ın Gümüş Yıldızları taşıyan kırmızı sancaklı bir asa taşıyordu ve Kanatlı Askerler'den biri Mayene'in mavi üzerine Altın Şahinini taşıyordu.

Aram da oradaydı, ama bir yana çekilmiş duruyordu, at sürmeye hazır değildi. Kokuşmuş yeşil pelerinine sarınmış, omzunun üzerinden yükselen kılıç kabzası ile, kıskanç bakışlarını Mayenelilerle Ghealdanlılar arasında paylaştırıyordu. Perrin'i gördüğünde adamın kaş çatışı surat asmaya dönüştü ve hızla uzaklaşırken kahvaltılarını bekleyen İki Nehirli adamların arasına daldı. Birine çarptığında durup özür dilemiyordu. Oturup beklemekten başka hiçbir şey yapmadıkları günler ilerledikçe Aram Perrin dışında herkese karşı alıngan, aksi ve alaylı davranır olmuştu. Dün, daha sonra kimsenin hatırlamadığı bir olay üzerine iki Ghealdanlıyla yumruk yumruğa gelmişti, yalnız Aram Ghealdanlıların hiç saygısı olmadığını, diğer adamlar ise Aram'ın pis ağızlı olduğunu söylemişti. İşte bu yüzden eski Tenekeci bu sabah geride kalıyordu. Perrin'in bakmadığı bir an Aram kavga başlatmasa da So Limanı'nda olaylar yeterince hassas olacaktı.

"Aram'a göz kulak ol," dedi sessizce, Dannil doru atını getirdiğinde. "Ve Arganda'yı yakından izle," diye ekledi, keseleri heybelerine tıkarak ve kapaklarını sıkı sıkı tokalayarak. Berelain'in katkısı Perrin ve Arganda'nın katkılarının toplamı kadardı. Eh, kadının cömert olmak için sebebi vardı. Onun adamları da başka herkes kadar açtı. "Bana göre Arganda aptalca bir şey yapmaya hazır bir adama benziyor." Perrin dizginleri alırken Sağlam birazcık hareketlendi ve başını salladı, ama aygır onun kararlı, nazik eli altında hemen sakinleşti.

Dannil boynuza benzeyen bıyıklarını soğuktan kızarmış parmak boğumları ile sıvazladı ve yan yan Arganda'yı süzdü; sonra derin, puslu bir nefes verdi. "Onu izlerim, Lord Perrin," diye mırıldandı, pelerinini kaldırarak, "ama kontrolün bende olduğunu ne kadar söylersen söyle, sen gözden kaybolur kaybolmaz adam benim söylediğim hiçbir şeyi dinlemez oluyor."

Ne yazık ki bu doğruydu. Perrin Arganda'yı yanına alıp Gallenne'yi burada bırakmayı tercih ederdi, ama ikisi de bunu kabul etmeye razı

olmamıştı. Ghealdanlı, bir yerlerden yem ve yiyecek bulunmazsa adamların ve atların yakında açlıktan kırılmaya başlayacağını kabul etmişti, ama kesinlikle gerekenden bir gün fazla bile olsa, kraliçesinden daha da uzaklaşmak istemiyordu. Bazı açılardan, Perrin'den daha endişeli görünüyordu ya da belki endişeye teslim olmaya daha hazırdı. Kendi haline bırakılsa, Arganda gün be gün, kıyın kıyın Shaido kampına yaklaşırdı, ta ki tam burunlarının dibine varana kadar. Perrin Faile'i kurtarmak için ölmeye hazırdı. Arganda yalnızca ölmeye hazır görünüyordu.

"Onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için elinden geleni yap, Dannil." Bir an sonra ekledi, "Yumruklaşmaya varmadığı sürece." Dannil'in adamı engellemesini ancak bir yere kadar bekleyebilirdi. Her iki İki Nehirliye karşı üç Ghealdanlı vardı ve birbirlerini öldürmeye başlarlarsa Faile'i asla kurtaramazlardı. Perrin neredeyse başını Sağlam'ın böğrüne dayayacaktı. Işık, çok yorgundu ve önünde hiçbir yer göremiyordu.

Ağır toynak sesleri Masuri ve Seonid'in gelişini ilan etti. Kadınların üç Muhafızı hemen arkalarından geliyordu ve her birinin büyük kısmını ve atlarının birer parçasını görünmez kılan pelerinlerine sarınmışlardı. İki Aes Sedai ışıl ışıl ipekler giymişlerdi ve Masuri'nin koyu renk pelerininin kenarından, altındaki kat kat kalın, altın kolyeler görünüyordu. Seonid'in alnındaki, saçlarına tutturulmuş ince altın zincirden küçük beyaz bir mücevher sarkıyordu. Annoura gevşedi, eyerinde daha rahat oturmaya başladı. Aiel çadırları arasında, Bilgeler yan yana dizilmiş, izliyorlardı; başlarına koyu renk şallar dolamış altı uzun boylu kadın. So Limanı halkı Aielleri ancak Malden halkı kadar sıcak karşılayabilirlerdi, ama Perrin Bilgelerin iki Aes Sedai'nin de yalnız gelmesine izin vereceklerinden kuşkuluydu. Bekleyişin son sebebi onlardı. Güneş ağaç tepelerinde kızıl altın bir çizgi halinde görünüyordu.

"Ne kadar çabuk gidersek o kadar çabuk döneriz," dedi, doru atının eyerine tırmanarak. Arabaların çıkması için yapılmış aralıktan geçerken, İki Nehirli adamlar eksik kazıkları yerlerine yerleştirmeye başlamışlardı bile. Masema'nın adamları yakındayken, kimse ihtiyat eksikliği göstermiyordu.

Ağaçlara kadar yüz adım vardı, ama Perrin'in gözü bir hareket yakaladı, bir atlı yüksek ağaçların altındaki derin gölgelere süzülüyordu. Masema'nın gözetçilerinden biri, kuşkusuz, Haberci'ye Perrin ve Berelain'in kamptan ayrıldığını bildirmeye koşturuyordu. Ama ne kadar hızlı at sürerse sürsün zamanında varamazdı. Masema Berelain ve Perrin'in ölmesini istiyorsa, ki öyle görünüyordu, başka bir fırsat beklemek zorundaydı.

Ama Gallenne riske girmeyi düşünmüyordu. Masema'nın kampından dönmeleri gereken gün dönmediklerinden beri, Berelain'in iki hırsız avcısı Santes ya da Gendar'dan iz yoktu ve Gallenne'ye göre bu, adamların kafalarının tıkılmış olduğu bir çuval kadar açık bir mesajdı. Daha ağaçlara varmadan mızraklı askerlerini keskin gözlü bir halka halinde Berelain'in çevresine dizmişti. Perrin'in de çevresine, ama bu yalnızca tesadüftü. Gallenne'nin dilediği olsa, dokuz yüz kadar Kanatlı Askerinin hepsini getirirdi ya da daha iyisi, Berelain'i gitmekten vazgeçirmiş olurdu. Bunu Perrin de denemişti, ama şansı daha yaver gitmemişti. Kadının insanları dinleyip, sonra dilediğini yapmak gibi bir âdeti vardı. Faile de öyleydi. Bazen insan bu gerçekle yaşamak zorunda kalıyordu. Çoğu zaman, çünkü yapacak başka şey kalmıyordu.

Dev ağaçlar ve kardan çıkan kayalıklar asker saflarını bozuyordu, elbette, ama bir anlığına dev meşelerin ve meşinyaprakların arkasında kaybolan kırmızı zırhlı atlılar, ormanın loş ışığında bile renkli bir manzaraydı. Üç Aes Sedai Perrin ile Berelain'in arkasında at sürüyor. Muhafızları çevredeki ağaçlıkları izleyerek hemen peşlerinden geliyordu. Sonra Berelain'in sancağını taşıyan adam vardı. Kireyin ve Ghealdan sancağı biraz daha arkadan geliyordu, adamlar becerebildiklerince düzgün, parıl parıl sıralar halinde dizilmişti. Ormanın açıklığı aldatıcıydı ve düzgün sıralara ya da parlak sancaklara uygun değildi, ama işlemeli ipekleri, mücevherleri, bir tacı ve renk değiştiren pelerin içinde Muhafızları ekleyince, gerçekten etkileyici bir manzaraydı. Perrin kahkaha atabilirdi, ama kahkahasının içinde neşe olmazdı.

Berelain düşüncelerini sezmiş gibiydi. "Bir çuval un almaya giderken," dedi, "satıcı gerekenden daha fazlasını almaya paran olmadığını düşünsün diye sade yünlüler giyersin. Araba dolusu un peşindeysen, eline geçecek her şeyi satın almak üzere geri döneceğini düşünsün diye mücevherler takarsın."

Perrin elinde olmadan kahkaha attı. Bir zamanlar Luhhan Usta'nın söylediği bir şeye çok benziyordu. Adamın gözlerindeki bakış, biraz daha fazlası olduğunu anlatıyordu. Küçük bir iyilik istediğinde fakir giyin, büyük bir iyilik istediğinde güzel giyin. Perrin Berelain'in artık avlanan bir kurt gibi kokmamasına çok memnundu. En azından aklındaki endişelerden biri gitmişti.

Kısa süre sonra arabalara yetiştiler. Yolculuk alanına geldiklerinde araba dizisi artık hareket etmiyordu. Balta sallayarak, ter dökerek kapıyolların

biçtiği ağaçları temizlemişler, küçük bir açıklık hazırlamışlardı, ama Gallenne mızraklı asker halkasını alana sırtını dönecek şekilde yayana kadar alan dolmuştu bile. Bıyıklarını sivrilterek yağlamış züppe bir Murandyli olan Fager Neald çoktan gelmişti ve benekli iğdiş atının sırtında bekliyordu. Ceketi, daha önce hiç Asha'man görmemiş birinin karşısında işe yarayabilirdi; sahip olduğu tek diğer ceket de siyahtı ve en azından adamın göze çarpmasına sebep olacak yaka iğneleri yoktu. Kar derin değildi, ama Wil al'Seen'in önderlik ettiği yirmi İki Nehirli de, ayakta durup ayaklarının botları içinde donmasına izin vermektense atlarına binmişlerdi. Perrin ile birlikte İki Nehir'den ayrılan adamlardan daha zorlu görünüyorlardı, uzun yaylarını sırtlarına çaprazlama asmışlardı ve kemerlerinde ok dolu sadaklar ve muhtelif kemerler taşıyorlardı. Perrin onları yakında evlerine gönderebileceğini ya da daha iyisi, götürebileceğini umuyordu.

Çoğu eyerlerine silahlı kargılardan bir tanesini dengelemişlerdi, ama Tod al'Caar ve Flann Barstere bayrak taşıyorlardı. Perrin'in Kırmızı Kurtbaşı ve Manetheren'in Kızıl Kartalı. Tod'un iri çenesi inatla çıkmıştı ve Gözlem Tepesi'nden uzun boylu, sıska bir adam olan Flann surat asıyordu. Büyük olasılıkla bu işi yapmayı istememişti. Belki Tod da istememişti. Wil Perrin'e, köyde pek çok kızı kandıran o dürüst, masum bakışlardan birini fırlattı –Wil bayram günlerinde aşırı süslü ceketler giymeyi severdi ve o bayrakların önünde at sürmeye kesinlikle bayılıyordu, büyük olasılıkla bazı kadınların bayrakların ona ait olduğunu düşüneceğini umuyordu– ama Perrin üzerinde durmadı. Açıklıkta ne bayrakları, ne de diğer üç kişiyi görmeyi beklemişti.

Ilık esinti bir boraymış gibi pelerinine sarınmış olan Balwer küt burunlu demir kırı atını beceriksizce topukladı ve Perrin'i karşılamaya çıktı. Faile'in ekibinden iki kişi meydan okuyan ifadelerle peşinden geldi. Medore'nin mavi gözleri esmer Tearlı yüzünde tuhaf duruyordu, ama diğer yandan yeşil çizgili şişkin kol yenlerine sahip ceketi de kadının iri göğüslerinin yanında tuhaf kaçıyordu. Bir Yüksek Lord'un kızıydı ve son santimine dek asil bir kadındı; erkek giysileri ona hiç yakışmıyordu. Cairhienli olan ve Neald'ınki kadar koyu renk, göğsünde kırmızı mavi çizgiler taşıyan bir ceket içinde solgun görünen Latian kadından çok uzun değildi ve soğuk algınlığı ile burun çekmesi, keskin burnunu ovalaması ondan da az becerikli görünmesine sebep oluyordu. İkisi de kılıç takmamıştı, ki şaşırtıcı olan bir şey de buydu.

“Lordum, Leydi Mayene Başı,” dedi Balwer kuru sesiyle, bir dalın üzerinde sıçrayan serçe gibi, eyerinde eğilerek. Gözleri arkalarındaki Aes Sedailere kaydı, ama bu yalnızca onların farkında olduğunu anlatan bir işaretti. “Lordum, bu So Limanı denen yerde tanıdıklarım olduğunu hatırladım. Gezgin bir çatal bıçak imalatçısı, ama evinde olabilir ve senelerdir görmemiştim onu.” Adam ilk defa herhangi bir yerde bir arkadaşı olduğundan bahsediyordu ve Altara’nın kuzeyine gömülmüş bir kasaba arkadaş edinilecek tuhaf bir yer gibi görünüyordu, ama Perrin başını salladı. Bu arkadaşta, Balwer’in ifade ettiğinden daha fazlası olduğunu tahmin ediyordu. Balwer de adamın ifade ettiğinden daha fazlası olduğunu tahmin ediyordu.

“Ya yoldaşların, Balwer Efendi?” Berelain’in yüzü, kürk astarlı başlığının içinde pürüzsüz kaldı, ama kadın eğleniyormuş gibi kokuyordu. Faile’in genç takipçilerini casus olarak kullandığını çok iyi biliyordu ve Perrin’in de onları aynı şekilde kullandığından emindi

“Gezmek istediler, Leydim,” diye yanıt verdi kemikli, ufak tefek adam ılımlı bir tavırla. “Onlara ben kefilim, Lordum. Sorun çıkarmamaya söz verdiler ve bir şeyler öğrenebilirler.” Adam da eğleniyormuş gibi kokuyordu –ondan gelen küflü bir kokuydu elbette– ama içinde bir parça da sinir vardı. Balwer kadının bildiğini biliyordu, bu onu memnun etmiyordu ve kadın asla bu gerçeğe açıkça değinmiyordu, ki bu adamı memnun ediyordu. Balwer’de, belli ettiğinden daha fazlası vardı kesinlikle.

Onları yanına almak için sebepleri olmalıydı adamın. Faile’in genç takipçilerinin tamamını, öyle ya da böyle kendi etrafına toplamayı başarmıştı ve onları kullanarak Ghealdanlıları, Mayenelileri, hatta Aielleri izliyor ve dinliyordu. Ona göre, dostlarınızın söyledikleri ve yaptıkları, düşmanlarınızın planları kadar ilgi çekici olabilirdi. O da, onların dostlarınız olduğundan eminseniz. Elbette, Berelain adamlarının gözlendiğini biliyordu. Balwer kadının bunu bildiğini de biliyordu. Kadın da onun... Bütün bunlar bir köy demircisi için fazla karmaşıktı.

“Zaman harcıyoruz,” dedi Perrin. “Kapıyol aç, Neald.”

Asha’man ona sırıttı, yağlanmış bıyıklarını sıvazladı –Shaidolar bulunduğundan beri Neald çok fazla sırıtıyordu; belki de onlarla çatışmaya can atıyordu– ve bir eliyle azametli bir jest yaptı. “Emredersiniz,” dedi neşeli bir sesle ve aşina gümüşsü ışık çizgisi belirdi, genişleyerek havada bir deliğe dönüştü.

Perrin diğerlerini beklemeden kar kaplı, alçak bir taş duvarla çevrilmiş bir alana geçti. Çevredeki yükselip alçalan arazi, geride bıraktığı ormanla karşılaştırıldığında ağaçsız görünüyordu. Neald ciddi bir hata yapmamışsa So Limanı'ndan birkaç kilometre uzaktaydılar. Hata yapmışsa, Perrin adamın o aptal bıyıklarını yolabileceğini düşünüyordu. Adam nasıl *neşeli* olabilirdi?

Ama kısa süre sonra gri bulutlarla kaplı bir gökyüzünün altında, karlı bir yolda batıya doğru at sürüyordu. Yüksek tekerlekli arabalar arkasında sıra halinde, zahmetle ilerliyorlardı ve sabah gölgeleri ileriye uzanıyordu. Sağlam koşma arzusuyla dizginleri çekiştirdi, ama Perrin onu, arabalara koşulmuş atların ayak uydurabileceği, istikrarlı bir yürüyüş hızında tuttu. Gallenne'nin Mayenelileri onun ve Berelain'in çevresindeki halkayı koruyabilmek için yolun kenarındaki tarlalardan geçmek zorunda kalıyordu ve bu, tarlaları ayıran, kaba taştan alçak duvarların üzerinden aşmalarını gerektiriyordu. Bazılarının, muhtemelen saban atlarını paylaşmak için, bir çiftçinin mülkünden diğerine geçiş sağlayan kapıları vardı ve diğerlerinin üzerinden gösterişli bir biçimde, mızraklarındaki flamaların uçuşmasını sağlayarak atlıyorlar, hayvanlarının bacaklarını ve kendi boyunlarını kırması riskine giriyorlardı. Aslında, adamların boyunları Perrin'in umurunda bile değildi.

Wil ve Kurtbaşı ile Kızıl Kartal bayrağı taşıyan iki aptal, Aes Sedailerin ve Muhafızların arkasındaki Mayeneli bayraktara katıldı, ama diğer İki Nehirliler araba sırasının iki yanında yayıldılar. Çok fazla araba, onları koruyacak yirmiden az adam vardı, ama araba sürücüleri onları gördüğünde daha rahat hissedecekti. Haydutlar ya da Shaidolar beklediklerinden değil, ama kampın koruması dışında kimse güvende hissetmiyordu. Her durumda, herhangi bir tehdidi, yaklaşmaya fırsat bulamadan görebilirlerdi.

Alçak, yükselip alçalan tepeler çok uzakları görmelerine izin vermiyordu aslında, ama burası çiftlik bölgesiydi, tarlaların arasına saçılmış sağlam, saz damlı evler ve ahırlar vardı ve hiçbir yabanilik görünmüyordu. Yamaçlara tutunmuş koruluklar bile odun kesmek için kullanılıyordu. Ama aniden Perrin, önündeki karların ezilmiş olduğunu fark etti; ama üzerindeki tek iz Gallenne'nin öncülerinin izleriydi. O karanlık evlerde ve ahırlarda hiç kimse hareket etmiyordu; kalın bacaların hiçbiri tütmüyordu. Çevre tamamen kıpırtısız ve tamamen boş görünüyordu. Perrin'in ensesindeki tüyler diken diken olmaya çalıştı.

Aes Sedailerden birinin nidası üzerine omzunun üzerinden arkaya baktı ve Masuri'nin uzattığı parmağı takip ederek kuzeyde, havada uçan bir şekil gördü. İlk bakışta iri bir yarasa sanılabilirdi; uzun, kemikli kanatlar üzerinde doğuya doğru uçuyordu. Uzun boyunlu, arkasında uzun ince bir kuyruk sürükleyen, tuhaf bir yarasa. Gallenne bir küfür salladı ve dürbününü gözüne götürdü. Perrin yardımsız görebiliyordu, hatta yaratığın sırtına tutunan, ona bir at gibi binmiş insanı seçebiliyordu.

"Seanchan," diye nefes verdi Berelain. Hem sesi, hem kokusu endişeliydi.

Perrin eyerinde dönerek yaratığın uçuşunu izledi. Sonunda gün doğumunun parıltısı yüzünden önüne döndü. "Bizimle ilgili değil," dedi. Neald hata yapmışsa, adamı boğacaktı.

26
So Limanı’nda

Kireyin ve Ghealdanlılar geçerken kapıyolu açık tutmak için geride kalan Neald’ın havadaki deliği hedeflediği yere çok yakın açtığı ortaya çıktı. Tam Perrin bir tepenin zirvesine varıp, önünde So Limanı’nı gördüğünde dizginleri çekerek o ve Kireyin dörtnala yetiştiler. Kasaba, iki kemerli kütük köprünün aştığı küçük bir ırmağın diğer yanındaydı. Perrin asker değildi, ama Masema’nın neden bu kasabayı rahat bıraktığını hemen anladı. Irmağın hemen kıyısındaki kasabanın kulelerle dolu iki devasa taş duvarı vardı, iç duvar dışarıdakinden daha yüksekti. Irmak duvarından köprülere kadar uzanan uzun rıhtıma iki mavna bağlanmıştı, ama kaba gri taş duvardaki tek açıklık demir destekli, sıkı sıkı kapanmış geniş köprü kapılarıydı ve onların üstü de boydan boya mazgallı siperlerle kaplıydı. Açgözlü komşu asilleri uzak tutmak için yapılmış olan So Limanı’nın, binlerle gelseler bile Haberci’nin güruhundan korkmak için sebebi yoktu. Bu kasabaya girmek isteyen birinin kuşatma makinelerine ve sabra ihtiyacı olurdu ve Masema duvarsız, savunmasız köylere ve kasabalara dehşet salarken daha çok rahat ediyordu.

“Eh, oradaki duvarların üzerinde insan gördüğüme memnun oldum,” dedi Neald. “Bu bölgedeki herkesin ölmüş ve gömülmüş olduğunu düşünmeye başlamıştım.” Yarı şaka yaparmış gibi görünüyordu ve sırıtışı zorlamaydı.

“Tahıl satacak kadar canlı oldukları sürece,” diye mırıldandı Kireyin, burundan gelen sıkkın sesiyle. Gümüşsü, beyaz miğferinin tokasını çözerek kaldırdı ve yüksek eyer kaşına taktı. Gözleri Perrin’in üzerinden geçti ve kısa bir an için Berelain’e takıldıktan sonra adam dönüp aynı bitkin sesle Aes Sedailere hitap etti. “Burada oturacak mıyız, yoksa aşağı mı ineceğiz?”

Berelain tek kaşını kaldırarak baktı ona. Kafası çalışan her adam tehlikeli bir bakış olduğunu anlardı. Kireyin görmedi.

Perrin'in tüyleri hâlâ diken dikendi, kasabayı gördüğünden beri daha da fazla. Belki yalnızca kurt olan ve duvarlardan hoşlanmayan parçası yüzündendi. Ama o öyle olduğunu sanmıyordu. Duvarların tepesindeki insanlar onlara işaret ediyordu ve bazılarında dürbün vardı. En azından onlar bayrakları açıkça görebilecekti. Mızraklarındaki flamalar sabah esintisi ile dalgalanan askerleri herkes görebiliyor olmalıydı. Ve arkası görüş alanında olmayan araba sırasını. Belki çiftliklerdeki herkes kasabaya doluşmuştu. "Buraya oturmak için gelmedik," dedi.

Berelain ve Annoura So Limanı'na nasıl yaklaşacaklarını düşünmüştü. Yerel lord ya da leydi kuzeye doğru, o kadar da uzak olmayan bir yerde gerçekleşen Shaido yağmasını duymuş olmalıydı. Haberci'nin Altara'da olduğunu da duymuş olabilirlerdi. İki şey de insanların ihtiyatlı davranması için yeterliydi; birlikte, insanların ilk önce ok fırlatmasına, ancak vurduktan sonra soru sormasına sebep olabilirdi. Her durumda, şu anda yabancı askerleri kapılarından içeri almaları hiç olası görünmüyordu. Mızraklı askerler yükseltinin üzerine yayılmıştı hâlâ, bu ziyaretçilerin bazılarının, kullanmayı seçmeseler bile, silahlı olduklarını gösteriyorlardı. So Limanı yüz adamdan çok etkileneceğinden değil, ama Ghealdanlıların cilalı zırhları ve Kanatlı Askerler'in kırmızı zırhları ziyaretçilerin gezgin serseriler olmadığını anlatıyordu. İki Nehirliler, yaylarını kullanmadıkları sürece kimseyi etkilemezlerdi, bu yüzden araba sürücülerinin morallerini korumak için arabaların yanında kalmışlardı. Bütün bunlar süslü saçmalıklardı, fasa fiso, ama kim ona lord derse desin Perrin bir köy demircisiydi. Mayene Başı ve bir Aes Sedai, böyle bir konuda ne yaptıklarını biliyor olmalıydılar.

Gallenne parlak kırmızı miğferini eyerine dayayarak, dimdik bir sırtla, ağır yürüyüş hızında ırmağa doğru başı çekti. Perrin ve Berelain biraz arkadan geliyordu. Seonid aralarında, Masuri ile Annoura iki yandaydı. Aes Sedailer, o duvarların üzerinde, bir Aes Sedai yüzünü tanıyabilecek herkes üç Aes Sedai'yi görsün diye başlıklarını arkaya atmışlardı. Aes Sedailer çoğu yerde hoş karşılanırdı, insanların hoş karşılamayı tercih etmeyecekleri yerlerde bile. Arkalarından dört bayraktar geliyordu, Muhafızlar göz yoran pelerinleri ile aralarına dağılmıştı. Ve Kireyin parlak miğferini kalçasına dayamış, Muhafızlarla at sürmeye zorlandığı için ekşi bir ifade takınmış, arada bir Balwer'e soğuk soğuk tepeden bakarak ilerliyordu. Balwer ise, iki yoldaşı ile en arkadan takip ediyordu. Kimse Balwer'e gelebileceğini

söylememişti, ama kimse gelemeyeceğini de söylememişti. Asil adam ne zaman ondan yana baksa Balwer çabucak eğilip selam veriyor, sonra ilerideki kasaba duvarlarını incelemeye devam ediyordu.

Kasabaya yaklaşırken Perrin huzursuzluğu üzerinden atamıyordu. At toynakları güney köprüsünde boş boş yankılandı. Rıhtıma bağlanmış mavnalardan birinin kürek marifetiyle altından geçmesine izin verecek kadar yüksek inşa edilmiş, geniş bir yapıydı. Küt pruvalı teknelerin ikisinden de yelken açmak için bir düzenek yoktu. O mavnalardan biri suyun derinliklerine yerleşmiş, gergin halatların ucunda yan yatmıştı ve bir şekilde terk edilmiş de görünüyordu. Havadaki ekşi kokuşmuşluk Perrin'in burnunu ovalamasına sebep oldu. Başka kimse kokuyu fark etmiş görünmedi.

Köprünün dibinde Gallenne dizginleri çekti. Otuz santim genişliğinde siyah demirden kayışlarla kaplanmış kapalı kapılar her durumda durmaya zorlayacaktı onları. "Bu bölgeye musallat olan sorunları duyduk," diye bağırdı duvarın tepesindeki adamlara, ciğerlerini patlatırcasına haykırmasına rağmen resmi konuşmaya çalışarak, "ama biz yalnızca buradan geçiyoruz ve sorun çıkarmak için değil, ticaret için geldik; tahıl ve başka gerekli şeyler satın alacağız, savaşmayacağız. Mayene Başı, Işığın Kutsanmışı, Dalgaların Savunucusu, Paeron Evi'nin Yüksek Makamı Berelain sur Paendrag Paeron'un buranın lord ya da leydisi ile görüşmeye geldiğini bildirmekten şeref duyuyorum. Ayrıca Perrin t'Bashere Aybara'nın da..." Adam Perrin'e İki Nehir Lordu unvanını ve Perrin'in üzerinde hak iddia edemeyeceği, daha önce hiç duymadığı bir sürü başka unvanı verdi, sonra Aes Sedailere geçti, her birini tüm unvanları ile tanıttı ve Ajahlarını da ekledi. Çok etkileyici bir söylevdi. Adam sustuğu zaman... sessizlik oldu.

Yukarıdaki mazgallarda, kirli yüzlü adamlar kasvetle bakıştılar, hararetle fısıldaştılar, endişe içinde arbaletlerini ve kargılarını kaldırdılar. Yalnızca birkaçı miğfer ya da herhangi bir türden zırh takmıştı. Çoğu kaba ceketler içindeydi, ama Perrin gördüğü bir adamın onca pislik altında ipeklere bürünmüş olduğunu düşündü. Kabuk kabuk kirlerin altından görmek zordu. Ne dediklerini kulakları bile seçemiyordu.

"Canlı olduğunuzu nereden bileceğiz?" diye bağırdı boğuk bir ses sonunda.

Berelain şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı, ama kimse gülmedi. Aptalca bir konuşmaydı, ama Perrin ensesindeki saçların gerçekten dimdik

olduğunu düşündü. Burada gerçekten yanlış olan bir şey vardı. Aes Sedailer sezememiş gibiydi. Ama diğer yandan, Aes Sedailer o pürüzsüz serinkanlı dinginlik maskeleri arkasında her şeyi saklayabilirlerdi. Annoura'nın ince örgülerindeki boncuklar, kadın başını iki yana sallarken hafifçe şıkırdadı. Masuri buz gibi bakışlarını duvardaki adamların üzerinde dolaştırdı.

“Canlı olduğumu kanıtlamak zorunda kalırsam buna pişman olursunuz,” diye bildirdi Seonid yüksek sesle, sert Cairhien aksanı ile, yüzünün düşündürdüğünden biraz daha hararetle. “O arbaleti bana doğrultmaya devam ederseniz daha da fazla pişman olursunuz.” Adamların çoğu arbaletlerini telaşla yukarı kaldırdılar. Ama hepsi değil.

Duvar tepesinde yeni fısıldaşmalar oldu, ama biri Aes Sedaileri tanımış olmalıydı. Sonunda kapılar devasa, paslı menteşeler üzerinde gıcırdayarak açıldı. Kasabadan mide bulandırıcı bir koku yayıldı; Perrin'in daha önce aldığı koku, ama daha güçlü. Eski kir ve eski ter, çürüyen çöplükler ve uzun zamandır boşaltılmamış lazımlıklar. Perrin'in kulakları arkaya yatmaya çalıştı. Gallenne kırmızı miğferini kafasına yeniden geçirecekmiş gibi yarı kaldırdı, sonra boz donlu atını kapılardan geçirdi. Perrin baltasını halkasında gevşeterek takip etmek üzere Sağlam'ı topukladı.

Kapının hemen içinde, yırtık ceketli pis bir adam parmağıyla Perrin'in bacağını dürtükledi ve Sağlam onu dişlemeye çalıştığında geri kaçtı. Adam eskiden şişmandı, ama ceketi sarkmıştı ve derisi gevşekçe üzerinden sarkıyordu. “Yalnızca emin olmak istedim,” diye mırıldandı, dalgın dalgın yan tarafını kaşıyarak. “Lordum,” diye ekledi biraz sonra. Gözleri ilk kez Perrin'in yüzüne odaklandı ve kaşıyan parmaklar dondu. Altın sarısı gözler olağan bir görüntü değildi ne de olsa.

“Yürüyen çok ölü adam görüyor musunuz?” diye sordu Perrin alayla, doru atının boynunu okşarken, işi şakaya dökmeye çalışarak. Eğitimli bir savaş atı binicisini koruduğu için ödüllendirilmek isterdi.

Adam, at yine dişlerini çıkarmış gibi irkildi; dudakları dişlerinin üzerinde gerilerek gülümsedi ve yan yan uzaklaştı. Berelain'in kısrağına toslayana kadar. Gallenne kadının hemen arkasındaydı, hâlâ miğferini takmaya hazır görünüyordu, tek gözü aynı anda altı yönü izlemeye çalışıyordu.

“Lord ya da leydinizi nerede bulabilirim?” diye sordu Berelain sabırsızca. Mayene küçük bir ulustu, ama Berelain görmezden gelinmeye alışık değildi. “Herkes dilsiz olmuş gibi, ama dilini kullandığını duydum. Ee, adam? Konuş!”

Adam dudaklarını yalayarak başını kaldırıp ona baktı. “Lord Cowlin... Lord Cowlin... gitti. Leydim.” Gözleri Perrin’e döndü, sonra kaçtı. “Tahıl tüccarları... Onlarla görüşmek isterseniz. Her zaman Altın Mavna’da bulunabilirler. Bu taraftan.” Elini belirsizce kasabanın içlerine doğru uzattı, sonra aniden koşar adım uzaklaşmaya başladı. Bir yandan da, arkasından kovaladıklarından korkarmış gibi dönüp dönüp bakıyordu.

“Bence başka bir yer bulmalıyız,” dedi Perrin. O adamın korktuğu, sarı gözlerden daha fazla bir şeyler vardı. Bu mekan... çarpık... bir his veriyordu.

“Geldik bir kere ve başka yer yok,” diye yanıt verdi Berelain, son derece pratik bir sesle. Onca kokunun içinde Perrin kadının kokusunu alamıyordu; gördüklerine ve işittiklerine bakarak yol almalıydı ve kadının yüzü bir Aes Sedai’ye yakışacak kadar sakindi. “Bundan daha kötü kokan kasabalarda bulundum, Perrin. Bulunduğumdan eminim. Ve eğer bu Lord Cowlin gitmişse, tüccarlarla iş yaptığım ilk sefer olmayacak. Ölülerin yürüdüğünü gerçekten gördüklerine inanmıyorsun, değil mi?” Tam bir yün kafa gibi konuşmadan insan ne diyebilirdi?

Her durumda, diğerleri kapılardan içeri doluşmaya başlamıştılar bile ve düzenlerini yitirmişlerdi. Wynter ve Alharra, biri beyaz biri esmer, iki uyumsuz köpek gibi Seonid’in peşinden geldiler. İkisi de göz açıp kapatana dek birilerinin gırtlağını yırtabilecek gibi görünüyorlardı. So Limanı’ndaki hissi aldıkları kesindi. Masuri’nin arkasında at süren Kirklin göz açıp kapayana dek bile beklemek istemiyor gibiydi; eli kılıcının kabzasında duruyordu. Kireyin elini burnuna götürmüştü ve gözlerinde, bunu koklamak zorunda kalmasının bedelini birilerinin ödeyeceğini söyleyen sert bir ifade vardı. Medore ve Latian, mideleri bulanıyormuş gibi görünüyordu, ama Balwer başını yana eğerek çevresine bakındı, sonra ikisini kuzeye giden dar bir yan sokağa sürükledi. Berelain’in dediği gibi, gelmişlerdi bir kere.

Perrin kasabanın dar, dolambaçlı sokaklarında at sürerken rengârenk bayrakları kesinlikle yersiz kaçıyordu. Sokaklardan bazıları So Limanı büyüklüğünde bir kasaba için oldukça genişti, ama boğucuydu, iki yandaki iki üç katlı binalar olduğundan da yüksek görünüyordu ve Perrin’in tepesine yıkılacak gibiydi. Hayal gücü, sokakların daha loş görünmelerine de sebep oluyordu. Hayal gücü olmalıydı. Gökyüzü o kadar da gri değildi. Kirli kaldırım taşlarının üzeri insanlarla doluydu, ama terk edilmiş çiftliklerin bütün halkı buraya gelmiş gibi de görünmüyordu. Herkes başlarını eğerek koşturuyordu. Herhangi bir yere doğru değil; yalnızca uzaklaşıyorlardı.

Kimse, başka kimseye bakmıyordu. Irmak neredeyse kapının önünde olmasına rağmen yıkanmayı da unutmuşlardı. Perrin bir kir tabakası ile kaplanmamış tek yüz, bir haftadır çıkarılmamış tek giysi parçası görmedi. Sanki herkes üstlerindeki kıyafetle çamurun içinde çalışmıştı. Kasabanın içlerine gittikçe koku daha da kötüleşti. İnsanın zamanla alışabileceğini düşündü Perrin. Ama en kötüsü sessizlikti. Köyler, orman kadar olmasa da, zaman zaman sessiz olurdu, ama bir kasabada her zaman hafif bir uğultu duyulurdu; pazarlık eden dükkân sahiplerinin sesleri, yaşamlarına devam eden insanların gürültüsü. So Limanı'nda tek bir fısıltı bile yoktu. Kasaba nefes almıyor gibiydi.

Yönlerini bulmak güç oldu, çünkü çoğu insan, bir şey sorulduğunda koşup kaçıyordu, ama sonunda zengin görünüşlü bir hanın önünde atlarından indiler. Arduvaz damın altında düzgün gri taşlardan üç kat vardı ve öne asılmış tabela Altın Mavna'yı ilan ediyordu. Tabeladaki harflerde bir parça yaldız bile vardı. Tıka basa tahılla doldurulmuş ve tahılın üzeri örtülmemiş –ki gerçek nakliyatta böyle bir şey mümkün değildi– bir mavna betimliyordu. Hanın arkasındaki ahırlardan seyisler fırlamadı, bu yüzden bayraktarlar atları tutmak zorunda kaldı ve bu onları mutlu eden bir iş değildi. Tod sokaktan koşar adım geçen insan kalabalığını izlemeye ve kısa kılıcının kabzasını okşamaya o kadar dalmıştı ki, Sağlam'ın dizginlerini alırken at, adamın iki parmağını koparıverecekti neredeyse. Mayeneliler ve Ghealdanlılar ellerinde bayrak değil mızrak olduğunu diliyor gibi görünüyordu. Flann'in yüzünde yalnızca çılgın bir ifade vardı. Sabah güneşine rağmen, ışık... gölgeli... geliyordu. İçeri girmek hiçbir şeyi düzeltmedi.

İlk bakışta, ortak salon hanın zenginliğini yansıtıyordu; cilalı yuvarlak masaları, sıralar yerine doğru düzgün sandalyeleri vardı ve sağlam kirişli tavan yüksekti. Duvarlara, parlak güneş altında olgunlaşan arpa, yulaf ve darı tarlaları resmedilmişti. Beyaz taştan geniş şöminenin üzerindeki oymalı rafta rengârenk boyalı bir saat duruyordu. Ama dışarıdaki hava buz gibi olmasına rağmen şömine boştu. Saat durmuştu ve cilası donuklaşmıştı. Her şeyin üzeri tozla kaplıydı. Odanın ortasındaki, diğerlerinden geniş oval bir masanın çevresinde, içkilerine eğilmiş altı adam ve beş kadından başka kimse yoktu.

Perrin ve diğerleri girdiği zaman adamlardan biri bir küfür sallayarak ayağa fırladı ve yüzünü kaplayan kire rağmen soldu. Gevşek, yaşlı saçları olan tombul bir kadın kalay kupasını ağzına götürdü ve o kadar hızlı içmeye

çalıştı ki şarabı çenesine döküldü. Belki Perrin'in gözleri yüzündendi. Belki.

"Bu kasabada ne oldu?" diye sordu Annoura sertçe, şöminede gürleyen bir ateş varmış gibi pelerinini arkaya atarak. Masadaki insanların üzerinde dolaştırdığı sakin bakışlar herkesi yerinde dondurdu. Perrin aniden, Masuri ve Seonid'in içeri girmediğini fark etti. Sokakta, atların yanında beklediklerinden kuşkuluydu. Onların ve Muhafızlarının neler yaptığını kimse bilemezdi.

Ayağa fırlayan adam parmağıyla ceketinin yakasını çekiştirdi. Ceketi eskiden iyi mavi yündendi, yakasında bir dizi yaldızlı düğme vardı, ama bir süredir ceketinin önüne yemek döküyormuş gibi görünüyordu. Belki midesine gidenden daha fazlasını. Derisi gevşekçe üzerinden sarkan kişi de oydu. "O-olmak, Aes Sedai?" diye kekeledi.

"Sessiz ol, Mycal!" dedi perişan görünüşlü bir kadın çabucak. Koyu renk elbisesinin yüksek yakası ve kol yenleri işlemeliydi, ama kir yüzünden renkler belli olmuyordu. Kadının gözleri çökmüştü. "Bir şey olduğunu düşündüren nedir, Aes Sedai?"

Annoura sözlerine devam edecek oldu, ama o ağzını açarken Berelain araya girdi. "Tahıl tüccarlarını arıyoruz." Annoura'nın yüzündeki ifade değişmedi, ama ağzı işitilir bir tıkırtı ile kapandı.

Masanın çevresindeki insanlar uzun uzun bakıştılar. Perişan kadın bir an Annoura'yı inceledi, hemen Berelain'e geçti ve ipekleri, ateş damlalarını süzdü. Ve tacı. Eteklerini açarak diz kırdı. "Biz So Limanı'ndaki tüccarlar loncasıyız, Leydim. Daha doğrusu, geriye ne kalmışsa..." Susarak derin, titrek bir nefes aldı. "Adım Rahema Arnon, Leydim. Size nasıl hizmet edebiliriz?"

Tüccarlar, ziyaretçilerin tahıl ve sağlayabilecekleri başka şeyler, lamba yağı ve yemeklik yağ, fasulye, iğne, at nalları için çivi, kumaş, mum ve kampın ihtiyaç duyduğu bir düzine başka şey için geldiğini öğrenince biraz neşelendiler. En azından, daha az korkar oldular. Berelain'in listesini duyan sıradan bir tüccar açgözlülükle gülümsememek için kendini zor tutardı, ama bunlar...

Arnon Hanım hancıya şarap getirmesini bağırdı –"En iyi şaraptan; çabuk ol hadi; çabuk ol!"– ama uzun burunlu bir kadın tereddütle ortak salona başını uzattığında, yeniden kayboluvermemesi için Arnon Hanım'ın koşup kadının kirli kol yenini yakalaması gerekti. Yemek lekeli ceket giymiş olan adam Speral adlı birine, örnek kavanozlarını getirmesini

bağırdı, ama üç kez bağırıp yanıt alamayınca sinirli bir kahkaha attı ve arka odaya koştu. Biraz sonra geri geldiğinde üç kocaman kabı kucaklamıştı. Sinirli sinirli gülmeye devam ederek kapları masaya bıraktı. Berelain oval masanın başına otururken diğerleri titrek gülümsemelerle eğiliyor, diz kırıyordu. Yağlı yüzlü erkekler ve kadınlar, ne yaptıklarının farkında değilmiş gibi kaşınıyorlardı. Perrin eldivenlerini kemerinin arkasına tıktı ve resimli duvarın dibinde durup izlemeye başladı.

Pazarlık işini Berelain'e bırakmaya karar vermişlerdi. Kadın, gönülsüzce de olsa, Perrin'in at konusunda daha bilgili olduğunu kabullenmişti, ama bir senelik balık yağı imalatını satmak için pazarlık yapmayı o biliyordu. Sonradan görme bir köylü delikanlının el verebileceği önerisi üzerine Annoura gergin gergin gülümsemişti. Ona bu şekilde hitap etmemişti –Masuri ya da Seonid kadar rahat bir biçimde "Lordum" diyebiliyordu– ama bazı şeylerin Perrin'in yeteneklerini aştığını düşündüğü açıktı. Şimdi, Berelain'in arkasında dururken ve yüzlerini ezberlemeye çalışırmış gibi tüccarları incelerken gülümsemiyordu.

Hancı, en son cila bezini aylar önce olmasa bile haftalar önce görmüş kalay kupalarda şarap getirdi, ama Perrin kendi kupasının içine bakmak ve elinde döndürmekle yetindi. Hancı Vadere Hanım'ın tırnaklarının altında kir vardı ve derisine işlemiş kir onun bir parçası gibi görünüyordu. Sırtını karşı duvara vermiş, bir elini kılıç kabzasına koymuş olan Gallenne'nin de kendi şarabını elinde tutmakla yetindiğini gördü. Berelain de kendisininkine dokunmadı. Kireyin şarabını kokladı, uzun uzun içti ve Vadere Hanım'a bir sürahi şarap getirmesini seslendi.

"En iyi tabiriyle, seyrek bir şarap," dedi kadına burundan gelen bir sesle, burnunun tepesinden bakarak, "ama kokuyu biraz giderebilir." Kadın ona boş boş baktı, sonra tek kelime etmeden gidip yüksek, kalaylı bir sürahi getirdi. Kireyin kadının sessizliğini saygı olarak kabul etmiş gibiydi.

Yemek lekeli ceket giymiş olan adam, Crossin Efendi, tahta kapların kapaklarını açtı ve satabilecekleri tahılın kabuklu örneklerini masaya boşalttı; sarı darı, kahverengi yulaf ve biraz daha koyu kahverengi arpa vardı. Hasattan önce yağmur yağmamıştı. "Görebildiğiniz gibi, en iyi kalite," dedi.

"Evet, en iyisi." Arnon Hanım'ın yüzündeki gülümseme silindi ve kadın geri çekildi. "Biz yalnızca en iyisini satarız."

Ürünlerini en iyisi olarak tanınan insanlar olarak, çok da sıkı pazarlık yapıyor gibi görünmüyorlardı. Perrin köydeki erkek ve kadınların Baerlon

tüccarlarına yün ve tütün satmasını izlemişti. Her zaman alıcıların önerilerini küçümserler, fiyat geçen senekinin iki katı olsa bile tüccarların onları dilenmeye mahkûm etmeye çalıştığından şikâyet ederler, hatta satmak için gelecek seneye kadar bekleyebileceklerini söylerlerdi. Bayram günlerindeki danslar kadar karmaşık bir danstı.

“Herhalde bu kadar büyük miktarda bir alım için fiyatı daha da düşürebiliriz,” dedi kelleşmeye yüz tutmuş adam Berelain’e, kır düşmüş sakalını kaşıyarak. Sakalı kısa kesilmişti, ama çenesine yapışacak kadar yağlanmıştı. Adamı izlerken Perrin’in içinden kendi sakalını kaşımak geliyordu.

“Zorlu bir kış oldu,” diye mırıldandı yuvarlak yüzlü adam. Diğer tüccarların yalnızca ikisi ona kaş çatmaya zahmet etti.

Perrin şarap kadehini yakındaki masaya bıraktı ve odanın ortasındaki insanlara doğru yürüdü. Annoura ona keskin bir uyarı bakışı fırlattı, ama tüccarların çoğu ona merakla bakıyordu. Ve ihtiyatla. Gallenne herkesi en baştan tanıtmıştı, ama bu insanlar Mayene’in tam olarak nerede olduğunu, ne kadar güçlü olduğunu pek bilmiyorlardı ve İki Nehir onlar için yalnızca iyi tütün anlamına geliyordu. İki Nehir tütünü her yerde tanınırdı. Aes Sedailer olmasa, Perrin’in gözleri hepsini kaçırtırdı. Perrin bir avuç darı avuçladığında herkes sustu. Avucundaki minik küreler pürüzsüz ve canlı sarıydı. Bu tahıl, kasabaya girdiğinden beri gördüğü ilk temiz şeydi. Tahılın masaya dökülmesine izin vererek kaplardan birinin kapağını aldı. Ahşaba oyulmuş yivler keskin ve yıpranmamıştı. Kapak sıkı sıkı otururdu yerine. Arnon Hanım gözlerini kaçırdı ve dudaklarını yaladı.

“Depolardaki tahılı görmek istiyorum,” dedi. Masanın çevresindeki insanların yarısı irkildi.

Arnon Hanım sırtını dikleştirdi ve böbürlenmeye başladı. “Sahip olmadığımız şeyi satmayız. Soğukta zaman harcamak istiyorsanız işçilerimizin bütün çuvalları yüklemesini izleyebilirsiniz.”

“Ben de depoyu ziyaret etmeyi önerecektim,” diye araya girdi Berelain. Ayağa kalkarak kırmızı eldivenlerini kemerinin arkasından çekti ve çekiştirerek takmaya başladı. “Depoları görmeden asla tahıl satın almam.”

Arnon Hanım olduğu yerde çöktü. Kel kafalı adam başını masaya koydu. Ama kimse konuşmadı.

Moralleri bozuk tüccarlar onları sokağa çıkarmadan önce pelerinlerini getirmeye zahmet etmediler. Esinti yükselmiş, rüzgâra dönüşmüştü ve ancak kış sonlarında, insanların baharın yaklaştığını düşündüğü sıralarda

rüzgârın olabileceği kadar soğuktu, ama onlar farkında değil gibiydi. Kamburlaştırdıkları sırtların soğukla ilgisi yoktu.

“Artık gidebilir miyiz, Lord Perrin?” diye sordu Flann endişeyle, Perrin ve diğerleri belirdiğinde. “Bu kasaba banyo yapmak istememe sebep oluyor.” Annoura geçerken öyle bir kaş çattı ki ona, adam tüccarlardan biriymiş gibi irkildi. Flann kadına yatıştırırcasına gülümsemeye çalıştı, ama hastalıklı bir çabaydı ve kadını kızdırmaktan başka bir işe yaraması için çok geçti.

“Ben ayarlamayı başarır başarmaz,” dedi Perrin. Tüccarlar başlarını eğip kimseye bakmadan sokakta koşturmaya başlamışlardı bile. Berelain ve Annoura acele edermiş gibi görünmeden takip etmeyi başardılar, aynı ölçüde kendi hâkim tavırlarla süzülürcesine yürüdüler. Gezintiye çıkmış iki leydiye benziyorlardı. Ayaklarının altındaki pisliğe, havadaki pis kokuya, onları görünce irkilen ve bazen becerebildiklerince hızla kaçan kirli insanlara aldırış etmiyorlardı. Gallenne sonunda miğferini takmıştı ve kılıcının kabzasını açık açık, çekmeye hazır bir biçimde, iki eliyle tutuyordu. Kireyin miğferini kalçasında taşıyordu ve diğer eli şarap kupası ile meşguldü. Yanlarından geçen pis yüzlü insanları horgörüyle süzerek, kasabanın kokusuyla savaşmasına yardım eden bir parfüm kutusuymuş gibi şarabını kokluyordu.

Depolar kasabanın iki duvarı arasında, bir arabadan biraz daha geniş, taş döşeli bir sokaktaydı. Irmağa daha yakın olan bu yerde koku biraz daha iyiydi, ama rüzgârın süpürdüğü sokak, Perrin ve diğerleri dışında boştu. Ortalıkta sokak köpeği bile yoktu. Kıtlık çeken kasabalarda köpekler kaybolurdu, ama satmaya yetecek kadar tahılı olan bir kasaba neden kıtlık çekecekti? Perrin gelişigüzel seçtiği iki katlı bir depoya işaret etti. Diğerlerinden farklı görünmüyordu. Altın Mavna’da tavan kirişi olarak kullanılabilecek tahta bir sürgünün kapalı tuttuğu iki tahta kapısı olan, penceresiz taş bir binaydı.

Tüccarlar aniden sürgüleri kaldıracak adam getirmediklerini hatırladılar. Dönüp onları getirmeyi önerdiler. İşçiler getirtilirken Leydi Berelain ve Annoura Sedai Altın Mavna’da, ateşin önünde dinlenebilirdi. Vadere Hanım’ın ateşi yaktığından emindiler. Perrin elini kalın sürgünün altına koyup tahta desteklerinden kaldırdığı zaman dilleri durdu. Sürgü ağırdı, ama Perrin dönecek yer bulacak kadar geriledi ve sürgüyü bir çatırtıyla sokağa fırlattı. Tüccarlar bakakaldı. İpek ceketli bir adamın iş denebilecek

bir şey yaptığını ilk kez görüyor olabilirlerdi. Kireyin gözlerini yuvarladı ve şarabını kokladı yine.

“Lambalar,” dedi Arnon Hanım zayıfça. “Lamba ya da meşaleye ihtiyacımız olacak. Eğer...”

Annoura’nın elinin üzerinde süzülen bir ışık topu belirdi, gri sabah aydınlığında herkesin solgun gölgelerini yere ve taş duvarlara düşürmeye yetecek kadar parlıyordu. Tüccarlardan bazıları ellerini kaldırıp gözlerini perdelediler. Bir an sonra, Crossin Efendi kapılardan birindeki demir halkayı yakalayıp çekti.

İçerideki koku, arpanın tanıdık, keskin kokusuydu. Kasabanın pis kokusunu bastıracak kadar güçlüydü. Bir şeyin daha kokusu vardı. Annoura’nın ışığının ötesindeki gölgede, küçük loş şekiller sürünüp uzaklaştı. Perrin ışıksız daha iyi görebilirdi, en azından karanlığın derinliklerini daha iyi görebilirdi. Parlayan küre bir ışık havuzu düşürüyor, öteyi karartıyordu. Perrin kedi kokusu aldı, yabani gibi kokuyordu. Ve sıçan kokusu. Deponun kara derinliklerinde aniden yükselen ve kesilen ciyaklama, kedinin sıçanla karşılaştığını anlattı. Tahıl ambarlarında her zaman sıçan ve onları avlayacak kediler olurdu. Rahatlatıcı, normal bir şeydi. Neredeyse Berlin’in huzursuzluğunu giderecek bir şey. Neredeyse. Bir koku daha aldı, tanıyor olması gereken bir koku. Deponun derinliklerinden gelen vahşi miyavlama acı feryatlarına döndü ve aniden kesildi. Görünüşe göre, So Limanı’nın sıçanları kedi avlıyordu. Berlin’in ensesindeki tüyler yine kıpırdandı, ama kuşkusuz burada Karanlık Varlık’ın gözetlemek isteyeceği hiçbir şey yoktu. Çoğu sıçan yalnızca sıçandı.

Çok içeri girmeye gerek yoktu. Karanlık kaba çuvallarla doluydu. Çuvallar taş zemine değmesin diye alçak tahta platformlar üzerinde, duvara doğru eğim yaparak yükseliyorlardı. Sıra sıra çuval yığınları tavana kadar geliyordu neredeyse ve üst katta da aynıları vardı kuşkusuz. Yoksa bile, bu bina insanları haftalarca doyuracak kadar tahıl barındırıyordu. En yakındaki çuvala giderek kemer bıçağını en yakındaki çuvala sapladı ve kaba jüt lifleri kesti. Arpa taneleri dışarı döküldü. Annoura’nın parlak ışığı altında, kıvranan siyah benekler açıkça görülebiliyordu. Arpa tanesi kadar buğday biti de vardı neredeyse. Kokuları arpanın kokusundan keskindi. Buğday bitleri. Perrin ensesindeki saçların dikilmeye çalışmayı bırakmasını diledi. Soğuk buğday bitlerini öldürmeliydi.

O tek çuval yeterli kanıttı ve burnu artık buğday bitlerinin kokusunu tanıyordu, ama bir başka yığına, sonra bir başkasına, sonra bir başkasına

gitti, her seferinde tek bir çuvalı kesip açtı. Her birinden açık kahverengi arpalar ve siyah buğday bitleri döküldü.

Tüccarlar kapıda birbirlerine sokulmuşlardı, gün ışığı arkalarından geliyordu, ama Annoura'nın ışığı yüzlerine keskin gölgeler düşürüyordu. Endişeli yüzler. Çaresiz yüzler.

"Sattığımız her çuvalı mutlulukla eleriz," dedi Arnon Hanım, titrek bir sesle. "Yalnızca küçük bir ek..."

"Önerdiğim fiyatın yarısı," diye araya girdi Berelain. Burnunu tiksintiyle kırıştırarak eteklerini yerdeki tahılların arasında kıvranan buğday bitlerinden uzaklaştırdı. "Hepsini birden asla eleyemezsiniz."

"Ve darı yok," dedi Perrin sertçe. Adamlarının yiyeceğe ihtiyacı vardı, askerlerin de öyle, ama darı taneleri buğday bitlerinden büyük sayılmazdı. Ne kadar ayıklarlarsa ayıklasınlar, Perrin darı kadar buğday biti de götürürdü geriye. "Bunun yerine fazladan fasulye alacağız. Ama onlar da elenecek."

Aniden sokakta biri haykırdı. Bir kedi ya da sıçan değil, dehşet içinde bir adam. Perrin, sapı elinde bulana kadar baltayı çektiğini fark etmedi bile. Kapıdaki tüccarları ittirip geçti. Tüccarlar birbirlerine sokulmuş dudaklarını yalıyor, kimin haykırdığını görmeye bile çalışmıyorlardı.

Kireyin sokağın karşısındaki deponun duvarına yaslanmıştı; ışıl ışıl, beyaz tüylü miğferi yerde, şarap kadehinin yanında yatıyordu. Adamın kılıcı kabzasından yarı çekilmişti, ama adam donmuş görünüyordu, yuvalarından fırlamış gözlerle Perrin'in çıktığı binanın duvarına bakıyordu. Perrin adamın koluna dokundu ve adam sıçradı.

"Bir adam vardı," dedi Ghealdanlı kararsızca. "Oracıktaydı. Bana baktı ve..." Kireyin elini yüzünden geçirdi. Soğuğa rağmen alnında ter damlaları parlıyordu. "Duvardan geçti. Gerçekten. Bana inanmalısın." Biri inledi; tüccarlardan biri olduğunu düşündü Perrin.

"Ben de adamı gördüm," dedi Seonid arkasından ve irkilme sırası Perrin'e geldi. Bu kasabada burnu hiçbir işe yaramıyordu!

Kireyin'in işaret ettiği duvara son bir bakış fırlattıktan sonra, Aes Sedai gözle görülür bir gönülsüzlükle uzaklaştı. Muhafızları ona tepeden bakan uzun boylu adamlardı, ama ancak kılıçlarını çekmek için yer tanıyacak kadar geride duruyorlardı. Gerçi, Seonid ciddiyse sert bakışlı Muhafızların neyle savaşacağını hayal edemiyordu Perrin.

"Yalan söylemeyi güç buluyorum, Lord Perrin," dedi Seonid kuru kuru, Perrin kuşkusunu ifade ettiğinde, ama sesi hemen yüzü kadar ciddileşti ve

gözlerindeki bakış o kadar yoğundu ki sırf o bakışlar bile Perrin'i huzursuz etmeye yetiyordu. "So Limanı'nda ölüler yürüyor. Lord Cowlin karısının ruhundan korkarak kasabadan kaçmış. Kadının nasıl öldüğü kuşkulu görünüyor. Ölü birini görmeyen hemen hiç kimse yok ve çoğu birden fazlasını görmüş. Bazıları, insanların ölü birinin dokunuşu ile öldüğünü söylüyor. Bunu doğrulayamıyorum, ama insanlar korkudan ölmüş, diğerleri de onların yüzünden. So Limanı'nda kimse gece dışarı çıkmıyor, varlığını bildirmeden bir odaya girmiyor. İnsanlar, ellerine ne geçerse kullanarak gölgelere saldırıyorlar ve bazen ayaklarının dibinde ölü kocalarını, karılarını, komşularını buluyorlar. Bu isteri ya da çocukları korkutmak için anlatılan bir hikâye değil, Lord Perrin. Benzerini hiç duymadım, ama gerçek. İçimizden birini burada bırakmalısın, ki elimizden ne geliyorsa yapalım."

Perrin başını yavaşça iki yana salladı. Faile'i kurtaracaksa bir Aes Sedai'yi kaybetmeyi göze alamazdı. Daha o, "So Limanı ölümüyle yalnız başına yüzleşmek zorunda," demeden Arnon Hanım ağlamaya başladı.

Ama ölülerden korkmak yalnızca bazı şeyleri açıklıyordu. Belki insanlar yıkanmayı düşünemeyecek kadar korkuyordu, ama korkunun herkesi aynı şekilde etkilemesi olası görünmüyordu. Yalnızca, artık aldırış etmiyor gibiydiler. Ve kışın, dondurucu soğukta yaşayan buğday bitleri? So Limanı'nda, yürüyen ölülerden çok daha kötü bir yanlış vardı ve bütün içgüdüleri arkasına bakmadan, koşa koşa kaçmasını söylüyordu. Perrin bunu yapabilmeyi diliyordu.

27
Yapılması Gereken

Eleme işi karlı doğu kıyısında, kuzey rüzgârını kesecek hiçbir şeyin olmadığı yerde yapıldı. Kasabalı erkek ve kadınlar dört atlı arabalarla, tek atlı arabalarla, hatta el arabalarıyla çuvalları köprülerden geçiriyorlardı. Normalde alıcılar kendi arabalarını depolara getirirdi ya da en kötü durumda tahıl ve kurufasulye rıhtıma kadar taşınırdı, ama Perrin'in kendi araba sürücülerini So Limanı'nın içine göndermek gibi bir seçeneği yoktu. Ya da başka herhangi birini. Kasabada yanlış olan her ne ise, bulaşıcı olabilirdi. Her durumda, sürücüler zaten huzursuzdu; hiç konuşmayan, ama biri ile yanlışlıkla göz göze geldiklerinde kahkaha atan kirli kasabalılara kaşlarını çatıyorlardı. İşi denetleyen pis yüzlü tüccarlar daha iyi durumda değildi. Cairhien yerlisi olan sürücülerin ülkesinde tüccarlar temiz ve en azından görünüşte saygın insanlardı, sırf birisi görüş alanının kıyısında hareket etti diye nadiren irkilirlerdi. Tanımadıkları herkese kuşkuyla bakan tüccarlar ve köprülerden geçerken kasabalarına dönme isteksizliği ile ayaklarını sürüyen kasabalılar arasında, araba sürücülerinin sinirleri tepelerindeydi. Solgun yüzlü, koyu renk giyimli erkek ve kadınlar küçük gruplar halinde toplanmış, kemer bıçaklarının kabzasını tutuyor, daha uzun boylu yerlilere cani gibi bakıyorlardı.

Perrin eleme işlemini izleyerek ağır ağır at sürdü, yükselti boyunca uzanan ve görüş alanından kaybolan, yüklenmeyi bekleyen araba dizisini, köprülerin üzerinde ilerleyen kasaba arabalarını inceledi. Herkesin onu açıkça görebileceğinden emin oluyordu. Onun aldırışsız görmenin neden insanların sinirlerini yatıştıracağından emin değildi, ama yatıştırıyor gibi görünüyordu. En azından kimsenin kaçmaya başlamamış olması yeterliydi, ama So Limanı halkına yan yan bakmaya devam ediyorlardı. Mesafelerini

de koruyorlardı, ki böylesi daha iyiydi. O insanların bazılarının canlı olmayabileceği fikri Cairhienlilerin kafasına girecek olsa, yarısı hemen, oracıkta atlarını kırbaçlayıp kaçardı. Kalanların çoğu da karanlık çöktükten sonra fazla beklemezdi. Bu tür hikâyeler, gece çöktüğünde insanın sağduyusunu yok ederdi. Gri gökyüzünde neredeyse tamamen gizlenmiş olan solgun güneş hâlâ zirvesine olan yolu yarılamamıştı, ama gece boyunca orada olacakları gittikçe daha aşikâr oluyordu. Belki birden fazla gece. Perrin'in çenesi, dişlerini gıcırdatmama çabasıyla kasılmıştı. Kaş çatışlarından Neald bile kaçınmaya başlamıştı. Perrin kimseyi terslemiyordu. Yalnızca içinden terslemek geliyordu.

Eleme işi zahmetliydi. Her çuvalın açılması; geniş, yassı sepetlere boşaltılması gerekiyordu. Sonra iki kişi tahılları ya da fasulyeleri silkeliyordu. Soğuk rüzgâr buğday bitlerini, siyah bir benek yağmuru şeklinde süpürüyordu ve örülmüş, iki saplı yelpazeler kullanan erkek ve kadınlar rüzgâra katkıda bulunuyordu. Hızlı bir esinti her şeyi ırmağa süpürüyordu, ama yine de kısa süre sonra ırmak kıyısında, ayaklar altında ezilen karlar soğuktan ölen ya da ölmeye yüz tutmuş böceklerle gri bir çamura dönüştü. Yere dökülen yulaf ve arpanın arasına kırmızı fasulyeler de dahil olmuştu. Karın içinde ezilen her şeyin yerini yenileri alıyordu. Ama sepetlerde kalanlar, kaba jüt çuvallara geri doldurulurken, tam olarak temiz olmasa da çok daha temiz görünüyordu. Çuvalların kendisi de, böcekleri temizlemek için ters çevrilmiş, çocuklar tarafından iyice dövülmüştü. Yeniden doldurulan çuvallar, tepeleri bağlanır bağlanmaz Cairhienlilerin arabalarına yükleniyordu, ama boş çuval yığını hızla büyüyordu.

Perrin Sağlam'ın eyerinin kaşına yaslanmış, bir arabayı tahılla doldurmak için depolardan iki araba mı gelmesi gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu ki Berelain beyaz kısrağını ona yaklaştırdı. Kırmızı eldivenli eliyle, kızıl pelerinini kapalı tutuyordu. Annoura birkaç adım ötede, yaşı belirsiz yüzünde pürüzsüz ve okunmaz bir ifade ile dizginleri çekti. Aes Sedai onlara mahremiyet tanıyor gibiydi, ama Güç'le bir numara çevirmese bile, fısıldanmayan her şeyi duyabilecek kadar yakındı. Yüzü pürüzsüz olsa da olmasa da, gaga burnu bugün kadına vahşi bir yaratık görünüşü veriyordu. Boncuklu örgüleri tuhaf bir kartalın arkaya yatırdığı sorgucu gibi görünüyordu.

"Herkesi kurtaramazsın," dedi Berelain sakin sakin. Kasabanın pis kokusunun uzağında, kadının kokusu aciliyet duygusuyla keskinleşmişti ve öfkeyle usturaya dönüşmüştü. "Bazen bir seçim yapmalısın. So Limanı

Lord Cowlin'in sorumluluğu. Halkını terk etmeye hakkı yoktu." Demek Perrin'e kızmamıştı.

Perrin kaşlarını çattı. Kadın onun vicdan azabı çektiğini mi düşünmüştü? Faile'in hayatı ile birlikte teraziye vurulsa, So Limanı'ndaki sorunlar kefeyi kıl payı oynatmazdı. Ama boş çuvalları yığan boş bakışlı çocuklara bakmamak için doru atını ırmağın karşısındaki gri kasaba duvarlarına çevirdi. Bir erkek elinden geleni yapardı. Yapması gerekeni. "Burada neler olduğuna dair Annoura'nın bir fikri var mı?" diye hırladı. Sessizce, ama bir şekilde Aes Sedai'nin duyduğundan emindi.

"Annoura'nın ne düşündüğüne dair pek fikrim yok," diye yanıt verdi Berelain, sesini alçaltmak için çaba göstermeden. Kimin işittiğine aldırmamakla kalmıyor, özellikle işitilmek istiyordu. "Eskiden olduğu kadar açıksözlü değil. Eskiden olduğunu sandığım kadar. Bozduğu şeyi onarmak ona kalmış." Aes Sedai'ye bakmadan atını döndürdü ve uzaklaştı.

Annoura geride kaldı, gözünü kırpmadan Perrin'in yüzüne baktı. "Sen *ta'veren*'sin, evet, ama yine de Desen'de bir iplikten ibaretsin. Tıpkı benim gibi. Sonuçta, Yenidendoğan Ejder bile Desen'e dokunacak bir iplikten ibaret. Bir *ta'veren*'in ipliği bile nasıl dokunacağını seçemez."

"Bu iplikler insan," dedi Perrin bitkin bitkin. "Belki de bazen insanlar söz hakları olmadan Desen'e dokunmak istemiyorlardır."

"Ve sen bunun bir fark yaratacağını düşünüyorsun, öyle mi?" Kadın yanıt beklemeden dizginleri kaldırdı, ince bilekli kahverengi kısrağını topukladı ve pelerinin arkasında dalgalanmasına sebep olan bir şekilde dörtnala kaldırarak Berelain'in peşinden gitti.

Perrin ile konuşmak isteyen tek Aes Sedai o değildi.

"Hayır," dedi Perrin Seonid'e, onu dinledikten sonra. Sağlam'ın boynunu okşayarak. Ama asıl yatıştırılmak isteyen biniciydi. Perrin So Limanı'ndan uzaklaşmayı o kadar istiyordu ki. "Hayır dedim ve kastettiğim hayırdı."

Kadın eyerinin üzerinde, buzdan oyulmuş solgun, ufak tefek biri gibi, gergin gergin oturuyordu. Yalnız gözleri kara kömürler gibi yanıyordu ve kadın zar zor kontrol altında tutabildiği alıngan bir öfke kokusu saçıyordu. Seonid Bilgelerin yanında süt kadar ılımlıydı, ama Perrin Bilge değildi. Arkasında, Alharra'nın esmer yüzü taş gibiydi, kıvırcık siyah saçlarına düşmüş kır teller kırağı gibi görünüyordu. Wynter'ın yüzü, kıvrık bıyıklarının üzerinde kızarmıştı. Aes Sedailer ile Bilgeler arasında geçenleri kabullenmek zorundaydılar, ama Perrin... Rüzgâr Muhafız pelerinlerini

savurdu, gerekmesi ihtimaline karşı kılıç ellerini serbest bıraktı. Rüzgârda dalgalanan pelerinler gri, kahverengi, mavi ve beyaz tonlar aldılar. Adamların bazı parçalarını görünmez kıldıkları zamana göre, insanın midesine biraz daha rahat veriyorlardı. Biraz.

“Gerekirse Edarra’yı geri gönderip seni aldırırım,” diye uyardı.

Kadının yüzü soğuk, gözleri ateşli kaldı, ama kadının içinden bir ürperti geçti, alnından sarkan küçük beyaz mücevheri salladı. Geri getirilirse Bilgelerin ona ne yapacağından korktuğundan değil, yalnızca kokusunun diken diken gelmesine sebep olan, Perrin’e karşı aynı alınganlıktan. Perrin Aes Sedaileri gücendirmeye alışmıştı. Bilge bir adamın edineceği alışkanlık değildi, ama başka yolu yok gibiydi.

“Ya sen?” diye sordu Masuri’ye. “Sen de So Limanı’nda kalmak istiyor musun?”

İnce kadın dolaysız konuşmakla tanınırdı, Kahverengi olmasına rağmen bir Yeşil kadar dolaysız, ama sakin sakin söylediği şu oldu: “Edarra’yı benim peşimden de yollamaz mısın? Hizmet etmenin pek çok yolu vardır ve her zaman dilediğimiz yolu seçemeyiz.” Asında bir düşününce, bir açıdan, asıl mesele de bu olabilirdi. Perrin kadının neden gizli gizli Masema’yı ziyaret ettiğini hâlâ bilmiyordu. Kadın onun ziyaretten haberi olduğundan kuşkulanıyor muydu acaba? Masuri’nin yüzü ılımlı bir maske gibiydi. So Limanı’ndan çıktıklarından beri Kirklin’in yüzünde yalnızca can sıkıntısı vardı. Adam atının üzerinde dimdik oturmasına rağmen, dünyada hiçbir endişesi, kafasında tek bir düşüncesi yokmuş gibi aylak aylak çökmüş görünmeyi başarıyordu. Kirklin hakkında bunu düşünen, ertesi gün gelip domuz diye ikinci bir şişirilmiş domuz tulumu da alırdı.

Güneş yükselirken kasabalılar düşünmeden çalışmaya devam ettiler. İş yaparken kendilerini unutmak isteyen, durdukları zaman anılarının geri döneceğinden korkan insanlara benziyorlardı. Perrin So Limanı’nın ona hayal gördürmeye başladığına karar verdi. Yine de, haklı olduğunu düşünüyordu. Duvarların ötesindeki hava hâlâ loş görünüyordu. Sanki kasabanın üzerine bir gölge çökmüştü.

Öğlen vakti, araba sürücüleri ırmaktan yükselen yamaçtaki karı parça parça temizlediler, küçük ateşler yaktılar ve aynı çay yapraklarından üçüncü, belki dördüncü kez açık çay demlediler. Kasabada satın alınacak çay yoktu. Sürücülerin bazıları, So Limanı’na gidip yenilebilecek ne olduğuna bakmayı düşünürmüş gibi köprüleri süzdüler. Eleklerde çalışan kir kaplı insanları görünce, kendi küçük yulaf ve öğütülmüş meşe palamudu

torbalarına döndüler. En azından karışımın temiz olduğunu biliyorlardı. Birkaçı arabalara yüklenmiş çuvalları süzdü, ama fasulyelerin ıslanması, tahılların kampta bıraktıkları büyük el değirmenlerinde öğütülmesi gerekiyordu. O da, aşçılar adamların yemeklerini yutmasına yetecek kadar buğday biti ayıkladıktan sonra.

Perrin'in, en temiz ekmek için bile iştahı yoktu, ama Latian onu bulduğunda ezik bir teneke kupadan çay dedikleri şeyi içiyordu. Cairhienli doğrudan ona gelmedi. Bunun yerine, çizgili koyu renk ceket gitmiş kısa boylu adam Perrin'in başında durduğu küçük ateşin yanından ağır ağır geçti, sonra dizginleri çekip yamaç yukarı kaşlarını çattı. Atından inerek iğdiş atının ön toynağını kaldırdı ve kaşlarını çatarak baktı. Elbette, Perrin'in gelip gelmediğini görmek için iki kez başını kaldırıp baktı.

Perrin içini çekerek ezik kupayı ödünç aldığı tıknaz, ufak tefek kadına iade etti. Saçları grileşmiş araba sürücüsü koyu renk eteklerini açarak diz kırdı. Sırıttı ve Latian'a bakarak başını iki yana salladı. Büyük olasılıkla, gizlice yaklaşmak konusunda kadın adamdan on kat başarılıydı. Ellerini bir başka teneke kupaya dolamış, ateşin yanında çömelmiş olan Neald yüksek sesle öyle kahkahalar attı ki gözlerindeki yaşı silmek zorunda kaldı. Belki delirmeye başlamıştı. Işık, bu mekân adama neşeli düşünceler veriyordu.

Latian Perrin'e reverans yapacak kadar doğruldu. "Sizi görüyorum, Lordum," dedi ve yine eğilip aptal gibi atın bacağını tuttu. Tekmelenmek istemiyorsanız bir atın bacağını o şekilde tutmazdınız. Ama diğer yandan, Perrin ondan aptallıktan başka şey beklemiyordu. Latian ilk önce, omzuna kadar gelen saçlarını ensesinde bağlayarak Aiellerin saç kesimlerini taklit etmiş ve Aielcilik oynamaya başlamıştı, şimdi de casusçuluk oynuyordu. Perrin iğdiş atı sakinleştirmek için elini hayvanın boynuna koydu ve kesinlikle sapasağlam toynağa bakarken yüzüne ilgi dolu bir ifade yerleştirdi. Yalnızca, nal değiştirilmezse, üzerindeki çentik demirin birkaç gün sonra kırılmasına sebep olacaktı. Elleri, demirci aletleri tutmak için kaşınıyordu. At nalı değiştirmeyeli, demirhanede çalışmayalı seneler olmuştu sanki.

"Balwer Efendi haber yolladı, Lordum," dedi Latian alçak sesle, başını kaldırmadan. "Arkadaşı mallarını satmak için yolculuğa çıkmış, ama yarın ya da sonraki gün dönmesi bekleniyormuş. Biz size daha sonra yetişsek uygun olup olmayacağını soruyor." Atının karnının altından tahıl eleyenlere bakarak ekledi, "Ama siz de daha erken gidebilecekmişsiniz gibi görünmüyor."

Perrin kaşlarını çatarak eleme işlemine baktı. Kaşlarını çatarak yüklenmeyi bekleyen araba sırasına baktı. Yaklaşık yarım düzinesinin kanvas örtüleri bağlanmıştı bile. Onlardan bir tanesinde, çizme yamamak için deri, mum vesaire vardı. Ama yağ yoktu. So Limanı'ndaki lamba yağı yemeklik yağ kadar pis kokuyordu. Ya Gaul ve Kızlar Faile'den haber getirirse? Ya da onu görmüş olurlarsa? Faile'i gören, onun zarar görmediğini söyleyebilecek biriyle konuşmak için her şeyini verirdi. Ya Shaidolar aniden harekete geçerse? "Balwer'e söyle, fazla oyalanmasın," diye hırladı. "Bana gelince, bir saat içinde gidiyorum."

Sözünü tuttu. Arabaların ve sürücülerin çoğu, kampa yapacakları bir günlük yolculukta, Kireyin ve yeşil miğferli askerleri dışında yalnız kalacaklardı. Kimsenin köprüleri geçip kasabaya girmemesini emretmişti. Soğuk bakışlı, krizi tamamen atlatmış gibi görünen Ghealdanlı, sağlam ve göreve hazır olduğu konusunda temin etti onu. Büyük olasılıkla, emir verilmiş olsa da olmasa da, adam sırf kendi kendini korkmadığına ikna etmek için So Limanı'na geri dönecekti. Perrin adamı vazgeçirmeye çalışmakla zaman harcamadı. Her şeyden önce, Seonid'in bulunması gerekiyordu. Kadın tam olarak saklanmıyordu, ama Perrin'in gideceğini öğrenmişti ve atını tutmak için Muhafızlarını bırakarak uzaklaşmıştı ve arabaları Perrin'le arasında tutmaya çalışıyordu. Ama solgun Aes Sedai kokusunu saklayamıyordu ya da saklayabilecek olsa da, gerekli olduğunu bilmiyordu. Perrin onu çabucak bulunca şaşırdı ve Perrin onu Sağlam'ın önüne katıp atına kadar götürünce de kızdı. Buna rağmen, bir saat dolmadan Perrin So Limanı'ndan ayrıldı. Kırmızı zırhlı Kanatlı Askerler Berelain'in çevresinde halka olmuşlardı yine, İki Nehirliler kalan üç bayrağın arkasında ağır ağır ilerleyen sekiz yüklenmiş arabanın çevresini almışlardı. Neald da deliler gibi sırıtıyordu. Aes Sedailerle gevezelik etmeye çalışmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Adam gerçekten deliriyorsa ne yapacağını bilemiyordu Perrin. Yükselti So Limanı'nı gözlerden gizler gizlemez, omuzlarının arasındaki, varlığını o ana kadar fark etmediği bir düğüm gevşedi. Geriye on tane kalmıştı ve bir sabırsızlık düğümü midesini burkuyordu. Berelain'in açık duygudaşlığı onları gevşetemiyordu.

Neald'ın kapıyolu onları kar kaplı açıklıktan, yüksek ağaçlarla çevrili küçük Yolculuk alanına götürdü. Bir adımda dört fersah aşmışlardı, ama Perrin arabaların geçmesini beklemedi. Sağlam'ı kampa doğru tırıs kaldırdığında Berelain'in kızgın bir ses çıkardığını duyduğunu sandı. Ya da belki Aes Sedailerden biriydi. Bu daha olasıydı.

İki Nehirlilerin çadırları ve barakaları arasına girdiğinde bir kıpırtısızlık hissi vardı. Güneş gri gökyüzünde hâlâ çok ilerlememişti, ama ateşlerin üzerinde tencereler yoktu, kamp ateşlerinin çevresine pek az adam toplanmıştı, olanlar da pelerinlerine sarınarak dikkatle alevlere bakıyorlardı. Birkaçı, Ban Crawe'un yaptığı kaba taburelere çökmüştü; kalanlar ya ayakta duruyor ya da çömeliyordu. Kimse başını kaldırmadı. Kesinlikle kimse koşa koşa gelip atını almadı. Perrin bunun kıpırtısızlık olmadığını fark etti. Gerilimdi. Koku bir şekilde, kopacak kadar gerilmiş bir yayı hatırlatıyordu. Çatırtısını duyuverecekti sanki.

Kırmızı çizgili çadırın önünde atından inerken, alçak Aiel çadırlarından gelen Dannil belirdi. Hızlı yürüyordu. Sulin ve Bilgelerden biri olan Edarra takip ediyordu ve ikisi de acele ediyormuş gibi görünmese de, ayak uydurabiliyorlardı. Sulin'in yüzü güneşten kararmış deri bir maske gibiydi. Edarra'nın, kafasına sardığı koyu renk şaldan zor görünen yüzü bir sükûnet timsaliydi. Bol eteğine rağmen, beyaz saçlı Kız kadar az ses çıkarıyordu, altın ve fildişi bilezikleri ve kolyeleri hiç şıngırdamıyordu. Dannil gür bıyıklarından bir tanesinin ucunu kemiriyor, dalgın dalgın kılıcını kaba deri kınından iki santim çıkarıp hızla geri sokuyordu. Çıkar ve sok. Adam konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Kızlar beş Shaido getirdi, Lord Perrin. Arganda onları Ghealdan çadırlarına götürdü ve sorguladı. Masema yanında."

Perrin Masema'nın kampın içinde olduğu gerçeğini bir kenara attı. "Arganda'nın onları almasına neden izin verdin?" diye sordu Edarra'ya. Dannil bunu durduramazdı, ama Bilgeler bambaşka meseleydi.

Edarra Perrin'den çok büyük görünmüyordu, ama serin mavi gözleri onun görebileceğinden çok daha ileriyi görebilir gibiydi. Bileziklerini şıngırdatarak, sabırsızlıkla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Acıya nasıl kucak açılacağını Shaidolar bile biliyor, Perrin Aybara. İçlerinden birini konuşturmak günler alırdı ve beklemek için sebep yokmuş gibi görünüyordu."

Edarra'nın gözleri serinse, Sulin'inkiler mavi buz parçaları gibiydi. "Mızrak-kardeşlerim ve ben biraz daha hızlı yapabilirdik, ama Dannil Lewin senin işin yumruklaşmaya varmasını istemediğini söyledi. Gerard Arganda sabırsız bir adam ve bize karşı güvensiz." Aiel olmasa tükürürmüş gibi konuşuyordu. "Her durumda, çok şey öğrenemeyebilirsiniz. Yakalananlar Taş Köpeklerden. Yavaş yavaş ve olabildiğince az bilgi

verirler. Böyle bir durumda, her birinden edinilen bilgi kırıntıları ile bir resim oluşturmak gereklidir.”

Acıya kucak açmak. Bir adamı sorguladığınızda acı olmak zorundaydı. Şimdiye dek bu düşüncenin kafasında oluşmasına izin vermemişti. Ama Faile’i geri almak için...

“Birine söyle, Sağlam’ın terini kurulasın,” dedi kabaca, dizginleri Dannil’e uzatarak.

Ghealdan kampı İki Nehirlilerin kaba barınaklarından ve gelişigüzel dikilmiş çadırlarından daha farklı olamazdı. Burada, sivri tepeli çadırlar kusursuz sıralar halinde duruyordu; çoğunun giriş kapaklarının önünde, koni şeklinde dikilmiş çelik uçlu mızraklar; yanlarına bağlanmış, binilmeye hazır bekleyen atlar vardı. Görünürdeki tek düzensizlik atların salladıkları kuyruklar; mızrakların ucundaki, soğuk esintiyle kalkan flamalardı. Çadırların arasındaki patikaların hepsi aynı genişlikteydi ve ateşlerin arasındaki boşluklardan düz bir çizgi çizilebilirdi. Kar yağana dek arabaların dibinde katlanmış bekleyen çadırların kırışıkları bile düz çizgiler oluşturuyordu. Tamamen tertipli ve düzenli.

Havada bir yulaf lapası ve haşlanmış meşe palamudu kokusu asılıydı ve yeşil ceketli bazı adamlar öğle yemeğinin son kırıntılarını parmakları ile teneke tabaklarından sıyırıyorlardı. Diğerleri tencereleri temizlemeye başlamıştı bile. Hiçbirinde gerginlik işareti yoktu. Yalnızca yemek yiyorlar, işlerini yapıyorlardı ve her ikisinden de eşit zevk alıyorlardı. Yapılması gereken bir şeydi işte.

Kampın dış sınırını işaretleyen keskinleştirilmiş kazıklara yakın halkanın orada bir grup adam toplanmıştı. Yarısından fazlası Ghealdanlı mızraklı askerlerin yeşil ceketlerini ve parlak plaka zırhlarını giymişti. Diğerlerinin bazıları mızrak ya da ceketlerinin üzerine doladıkları kemerlerde kılıç taşıyorlardı. Aralarında güzel ipekler, iyi yünlüler ya da bir paçavra torbasından çıkarılmış gibi görünen giysiler giymiş olanlar vardı, ama ancak So Limanı ile karşılaştırıldığında temiz denebilirdi onlara. Masema’nın adamlarını, sırtlarına bakarak bile seçebiliyordunuz.

Adam halkasına yaklaşırken burnuna bir başka koku geldi. Kızaran et kokusu. Ve işitmemeye çalıştığı boğuk bir ses vardı. Aralarından geçerken askerler dönüp ona baktı ve istemeye istemeye yol verdi. Masema’nın adamları sarı gözler ve Gölgedölleri hakkında homurdanarak geriye kaçıştılar. Her durumda, kalabalığın arasından geçip öne çıkmayı başardı.

Kızıl ya da sarı saçlı, *cadin'sor* grileri ve kahverengileri içinde dört uzun boylu adam, bilekleri arkalarında, bel hizasında bağlanmış, dizlerinin ve dirseklerinin arkasına sağlam dallar geçirilip o şekilde bağlanmış halde, yerde yatıyordu. Yüzleri berelenmişti ve dişlerinin arasına paçavra topakları sıkıştırılmıştı. Beşinci adam çıplaktı, yere çakılmış dört sağlam kazığa bağlanmıştı ve öyle fena gerilmişti ki kasları çıkıyordu. Ama adam bağlarının izin verdiğinde kıvranıyor, ağzındaki paçavraların arkasından boğuk bir ıstırap feryadı ile ulumaya çalışıyordu. Karnındaki küçük köz yığını hafif bir duman saçıyordu. Perrin'in burnu kavrulan derinin kokusunu yakalamıştı. Közler gerilmiş adamın derisine yapışmıştı ve adam kıvranırken ne zaman bir köz parçası düşse, pis yeşil ipek ceket giymiş bir adam sırıtarak yanında diz çöküyor, maşa kullanarak yere konmuş, çevresindeki karları eriterek çamura döndürmüş kaptan yeni bir tane alıyordu. Perrin adamı tanıyordu. Adı Hari'ydi ve kulak koleksiyonunu deri bir sicime takarak saklamayı seviyordu. Erkek kulakları, kadın kulakları, çocuk kulakları; Hari için hiç fark etmezdi.

Perrin düşünmeden ilerledi ve bağlı adamın üzerindeki küçük köz yığınının tekmeledi. Bazıları Hari'ye çarptı, adam şaşkın bir ciyaklama ile geriye sıçradı ve eli köz dolu kabın içine inince ciyaklaması feryada dönüştü. Hari yanık elini kavrayarak yana devrildi ve insan derisi içinde bir gelincik gibi dik dik Perrin'e baktı.

"Vahşiler hile yapıyor, Aybara," dedi Masema. Perrin adamın orada durduğunu fark etmemişti bile. Tıraşlanmış kafasının altında kaş çatan bir heykel gibiydi. Kara, hararetli gözlerinde horgörü vardı. Yanık et kokusunun arasına delilik kokusu karışıyordu. "Onları tanıyorum. Acı hissediyormuş gibi yapıyorlar, ama hissetmiyorlar; diğer insanların hissettiği gibi değil. Onlardan birini konuşturabilmek için bir taşı bile incitmeye razı ve kabil olman gerekir."

Masema'nın arkasında kaskatı durmakta olan Arganda kılıcının kabzasını öyle sıkı kavramıştı ki eli titriyordu. "Belki de karını kaybetmeye razısındır, Aybara," diye gıcırdadı, "ama ben kraliçemi kaybetmeyeceğim!"

"Yapılmak zorunda," dedi Aram, yarı yakarı, yarı talep ile. Masema'nın diğer yanındaydı, ellerinin sırtındaki kılıca gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi yeşil pelerininin kenarlarını kavramıştı. Gözleri neredeyse Masema'nınki kadar hararetliydi. "Bir erkeğin ne yapması gerekiyorsa onu yaptığını sen öğrettin bana."

Perrin yumruklarını açılmaya zorladı. Faile için, ne yapılması gerekiyorsa.

Berelain ve Aes Sedailer kalabalığı iterek yaklaştılar. Kazıkların arasına gerilmiş adamı görünce Berelain'in burnu hafifçe kırıştı. Üç Aes Sedai, yüz ifadelerine bakarak, bir tahta parçasına bakıyor da olabilirlerdi. Edarra ve Sulin yanlarındaydı ve ikisi de daha fazla etkilenmiş değildi. Ghealdanlı askerlerin bazıları iki Aes Sedai kadına kaşlarını çattılar ve kendi kendilerine homurdandılar. Masema'nın hırpani, kirli adamları hem Aiellere, hem Aes Sedailere dik dik baktılar, ama üç Muhafız'dan uzaklaştılar ve uzaklaşmayanlar da arkadaşları tarafından geri çekildiler. Bazı aptallar ahmaklığın sınırını bilirdi. Masema alev alev gözlerle Berelain'e dik dik baktıktan sonra onu görmezden gelmeye karar verdi. Bazı aptallar sınır tanımıyordu.

Perrin eğilerek bağlanmış adamın ağzına bağlanmış bezi çözdü ve tıkanmış paçavrayı çıkardı. Adam, fırsat bulsa Sağlam'ın yapacağı kadar kuvvetle ısırmadan elini kaçırmayı başardı.

Aiel hemen başını arkaya attı ve gür, berrak bir sesle şarkı söylemeye başladı:

"Mızrakları yıka; güneş tırmanırken
Mızrakları yıka; güneş batarken.
Mızrakları yıka; kim korkar ölmekten?
Mızrakları yıka; bildiğim biri değil!"

Şarkının ortasında Masema'nın kahkahası yükseldi. Perrin'in tüyleri diken diken oldu. Masema'nın kahkaha attığını hiç görmemişti. Hoş bir ses değildi.

Parmağını kaybetmek istemiyordu, bu yüzden baltasını kemerindeki halkadan çıkardı ve baltanın başını dikkatle kullanarak adamın çenesini ittirip kapattı. Gök rengi gözler korkusuzca bronz yüzden ona baktılar. Adam gülümsedi.

"Senden halkına ihanet etmeni istemiyorum," dedi Perrin. Sakin konuşma çabası yüzünden boğazı acıyordu. "Siz Shaidolar bazı kadınlar yakaladınız. Tek bilmek istediğim, onları nasıl geri alacağım. Birinin adı Faile. Sizin kadınlarınız kadar uzun boylu; koyu renk, çekik gözleri,

belirgin bir burnu ve geniş bir ağzı var. Güzel bir kadın. Onu görsen hatırlardın. Gördün mü?" Baltayı çekerek doğruldu.

Shaido bir an ona baktı, sonra başını kaldırdı ve gözlerini Perrin'den hiç ayırmadan yine şarkı söylemeye başladı. Neşeli bir dans havası taşıyan oynak bir şarkıydı:

"Rastlamıştım evinden çok uzakta bir adama.
Gözleri sarıydı, aklı ise taştandı.
Dedi ki, tut elinde dumanı,
Göstereceğim sana sulu toprakları.
Başını yere koydu ayakları havada,
Panayırdaki kadınlar gibiymiş dansı.
Taşa dönene kadar durabilirmiş orada.
Göz açıp kapayana kadar yok oluverdi oysa."

Shaido başını yere bıraktı ve gür, zengin bir sesle güldü. Kuş tüyü yatakta aylaklık ediyordu sanki.

"Eğer... eğer sen bunu yapamayacaksan," dedi Aram çaresizce, "o zaman git. Ben yapılmasına yardım ederim."

Yapılması gereken. Perrin çevresindeki yüzlere baktı. Arganda şimdi, Shaidolar kadar Perrin'e de nefretle kaş çatmaktaydı. Horgörülü bir nefretle dolu olan Masema pis pis delilik kokuyordu. Bir taşı incitmeye razı ve kabil olman gerekir. Yüzü Aes Sedailerinki kadar okunamaz olan Edarra sakin sakin kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Acıya nasıl kucak açılacağını Shaidolar bile biliyor. Günler alır. Köselemsi yüzündeki beyaz yara izi ile Sulin, sakin sakin bakıyordu ve kokusu amansızdı. Ağır ağır ve mümkün olduğunca az boyun eğerler. Hüküm kokan Berelain, insanları idama mahkûm eden ve geceleri rahat rahat uyuyan bir hükümdar timsaliydi. Yapılması gereken. Bir taşı incitmeye razı ve kabil. Acıya kucak açmak. Ah, Işık, Faile.

Balta elinde tüy kadar hafifti, örse inen çekiç gibi indi ve Shaido'nun sol bileğini kesti.

Adam acıyla homurdandı, sonra hırlayarak yukarı doğru gerildi ve bileğinden fışkıran kanı bilinçli olarak Perrin'in yüzüne tuttu.

"Şifa ver ona," dedi Perrin Aes Sedai'ye, geri çekilerek. Yüzünü silmeye kalkışmadı. Kan sakalına sızıyordu. İçinde bir boşluk vardı. Hayatı

söz konusu olsa bile, baltasını bir daha kaldıramazdı.

“Sen deli misin?” dedi Masuri öfkeyle. “Adama elini geri veremeyiz!”

“Şifa ver ona, dedim!” diye hırladı Perrin.

Ama Seonid çoktan harekete geçmişti, eteklerini kaldırarak süzülürcesine yaklaştı ve adamın başının yanında diz çöktü. Adam kesilen bileğini ısırıyor, dişlerinin basıncı ile kan akışını durdurmak için boş yere uğraşıyordu. Ama gözlerinde korku yoktu. Ya da kokusunda. Hem de hiç.

Seonid Shaido’nun başını yakaladı ve adam aniden yine gerildi, kollarını çılgınca salladı. Adam seğirirken kan akışı azaldı ve gri bir yüzle yere çökmeden önce tamamen kesildi. Adam sallanarak sol kolunu kaldırdı ve ucunu kaplayan pürüzsüz deriye baktı. Bir yara izi vardıysa da Perrin göremiyordu. Adam ona bakarak dişlerini gösterdi. Hâlâ korkmuş kokmuyordu. Seonid de, sınırları zorlanmış gibi çöktü. Alharra ve Wynter öne çıktılar ve kadın elini sallayarak onları uzaklaştırdıktan sonra derin derin iç çekerek doğruldu.

“Günlerce dayanabileceğin ve yine de hemen hemen hiçbir şey söylemeyeceğin söylendi,” dedi Perrin. Sesi kendi kulaklarına fazla yüksek geliyordu. “Ne kadar zorlu ya da cesur olduğunu göstermen için zamanım yok. Zorlu ve cesur olduğunu biliyorum zaten. Ama karım çok uzun süredir tutsak. Ayrı ayrı yerlere götürüleceksiniz ve bazı kadınlar hakkında sorular sorulacak. Onları görüp görmediğiniz, nerede gördüğünüz hakkında. Bilmek istediğim tek şey bu. Kızgın közler ya da başka bir şey olmayacak; yalnızca sorular. Ama aranızdan biri yanıt vermeyi reddederse ya da yanıtlarınız farklı olursa, o zaman herkes bir şeyler kaybedecek.” Baltasını kaldırabildiğine şaşırdı. Keskin kenarı kan lekeliydi.

“İki el ve iki ayak,” dedi soğuk soğuk. Işık, sesi buz gibi çıkıyordu. İliklerine dek donmuş gibi hissediyordu. “Bu, aynı yanıtı vermek için dört fırsatınız olduğu anlamına geliyor. Ve hepiniz dayanırsanız, sizi yine öldürmeyeceğim. Sizi bırakacak bir köy bulacağım; dilenmenize izin verecek bir yer, oğlan çocukların elleri ve ayakları olmayan vahşi Aiellere para atacakları bir yer. Düşünün ve karımı benden uzak tutmaya değip değmeyeceğine karar verin.”

Masema bile, daha önce elinde balta ile duran bir adam hiç görmemiş gibi bakakalmıştı. Perrin gitmek için döndüğünde, Masema’nın adamları ve Ghealdanlılar, koca bir Trolloc birliği geçiyormuş gibi, önünde aralandılar.

Perrin önünde keskin kazıklardan oluşan çiti buldu, yüz adım kadar ötesinde orman uzanıyordu, ama yön değiştirmedi. Baltasını taşıyarak, dev

ağaçlar çevresini alana ve kampın kokusu geride kalana dek yürüdü. Keskin, metalik kan kokusunu yanında taşıyordu. Ondan kaçmasını yolu yoktu.

Karların içinde ne kadar yürüdüğünü bilemiyordu. Orman çatısının altındaki gölgeleri biçen ışınların dikleşmesini hiç fark etmedi. Yüzündeki, sakalındaki kan yoğundu. Kurumaya başlamıştı. Faile'i geri almak için her şeyi yapacağını kaç kez söylemişti? Bir erkek ne yapması gerekiyorsa onu yapardı. Faile için, her şeyi.

Aniden baltasını iki eliyle kavrayıp başının üzerine kaldırdı ve tüm gücüyle fırlattı. Balta taklalar atarak uçtu ve sağlam bir *çank* sesi ile bir meşenin kalın gövdesine saplandı.

Perrin ciğerlerini sıkıştıran nefesi salıvererek, bir bank kadar yüksek ve geniş olan kaya çıkıntısına çöktü ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Artık kendini gösterebilirsin, Elyas," dedi bitkinlikle. "Kokunu alabiliyorum."

Diğer adam hafif adımlarla gölgelerden çıktı. Şapkasının geniş siperliğinin altında sarı gözleri hafifçe parlıyordu. Onunla karşılaştırıldığında Aieller gürültücü kalıyordu. Uzun bıçağını düzelterek kaya çıkıntısının üzerine, Perrin'in yanına oturdu, ama bir süre parmaklarıyla göğsüne yayılan gri sakallarını taramakla yetindi. Meşeye saplanmış baltaya doğru başını salladı. "Sana bir kez, onu kullanmaktan hoşlanmaya başlayana dek alıkoymanı söylemiştim. Hoşlanmaya mı başladın? Orada?"

Perrin başını sertçe iki yana salladı. "Hayır! O değil! Ama..."

"Ama ne, evlat? Bence Masema'yı korkuttun neredeyse. Yalnız, sen de korkmuş kokuyordun."

"Adamın bir şeyden korkmasının zamanı gelmişti," diye mırıldandı Perrin, huzursuzca omuzlarını silkerek. Bazı şeyleri dile getirmek güçtü. Ama belki bunun da zamanı gelmişti. "Balta. İlk seferinde fark etmedim; yalnızca geriye dönüp düşündüğümde. Gaul'la karşılaştığım geceydi, Beyazpelerinler bizi öldürmeye çalışmıştı. Daha sonra, İki Nehir'de Trolloclarla savaşırken, emin değildim. Ama daha sonra Dumai Kuyuları'nda emin oldum. Ben savaştan korkuyorum, Elyas, korkuyorum ve üzülüyorum, çünkü Faile'i hiç göremeyebilirim." Yüreği göğsünde öyle sıkıştı ki canı yandı. "Yalnız... Grady ve Neald'ın Tek Güç tutmanın nasıl bir şey olduğu hakkında konuştuklarını duydum. Daha *canlı* hissettiklerini söylüyorlar. Savaşta, tükürmeyi başaramayacak kadar korkuyorum, ama kendimi daha canlı hissediyorum. Yalnızca Faile kollarımdayken o kadar

canlı hissediyorum. Orada, geride yaptığım şey hakkında da bu şekilde hissetmeye başlarsam buna dayanabileceğimi sanmıyorum. O noktaya gelirse, Faile'in beni geri isteyeceğini sanmıyorum."

Elyas hıhladı. "İçinde öyle bir şey olduğunu sanmıyorum, evlat. Dinle, tehlike değişik adamları değişik yollara götürür. Bazıları saat kadar soğuktur, ama sen bana soğuk biri gibi görünmüyorsun. Yüreğin çarpmaya başladığında, kanını ısıtır. Duyularını keskinleştirmesi de mantıklı geliyor. Seni daha farkında kılar. Belki birkaç dakika içinde, belki göz açıp kapayana dek öleceksindir, ama şu anda ölü değilsindir ve bunu dişlerinden ayak tırnaklarına dek bilirsin. Yalnızca böyledir işte. Bundan hoşlandığın anlamına gelmez."

"Buna inanmayı isterdim," dedi Perrin basitçe.

"Benim kadar yaşadığın zaman," diye yanıt verdi Elyas kuru bir sesle, "inanırsın. O zamana dek, benim senden daha uzun yaşadığımı ve bunu senden önce gördüğümü kabul et."

İkisi baltaya bakarak oturdular. Perrin inanmak istiyordu. Baltasındaki kan kararmıştı. Kan hiç o kadar kara görünmemişti gözüne. Ne kadar olmuştu? Ağaçların arasından sızan ışığa bakarak, güneş batıyordu.

Kulakları karı ezen toynakların sesini duydu. Yavaşça yaklaşıyordu. Birkaç dakika sonra Neald ve Aram belirdi. Eskiden Tenekeci olan adam izlere işaret etti ve Asha'man sabırsızca başını iki yana salladı. Açık bir izdi, ama aslında Perrin Neald'ın onu izleyebileceğine iddiaya girmezdi. Neald şehirliydi.

"Arganda kanın serinleyene kadar beklememiz gerektiğini düşündü," dedi Neald, eyerde eğilip Perrin'i inceleyerek. "Ben, daha fazla serinlemeyeceğini düşünüyorum." Başını sallarken ağzının çevresinde bir tatmin ifadesi vardı. Adam, siyah ceketi ve temsil ettiği şey yüzünden insanların ondan korkmasına alışıktı.

"Konuştular," dedi Aram, "ve hepsi aynı yanıtları verdiler." Kaş çatışı, o yanıtlardan hoşlanmadığını anlatıyordu. "Sanırım onları dilenciliğe terk etme tehdidi baltandan daha fazla korkuttu onları. Ama Leydi Faile'i hiç görmediklerini söylediler. Diğerlerini de. Közleri yine deneyebiliriz. O zaman hatırlayabilirler." Sesinde heves mi vardı? Faile'i bulmak için mi, yoksa közleri kullanmak için mi?

Elyas yüzünü buruşturdu. "Artık, sizin onlara verdiğiniz yanıtları vereceklerdir yalnızca. İşitmek istediğiniz şeyleri söyleyeceklerdir. Zaten

küçük bir şanstı. Binlerce Shaido ve binlerce tutsak var. Onca insan içinde adam tüm hayatını geçirebilir ve birkaç yüz kişiden fazlasıyla karşılaşmaz."

"O zaman onları öldürmemiz gerek," dedi Aram sertçe. "Sulin, sorgulanabilmeleri için Kızların onları silahsızken yakalamaya dikkat ettiklerini söyledi. Adamlar *gai'shain* olmayı kabul etmeyecekler. İçlerinden biri kaçarsa, Shaidolara burada olduğumuzu bildirebilir. O zaman peşimize düşerler."

Perrin'in eklemleri paslanmıştı sanki, ayağa kalkarken ağrıdılar. Shaidoların gitmesine izin veremezdi. "Başlarına nöbetçi konabilir, Aram." Telaş yüzünden Faile'i tamamen kaybetmesine ramak kalmıştı ve yine aceleci davranmıştı. Aceleci. Bir adamın elini kesmek için ne kadar ılımlı bir sözcük. Hem de gereksiz yere. O hep dikkatle düşünmeye ve dikkatle hareket etmeye çalışırdı. Şimdi düşünmesi gerekiyordu, ama her düşüncesi canını yakıyordu. Faile beyazlara bürünmüş bir tutsak denizinde kaybolmuştu. "Belki diğer *gai'shain*'ler onun nerede olduğunu bilir," diye mırıldandı, kampa dönerek. Ama Shaidoların *gai'shain*'lerini nereden bulacaktı? Kampın dışına, ancak nöbetçilerle birlikte çıkabiliyorlardı.

"O ne olacak, evlat?" diye sordu Elyas.

Perrin adamın ne kastettiğini bakmadan anladı. Balta. "Bırak kalsın. Kim bulursa alsın." Sesi sertleşti. "Belki aptal bir âşık bundan bir hikâye çıkarır." Arkasına bakmadan, uzun adımlarla kampa yürüdü. Belindeki halkalı kemer çok hafif geliyordu. Gereksiz yere.

Üç gün sonra tıka basa yüklü arabalar So Limanı'ndan geldi. Balwer Perrin'in çadırına uzun boylu, tıraşsız bir adamla birlikte girdi. Adam pis yün ceket giymişti ve kılıcı çok daha bakımlı görünüyordu. Perrin başta bir aylık sakal yüzünden tanımadı onu. Sonra adamın kokusunu aldı.

"Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum," dedi. Balwer gözlerini kırpıştırdı. Bu, başkalarının şaşkınlıkla inlemesine denkti. Kuşkusuz kuşa benzeyen ufak tefek adam sürpriz yapmayı dört gözle beklemişti.

"Ben... ben Maighdin'i arıyordum," dedi Tallanvor kabaca, "ama Shaidolar benden daha hızlı hareket ediyorlar. Balwer Efendi onun nerede olduğunu sizin bildiğinizi söyledi."

Balwer genç adama keskin bir bakış fırlattı, ama sesi kokusu kadar kuru ve duygusuz kaldı. "Tallanvor Efendi So Limanı'na ben ayrılmadan hemen önce vardı, Lordum. Tamamen tesadüf eseri karşılaştık. Ama belki de talihli bir karşılaşmadır. Sizin için bazı müttefikler bulmuş olabilir. Onun anlatmasına izin vereceğim."

Tallanvor çizmelerine bakarak kaşlarını çattı ve konuşmadı.

"Müttefik mi?" dedi Perrin. "Bir ordudan daha azı işimize yaramaz, ama getirebileceğin her yardımı kabul ederim."

Tallanvor Balwer'e baktı, adam yarım bir eğilme ve ılımlı, cesaret verici bir gülümseme ile karşılık verdi. Tıraşsız adam derin bir nefes aldı. "Yaklaşık on beş bin Seanchan. Aslında çoğu Tarabonlu, ama Seanchan bayrakları altında at sürüyorlar. Ve... ve en az bir düzine *damane*'leri var." Sesi telaştan titriyordu, adam Perrin sözünü kesmeden bitirmeye çalışıyordu. "Karanlık Varlık'tan yardım kabul etmekten farksız olduğunu biliyorum, ama onlar da Shaidoları avlıyor ve Maighdin'i kurtarmak için Karanlık Varlık'ın yardımını bile kabul ederim."

Perrin bir an iki adama bakakaldı. Tallanvor sinirli sinirli kılıç kemeriyle oynuyordu, Balwer çekirgenin ne yana sıçrayacağını görmek için bekleyen bir serçe gibiydi. Seanchanlar. Ve *damane*'ler. Evet, bu *gerçekten* Karanlık Varlık'ın yardımını kabul etmek gibiydi. "Otur, bana bu Seanchanları anlat," dedi.

28
Bir Gonca Demeti

Ebou Dar'dan ayrıldıkları günden beri, Valan Luca'nın Muhteşem Gezgin Sirki ve Muazzam Harikalar ve Mucizeler Gösterisi ile birlikte yolculuk yapmak, Mat'in bu konudaki en karanlık düşünceleri kadar kötü olmuştu. Her şeyden önce, hemen her gün, birkaç saatliğine yağmur yağıyordu ve bir kez üç gün süren, kara dönüşmesine ramak kalan, insanın ceketinin içine işleyen ve ne olduğunu anlamadan tir tir titremeye başlamasına sebep olan soğuk kış sağanakları yağmıştı. Su sertleşmiş topraktan yolun üzerinde, döşeme taşıymış gibi akıyor, en kötü durumda ince, kaygan bir çamur tabakası bırakıyordu, ama güneş parladığında da uzun araba ve at kervanı pek az mesafe kaydedebiliyordu. Başlangıçta sirk halkı, geceleri yıldırımların gemiler batırdığı, tuhaf cinayetler yüzünden herkesin arkasına baka baka dolaştığı şehirden ayrılmaya, öfkeyle karısını arayan ve öfkesini onun kaçırılmasına karışan herkesten çıkarabilecek kıskanç bir Seanchan asilden uzaklaşmaya can atıyordu. Başlangıçta, atların arabaları çekebildiğince hızla ilerliyorlar, hayvanları daha hızlı yürümeleri, bir kilometre daha gitmeleri için zorluyorlardı. Ama her kilometre onları tehlikeden daha uzağa götürüyor, güvenliğe daha fazla yaklaştırıyor gibiydi ve ilk akşam...

"Atlara bakmamız gerek," diye açıkladı Luca, hafif yağmur altında saçma desenlerle süslü arabasından çözülen ve at halatlarına götürülen atları izlerken. Güneş ufka olan yolu yarılamamıştı bile, ama çadırların duman deliklerinden ve kutuya benzeyen arabaların metal bacalarından gri iplikçikler süzülmeye başlamıştı bile. "Bizi kovalayan yok ve Lugard'a çok yol var. İyi at bulmak zor ve pahalı." Luca ekşi ekşi kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Pahalılıktan bahsetmek adamı hep ekşitiyordu. Kendi

karısının söz konusu olduğu yerler dışında cimri bir adamdı. “Burası ile orası arasında, bir günden daha fazla durmayı hak edecek çok yer yok. Çoğu köy, tüm nüfusu gelse bile kalabalık etmez ve bir kasabanın nasıl olacağını, çadırları kurana kadar bilemezsin. Ama sen kazanabileceklerimden vazgeçmeme yetecek kadar para ödemiyorsun bana.” Neme karşı işlemeli kırmızı pelerinine sarındı ve omzunun üzerinden arabasına baktı. Hafif yağmurda acı bir koku geliyordu. Mat Luca’nın karısının pişirdiği herhangi bir şeyi yemek isteyeceğinden emin değildi. “Bizi kimsenin kovalamadığından eminsin, değil mi, Cauthon?”

Mat sinirle yün şapkasını çekiştirerek uzun adımlarla uzaklaştı. Parlak renkli çadırların ve arabaların arasından yürürken dişlerini gıcırdatıyordu. Yeterince para ödemiyor muydu? Önerdiği paraya, Luca hayvanlarını ta Lugard’a kadar *koşa koşa* götürmeliydi. Eh, tam olarak koşa koşa değil –atları öldürmek istemezdi ne de olsa– ama o övüngen alakarga birazcık daha zorlamaya bir şey dememeliydi.

Luca’nın arabasının biraz ötesinde Chel Vanin üç bacaklı bir tabureye oturmuş, hatta taşmış; küçük bir ateşin üzerinde asılı duran küçük bir tenceredeki bir tür koyu renk yahniyi karıştırıyordu. Şapkasının sarkık siperliğinden tencereye yağmur suları damlıyordu, ama şişman adam ya farkında değildi ya da aldırmıyordu. Kızılkollardan ikisi olan Gorderan ve Fergin, Harnan ve Metwyn ile paylaştıkları kirli kahverengi çadırın halatlarını bağlayacakları kazıkları çamurlu zemine çakarken küfürler homurdanıyorlardı. Vanin de aynı çadırda kalıyordu, ama adam yeteneklerinin çadır kurmayı aştığını düşünüyordu ve Kızılkollar, biraz gönülsüzlükle de olsa, aynı fikirdeydi. Vanin deneyimli bir nalbanttı, ama daha da önemlisi, görüntüsüne bakan birine hiç olası gelmese de, ülkedeki en iyi iz sürücü ve at hırsızıydı ve bu iddia için dilediğiniz ülkeyi seçebilirdiniz.

Fergin Mat’i gördü ve çekici kazığı ıskalayıp başparmağına vurunca bir küfrü bastırdı. Çekici yere düşürerek başparmağını ağzına soktu ve tiz bir sesle yakınarak çömeldi. “Bu kadınlara göz kulak olarak bütün geceyi bu yağmurda, dışarıda geçireceğiz, Lordum. Bu iş için şu at bakıcılarından bazılarını tutamaz mısınız? Böylece biz de, ıslanmamız gerekene kadar kuru kalırdık.”

Gorderan kalın parmağıyla Fergin’in omzunu dürtükledi. Fergin ne kadar sıskaysa o da o kadar şişmandı ve gri gözlerine rağmen Tearlıydı. “At bakıcıları çadırı kurar ve içindeki, bir yere çivilenmemiş olan her şeyi çalar,

Fergin.” Tekrar dürtükledi. “O hafifparmaklardan birinin arbaletim ya da eyerimle yürüyüp gitmesini ister misin? İyi bir eyer benimkisi.” Üçüncü dürtükleme Fergin’i yana devirecekti neredeyse. “Bu çadırı kurmazsan Harnan bütün gece nöbet tutturur bize.”

Fergin dik dik baktı ve homurdandı, ama çekicini aldı ve çamuru ceketine sildi. İyi bir askerdi, ama pek zeki değildi.

Vanin dişlerinin arasındaki boşluktan tükürdü ve tencereyi kıl payı farkla ıskaladı. Latelle her ne pişiriyorsa, ondan sonra yahninin kokusu harika geliyordu, ama Mat orada da yememeye karar verdi. Şişman adam, tahta kaşığını temizlemek için tencerenin kenarına vurarak, ağır kapaklı gözlerle Mat’i süzdü. Yuvarlak yüzü genellikle yarı uykuda görünürdü, ama buna ancak bir aptal inanırdı. “Bu hızda gidersek, Lugard’a yaz sonlarında varırız. O da, eğer varırsak.”

“Varacağız, Vanin,” dedi Mat, o anda hissettiğinden daha güvenli bir sesle. Birkaç saat önce kuru olarak giydiği kaba yünlü ceket yağmuru emmişti ve sırtından su akıyordu. Buz gibi yağmur belkemiğiniz boyunca kayarken güvenli hissetmek kolay değildi. “Kış bitti bitecek. Bahar geldiğinde daha hızlı ilerleriz. Göreceksin. Bahar ortasında Lugard’da oluruz.”

Bundan o kadar emin değildi. O ilk gün iki fersahtan daha fazla gidememişlerdi ve ondan sonra, iyi bir günde iki buçuk fersah ancak ilerliyorlardı. Büyük Kuzey Yolu boyunca, kasaba denebilecek çok yer yoktu. Sirk kuzeye ilerlerken yolun ismi çabucak değişiyordu. Bazı insanlar ona “Ebou Dar Yolu” ya da “Sal Yolu” diyordu. Bazen de, yalnızca bir yol varsa, “yol”. Ama Luca, gerçek de olsa sözde de, duvarlarla çevrilmiş de olsa altı sokağı ve kasaba meydanı müsveddesi bir alanı bulunan köyden bozma bir yer de, her kasabada duruyordu. Sirkin kurulması, kanvas duvarın dikilmesi ve o dev kırmızı harfli mavi tabelanın girişe asılması için yaklaşık yarım gün gidiyordu. Valan Luca’nın Muhteşem Gezgin Sirki. Kalabalıkları çekme şansını es geçmek Luca’nın karakteri değildi işte. Ya da kalabalığın keselerindeki paraları çekme şansını. Ya da parlak kırmızı pelerinini savurup hayranlarının keyfini çıkarma şansını. Luca bunu para kadar çok seviyordu. Neredeyse.

Göstericilerin, uzak ülkelerden gelmiş kafes içindeki hayvanların tuhaflığı insanları çekmeye yetiyordu. O kadar da uzaktan gelmeyen hayvanların da; pek az kişi kırsal alanın derinliklerine gitmişti, değil aslan, ayı bile görmemişlerdi. Kalabalığı yalnızca şiddetli yağmur azaltıyordu ve

yağmur çok olduğunda, üstlerinde bir tür tente olmadan jonglörler ve akrobatlar gösteri yapmayı reddediyorlardı zaten. Bu Luca'nın her gösteriyi kaplamaya yetecek kadar kanvas tente bulmak ya da tüm sirki içine alacak kadar büyük bir çadır yaptırmak hakkında delice sözler söyleyerek asık suratla dolanmasına sebep oluyordu. Tek bir çadır! Adamın hırsları kesinlikle görkemliydi. Başlamışken neden tekerlekli bir saray yaptırmıyordu ki?

Ama Luca ve sirkin ağır ilerleyişi Mat'in tek derdi olsa, kendini mutlu bir adam sayabilirdi. Zaman zaman erken yola çıkmış iki üç ağır Seanchan kervanı, tuhaf şekilli, sivri tepeli arabaları, garip görünüşlü sığırları, koyunları ya da keçileri ile, daha sirkin ilk arabası harekete geçemeden önlerinden geçiyordu. Bazen onlar ağır bir yürüyüş hızında sallana sallana giderken Seanchan asker alayları, miğferleri dev böcek kafalarına benzeyen, düzgün adımlar atan adam sıraları ve renkli çizgilerle süslenmiş üst üste binen plakalardan oluşan zırhları içinde süvari birlikleri onlara yetişiyordu. Bir seferinde biniciler, at büyüklüğünde, bronz pullu kediler olan *torm*'ların sırtındaydı. Hayvanlar üç gözlüydü. Yirmi kadarı, atlarınkinden daha hızlı bir tırısla, kıvrak koşularla ilerliyorlardı. Ne biniciler, ne de binekleri onlara dönüp tekrar baktı, ama *torm*'lar geçerken sirkin atları deliye döndü, çığlıklar atarak şahlandılar. Aslanlar, leoparlar ve ayılar kafeslerinde şahlandılar ve tuhaf geyikler kaçmaya çalışırken kendilerini parmaklıklara fırlattılar. Arabalar yeniden harekete geçmeden önce her şeyi sakinleştirmek saatler aldı ve Luca ilk önce kafesteki hayvanların sıyrıkları ile ilgilenilmesi konusunda ısrar etti. Hayvanları önemli bir yatırımdı. İki kez, ince tüylü miğferler takmış subaylar Luca'nın atlarının izin belgelerini incelemek istedi ve onlar tatmin olup yollarına devam etmeden önce Mat üzüm tanesi büyüklüğünde ter damlaları döktü. Sirk ağır ağır kuzeye ilerlerken yoldaki Seanchanların sayısı azaldı, ama asker ya da yerleşimcilerden oluşan her yeni grupta Mat hâlâ ter döküyordu. Belki Suroth gerçekten de Tuon'un ortadan kaybolmasını gizli tutuyordu, ama Seanchanlar onu arıyor olmalıydı. İzin belgesindeki sayıları atların sayısı ile karşılaştırmaya kalkacak tek bir meraklı subay yeterli olurdu. Adam bunun üzerine arabaları sık dişli tarakla tarardı, orası kesindi. Jonglörler ve akrobatlar arasında yönlendirebilen bir kadın olabileceğini düşünecek tek bir işgüzar *sul'dam* yeterdi. Mat erik büyüklüğünde ter damlaları döküyordu! Ne yazık ki, herkes kendi postunu korumaya dikkat etmiyordu.

Luca’nın bile iki bakır kazanabileceğini düşünmediği, bir grup saz damlı evden oluşan, Weesin adlı, sinek pisliği büyüklüğünde bir köyde, Mat şiddetli yağmur altında, kalın yünlü pelerinine sarınarak durdu ve gün batarken üç Aes Sedai’nin gizlice geri dönmesini izledi. Uzakta gök gürültüsü gürledi. Koyu renk pelerinlere bürünmüşler, başlıklarını iyice kaldırmışlardı, ama Mat kim olduklarından kuşku duymuyordu. Sağanak yağmur altında, üç metre ötesinden geçtiler ve onu görmediler, ama Mat’in gömleğinin altında sarkan gümüş madalyon teninin üzerinde soğudu. En azından biri yönlendiriyordu ya da en azından Güç tutuyordu. Kavrulası Mat, hepsi zırdeliydi.

Aes Sedailer arabaların ve çadırların arasında gözden kaybolur kaybolmaz üç pelerinli şekil daha belirdi ve kadınların peşinden seğirtti. Bu kadınların biri daha keskin gözlüydü, elini kaldırıp Mat’e işaret etti, ama diğerleri duraksamakla yetindiler, sonra hep birden Aes Sedailerin peşinden gittiler. Mat küfredecek oldu, ama sonra vazgeçti. O bunu aşmıştı. Bir Seanchan devriyesinin görebileceği bir yerde dolanmasını istediği insanları sayacak olsa, Aes Sedailer ve *sul’dam*’lar Tuon ve Selucia ile aynı sırada gelirdi.

“Acaba ne istiyorlar?” dedi Noal arkasından. Mat irkilince başlığının içine ve ensesine yağmur suları aktı. Mat boğum boğum yaşlı adamın gizli gizli ona yaklaşmayı bırakmasını diledi.

“Öğrenmeyi düşünüyorum,” diye mırıldandı, pelerinini çekiştirip düzelterek. Neden zahmet ettiğini hiç bilmiyordu. Ceketi yalnızca biraz nemlenmişti, ama keten gömleği sırılsıklamdı.

Tuhaftır, Aes Sedailerin ve *sul’dam*’ların kaldığı gri çizgili, solmuş badanalı arabaya vardığında Noal artık yanında değildi. Adam her yere burnunu sokuyordu. Belki yeterince ıslandığına karar vermişti. Blaeric ve Fen, yağmura ya da çamura aldırmadan, arabanın altında kendi pelerinlerine sarınmışlardı bile, ama Mat ikisinin de uyumadığına dair iddiaya girebilirdi. Gerçekten de, o çamurlara bata çıka arabaya yaklaşırken içlerinden biri doğrulup oturdu. Hangisiydi, hiçbir şey söylemedi, ama Mat adamın gözlerini hissedebiliyordu. Ama duraksamadı, kapıyı çalmaya da zahmet etmedi.

İçerisi, sular damlatan pelerinleri ellerinde, ayakta duran altı kadınla doluydu. Duvarlardaki desteklerinde, iki lamba iyi aydınlık veriyordu; bir açıdan Mat’in dilediğinden daha fazla. Altı yüz, bir erkek onların istemediği bir yere adım attığında kadınların yüzlerinde beliren donuk bakışlarla ona

döndü. Arabadaki hava ıslak yün kokuyordu ve yıldırım düşmüş ya da düşmek üzereymiş gibi bir his veriyordu. Yağmur çatıyı dövüyordu, gök gürültüsü yuvarlandı, ama tilkibaşı madalyon sıradan bir gümüş kolyeden daha soğuk değildi. Belki Blaeric ve Fen, kafasının koparılacağını düşündükleri için içeri girmesine izin vermişlerdi. Belki yalnızca bu işin dışında kalmak iştemişlerdi. Ama diğer yandan, Aes Sedaisi gerekli olduğuna inanırsa bir Muhafız ölmeye hazır olurdu. Ama Mat Cauthon değil. Kapıyı kalçasıyla itip kapattı. Bu hareket artık ağrı vermiyordu. En azından, nadiren veriyordu.

Kadınları sorguladığında, Edesina arkasına dökülen siyah saçlarını silkeleyerek haşin bir sesle konuştu. “Beni Seanchanlardan kurtardığın için minnettarım Cauthon Efendi ve minnetimi göstereceğim, ama sınırları var. Ben emirler verebileceğin bir hizmetkâr değilim. Köyde Seanchan yoktu ve yüzlerimizi sakladık. Bekçi köpeklerini peşimizden göndermene gerek yoktu.” Üç Seanchan kadına fırlattığı bakış yumurta bile kızartabilirdi. Edesina Seanchan aksanı ile konuşan birinin karşısında huzursuzlanacak biri değildi artık. Kadın biraz intikam almak istiyordu ve *sul’dam*’lar elinin altındaydı. Mat şiddete başvurulmaması konusunda şu efsanevi Aes Sedai hâkimiyetine güveniyordu. O hâkimiyetin, kontrol altında tutulamayacak kadar zorlanmadığını umuyordu. O eski anılar Aes Sedailerin Havai Fişekçilerin malları gibi parlayıverdiğini söylüyordu.

Bethamin’in esmer yüzünde korku işareti yoktu. Edesina konuşurken o pelerinini silkelemeyi bitirmiş, çengele asıyordu. Sonra elbisesinin kalçalarının üzerine gelen kısmını düzeltti. Bu gece solgun yeşil iç eteklik giymişti. Kadın Ebou Dar giysilerinin edepsizce olduğundan şikâyet ediyordu. Mat, kıyıdan uzaklaştıklarına göre kadına başka bir şey bulması gerekeceğini düşünüyordu, ama kadın o çok açık, dar yakayı pek hoş dolduruyordu. Ama Mat’in tadını kaçıracak kadar annesi gibi konuşuyordu. “Yüzlerini gerçekten gizlediler, Lordum,” dedi peltek aksanı ile, “ve bir arada kaldılar. Kimse gizlice kaçmaya çalışmadı, Sonuçta, çok iyi huylu davrandılar.” Çocuklarını öven bir anne gibi. Ya da köpeklerini öven bir köpek terbiyecisi gibi. Sarı saçlı Seta onayla başını salladı. Kesinlikle köpek terbiyecisi.

“Lordum onların hapsedilmesini istiyorsa,” dedi Renna, mide bulandırıcı bir tavırla, “dilediğimiz an *a’dam* kullanabiliriz. Gerçekten de, başıboş gezmelerine güvenemeyiz,” Kadın Seanchan tarzında, keskin bir dik açıyla eğildi bile. İri kahverengi gözleri umutla bakıyordu... Teslyn’in

ağzı açık kaldı ve ıslak pelerinini göğsüne bastırdı. Kadın *sul'dam* korkusunu üzerinden atmamıştı kesinlikle, çünkü çivi yiyebilirmiş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi kibirli olan Joline, çakmak çakmak gözlerle sırtını dikleştirdi. Aes Sedai dinginliği olsa da olmasa da, Joline'in gözleri çakmaya başladığında yıldırım düşebilirdi gerçekten. Güzel kadınlarda genellikle öyle olurdu.

"Hayır," dedi Mat telaşla. "Buna gerek yok. Siz o şeyleri bana verin, ben onlardan kurtulurum." Işık, neden başına bir de bu kadınları almıştı? O anda en iyi fikir gibi görünen şey, şimdi durup düşününce saf ahmaklık gibi görünüyordu. "Hepiniz dikkatli olun, yeter. Daha Ebou Dar'dan elli kilometre bile uzaklaşmadık. Yollar lanet Seanchanlarla dolu." Üç Seanchan kadına özür dilercesine baktı. Ne de olsa onlar onun tarafındaydılar. Bir anlamda. Egeanin dışında gidecek hiçbir yerleri yoktu ve paranın kimde olduğunu fark etmişlerdi. Bethamin'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Seanchan asiller, sırf bir bakışla bile olsa, özür dilemezlerdi.

"Seanchan askerler dün köyden geçmişler," dedi Teslyn, özellikle kuvvetli bir Illian aksanı ile. Joline'in çakmak çakmak gözleri ona kaydı, ama kadın dönüp kendi pelerinini asmak dışında fark etmedi. "Yoldaki yabancılar hakkında sorular sormuşlar. "Ve bazıları kuzeye gönderildikleri için şikâyette bulunmuş." Teslyn omzunun üzerinden *sul'dam*'lara baktı, sonra gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı. "Geri Dönüş doğuya hedeflenmiş gibi görünüyordu. Askerler Her Daim Muzaffer Ordu'nun baharın sonundan önce Illian'ı imparatoriçelerine sunacağına inanıyor. Hem Şehir'in kendisini, hem de kalanını." Sözde, Aes Sedailer Beyaz Kule'ye giderken doğdukları ülkelerden vazgeçerdi, ama her Illianlı için Illian "Şehir'di" ve baş harfin büyük olduğunu işitebiliyordunuz.

"Bu güzel," dedi Mat, yarı kendi kendine, düşünceler içinde. Askerler her zaman yersiz konuşurdu; işte bu yüzden, son ana kadar planlarınızı her askere anlatmazdınız. Teslyn'in ince kaşları kalktı ve Mat ekledi, "Bu Lugard yolunun çoğunlukla açık olacağı anlamına geliyor." Teslyn'in baş sallaması sertti ve pek de memnun değildi. Aes Sedailerin ne yapmaları gerektiği ve ne yaptıkları genellikle apayrı şeyler olurdu.

"Kimseyle konuşmadık, Lordum, yalnızca kızları izledik," dedi Bethamin, her zamankinden de ağır bir şekilde. Seanchanlar genellikle, bir kar fırtınasının ortasında dökülen bal gibi konuşuyordu. Üç *sul'dam* arasında idarenin onda olduğu açıktı, ama kadın sözlerine devam etmeden önce diğerlerine de teker teker baktı. "Ebou Dar'da, *sul'dam* odalarında

Illian’dan başka laf edilmiyordu. Şişman bir ülke ve şişman bir şehir. Pek çok kişinin pek çok unvan ve servet kazanabileceği bir yer.” Serveti, yeni bir unvanın yanında pek de önemli değilmiş gibi eklemişti. “Böyle bir şeyi bilmek isteyeceğinizi fark etmiş olmalıydık.” Derin bir nefes daha alırken elbisesinden dışarı fırlayıverecekti neredeyse. “Sormak istediğiniz sorular varsa, Lordum, bildiklerimizi anlatırız.”

Renna hevesli bir ifade ile Mat’e eğildi yine, Seta araya girdi, “Mola verdiğimiz köylerde ve kasabalarda kulak da kabartabiliriz, Lordum. Kızlar sinsi olabilir, ama bize güvenebilirsiniz.”

Bir kadın size yardım etmek istiyorsa, neden her seferinde sizi sıcak su dolu bir kazana oturtup ateşi harlandırarak başlardı? Joline’in yüzü horgörülü bir buz maskesine dönüştü. Seanchan kadınlar fark etmeye değmezdi; bunu bir bakışla açıkça ifade etti. Buz gibi bakışlarını çeken Mat lanet olası Cauthon’du. Edesina’nın ağzı gerildi ve kadın bakışlarıyla Mat’te ve *sul’dam*’larda delikler açmaya çalıştı. Teslyn bile kızgın görünmeyi başarıyordu. O da kurtarıldığı için minnettardı, ama o da bir Aes Sedai’ydi. Ve kaş çatışını Mat’e yöneltti. Mat, *sul’dam*’lardan biri ellerini çırpacak olsa kadının ürkmüş kurbağa gibi sıçrayacağını tahmin ediyordu.

“Benim istediğim,” dedi sabırla, “hiçbirinizin arabaların yanından ayrılmaması.” Kadınlara karşı sabırlı davranmak gerekirdi ve buna Aes Sedailer de dahildi. Bunu çok iyi öğreniyordu. “Bu sirkte bir Aes Sedai bulunduğuna dair tek bir fısıltı üzerine, belimize dek onu avlayan Seanchanlara gömülürüz. Sirkte Seanchanlar bulunduğu söylentileri de aynı şekilde sonuçlanır. Her durumda, eninde sonunda biri gelip söylentinin arkasında ne olduğunu araştırır ve hepimiz kendimizi turşu kazanında buluruz. Kendinizi belli etmeyin. Lugard’a yaklaşana kadar saklanmanız gerek. Çok şey istemiyorum sizden, değil mi?” Bir şimşek arabanın pencerelerini mavi bir ışıkla aydınlattı ve tepede gök gürültüsü patladı. O kadar yakındaydı ki arabayı sarstı.

Günler ilerledikçe, çok şey istediği anlaşıldı. Ah, Aes Sedailer dışarı çıkarken başlıklarını iyice çekiyorlardı –yağmur bunun için bir bahane daha veriyordu; hem yağmur, hem soğuk– ama genellikle biri ya da diğeri arabanın oturağında yolculuk ediyordu ve sirk halkının yanında hizmetkârmış gibi yapmaya çalışmıyorlardı. Kim olduklarını itiraf ettiklerinden değil elbette ya da birilerine emir verdiklerinden ya da birbirleri dışında birileri ile konuştuklarından değil, ama hangi hizmetkâr insanların yolundan çekilmesini beklerdi ki? Seanchan bulunmadığından

emin olduklarında köylere, bazen kasabalara da giriyorlardı. Bir Aes Sedai emin olduğunda, o şey doğru olmalıydı. İki kez, kuzeye giden yerleşimcilerle dolu bir kasaba bulup, koşa koşa geri dönmüşlerdi. Mat'e ziyaretlerinde öğrendiklerini aktarıyorlardı. Mat aktardıklarını düşünüyordu. Teslyn, Aes Sedai tarzında olsa bile, minnettar görünüyordu gerçekten. Edesina da. Bir şekilde.

Farklılıklarına rağmen Joline, Teslyn ve Edesina kaz sürüsü gibi bir arada dolaşıyorlardı. Birini görmüşseniz, üçünü görüyordunuz. Büyük olasılıkla bunun sebebi, onları güzelce pelerinlerine sarınmış ve gizlenmiş halde gezintiye çıkmışken gördüğünüzde, bir dakika sonra Bethamin, Renna ve Seta'yı da peşlerinden giderken görmenizdi. Ah, büyük kayıtsızlıkla yapıyorlardı bunu, ama "kızları" asla gözlerinin önünden ayırmıyorlardı. Kaz sürüleri. Kör bir adam bile iki kadın grubu arasında gerilim olduğunu görebilirdi. Kör bir adam bile aralarında tekinin dahi hizmetkâr olmadığını görebilirdi. *Sul'dam*'lar saygın konumlarını ve yetkelerini koruyorlar, Aes Sedailer kadar büyük bir kibirle hareket ediyorlardı. Ama Mat uydurduğu hikâyeye bağlı kaldı.

Bethamin ve diğer ikisi Seanchanlara karşı Aes Sedailer kadar dikkatli davranıyordu, ama bir köye ya da kasabaya gittiklerinde onlar da Aes Sedailerin peşinden gidiyorlardı ve Bethamin kulak kabartarak öğrendikleri bilgi kırıntılarını hep aktarıyordu. Bu arada Renna yüzüne dalkavuk bir gülümseme oturtuyor, Seta "kızların" şunu ya da bunu unuttuklarını ya da hiç işitmediklerini iddia ediyordu; kendine Aes Sedai deme cüretini gösteren kadınlar söz konusu olduğunda asla emin olamıyordunuz; belki de Mat, her şey güvenli olana kadar onların tasmalanmasını yeniden düşünmeliydi.

Hikâyeleri, Aes Sedailerin anlattıklarından pek farklı değildi gerçekten de. Kasabalılar daha çok gelip geçen Seanchanlardan duyduklarını konuşuyordu. Pek çok yerleşimci endişeliydi, kafaları Altara'yı kasıp kavuran Aiel vahşileri hakkında hikâyelerle doluydu, ama yerli halkın tamamı bunun kuzeyde bir yerde olduğunu söylüyordu. Ama daha yüksekte birileri de aynı şeyleri düşünüyor gibiydi, çünkü pek çok yerleşimci doğuya, Illian'a yönlendirilmişti. Güçlü biri ile bir ittifak yapılmıştı ve bu kişi Yüksek Leydi Suroth'a pek çok bölgeye giriş hakkı vermişti. Kadınlar, söylentileri dinlemelerine gerek olmadığına ikna olmuyordu bir türlü. *A'dam*'ları teslim ettikleri gerçeğini de aşamıyorlardı. Aslında, o gümüşsü tasmalar ve üç *sul'dam*, Mat'in Aes Sedailere karşı kullanabileceği yegâne

şeylerdi. Minnet. Bir Aes Sedai'den! Ha! O tasmaları Aes Sedailere takmayı gerçekten düşündüğünden değil. En azından, sık sık değil. Gerçekten fena saplanmıştı.

Gerçekten de *sul'dam*'ların ve Aes Sedailerin öğrendiklerine ihtiyacı yoktu. Daha iyi kaynakları vardı: güvendiği insanlar. Eh, Thom'a güveniyordu. Beyaz saçlı âşık, Olver ile Yılanlar ve Tilkiler oynamaktan alıkonabildiği ve ceketinin göğsünde taşıdığı kırışık bir mektuba bakarak kara kara düşünmediği zamanlarda. Thom bir ortak salona giriyor, bir hikâye anlatıyor, biraz jonglörlük yapıyor, oradaki her adamın kafasından geçenleri öğrenmiş halde çıkıyordu. Mat Juilin'e de güveniyordu –adam jonglörlük ve hikâye anlatıcılığı yapmasa bile, neredeyse Thom kadar başarılıydı– ama Juilin hep Thera'yı yanında götürmekte ısrar ediyordu. Kasabaya yürürlerken Thera ciddi bir tavırla onun koluna girmiş oluyordu. Onun özgürlüğe alışması için, diyordu adam. Kadın Juilin'e bakarak gülümsüyordu. O iri gözleri karanlık karanlık parlıyor, o küçük dolgun ağız öpülmek istiyordu. Belki de kadın, Juilin ve Thom'un iddia ettiği gibi Tarabon Panarch'ıydı, ama Mat bundan kuşku duymaya başlamıştı. Vücudunu bükerek gösteri yapan kızlardan bazılarını, Tarabonlu hizmetçinin Tearlı hırsız avcısını yürüyemeyecek hale getirene dek yorduğu hakkında şakalaşırken duymuştu. Ama Panarch da olsa hizmetçi de, Thera ne zaman peltek aksan duysa diz çökecek oluyordu hâlâ. Mat, ona bir soru soran herhangi bir Seanchan'ın, Juilin Sandar'dan başlayıp Aes Sedailerin hangi arabada kaldığına kadar, kadının bildiklerini öğreneceğini ve kadının her şeyi diz çökmüş halde anlatacağını tahmin ediyordu. Mat'in kitabına göre, Thera Aes Sedailerin ve *sul'dam*'ların oluşturduğu tehlikenin toplamından daha büyük bir tehlikeydi. Ama kadınının güvenilir olmayabileceği ima edildiğinde Juilin kabarıyor, Mat'in kafasını kırmayı düşünüyormuş gibi bambu değneğini çevirmeye başlıyordu. Bir çözüm yoktu, ama Mat geçici bir tedbir buldu, en kötüsü olursa birazcık önceden haber almanın bir yolunu buldu.

"Elbette onları izlerim," dedi Noal, çocuk oyunu olacağını anlatan gedik dişli bir sırıtışla. Boğum boğum elini yamuk burnunun yanına koydu ve diğer boğum boğum elini ceketinin altına, bıçaklarını sakladığı yere götürdü. "Kadının kimseyle konuşmamasını sağlamanın daha iyi olmayacağından emin misin? Yalnızca bir öneri, evlat. Hayır dersen, hayırdır." Mat şiddetle hayır dedi. Hayatında bir kadın öldürmüştü ve bir başkasını katledilmeye bırakmıştı. Ruhuna bir üçüncüyü eklemeyecekti.

“Suroth bir kralla ittifak kurmuş gibi görünüyor,” diye bildirdi Juilin, bir kupa baharatlı şarabın üzerinden. En azından Thera adamın daha fazla gülümsemesini sağlıyordu. Kadın sıkışık çadırlarında, Juilin’in taburesinin yanına büzüldü ve başını adamın kucağına koydu. Juilin boş eliyle onun saçlarını okşadı. “En azından, güçlü bir yeni müttefikten bahsediyorlar. Ve Aieller o yerleşimcilerin ödünü patlatıyor.”

“Yerleşimcilerin çoğu doğuya gönderildi,” dedi Thom, hüzünle kupasının içine bakarak. Juilin gün geçtikçe daha mutlu olurken, Thom daha hüzünlü oluyor gibiydi. Noal dışarıda, Juilin ve Thera’yı izliyordu. Lopin ile Nerim çadırın arka tarafında bağdaş kurup oturmuşlardı, ama iki Cairhienli hizmetkâr adam dikiş sepetlerini çıkarmış, Mat’in Ebou Dar’da edindiği iyi ceketleri inceliyor, onarım gerekip gerekmediğine bakıyorlardı, bu yüzden küçük çadırın içi kalabalık geliyordu. “Pek çok da asker,” diye devam etti Thom. “Her şey, Illian’ın tepesine çekiç gibi ineceklerini anlatıyor.”

Eh, en azından onlardan işittiğinde saf gerçeği işittiğini biliyordu. Onların kafalarında Aes Sedai tarzı laf çarpıtmalar ya da *sul’dam* tarzı yaltaklanmalar yoktu. Bethamin ve Seta diz kırmayı bile öğrenmişlerdi. Bir şekilde, Mat Renna’nın iki büklüm eğilmesi karşısında daha rahat hissediyordu. Dürüst bir hareketmiş gibi geliyordu. Tuhaf, ama dürüst.

Kendi adına, köyde de olsalar kasabada da, Mat yakasını kaldırarak ve şapkasını indirerek çabucak çevresine bakınıyor, sonra sirke geri dönüyordu. Nadiren pelerin takıyordu. Bir pelerin, üzerine sakladığı bıçakları kullanmasını güçleştirebilirdi. Onlara ihtiyaç duyacağını düşündüğünden değil. Yalnızca tedbirli bir önlemdi. İçki, dans ya da kumar da yoktu. Özellikle de kumar. Bir hanın ortak salonundaki masada tıkırdayan zarların sesi onu cezbediyordu, ama Mat’in zarlarla şansı hançerlerin çekilmesine sebep olmasa bile fark edilirdi ve Altara’nın bu taraflarında hem erkekler, hem de kadınlar kemerlerine taktıkları hançerler taşıyordu ve onları kullanmaya hazırdılar. Mat fark edilmeden geçip gitmek istiyordu, bu yüzden zar oyunlarını es geçiyor, ona gülümseyen meyhane hizmetçilerine serinkanlılıkla başını sallıyor, bir kadehten fazla şarap içmiyor, hatta genellikle o kadarından bile kaçınıyordu. Hem, sirkte yapacak işi vardı. Bir tür iş. Ebou Dar’dan ayrılmalarından sonraki ilk gece başlamıştı ve zorlu bir işti.

“Benimle gelmene ihtiyacım var,” demişti o gece, yatağının altında, arabanın yan duvarına takılmış dolabı çekip açarak. Kumar sayesinde

tamamen dürüstçe kazandığı altın sandığını orada saklıyordu. En azından, becerebildiğince dürüstçe. Büyük kısmı tek bir at yarışından gelmişti ve atlar söz konusu olduğunda Mat'in şansı diğer adamlarınkinden daha iyi değildi. Kalanlara gelince... Bir adam zar atmak, iskambil oynamak ya da para fırlatmak istiyorsa, kaybetmeye hazır olmalıydı. Diğer yatağa oturmuş, elini çıkmaya başlamış saçlarının üzerinden geçirmekte olan Domon bu dersi öğrenmişti. Adam iyi bir *so'jhin* gibi yerde uyumaya razı olmalıydı, ama başlangıçta ikinci yatak için her gece Mat'le para atmakta ısrar etmişti. İlk yatağı Egeanin almıştı, elbette. Para atmak zarlar kadar kolaydı. Para kenarı üzerine konmadığı sürece, ki bazen Mat için öyle yapıyordu. Ama öneriyi Domon yapmıştı. Mat değil. Mat art arda dört kez kazanana, sonra beşinci gece para art arda üç kez kenar üstü inene kadar. Artık sırayla yatıyorlardı. Ama o gece yine de yerde yatma sırası Domon'daydı.

Peşinde olduğu küçük, güderi keseyi bularak ceket cebine tıktı, doğruldu ve ayağı ile dolabı kapattı. "Bir gün onunla yüzleşmen gerekecek," dedi. "Ve ortamı sakinleştirmek için sana ihtiyacım var." Tuon'un sinirini üzerine çekecek birine ihtiyacı vardı, onunla karşılaştırıldığında Mat'in kabul edilebilir görüneceği birine, ama bu şekilde söyleyemezdi, değil mi? "Sen bir Seanchan asilisin ve çizmemi ağzıma tıkmamı engelleyebilirsin."

"Neden ortamın sakinleşmesi gerekiyor?" Egeanin'in peltek konuşması testere kadar sertti. Kadın araba kapısının önünde durmuş, yumruklarını kalçalarına dayamış, uzun siyah peruğunun altından delici mavi gözlerle bakıyordu. "Neden *senin* onu görmen gerekiyor? Yaptıkların yetmedi mi?"

"Bana ondan korktuğunu söyleme," diye güldü Mat, soruyu yanıtlamaktan kaçınarak. Delice gelmeyecek ne yanıt verebilirdi ki? "Onu sen de ancak benim kadar kolaylıkla kolunun altına sıkıştırıverebilirsin. Ama kafanı kesmesine ya da seni dövmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Egeanin hiçbir şeyden korkmaz, evlat," diye hırladı Domon korurcasına. "Gitmek istemiyorsa, o zaman git kızla kendin flört et. Dilersen geceyi orada geçirebilirsin."

Egenin Mat'e dik dik bakmaya devam etti. Ya da belki yalnızca ona bakarken dalmıştı. Sonra bakışlarını Domon'a çevirdi, omuzları biraz çöktü ve pelerinini duvardaki çengelden kaptı. "Hadi yürü, Cauthon," diye hırladı. "Yapılması gerekiyorsa, en iyisi yapalım da bitsin." Bir anda arabadan çıkıverdi. Ona yetişmek için Mat'in acele etmesi gerekti. Ne kadar

mantıksız gelirse gelsin, neredeyse kadının burada Domon'la yalnız kalmak istemediğini sanırdınız.

Penceresiz mor arabanın dışında, kapkara gecenin içinde, derin gölgelerin içinde bir gölge kıpırdandı. Hilal bir anlığına bulutların arasından çıkınca Mat Harnan'ın lamba çenesini tanıdı.

"Her şey sakin, Lordum," dedi sıra başı.

Mat başını salladı ve cebindeki güderi keseyi yoklayarak derin bir nefes aldı. Hava temizdi, yağmur tarafından yıkanmıştı ve atlardan uzaktaydılar. Pislik kokusundan ve hayvan kafeslerinin kokuşmuşluğundan uzaklaşmak Tuon'u rahatlatmış olmalıydı. Solundaki gösterici arabaları, sağındaki kanvas tepeli depo arabaları kadar karanlıktı. Daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Egeanin'i önden, mor arabanın basamaklarına itti.

İçeride beklediğinden daha fazla insan vardı. Setalle yataklardan birinin üzerine oturmuş, nakış çemberini işliyordu yine ve Selucia uzak uçta ayakta duruyor, başörtüsünün altından kaşlarını çatıyordu, ama Noal diğer yatağın üzerine oturmuş, görünüşe göre düşüncelere dalmıştı ve Tuon yere bağdaş kurup oturmuş, Olver'le Yılanlar ve Tilkiler oynuyordu.

Mat içeri girdiğinde oğlan yüzünü neredeyse ikiye bölen kocaman bir sırıtışla döndü. "Noal bize Co'dansin'i anlatıyordu, Mat," diye nida etti. "Shara'nın bir ismi de buymuş. Ayyadların yüzlerine dövme yaptırdıklarını biliyor muydun? Shara'da yönlendirebilen kadınlara böyle diyorlarmış."

"Hayır, bilmiyordum," dedi Mat, Noal'a sert sert bakarak. Vanin ve Kızılkolların oğlana kötü alışkanlıklar edindirdiği yeterince kötüydü. Juilin ve Thom'dan öğrendiklerinden bahsetmiyordu bile. Bir de Noal'ın oğlanın kafasını saçmalıklarla doldurması gerekmiyordu.

Aniden Noal kalçasına bir şaplak attı ve doğruldu. "Şimdi hatırladım," dedi ve sonra ahmak adam ezberden okudu.

"Talih yüksekteki güneş gibi gidiyor
kuzgunları uçuran tilki ile birlikte.
Ruhu şans, gözü şimşek,
Gökyüzünden ayları topluyor."

Kırık burunlu adam, orada başkalarının da olduğunu yeni fark etmiş gibi çevresine bakındı. "Bunu hatırlamaya çalışıyordum. Ejder Kehanetleri'nden."

“Çok ilgi çekici, Noal,” diye mırıldandı Mat. O sabah, Aes Sedailer paniğe kapıldığında olduğu gibi renkler kafasının içinde döndü. Bu sefer bir resim oluşturmadan çakıp gittiler, ama Mat geceyi çırılçıplak bir çalının altında geçirmiş gibi üşüdüğünü hissetti. Dünyada istediği son şey birinin onu Kehanetlerle ilişkilendirmesiydi. “Belki bir gün hepsini okursun bize. Ama bu gece değil, ha?”

Tuon başını kaldırıp kirpiklerinin arasından ona baktı. Üzerine çok büyük gelen bir elbise giymiş siyah porselen bebeğe benziyordu. Egeanin’i, kadın yokmuş gibi görmezden geldi ve aslında Egeanin duvara takılmış dolabın bir parçasıymış gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Dikkat dağıtma umutları buraya kadardı.

“Oyuncak kaba davranmak istemedi,” diye mırıldandı Tuon, ağır bal gibi peltek sesiyle. “Yalnızca, hiç görgü terbiyesi almadı. Ama geç oldu, Charin Efendi; Olver’in yatma zamanı geldi. Belki çadırına kadar ona eşlik edersin? Başka zaman yine oynarız, Olver. Bana taş oyununu öğretmek ister misin?”

Olver çok isterdi. Bunu söylerken neredeyse yerinde kıvranıyordu. Oğlan bir kadına gülümseme şansı verecek her şeyi severdi. Kulaklarının tokatlana tokatlana olduğundan da kocaman olmasına sebep olacak şeyler söyleme şansından bahsetmeye bile gerek yoktu. Mat bunu ona “amcalarından” hangisinin öğrettiğini bir bulursa... Ama oğlan hatırlatılmasını beklemeden oyun parçalarını toplamış, çizgili kumaş parçasını dikkatle rulo yapmıştı. Hatta reverans yaparak Yüksek Leydi’ye teşekkür etti, sonra Noal’ın onu götürmesine izin verdi. Mat onayla başını salladı. Oğlana reverans yapmayı o öğretmişti, ama oğlan genelde kadınlara pis pis sırıtmayı da ekliyordu. Kimin öğrettiğini bir bulursa...

“Beni rahatsız etmek için bir sebebin mi var, Oyuncak?” dedi Tuon serin bir sesle. “*Gerçekten* geç oldu ve ben yatmayı düşünüyordum.”

Mat reverans yaptı ve ona en iyi gülümsemesini sundu. O nazik davranmasa bile Mat davranabilirdi. “Yalnızca iyi olduğundan emin olmak istedim. Bu arabalar yolda rahatsız olabiliyor. Hem, senin için bulabildiğim giysilerden memnun olmadığını biliyorum. Bunun kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayabileceğini düşündüm.” Güderi keseyi cebinden çıkardı ve süslü bir hareketle uzattı. Kadınlar birazcık süslü hareketlerden hoşlanırdı.

Selucia gerildi, mavi gözleri keskinleşti, ama Tuon ince parmaklarını oynattı ve iri göğüslü hizmetçi sakinleşti. Birazcık. Mat genellikle canlı kadınlardan hoşlanırdı, ama bu işi mahvederse kadının poposunu

şaplaklayacaktı. Bir çabayla gülümsemesini korudu, hatta biraz daha genişletmeyi başardı.

Tuon keseyi defalarca ellerinde çevirdikten sonra iplerini çözdü ve içindekileri kucağına boşalttığı keseden kalın altın ve oyulmuş kehribardan bir kolye çıktı. Pahalı bir parçaydı ve kesinlikle Seanchan işiydi. Mat o şeyi bulduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Bir akrobata aitti, akrobat da onu beğenen bir Seanchan subaydan almıştı, ama subay onu terk ettiği için satmaya razı olmuştu. Onun tenine yakışmıyordu, o da ne demek oluyorsa. Mat gülümsedi ve bekledi. Mücevherler her zaman bir kadının yüreğini yumuşatırdı.

Ama kimse beklediği gibi tepki vermedi. Tuon kolyeyi iki eliyle yüzünün önüne kaldırdı, hiç böyle bir şey görmemiş gibi inceledi. Selucia'nın dudakları alayla kıvrıldı. Setalle nakış çemberini dizlerinin üzerine koydu ve Mat'e baktı. Kadın başını iki yana sallarken kulaklarındaki iri altın halkalar sallandı.

Aniden Tuon kolyeyi omzunun üzerinden arkaya, Selucia'ya uzattı. "Bana uygun değil," dedi. "Sen ister misin, Selucia?" Mat'in gülümsemesi biraz küçüldü.

Krema tenli kadın kolyeyi, ölü bir sıçanı kuyruğundan tutuyormuş gibi, başparmağı ve işaret parmağı arasında kaldırdı. "Bir shea dansçısının peçesiyle takabileceği bir parça," dedi alayla. Bileğini kıvırarak kolyeyi Egeanin'e fırlattı ve, "Tak şunu!" diye terslendi. Egeanin kolyeyi yüzüne çarpmadan yakaladı. Mat'in gülümsemesi tamamen silindi.

Bir patlama bekliyordu, ama Egeanin hemen kancayı açtı ve kocaman peruğunu arkaya iterek boynuna taktı. Yüzündeki ifadeye bakarak, kalıplanmış kar da olabilirdi.

"Dön," diye emretti Selucia ve bu kesinlikle bir emirdi. "Bir göreyim."

Egeanin döndü. Çit direği kadar dikti, ama yine de döndü.

Setalle dikkatle ona baktı, başını şaşkınlıkla iki yana salladı, sonra Mat'e farklı bir şekilde başını iki yana sallayarak nakışına döndü. Kadınların baş sallamaları, bakışları kadar çeşitliydi. Bu seferki Mat'in bir ahmak olduğunu söylüyordu ve Mat daha ince nüansları yakalamayı becerememişse de buna memnundu. O nüanslardan hoşlanacağını sanmıyordu. Yak beni, diye düşündü. Tuon için bir kolye satın almıştı, kadın onu Mat'in önünde Selucia'ya vermişti ve kolye şimdi *Egeanin'in* miydi?

“Yeni bir isim için gelmiş,” dedi Tuon düşünceli düşünceli. “Kendine ne diyor?”

“Leilwin,” diye yanıt verdi Selucia. “Bir shea dansçısı için uygun bir isim. Leilwin Gemisiz nasıl?”

Tuon başını salladı. “Leilwin Gemisiz.”

Egeanin, her sözcük bir tokatmış gibi irkildi. “Çekilebilir miyim?” diye sordu katı katı, dik bir açıyla eğilerek.

“Gitmek istiyorsan git,” diye hırladı Mat. Kadını getirmek en iyi fikri değildi, ama o olmazsa belki durumu biraz kurtarabilirdi.

Gözlerini yere dikmiş olan Egeanin diz üstü çöktü. “Lütfen, çekilebilir miyim?”

Tuon yerde, dimdik bir sırtla oturup uzun boylu kadına baktı. Onu hiç görmediği açıktı. Selucia dudaklarını büzerek Egeanin’i tepeden tırnağa süzdü. Setalle iğnesini çembere gerilmiş kumaşa sağladı. Kimse Mat’ten yana bakmıyordu.

Egeanin yere kapandı ve kadın yeri öptüğünde Mat şaşkın küfrünü boğdu. “Lütfen,” dedi Egeanin boğuk bir sesle, “çekilme izni için yalvarıyorum.”

“Gideceksin,” dedi Selucia, bir tavuk hırsızı ile konuşan bir kraliçe kadar soğuk bir sesle, “ve bir shea dansçısının peçesi ile örtülene dek yüzünü görmeyeceğim.”

Egeanin elleri ve dizleri üzerinde geri geri süründü ve yuvarlanırcasına kapıdan çıktı. O kadar hızlı gitmişti ki Mat’in ağzı açık kalmıştı.

Mat bir çabayla yeniden gülümsemeyi başardı. Kalmak pek anlamlı görünmüyordu, ama zarif bir çıkış yapabilirdi. “Eh, sanırım...”

Tuon, ona bakmadan parmaklarını yine oynattı ve Selucia Mat’in sözünü kesti. “Yüksek Leydi yorgun, Oyuncak. Gidebilirsin.”

“Bak, benim adım Mat,” dedi Mat. “Kolay bir isim. Basit bir isim. Mat.” Tuon, verdiği tepkiye bakarak, gerçekten de porselen bebek olabilirdi.

Ama Setalle nakış çemberini bıraktı, bir elini kemerinin arkasına taktığı hançerin kabzasına götürerek doğruldu. “Genç adam, bizi yatmaya hazırlanırken görecek kadar oyalanabileceğini sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun.” Kadın bunu söylerken gülümsüyordu, ama elinde hançer vardı ve bir kaprisle onu bir erkeğe saplayabilecek bir Ebou Darlıydı. Tuon kıpırtısız bir bebek gibi kaldı; yanlışlıkla uyumsuz kıyafetler giymiş, tahtında oturan bir kraliçe. Mat çıktı.

Egeanin bir elini arabanın yanına yaslamış, başını eğmişti. Diğer eli boynundaki kolyeyi kavramıştı. Harnan orada olduğunu göstermek için karanlıkta, biraz ötede kıpırdandı. O anda Egeanin'den uzak durduğuna göre akıllı bir adamdı. Mat akıllı olamayacak kadar sinirliydi.

"O da neydi?" diye sordu. "Artık Tuon'un önünde diz çökmen gerekmiyor. Ya Selucia? Kadın lanet bir leydi hizmetçisi! Senin onun için sıçradığın gibi kraliçesine sıçrayan biri tanımıyorum."

Egeanin'in sert yüzü gölgeliydi, ama sesi perişandı. "Yüksek Leydi... kimse o. Selucia onun *so'jhin*'i. Düşük Kan'dan olan kimse onun *so'jhin*'i ile göz göze gelmeye cüret edemez. Belki Yüksek Kan'dan olanlar da." Kolyeyi çekince kanca metalik bir sesle koptu. "Ama diğer yandan, ben artık Kan'dan değilim." Elini arkaya attı ve kolyeyi tüm gücüyle gecenin içine fırlattı.

Mat ağzını açtı. O şeye verdiği parayla bir düzine birinci sınıf at alabilirdi ve geriye parası da kalırdı. Tek kelime etmeden ağzını kapattı. Her zaman bilge olmayabilirdi, ama bir kadının gerçekten de onu hançerleyebileceği bir zamanı görecek kadar bilgeydi. Bir şey daha biliyordu. Egeanin, Tuon ve Selucia'nın yanında bu şekilde davranıyorsa, *sul'dam*'ları uzak tutsa iyi olacaktı. Tuon parmaklarını oynatmaya başladığında Işık bilir *onlar* ne yapardı.

Sonuçta, ona yapacak bir iş kalmıştı. Eh, çalışmaktan nefret ediyordu, ama kafasındaki o eski anılar savaşlarla doluydu. Savaştan da nefret ediyordu –insan öldürülebilirdi!– ama çalışmaktan daha iyiydi. Strateji ve taktik. Araziyi öğren, düşmanını öğren ve bir gün kazanamazsan başka gün kazanırsın.

Ertesi gece tek başına mor arabaya döndü ve Olver Tuon'a verdiği taş dersini bitirdiğinde Mat Tuon'u bir oyun için kandırdı. Başta, yerde, ufak tefek esmer kadının karşısında otururken, kazanmalı mı, kaybetmeli mi, emin olamadı. Bazı kadınlar her seferinde kazanmayı seviyordu, ama erkek onun bu iş için çalışmasını sağlamalıydı. Bazıları erkeğin kazanmasından ya da en azından kaybettiğinden daha fazla kazanmasından hoşlanırdı. İkisi de Mat'e mantıklı gelmiyordu –o kazanmayı severdi ve ne kadar kolay kazanırsa o kadar iyiydi– ama öyleydi işte. O daha düşünürken, Tuon onun yerine karar verdi. Daha oyunun yarısında, Mat kadının onu çıkamayacağı bir tuzağa düşürdüğünü fark etti. Tuon'un beyaz taşları onun siyah taşlarını çepeçevre sarmıştı. Temiz ve sağlam bir zaferdi.

“Pek iyi oynamıyorsun, Oyuncak,” dedi Tuon alayla. Sesine rağmen iri, parlak gözleri onu serinkanlılıkla, ölçüp biçerek, tartarak süzüyordu. Bir erkek o gözlerin içinde boğulabilirdi.

Mat gülümsedi ve biri onu kovmayı düşünemeden veda etti. Strateji. Geleceği düşün. Beklenmedik olanı yap. Ertesi gece, sirkin terzilerinden biri tarafından yapılmış küçük, kırmızı bir kâğıt çiçek getirdi. Ve şaşkın şaşkın bakan Selucia’ya sundu. Setalle’nin kaşları kalktı, Tuon bile hayrete düşmüş göründü. Taktik. Rakibinin dengesini yitirmesini sağla. Bir düşününce, kadınlar ve savaşlar o kadar da farklı değildi. İkisi de bir erkeği sise sarıyordu ve hiç uğraşmadan öldürebilirdi. Dikkatsiz davranırsa.

Her gece, Setalle ve Selucia’nın dikkatli bakışları altında bir taş oyunu oynamak için mor arabayı ziyaret ediyordu ve çapraz çizgili oyun tahtasına odaklanıyordu. Tuon çok iyiydi ve o parmaklarını tuhaf bir zarafetle geriye bükerek taşlarını yerleştirirken Mat kolaylıkla onu izlemeye dalabiliyordu. Kadın iki buçuk santim uzunluğunda tırnaklara sahip olmaya ve onları kırmamaya özen göstermeye alışmıştı. Gözleri de tehlikeliydi. Taş oyununda ve savaşta berrak bir zihne ihtiyacınız vardı ve kadının bakışları Mat’in kafatasının içine uzanır gibiydi. Ama oyuna daldı ve takip eden yedi oyundan dördünü kazanmayı başardı. Bir tanesi de berabere bitmişti. Kazandığı zaman Tuon tatmin oluyor, kaybettiği zaman kararlılık kazanıyordu. Mat’in korktuğu sinir krizlerini geçirmiyor, ona Oyuncak demek dışında kavurucu yorumlar yapmıyor, o buz gibi ve azametli kibri sergilemiyordu. En azından oyun oynadıkları sürece. Oyundan zevk alıyor, Mat’i bir tuzağa çektiği zaman zaferle gülüyor, Mat kaçmak için akıllıca bir hamle yaptığında zevkle kahkaha atıyordu. Taş oyununa daldığında bambaşka bir kadına dönüşüyordu.

Kâğıt çiçeği, mavi ketenden dikilmiş bir çiçek takip etti ve iki gün sonra bir kadının avucu genişliğinde, pembe ipekten bir çiçek geldi. İkisi de Selucia’ya sunuldu. Kadının mavi gözleri Mat’e takıldığında, gittikçe daha büyük bir kuşkuyla kaş çatıyordu, ama Tuon ona çiçekleri alıkoyabileceğini söylüyordu ve o da onları keten bir kumaş parçasına sararak dikkatle kaldırıyordu. Mat armağan getirmeden üç gün geçmesine izin verdi, sonra kırmızı ipek gül goncalarından küçük bir demet getirdi. Kısa sapları, ışıldayan yaprakları ile doğadakiler kadar gerçek görünüyorlardı, yalnız daha kusursuzdular. Terziden onları yapmasını, ilk kâğıt çiçeği getirdiği gün istemişti.

Selucia bir adım attı, kıvrık dudaklarla goncaları kabul etmek için uzandı, ama Mat oturdu ve çiçekleri oyun tahtasının yanına, birazcık Tuon'a doğru koydu. Hiçbir şey söylemedi, yalnızca orada bıraktı. Kadın onlara bakmadı bile. Mat elini taşların durduğu küçük deri keselere sokarak, ikisi için birer taş çıkardı ve hangisinin nerede olduğundan emin olamayana kadar el değiştirdi, sonra kapalı yumruklarını Tuon'a uzattı. Kadın bir an duraksadı, ifadesizce Mat'in yüzünü inceledi, sonra sol eline dolundu. Mat elini açtığında ışıl ışıl parlayan beyaz taş ortaya çıktı.

"Fikrimi değiştirdim, Oyuncak," diye mırıldandı Tuon, beyaz taşı dikkatle tahtanın ortasına doğru, iki çizginin kesişimine yerleştirerek. "Çok iyi oynuyorsun."

Mat gözlerini kırpıştırdı. Kadın onun ne peşinde olduğunu anlamış olabilir miydi? Selucia Tuon'un arkasında duruyordu, hemen hemen boş tahtaya dalmış gibi görünüyordu. Setalle kitabında bir sayfa çevirdi ve daha iyi ışık almak için biraz kıpırdandı. Elbette hayır. Kadın taşlardan bahsediyordu. Mat'in gerçek oyunundan şüphelenecek bile olsa, onu kulağından yakaladığı gibi dışarı atardı. Her kadın yapardı bunu. Taş oyunu olmalıydı.

Berabere kaldıkları geceydi bu, ikisi de düzensiz öbekler ve bölgeler halinde, tahtanın yarısını kontrol altına almıştı. Aslında, Tuon zafer kazanmıştı.

"Sözümü tuttum, Oyuncak," dedi peltek aksanı ile, Mat taşları keselere koyarken. "Kaçma girişiminde bulunmadım, ihanet girişiminde bulunmadım. Bu, sınırlayıcı." Arabanın duvarlarına işaret etti. "Yürüyüşler yapmak istiyorum. Karanlıktan sonra da olur. Sen bana eşlik edebilirsin." Bakışları gonca demetine gitti, sonra Mat'in yüzüne kaydı. "Kaçmayacağımdan emin olabilmen için."

Setalle ince parmağıyla kaldığı yeri işaretledi ve Mat'e baktı. Selucia Tuon'un arkasında ayakta durdu ve ona baktı. Ne kadar delice görünürse görünsün, kadın *gerçekten* sözünü tutmuştu. Sirk halkının çoğu yattıktan sonra, karanlıkta yürüyüş yapmanın bir zararı dokunmazdı. Mat kaçmayacağından emin olmak için yanındayken değil. O zaman neden durumun kontrolünü kaybediyormuş gibi hissediyordu?

Tuon pelerin ve başlık takmayı kabul etti, ki rahatlatıcı bir şeydi bu. Tıraşlanmış kafatasında siyah saçlar uzuyordu, ama şimdilik kısacıktılar ve büyük olasılıkla başörtüsü ile uyuyan Selucia'nın aksine, Tuon en ufak başını örtme eğilimi göstermemişti. Saçları, kelleşmeye yüz tutmamış her

erkeğinkinden daha kısa olan, çocuk boyunda bir kadın gece bile fark edilirdi. Setalle ve Selucia karanlıkta, biraz arkadan takip ediyorlardı her zaman. Hanımına göz kulak olan bir hizmetçi ve hizmetçiye göz kulak olan Setalle. En azından, Mat öyle olduğunu sanıyordu. Bazen ikisi de onu izliyormuş gibi geliyordu. İkisi, bir koruma ve bir tutsak olarak, fena halde dost canlısıydılar. Mat Setalle'nin Selucia'yı, Mat'in kadınlar konusunda tam bir serseri olduğunu söyleyerek uyardığını duymuştu. Ne de hoş bir laf! Ve Selucia sakin sakin, Mat herhangi bir saygısızlık edecek olursa hanımının onun boynunu kıracağını söyleyerek yanıt vermişti. Sanki tutsak olan onlar değildi.

Mat bu yürüyüşleri, Tuon hakkında bir şeyler daha öğrenmek için kullanmayı düşünmüştü –taş oyunu sırasında fazla konuşmuyordu– ama Tuon Mat'in sorduklarını duymazdan geliyor ya da konuyu değiştiriyor, genellikle Mat'e getiriyordu.

"İki Nehir tamamen ormanlar ve çiftliklerle kaplı," dedi Mat, ikisi sirkin anacaddesinde yürürken. Bulutlar ayı gizlemişti ve rengârenk arabalar belirsiz kara şekillere dönüşmüştü. Sokağın kenarına dizilmiş gösterici platformları gölgelerden ibaretti. "Herkes tütün yetiştirir ve koyun besler. Babam sığır da besliyor. At ticareti de yapıyor, ama daha çok bir ucundan diğerine tütün ve koyun var."

"Baban at ticareti yapıyor," diye mırıldandı Tuon. "Ya sen ne yapıyorsun, Oyuncak?"

Mat omzunun üzerinden arkaya, on adım geriden gelen iki kadına baktı. Sesini yükseltmezse, Setalle işitmeyebilirdi, ama Mat dürüst olmaya karar verdi. Dahası, sirk karanlıkta çok sessizdi. Kadın işitebilirdi ve Mat'in Ebou Dar'da ne yaptığını biliyordu. "Ben bir kumarbazım," dedi.

"Babam kendine kumarbaz derdi," dedi Tuon alçak sesle. "Kötü bir bahiste öldü."

Peki *bunun* ne anlama geldiğini nasıl öğrenecektiniz?

Bir başka gece, her biri koca bir arabayı kaplayacak şekilde yapılmış bir dizi hayvan kafesinin önünde yürürken, Mat sordu, "Eğlenmek için ne yaparsın, Tuon? Sırf keyif almak için. Taş oyunu dışında." Kadının ismini kullandığı için Selucia'nın kabardığını on metre uzaktan hissedebiliyordu, ama Tuon aldırmaz gibiydi. Mat aldırmadığını düşünüyordu.

"At ve *damane* terbiye ederim," dedi Tuon, uyuyan bir aslanı barındıran kafese bakarak. Hayvan, kalın parmaklıkların arkasına serilmiş samanların

üzerinde uzanmış geniş bir gölgeden ibaretti. “Gerçekten de yelesi siyah mı? Seanchan’da siyah yeleli aslan yoktur.”

Damane mi terbiye ediyordu? Eğlenmek için? Işık! “Atlar mı? Ne tür atlar?” Kadın lanet *damane*’leri terbiye ediyorsa, savaş atları olabilirdi. Eğlenmek için.

“Anan Hanım senin bir serseri olduğunu söylüyor, Oyuncak.” Sesi soğuk değil serindi. Kendine hâkim. Başlığın gölgelerine gizlenmiş yüzünü Mat’e çevirdi. “Kaç kadın öptün?” Aslan uyandı ve herkesin tüylerini diken diken edebilecek bir sesle hıhladı. Tuon’un kılı kıpırdamadı.

“Yine yağmur geliyor gibi,” dedi Mat zayıfça. “Islanmana sebep olursam Selucia postumu yüzer.” Tuon’un alçak sesle güldüğünü duydu. Komik olan ne söylemişti ki?

Ödemesi gereken bir bedel vardı, elbette. Belki işler istediği gibi giderdi, belki gitmezdi, ama iyi gittiğini düşündüğünüz bir anda, her zaman ödenecek bir bedel çıkardı.

“Bir avuç geveze saksağan,” diye yakındı Egeanin’e. Akşam güneşi ufukta oturuyordu, kızıl altın top bulutlarca yarı gizlenmişti ve sirki uzun gölgelere boğuyordu. Bu sefer yağmur yağmıyordu ve soğuğa rağmen paylaştıkları yeşil arabanın altına büzülmüş, oturuyorlar; yanlarından geçen herkesin görebileceği şekilde taş oyunu oynuyorlardı. Çok kişi geçiyordu; bir son dakika işi peşinde koşturan erkekler, gece çökmeden önce çamurlu birikintilerin arasında halka çevirmek ve top tekmelemek için son bir şansı kullanan çocuklar. Eteklerini kaldıran kadınlar geçerken arabaya bakıyorlardı ve başlıklarını kaldırmış olmalarına rağmen Mat yüzlerindeki ifadeyi biliyordu. Sirkte pek az kadın Mat Cauthon’la konuşuyordu. Mat sinirle sol elinde tuttuğu siyah taşları salladı. “Lugard’a vardığımızda altınlarını alacaklar. İlgi göstermeleri gereken tek şey bu. Burunlarını işime sokmamaları gerek.”

“Onları suçlayamazsın,” dedi Egeanin, tahtayı inceleyerek. “Sen ve ben kaçak âşıklarız güya, ama sen benden çok... onunla... zaman geçiriyorsun.” Tuon’a Yüksek Leydi dememekte güçlük çekiyordu hâlâ. “Flört eden bir erkek gibi davranıyorsun.” Taşını yerleştirmek için uzandı, sonra eli tahtanın üzerinde durdu. “Onun töreni tamamlayacağını düşünmüyorsundur, değil mi? O kadar da büyük bir aptal olamazsın.”

“Ne töreni? Sen neden bahsediyorsun?”

“O gece, Ebou Dar’da ona üç kez karım dedin,” dedi Egeanin yavaşça. “Gerçekten bilmiyor musun? Bir kadın bir erkeğin kocası olduğunu üç kez

söyler, adam kadının karısı olduğunu üç kez söyler ve evlenmiş olurlar. Genelde takdisler de söz konusu olur, ama evliliği geçerli kılan tanıklar önünde söylenmesidir. *Gerçekten* bilmiyor muydun?”

Mat güldü ve ensesinde asılı duran hançeri hissederek omuzlarını silkti. İyi bir hançer, bir erkeğe bir rahatlık hissi verirdi. Ama kahkahası boğuktu. “Ama o hiçbir şey söylemedi.” O anda Tuon’un ağzına bir lanet bir paçavra tıkamakla meşguldü! “Demek ki, ben ne dersem diyeyim hiçbir anlamı yok.” Ama Egeanin’in ne demeye çalıştığını biliyordu. Suyun ıslak olduğunu bildiği gibi iyi biliyordu. Kiminle evleneceği söylenmişti ona.

“Kan’dan olanlarda biraz farklıdır. Bazen İmparatorluk’un bir ucundaki bir asil, diğer ucundaki bir asille evlenir. Anlaşmalı evlilik. İmparatorluk ailesinde başka türlü evlilik olmaz. Bir araya gelene kadar beklemek istemeyebilirler, bu yüzden biri evliliği bulunduğu yerde onaylar, diğeri de kendi bulunduğu yerde. İkisi de tanıklar önünde, bir sene bir gün içinde konuşmuşsa, evlilik yasal hale gelir. Gerçekten *bilmiyor* muydun?”

Mat kesinlikle emindi, ama elindeki taşlar tahtaya döküldü, her yere saçıldı. Lanet *kız* biliyordu. Belki bütün bunları bir macera, bir oyun olarak görüyordu. Belki kaçırılmanın atları ve lanet *damane*’leri terbiye etmek kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordu! Ama Mat onun oltayı sarkıtmasını bekleyen bir alabalık olduğunu biliyordu.

İki gün mor arabadan uzak durdu. Kaçmanın faydası yoktu –lanet oltayı ısırmıştı bir kez, oraya kendi ayaklarıyla gitmişti– ama lanet şeyi yutması da gerekmiyordu. Yalnız, her şeyin Tuon’un oltayı çekmesine kaldığını biliyordu.

Sirk ne kadar ağır ilerlerse ilerlesin, sonunda Eldar’ı geçen sala vardılar. Sal batı kıyısındaki Alkindar ile doğu kıyısındaki Coramen arasında işliyordu. Her biri yarımşar düzine taş iskeleye sahip, kiremit çatılı taş evlerden oluşan, duvarlarla çevrili minik kasabalardı. Güneş yükseliyordu, gökyüzünden nadiren bir bulut geçiyordu ve geçenler de yeni yıkanmış yün kadar beyazdı. Belki bugün yağmur yağmazdı. Önemli bir geçiş yeriydi, ırmağın yukarısından gelen ticaret gemileri iskelelere bağlanmıştı ve mavnaya benzeyen sallar uzun küreklerle iki kasaba arasında mekik dokuyordu. Görünüşe göre Seanchanlar da burayı önemli bulmuştu. İki kasabanın da dışında askeri kampları vardı ve kampların dışında yükselmeye başlamış taş duvarlara ve içeride inşa edilen taş yapılara bakılırsa, yakın zamanda gitmek gibi bir niyetleri yoktu.

Mat Zar'ın sırtında ilk arabalarla birlikte karşıya geçti. Kahverengi iğdiş at, dikkatsiz gözlere sıradan bir at gibi görünürdü; soğuğa karşı yün şapkasını kulaklarının üzerine çekmiş, kaba yün ceket giymiş bir adam tarafından sürülmesi yersiz kaçmazdı. Aslında Mat Coramen'in arkasındaki tepelik, ormanlık araziye kaçmayı düşünüyor değildi. Bir düşününce, gerçekten düşündüğü söylenemezdi. O kaçsa da kaçmasa da kadın oltayı bırakmayacaktı. Bu yüzden taş iskelelerin sonunda Zar'ın sırtında oturdu ve sirkin karşıya geçip, sallana sallana kasabadan geçmesini izledi. Rıhtımlarda Seanchanlar vardı; tuhaf görünüşlü miğferinde tek bir ince mavi tüy bulunan zayıf, genç bir subayın komutası altında, mavi ve yanık altın rengi çizgiler boyanmış kat kat plakalardan oluşan zırhlar içinde iri yarı adamlardan oluşan bir birlik. Sırf düzen sağlamak için oradaymış gibi görünüyorlardı, ama subay Luca'nın at iznini kontrol etti ve Luca asil lordun kasabanın dışında, sirkin gösterisi yapmasına uygun bir arazi olup olmadığını sordu. Mat'in içinden ağlamak geliyordu. Arkasında, çizgili zırh içindeki askerlerin dükkânlara ve meyhanelere girip çıktığını görebiliyordu. Bir *raken* uzun, kemikli kanatlar üzerinde gökyüzünde alçaldı, ırmağın karşısındaki kamplardan birine kondu. Yılan boyunlu yaratıkların üçü dördü yerdeydi. O kamplarda yüzlerce asker olmalıydı. Belki bin asker. Ve Luca sirki kurduruyordu.

Sonra sallardan biri iskelenin ucundaki halat tamponlara çarptı ve rampa inerek penceresiz mor arabanın gürleyerek taşların üzerine geçmesine izin verdi. Arabayı Setalle sürüyordu. Selucia bir yanında oturmuş, solgun kırmızı pelerininin başlığının içinden bakıyordu. Diğer yanda, tek santimi bile görünmeyecek şekilde koyu renk bir pelerine sarınmış olan Tuon vardı.

Mat gözlerinin yuvalarından fırlayacağını sandı. İlk önce yüreği göğsünü yarıp geçmezse. Kafasının içindeki zarlar hareketlenmişti, sanki zarlar bir masada yuvarlanıyorlardı. Bu sefer Karanlık Varlık'ın gözleri gelecekti; biliyordu işte.

Ama mor arabanın peşine düşmekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Hayat harikaymış gibi, dükkân çığırtkanları ve tepsilerinden satış yapan seyyar satıcıların arasında, geniş sokakta, arabanın yanında atını sürdü. Ve Seanchan askerlerinin arasında. Şimdi sıra sıra yürümüyorlardı ve parlak renkli arabaları ilgiyle süzüyorlardı. Mat atını arabanın yanında sürdü ve Tuon'un bağırmasını bekledi. Kadın söz vermişti, ama bir tutsak kelepçelerin gevşetilmesi için her şeyi söyleyebilirdi. Tek yapması gereken sesini yükseltmekti, bin Seanchan askeri imdadına koşardı. Zarlar Mat'in

kafasının içinde döndüler, sıçradılar. Atını arabanın yanında sürdü ve Karanlık Varlık'ın gözlerini bekledi.

Tuon tek kelime etmedi. Merakla derin başlığının kenarından bakıyordu, merakla ve ihtiyatla, ama yüzünü, hatta ellerini sakladı. Tamamen koyu renk pelerinine sarınmıştı ve tuhaf bir kalabalığın içinde annesinin korumasını arayan bir çocukmuşçasına Setalle'ye sokulmuştu. Coramen kapılarından geçene ve kasabanın arkasında yükselen sırtın eteklerine gelene dek tek kelime etmedi. Luca sirkin arabalarını orada topluyordu. İşte o zaman, Mat kaçış yolu olmadığını gerçekten anladı. Kadın oltayı çekecekti. Yalnızca lanet zamanını bekliyordu.

Mat o gece tüm Seanchanların arabalarında kaldığından emin oldu. Aes Sedailerin de. Mat'in bildiği kadarıyla kimse *sul'dam* ya da *damane* görmemişti, ama Aes Sedailer bu kez itiraz etmediler. Tuon da itiraz etmedi. Setalle'nin kaşlarını neredeyse saçlarına dek tırmandıran bir talepte bulundu. Bir açıdan, rica olarak dile getirilmişti, Mat'in verdiği bir sözü hatırlatmıştı, ama Mat bir kadın talepte bulunduğunda anlardı. Eh, bir erkek evleneceği kadına güvenmeliydi. Sırf her istediğini yaptıracağını düşünmesin diye ona, bu konuda düşüneceğini söyledi. Luca gösterilerini sergilerken bütün gün düşündü, Seanchanlar sürü sürü gelip, ağızları bir karış açık, göstericilere bakarken düşündü ve ter döktü. Arabalar tepelerin arasından dolana dolana, eskisinden daha yavaş bir biçimde doğuya yol alırken Mat düşündü, ama vereceği yanıtı biliyordu zaten.

Irmaktan ayrılmalarından sonraki üçüncü gün Jurador isimli tuz kasabasına geldiler ve Mat Tuon'a yapacağını söyledi. Kadın ona gülümsedi ve Mat'in kafasının içindeki zarlar duruverdi. Mat bunu her zaman hatırlayacaktı. Kadın gülümsemişti ve *sonra* zarlar durmuştu. Bir erkeği ağlatabilirdi!

29
Titreşen Bir Şey

“Bu delilik,” diye gürledi Domon, arabanın kapısını tıkıyormuş gibi, kollarını kavuşturmuş durduğu yerden. Belki de tıkıyordu. Çenesini kavgacı bir tavırla uzatmıştı; kısa kesilmiş, ama yine de saçlarından daha uzun olan sakalını çıkartmıştı ve yumruklarını sıkmayı ya da bir şeylerle güreşmeyi düşünen bir adam gibi ellerini açıp kapatıyordu. Geniş bir adamdı Domon ve ilk bakışta sanıldığı kadar şişman değildi. Mat, elinden gelirse yumruklardan ya da güreşmekten kaçınmak istiyordu.

Siyah ipek eşarbı boynuna dolayıp yara izini sakladı ve eşarbın uzun uçlarını ceketinin içine soktu. Jurador’da, Ebou Dar’daki siyah eşarplı adamı bilen biri çıkması olasılığı... Eh, şansı sayılmasa bile, olasılık oldukça iyi görünüyordu. Elbette, *ta’veren* olduğu gerçeği de hesaba katılmalıydı, ama onu Suroth ya da Tarasin Sarayı’ndan bir avuç hizmetkâr ile karşı karşıya getirecekse, yatakta kalıp battaniyesini kafasına geçirebilirdi ve olacak olan yine olurdu. Bazen şansınıza güvenmeliydiniz. Sorun şuydu ki, bu sabah uyandığında zarlar yine kafasının içinde yuvarlanmaya başlamıştı. Hâlâ kafatasına çarpıp duruyorlardı.

“Söz verdim,” dedi. Düzgün kıyafetlerine geri dönmesi iyi gelmişti. Ceketi iyi yeşil yündendi, iyi kesimliydi ve neredeyse dizlerine, tepesi kıvrılmış çizmelerinin üzerine geliyordu. İşlemeli değildi –belki biraz işleme iyi olurdu– ama manşetlerinde birazcık dantel vardı. Ve iyi bir ipek gömlek giymişti. Mat bir aynası olduğunu diliyordu. Böyle bir günde bir erkek iyi görünmeliydi. Yataktaki pelerini aldı ve omuzlarına attı. Luca’nınki gibi şatafatlı bir şey değildi. Koyu griydi, neredeyse gece kadar kara. Yalnız, astarı kırmızıydı. Pelerin iğnesi, başparmağından iri olmayan basit gümüş düğümlerden oluşuyordu.

“O da söz verdi, Bayle,” dedi Egeanin. “Bizzat kendi sözü. Asla sözünden dönmez.” Egeanin kesinlikle emin konuşuyordu. En azından Mat’in hissettiğinden daha emin. Ama bazen bir erkeğin riske girmesi gerekirdi. Ortaya koyduğu kendi kellesi olsa bile. Söz vermişti. Ve şanslı biriydi.

“Yine de delilik,” diye homurdandı Domon. Ama Mat geniş siperlikli siyah şapkasını başına oturttuğunda istemeye istemeye kapının önünden çekildi. Eh, en azından Egeanin başını sertçe yana salladığında çekildi. Ama dik dik bakmaya devam etti.

Egeanin Mat’in peşinden arabadan çıktı. Kendi kendine kaş çatıyor, uzun siyah peruğuyla oynuyordu. Belki hâlâ peruk huzursuz ediyordu onu ya da belki bir aydır uzayan saçları yüzünden eskisinden farklı oturuyordu kafasına. Her durumda, peruksuz dolaşmasına yetecek kadar uzamamıştı saçları. Ebou Dar’la aralarına en az yüz elli kilometre daha koymadıkları sürece. Belki Damona Dağları’ndan geçip Murandy’ye girene dek güvenli olmayacaktı.

Gökyüzü açıktı, güneş ufukta yükseliyordu, henüz sirkin kanvas duvarının üzerine tırmanmamıştı ve sabah yalnızca bir kar fırtınası ile karşılaştırıldığında ılık gelirdi. İki Nehir’deki kış sonu gevrekliği yoktu, ama yavaş yavaş insanın iliklerine işleyen, insanın nefesini hafifçe puslandıran bir soğuk vardı. Sirk halkı tekmelenmiş bir karınca yuvasındaki karıncalar gibi ortalıkta koşturuyor, jonglör ringlerini kimin kaldırdığını, kırmızı payetli pantolonu kimin ödünç aldığını, bu gösteri platformunun yerini kimin değiştirdiğini soruyorlardı bağırarak. Ses ve görüntü bir isyan başlangıcı gibiydi, ama seslerin hiçbirinde gerçek bir öfke yoktu. Devamlı bağırıyor, el kol sallıyorlardı, ama yaklaşan bir gösteri varsa asla yumruklaşmaya varmıyordu ve bir şekilde ilk müşteriler içeri alınmadan her gösterici yerini almış oluyordu. Yola çıkarken toplanmakta ağır davranıyor olabilirlerdi, ama gösteri demek para demekti ve bunun için yeterince hızlı hareket edebilirlerdi.

“Gerçekten onunla evlenebileceğini düşünüyorsun,” diye mırıldandı Egeanin, yıpranmış kahverengi eteğini tekmeleyerek Mat’in yanında yürürken. Egeanin’in titizlenen biri olduğu söylenemezdi. Uzun adımları vardı ve kolaylıkla ayak uyduruyordu. Elbiseli ya da elbisesiz, kalçasında bir kılıca ihtiyacı var gibi görünüyordu. “Bunun başka açıklaması olamaz. Bayle haklı. Sen *gerçekten* delisin!”

Mat sırıttı. “Soru şu: o benimle evlenmeyi düşünüyor mu? Bazen en uyumsuz görünen insanlar bile evlenir.” Asılacağınızı biliyorsanız, yapacak tek şey ilmiğe sırıtmaktı. Bu yüzden Mat sırıttı ve kadını sert yüzünde bir kaş çatışla oracıkta kalakalmış bıraktı. Egeanin’in kendi kendine küfrettiğini düşündü, ama nedenini anlamıyordu. Dünyada evlenmek istediği son kişiyle evlenmesi gereken o değildi. Asil bir kadın, tamamen serinkanlı ketumluk timsali, burnu havada biri. Halbuki Mat gülümsemeyi seven, hevesli bakışları olan meyhane hizmetçilerini tercih ederdi. Bir tahtın vârisi, hem de sıradan bir taht değil; Kristal Taht, Seanchan’ın İmparatorluk Tahtı. Mat’in kafasını deli gibi döndüren ve kimin kimi tutsak aldığını merak etmesine sebep olan bir kadın. Kader sizi gırtlağınızdan yakalamışsa, sırıtmaktan başka yapacak şey yoktu.

Penceresiz mor arabanın görüş alanından çıkana kadar neşeli adımlarını sürdürdü, sonra ayağı takıldı. Burunlarına bakarak, yalnızca farklı annelerden değil, farklı ülkelerden geldikleri açık olmasına rağmen kendilerine Chavana kardeşler diyen dört akrobat adam yakındaki yeşil arabadan fırladılar. Birbirlerine çılgınca el kol sallıyor, bağırıyorlardı. Mor arabaya bir bakış fırlattılar, bir tane de Mat’e, ama tartışmaya fazla dalmışlardı ve daha fazlasını yapamayacak kadar hızlı koşturuyorlardı. Gorderan mor tekerleklerden birine yaslanmış başını kaşıyor, arabanın tahta basamaklarının dibinde duran iki kadına kaşlarını çatıyordu. İki kadın. İkisi de koyu renk pelerinler giymiş, yüzlerini gizlemişlerdi, ama uzun boylu kadının başlığından sarkan çiçekli başörtüsünü tanımamak imkânsızdı. Eh. Tuon’un hizmetçisini yanında isteyeceğini düşünmüş olmalıydı. Asil kadınlar hizmetçileri olmadan hiçbir yere gitmezdi. Bir peniye de iddiaya girseniz bir krona da, sonuçta her şey zarların nasıl düştüğüne varıyordu. Ona ihanet etme fırsatı ellerine geçmişti. Yine de, Mat bir kadının art arda iki kez aynı seçimi yapması üzerine bahis oynuyordu. İki kadının... Hangi aptal böyle bir şey üzerine bahis oynardı ki? Ama zarları atmak zorundaydı. Yalnız, onlar yuvarlanmaya başlamıştı bile.

Selucia’nın soğuk mavi bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve Tuon için şapkasını çıkararak zarif bir reverans yaptı. Çok gösterişli değil, pelerinini hafifçe savurarak. “Alışverişe çıkmaya hazır mısınız?” Neredeyse “Leydim” diyecekti, ama kadın onun ismini söylemeye razı olana kadar...

“Bir saattir hazırım, Oyuncak,” dedi Tuon soğuk soğuk. Kayıtsızca Mat’in pelerininin kenarını kaldırarak kırmızı ipekten astara baktı, ceketini

süzdü, sonra pelerini bıraktı. “Dantel sana yakışıyor. Belki, seni fincan taşıyıcısı yaparsam cüppene dantel ekletirim.”

Mat’in gülümsemesi bir anlığına silindi. Kadınla evlenirse, onu yine de *da’covale* yapabilir miydi? Egeanin’e sorması gerekecekti. Işık, kadınlar neden işleri hiç kolaylaştırmıyorlardı?

“Benim de gelmemi ister misiniz, Lordum?” diye sordu Gorderan yavaşça, kadınlara bakmadan. Başparmaklarını kemerine taktı ve Mat’e de bakmaktan kaçındı. “Sırf taşımak için, belki?”

Tuon tek kelime etmedi. Mat’e bakarak durdu ve bekledi. İri gözleri her geçen an daha da soğuyordu. Zarlar Mat’in kafasında sıçrıyor, takırdıyordu. Eh, yalnızca bir yürek atımı kadar duraksadıktan sonra başını sallayıp Kızılkol’u yolladı. Belki iki yürek atımı. Şansına güvenmek zorundaydı. Onun sözüne güvenmek zorundaydı. *Güven ölümün sesidir.* Bu düşünceyi sertçe ezdi. Bu bir şarkı değildi ve hiçbir eski anı ona rehberlik edemezdi. Kafasının içindeki zarlar dönmeye devam ettiler.

Mat hafifçe eğilerek kolunu uzattı. Tuon hayatı boyunca hiç kol görmemiş gibi, dolgun dudaklarını büzerek inceledi onu. Sonra pelerinini topladı ve peşinde süzülen Selucia ile birlikte yola çıktı. Mat’in arkalarından seğirtmesi gerekti. Hayır, kadınlar işleri hiç kolaylaştırmıyordu.

Saatin erkenliğine rağmen iki iri yarı adam ellerinde sopalarla girişte beklemeye başlamışlardı bile. Üçüncü bir adam para toplamak ve sonra yerdeki demir bantlı sandığa boşaltmak için camdan bir sürahiyle bekliyordu. Üç adam da, yüzleri üzerine devrilmeden tek bir bakır alamayacak kadar beceriksiz görünüyorlardı, ama Luca riske girmezdi. Luca’nın sirkinin ismini ilan eden kocaman mavi tabelaya giden kalın halatların içinde yirmi otuz kişi beklemeye başlamıştı bile ve ne yazık ki Latelle de sert yüzü, kızıl payetli elbisesi ve mavi payetli pelerini ile oradaydı. Luca’nın karısı ayı terbiyecisiydi. Mat ayıların, kadının onları ısırmasından korktukları için numara yaptıklarını düşünüyordu.

“Her şey kontrol altında,” dedi Mat ona. “İnan bana, endişelenecek hiçbir şey yok.” Nefesini boşa harcamasa da olurdu.

Latelle onu duymazdan gelerek Tuon ile Selucia’ya kaşlarını çattı. O ve kocası, sirk halkı içinde, onların kim olduğunu bilen yegâne insanlardı. Bu sabahki gezintiden onlara bahsetmek gereksiz görünmüştü. En azından Luca dokuz doğururdu. Latelle’in Mat’e çevirdiği bakışlar endişeli değildi, yalnızca taş kadar sertti. “Unutma,” dedi sessizce, “bizi ipe götürürsen,

kendini de götürmüş olursun.” Sonra burnunu çekti ve içeri girmek için bekleyen insanları incelemeye döndü. Latelle, daha kesenin ipleri çözülmeden ağırlığını kestirmek konusunda Luca’dan da iyiydi. Aynı zamanda, kocasından on kat daha sertti. Zarlar yuvarlanmaya devam ediyordu. Onları hareketlendiren her ne ise, Mat henüz kader noktasına erişmemişti. Karar noktasına.

“Luca Efendi için iyi bir eş,” diye mırıldandı Tuon, biraz ilerledikten sonra.

Mat yan yan baktı ona ve kafasındaki şapkayı düzeltti. Kadının sesinde alay yoktu. Luca’dan *o kadar* mı nefret ediyordu? Yoksa *kendisinin* nasıl bir eş olacağını mı açıklıyordu? Yoksa?.. Yak beni, diye düşündü Mat. Bu kadını çözmeye çalışırken Domon’un düşündüğü kadar deli olacaktı. Kafasının içindeki zarların sebebi o olmalıydı. Ne yapacaktı acaba?

Yükselen güneşe sırtlarını verdiler. Kasabaya kadar kısa bir yürüyüş oldu. Sert toprak yol burada ağaçsız tepelerin arasında uzanıyordu. Tepelere saçılmış rüzgâr değirmenleri ve tuz tavaları gibi, yollara da insanlar saçılmıştı. Dümdüz önlerine bakarak öyle amaçlılıkla hareket ediyorlardı ki, önlerindeki kimseyi görmüyor gibiydiler. Mat neredeyse onlara çarpacak olan bir adamın çevresinden dolandı, ama bu hareket sıska bacaklar üzerinde hızla ilerleyen beyaz saçlı, yaşlı bir adamın önünden sıçramak zorunda kalmasına sebep oldu. Bu da onu, tekrar sıçramasa onu ezecek olan tombul bir kızın önüne attı.

“Dans mı çalışıyorsun, Oyuncak?” dedi Tuon, ince omzunun üzerinden ona bakarak. Nefesi başlığının önünde hafif bir sis oluşturuyordu. “Pek zarif değil.”

Mat, sırf yolun ne kadar kalabalık olduğuna işaret etmek için ağzını açtı ve aniden Tuon ve Selucia’nın ötesinde kimseyi göremediğini fark etti. Biraz önce orada olan insanlar gitmişti, yoldaki kıvrıma kadar olan kısım göz görebildiğine boştu. Yavaşça başını çevirdi. Onunla sirk arasında da kimse yoktu, yalnızca sırada bekleyen insanlar ve sıra öncekinden daha uzun görünmüyordu. Sirkin ötesinde, dolana dolana uzak ormana doğru tepelerde uzanan yol boştu. Görünürde tek bir kişi yoktu. Parmaklarını göğsüne bastırdı, ceketin üzerinden tilkibaşı madalyonu yokladı. Kösele sicim üzerinde bir parça gümüş, yalnızca. Onun buz kadar soğuk gelmesini diledi. Tuon tek kaşını kaldırdı. Selucia’nın bakışları ona ahmak diyordu.

“Burada durarak sana bir elbise alamam,” dedi Mat Tuon’a. Bu gezinin amacı buydu: Tuon’a üzerinden sarkan ve yetişkin giysileri içinde bir çocuk

gibi görünmesine sebep olan elbiseden daha iyisini alma vaadi. En azından, bunu vadettiğinden oldukça emindi, Tuon da kesinlikle emindi. Sirkin terzisinin iğne yeteneği Tuon'dan onay almıştı, ama elinde bulunan kumaşlar almamıştı. Göstericilerin kostümleri payetler, boncuklar ve renklerle ışıl ışıldı, ama kumaş genelde ucuz bulunan malzemelerden ibaretti. Daha iyi kumaş sahibi olanlar onu saklıyor, yıpranana kadar kullanıyordu. Ama Jurador parasını tuzdan kazanıyordu ve tuz iyi para ediyordu. Kasabanın dükkânları bir kadının dileyebileceği türden malzeme sunabilirdi.

Bu sefer parmak oynatma olmadı. Tuon ve Selucia bakıştılar. Uzun boylu kadın, dudaklarını alay ve hüzünle çarpıtarak başını iki yana salladı. Tuon da *kendi* başını iki yana salladı. Pelerinlerini toplayıp kasabanın demir çivili kapılarına doğru yürümeye başladılar. Kadınlar! Mat yetişmek için seğirtti yine. Ne de olsa onun tutsaklarıydılar. Öyleydiler. Uzun gölgeleri önlerine düşüyordu. O insanlar kaybolmadan önce gölge düşürüyorlar mıydı? Mat onların nefeslerinin puslandığını da hatırlamıyordu. Pek de önemli değildi. Artık gitmişlerdi ve Mat onların nereden geldiğini, nereye gittiklerini düşünmeyecekti. Muhtemelen *ta'veren* olmasıyla ilgiliydi. Kafasından çıkaracaktı. Gerçekten. Takırdayan zarlar başka şeye yer bırakmıyordu.

Kapı muhafızları yabancılara karşı ilgisiz görünüyorlardı, en azından yaya bir adam ve iki kadına karşı. Beyaza boyalı plaka zırhlar giymiş, at kuyruğuna benzeyen şeylerden sorguç taşıyan miğferler takmış sert yüzlü adamlardı. Duygusuz bakışlarını pelerinli kadınlarda gezdirdiler, bir sebepten kuşkuyla Mat'e takıldılar ve sonra kargılarına dayanarak boş boş yola bakmaya başladılar. Büyük olasılıkla yerli adamlardı, her durumda Seanchan değildiler. Tuz tüccarları ve onlar ne derse onu yaptığı anlaşılan yerel leydi Aethelain, Geri Dönüş Yeminlerini tereddüt etmeden etmişler, daha sorulmadan tuz üzerinden vergi ödemeyi önermişlerdi. Kuşkusuz Seanchanlar eninde sonunda buraya her şeye göz kulak olacak bir tür memur atayacaklardı, ama şimdilik askerleri için daha önemli işleri vardı. Mat bu geziyi kabul etmeden önce, Jurador'da Seanchanlar bulunmadığından emin olmak için Thom ile Juilin'i Jurador'a göndermişti. Dikkatli davranmazsa bir aptal kendi şansına takılıp düşebilirdi.

Jurador zengin, meşgul bir kasabaydı, taş döşeli sokaklarının çoğu genişti ve iki yanlarına kırmızımsı kiremitlerle kaplı çatıları olan taş binalar dizilmişti. Evler, hanlar, ahırlar ve meyhanelerle omuz omuza duruyordu,

burada bir demircinin örse inen çekicinin gürültüsü, orada bir halı dokumacısının tezgâhının takırtısı ve her yerde tuz nakletmek için kullanılan fıçılara bant çakmakta olan imalatçıların sesi. Sokak satıcıları tepsilerindeki iğne ve kurdele, etli börek ve kavrulmuş fındıklar ya da el arabalarındaki buruşuk şalgamları ve erik müsveddelerini satmak için bağırıyorlardı. Her sokakta, dükkânların önündeki dar masalarda sergilenen malların yanında erkekler ve kadınlar nöbet bekliyor, bağırarak içeride neler satıldığını sayıyorlardı.

Ama tuz tüccarlarının evlerini seçmek kolaydı; iki yerine üç katlı, diğerlerinden sekiz kat geniş binalardı ve her birinin sokağa bakan sütunlu yürüyüş yolları vardı. Bu yollar, sütunların arasına gerilmiş, beyaza boyanmış demir işi perdelerle korunuyordu. Çoğu evin alt kat pencereleri de demirden perdelerle örtülüydü, ama hepsi boyalı değildi. Bu kadarı Ebou Dar'ı hatırlatıyordu, ama bunun dışında, halkının zeytin tenleri dışında, Ebou Dar'ı hatırlatan pek az şey vardı. Burada göğüsleri sergileyen derin yakalar yoktu, rengârenk iç eteklikleri sergilemek için yukarı kaldırılıp dikilmiş etekler yoktu. Kadınlar, yakaları ta çenelerine dek gelen işlemeli elbiseler giyiyorlardı. Sıradan insanlar biraz, zengin olanlar bol bol işleme kullanmışlardı. Zenginlerin pelerinleri tepeden eteğe kadar tamamen işlemelerle kaplıydı ve siyah, halka yapılmış örgülerine takılmış altın işi ya da fildişi oyma taraklardan yüzlerine ince peçeler sarkıyordu. Adamların kısa ceketleri de aynı ölçüde işlemeli, aynı ölçüde cafcaflıydı ve zengin de olsalar fakir de, çoğu erkek kabzası Ebou Darlılarınkinden biraz daha az kıvrık, uzun kemer bıçakları taşıyordu. Zengin ya da fakir, erkekler kavga beklermiş gibi bıçak kabzalarını yoklama eğilimi gösteriyordu, bu yüzden belki bu alışkanlıkları aynıydı.

Leydi Aethelaine'in sarayının dışı tuz tüccarlarının malikânelerininkinden farklı görünmüyordu, ama kasabanın ana meydanında yükseliyordu. Cilalı taştan geniş bir alan olan meydanın geniş, yuvarlak, mermer çeşmesi havaya sular fışkırtıyordu. Ama insanlar diğer meydanlardaki havuzların borularından taş havuzlara dökülen suları kovalarına ya da büyük çömlek testilerine dolduruyordu. Büyük çeşmeden tuzlu su kokusu yayılıyordu. Çevredeki tepelerde bulunan tuz kuyuları ile aynı kaynaktan pompalanan su Jurador'un zenginliğinin simgesiydi. Daha güneş zirvesine olan yolu yarılamadan Mat kasabada çok şey görmüştü.

Ne zaman Tuon ve Selucia önünde ipekler sergileyen bir dükkân görseler, uzun dar masanın önünde durup kumaş toplarını elliyorlar, kafa

kafaya verip fısıldaşıyorlar, dikkatle onları izleyen dükkâncının ilgisini ellerini sallayarak reddediyorlardı. Dükkâncılar gerçekten *çok* dikkat ediyorlardı, ta ki iki kadının yanında Mat'in de olduğunu fark edene kadar. Yıpranmış ve üstlerine iyi oturmayan sağlam yünlülere bürünmüş iki kadın ipek alacak müşteriye benzemiyorlardı. Pelerinin bir yanını astarını sergileyecek şekilde arkaya atmış olan Mat ise, ipek alacak müşteriye benziyordu. Ama ne zaman Mat ilgi göstermeye kalkışsa –kadınlar erkeklerden ilgi beklediklerini söylerdi!– ne zaman Mat kadınların ne konuştuğunu işitecek kadar yaklaşacak olsa, iki kadın susuyor, derin başlıkların içindeki soğuk kara ve mavi gözlerle, Mat bir iki adım gerileyene kadar ona bakıyorlardı. Sonra Selucia başını Tuon'unkine doğru eğiyordu ve mırıldanarak kırmızı, mavi, yeşil, pürüzsüz ve ışıl ışıl, brokar ipekleri ellemeye devam ediyorlardı. Jurador çok zengin bir kasabaydı. Neyse ki Mat ceket cebine şişman bir altın kesesi tıkmıştı. Ama kumaşların hiçbiri uygun değildi anlaşılan. Tuon mutlaka başını iki yana sallıyordu ve ikisi süzülerek kalabalığın içine dalıyor, Mat bir sonraki ipek dükkânına gelene kadar iki kadına ayak uydurmak için koşturup duruyordu. Zarlar kafasının içinde sekmeye devam ediyorlardı.

Sirkten kasabaya gelen yalnızca onlar değildi. Mat Aludra'nın boncuklarla çevrili yüzünü gördü. Kadın, ipek ceketini kaplayan parlak çiçek ve arıkuşu işlemelerine bakarak tuz tüccarı olması gereken gri saçlı bir adamla birlikte kalabalıkta yürüyordu. Hava Fişekçi bir tuz tüccarından ne istiyor olabilirdi? Kadın adama her ne söylüyorsa, adamın memnun gülümsemesi yüzüne birkaç kırışık daha kattı. Adam başını sallıyordu.

Tuon başını iki yana salladı ve iki kadın dükkâncının yerlere kadar eğilmesini görmezden gelerek bir sonraki dükkâna süzüldüler. Eh, o eğilmelerin büyük kısmı Mat'e yöneltilmişti. Belki de sıska aptal Mat'in kendine ipek almak istediğini düşünmüştü. Yeni bir ipek cekete ya da üç tanesine hayır diyeceğinden değil, ama o lanet zarların durmasını beklerken kim yeni ipek ceket düşünürdü ki? Kollarında ve omuzlarında birazcık işleme olan ceketler.

Thom bronz renkli pelerinine sarınarak, uzun beyaz bıyıklarını sıvazlayarak ve geceyi uyanık geçirmiş gibi esneyerek geçip gitti. Geceyi uyanık geçirmiş de olabilirdi. Âşık içki içmeye başlamamıştı yine, ama Lopin ve Nerim onun geç saatlere kadar uyanık kaldığından, kıymetli mektubunu tekrar tekrar okuyabilmek için lamba yaktığından şikâyet ediyorlardı. Ölü bir kadının mektubunda o kadar büyüleyici olan ne

olabilirdi? Ölü bir kadın. Işık, belki de yoldaki o insanlar!.. Hayır; Mat onları düşünmeyecekti.

Tuon ipek bir kumaşı elledi, bıraktı ve diğerlerini denemeden döndü. Selucia onu takip etmeden önce tıknaz dükkâncıya öyle bir bakış fırlattı ki kadın alınarak irkildi. Mat kadına gülümsedi. Alınmış dükkâncılar kasaba bekçilerinin sorular sormasına sebep olabilirdi. Bunun nereye gidebileceğini kim bilebilirdi? Gülümsemesiyle çoğu kadını yatıştırabileceğini biliyordu. Yuvarlak yüzlü kadın ona bakarak burnunu çekti ve eğilip kumaşı, bir bebeği örtercesine özenle düzeltti. Çoğu kadın, diye düşündü Mat ekşi ekşi.

Sokağın ilerisinde, sade bir pelerin içindeki bir kadın başlığını arkaya attı ve Mat'in nefesi kesildi. Edesina başlığını yine kaldırdı, ama acele etmedi. Zaten vereceği zararı vermişti, bir Aes Sedai'nin yaşı belirsiz yüzü ne gördüklerini bilen herkese teşhir edilmişti. Sokakta kimse bir şey fark ettiğine dair işaret vermedi, ama Mat her yüzü göremiyordu. Ödül düşünen var mıydı acaba? O anda Jurador'da Seanchan olmayabilirdi, ama buradan geçtikleri olmuştu.

Edesina bir köşeyi dolandı ve iki kara pelerinli şekil takip etti. İki. *Sul'dam*'lar iki Aes Sedai'ye göz kulak olması için kampta aralarından yalnızca bir kişiyi mi bırakmışlardı? Yoksa Joline ya da Teslyn yakında bir yerdeydi ve Mat onu görmemiş miydi? Mat başını uzatarak kalabalıkta bir sade pelerin daha aradı, ama gördüğü herkeste en azından birazcık işleme vardı.

Aniden, gözlerinin arasına taş yemiş gibi anladı. Görebildiği her pelerinde en azından birazcık işleme vardı. Lanet Tuon ile lanet Selucia neredeydi? Zarlar daha mı hızlı dönüyordu?

Nefesleri sıklaşarak ayakuçlarında yükseldi, ama sokak işlemeli pelerinler, işlemeli ceketler ve elbiseler ırmağından farksızdı. Bu, kadınların kaçmaya çalıştıkları anlamına gelmiyordu. Tuon söz vermişti; ihanet etmek için eline geçen mükemmel bir şansı es geçmişti. Ama iki kadından birinin üç kelime etmesi yeterliydi, duyan biri Seanchan aksanını tanırdı muhtemelen. Av köpeklerini Mat'in peşine takmaya yeterdi. İleride, sokağın iki yanında, kumaş satar görünen iki dükkân vardı. İkisinin önünde de iki kara pelerinli kadın yoktu. Pekâlâ, bir köşeyi dönmüş olabilirlerdi, ama Mat şansına güvenmek zorundaydı. Oyun gelişigüzel olduğunda şansı özellikle iyi olurdu. Lanet kadınlar bunun lanet bir oyun olduğunu düşünüyorlardı büyük olasılıkla. Kavrulası; şansı iyi gitmeliydi.

Gözlerini kapatarak sokağın ortasında, kendi çevresinde döndü ve bir adım attı. Gelişigüzel. Sağlam yapılı ve ikisinin de homurdanmasına sebep olacak kadar sert birine çarptı. Küçük ağızlı iri yarı bir adamdı. Mat gözlerini açtığında, kaba ceketinin omuzlarında biraz kötü işleme taşıyan adam ona dik dik bakıyordu ve kıvrık hançerinin kabzasını elliyordu. Mat'in umurunda değildi. Doğrudan iki dükkândan birine bakmaktaydı. Şapkasını sıkı sıkı başına geçirerek koştu. Zarlar *gerçekten* daha hızlı dönüyordu.

Top top kumaşla dolu bölünmüş raflar dükkânın duvarlarını tavandan zemine kadar kaplamıştı ve yerdeki uzun masaların üzerine daha fazla top yığılmıştı. Dükkâncı, çenesinde büyük bir ben olan sıska bir kadındı. Yardımcısı ise ince, güzel ve öfkeli bakışlıydı. Mat tam içeri daldığında dükkâncı, "Son kez söylüyorum, eğer buraya ne için geldiğinizi söylemezseniz Nelsa'yı gönderip bekçileri çağırtacağım," diyordu. Yüzleri hâlâ başlıklarının içinde gizli olan Tuon ile Selucia ağır ağır kumaş dolu bir duvarın önünde yürüyor, arada bir durup bir kumaş topuna dokunuyorlardı ve ikisi de dükkâncıya kulak asmıyordu.

"Onlar benimle birlikte," dedi Mat nefes nefese. Cebindeki keseyi çekip çıkardı ve en yakındaki boş masaya attı. Kesenin düşerken çıkardığı ağır şıngırtılar dükkâncının ince suratına geniş bir gülümseme getirdi. "Ne isterlerse ver," dedi Mat kadına. Ve Tuon'a hitaben, kararlılıkla ekledi, "Eğer bir şey alacaksan, buradan alacaksın. Bu sabah isteyebileceğim kadar egzersiz yaptım."

Elinden gelse, sözleri ağzından çıkar çıkmaz geri alırdı. Bir kadınla bu şekilde konuşursanız, Aludra'nın havai fişeklerinden biri gibi patlardı suratınıza. Ama Tuon'un iri gözleri başlığın içinden ona baktı. Ve dolgun dudakları kıvrılarak gülümsedi. Kendi kendine, gizlice gülümsemişti, Mat'e değil. Işık bilir ne anlama geliyordu. Mat kadınların bunu yapmasından nefret ediyordu. En azından zarlar durmuştu. İyi bir işaret olmalıydı, değil mi?

Tuon'un seçim yapmak için konuşmasına gerek yoktu, sessizce top top kumaş gösterdi ve küçük esmer elleriyle dükkancının ne kadarını keseceğini ölçtü. Kadın işi yardımcısına devretmek yerine kendisi yaptı ve bir düşününce, iyi etmiş olmalıydı. O uzun, keskin makas değişik tonlarda kırmızı, birkaç tonda yeşil, Mat'in bildiğinden daha değişik tonlarda mavi ipek kumaş kesti. Tuon değişik kalınlıklarda kaliteli keten kumaşlar, parlak renkli yünlüler seçti –bunlar konusunda boğuk fısıltılarla Selucia'ya

danıştı– ama daha çok ipekli aldı. Mat kesesinin içinde paraların, beklediğinden çok daha azını geri aldı.

Onca kumaş katlanıp düzgünce bağlandıktan ve kaba ketenden geniş bir kumaşa sarıldıktan sonra –bunun için fazladan ücret ödememişlerdi, çok teşekkür ederlerdi– bir çerçinin yükü kadar şişman bir yığın oluşturmuştu. O şeyi Mat'in sırtında taşımasının beklendiğini öğrenmek onu hiç şaşırtmadı. Bu işi, şapkası bir elinden sarkarken yaptı. En iyi giysilerinizi giyin, bir kadına ipekler alın ve o yine de sizi çalıştırmanın bir yolunu bulsun! Belki Tuon kararlılıkla konuşmasının bedelini ödetiyordu ona.

Mat iki kadının peşinden kasabadan çıkarken bir dolu aptalın ağızları bir karış açık, bakakalmasına sebep oldu. Kadınlar, mideleri kaymak dolu iki kedi kadar memnun bir biçimde, süzülürcesine yürüyorlardı. Pelerinli ve başlıklı olmalarına rağmen, sırtlarıyla her şeyi anlatmayı başarıyorlardı. Güneş henüz zirvesine varmamıştı, ama sirke girmek için bekleyen insanların oluşturduğu sıra yolda, neredeyse kasabaya kadar uzanıyordu. Çoğu, Mat boyalı bir soytarıymış gibi parmaklarını uzattılar ve ağızları bir karış açık bakakaldılar. Para kutusuna göz kulak olan iri yarı at bakıcılarından biri gedik dişini göstere göstere alayla güldü ve ağzını açtı, ama Mat ona dümdüz bir bakış fırlattı ve adam gözlerini kasaba halkından cam sürahiye, oradan da kutuya giden paralara çevirmeye karar verdi. Mat Luca'nın sirkine girdiğinde, hiç bu kadar rahatlamadığını düşündü.

Daha o girişten sonra üç adım atamadan Juilin koşa koşa geldi. Şaşırtıcı ama, bu sefer ne yanında Thera, ne de başında kırmızı şapkası vardı. Hırsız avcısının yüzü kadim bir meşeden oyulmuş da olabilirdi. Yanlarından geçip sirke giren insanları süzerek sesini alçalttı. Alçak sesle ve telaşla konuştu. "Ben de sizi bulmaya geliyordum. Mesele Egeanin; o... yaralandı. Çabuk gel."

Adamın ses tonu çok şey anlatıyordu, ama daha da kötüsü, Mat kafasının içindeki zarların gümbürdediğini hissetti. Kumaş paketini at bakıcılarına fırlattı, onu para kutusu kadar iyi korumalarını tembihledi, yoksa kadınları üstlerine salmakla tehdit etti, ama adamların onu ciddiye alıp almadıklarını görecek kadar beklemedi. Juilin geldiği yöne dönerek koşmaya başladı, Mat de peşinden. Sirkin geniş anacaddesinden geçtiler. Gürültücü, alık bakışlı bir kalabalık dört çıplak göğüslü Chavana kardeşin birbirlerinin omuzlarında durmasına, incecik pantolonlar ve ışıl ışıl yelekler içindeki göstericilerin kıvrılarak kendi kafalarına oturmalarına, payetli mavi pantolon giymiş bir kadının gevşek halat üzerindeki gösterisine başlamak

için uzun tahta merdivene tırmanmasına bakıyordu. İpte yürüyecek kadına gelmeden, Juilin dar sokaklardan birine saptı. Burada, çadırların ve arabaların arasına gerilmiş iplere çamaşır asılmıştı, göstericiler taburelere ve araba basamaklarına oturmuş gösterilerinin başlamasını bekliyordu ve sirk çocukları toplar ve halkalarla oynuyordu. Mat nereye gittiklerini anlamıştı, ama hırsız avcısı yetişmesine izin vermeyen bir hızla koşuyordu.

İleride, yeşil arabasını gördü. Latelle arabanın altına bakıyordu ve parlak kırmızı pelerin giymiş Luca iki jonglöre çekip gitmelerini işaret ediyordu. Bol pantolon giymiş, yüzlerini bir asilin soytarısı gibi boyamış iki kadın arabanın altına iyice baktıktan sonra itaat ettiler. Mat yaklaşırken, onların neye baktığını görebildi. Domon ceketsiz halde arabanın kenarının altında, yere oturmuş, Egeanin'in gevşek bedenini kollarına almıştı. Egeanin'in gözleri kapalıydı ve ağzının köşesinden kan sızıyordu. Peruğu yamulmuştu. Bir sebepten, bu göze çarpıyordu. Kadın peruğunun düzgün durmasına o kadar özen gösteriyordu ki. Zarlar gök gürültüsü gibi takırdıyordu.

"Bu felaket olabilir," diye hırladı Luca, dik bakışlarını Mat ve Juilin arasında paylaştırarak. Ama bu korkmuş değil öfkeli bir bakıştı. "Başıma felaket getirmiş olabilirsiniz!" Gözleri iri iri açılmış, şamatacı bir çocuk kalabalığını kışkışladı ve gümüşsü payetlerle ışıl ışıl parlayan etek giymiş tombul bir kadına hırladı. Miyora leoparlarla, Latelle'in bile denemeyeceği numaralar yapıyordu, ama başını arkaya atmakla yetinerek çekip gitti. Kimse Luca'yı, adamın kendisi kadar ciddiye almıyordu.

Tuon ve Selucia telaşla yaklaşınca adam irkildi. Tam onlara gitmelerini söyleyecekken vazgeçti. Aslında, düşünceli düşünceli kaşlarını çatmaya başladı. Ve endişeyle. Karısı ona Mat ve kadınların sirkten ayrıldığını söylememişti anlaşılan, ama bir yerlerden geldikleri açıktı. Büyük kumaş bohçası şimdi mavi gözlü kadının sırtındaydı ve arkasına götürdüğü kollarıyla tutuyordu onu, ama kocaman bohçaya rağmen dik duruyordu. Bir leydi hizmetçisinin bir şeyler taşımaya alışık olacağını sanırdınız, ama kadının yüzü sinir ve kızgınlık timsaliydi. Latelle onu tepeden tırnağa süzdü, sonra kadının kocaman göğsünü çıkartmasının sebebi oymuş gibi alayla Mat'e güldü. Luca'nın karısı alayla gülmek konusunda çok iyiydi, ama Tuon'un yüzündeki ifadenin yanında Latelle'inki ılımlı kalıyordu neredeyse. Başlığın içinden bakan, hüküm vermeye hazır bir yargıç.

Mat o anda kadınların ne düşündüğüne hiç aldırmıyordu. O *lanet* zarlar. Pelerinini arkaya atarak tek dizi üzerine çöktü ve parmaklarıyla Egeanin'in

boynuna dokundu. Kadının nabzı zayıf ve hızlıydı.

“Ne oldu?” diye sordu. “O kadınlardan birini çağırttınız mı?” Egeanin’i yerinden oynatmak ölümüne sebep olabilirdi, ama Aes Sedailer ellerini çabuk tutmazsa Şifa için zaman olmayabilirdi. Ama yanlarından insanlar gelip geçer, merakla sahneyi süzer, sonra Luca ya da Latelle tarafından yollarına gönderilirken ismi yüksek sesle söyleyemezdi. İnsanlar Luca’nın uyarılarına kulak asmasalar da, Latelle için hızlanıyorlardı. Luca için sıçrayan tek kişi Latelle’in kendisiydi.

“Renna!” Domon ismi tükürürcesine söylemişti. Kısa saçlarına ve üst dudağını çıplak bırakan Illian tarzı sakalına rağmen Domon o anda saçma görünmüyordu. Korkmuş ve cani görünüyordu; tehlikeli bir birleşim. “Onun Egeanin’i sırtından bıçaklayıp kaçtığını gördüm. Onu yakalasam boynunu kırardım, ama Egeanin’in kanını durdurmak için ellerimden başka şey yoktu. Şu lanet Aes Sedai nerede?” diye hırladı. Diline dikkat etmek buraya kadardı.

“Hemen buradayım, Bayle Domon,” diye bildirdi Teslyn soğuk bir sesle. Thera ile koşarcasına gelmişlerdi. Thera Tuon ve Selucia’ya dehşet dolu bir bakış fırlattı, ciyakladı ve gözlerini yere dikerek Juilin’in koluna tutundu. Kadının nasıl titrediğine bakarak, o da bir an sonra kendini yerde bulabilirdi.

Sert gözlü Aes Sedai önünde yatan şeyi ya da belki onun nerede yattığını gördüğünde, ağzı diken doluymuş gibi yüzünü buruşturdu, ama hemen arabanın altına, Domon’un yanına çöktü ve Egeanin’in başını kemikli ellerine aldı. “Joline bu işte benden daha iyi,” diye mırıldandı, yarı kendi kendine, “ama belki ben...”

Mat’in göğsündeki gümüş tilkibaşı soğudu ve Egeanin öyle şiddetle sarsıldı ki peruğu düştü. Gözleri kocaman kocaman açılırken neredeyse Domon’un ellerinden kurtulacaktı. Kasılması, donuk bir inleme ile yarı doğrulup oturmasına yetecek kadar sürdü; sonra nefes nefese Domon’un göğsüne yığıldı ve madalyon yine sıradan bir işlenmiş gümüş parçasına dönüştü. Mat buna neredeyse alışmıştı. Buna alışmış olmaktan nefret ediyordu.

Teslyn de çöktü, Domon bir elini Egeanin’den çekip Aes Sedai’ye destek olmasa yere devrilecekti. “Teşekkür ederim,” dedi Teslyn bir an sonra, sözcükler ağzından kerpetenle çekiliyormuş gibi. “Ama yardıma ihtiyacım yok.” Ama doğrulurken arabanın yanından destek aldı. Soğuk Aes Sedai bakışları yorum yapmak isteyeceklere meydan okudu. “Bıçak bir

kaburgadan kaymış ve böylece yüreği ıskalamış. Şimdi tek ihtiyacı dinlenmek ve yemek.”

Mat kadının bir pelerin kapmakta gecikmediğini fark etti. Dar sokağın bir yanında, payetli pelerinler içinde bir grup kadın yeşil çizgili bir çadırın önünden izliyordu, bakışları dikkatli ve odaklanmıştı. Diğer yanda, beyaz ceketler ve dar pantolonlar giymiş, at sırtında akrobasi yapan yarım düzine erkek ve kadın Teslyn’e bakışlar fırlattıktan sonra kafa kafaya verip fısıldaşmaya başladılar. Birinin bir Aes Sedai’nin yüzünü tanıyacağından korkmak için çok geçti. Yapıldığını gören birinin Şifa’yı tanıyacağından korkmak için çok geçti. Zarlar Mat’in kafasının içini dövüyordu. Durmamışlardı; oyun henüz oynanmamıştı.

“Kadını aramaya kim gitti, Juilin?” diye sordu. “Juilin?”

Hırsız avcısı Tuon ve Selucia’ya dik dik bakmayı, Thera’ya mırıldanmayı bıraktı, ama titreyen kadını okşamaya devam etti. “Vanin ve Kızılkollar Lopin ve Nerim. Olver de. Ben yakalayamadan uzaklaştı. Ama bu kalabalıkta...” Thera’yı yatıştırmaya ara vererek ana sokağa işaret etti. Bu mesafeden bile, kalabalıktan yükselen sesler açıkça duyulabiliyordu. “Tek ihtiyacı olan şu süslü pelerinlerden birini ele geçirmek. Sirkten ayrılan ilk insanlarla birlikte gidebilir. Başlığını takmış her kadını durdurmaya, hatta başlığın içine bakmaya kalkarsak ayaklanma başlatırız. Bu insanlar alıngan.”

“Felaket,” diye inledi Luca, pelerinine sıkı sıkı sarınarak. Latelle kolunu ona doladı. Bir leopar tarafından teselli edilmek gibi olmalıydı, ama her durumda, Luca pek de teselli olmuş görünmüyordu.

“Yak beni, neden?” diye hırladı Mat. “Renna her zaman lanet bileğimi yalamaya hazır görünürdü! Kontrolünü kaybedeceğini düşündüğüm biri varsa!..” Thera’ya bakmadı, ama Juilin ona bakarak karanlık karanlık kaş çattı.

Domon kollarında Egeanin ile ayağa kalkmıştı. Kadın başta zayıfça çabaladı –Egeanin bebek gibi taşınmasına izin verecek kadın değildi– ama sonunda kendi ayaklarının üzerine basarsa düşeceğini fark etmiş göründü. Kızgın kızgın kaşlarını çatarak Illianlının göğsüne yaslandı. Domon öğrenecekti; yardıma ihtiyacı olsa bile, bir kadın yardım istemiyorsa, ona yardım etmenizin bedelini ödetirdi. “Sırrını bilen tek kişi benim,” dedi Egeanin zayıf bir sesle. “En azından onu ele verebilecek tek kişi. Ben öldükten sonra eve dönmesinin güvenli olacağını düşünmüş olabilir.”

“Ne sırrı?” diye sordu Mat.

Kadın bir sebepten duraksadı, Domon'un göğsüne bakarak kaşlarını çattı. Sonunda içini çekti. "Renna bir kez tasmalandı. Bethamin ve Seta da öyle. Yönlendirebiliyorlar. Ya da yönlendirmeyi öğrenebilirler; bilmiyorum. Ama *a'dam* o üçünün üzerinde işe yaradı. Belki her *sul'dam*'ın üzerinde işe yarıyordur." Mat dişlerinin arasından ıslık çaldı. İşte bu Seanchanlar için kafalarına yenen bir tekme olurdu.

Luca ve karısı şaşkın şaşkın bakıştılar. Açık ki tek kelime bile anlamamışlardı. Teslyn'in ağzı açık kaldı, Aes Sedai dinginliği şokla silinmişti. Ama Selucia, mavi gözleri alev alev yanarak, öfkeli bir ses çıkardı, sırtındaki kumaş bohçasını bıraktı ve Domon'a doğru bir adım attı. Tuon parmaklarını çabucak oynatınca olduğu yerde kaldı, ama titrek bir duruştu. Tuon'un yüzü okunamaz, kara bir maske gibiydi. Ama işittikleri hoşuna gitmemişti. Bir düşününce, *kendisinin damane* eğittiğini söylemişti. Ah, kavrulası Mat, her şeyin üzerine bir de yönlendirebilen bir kadınla evlenecekti.

Nal sesleri Harnan ve diğer üç Kızılkol'un çadırların ve arabaların arasındaki dar yolda koşar adım yaklaştığını ilan etti. Pelerinlerinin altına kılıç kemerlerini bağlamışlardı. Metwyn'in hançeri neredeyse bir kısa kılıç uzunluğundaydı ve Gorderan'ın çekilmiş ve takılmış olan ağır arbaleti eyerinden sarkıyordu. Kemerindeki manivelayla kalın kirişi çekmek bir dakika alırdı, ama bu şekilde taşırken bir ok yerleştirmek yeterli olurdu. Harnan iki çift kıvrımlı at yayı ve kalçasında dolu bir sadak taşıyordu. Fergin Zar'ı çekiyordu.

Harnan atından inmeye zahmet etmedi. Tuon ve Selucia'yı kuşkuyla, Luca ve Latelle'i aynı ölçüde şüpheli bir ifade ile süzdü. Adam eyerinde eğilirken yanağındaki kaba şahin dövmesi göze çarpıyordu. "Renna bir at çalmış, Lordum," dedi sessizce. "Sirkten çıkarken girişteki at bakıcılarından birini ezmiş. Vanin onu izliyor. Kadının bu gece Coramen'e ulaşabileceğini söyledi. Kadın oraya yönelmiş. Arabalardan çok daha hızlı hareket ediyor. Ama atı eyersiz sürüyor; şansımız varsa onu yakalayabiliriz." Şanslarının yaver gideceği kesinmiş gibi konuşuyordu. Birlikteki adamlar Mat Cauthon'un şansına kendisinden daha fazla güveniyordu.

Gerçekten bir seçenek yok gibiydi. Zarlar hâlâ Mat'in kafasında gürlüyordu. Küçük bir şans. Mat Cauthon'un şansı. "Sirk halkını hemen toparla ve yola çıkar, Luca," dedi, Zar'a binerek. "Duvarı ve hemen arabalara yükleyemeyeceğin başka her şeyi bırak. Hemen git."

“Sen deli misin?” dedi Luca şaşkınlıkla. “Bu insanları kovalamaya kalkışırsam *kesin* isyan ederler! Ve paralarını geri isterler!” Işık, adam kellesi celladın baltasına uzanmışken bile para düşünüyordu.

“Yarın bin Seanchan seni burada bulursa elinde ne kalacağını düşün.” Mat’in sesi, becerebildiğince soğuk çıkmıştı. Başarısız olursa, Luca atları ne kadar kırbaçlatırsa kırbaçlatsın Seanchanlar sirki yakalardı. Ağzının çürük erik ısırmış gibi çarpılmasına bakarak, bunu Luca da biliyordu. Mat adamı görmezden gelmeye zorladı kendini. Zarlar hızla takırdıyordu, ama henüz durmamışlardı. “Juilin, dolu bir kese dışında tüm altını Luca’ya bırak.” Belki, Seanchanlar lanet Dokuz Ayın Kızı’nın sirkte olmadığını görünce, adam rüşvet vererek kaçabilirdi. “Herkesi topla ve bir an önce yola çık. Kasabanın görüş alanından çıkınca ormana yönel. Ben seni bulurum.”

“Herkes mi?” Juilin Thera’yı vücuduyla koruyarak başını Tuon ve Selucia’ya doğru salladı. “O ikisini Jurador’da bırak. Seanchanlar onları geri alınca durabilir. En azından yavaşlayabilirler. Eninde sonunda onları iade edeceğini söyleyip duruyorsun.”

Mat Tuon’la göz göze geldi. Pürüzsüz, ifadesiz bir yüzde iri, parlak kara gözler. Kız başlığını birazcık arkaya itmişti, bu yüzden Mat onun yüzünü açıkça görebiliyordu. Onu geride bırakırsa, kız o sözleri söyleyemezdi ya da söylese bile Mat o kadar uzakta olurdu ki fark etmezdi. Onu geride bırakırsa, o gizemli gülümsemeleri, neden gülümsediğini ya da gizemin arkasında ne olduğunu asla öğrenemezdi. Işık, tam bir aptaldı! Zar birkaç sabırsız adım attı.

“Herkes,” dedi. Tuon, kendi kendine yaparmış gibi, hafifçe başını mı sallamıştı? Neden başını sallayacaktı ki? “Gidelim,” dedi Harnan’a.

Sirkten çıkmak için atlarını kalabalığın içinde yürütmek zorunda kaldılar, ama yola ulaşır ulaşmaz Mat pelerini arkasında dalgalanarak, uçup gitmesin diye şapkasını tutarak Zar’ı dörtnala kaldırdı. Bir atı uzun süre koşturmaya uygun bir hız değildi. Yol tepelerin arasında dolanıyor, sırtlardan aşıyor, zaman zaman yükseltinin çok olmadığı yerlerde tepeyi yararak geçiyordu. Ayak bileği derinliğindeki çayların içinden, daha derin suları aşan alçak tahta köprülerin üzerinden geçtiler. Yamaçlarda yine ağaçlar, kışın çıplak bıraktığı ağaçların arasında yeşil kalan çamlar ve meşinyapraklar belirmeye başladı. Tepelerin bazılarına çiftlikler tutunmuştu; alçak kiremit çatılı taş evler, daha yüksek ahırlar ve zaman zaman sekiz on evlik bir mezra.

Sirkten birkaç kilometre uzakta, Mat önlerinde geniş bir adam gördü. Adam eyerine içyağı dolu bir çuval gibi çökmüştü. Atı, uzun bacaklı, boz donlu bir attı ve düzenli bir tırısla mesafe kaydediyordu. Bir at hırsızının attan anlaması mantıklıydı. Nal seslerini duyan Vanin arkasına baktı, ama atını yürüyüş hızına yavaşlatmakla yetindi. Bu kötüydü.

Mat Zar'ı boz donlu atın yanında yavaşlattığında Vanin tükürdü. "Kadının atını çatlatana dek koşturduğundan daha iyi bir manzara ile karşılaşacağımızı sanmıyorum. Ondan sonra ayak izlerini takip etmeye başlarım," diye mırıldandı. "Eyersiz binmesine bakarak beklediğimden daha hızlı ilerliyor. Biraz daha zorlanırsak, gün batımından önce bulabiliriz onu. Atı düşüp ölmezse, yaklaşık o zamanlarda Coramen'de olur."

Mat şapkasını arkaya itip hemen hemen tam tepedeki güneşe baktı. Yarım günden az zamanda aşılacak çok yol demekti bu. Geri dönerse, Thom, Juilin ve diğerleri ile birlikte, gün batımında Jurador'un ötesinde epey mesafe kaydetmiş olurdu. Tuon'la birlikte. Seanchanlar Mat Cauthon'u avlamaları gerektiğini bilirken. Dokuz Ayın Kızı'nı kaçıran adam, *da'covale* yapılarak paçayı sıyıracak kadar şanslı olamazdı. Ve yarın ya da bir sonraki gün, Luca'yı kazığa çakmış olurlardı. Luca ve Latelle, Petra ve Clarine ve diğerlerini. Bir kazık ormanı dikerlerdi. Zarlar kafasının içinde takırdayıp sıçradılar.

"Başarabiliriz," dedi. Başka seçenek yoktu.

Vanin tükürdü.

Atın sonunda canlı kalmasını istiyorsanız, at sırtında çok mesafe kaydetmenin tek bir yolu vardı. Hayvanları sekiz yüz metre yürüttüler, sonra sekiz yüz metre tırıs kaldırdılar. Sonra eşkin sürdüler, sonra koşturdular, sonra yine yürüttüler. Güneş inmeye başladı ve zarlar dönmeye devam etti. Seyrek ormanlı tepeleri dolandılar, ağaç kaplı sırtları aştılar. Üç adımda geçilebilen, atların toynaklarını ancak ıslatabilen dereler geçtiler, otuz adım genişliğindeki çayların üzerinde uzanan düz tahta ya da taş köprüleri aştılar. Güneş daha da indi ve zarlar daha hızlı takırdadı. Eldar'a varmak üzereydiler ve Vanin'in boyalı tabelaymış gibi işaret ettiği, sert yoldaki sürtünme izleri dışında Renna'dan işaret görmediler.

"Yaklaşıyoruz," diye mırıldandı şişman adam. Ama mutlu değildi.

Sonra bir tepeyi dolandılar ve ileride bir başka alçak köprü gördüler. Ötede, yol kuzeye kıvrılarak iki sırt arasında gerilmiş bir sonraki köprüye yöneliyordu. Köprünün üzerine oturmuş gibi görünen güneş gözlerini alıyordu. O sırtın ötesinde Coramen vardı. Mat gölge yapsın diye şapkasını

aşağı çekerek yolda bir kadın, atlı ya da yaya herhangi birini aradı ve yüreği büzüldü.

Vanin küfretti ve işaret etti.

Irmağın diğer yanında, köpük köpük olmuş doru bir at zahmetle sırta tırmanıyordu. Sırtındaki kadın çılgınca atın böğrünü tekmeliyor, tırmanmaya devam etmesi için zorluyordu. Renna Seanchanlara ulaşmak için o kadar telaş ediyordu ki yolda kalmamıştı. Yaklaşık iki yüz adım uzaktaydı. Kilometrelerce uzakta olsa da olurdu. Atı yıkılmak üzereydi, ama onlar kadına yetişemeden atından inip garnizonlara dek koşabilirdi. On beş metre ötedeki zirveye ulaşması yeterliydi.

"Lordum?" dedi Harnan. Yayına ok takmış, hafifçe kaldırmıştı. Gorderan ağır arbaletini omzuna kaldırmıştı, kalın bir ok kadına yöneltilmişti.

Mat içinde bir şeyin titreşip öldüğünü hissetti. Ne olduğunu bilmiyordu. Bir şey. Zarlar gök gürültüsü gibi yuvarlanıyordu. "Vur," dedi.

Gözlerini kapatmak istiyordu. Arbalet tınladı; ok havada siyah bir çizgi gibi aktı. Renna'nın sırtına çarptığında kadın öne savruldu. Doru atın sırtında doğrulmayı başardığında Harnan'ın oku saplandı.

Kadın yavaşça atın sırtından devrildi, yamaç aşağı kaydı, yuvarlandı, fidanlardan sekti, yuvarlanması hızlandı ve sonunda çaya düştü. Bir an yüzüstü kıyıya kadar yüzdü, sonra akıntıya kapıldı ve etekleri suda kabararak sürüklendi. Ağır ağır Eldar'a doğru süzüldü. Belki sonunda denize ulaşırdı. Ve bu, üç kişi olduğu anlamına geliyordu. Zarların durmuş olması önemli gelmiyordu. Üç olmuşlardı. *Bir daha asla,* diye düşündü, Renna süzülerek bir kıvrımı dolanıp gözden kaybolurken. *Bu uğurda ölsem bile, bir daha asla.*

Doğuya dönerken kendilerini zorlamadılar. Anlamı yoktu ve Mat kemiklerine dek yorgun hissediyordu. Ama atların nefeslenip su içmesi amacı dışında durmadılar da. Kimse konuşmak istemiyordu.

Jurador'a vardıklarında gecenin erken saatleri gelmişti. Kasaba, sıkı sıkı kapalı kapıları ile, karanlık bir kitleye benziyordu. Bulutlar ayı örtmüştü. Şaşırtıcı şekilde, Luca'nın sirkinin kanvas duvarları kasabanın hemen ötesinde ayaktaydı hâlâ. Girişteki büyük tabelanın altında iki iri yarı adam battaniyelerine sarınmış, horlayarak sirki koruyordu. Karanlığa rağmen, yoldan bakıldığında bile duvarın arkasının arabalar ve çadırlarla dolu olduğu açıktı.

“En azından Luca’ya kaçmasına gerek olmadığını söyleyebilirim,” dedi Mat bitkin bitkin, Zar’ı tabelaya doğru çevirerek. “Belki bize birkaç saatliğine uyuyacak bir yer verir.” Bıraktığı onca altın karşılığında Luca onlara kendi arabasını vermeliydi, ama adamı tanıyan Mat bir yerlerde temiz saman verilmesini umuyordu. Yarın, Thom ve diğerlerini bulmak için yola koyulacaktı. Ve Tuon’u. Yarın, dinlendikten sonra.

Luca’nın dev arabasının içinde büyük bir şok bekliyordu onu. İçerisi gerçekten genişti, en azından bir araba için. Ortada dar bir masa vardı ve çevresinde yürünebilecek kadar boşluk kalıyordu. Masa, dolaplar ve raflar parlayana dek cilalanmıştı. Tuon yaldızlı bir sandalyede oturuyordu –herkes taburelerle idare ederken Luca sandalye kullanırdı elbette, hem de yaldızlı!– Selucia ise arkasında duruyordu. Luca gülümseyerek Latelle’in Tuon’a dumanları tüten hamur işleri sunmasını izliyordu. Esmer, ufak tefek kadın Luca’nın karısının pişirdiği bir şeyi gerçekten yiyebilecekmiş gibi inceliyordu onları.

Mat arabaya girdiğinde Tuon şaşırmadı. “Yakalandı mı, öldü mü?” dedi, tuhaf bir biçimde kıvrılmış parmakları ile bir hamur işi alarak.

“Öldü,” dedi Mat ifadesiz bir sesle, “Luca, Işık aşkına ne...”

“Yasaklıyorum, Oyuncak!” diye terslendi Tuon, parmağını ona uzatarak. “Bir hainin ardından yas tutmanı yasaklıyorum!” Sesi hafifçe yumuşadı, ama kararlı kaldı. “İmparatorluk’a ihanet ederek ölümü hak etti ve sana da aynı rahatlıkla ihanet edebilirdi. Sana ihanet etmeye çalışıyordu. Yaptığın şey adaletti ve ben onu bu şekilde tanımlıyorum,” Sesi, o bir şeyi tanımlarsa, o şeyin gerçekten tanımlanmış olacağını ifade ediyordu.

Mat bir anlığına gözlerini sıkı sıkı yumdu. “Başka herkes de hâlâ burada mı?” diye sordu.

“Elbette,” dedi Luca, kaz kafalı bir ahmak gibi gülümsemeye devam ederek. “Leydi... Yüksek Leydi; affedersiniz, Yüksek Leydi.” Yerlere kadar eğildi. “Merrilin ve Sandar’la konuştu ve... Eh, nasıl olduğunu anlıyorsundur. Çok ikna edici bir kadın, Leydi. Yüksek Leydi. Cauthon, altının hakkında. Sen altını bana vermelerini *söyledin* ama Merrilin altını vermektense önce gırtlağımı keseceğini söyledi ve Sandar da kafamı kırmakla tehdit etti beni ve...” Mat’in bakışları altında sesi solup gitti, sonra aniden yine canlandı. “Bak, Leydi bana ne verdi!” Dolaplardan birini açtı, katlanmış bir kâğıt çıkardı ve saygıyla iki elinde tuttu. Kalın bir kâğıttı ve kar kadar beyazdı; pahalı. “Bir izin belgesi. Mühürlü değil, elbette, ama imzalı. Valan Luca’nın Muhteşem Gezgin Sirki ve Muazzam Harikalar ve

Mucizeler Gösterisi Yüksek Leydi Tuon Athaem Kore Paendrag'ın kişisel koruması altında. Onun kim olduğunu herkes biliyor olacak, elbette. Seanchan'a gidebilirim. Sirkim İmparatoriçe'nin huzurunda gösteri yapabilir! Sonsuza dek yaşasın," diye ekledi telaşla, Tuon'a bir kez daha eğilerek.

Boş yere, diye düşündü Mat kasvetle. Yataklardan birinin üzerine çöktü, dirseklerini dizlerine dayadı ve Latelle'den çok anlamlı bir bakış kazandı. Büyük olasılıkla kadının Mat'i tokatlamasını yalnızca Tuon'un varlığı engelliyordu!

Tuon elini buyurgan bir tavırla kaldırdı. Siyah, porselen bir bebeğe benziyordu, ama hırpani, aşırı büyük elbisesine rağmen tepeden tırnağa bir kraliçe gibiydi. "Onu, ihtiyaç duymadığın sürece kullanmayacaksın, Luca Efendi. *Büyük* ihtiyaç duymadığın sürece!"

"Elbette, Yüksek Leydi; elbette." Luca, birazdan yer tahtalarını öpmeye başlayacakmış gibi eğilip duruyordu.

Her şey boş yere!

"Kimlerin korumam altında olmadığını özellikle belirttim, Oyuncak." Tuon hamur işinden bir ısırık aldı ve zarifçe dudaklarına yapışan kırıntıları süpürdü. "O listenin başında kimin isminin bulunduğunu tahmin edebilir misin?" Gülümsedi. Kötücül bir gülümseme değil. Mat'in anlamadığı bir şeyden kaynaklanan eğlenti ya da zevkle, kendi kendine gülümsediği seferlerden biri. Aniden bir şey fark etti. O minik ipek gonca demetini omzuna iğnelemişti.

Mat elinde olmadan kahkahalar atmaya başladı. Şapkasını yere çaldı ve güldü. Her şeye, onca çabasına rağmen bu kadını hiç tanımıyordu! Hem de hiç! Kaburgaları ağrımaya başlayana dek güldü, güldü.

30
Yemin Çubuğu'nun Yapabildiği

Güneş ufka oturmuş, uzaktaki Beyaz Kule'nin mükemmel bir siluetini çıkarıyordu, ama önceki gecenin soğuğu derinleşiyor gibiydi ve gökyüzünde süzülen koyu gri bulutlar kar tehdidi savuruyordu. Kış geçiyordu, ama baharın başlıyor olması gereken bir zamana kadar oyalanmıştı, hâkimiyetinden yavaş yavaş vazgeçiyordu. Çevresindeki her şeyden yalıtılmış olmasına rağmen sabahın gürültüleri Egwene'in çadırına kadar geliyordu. Kamp titreşiyordu sanki. İşçiler kuyulardan su taşıyor, arabalar yedek odun ve kömür çekiyor olmalıydı. Hizmetkâr kadınlar Aes Sedailerin kahvaltılarını getiriyor, ikinci oturumdaki çömezler kendi kahvaltılarına, birinci ve üçüncü oturumdakiler derslerine seğirtiyor olmalıydı. Önemli bir gündü, ama hiçbiri bunu bilmiyordu. Büyük olasılıkla, bugün Darein'de, Tar Valon'a giden bir köprünün ayağının dibinde bulunan bir handa süren sahte pazarlıkların sonunu görecekti. İki taraf için de sahteydi. Elaida'nın akıncıları ırmağın diğer yanına saldırmaya devam ediyor ve bunun için cezalandırılmıyorlardı. Her durumda, bugünden sonra bir süreliğine görüşme olmayacaktı.

Egwene kendi kahvaltısına bakarak, buharları tüten lapadan minik, siyah bir benek aldı ve buğday biti olduğundan emin olacak kadar dikkatle incelemeden parmaklarını peçetesine sildi. Emin olamadığınız zaman, çanakta kalanlar hakkında daha az endişeleniyordunuz. Ağzına bir kaşık lapa götürdü ve Chesa'nın lapaya karıştırdığı tatlı kuru kayısı parçalarına odaklanmaya çalıştı. Dişlerinin arasında bir şey çıtırdamış mıydı?

"Mideni besliyor, derdi annem, bu yüzden aldırma," diye mırıldandı Chesa, kendi kendine konuşurmuş gibi. Egwene'e bu şekilde tavsiye veriyordu, hanım ile hizmetçisi arasındaki sınırı fazla aşmadan. En azından,

Halima orada değilken tavsiye veriyordu ve diğer kadın bu sabah erkenden çıkmıştı. Chesa, Egwene'in bir şey istemesi ya da yapılacak bir işinin çıkması olasılığına karşı giysi sandıklarından birinin üzerinde oturuyordu, ama zaman zaman bakışları bugün çamaşırcıya gidecek giysi yığınına takılıyordu. Egwene'in önünde giysi yamamaya ya da onarmaya aldırdığı yoktu, ama onun kitabına göre çamaşır ayırmak o sınırı aşmaktı.

Egwene yüzünü buruşturmaktan vazgeçti. Kadına gidip kahvaltı etmesini söylemek üzereydi –Chesa Egwene bitirmeden yemek yemeyi de kusur sayıyordu– ama daha o ağzını açamadan Nisao çadıra girdi. *Saidar* parıltısına sarınmıştı. Giriş kapakları inerken Egwene Nisao'nun kel, kara sakallı, tıknaz Muhafızı Sarin'in dışarıda beklediğini gördü. Ufak tefek Aes Sedai başlığını indirmiş, sarı kadife astar görünecek şekilde omuzlarına dikkatle yaymıştı, ama soğuğu fena halde hissediyormuş gibi pelerinine sarınmıştı. Nisao hiçbir şey söylemedi, Chesa'ya keskin bir bakış fırlatmakla yetindi. Chesa Egwene'in başını sallamasını bekledi, kendi pelerinini aldı ve dışarı çıktı. Güç'ün ışığını göremiyor olabilirdi, ama Egwene'in ne zaman mahremiyet istediğini biliyordu.

"Kairen Stand öldü," dedi Nisao, herhangi bir giriş yapmadan. Yüzü pürüzsüz, sesi sakin ve soğuktu. Egwene'in kendini uzun boylu hissetmesine yetecek kadar kısa boylu olan kadın, daha uzun görünmeye çalışıyormuş gibi geriliyordu. "Ben buraya gelmeden önce yedi Aes Sedai daha yankı için sınanmıştı. *Saidin* kullanılarak öldürüldüğünden kuşku yok. Boynu kırılmıştı. Parçalanmıştı. Kafası tam bir halka çizecek şekilde bükülmüş gibi. En azından çabuk ölmüş." Nisao derin, titrek bir nefes aldı, sonra ne yaptığını fark etti ve sırtını daha da dikleştirdi. "Muhafızı cinayete hazırlanmış. Biri ona, uyuması için bitkisel bir karışım vermiş, ama uyandığı zaman sorun çıkaracak." Bitkilerden bahsederken Sarıların hep kullandığı önemsemez ses tonunu kullanmamıştı. Yüzü ne kadar sakin olursa olsun, ne kadar altüst olduğunu gösteriyordu bu.

Egwene kaşığını minik masaya bıraktı ve arkasına yaslandı. Aniden sandalye eskisi kadar rahat gelmez olmuştu. Şu anda, Leane'den sonra en iyi olasılık Bode Cauthon'du. Bir çömez. Bode'nin başka ne olduğunu düşünmemeye çalıştı. Fazladan çalıştığı günlerden sonra, Bode işi en az Kairen kadar iyi yapabilirdi. Hemen hemen. Ama bundan bahsetmedi. Nisao bazı sırları biliyordu, ama hepsini değil. "Anaiya ve şimdi Kairen. İkisi de Mavi Ajah. İkisi arasında başka ilişki biliyor musun?"

Nisao başını iki yana salladı. “Hatırladığım kadarıyla, Kairen Kule’ye geldiğinde Anaiya elli altmış senelik Aes Sedai’ydi. Belki ortak tanıdıkları vardır, ama ben bilmiyorum, Anne.” Şimdi sesi yorgun çıkıyordu ve omuzları biraz çökmüştü. Anaiya’nın ölümüne ilişkin sessiz soruşturması hiçbir yere varmamıştı ve Egwene’in Kairen’in ölümünü de ekleyeceğinin farkında olmalıydı.

“Öğren,” diye emretti Egwene. “Gizlice.” O eklemese de bu, ikinci cinayet yeterince şamata yaratacaktı. Bir anlığına diğer kadını inceledi. Bu gerçekten sonra Nisao bahaneler uydurabilirdi, daha en baştan kuşkulu olduğunu iddia edebilirdi, ama o ana dek bir Sarı kendinden eminliği ve özgüveni timsaliydi. Ama şu anda değil. “*Saidar* tutarak ortalarda dolaşan çok Aes Sedai var mı?”

“Pek çok Aes Sedai gördüm, Anne,” dedi Nisao katı katı. Çenesi meydan okumayla hafifçe kalktı. Ama bir an sonra parıltı söndü. Aniden üşümüş gibi, pelerinine daha da sıkı sarındı. “Kairen’e bir faydası olacağından kuşkuluyum. Ölümü çok ani olmuş. Ama insanın daha... güvende... hissetmesini sağlıyor.”

Ufak tefek kadın gittikten sonra Egwene kaşığıyla lapasını karıştırarak oturdu. Başka siyah benekler görmedi, ama iştahı kaçmıştı. Sonunda kalktı, yedi çizgili etolü boynuna doladı, sonra pelerinini taktı. Onca gün içinde bugün, kasvete sarınıp oturmayacaktı. Onca gün içinde bugün, gündelik rutinini kusursuzca izleyecekti.

Dışarıda, yüksek tekerlekli arabalar kamp sokaklarındaki donmuş oyuklar boyunca zahmetle ilerliyordu. Büyük su fıçıları, odun yığınları, kömür çuvalları taşıyorlardı. Sürücüler ve arabaların arkasına binmiş adamlar soğuğa karşı pelerinlerine sarınmışlardı. Her zamanki gibi, çömez aileleri tahta yürüyüş yollarında seğirtiyordu ve her zamanki gibi yanlarından geçtikleri Aes Sedailere durmadan diz kırıyorlardı. Bir Aes Sedai’ye gereken saygıyı göstermemek sopalanmalarına sebep olabilirdi, ama gecikmek de aynı şekilde sonuçlanabilirdi ve öğretmenler genelde yolda karşılaşılan Aes Sedailerden çok daha az hoşgörülüydü. Yoldan geçenler en azından hızla koşan çömezlere tahammül gösterebilirlerdi.

Beyazlara bürünmüş kadınlar yine de Egwene’in başlığından sarkan çizgili etolü gördüklerinde kenara sıçradılar, elbette, ama Egwene sokakta diz kıran, buz kadar sert zeminde kayan ve bazen kuzenleri tutamadan yüzüstü yere düşen çömezler yüzünden moralinin daha da fazla bozulmasına izin vermedi. Aynı aileden kadınlar birbirlerine “kuzen”

demeye başlamışlardı ve bir şekilde bu onları, gerçekten akrabaymışlar, üstelik yakın kuzenlermiş gibi, birbirlerine daha da bağlamıştı. Onun moralini bozan, diz kırma dalgaları arasında tahta yollarda yürüyen birkaç Aes Sedai oldu. Çadırıyla Amyrlin'in çalışma odası arasında bir düzineden daha fazlası yoktu, ama her dört kadından üçü pelerinlerine ek olarak Güç'ün ışığına da sarınmıştı. Genellikle ikili gruplar halinde dolaşıyorlardı ve Muhafızları da arkalarından geliyordu. *Saidar*'a sarınmış olsalar da olmasalar da, dikkatli görünüyorlardı, görüş alanı içindeki herkesi tarıyorlarmış gibi, başlıkları bir o yana, bir bu yana dönüyordu.

Egwene'in aklına, benekli hummanın Emond Meydanı'nda yayıldığı zaman geldi. Herkes brendiye batırılmış mendilleri burunlarına tutarak dolaşıyordu –o zamanki Bilge Doral Barran hastalığı savuşturmaya yardımcı olacağını söylemişti–; mendillerini burunlarına tutuyor, beneklerle kaplanıp devrilecek bir sonraki kişinin kim olacağını görmek için birbirlerini süzüyorlardı. Humma yok olmadan önce on bir kişi ölmüştü, ama son hasta da öldükten ancak bir ay sonra insanlar mendillerini bir kenara kaldırmaya razı olmuştu. Uzun süre, Egwene brendi kokusunu korkuyla bağdaştırmıştı. Şimdi bile kokusunu alabiliyordu neredeyse. İki Aes Sedai tam ortalarında, yönlendirebilen bir adam tarafından öldürülmüştü. Adamın dilediği gibi gelip gidebiliyormuş gibi göründüğünden bahsetmeye bile gerek yoktu. Aes Sedailer arasında korku, benekli hummadan daha hızlı yayılıyordu.

Çalışma odası olarak kullandığı çadıra girdiğinde içerisi sıcaktı, mangaldan gül kokuları yayılıyordu. Aynalı şamdanlar ve masa lambası yakılmıştı. Günlük düzeni iyi biliniyordu. Pelerinini köşedeki askıya asarak yazı masasına oturdu ve hep katlanmaya çalışan bacağı düşünmeden yakaladı. Yapması gereken tek şey düzeni izlemekti. Yarın yapılması gereken şeyi ilan edecekti.

İlk ziyaretçisi şok getirdi, belki de çadıra girmesini beklediği son kadındı. Theodrin söğüt gibi, elma yanaklı bir Kahverengi'ydi; ağzında inatçı bir ifade olan bakır tenli bir Domanlı. Eskiden, her zaman gülümsemeye hazır görünürdü. Yıpranmış halıların üzerinde süzülerek yaklaştı. Öyle yakındaydı ki şalının saçakları yazı masasına sürtünüyordu. Çok resmi bir biçimde reverans yaparken, Egwene kadının Büyük Yılan yüzüğünü öpebilmesi için sol elini uzattı. Resmiyete resmiyetle karşılık vermek gerekirdi.

“Romanda, bugün sizinle görüşüp görüşemeyeceğini bilmek istiyor, anne,” dedi ince Kahverengi. Yumuşak bir sesle konuşmuştu, ama sesinde inatçılık da vardı.

“Dilediği zaman gelebileceğini söyle, kızım,” diye yanıt verdi Egwene, dikkatle. Theodrin aynı ifadeyle diz kırdı yine.

Kahverengi gitmek için dönerken Kabuledilmişlerden biri çadıra daldı ve çizgili beyaz başlığını arkaya attı. Emara zayıf bir kadındı ve Nisao kadar kısa boyluydu. Güçlü bir rüzgâr tarafından alınıp götürülebilirmiş gibi görünüyordu, ama sorumluluğu altına verilen çömezlere karşı çok sert bir eli vardı, çoğu Aes Sedai’den daha sert. Ama diğer yandan, kendine karşı da sertti ve bir çömezin hayatının zor olması beklenirdi. Emara’nın gri gözleri Theodrin’in şalının saçaklarına kaydı, dudakları horgörülü bir sırıtışla büküldü, ama sonra yüzündeki ifadeyi düzelterek Egwene’e dönüp kar beyazı, çizgili eteğini açtı. Theodrin’in yanakları pençe pençe kızardı.

Egwene elini masaya öyle hızlı vurdu ki taş mürekkep şişesi ve kum kavanozu sarsıldı. “Bir Aes Sedai’ye nasıl nezaket gösterileceğini unuttun mu, çocuğum?” dedi keskin bir sesle.

Emara soldu –Amyrlin’in bir ünü vardı ne de olsa–, sonra telaşla Theodrin için daha derin bir reverans yaptı. Theodrin katı bir baş sallama ile karşılık verdi, sonra geldiğinden daha hızlı bir biçimde süzülerek çadırdan çıktı.

Emara endişeden yoğunlaşan bir Illian aksanı ile, Lelaine’in Amyrlin ile görüşme talebini kekeledi. Romanda ve Lelaine eskiden çok daha az resmi davranıyordu; önceden haber vermeden, her dilediklerinde çadıra dalıyorlardı, ama Elaida’ya savaş ilanı çok şeyi değiştirmişti. Her şeyi değil, ama yeterince şeyi. Egwene Romanda için verdiği aynı yanıtı verdi, ama çok daha sert bir sesle ve Emara diz kırıp çadırdan kaçarken neredeyse takılıp düşecekti. Egwene al’Vere hakkındaki, yanında Sereille Bagand’ın kaz tüyünden yastık gibi kaldığı Amyrlin Makamı hakkındaki efsaneyi bir arada tutan bir çivi daha.

Kabuledilmiş gider gitmez Egwene elini kaldırdı ve altındaki şeye kaşlarını çattı. Theodrin’in yüzüğünü öperken masaya bıraktığı, katlanmış kare kâğıda. Açarken kaş çatışı derinleşti. Küçük sayfayı kaplayan yazı hem kusursuz, hem akıcıydı, ama bir köşesinde mürekkep lekesi vardı. Theodrin çok düzenli biriydi. Belki de Kahverengilerin genel imajına uymaya çalışmıştı.

Romanda Cairhien'e Yolculuk edecek iki Aes Sedai gönderdi. Sarı Temsilcileri heyecanlandıran bir hikâyeyi araştıracaklar. Söylentinin ne olduğunu bilmiyorum, Anne, ama öğreneceğim. İçlerinden birinin Nynaeve'den bahsettiğini duydum. Cairhien'de kalıyormuş gibi değil, ama söylenti bir şekilde onunla bağlantılıymış gibi.

Aptal kadın imza bile atmıştı!

"O nedir, Anne?"

Egwene şaşkınlıkla irkildi ve sandalye bacağı tam onu halıların üzerine fırlatacakken yakaladı. Kaş çatışını Siuan'a odakladı. Kollarındaki mavi saçaklı şal ve göğsüne bastırdığı deri dosyalarla giriş kapaklarının hemen içerisinde duruyordu. Mavi gözlü kadının kaşları Egwene'in şaşkınlığı karşısında hafifçe kalktı.

"Al," dedi Egwene sinirle, kâğıdı ona uzatarak. Sıçrayıp seğirecek zaman değildi! "Kairen'i biliyor musun?" Elbette biliyor olmalıydı, ama Egwene yine de, "Gerekli değişiklikleri yaptın mı?" dedi. Gerekli değişiklikler. Işık, Romanda kadar kurumlu çıkmıştı sesi. Gerçekten sinirleri ayaktaydı. Ancak son anda *saidar*'a kucak açmayı ve kulak misafirlerine karşı bir örgü yapmayı akıl edebildi; ancak örgü yerine yerleştikten sonra Siuan ile özel meseleleri tartışmak için bugünün en iyi gün olmayabileceği aklına geldi.

Siuan sinirli değildi. O fırtınalara direnmişti. Ve bazıları, boğulmaktan kurtulduğunu söyleyebilirdi. Onun için bugün birazcık rüzgârlıydı yalnızca. "Tekneler konusunda emin olana dek gerek yok, Anne," diye yanıt verdi sakin sakin, dosyalarını masanın üzerine koyup mürekkep şişesi ve kum kavanozu arasına yerleştirerek. "Bode bu konuda düşünmek için ne kadar az zaman bulursa, o kadar az paniğe kapılır." Bir gölet kadar sakin. İki Aes Sedai'nin öldürülmesi bile Siuan'ın sükûnetini bozamazdı. İçlerinden birinin yerini almak üzere birkaç aylık bir çömezi göndermek de.

Ama notu okurken alnı kırıştı. "İlk önce Faolain saklanıyor," diye hırladı kâğıda bakarak, "şimdi de Theodrin bunu benim yerime sana getiriyor. O aptal kızda bir balıkçı kuştan daha az beyin var! Senin adına Romanda'ya göz kulak olduğunu birinin öğrenmesini istediğini sanırsın." Göz kulak olmak. "Casusluk ediyor" demenin nazik yolu. Örtmece konuşmalar konusunda ikisi de deneyimliydi. Aes Sedai olmanın şartlarındandı bu. Bugün, örtmeceler Egwene'in sinirlerine dokunuyordu.

“Belki de gerçekten öğrenilmesini istiyordur. Belki Romanda’nın ona ne yapacağını, ne söyleyeceğini, ne düşüneceğini söylemesinden bıkmıştır. Burada, Theodrin’in şalına bakarak *alayla gülen* bir Kabuledilmiş vardı, Siuan.”

Diğer kadın önemsemez bir jest yaptı. “Romanda herkese ne yapacağını söylemeye çalışıyor. Ve ne düşüneceğini. Kalanlara gelince, Theodrin ve Faolain Yemin Çubuğu üzerine yemin ettiğinde işler değişecek. Artık onları şal için sınanması gerektiği konusunda kimsenin ısrar edeceğini sanmıyorum. O zamana dek, ne görüyorlarsa kabullenecekler.”

“Bu yeterli değil, Siuan.” Egwene sesini sakin tutmayı başardı, ama çaba gerekmişti. O iki kadına Romanda ve Lelaine’in peşine takılmalarını söylediğinde, onların neyin içine attığını en azından tahmin etmişti. Temsilcilerin ne entrika çevirdiğini bilmesi gerekiyordu. Hâlâ bilmesi gerekiyordu, ama o iki kadına karşı bir görevi vardı. Ona sadakat yemini eden ilk onlar olmuştu, hem de kendi özgür iradeleri ile. Dahası... “Theodrin ve Faolain hakkında söylenenlerin büyük kısmı benim için de söylenebilir. *Kabuledilmişler* onlara saygısızlık ediyorsa...” Eh, *bu* konuda korkusu yoktu. Aes Sedailer bambaşka bir meseleydi. Özellikle de Temsilciler. “Siuan, Aes Sedailer benden kuşku ederse Kule’yi birleştirme umudum kalmaz.”

Siuan yüksek sesle hıhladı. “Anne, şimdiye dek Lelaine ve Romanda bile senin gerçekten Amyrlin Makamı olduğunu öğrendi. İtiraf etseler de etmeseler de. O ikisi Deane Aryman’ın peşine takılmazdı. Bence seni yeni bir Edama Noregovna olarak görmeye başlıyorlar.”

“Olabilir,” dedi Egwene kuru kuru. Deane, Bonwhin’in Artur Şahinkanadı karşısında yarattığı felaketten sonra Beyaz Kule’nin kurtarıcısı olarak görülüyordu. Edarna’nın ise, etol ve asayı almış, siyasi yeteneği en yüksek kadın olduğuna inanılıyordu. İkisi de çok güçlü Amyrlinlerdi. “Ama senin bana hatırlattığın gibi, sonumun Shein Chunla gibi olmayacağından emin olmalıyım.” Shein de aynı ölçüde güçlü bir Amyrlin olarak başlamıştı. Kule ve Salon sıkı kontrolü altındaydı ve sonunda, tam olarak denileni yapan bir kuklaya dönüşmüştü.

Siuan onay ve kabulle başını salladı. Gerçekten de Egwene’e Kule tarihini öğretiyordu ve tehlikeli adımlar atan Amyrlinlerden sık sık bahsediyordu. Kendisi dahil. “Ama bu bambaşka bir mesele,” diye mırıldandı, parmaklarının arasındaki nota dokunarak. “Theodrin’i elime geçirdiğimde, çömez olduğunu dilemesini sağlayacağım. Faolain’in de!

Şimdi yan çizebileceklerini düşünüyorlarsa, yemin ederim rıhtıma çekilmiş homurbalıkları gibi bağırsaklarını dökeceğim ikisinin de!”

“Kimin bağırsaklarını dökeceksin?” diye sordu Sheriam, soğuk bir esinti ile birlikte örgüyü aşıp içeri girerek.

Egwene’in sandalyesi onu halıların üzerine düşüreyazdı yine. Her kıpırdandığında katlanmaya çalışmayan bir sandalyeye ihtiyacı vardı. Edarna’nın, sırtında kaşıntı meşesi varmış gibi sıçrayıp durmadığına iddiaya girebilirdi.

“Seni ilgilendiren biri değil,” dedi Siuan sakin sakin, kâğıdı masa lambasının alevlerine tutarak. Kâğıt çabucak, ta Siuan’ın parmak uçlarına dek yandı ve sonra kadın onu ellerinin arasında ufalayıp külleri silkeledi. Faolain ve Theodrin hakkındaki gerçeği yalnızca Egwene, Siuan ve Leane biliyordu. Ve iki Aes Sedai’nin kendileri, elbette. Ama ikisinin de bilmediği çok şey vardı.

Sheriam terslemeyi ılımlı bir tavırla kabullendi. Alev saçlı kadın Salon’daki çöküşünü tamamen atlatmış gibiydi. En azından, vakur görünümünün büyük kısmını yeniden kazanmıştı. Siuan’ın notu yakmasını izlerken çekik yeşil gözleri biraz gerilmiş olabilirdi. Orada olduğunu hatırlamak istekmiş gibi omuzlarından sarkan dar mavi etolü de yokladı. Siuan’ın emirlerini kabul etmek zorunda değildi –Vakanüvisini o konuma sokmak Egwene’e çok haşin bir davranış olurmuş gibi gelmişti– ama Sheriam Siuan’ın da onun emirlerini kabullenmek zorunda olmadığını biliyordu ve Siuan’ın artık Güç’te ondan çok daha düşük seviyede olduğundan bu durum kadının canını sıkıyordu. Onun bilmediği sırların var olduğunu bilmek de canını sıkıyordu. Ama Sheriam bu gerçeklerle yaşamak zorundaydı.

O da bir kâğıt getirmişti, kâğıdı Egwene’in önüne koydu. “Buraya gelirken Tiana’yla karşılaştım Anne ve bunu size ileteceğime söz verdim.”

“Bu” kaçaklar hakkındaki günlük rapordu, ama çömezler aileler biçiminde organize olduktan sonra o raporlar artık her gün, hatta her hafta gelmez olmuştu. Kuzenler hayal kırıklıkları ve gözyaşlarında birbirlerine destek oluyorlar, birbirleriyle konuşarak en kötü hatalardan, örneğin kaçmak fikrinden dönülmesini sağlıyorlardı. Sayfada tek bir isim vardı. Nicola Treehill.

Egwene içini çekti ve kâğıdı indirdi. Kadının hayal kırıklığı ne kadar büyürse büyüsün Nicola’nın öğrenme hırsının ayaklarını buraya bağlayacağını düşünürdü. Ama diğer yandan, onun gittiğini öğrendiğine

üzülmemişti. Nicola komplocu ve vicdansızdı, ilerlemek için şantaja ve başka her şeye başvurabilirdi. Büyük olasılıkla yardım almıştı. Areina kaçmak için iki at çalmaya bir şey demezdi.

Aniden ismin yanındaki tarih dikkatini çekti. Aslında, yanlarında soru işaretleri olan iki tarih. Resmi belgeler ve anlaşmalar dışında, değil hangi gün olduğu, aylar bile nadiren belirtilirdi. Bu İnayet Senesi'nin Saven ayının on ikinci gününde, Illian'da tanıklar huzurunda imzalanmış ve mühürlenmiş... Bir de bu tür raporlarda ve bir kadının ismi çömez defterine kaydedilirken. Sıradan kullanım için, şu bayram gününün şu kadar gün öncesi ya da sonrası yeterli olurdu. Yazılı tarihler Egwene'e her zaman biraz tuhaf gelirdi. Ne gördüğünden emin olmak için parmaklarını kullanarak sayması gerekti.

"Nicola üç dört gün önce kaçtı ve Tiana şimdi mi raporluyor, Sheriam? Üç gün mü, yoksa dört gün mü önce olduğundan bile emin değil, öyle mi?"

"Nicola'nın kuzenleri kaçışını saklamış, Anne." Sheriam başını hüzünle iki yana salladı. Ama tuhaf bir biçimde, gülümsemesi eğlenti dolu görünüyordu. Ya da hayranlık dolu. "Sevgilerinden değil; görünüşe göre, çocuğun gitmesinden memnun olmuşlar ve geri getirileceğinden korkmuşlar. Kehanet Yetisi hakkında oldukça kurumlu olabiliyordu. Korkarım Tiana onlara çok kızmış. Bugün ve gelecek günlerde hiçbiri sınıflarında rahat rahat oturamayacaklar, korkarım. Tiana, Nicola bulunana kadar her birine her gün kahvaltı yerine dayak yedirmeyi düşündüğünü söyledi. Ama bence vazgeçebilir. Nicola'nın kaçışının üzerinden bu kadar zaman geçtiğine göre, bulunması biraz zaman alabilir."

Egwene hafifçe irkildi. Çömezler Sorumlusu'na kendi yaptığı ziyaretleri hatırlayabiliyordu. O zamanlar o makam önündeki kadın tarafından işgal ediliyordu. Sheriam'ın eli sertti. Günlük doz haşin olurdu. Ama bir kaçağın gidişini saklamak, yatma zamanından sonra gizli gizli dolaşmak ya da eşek şakası yapmaktan daha ciddi bir suçtu. Raporu bir yana itti.

"Tiana nasıl uygun görürse öyle halleder," dedi. "Sheriam, Aes Sedailerin düşümden nasıl bahsettikleri konusunda bir değişiklik oldu mu?" Sheriam saldırısı hakkındaki düşünü, gördükten sonraki sabah açıklamıştı ve söylediği kadınlar ona kayıtsızca bakmışlardı. Bunun sebebi, Anaiya'nın ölümü henüz tazeyken görmüş olmasıydı, anlaşılan. O cinayet herkesi sersemletmişti.

Sheriam yanıt vermek yerine boğazını temizledi ve mavi çizgili eteğini düzeltti. "Siz farkında olmayabilirsiniz, Anne, ama Nicola'nın

kuzenlerinden biri Larine Ayellin. Emond Meydanı'ndan," diye ekledi, Egwene bunu zaten bilmiyormuş gibi. "Tüm aileyi affetseniz kimse onları kayırdığınızı düşünmez. Tiana vazgeçse de vazgeçmese de, arada geçen zamanda onlara karşı çok sert davranmayı düşünüyor. Acı çekecekler."

Egwene dingildek sandalye bacağı yüzünden büyük dikkatle arkasına yaslanarak diğer kadına kaşlarını çattı, Larine onunla hemen hemen aynı yaştaydı ve büyürken yakın arkadaşlardı. Dedikodu yaparak, Kadın Kurulu'nun yeterince büyüdüklerine karar verdiğinde saçlarını nasıl örecekleri konusunda deneyler yaparak birlikte saatler geçirmişlerdi. Buna rağmen, Larine Emond Meydanı kızları arasında, Egwene'in gerçekten de Amyrlin Makamı olabileceğini kabullenmiş birkaç kişiden biriydi, ama bunu daha çok mesafesini koruyarak gösteriyordu. Ama Sheriam Egwene'in birilerini *kayıracağını* mı düşünüyordu? Siuan bile şaşırmış görünüyordu. "Sen herkesten daha iyi biliyor olmalısın, Sheriam, çömez disiplini Çömezler Sorumlusu'nun alanına girer. En azından bir kıza işkence edilmediği sürece ve böyle bir şey olduğunu söylemedin. Dahası, Larine bugün bir kaçağa yardım etmesinin yanına kalacağını düşünürse –bir kaçağa yardım etmek, Sheriam!– yarın nelerin yanına kalacağını düşünecek? Dayanacak cesareti varsa şala ulaşabilir. Onu, kötü davranışlarından dolayı Kule'den kovduracak bir yola koymam. Şimdi. Düşüm hakkında ne diyorlar?"

Sheriam çekik yeşil gözlerini kırpıştırdı ve Siuan'a baktı. Işık, kadın Egwene'in Siuan orada olduğu için mi sert davrandığını düşünüyordu? Siuan hikâyeler yayabilir diye mi? Daha iyi düşünebiliyor olmalıydı; *gerçekten* Çömezler Sorumlusu olmuştu. "Aes Sedailer arasındaki tavır, Anne," dedi Sheriam sonunda, "hâlâ Seanchanların bin beş yüz kilometre uzakta olduğu. Yolculuk etmeyi bilmedikleri ve Tar Valon'a yürümeye başlarlarsa bunu onlar iki yüz fersah uzaktayken öğreneceğimiz üzerine."

Siuan kendi kendine, kulağa hiç de iyi gelmeyen bir şeyler mırıldandı, ama sesinde şaşkınlık yoktu. Egwene'in içinden de küfretmek geliyordu. Anaiya'nın öldürülmesi hakkındaki endişelerin Aes Sedailerin kayıtsızlığı ile ilgisi yoktu. Egwene'in Düşgören olduğuna inanmıyorlardı. Anaiya emindi, ama Anaiya ölmüştü. Siuan ve Leane inanıyordu, ama ikisi de sabırsız bir nezaketten daha fazlası ile dinlenecek kadar yüksek seviyeli değildi. O kadar da dinlenirlerse. Ve Sheriam'ın inanmadığı da oldukça açıktı. Sadakat yeminine Egwene'in dilediği kadar titizlikle uyuyordu, ama

birine inanmasını emredemezdiniz. Onlara söylediğiniz şeyi tekrarlarlardı ve hiçbir şey değişmezdi.

Sheriam gittiği zaman Egwene kendini, kadını buraya neyin getirdiğini merak ederken buldu. Sırf Larine'in ceza göreceğini hatırlatmak için olabilir miydi? Kuşkusuz hayır. Ama Egwene'in sorularına yanıt vermek dışında hiçbir şey söylememişti.

Biraz sonra Myrelle geldi, Morvrin de arkasından. Egwene iki kadının da çadıra girmeden önce Kaynak'ı salıverdiğini hissetti. Muhafızlarını dışarıda bırakmışlardı. Giriş kapaklarının kenara itildiği o kısa anlarda bile, adamlar Muhafızlar için bile fazla ihtiyatlı görünmüştü.

Myrelle'in iri kara gözleri Siuan'ı görünce çakmak çakmak oldu, burun delikleri kabardı. Morvrin'in yuvarlak yüzü cilalanmış taş kadar pürüzsüz kaldı, ama koyu kahverengi eteğini, bir şey siliyormuş gibi, iki eliyle silkeledi. Belki farkında olmadan yapmıştı. Sheriam'ın aksine, onlar Siuan'ın emirlerini kabul etmek zorundaydı ve bu ikisinin de hoşuna gitmiyordu. Egwene onların burunlarını sürtmek istediğinden değil, ama Siuan'a güveniyordu ve yemin etmiş olsalar da olmasalar da, onlara tam olarak güvenmiyordu. Siuan'a güvendiği kadar değil. Dahası, ona yemin etmiş Aes Sedailere nelerin yapılmasını istediğini söylemenin, imkânsız olmasa da uygunsuz kaçtığı zamanlar oluyordu. Siuan mesaj taşıyabiliyordu ve böylece Egwene o emirlere itaat edildiğinden emin oluyordu.

Düşler konusunu doğrudan sormuştu, ama anlattıklarının Sheriam'ın anlattıklarına uyması şaşırtıcı değildi. Seanchanlar uzaktaydı. Bu durum değişecek olursa, önceden haberleri olurdu. Hikâye, bir buçuk haftadır aynıydı. Daha da kötüsü...

"Anaiya hayatta olsa farklı olabilirdi," dedi Morvrin, yazı masasının önündeki dingildek taburelerden birinin tepesinde denge kurarak. Cüssesine rağmen bunu rahatça ve zarafetle yapıyordu. "Anaiya gizemli bilgilere sahip olmakla ünlüydü. Ben kendi adıma, hep onun Kahverengi'yi seçmiş olması gerektiğini düşünmüşümdür. Eğer o sizin Düşgören olduğunuzu söylemişse..." Egwene'in keskin bakışı üzerine dişlerini takırdatarak ağzını kapattı. Myrelle aniden ellerini mangalda ısıtmaya daldı.

Bu iki kadın da inanmıyordu. Siuan ve Leane dışında, koca kampta Egwene'in gerçek bir düş gördüğüne kimse inanmıyordu. Darein'deki görüşmeleri Varilin devralmıştı, Beonin'i beceriyle daha önemsiz bir role itmişti ve neden belli bir uyarıyı tam olarak şu anda iletmediği konusunda bahaneler uydurup duruyordu. Belki birkaç gün sonra, görüşmeler daha

rahat ilerlerken. Aes Sedailer diğer yanı gücendirip gönderecek tek kelime etmeden, kısır döngüye girmiş konuşmalardan başka bir şey varmış gibi. Siuan ve Leane dışında kimse. Egwene onların inandığını düşünüyordu.

Myrelle, elini közlere sokmaya hazırlanırmış gibi görünerek mangaldan döndü. “Anne, Shadar Logoth’un yok edildiği günü düşünüp duruyordum...” Çadıra parlak sarmallarla boyanmış üç bacaklı bir tabure taşıyan, koyu mavi giysiler içinde uzun yüzlü bir kadın girince susup mangala döndü yine.

Maigan güzel bir kadındı, iri gözleri ve dolgun dudakları vardı, ama bir şekilde uzamış görünüyordu. Çok uzun boylu değildi, ama elleri bile uzun görünüyordu. Morvrin’e soğuk soğuk başını salladı ve Myrelle’i anlamlı anlamlı görmezden geldi. “Bugün kendi taburemi getirdim, Anne,” dedi, elinde bir tabure taşırken kırabileceği kadar diz kırarak. “Sizinkiler çok sallanıyor, eğer söylememe izin verirseniz.”

Anaiya’nın ölümünün Mavi Ajah’ın Egwene’in “danışman heyetine” bir başkasını ataması anlamına gelmesi şaşırtıcı olmamıştı, ama Egwene o kişinin kim olacağını öğrendiğinde en iyisini ummuştu.. Maigan, Siuan Amyrlin’ken onun müttefiklerinden biriydi.

“Siuan’ı çay getirmeye göndermeme izin verir misiniz, Anne?” dedi Maigan, taburesine otururken. “Gerçekten işe koşturacak bir çömez ya da Kabuledilmiş bulundurmalısınız, ama Siuan da iş görür.”

“Çömezlerin dersleri var, Kızım,” diye yanıt verdi Egwene, “ve aile düzenlemesine rağmen Kabuledilmişler kendi çalışmaları için zor zaman buluyor.” Dahası, ne zaman biriyle yalnız görüşmesi gerekse bir çömezi ya da Kabuledilmiş’i soğuğa göndermesi gerekirdi. Henüz sıcağı ya da soğuğu görmezden gelmeyi öğrenmemiş birisi için zor olurdu, ayrıca içeride gizli gizli dinlemeye değer bir şeyler döndüğünü herkese haber veren bir bayraktan farksız olurdu. “Siuan, lütfen bize biraz çay getirebilir misin? Eminim birer fincan sıcak çay hepimize iyi gelir.”

Siuan çadırın girişine yönelirken Maigan uzun parmaklı elini ona uzattı. “Çadırımda bir kavanoz nane balı var,” dedi azametle. “Onu da getir. Ve baldan aşırmaya kalkma. Tatlıyı sevdiğini hatırlıyorum. Acele et bakalım.” Maigan eskiden müttefikti. Şimdi, Beyaz Kule’nin kırılmasının suçunu Siuan’a atan pek çok Aes Sedai’den biriydi.

“Nasıl istersen, Maigan,” diye yanıt verdi Siuan uysal bir sesle. Hatta dışarı seğirtmeden önce hafifçe diz kırdı. Ve acele etti. Maigan Myrelle ya da Morvrin kadar yüksek seviyeliydi ve Siuan’ı ondan koruyacak emirler ya

da sadakat yeminleri yoktu. Uzun yüzlü kadın tatminle hafifçe başını salladı. Siuan Mavi Ajah'a yeniden kabul edilmek için yalvarmak zorunda kalmıştı. Söylentilere bakılırsa, yalvarma konusunda en çok ısrar eden Maigan olmuştu.

Morvrin Siuan'ın arkasından çıkmak için izin aldı. Belki de bir sebepten ona yetişmek istiyordu. Ama Myrelle taburelerden birine oturdu ve Maigan ile yarışmaya başladı; kimin diğerini daha iyi görmezden gelebileceği konusunda. Egwene iki kadın arasındaki düşmanlığı anlamıyordu. Bazen, insanlar birbirlerinden hoşlanmıyordu işte. Her durumda, sohbet edilmesini engelliyordu. Egwene bu fırsattan faydalanarak Siuan'ın dosyalarındaki sayfaları karıştırdı, ama Illian'dan gelen söylentilere ya da Cairhien'den gelen imalara yoğunlaşamıyordu. Theodrin'in Sarı Temsilcileri heyecanlandıran bir hikâye olduğu iddiasını açıklayan hiçbir şey yoktu. Siuan bilse bir şeyler söylerdi.

Maigan ile Myrelle, Egwene'in sayfaları çevirmesi dünyadaki en ilginç aktiviteymiş gibi onu izliyorlardı. Egwene ikisini de gönderebilirdi, ama Myrelle'in Shadar Logoth'un yeryüzünden silindiği gün hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu. Birini göndermeden diğerini gönderemezdi. İkisine de lanet olsundu!

Siuan üzerinde gümüş bir çaydanlık ve porselen kupalar bulunan ahşap bir tepsiyle döndüğünde –ve Maigan'ın bal kavanozuyla– arkasından plaka ve zincir zırh giymiş bir asker girdi; tepe tutamı dışında kalan tüm saçlarını tıraşlamış genç bir Shienarlı. Genç, ama genç değil. Ragan'ın esmer yanağında, bir oktan kalan beyaz, büzülmüş bir yara izi vardı ve yüzü, ancak her an ölümü yaşayan bir adamın yüzünün olabileceği kadar sertti. Siuan çay fincanlarını dağıtırken adam bir eliyle ay sorguçlu miğferini kalçasına dayayarak, diğerini kılıç kabzasına koyarak eğildi. Yüz ifadesinde, Egwene ile daha önce de karşılaştığını anlatan hiçbir şey yoktu.

"Hizmet etmek şereftir, Anne," dedi resmiyetle. "Beni Lord Bryne gönderdi. Akıncıların dün gece ırmağın bu yanına geçmiş gibi göründüğünü aktarmamı istedi. Aes Sedailerle birlikte. Lord Bryne devriyeleri iki katına çıkartıyor. Aes Sedailerin kamptan ayrılmamasını tavsiye ediyor. Olay çıkmaması için."

"Bana izin verir misiniz, Anne?" dedi Siuan aniden, tuvalete gitmesi gerektiğini anlayan bir kadının hafifçe mahcup sesiyle.

"Evet, evet," dedi Egwene, becerebildiğince sabırsız bir şekilde ve diğer kadının çadırdan fırlamasını beklemeden devam etti. "Lord Bryne'a söyle,

Aes Sedailer ne zaman, nereye gitmek isterlerse giderler." Adama "Ragan" demeden ağzını kapattı, ama bu daha da sert görünmesinden başka işe yaramadı. Öyle olduğunu umuyordu.

"Söylerim, Anne," diye yanıt verdi adam, yeniden eğilerek. "Yüreğim ve ruhumla hizmet ediyorum."

Adam dışarı çıkarken Maigan hafifçe gülümsedi. Askerleri onaylamıyordu –Muhafızlar iyi ve gerekliydi; askerler ise temizlemesi başkalarına kalan kargaşalar yaratırdı, onun fikrine göre– ama Egwene ile Gareth Bryne'ın arasını açacakmış gibi görünen her şeyi beğenirdi. Ya da belki, Lelaine'in beğendiği söylenebilirdi. Bu konuda, Maigan tepeden tırnağa Lelaine'in adamıydı. Myrelle şaşkın şaşkın bakmakla yetindi. Egwene'in Lord Bryne ile iyi geçindiğini biliyordu.

Egwene kalkıp kendine bir fincan çay doldurdu. Ve Maigan'ın balından biraz aldı. Elleri titremiyordu. Tekneler yerli yerindeydi. Birkaç saat sonra Leane Bode'yi alacak, kamptan epey uzaklaşacak, sonra ne yapacaklarını açıklayacaktı. Larine hak ettiği cezayı görmeliydi ve Bode de yapılması gereken şeyi yapmalıydı. Egwene Kara Aes Sedai avına gönderildiğinde Bode'den gençti. Shienarlılar yürekleri ve ruhlarıyla, Afet'te Gölge'ye karşı savaşta hizmet görüyorlardı. Aes Sedailer ve Aes Sedai olacak olanlar Kule'ye hizmet ederdi. Gölge'ye karşı, tüm silahlardan daha güçlü bir silah ve dikkatsiz ellerde aynı ölçüde keskin bir silah.

Romanda, giriş kapaklarını onun için açık tutan Theodrin ile birlikte geldiğinde, gri saçlı Sarı kusursuz bir reverans yaptı. Bir Temsilci'nin Amyrlin'in huzurunda yapması gerekenden ne fazla, ne az. Artık Salon'da değildiler. Amyrlin orada denkler arasında önde gelen olsa da, kendi çalışma odasından bundan daha fazlasıydı. Romanda için bile. Ama Egwene'in yüzüğünü öpmeye kalkmadı. Her şeyin bir sınırı vardı. Myrelle ile Maigan'ı, gitmelerini istemeyi düşünürmüş gibi süzdü. Ya da belki gitmelerini söylemeyi. Hassas bir meseleydi. Temsilciler itaat beklerdi, ama iki kadın da onun Ajahından değildi. Ve burası Amyrlin'in çalışma odasıydı.

Sonunda, ikisini de yapmadı, Theodrin'in kenarları sarı çiçek işlemeli pelerinini almasına ve ona bir fincan çay doldurmasına izin verdi. Theodrin'e, bunları yapmasını söylemesine gerek yoktu. Romanda boş bir tabureye yerleşirken Theodrin surat asarak, şalını çekiştirerek bir köşeye çekildi. Taburenin dengesiz bacaklarına rağmen Romanda, pelerininin altına

takmış olduğu sarı saçaklı şalını düzeltirken, Kule Salonu'nda bir sırada, hatta bir tahtta oturuyormuş gibi görünmeyi başarıyordu.

"Konuşmalar kötü gidiyor," dedi o tiz, ezgili sesiyle. Yine de bir şeyi ilan edermiş gibi konuşmayı başarmıştı. "Varilin kızgınlıktan dudaklarını çiğniyor. Magla da kızgın, hatta Saroiya da. Saroiya dişlerini gıcırdatmaya başlamışsa, çoğu Aes Sedai'nin bağırmaya başlayacağı bir noktada demektir." Janya dışında, Kule bölünmeden önce Temsilci olan herkes pazarlıklara dahil olmuştu. Eskiden Salon'dan tanıdıkları kadınlarla konuşuyorlardı ne de olsa. Beonin neredeyse ayak işlerine koşulmaya başlamıştı.

Romanda çayı dudaklarına dokundurdu, sonra tek kelime etmeden tabağının üzerinde duran fincanı kenara uzattı. Theodrin köşeden fırlayıp fincanı aldı, tepsiye götürdü, bal koydu ve fincanı Temsilci'ye iade etti. Kendisi de köşesine çekildi. Romanda çavı yine tattı ve başını onayla salladı. Theodrin'in yüzü kızardı.

"Konuşmalar nasıl gidiyorsa öyle gidecek," dedi Egwene dikkatle. Romanda sahte ya da değil, her tür pazarlığa karşı çıkmıştı. Üstelik bu gece ne olacağını biliyordu. Salon'u bu konuda karanlıkta bırakmak, gereksiz bir tokat gibi gelmişti.

Kadın başını sallarken Romanda'nın kafasındaki sıkı topuz da sallandı. "Bize bir şeyi gösterdiler bile. Elaida onun adına konuşan Temsilcilerin duruşlarını kıl payı değiştirmelerine bile izin vermeyecek. Bir sıçanını duvara yerleştiği gibi Kule'ye yerleşmiş durumda. Onu oradan çıkarmanın tek yolu peşine gelincikleri takmak." Myrelle gırtlağından bir ses çıkardı ve Maigan'dan şaşkın bir bakış kazandı. Romanda'nın bakışları Egwene'in yüzünden ayrılmadı.

"Elaida öyle ya da böyle yerinden edilecek," dedi Egwene sakin sakin, fincanını tabağına bırakarak. Eli titremiyordu. Kadınlar ne öğrenmişti? Nasıl?

Romanda, yeterince ballı değilmiş gibi, fincanına bakarak yüzünü buruşturdu. Ya da Egwene daha fazlasını söylemediği için hayal kırıklığına uğramış gibi. Kadın, kılıcını kaldırarak yeni bir saldırıya hazırlanan bir kılıç ustası gibi taburesinde kıpırdandı. "Kandaşlar hakkında söyledikleriniz, Anne. Onlardan birkaç düzine değil binden fazlası olduğu hakkındaki. Bazılarının beş yüz altı yüz yaşında olduğu." Bu imkânsızlık üzerine başını iki yana salladı. "O kadınların hepsi nasıl Kule'nin dikkatinden kaçmış olabilir?" Bir soru sormuyor, meydan okuyordu.

“Deniz Halkı arasında ne kadar çok yabani olduğunu yeni öğrendik,” diye yanıt verdi Egwene nazikçe. “Ve gerçekte kaç tane olduğundan hâlâ emin değiliz.” Romanda’nın yüz buruşturması bu sefer o kadar hafif değildi. Sırf Illian’da yüzlerce Deniz Halkı yabanisi olduğunu ilk doğrulayan Sarılar olmuştu. Egwene’e ilk puan.

Ama Romanda’nın işini bitirmek için bir puan yeterli değildi. Onu kötü yaralamak için bile yeterli değildi. “Buradaki işimiz bittiği zaman onları avlamamız gerekecek,” dedi kadın sert bir sesle. “Sırf kaçakların izini sürebilmek için Ebou Dar ve Tar Valon’da birkaç düzine kaçak kalmasına izin vermek bir şey, ama binlerce yabaninin... organizasyon kurmasına izin veremeyiz.” Yabanilerin organizasyon kurması fikrine, cümlenin kalanından daha fazla horgörü yüklemişti. Myrelle ve Maigan dikkatle izliyor, dinliyorlardı. Maigan öyle dalmıştı ki öne eğilmişti. İkisi de Egwene’in yaydığı söylentilerden daha fazlasını bilmiyordu. Herkes o söylentilerin Siuan’ın göz ve kulaklarından geldiğini varsayıyordu.

“Binden epey yüksek,” diye düzeltti Egwene, “ve teki bile yabani değil. Bütün kadınlar, yakalanmaktan kurtulmuş birkaç kaçak dışında, Kule’den gönderilmiş olanlar.” Sesini yükseltmedi, ama her cümleyi Romanda’nın gözlerine bakarak, kararlılıkla söyledi. “Her durumda, onları nasıl avlamayı öneriyorsun? Bütün ülkelere yayılmışlar, her tür işi yapıyorlar. Tesadüf eseri, Ebou Dar toplandıkları ve tesadüf eseri karşılaşmadıkları tek yerdi ve onlar da Seanchanlar geldiğinde kaçtı. Trolloc Savaşları’ndan bu yana, Kandaşlar Kule’nin yalnızca onların bilinmesini istediği şeyleri bilmesine izin verdiler. İki bin senedir Beyaz Kule’nin burnunun dibinde saklanıyorlar. Kule’nin nüfusu azalırken onlarınki artıyor. Kule’nin çömez olamayacak kadar yaşlı bularak görmezden geldiği onca kişinin arasından onları nasıl bulmayı öneriyorsun? Kandaşlar hiçbir şekilde kendilerini göstermiyorlar, Romanda. Güç’ü neredeyse Aes Sedailer kadar sık kullanıyorlar, ama başka herkes gibi yaşlanıyorlar. Tek farkları, daha yavaş yaşlanmaları oluyor. Saklı kalmak istiyorlarsa onları asla bulamayız.” Bu, Egwene’e bir sürü puan demekti, hem de karşı tarafa puan kaptırmadan. Romanda’nın alnı hafifçe terlemişti, bir Aes Sedai’nin çaresiz kaldığının kesin işareti. Myrelle kıpırdamadan oturuyordu, ama Maigan, taburesi ne kadar sağlam olursa olsun, burun üstü düşmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Romanda dudaklarını yaladı. “Yönlendirebiliyorlarsa, o görünüşü kazanacaklardır. Yaşlanıyorlarsa o kadar da sık yönlendiriyor olamazlar. Ve

her durumda, beş yüz altı yüz sene yaşamaları imkânsız!" Gerçekler daha fazla gizlenemeyecekti anlaşılan.

"Aes Sedailer ve Kandaşlar arasında yalnızca tek bir gerçek fark var," dedi Egwene sessizce. Sözcükler yine de çok yüksek çıktı sanki. Romanda bile nefesini tutmuş gibiydi. "Beyaz Kule'den, Yemin Çubuğu üzerine yemin edemeden ayrıldılar." İşte; sonunda açığa vurulmuştu.

Romanda ölümcül bir darbe almış gibi irkildi. "Sen henüz Yeminleri etmedin," dedi boğuk bir sesle. "Onlara sırt dönmeyi mi düşünüyorsun? Aes Sedailerden onlara sırt dönmelerini mi isteyeceksin?" Myrelle ya da Maigan inledi. Belki ikisi birden.

"Hayır!" dedi Egwene keskin bir sesle. "Bizi Aes Sedai yapan Üç Yemin ve çubuk elimize geçer geçmez yemin edeceğim!" Derin bir nefes alarak sesini alçalttı. Ama diğer kadını da tartışmaya çekmek, dahil etmek için öne eğildi. İkna etmek için. Neredeyse elini uzatacaktı. "Mevcut durumda, Aes Sedailer son senelerini huzur içinde yaşamak için emekli oluyorlar, Romanda. O senelerin son seneleri olmaması daha iyi olmaz mıydı? Aes Sedailer emekli olduklarında Kandaşlara katılsalar, Kandaşları Kule'ye bağlayabilirlerdi. Nafile bir av için gerek kalmazdı." Bu kadar ileri gitmişti; son adımı atsa da olurdu. "Yemin Çubuğu bağlayabildiği gibi çözebiliyor da."

Maigan dizleri üzerine halılara düştü ve biri onu itmiş gibi kızgın kızgın eteğini silkeleyerek doğruldu. Myrelle'in zeytin tenli yüzü hafifçe solmuştu.

Romanda hafifçe kıpırdanarak fincanını yazı masasının kenarına koydu ve şalına sarınarak doğruldu. Theodrin bir leydi hizmetkârı gibi sarı işlemeli pelerinini omuzlarına dolar, altın iğneyi takar, kıvrımları dikkatle düzenlerken o ifadesiz bir yüzle Egwene'e bakmaya devam etti. Romanda ancak ondan sonra, taş gibi bir sesle konuştu. "Ben küçük bir kızken, Aes Sedai olmayı düşlerdim. Beyaz Kule'ye geldiğim günden itibaren bir Aes Sedai gibi yaşamaya çalıştım. Aes Sedai olarak yaşadım ve Aes Sedai olarak öleceğim. Buna izin verilemez!"

Gitmek için hızla döndü, ama oturduğu tabureyi, görünüşe göre farkında olmadan devirdi. Theodrin de onun peşinden seğirtti. Tuhaftır, yüzünde endişe vardı.

"Anne?" Myrelle derin bir nefes aldı. Parmakları koyu yeşil eteğini çekiştiriyordu. "Anne, gerçekten de önerdiğiniz?.." Söyleyemezmiş gibi, sesi soldu gitti. Maigan, öne eğilme dürtüsüne direniyormuş gibi oturuyordu taburesinde.

“Gerçekleri ortaya serdim,” dedi Egwene sakin sakin. “Karar Salon’a kalmış. Söyle bana, kızım. Yaşamak ve Kule’ye hizmet etmek varken, sen olsan ölmeyi mi seçerdin?”

Yeşil ve Mavi Aes Sedailer bakıştılar, sonra ne yaptıklarını fark ettiler ve hemen birbirlerini görmezden gelmeye devam ettiler. İkisi de yanıt vermedi, ama Egwene kadınların gözlerinin arkasında düşüncelerin çalkalandığını görebiliyordu neredeyse. Birkaç dakika sonra ayağa kalkıp tabureyi düzeltti. Bu bile, bu işi onun yapması gerektiği için baştan savma özürlerden daha fazla tepki yaratamadı. Sonra sessizce düşüncelere daldılar.

Egwene Siuan’ın dosyalarındaki sayfalara dönmeye çalıştı –Tear Taşı’ndaki yenişememe durumu sürüyordu ve bu işin nasıl sona ereceğine dair kimse fikir beyan edemiyordu– ama Romanda gittikten kısa süre sonra Lelaine geldi.

Romanda’nın aksine, ince Mavi Temsilci yalnızdı ve kendi çayını doldurdu. Boş tabureye yerleşerek kürk astarlı pelerinini omuzlarından arkaya attı ve iri safirler kakılmış gümüş bir iğneden arkaya sarkmasına izin verdi. O da şalını takmıştı; Temsilciler genelde şallarını takardı. Lelaine Romanda’dan daha açıksözlüydü. Ya da öyle görünüyordu. Gözlerinde keskin bir ışıltı vardı.

“Kairen’in ölümü Siyah Kule ile bir tür anlaşma şansını daha da zorlaştırdı,” diye mırıldandı çay fincanının üzerinden, çay kokusunu içine çekerek. “Bir de zavallı Llyw ile uğraşmak gerekecek. Belki Myrelle onu alır. Üç Muhafızından ikisi eskiden başkasına aitti. Aes Sedaileri ölen iki Muhafız kurtarabilen başkası çıkmadı.”

Egwene bunda özel bir vurgu duyan tek kişi değildi. Myrelle’in yüzü kesinlikle solmuştu. Saklayacak iki sırrı vardı ve bunlardan biri aslında dört Muhafız sahibi olduğuydu. Lan Mandragoran’ın bağının Moiraine’den ona geçmesi, yüzlerce senedir yapılmamış bir şeydi. Bugün, bir erkekle isteği dışında bağ kurmak olarak görülüyordu. Bu, daha da uzun süredir yapılmayan bir şeydi. “Üç benim için yeterli,” dedi nefes nefese. “Bana izin verirseniz, Anne?”

Myrelle hızlı hızlı yürüyerek çadırdan çıkarken Maigan yumuşak sesle güldü. Myrelle, daha giriş kapakları yerlerine inmeden *saidar*’a kucak açtığı fark edilmeyecek kadar hızlı yürüyememişti.

“Elbette,” dedi Lelaine, diğer Mavi ile eğlenti dolu bakışlar paylaşarak, “onun Muhafızları ile evlendiği söyleniyor. Hepsiyle birden. Belki zavallı Llyw koca olarak uygun değildir.”

“Adam *gerçekten* at kadar geniş,” diye araya girdi Maigan. Myrelle’in kaçışı kadını eğlendirmiş olsa da, sesinde kötücül bir tını yoktu. Yalnızca bir gerçeği ifade ediyordu. Llyw çok iri bir adamdı. “Sanırım onu alabilecek genç bir Mavi tanıyorum. O tür adamlara ilgi duyuyor.”

Lelaine, genç Mavi’nin bir Muhafız bulduğunu anlatan bir ifade ile başını salladı. “Yeşiller çok tuhaf olabiliyor. Elayne Trakand’ı ele alalım, örneğin. Aslında, Elayne’in Yeşil’i seçeceği hiç aklıma gelmezdi. Ben onu Mavilerden sayıyordum. Kız siyasi akımlar konusunda becerikliydi. Gerçi güvenli olamayacak kadar derin sulara dalma eğilimine de sahip. Sizce de öyle değil mi, Anne?” Gülümseyerek çayını yudumladı.

Bu Romanda’nın incelikli yoklamasına hiç benzemiyordu. Bu, durup dururken ortaya çıkan bir kılıç ile hamle üzerine hamle yapmaktı. Lelaine, Myrelle ve Lan meselesini biliyor muydu? Caemlyn’e birini mi yollamıştı ve eğer yollamışsa, ne kadarını öğrenmişti? Egwene Romanda’nın da dengesiz ve sersemlemiş mi hissettiğini merak etti.

“Kairen’in öldürülmesinin bir anlaşma yapılmasını engellemeye yeteceğini mi düşünüyorsun?” dedi. “Bunun delice bir intikam için geri dönen Logain’in işi bile olabilir, kimse bilmiyor.” Işık aşkına, bunu neden söylemişti? Dilini ve aklını dizginlemeliydi. “Ya da, daha büyük olasılıkla, buralarda bir çiftlikte ya da köprü kasabalarından birinde yaşayan zavallı bir aptalın işi.” Lelaine’in gülümsemesi derinleşti ve bu seferki eğlenti dolu değil alaylıydı. Işık, kadın aylardır bu kadar saygısızlık göstermemişti.

“Logain intikam istiyor olsa, Anne, Beyaz Kule’ye gidip Kızılları öldürmeye çalışırdı bana göre.” Gülümsemesine rağmen sesi rahat ve ifadesizdi. Rahatsız edici bir zıtlık. Belki niyeti buydu. “Belki de bunu yapmaması yazıktır. Elaida’yı yerinden edebilir. Ama bu kadının hak ettiğinden daha kolay bir son olur. Hayır, Kairen Anaiya’dan daha önemli bir sebep olmaz, ama ikisi birleşince Aes Sedailer güvenlik önlemleri ve engeller konusunda daha fazla endişeleneceklerdir. O adamlara ihtiyacımız olabilir, ama kontrolün *bizde* olacağından emin olmak *zorundayız*. Mutlak kontrolün.”

Egwene başını salladı. Küçük bir baş sallama. Kabul ediyordu, ama... “Bunu onlara kabul ettirmek güç olabilir,” dedi. Güç. Bugün gerçekleri olduğundan önemsiz göstermek konusunda olumlu bir yetenek sergiliyordu.

“Muhafız bağı hafifçe değiştirilebilir,” dedi Maigan. “Bu haliyle, birazcık bükerek bir erkeğe dilediğini yaptırabiliyorsun, ama bükme ihtiyacı kolaylıkla kaldırılabilir.”

“Bu İçtepi’ye çok fazla benziyor,” dedi Egwene kararlılıkla. O örgüyü Moghedien’den öğrenmişti, ama yalnızca ona nasıl karşı çıkacağını bulmak için. O şey pisti, bir başka insanın iradesini, tüm benliğini çalmaktı. Üzerinde İçtepi uyguladığınız kişi siz ne emrederseniz yapardı. Her şeyi. Ve bunun kendi seçimi olduğuna inanırdı. Sırf bunu düşünmek bile kirlenmiş hissetmesine sebep oluyordu.

Ama Maigan Egwene’in bakışlarına, Lelaine’in yaptığı kadar sükûnetle karşılık verdi ve sesi de yüzü kadar ifadesizdi. O pis olduğunu düşünmüyordu. “İçtepi Cairhien’deki Aes Sedailer üzerinde kullanıldı. Bu artık kesin görünüyor. Ama ben bağdan, tamamen farklı bir şeyden bahsediyordum.”

“Asha’manları bağ kabullenmeye ikna edebileceğini mi düşünüyorsun?” Egwene sesindeki inanmaz tınıyı yok edememişti. “Buna ek olarak, bağ kurma işini kim yapacak? Bir Muhafızı olan her Aes Sedai bir Asha’man’la bağ kursa bile, Aes Sedai sayısı yeterli olmaz. O da, delirecek biriyle bağ kurmaya aldırmayan Aes Sedai bulabilirsen.”

Maigan her savdan sonra, kabul ediyormuş gibi başını sallıyordu. Ve aslında dinlemiyormuş gibi eteğini düzeltiyordu. “Bağ bir şekilde değiştirilebiliyorsa,” dedi Egwene sözlerini bitirdiğinde, “başka şekillerde de değiştirilebiliyor olmalı. Paylaşmayı, belki biraz da farkındalığı ortadan kaldırmanın bir yolu olabilir. Farklı türden bir bağ olur. Muhafız bağına hiç benzemez. Bunun bir Muhafız sahibi olmaya benzemeyeceği konusunda herkesin hemfikir olacağından eminim. Her Aes Sedai ne kadar gerekirse o kadar Asha’man ile bağ kurar.”

Egwene aniden neler olduğunu anladı. Lelaine, görünürde çay fincanının içine bakarak oturuyordu, ama kirpiklerinin arasından Egwene’i süzmekteydi. Ve Maigan’ın arkasına saklanıyordu. Öfkesini boğan Egwene’in soğuk konuşmaya çalışması gerekmedi. Zaten buz gibiydi.

“Bu *kesinlikle* İçtepi’ye benziyor, Lelaine. Bu *aslında* İçtepi ve sözleri nasıl çarpıtırsan çarpıt bu gerçeği değiştiremezsin. Bunu öneren herkese aynı gerçeği işaret edeceğim. Ve önermekten fazlasını yapan herkesin sopalanmasını emredeceğim. İçtepi yasak ve yasak olarak kalacak.”

“Madem sen öyle diyorsun,” diye yanıt verdi Lelaine ve bu her anlama çekilebilirdi. Sonra açılan konu daha anlamlıydı. “Beyaz Kule zaman zaman hata yapar. Hata yapmadan yaşamak ya da hareket etmek imkânsızdır. Ama yaşarız ve işlerimize bakarız. Ve zaman zaman, mümkün olduğunda, hatalarımızı saklamamız gerekse de, onları telafi ederiz. Acı

verici olsa bile." Fincanını tepsiye bıraktı ve peşinde Maigan ile çıktı. Maigan daha çadırdan çıkmadan Kaynak'a kucak açtı. Lelaine bunu yapmadı.

Egwene bir süre düzenli nefes almaya odaklandı. Kıyının sınırladığı ırmağı uyguladı. Lelaine Egwene al'Vere'i Amyrlin seçmenin telafi edilebilecek bir hata olduğunu söylememişti, ama söylemeye çok yaklaşmıştı.

Chesa Egwene'in öğlen yemeğini bir başka ahşap tepside getirdi. Üzerinde yalnızca bir iki tane kuşku uyandırıcı kara benek olan sıcak, kabuklu ekmek, kaba şalgam ve tahta gibi havuç dilimleri doğranmış, keçi eti olabilecek parçalar da bulunan mercimek yahnisi vardı. Egwene bir kaşıktan fazlasını yiyemedi. Lelaine onu endişelendirdiğinden değil. Lelaine onu daha önce de tehdit etmişti, ama Egwene bir kukla değil Amyrlin olduğunu açıkça ifade ettikten sonra değil. Yemek yemek yerine masanın yan tarafında duran, Tiana'nın raporuna baktı. Nicola potansiyeline rağmen şalı kazanamayacak olabilirdi, ama Kule katır kafalı, kusur dolu kadınları alıp, özgüven sahibi Aes Sedailere dönüştürmek konusunda oldukça deneyimliydi. Larine'i bekleyen parlak bir gelecek vardı, ama önce kuralları öğrenmeli, ancak ondan sonra hangilerinin ne zaman ihlal edilebileceğini düşünmeliydi. Beyaz Kule ikisini de öğretmek konusunda çok iyiydi, ama her şeyin bir sırası vardı. Bode'nin geleceği de parlak olacaktı. Onun potansiyeli neredeyse Egwene'inkine denkti. Ama Aes Sedai, Kabuledilmiş ya da çömez, Kule sizden *Kule için* gereken şeyi yapmanızı beklerdi. Aes Sedai de olsanız, Kabuledilmiş de, çömez de, Amyrlin de.

Chesa döndüğünde tepsiyi neredeyse dokunulmamış bulunca epey itiraz etti, özellikle de hemen hemen dokunulmamış bir kahvaltıdan sonra. Egwene midesinin bozuk olduğunu söylemeyi düşündü, ama vazgeçti. Chesa'nın çayının baş ağrılarına iyi geldiği anlaşıldıktan sonra –en azından birkaç günlüğüne, sonra öncekinden de şiddetli gelmeye başlamışlardı, hem de her gece– tombul kadının her hastalığa bitkisel bir çaresi olduğu ortaya çıkmıştı. Her biri ağzı laf yapan bir çerçiden satın alınmış oluyordu ve her birinin tadı bir öncekinden daha kötü çıkıyordu. O korkunç karışımları içmediğinizde kadın öyle üzgün bakmayı başarıyordu ki, sonunda sırf kadın endişelenmesin diye onları yutarken buluyordunuz kendinizi. Bazen, şaşırtıcı şekilde, işe yarıyorlardı, ama Egwene'in ağzına koymak isteyeceği türden şeyler değildiler. Chesa'yı tepsiyle yolladı ve daha sonra yiyeceğine

söz verdi. Kuşkusuz Chesa bir kazı doyurmaya yetecek bir akşam yemeği ile gelecekti.

Düşünce onu gülümsetecekti neredeyse –yemeğini son lokmasına dek yiyene kadar Chesa tepesine dikilecek, ellerini ovuşturaraktı– ama bakışları Tiana'nın raporuna takıldı. Nicola, Larine ve Bode. Beyaz Kule katı bir hanımdı. Kule Salon'un konsensüsü ile savaşa girene kadar Amyrlin asla... Ama Kule savaştaydı.

Üzerinde tek bir isim yazılı olan kâğıt parçasına bakarak ne kadar oturduğunu bilmiyordu, ama Siuan döndüğünde kararını vermişti. Katı bir hanım kimseyi kayırmazdı.

"Leane ve Bode gitti mi?" diye sordu.

"En az iki saat önce, Anne. Leane Bode'yi teslim edip ırmak aşağı at sürmek zorunda kaldı."

Egwene başını salladı. "Lütfen Daishar'ı eyerlet..." Hayır. Artık Amyrlin'in atını tanıyanlar vardı. Çok fazla insan. Tartışmalar ve açıklamalar için zaman yoktu. Yetkesini dayatmak ve kalıcı olmasını sağlamak için zaman yoktu. "Bela'yı eyerle ve benimle iki sokak kuzeydeki köşede buluş." Hemen herkes Bela'yı da tanıyordu. Onun Siuan'ın atı olduğunu herkes biliyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Anne?" diye sordu Siuan endişeyle.

"Bir at gezisine çıkmayı düşünüyorum. Kimseye söyleme, Siuan." Gözlerini diğer kadının gözlerine dikti. Siuan eskiden Amyrlin'di ve bakışma yarışında bir taşı bile yenebilirdi. Şimdi Amyrlin Egwene'di. "Kimseye, Siuan. Şimdi git. Hemen. Ve acele et." Siuan alnını kırıştırarak çıktı.

Egwene yalnız kalır kalmaz etolü boynundan çıkardı, dikkatle katladı ve kemer kesesine tıktı. Pelerini iyi yündendi ve kalındı, ama oldukça sadeydi. Başlığından sarkan etol yokken, herhangi biri olabilirdi.

Çalışma odasının önündeki yürüyüş yolu boştu, elbette, ama donmuş sokağı geçtikten sonra aralarına Kabuledilmişler ve nadiren de Aes Sedailer karışmış her zamanki beyaz çömez ırmağında ilerledi. Pelerininin altındaki eteğinin çizgili beyaz olmadığını gördüklerinde çömezler yavaşlamadan diz kırıyorlar, Kabuledilmişler o geçerken reverans yapıyorlardı. Aes Sedailer de kendi yüzlerini başlıklarına gizleyerek süzülürcesine yürüyorlardı. Egwene'in bir Muhafız tarafından izlenmediğini fark edenler oluyorsa da, eh, epey Aes Sedai'nin Muhafızı yoktu zaten. Ve herkes parıl parıl *saidar* bulutuyla sarılı değildi. Yalnızca çoğu sarılıydı.

Çalışma odasından iki sokak sonra, seğirten kadınlardan oluşan akıntıdan uzaklaşan tahta yürüyüş yolunun kenarında durdu. Endişelenmemeye çalıştı. Ejderdağı'nın kırık zirvesinin hançerlediği altın bir topa benzeyen güneş ufka olan yolunu yarılamıştı. Dağın gölgesi kampa kadar ulaşmış, çadırları akşam loşluğuna boğuyordu.

Sonunda Siuan Bela'nın sırtında belirdi. Uzun tüylü, ufak tefek kısrak kaygan sokakta emin adımlarla yürüyordu, ama Siuan düşmekten korkarmış gibi dizginlere ve eyere yapışmıştı. Belki de korkuyordu. Siuan Egwene'in gördüğü en kötü binicilerden biriydi. Eteklerini savurarak ve küfürler mırıldanarak eyerden indiğinde canını kurtardığına sevinmiş görünüyordu. Bela Egwene'i tanıyınca kişnedi. Siuan dağılmış başlığını toparlayarak ağzını açtı, ama Egwene o konuşamadan elini kaldırdı. Siuan'ın dudaklarında "Anne" sözcüğünün oluştuğunu görmüştü. Ve büyük olasılıkla elli adım öteden duyulabilen bir sesle konuşacaktı.

"Kimseye söyleme," dedi Egwene alçak sesle. "Not yok, ima yok." Bu her şeyi kapsıyor olmalıydı. "Ben dönene kadar Chesa'ya eşlik et. Endişelenmesini istemiyorum."

Siuan gönülsüzce başını salladı. Ağzında hâlâ asık suratlı bir ifade vardı. Egwene, "notları" ve "imaları" eklemekle akıllılık ettiğini tahmin ediyordu. Eski Amyrlin Makamı'nı bir kız çocuğu gibi surat asmaya bıraktı ve rahatça Bela'nın eyerine tırmandı.

Kamp sokaklarındaki donmuş oyuklar yüzünden tıknaz kısrağı başta yürütmesi gerekti. Ve Siuan'ın Bela'yı yürüyüş hızından daha hızlı sürerken görenler merak edeceği için. Siuan gibi at binmeye çalışıyordu, kararsızca sallanıyor, bir bazen iki eliyle eyerin yüksek kaşına tutunuyordu. Bu davranış, onun da düşecekmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bela başını çevirip ona baktı. Sırtındakinin kim olduğunu biliyordu, Egwene'in bundan daha iyi at bindiğini de biliyordu. Egwene Siuan'ı taklit etmeye çalışmaya devam etti ve güneşin nerede durduğunu düşünmemeye çalıştı. Kamptan çıkana, araba sıralarını aşana, ilk ağaçlar arabaları ve çadırları gözlerden gizleyene dek bu şekilde devam etti.

Sonra eyer kaşının üzerinden eğilip yüzünü Bela'nın yelesine bastırdı. "Beni İki Nehir'den getirdin," diye fısıldadı. "Şimdi de hızlı koşabilir misin?" Doğrularak atını topukladı.

Bela Daishar gibi dörtnala koşamazdı, ama sağlam bacakları karları çalkalayarak koştu. Eskiden araba çekiyordu, yarış ya da savaş atı değildi, ama ne becerisi varsa kullanıyor, Daishar kadar cesurca boynunu

uzatıyordu. Bela koştu, güneş aniden yağlanmış gibi gökyüzünde aşağıya kaydı. Egwene eyerde eğildi ve kısrağı cesaretlendirdi. Güneşle yapacağı bir yarışı kazanamayacağını biliyordu. Ama güneşi yenemese bile, yine de zaman vardı. Bela'nın adımlarına uyarak topuklarını vurmaya devam etti ve Bela koştu.

Alacakaranlık üstlerine yuvarlandı, sonra karanlık çöktü. Egwene ayın Erinin'in üzerinde ışıldadığını gördü. Hâlâ zaman vardı. Daishar'ın sırtında, Gareth'ın yanında durduğu ve ırmak teknelerinin Tar Valon'a doğru kaymasını izlediği noktaya gelmişti. Bela'yı dizginleyerek dinledi.

Kıpırtısızlık. Ve sonra boğuk bir küfür. Karın üzerinde ağır bir yük sürükleyen ve sessiz olmaya çalışan adamların sessiz homurtuları ve sürtünme sesleri. Bela'yı ağaçların arasında, seslere doğru çevirdi. Gölgeler kıpırdandı ve kınlardan çekilen çeliğin yumuşak fısıltısını duydu.

Sonra bir adam, yeterince alçak olmayan bir sesle mırıldandı, "Bu midilliyi tanıyorum. Aes Sedailerden birinin. Eskiden Amyrlin olan kadının. Bana eskiden Amyrlin'miş gibi görünmüyor. Şimdi Amyrlin olandan daha yaşlı değil."

"Bela midilli değil," dedi Egwene sertçe. "Beni Bode Cauthon'a götürün."

Ağaçların arasındaki gece gölgelerinin arasından bir düzine adam belirdi, onu ve Bela'yı sardılar. Hepsi onu Siuan sanmış gibiydi, ama sorun değildi. Onlar için Aes Sedai Aes Sedai'ydi işte. Onu, Bode'nin koyu renk pelerinine sarınarak Bela'dan daha yüksek olmayan bir atın üzerinde oturduğu yere götürdüler. Elbisesi de koyu renkti. Gece vakti beyaz göze çarpardı.

Bode de Bela'yı tanıdı, Egwene onun yanına geldiğinde uzanıp kısrağın kulağını sevgiyle kaşıdı.

"Kıyıda kalıyorsun," dedi Egwene sessizce, "Bittiği zaman benimle dönebilirsin."

Bode, Egwene'in sesini duyunca acımış gibi elini çekiverdi. "Neden?" diye sordu, ama sesinde talep tınısı yoktu. En azından bunu öğrenmişti. "Bunu yapabilirim. Leane Sedai açıkladı ve yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ama benim yapabileceğim kadar iyi değil. Henüz değil." Bu, diğer kadının hak etmediği bir eleştiriye çok benzemişti. "Ben Amyrlin Makamı'yım, Bode. Bazı kararları yalnızca ben verebilirim. Ve bazı şeyleri, ben daha iyi yapabilecekken bir çömezden istememeliyim." Belki bu çok daha ılımlı sayılmazdı, ama Larine ve Nicola'yı ya da Beyaz

Kule'nin tüm kızlarından talep ettiği bedeli açıklayamazdı. Birini Amyrlin bir çömeze açıklayamazdı ve bir çömez diğerini öğrenmeye hazır değildi.

Gece olmasına rağmen, Bode'nin omuzları anlamadığını ifade ediyordu, ama Aes Sedailere itiraz etmemeyi de öğrenmişti. Tıpkı Egwene'in Aes Sedai *olduğunu* öğrendiği gibi. Kalanları zaman içinde öğrenecekti. Kule, ona öğretmek için gereken zamana sahip olacaktı.

Egwene atından inerek Bela'nın dizginlerini askerlerden birine uzattı ve eteklerini kaldırarak karların içinde, zahmetli sürükleme seslerine doğru yürüdü. Büyük bir kayıktı, karın üzerinde kızak gibi ittirilip çekiliyordu. Ağaçların arasından zorlu manevralarla geçirilmesi gereken iri bir kızak. Kayığı iten ya da çeken adamlar Egwene'in dikkatle onları izlemekte olduğunu fark ettiklerinde daha az küfretmeye başladılar. Çoğu erkek Aes Sedailerin çevresinde dillerine hâkim olurdu ve karanlık ve başlık yüzünden Egwene'in yüzünü göremiyor olsalar da, burada, ırmak kıyısında başka kim olabilirdi? Başta onlara eşlik etmesi düşünülen kadın olmadığını biliyorlarsa da, Aes Sedaileri kim sorgulayabilirdi?

Kayığı dikkatle, şapırtı çıkarmamaya özen göstererek ırmağa soktular. Altı adam kayığa binip paçavralarla kaplanmış kürek oyuklarının içindeki küreklere yapıştılar. Adamlar, kayık tahtalarına sürtünen çizmeler ses çıkarmasın diye yalınayaktı. Bu sularda küçük kayıklar işlerdi, ama bu gece akıntılara karşı koymak zorundaydılar. Kıyıdaki adamlardan biri, Egwene binerken yardım etmek için elini uzattı. Egwene pruvadaki oturaklardan birine yerleşti ve pelerinine sıkı sıkı sarındı. Tekne, sudaki küreklerin hafif şıpırtısı dışında sessizce kıyıdan uzaklaştı.

Egwene ileriye, güneye, Tar Valon'a baktı. Şişman, küçülmeye başlamış ayın ışığında beyaz duvarlar ışıldıyordu. Lambaların aydınlattığı pencereler şehre solgun bir parıltı veriyordu. Sanki adanın kendisi *saidar*'a kucak açıyordu. Beyaz Kule, aydınlık pencereleri ile, ayın altında ışıldayan büyük bir kitle halinde, karanlıkta bile göze çarpıyordu. Ayın önünden bir şey geçti ve Egwene'in nefesi kesildi. Bir an Draghkar olduğunu düşündü, onca gece içinde bu gece ortaya çıkan uğursuz bir manzara. Yalnızca bir yarasa, diye karar verdi. Bahar, yarasaların dışarı çıkmasına izin verecek kadar yaklaşmış olabilirdi. Pelerinine daha sıkı sarınarak gittikçe yaklaşan şehre baktı. Daha da yaklaştılar.

Kuzeylimanı'nın yüksek duvarı kayığın önüne dikildiğinde, kürekçiler yavaşladılar ve kayığın pruvası liman girişindeki duvarı kıl payı ıskaladı. Kayık duvara çarpmadan Egwene çarpışmayı önlemek için elini uzatacaktı

neredeyse. O gümbürtü nöbet tutan askerler tarafından işitilirdi kuşkusuz. Ama kürekler suda çekilirken yalnızca küçük şıpırtılar çıkarıyordu ve kayık öyle bir yerde durdu ki Egwene liman boyunca uzanan devasa demir zincirlere dokunabilirdi. Zincirin dev halkaları, üstlerini kaplayan yağla, kendi hafif ışıltılarını saçıyorlardı.

Ama dokunmaya gerek yoktu. Beklemeye de gerek yoktu. *Saidar*'a kucak açtı, içini dolduran yaşam heyecanını hisseder hissetmez örgüleri yerine oturttu. Toprak, Ateş ve Hava zinciri çevreledi; Toprak ve Hava ona dokundu. Siyah demir liman ağzı boyunca bembeyaz çaktı.

Çok da uzak olmayan bir yerde, duvarın üzerinde birinin Kaynak'a kucak açtığını fark etmeye ancak zaman buldu. Sonra bir şey kayığa, Egwene'e çarptı. Egwene onu saran, burnunu ve ağzını dolduran soğuk suyun farkına vardı. Karanlık çöktü.

Egwene altındaki sertliği hissetti. Kadın sesleri duydu. Heyecanlı sesler.

"Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Vay vay. Bu gece beklediğimizden daha iyi bir şey yakaladığımız kesin."

Ağzına bir şey bastırıldı ve hafifçe nane kokan, sıcak bir şey ağzına sızdı. Egwene, aniden ne kadar üşüdüğünü fark etti ve titreyerek yuttu. Gözleri titreşerek açıldı. Başını ve fincanı tutan kadının yüzüne dikildi. Çevrelerini saran askerlerin ellerindeki lambalar, kadının yüzünü açıkça görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Yaşı belirsiz bir yüz. Kuzeylimanı'nın hemen içindeydi.

"İşte bu, kızım," dedi Aes Sedai cesaret verircesine. "Hepsini iç. Şimdilik, güçlü bir doz."

Egwene fincanı ittirmeye, *saidar*'a kucak açmaya çalıştı, ama karanlığa kaydığını hissetti. Onu bekliyorlardı. İhanete uğramıştı. Ama kimin tarafından?

Sonsöz
Bir Yanıt

Rand pencereden dışarıya, gri gökyüzünden yağan düzenli yağmura bakıyordu. Dünyanın Omurgası'ndan inen bir fırtına daha. Ejderduvarı. Baharın yakında geleceğini düşünüyordu. Bahar her zaman, eninde sonunda gelirdi. Burada, Tear'da, köydekinden daha erken gelmeliydi, ama bahardan işaret yoktu. Gökyüzünde gümüş mavi bir şimşek çatallandı, gök gürültüsünden önce uzun saniyeler geçti. Uzak şimşekler. Yan tarafındaki yaralar ağrıyordu. Işık, bunca zaman sonra, avuçlarına damgalanmış balıkçıllar ağrıyordu.

Bazen, canlı olduğunu anlatacak, acıdan başka şey yoktur, diye fısıldadı Lews Therin, ama Rand kafasının içindeki sesi duymazdan geldi.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Rand omzunun üzerinde, oturma odasına giren adama baktı. Bashere kısa, gri ipek ceket giymişti. Ceketin kumaşı parlıyordu. Saldaea'nın Mareşal Generali değneğini taşıyordu. Altın bir kurtbaşı ile biten, fildişinden çubuk, kemerinin arkasına, kılıç kınının yanına takılmıştı. Aşağı katlanmış çizmeleri parlayana dek cilalanmıştı. Rand rahatladığını belli etmemeye çalışmıştı. Dönmeleri uzun sürmüştü.

"Ee?" dedi.

"Seanchanlar ikna olabilir," diye yanıt verdi Bashere. "Hepsi zırdeli, ama ikna olabilirler. Ama seninle şahsen görüşmek istiyorlar. Saldaea'nın Mareşal Generali Yenidendoğan Ejder değil ne de olsa."

"Bu Leydi Suroth denen kadınla mı?"

Bashere başını iki yana salladı, "Görünüşe göre, kraliyet ailesinin bir üyesi gelmiş. Suroth Dokuz Ayın Kızı ile görüşmeni istiyor." Uzak bir şimşeğin yarattığı gök gürültüsü yuvarlandı yine.

Yükselen fırtınanın rüzgârlarına bindik,
Gök gürültüsünün sesine koştuk.
Şimşeklerin arasında dans ettik,
Ve dünyayı paramparça ettik.

Bir önceki Çağ'ın, bazılarına göre Üçüncü Çağ olarak bilinen Çağ'ın sonlarında yazıldığına inanılan bir şiirden, şairi bilinmeyen bir parça. Bazen Yenidendoğan Ejder'e atfedilmektedir.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaşın ve Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkanlara karşı verilen savaşların pençesinde. Başkenti Bandar Eban'dır. Arad Doman'da, ulusun kuruluşu sırasında asil sınıfı oluşturan kişilerin soyundan gelenler kandoğumlu olarak bilinir. Hükümdar (kral ya da kraliçe), hemen hemen tamamı kadınlardan oluşan tüccar loncalarının başları (Tüccarlar Konseyi) tarafından seçilir. Hükümdar tüccar değil, asil olmalıdır ve yaşam boyu hükmetmek üzere seçilir. Yasal olarak kral ya da kraliçenin yetkesi mutlaktır, yalnız Konsey'in dörtte üçünün oyları ile tahtından indirilebilir. Mevcut hükümdar Almadar Lordu, Almadar Evi'nin Yüksek Makamı, Kral Alsalam Saeed Almadar'dır. Şu anda nerede olduğu, bir gizem perdesiyle örtülüdür.

Araştırma: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Arayıcılar: Daha resmi olarak, Gerçeğin Arayıcıları, Seanchan İmparatorluk Tahtı'nın polis/casus organizasyonudur. Çoğu Arayıcı

da'covale ve İmparatorluk ailesinin malı olsa da çok kapsamlı güçleri vardır. Bir Arayıcı'nın sorduğu soruya yanıt vermediği ya da bir Arayıcı ile tam olarak işbirliği yapmadığı için Kan'dan biri bile tutuklanabilir ve bu sonuncusu Arayıcı'nın kendisi tarafından tanımlanır ve yalnızca İmparatoriçe tarafından yeniden değerlendirmeye alınabilir. *Da'covale* olan Arayıcıların omuzları kuzgun ve kule simgesi ile damgalanmıştır. Ölümnöbeti Askerleri'nin aksine, Arayıcılar kuzgunlarını göstermeyi nadiren isterler ve bunun sebebi kısmen kim ve ne olduklarını açıklamayı gerektirmesidir.

Asha'man *(Aşaman)*: (1.) Kadim Lisan'da, "Koruyucu" ya da "Savunucu"; ama her zaman gerçeğin ve adaletin koruyucusu. (2.) Yönlendirmeyi öğrenmek üzere Andor, Caemlyn yakınlarındaki Siyah Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Siyah Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini öğrendiklerinde, Asha'man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Siyah Kule'ye katılan erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ kurmak için Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha'manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha'manların önderi Mazrim Taim'dir. Taim kendine M'hael adını vermiştir. M'hael Kadim Lisan'da "önder" anlamına gelir.

Balwer, Sebban: Eskiden, görünüşte Pedron Niall'ın sekreteriydi, ama gizliden gizliye casus ağının yöneticisiydi. Kendine has sebeplerden dolayı Morgase'in Amador'da Seanchanlardan kaçmasına yardım etti ve şu anda Perrin t'Bashere Aybara ve Faile ni Bashere t'Aybara'nın sekreteri olarak çalışmaktadır.

Başkâtip: Gri Ajah başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule'de, son derece titiz bir kadın olarak bilinen Serancha Colvine bu unvana sahiptir.

Bilge Kadın: Ebou Dar'da, hemen her yarayı iyileştirebilmek gibi inanılmaz yeteneklere sahip olmakla ünlü kadınlar için kullanılan itibar sözü. Geleneksel olarak Bilge Kadınlar kırmızı kemerlerinden seçilir. Ebou Darlı Bilge Kadınların değil Ebou Darlı, Altaralı bile olmadığı gerçeğini çoğu kimse fark etmiş olsa da, son zamanlara dek bilinmeyen ve şimdi de çok az kişinin bildiği gerçek, tüm Bilge Kadınların aslında Kandaş olduğu, değişik Şifa versiyonları kullandıkları ve bitkileri, merhemleri yaptıkları işi saklamak için kullandıklarıdır. Seanchanlar Ebou Dar'ı aldıktan sonra Kandaşlar Ebou Dar'dan kaçmış ve orada hiç Bilge Kadın kalmamıştır. *Bkz.* Kandaşlar.

Birinci Dokumacı: Sarı Ajah'ın başına verilen isim. Beyaz Kule'de Suana Dragand bu unvana sahiptir. Suana Sedai şu anda Kule Salonu'nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.

Birinci Mantıkçı: Beyaz Ajah'ın başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule'de Ferane Neheran bu konumdadır. Şu anda Ferane Sedai Kule Salonu'nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.

Birleşme: Artur Şahinkanadı'nın, oğlu Luthair kumandanlığında gönderdiği ordular Seanchan'a vardığında, birbirleriyle sık sık savaşan uluslardan oluşan, genellikle Aes Sedailerin hüküm sürdüğü, koşulların devamlı değiştiği, karman çorman bir kıta buldu. Beyaz Kule'nin bir benzeri olmadığından Aes Sedailer, Güç kullanarak kendi bireysel çıkarları için çalışıyorlardı. Küçük gruplar halinde, durmaksızın birbirleri aleyhine entrikalar çeviriyorlardı. Aryth Okyanusu'nun doğusundan gelen orduların tüm kıtayı fethetmeye başlamalarının ve onların soyundan gelenlerin fethi tamamlayabilmelerinin sebebi, kısmen bu bitmek tükenmek bilmez entrikalar ve onların sonucunda çıkan savaşlardı. Asıl orduların torunları, Seanchan'ı fethederken, kendileri de Seanchan oldular. Fetih yüzyıllar sürdü ve Birleşme olarak anılmaktadır.

Cha Faile: (1.) Kadim Lisan'da, "Atmaca'nın Pençesi". (2.) Faile ni Bashere t'Aybara'ya sadakat yemini eden, *ji'e'toh*'a uymaya çalışan genç Cairhienlilerin ve Tearlıların kendilerine verdikleri isim. Gizliden gizliye, onun kişisel devriyeleri ve casusları olarak görev yaparlar. Faile'in Shaidolar tarafından kaçırılmasından bu yana eylemlerini Sebban Balwer'in rehberliğinde sürdürüyorlar

Corenne: Kadim Lisan'da, "Geri Dönüş". Seanchanların hem bin gemilik filoya, hem de o gemilerin taşıdığı yüz binlerce askere, zanaatkâra ve

diğerlerine verdikleri isim. *Corenne* Öncellerden sonra gelecek ve Artur Şahinkanadı'nın vârislerinden çalınan toprakları yeniden ele geçirecek. *Bkz*. Önceller.

Cuendillar: Efsaneler Çağı'nda yaratılmış, sözde zarar verilemez bir madde. Onu kırmak için yapılan her girişimi soğurur ve daha da güçlenir. *Cuendillar* yapımının sonsuza dek unutulduğu sanılsa da, onunla yapılmış yeni nesneler bulunduğu söylentileri çıkmıştır. Aynı zamanda yürektaşı olarak da bilinir.

Da'covale: (1.) Kadim Lisan'da, "sahip olunan kişi" ya da "mal olan kişi". (2.) Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak, köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler özgür insanları aşıp güç ve yetke sahibi olabilirler. Yüksek konumda olanların da düşüp *da'covale* olması mümkündür. *Bkz*. So'jhin.

Delikanlılar: İlk Delikanlılar, Beyaz Kule'de Muhafızlardan eğitim alan genç adamlardı. Amyrlin Makamı'ndan indirilen Siuan Sanche'yi kurtarmaya çalışan öğretmenlerine karşı savaştılar. Önderleri Beyaz Kule'ye sadık kalan Gawyn Trakand'dır. Eamon Valda yönetimindeki Beyazpelerinlerle çatışmışlardır. Elaida'nın Cairhien'deki Yenidendoğan Ejder'e gönderdiği elçilik heyetine eşlik etmiş, Dumai Kuyuları'nda Aiellere ve Asha'manlara karşı savaşmışlardır. Tar Valon'a döndüklerinde, şehre girmelerine izin verilmediğini görmüşlerdir.

Delikanlılar Gawyn'in Beyaz Yabandomuzu simgesini taşıyan yeşil pelerinler takarlar; Tar Valon'da öğretmenlerine karşı savaşanlar yakalarında küçük birer gümüş kule taşırlar. Her gittikleri yerde yeni askerler kabul ederler, ama eski askerleri ya da yaşlı adamları almazlar. Şartlarından biri, yeni askerin Delikanlılara karşı sadakati dışındaki tüm eski sadakatlerini bir kenara koymalarıdır. Eski üyeler yeni askerlere Muhafız teknikleri öğretirler, çünkü Muhafızlardan ders almaktan vazgeçmişlerdir. Pek çoğu Aes Sedailerle bağ kurma önerisini reddetmiştir. Pek çok açıdan, Kule'ye ve Aes Sedailere pek de bağlı görünmezler. Bunun sebebi kısmen, Cairhien yolculuğundan canlı kurtulmalarının beklenmediğinden kuşkulanmalarıdır.

Deniz Halkı hiyerarşisi: Atha'an Miere, Deniz Halkı, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı tarafından yönetilir. Ona Gemiler Hanımı'nın

Rüzgârbulanı ve Kılıçlar Efendisi yardım eder. Onların altında klan Dalgahanımları, onların yardımcısı olan Rüzgârbulanlar ve Kılıçefendileri vardır. Onların altında ise Yelkenhanımları (gemi kaptanları) ve Yüksorumlusu bulunur. Gemilerhanımı'nın Rüzgârbulanı klan Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları üzerinde yetke sahibidir, onlar da kendi klanlarındaki tüm Rüzgârbulanları yönetir. Benzer şekilde Kılıçlar Efendisi tüm Kılıçefendileri üzerinde yetke sahibir, onlar da kendi klanlarındaki Yüksorumlularını yönetir. Deniz Halkı arasında unvan miras yoluyla geçmez. Gemiler Hanımı Atha'an Miere'in İlk On İkisi, yani Atha'an Miere'in en kıdemli on iki klan Dalgahanımı tarafından, yaşam boyu hizmet etmek üzere seçilir. Bir klan Dalgahanımı, kendi klanının en kıdemli on iki Yelkenhanımı tarafından seçilir. Onlara kısaca İlk On İki de denir ve bu unvan her yerdeki en kıdemli Yelkenhanımlarını anlatmak için kullanılır. Seçilen kadın, bu on iki temsilci arasında yapılan oylama ile makamından indirilebilir de. Aslında, Gemiler Hanımı dışındaki herhangi biri yerinden edilebilir, hatta yetkisini kötüye kullanma, korkaklık ya da başka suçlardan dolayı miçoluğa bile indirilebilir. Aynı zamanda, ölen bir Dalgahanımı'nın ya da Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı daha düşük seviyeli bir kadına hizmet etmelidir ve böylece unvanından vazgeçtiği gün rütbesi en düşük seviyeye, çıraklıktan Rüzgârbulan'a yükseldiği zamanki haline döner. Son zamanlara dek, muhtelif yollar ve şaşırtmacalar kullanarak Aes Sedailer ile aralarındaki mesafeyi koruyan Atha'an Miereler, yönlendirebilen kadınların başka insanlardan daha uzun yaşadığını bilmektedir, ama deniz hayatı kendi başına yeterince tehlikeli olduğundan insanlar nadiren normal ömürlerini yaşamaktadır, dolayısıyla bir Rüzgârbulan'ın ölene dek defalarca yükselip düşeceğini ve her şeye baştan başlayacağını bilmektedirler.

Depo: Kule Kütüphanesi'nin bir kısmı. Herkesçe bilinen on iki Depo vardır ve her birinde belli bir konuya ya da birbiriyle ilişkili konulara dair kitaplar ve kayıtlar bulunur. Yalnızca Aes Sedailerin bildiği On Üçüncü Depo sadece Amrylin Makamı, Vakanüvis ve Kule Salonu Temsilcilerinin kullanabileceği gizli belgeler, kayıtlar ve tarihçeler içerir. Elbette, bu Depo'dan sorumlu olan bir avuç kütüphaneci de onlara ulaşabilmektedir.

Der'morat-: (1.) Kadim Lisan'da, "usta bakıcı". (2.) Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını

eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan ön ek. Örneğin *der'morat'raken. Der'morat*'ların son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der'sul'dam,* yani *sul'dam*'ları eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. *Bkz.* Morat-.

Ejder Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder'e sadık, Davram Bashere ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca Davram Bashere tarafından eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken, Alay Siyah Kule'nin bulduğu adamlara el koyar. Siyah Kule'nin arama grupları Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn'e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere'in eğitim kamplarına gönderilmektedir.

Erith: Alar kızı Iva'nın kızı. Loial'in evlenmeyi düşündüğü genç ve çekici bir Ogier. Şu anda Loial Erith'ten kaçmaktadır.

Fain, Padan: Eski Karanlıkdostu; artık bir Karanlıkdostundan daha fazlası ve kötüsü. Tutkuyla nefret ettiği Rand al'Thor kadar Terkedilmişlerin de düşmanı. Son görüldüğünde Jeraal Mordeth ismini kullanıyordu ve Cairhien'de Yenidendoğan Ejder'e isyan eden Lord Toram Riatin'e danışmanlık yapıyordu.

Fel, Herid: *Mantık ve Mantıksızlık*'ın ve başka kitapların yazarı. Fel, Cairhien Akademisi'nde tarih ve felsefe öğrencisi (ve öğretmeni) idi. Çalışma odasında paramparça edilmiş halde bulundu.

Geri Dönüş: *Bkz.* Corenne.

Gölgelerin Hanımı: Seanchanların ölüme verdikleri isim.

Gregorin: Tam ismi Gregorin Panar de Lushenos. Şu anda Illian'da Yenidendoğan Ejder'in naibi olarak görev yapan Dokuzlar Konseyi'nin üyesi.

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dagar aydınlanmış, Ejder'in yeniden doğumunu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan

Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali olduğundan, Yenidendoğan Ejder çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey –ama hiçbir şey!– olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. "Haberci" dışında isim kullanmamaktadır, Ghealda ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir. Onu Rand'a getirmek üzere gönderilen Perrin Aybara'ya katılmıştır ve bilinmeyen sebeplerden dolayı bu, Yenidendoğan Ejder'in yanına gitmeyi geciktirse de onun yanında kalmıştır.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler". Terim Seanchanlar tarafından, eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklarda keşif yapmak üzere gönderilen büyük keşif gücü için kullanılır. Şimdi, Yüksek Leydi Suroth'un komutası altında, fethettikleri ülkelerden aldıkları askerlerle sayıları artmış olan *Hailene* ilk hedefinin sınırlarını aşmıştır ve aslında Geri Dönüş'ü başlatmıştır.

Hanlon, Daved: Bir Karanlıkdostu; Terkedilmiş Rahvin Lord Gaebril adı altında Caemlyn'e hükmederken, ona hizmet eden Beyaz Aslanların komutanı olan kişi. Hanlon sonra, Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkan isyanı büyütmek amacıyla, Beyaz Aslanları Cairhien'e götürdü. Beyaz Aslanlar bir "şer kabarcığı" tarafından yok edildi ve Hanlon henüz bilinmeyen sebeplerden dolayı Caemlyn'e geri çağrıldı. Doilin Mellar adı altında kendini Kız-Veliaht Elayne'e beğendirdi. Söylentiler adamın kendini beğendirmekten çok daha fazlasını yaptığını anlatıyor.

Havai Fişekçiler Loncası: Havai fişek yapımının sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük titizlikle korurlar ve bu uğurda cinayet işlemeyi bile göze alırlar. Lonca ismini hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenledikleri muhteşem gösterilerden alır. Başkalarının kullanması için küçük havai fişekler satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceğine dair uyarılar da yapılır. Eskiden Lonca'nın Cairhien ve Tanchico'da lonca evleri vardı, ama ikisi de yıkıldı. Ayrıca, Tanchico'daki lonca üyeleri Seanchan istilasına direndi ve hayatta kalanlar *da'covale* yapıldı. Artık Lonca yok. Bununla beraber, bireysel Havai Fişekçiler Seanchan hâkimiyetinden kaçtılar ve çok yakında Lonca'nın hatırlanmasını sağlamak için çalışabilirler. *Bkz.* Da'covale.

Ishara: İlk Andor Kraliçesi (ÖY 994-1020). Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine Ishara Şahinkanadı'nın önde gelen generallerinden biri olan kocasını Tar Valon kuşatmasını kaldırması ve ordudan koparabildiği kadar askerle, onun peşinden Caemlyn'e gelmesi için ikna etti. Diğerleri Şahinkanadı'nın imparatorluğunun tamamını ele geçirmeye çalışır ve başarısız olurken, Ishara küçük bir parçası üzerinde sıkı hâkimiyet kurdu ve başarılı oldu. Bugün, Andor'daki hemen her asil Ev Ishara'nın kanından geldiğini iddia etmektedir ve Aslan Tahtı'na çıkma hakkı doğrudan Ishara'nın soyundan gelmeye ve onun soyundan gelenlerle kaç akrabalık bağı bulunduğuna bağlıdır.

Kaensada: Seanchan'da, pek de uygar olmayan dağ kabilelerinin yaşadığı bir bölge. Bu kabileler ve kabile içindeki aileler kendi aralarında bol bol savaşırlar. Her kabilenin kendi gelenekleri ve tabuları vardır, tabular genelde kabile dışındakilere pek mantıklı gelmez. Çoğu kabile üyesi Seanchan'daki uygar insanlardan kaçınır.

Kan: Seanchanların asilleri ifade etmek için kullandıkları terim. Asaletin dört derecesi var; iki Yüksek Kan, iki düşük ya da aşağı Kan. Yüksek Kan başlarının yanlarını tıraşlayıp ortada erkekler için dar, kadınlar için daha geniş bir sorguç bırakıyorlar ve tırnaklarını iki buçuk santim kadar uzatıyorlar. Sorgucun uzunluğu modaya göre değişiyor. Düşük Kan da tırnaklarını uzatıyor, ama onlar başlarının yanlarını ve arkasını tıraşlayıp tepede çanak gibi görünen bir parça saç bırakıyorlar. Arkada geniş bir kuyruk uzatılıyor. Erkekler kuyruklarını omuzlarına, kadınlar bellerine kadar uzatıyor. Yüksek Kan'dan olanlara Yüksek Leydi ya da Yüksek Lord deniyor ve ellerinin ilk iki tırnağını boyuyorlar. Düşük Kan'dan olanlara yalnızca Leydi ya da Lord deniyor, ama aralarında görece daha yüksek konumda olanlar ellerinin son iki tırnağını boyuyor, en düşük seviyede olanlar yalnızca serçe parmaklarının tırnaklarını boyuyor. İmparatoriçe ve çekirdek İmparatorluk ailesi başlarını tamamen tıraşlıyor ve tüm tırnaklarını boyuyor. İnsan Kan'dan doğabildiği gibi, terfi yoluyla da Kan'dan olabiliyor ve bu İmparatorluk hizmetinde olağanüstü başarı gösterenler için bir ödül olarak kullanılıyor.

Kanatlı Askerler: Mayene Başı'nın kişisel korumaları ve Mayene'de elit askeri birlik. Kanatlı Askerler'in üyeleri kırmızıya boyalı plaka zırhlar, çıkıntılı taslara benzeyen ve arkada enseye kadar gelen kırmızı miğferler takar ve kırmızı flamalı mızraklar taşır. Subayların

miğferlerinin yan taraflarına kanat deseni işlenmiştir ve rütbe ince tüylerle belirlenir.

Kandaşlar: İki bin seneden daha uzun süre önce (KS 1000-1350) Trolloc Savaşları sırasında bile, Beyaz Kule standartlarını korudu ve yeterli bulunmayan kadınları Kule'den çıkardı. Bu kadınlardan bir grup savaşın ortasında evlerine dönmeye korktu; Barashta'ya (şimdiki Ebou Dar'ın yakınlarındadır), savaştan olabildiğince uzağa kaçtı. Kendilerine Kandaş diyen bu kadınlar kendilerini gizlediler ve Kule'den çıkartılan diğerleri için güvenli bir sığınak sundular. Zamanla, Kule'den çıkartılan kadınlara yaklaşmaları sebebiyle kaçaklarla da bağlantı kurmaya başladılar. Sebepleri tam olarak bilinmemekle birlikte, Kandaşlar kaçakları da aralarına kabul etmeye başladılar. Aes Sedailerin tepelerine çöküp onları geri almayacağından emin olana dek bu kızların Kandaşlar hakkında herhangi bir şey öğrenmemesi için büyük çaba gösterdiler. Hem, kaçakların eninde sonunda yakalandığını herkes biliyordu ve Kandaşlar gizli kalmazlarsa kendilerinin de şiddetle cezalandırılacağını biliyordu.

Kule'deki Aes Sedailerin onların varlığından daha en başından itibaren haberdar olduğunu, ama süren savaşlar yüzünden onlarla uğraşmaya zaman kalmadığını Kandaşlar bilmiyorlardı. Savaşların sonunda, Kule Kandaşları dağıtmanın pek de çıkarlarına olmayacağını fark etti. O zamandan önce kaçakların büyük kısmı, Kule'nin propagandasına rağmen, izlerini kaybettirmeyi başarıyorlardı, ama Kandaşlar onlara yardım etmeye başladıktan sonra Kule kaçakların tam olarak nereye gittiğini bilir, kaçan on kadından dokuzunu yakalar oldu. Kandaşlar varlıklarını ve sayılarını saklamak için Barashta'ya (ve daha sonra Ebou Dar'a) gidip geldikleri için ve normal bir şekilde yaşlanmadıklarını birilerinin fark etmesi olasılığına karşılık asla on seneden fazla kalmadıkları için, Kule sayılarının az olduğunu sanıyordu ve Kandaşlar saklanmayı gerçekten başarabiliyorlardı. Kandaşları kaçaklar için bir tuzak olarak kullanmak amacıyla, tarihteki benzer grupların aksine, Kule onları rahat bırakmaya ve Kandaşların varlığını yalnızca tam Aes Sedailerin bildiği bir sır olarak korumaya karar verdi.

Kandaşların yasaları yok, ama kısmen Beyaz Kule'deki çömezler ve Kabuledilmişler için konulmuş kurallara, kısmen sırların saklama gerekliliğine dayanan kuralları var. Kandaşların tarihi düşünüldüğünde

beklenebileceği gibi, kurallarını tüm üyelerine katı bir biçimde dayatıyorlar.

Son zamanlarda Aes Sedailer ve Kandaşlar arasında kurulan bağlantılar, yalnızca bir avuç Aes Sedai biliyor olsa da, epey şaşkınlık yarattı. Sayılarının Aes Sedailerin iki katı olması, bazılarının Trolloc Savaşları'ndan beri yaşamış en yaşlı Aes Sedaiden yüz sene daha yaşlı olması da o şaşkınlığın sebeplerindendi. Bu bilginin Aes Sedailer ve Kandaşlar üzerinde nasıl bir etkisi olacağı henüz bilinmemektedir. *Bkz.* Örgü Heyeti; Sessizliğin Kızları.

Karanlıktazıları: Karanlık Varlık'ın yozlaştırdığı kurtlardan yaratılmış Gölgedölleri. Temel şekilleri köpeklere benzese de, geceden daha karadırlar ve midilli boyundadırlar. Her biri yüzlerce kilo çeker. Normalde on on iki yaratıktan oluşan sürüler halinde dolaşırlar, ama daha büyük sürüler de görülmüştür. Yumuşak zeminde iz bırakmazlar, ama taş üzerinde iz bırakırlar ve Karanlıktazılarına sık sık yanık sülfür kokusu eşlik eder. Normalde yağmurda dışarı çıkmazlar, ama koşmaya başladıklarında yağmur onları durduramaz. Bir iz takip ederken, onlarla yüzleşilmeli ve alt edilmelidir, yoksa kurbanın ölümü kaçınılmazdır. Bunun tek istisnası, kurbanın bir ırmağın ya da derenin diğer kıyısına ulaşmasıdır, çünkü Karanlıktazıları akarsuyu geçemez. Ya da geçemediklerine inanılır. Kanları ve salyaları zehirdir, bunlardan biri deriye bulaşırsa kurban ağır ağır ve acı çekerek ölür. *Bkz.* Vahşi Av.

Katar: Arad Doman'da, madenleri ve demirhaneleri ile bilinen bir şehir. Katar öyle zengindir ki zaman zaman Lordlarına Arad Doman'ın bir parçası olduklarının hatırlatılması gerekir.

Kılıç-Kumandanı: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Kızıl El Birliği: *Bkz.* Shen an Calhar.

Kızılkollar: Kızıl El Birliği'ne ait, El'in diğer askerlerinin bir kasabada ya da köyde sorun çıkarmaması, hasar yaratmaması için geçici polis görevi yapmak üzere seçilmiş üyeleri. İsimlerinin sebebi, görev başında neredeyse tüm kollarını kaplayan çok geniş, kırmızı kol bantları takmalarıdır. Normalde en deneyimli ve güvenilir adamlardan seçilirler. Verilen zararlar Kızılkol olarak seçilen adamlardan tahsil edileceğinden, her şeyin sakin ve huzurlu olması için büyük çaba gösterirler. Eski Kızılkolların bazıları Ebou Dar'a giderken Mat Cauthon'a eşlik etmek üzere seçilmiştir. *Bkz.* Shen an Calhar.

Kraliçenin Askerleri: Andor'da elit askeri birlik. Barış zamanında Askerler Kraliçe'nin yasalarını uygulamak ve barışı korumaktan sorumludur. Kraliçenin Askerleri kırmızı ceket, parlak zırh ve plaka zırh, canlı kırmızı pelerin ve parmaklıklı yüz koruma parçası olan koni şeklinde miğferler kullanırlar. Yüksek rütbeli subaylar omuzlarına rütbe düğümleri takarlar ve altın aslanbaşı mahmuzları kullanabilirler. Son zamanlarda Kraliçenin Askerleri'ne Kız-Veliaht'ın kişisel korumaları eklenmiştir. Korumalar, kumandanları Doilin Mellar dışında, yalnızca kadınlardan oluşur.

Kumandan General: (1.) Andor'da Kraliçenin Askerleri'nin önderinin rütbesi. Şu anda bu mevki Leydi Birgitte Trahelion'undur. (2.) Yalnızca Yeşil Ajah üyelerinin bildiği, Yeşil Ajah'ın başına verilen unvan. Şu anda bu mevki, Kule'de Adeolorna Bastine, Egwene al'Vere önderliğindeki asi Aes Sedailerde Myrelle Berengari'ye aittir.

Kütük: Ogierler arasında halk toplantısı. Bir *yurdun* İhtiyarlar Heyeti tarafından yönetilir, ama tüm yetişkin Ogierler konuşabilir ya da adına konuşacak bir avukat seçebilir. Kütükler genellikle *yurdun* içindeki en büyük ağaç kütüğünün bulunduğu yerde düzenlenir ve senelerce sürebilir. Tüm Ogierleri etkileyecek bir durum söz konusu olduğunda, Büyük Kütük düzenlenir ve tüm *yurtlardan* Ogierler durumu tartışmak üzere bir araya gelirler. *Yurtlar* sırayla Büyük Kütük'ü düzenlerler.

Marath'damane: Kadim Lisan'da, "tasmalanması gerekenler" ve aynı zamanda "tasmalanması gereken kişi". Terim Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip, *damane* olarak tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mera'din: Kadim Lisan'da, "Kardeşsiz". Bir ıslaktopraklı olan Rand al'Thor'u *Car'a'carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klan ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur, bu yüzden Shaidolar arasındaki kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür. Bu yüzden bu topluluğu, Kardeşsizleri kurmuşlardır.

Mızrak-Kumandanı: Çoğu ülkede, normal koşullar altında asil kadınlar savaşta kendi askerlerine şahsen önderlik etmezler. Bunun yerine, sıradan insanlar arasından profesyonel bir asker tutarlar. Bu kişi

askerlerin eğitiminden ve önderliğinden sorumludur. Ülkeye bağlı olarak, bu kişiye Mızrak-Kumandanı, Kılıç-Kumandanı, Süvariler Efendisi ya da Mızrakların Efendisi adı verilir. Leydi ile hizmetkârı arasında daha yakın bir ilişki olduğuna dair söylentiler sık sık, belki kaçınılmaz olarak doğar. Bazen doğrudurlar da.

Mızrakların Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Morat-: Kadim Lisan'da, "bakıcı". Seanchanlar arasında, egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin *morat'raken, raken*'lere binen ya da onlara bakan kişidir, gayriresmi olarak uçucu adı verilir. *Bkz.* Der'morat-.

Ölümnöbeti Askerleri: Seanchan İmparatorluğu'nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbeti Askerleri'nin insan üyelerinin hepsi *da'covale*'dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları İmparatoriçe'ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe'nin *da'covale*'lerinin işareti olan, omuzlarındaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Ogier üyeler Bahçıvanlar olarak bilinir ve onlar *da'covale* değildir. Bahçıvanlar da insan Ölümnöbeti Askerleri kadar sadıktır ve daha fazla korku yaratırlar. İnsan ya da Ogier, Ölümnöbeti Askerleri İmparatoriçe ve İmparatorluk ailesi için ölmeye hazırdırlar ve canlarının İmparatoriçe'nin malı olduğuna, onun dilediği gibi kullanılacağına inanırlar. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir; mızraklarında ve kılıçlarında siyah püsküller bulunur. *Bkz.* Da'covale.

Önceller: *Bkz.* Hailene.

Örgü Heyeti: Kandaşların önderleri. Kandaşların hiçbiri Aes Sedailerin kendi hiyerarşilerini bilmediği için –bilgi ancak bir Karanlıkdostu sınavı geçip şal takma hakkını kazandığı zaman veriliyordu– Güç seviyesine önem verilmiyor, ama yaşa büyük ağırlık veriliyor, yaşlı kadınlar gençlerden her zaman daha yüksek sayılıyor. Örgü Heyeti (Kandaşlar gibi, kulağa masum geldiği için seçilen bir isim) Ebou Dar'da oturan en yaşlı on üç Kandaş kadından oluşuyor ve bunların arasında en yaşlı olanına Nine adı veriliyor. Kurallara göre, ayrılma zamanı geldiğinde hepsi konumlarından feragat etmek zorunda, ama Ebou Dar'da kaldıkları sürece Amyrlin Makamı'nı bile kıskanacağı, üstün bir yetkeye sahipler. *Bkz.* Kandaşlar.

Para birimi: Yüzyıllar süren ticaretten sonra her ülkede standart para birimleri aynı olmuştur: Kron (en büyük madeni para), marka ve kuruş. Kronlar ve markalar altın ya da gümüşten yapılabilir, kuruşlar ise gümüş ya da bakırdır; sonuncusu basitçe bakır olarak adlandırılır. Bununla beraber, farklı ülkelerde bu para birimlerin büyüklükleri ve ağırlıkları farklı olabilir. Bir ulusta bile farklı hükümdarların bastırdığı paraların ağırlıkları ve büyüklükleri değişebilir. Ticaret sayesinde, değişik ulusların paraları hemen her yerde bulunabilir. Bu yüzden bankacılar, tefeciler ve tüccarlar paraların değerlerini belirlemek için terazi kullanırlar. Büyük sayıda para bile tartılır.

En ağır paralar Andor ve Tar Valon paralarıdır ve o iki yerde görece değerleri şu şekildedir: 10 bakır kuruş = 1 gümüş kuruş; 100 gümüş kuruş = 1 gümüş marka; 10 gümüş marka = 1 gümüş kron; 10 gümüş kron = 1 altın marka; 10 altın marka = 1 altın kron. Buna karşın büyük paraların daha az altın ya da gümüşten yapıldığı Altara'da, görece değerler şu şekildedir: 10 bakır kuruş = 1 gümüş kuruş; 21 gümüş kuruş = 1 gümüş marka; 20 gümüş marka = 1 gümüş kron; 20 gümüş kron = 1 altın marka; 20 altın marka = 1 altın kron.

Tek kâğıt para 'hak mektubu'dur. Bankacılar tarafından, hak mektubu sunulduğunda belli bir miktar altın ya da gümüş vermeyi garanti eden bir belge olarak basılırlar. Şehirler arasında uzun mesafeler olduğundan, birinden diğerine yolculuk etmek için uzun zaman gerektiğinden ve uzun mesafeli iş ilişkilerinin zorluğu yüzünden, bir hak mektubu onu yayımlayan bankanın yakınındaki bir şehirde tam değeri tahsil edilerek bozdurulabilirken, daha uzak bir şehirde daha düşük bir değer karşılığında bozdurulabilir. Genel olarak, uzun yola gitmeyi düşünen zengin biri, gerektiğinde madeni paraya dönüştürmek üzere bir ya da daha fazla hak mektubu taşır. Genelde hak mektuplarını yalnızca bankacılar ve tüccarlar kabul eder ve asla dükkanlarda kullanılmaz.

Seandar: Seanchanların İmparatorluk başkenti. Seanchan kıtasının kuzeydoğusunda bulunur. Aynı zamanda, İmparatorluk'un en büyük şehridir.

Sei'mosiev: Kadim Lisan'da, "indirilmiş bakışlar" ya da "yere dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında, birinin *sei'mosiev* olduğunu söylemek "itibarını kaybettiğini" söylemektir. *Bkz.* Sei'taer.

Sei'taer: Kadim Lisan'da, "dümdüz bakışlar" ya da "karşıya dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında şerefe ya da itibara, biri ile göz göze gelebilme yeteneğine atıfta bulunur. *Sei'taer* "olunabilir" ya da *sei'taer* "sahibi olunabilir", yani insan itibarlı olabilir ya da şeref sahibi olabilir. *Sei'taer* kazanılıp kaybedilebilir de. *Bkz.* Sei'mosiev.

Semavi Yumruklar: *To'raken* adı verilen yaratıkların sırtında savaşa taşınan hafif silahlı, hafif zırhlı Seanchan piyadelerine verilen isim. *To'raken*'lerin taşıma kapasiteleri yüzünden çoğu ufak tefek erkekler ve kadınlardır. En zorlu askerler arasında sayılırlar; daha çok baskınlar, düşmanın arkasından düzenlenen sürpriz saldırılar için ve askerleri yerlerine hızlı götürmek gereken durumlarda kullanılırlar.

Sessizliğin Kızları: Beyaz Savaş tarihinde (yaklaşık üç bin seneyi kapsamaktadır) Kule'den gönderilen ve yazgılarını kabullenmek istemeyen muhtelif kadınlar bir araya gelmeye çalışmışlardır. Bu tür gruplar –en azından çoğu– Beyaz Kule tarafından bulundukları yerde dağıtılmış, herkese örnek olması için şiddetle ve halk önünde cezalandırılmıştır. Dağıtılan son grup kendilerine Sessizliğin Kızları (YÇ 794-798) diyorlardı. Sessizliğin Kızları, Kule'den atılan iki Kabuledilmiş ve onların toplayıp eğittiği yirmi üç kadından oluşuyordu. Hepsi Tar Valon'a götürüldü ve cezalandırıldı, yirmi üç kadın çömez defterine kaydedildi. O kadınlardan yalnızca bir tanesi şala erişti. *Bkz.* Kandaşlar.

Shara: Aiel Kıraçları'nın doğusunda gizemli bir ülke. Ülke hem zorlu doğal özellikler, hem de insan yapımı duvarlarla korunmaktadır. Shara hakkında pek az şey bilinmektedir, çünkü ülke halkı kültürlerini gizli tutmaya çalışıyormuş gibi görünmektedir. Sharalılar, Aiellerin aksi ifadelerine rağmen, Trolloc Savaşları'nın onlara dokunduğunu inkâr ederler. Deniz Halkı'ndan tanıkların anlatımlarına rağmen Artur Şahinkanadı'nın istila teşebbüsünü bildiklerini inkâr ederler. Dışarıya sızan pek az bilgiye dayanarak, Sharalıların kadın ise Sh'boan, erkek ise Sh'botay adı verilen tek bir hükümdar tarafından yönetildiği bilinmektedir. Bu hükümdar tam yedi yıl hüküm sürer, sonra ölür. Hükümdarlık onun eşine geçer, o da yedi yıl hüküm sürer ve ölür. Bu düzen, Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana sürmektedir. Sharalılar ölümlerin 'Desen'in iradesi' olduğuna inanmaktadır.

Shara'da yönlendirebilen, Ayyad adı verilen kişiler vardır. Bu kişiler doğumlarında dövmeyle işaretlenirler. Ayyad kadınları Ayyadlarla ilgili

kuralları titizlikle uygularlar. Ayyad olanlarla olmayanlar arasında cinsel ilişki, Ayyad olmayanlar için ölümle cezalandırılır. Ayyad'ın bunu güç kullanarak gerçekleştirildiği kanıtlanırsa, o da idam edilir. Birliktelikten bir çocuk doğarsa, çocuk doğaya bırakılır ve ölür. Erkek Ayyadlar yalnızca damızlık olarak kullanılır. Yirmi bir yaşına geldiklerinde ya da yönlendirmeye başladıklarında, hangisi önce gelirse, Ayyad kadınları tarafından öldürülürler ve cesetleri yakılır. Sözde, Ayyadlar Tek Güç'ü yalnızca Sh'boan ya da Sh'botay'ın emriyle yönlendirirler. Hükümdar her zaman Ayyad kadınları ile çevrilidir.

Ülkenin ismi bile kuşkuludur. Yerlilerin ona değişik isimler verdikleri bilinmektedir, örneğin Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali ve Shibuoya.

Shen an Calhar: Kadim Lisan'da, "Kızıl El Birliği". (1.) Pek çok başarı kazanmış, sonunda, Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken, Manetheren'i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar grubu. (2.) Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların zirvesi sayıları Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir. *Bkz.* Kızılkollar.

Sisnera, Darlin: Bir Tear Yüksek Lordu. Eskiden Yenidendoğan Ejder'e isyan etmişti, ama şimdi Tear'da Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

So'jhin: Kadim Lisan'dan en iyi tercümesi "alçaklar arasında yükseklik" olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanı sıra "hem gökyüzü hem vadi" olarak tercüme eder. *So'jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkârlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Do'covale,* yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kan'dan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so'jhin*'leri yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe'nin kişisel *so'jhin*'leri ile denkleriymiş gibi konuşurlar. *Bkz.* Da'covale; Kan.

Süvariler Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Taborwin, Breane: Eskiden canı sıkılmış Cairhienli bir asil kadındı. Servetini, konumunu kaybetti ve artık yalnızca bir hizmetkâr, ama eskiden olsa küçük göreceği bir adamla ciddi romantik ilişki içinde.

Taborwin, Dobraine: Cairhienli bir lord. Şu anda Cairhien'de Yenidendoğan Ejder'in Naibi olarak görev yapıyor.

Takvim: Haftada on gün, ayda yirmi sekiz gün, senede on üç ay vardır. Bayram günlerinin çoğu ayların parçası sayılmaz; bunlara Güneşgünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (her dört senede bir, bahar gün dönümünde) ve Tüm Ruhların Kurtuluşu Bayramı ya da Tüm Ruhlar Günü (her on senede bir, güz gün dönümünde) dahildir. Ayların isimleri vardır –Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maighdal, Choren, Shaldine, Nesan, Danu– ama yalnızca resmi belgelerde, memurlar tarafından kullanılır. Çoğu insan için mevsimleri kullanmak yeterlidir.

Tarabon: Artyh Okyanusu kıyısında bir ulus. Başkenti Tanchico'dur. Eskiden büyük bir ticaret ulusuydu, başka şeylerin yanı sıra halılar, boyalar ve Havai Fişekçiler Loncası'nın ürünlerini satardı. Anarşi ve iç savaşa ek olarak Arad Doman'a ve Ejderyeminlilere karşı verilen savaş yüzünden harap olmaktadır. Seanchanlar geldiğinde düşmeye hazırdı. Şimdi sıkı Seanchan hâkimiyeti altında; Havai Fişekçiler Loncası'nın Lonca Evi yok edildi ve Havai Fişekçilerin büyük kısmı *da'covale* yapıldı. Çoğu Tarabonlu Seanchanların düzen getirmesine minnettar görünüyor ve Seanchanlar hayatlarına pek az müdahale ederek yaşamalarına izin verdikleri için, Seanchanları kovalamak için ülkelerine savaş getirmeye niyetleri yok. Bununla beraber, bazı lordlar ve askerler Seanchanların nüfuz alanının dışında kaldılar ve ülkelerini geri almayı umuyorlar.

Taşın Savunucuları: Tear'da elit askeri birlik. Şimdiki Taşın Kumandanı (Savunucuların Kumandanı) Rodrivar Tihera'dır. Bu birliğe yalnızca Tearlılar kabul edilir ve subaylar genelde asil doğumludur, ama genellikle küçük Evlerden ya da güçlü Evlerin önemsiz dallarından gelirler. Savunucuların görevi, Tear şehrindeki, Tear Taşı adı verilen büyük kaleyi savunmak, şehri savunmak ve Şehir Bekçileri yerine polis görevi yapmaktır. Savaş zamanları dışında nadiren şehirden fazla uzaklaşırlar. Savaş zamanında, diğer elit birliklerde olduğu gibi, ordunun nüvesini oluştururlar. Savunucuların üniformaları siyah ve altın rengi çizgili, siyah manşetli şişkin kol yenli siyah ceket; cilalı plaka zırh; çelik parmaklıklardan yüz koruma parçası olan çıkıntılı miğferdir. Taşın Kumandanı miğferinde üç kısa beyaz tüy taşır ve ceketinin manşetlerinde, beyaz şerit üzerinde birbirine geçmiş üç altın rengi örgü bulunur. Kumandanlar iki beyaz tüy ve beyaz manşet üzerinde tek bir altın rengi örgü taşırlar. Teğmenlerin bir beyaz tüyü ve beyaz manşet

üzerinde tek bir siyah örgüsü olur. Asteğmenler bir kısa siyah tüy ve sade beyaz manşetli ceket giyerler. Bayraktarların manşetleri altın rengidir, onbaşıların manşetleri ise altın siyahtır.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan Delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Hayatta kaldıkları bilinen Terkedilmişler Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien ve yeni bedenlerde diriltilen ve yeni isimler verilen Osan'gar ile Aran'gar'dır. Son zamanlarda kendine Moridin diyen bir adam ortaya çıkmıştır ve o da Karanlık Varlık tarafından mezarından çıkarılan ölmüş bir Terkedilmiş olabilir. Aynı olasılık, kendine Cyndane diyen kadın için de geçerlidir, ama Aran'gar bir kadın olarak diriltilen bir erkek olduğu için, Moridin ve Cyndane'in kimliklerine ilişkin spekülasyon yapmak, daha fazlası öğrenilene kadar boşuna olacaktır.

Vahşi Av: Çok kişi Karanlık Varlık'ın (Tear, Illian, Murandy, Altara ve Ghealdan'da sık sık Ölüm ya da İhtiyar Ölüm olarak adlandırılmaktadır) geceleri "kara tazılar" ya da Karanlıktazıları ile ruh avına çıktığına inanmaktadır. Vahşi Av budur. Çok kişi, Vahşi Av'ın geçişini görmenin, gören ya da görenin sevdiği biri için yakın ölüm anlamına geldiğine inanır. Vahşi Av'la bir yol kavşağında, gün doğumundan hemen önce, gün batımından hemen sonra karşılaşmanın özellikle tehlikeli olduğuna inanılır.

Yoldaşlar: Illian'da, şu anda Birinci Kumandan Demetre Marcolin'in kumandasında olan elit askeri birlik. Yoldaşlar Illian Kralı'nın korumalığını yapıyorlar ve ulusun çevresindeki anahtar noktaları koruyorlar. Ek olarak, Yoldaşlar geleneksel olarak savaşta, düşmanın en güçlü konumlama saldırmak, zayıflıklarından faydalanmak ve gerekirse Kral'ın kaçmasını sağlamak için kullanılmıştır. Diğer elit birliklerin çoğununu aksine yabancılara (Tearlılar, Altaralılar ve Murandyliler

hariç) ve sıradan insanlara kucak açılmakla kalınmaz, en yüksek düzeylere bile ulaşabilirler, ki sıradışı bir durumdur bu. Yoldaşların üniforması yeşil ceket, üzerine Illian'ın Dokuz Arısı işlenmiş plaka zırh ve çelik parmaklıklardan oluşan yüz koruma parçası bulunan koni şeklinde miğferden oluşur. İkinci Kumandan kol yenlerinde altın örgülerden oluşan üçer halka taşır ve yeşil uçlu üç altın tüy takar. Teğmenler kol yenlerinde iki sarı halka, miğferlerinde iki ince yeşil tüy taşır. Asteğmenler bir sarı halka ve tek bir yeşil tüy kullanır. Bayraktarlar kol yenlerindeki iki kırık, sarı halka ve tek bir sarı tüy ile ayırt edilirler. Onbaşı ise tek bir kırık, sarı halka taşır.

Yürek: Kara Ajah'ın temel organizasyon birimi. Aslında, bir hücre. Bir yürekte birbirini tanıyan üç Aes Sedai bulunur; bir yüreğin her üyesi, Kara Ajah'tan diğer iki üyenin tanımadığı bir Aes Sedai daha tanır.